

உ
விநாயகர் துணை.
காஞ்சீபுரம் குமரகோட்டத்தருச்சகரும்,
சுப்பிரமணியசுவாமிகள் வரபிரசாதியும்
ஆகிய
ஸ்ரீ கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகள்
அருளிக்கேய்த

கந்தபுராண மூலமும்

மகாவித்வான் - காஞ்சீபுரம்
ஸ்ரீமத். இராமசாமிநாயுடவர்கள்
மூலத்திற்கிணக்கமாக எழுதிய

வசனமும்.

இவை
சென்னை, ஷிந்து நியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்
தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோ. வடிவேலுசெட்டியாரவர்களாலும்

சென்னை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை ஆங்கிலோ வர்னாகுலர்ஸ்கூல்
தமிழ்ப்பண்டிதர்

வல்லி.ப.தெய்வநாயகமுதலியாரவர்களாலும்

சென்னை, சூளை
ஸ்வாமி விவேகானந்த இந்து பாலிகா பாடசாலைத்
தலைமை உபாத்தியாயர்

செ. மு. வேலுமுதலியாரவர்களாலும்

பார்வையிடப்பட்டு,
ஷெ. தெய்வநாயகமுதலியாரவர்களால்

சென்னை,
பிரஸிடென்ஸி அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் வால்யம்.

Registered Copy - right.

1908.

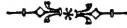
படல அகராதி.

அக்கினிமுகாசூரன்வதைப்படலம்	கசக	தத்சியுத்தரப்படலம்	சக௦௦
அனந்தன்சாபநீங்குபடலம்	௫௦௮.	தக்கன்சிவபூசைசெய்படலம்	௫௬௩.
அழகுடிதேடுபடலம்	௫௫௨.	தக்கன்வஞ்செய்படலம்	௩௬௬.
இரண்டாம்நாட்கூரபன்மன் யுத்தப்படலம்	௫௬.	தக்கன்மகப்பெறுபடலம்	௩௭௩.
இரணியன்யுத்தப்படலம்	௬௨௬.	தானப்படலம்	௫௬௩.
இரணியன்புலம்புறுபடலம்	௩௦௬.	திருப்பரங்குன்றுசேர்படலம்	௩௬௩.
இந்திரபுரிப்படலம்	௩௫௬.	திருமணப்படலம்	௪௦௨.
உபதேசப்படலம்	௩௬௫.	தெய்வயானையம்மைதிருமணப்படலம்	௩௨௬.
உலமகயிலைநீங்குபடலம்	௩௮௬.	தேவர்கள்போற்றுப்படலம்	௩௦௮.
உமைதவமபுரிபடலம்	௩௯௮.	நகாபுருபடலம்	௬௬௮.
உடைவருபடலம்	௫௬௬.	பானுகோபன்வதைப்படலம்	௬௮௫.
ஏழுகூடப்படலம்	௬.	பிரமயாகப்படலம்	௪௬௨.
கந்தவெற்புறுபடலம்	௩௫௫.	மீட்சிப்படலம்	௩௬௨.
கயமுகனுற்பத்திபடலம்	௪௭௭.	முதலாபானுகோபன்யுத்தப்படலம்	௬௬.
கந்தவிரதப்படலம்	௫௬௪.	மூன்றாம்நாட்பானுகோபன்யுத்தப்படலம்	௬௫.
கரளிந்திப்படலம்	௩௬௬.	மூவாயிராவதைப்படலம்	௬௬௭.
சந்திரசாபப்படலம்	௩௮௬.	வரவுகேள்விப்படலம்	௫.
சாலைசெய்படலம்	௪௬௭.	வள்ளியம்மைதிருமணப்படலம்	௫௮௬.
சிங்கமுகாசூரன்வதைப்படலம்	௨௦௬.	விண்குடியேற்றுப்படலம்	௩௫௦.
தருமகோபன்வதைப்படலம்	௬௭௬.	வீரபத்திரப்படலம்	௫௨௬.
தக்கன்கயிலைசெல்படலம்	௪௦௬.	வேள்விப்படலம்	௫௬௮.
தத்சிப்படலம்	௪௨௩.		

இரண்டாவதுவால்யத்தின் பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	அரி.	பிழை.	திருத்தம்.
எ	கக	ந	கொர	கோர
கக	கக	ச	கொண்டனை	கொண்டனை
,,	உ0	ந	கோண்மகன்	கோண்மகன்
கடு	கக	ந	ளிள்மேல்	னின்மேல்
கஅ	அஎ	ந	முதூர்	மூதூர்
,,	கூ0	உ	கற்றை	கற்றை
உச	கசக	ச	கொண்டனை	கொண்டனை
உக	ககௌ	உ	ரடன்	ரடன்
,,	உ0ச	ந	தடந்தோ	தடந்தோர்
நஉ	உஉஅ	உ	நூறுநூ	நூறுநூ
நக	உசச	ந	வெண்ணெதன்	வெகுண்ணெதன்
நஅ	உஅஎ	ந	நிரந்தன	நிறந்தன
சக	நகக	க	பூதவீர	பூதவீர
,,	நஉக	ச	சோர்தான்	சோர்தான்
,,	நஉஉ	உ	ராயிரம்	ராயிரம்
சக	0	உக	இருவடைய	இருவருடைய
ந0	0	உ	இனைத்தது	இனைத்தது
எக	ககக	ச	பொள்ளென	பொள்ளென
எஅ	உகௌ	உ	கெமமாய்ப்	கேமமாய்ப்
க0டு	கந	ச	துளங்க	துளங்க
க0அ	கஉடு	க	வற்றிப	வற்றிய
ககந	கஎஅ	க	றிகைப்ப	றிகைப்ப
கஉச	கக	ச	புயல்கன்	புயல்கன்
கநௌ	ககஉ	ந	வீங்கு	வீங்கு
,,	ககடு	ச	துணடினான்	துணடினான்
கநஅ	கஉச	ந	னையெளி	னையெளி
கசச	உக	ந	லெருவன்	லொருவன்
,,	நந	ச	கெதிருற	கெதிருற
கடுஉ	க0க	ந	யெண்ணல்	யெண்ணல்
கடுச	கநக	ந	ஓழியு	ஓழியு
கடுக	கடுந	ச	தொள்ளினான்	தொள்ளினான்
கசந	உஉஎ	ந	ளிங்கு	னின்கு
கஅ0	நக	ந	பனைக்கை	பனைக்கை
கஅடு	ச	உ	வேலினை	வேலினை
உ0க	ககக	க	உன்னானைக்	உன்னானைக்
உ0ந	கஅச	ச	யெனும்	யெனும்
,,	ககந	ந	கொட்டியே	கொட்டியே
உ0ச	உ0ந	உ	நின்னடை	நின்னடை
உ0அ	உந	க	மூர்த்தியைப்	மூர்த்தியைப்
உகந	எஉ	ந	செய்யதொர்	செய்யதொர்

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
• ௨௧௭	௧௦௬	௧	ஈறு	ஈறு
௨௨௮	௨௨௦	௧	பொடிபுப்ப	பொடிப்ப
௨௨௮	௨௨௪	௧	ரெண்ப	ரெண்ம
௨௩௫	௨௮௬	௨	தெதையை	தொகையை
௨௩௬	௨௬௬	௩	சூழ்ச்சிக்	சூழ்ச்சிக்
௨௩௮	௨௬௮	௩	னார்ப்பப்	ளார்ப்பப்
௨௩௮	௩௦௦	௪	சொம்பொற்	செம்பொற்
௨௪௨	௩௬௨	௩	கண்டன	கண்டன
௨௫௭	௨௧	௩	தன்னிடத்	தன்னிடத்
௨௬௨	௬௬	௪	நின்றான்	நின்றான்
௨௭௨	௬௬	௨	கொட்டியே	கோட்டியே
௨௭௬	௨௪௫	௧	தடந்தோல்	தடந்தோள்
௨௮௭	௩௨௫	௨	யவுனாகள்	யவுணர்கள்
௨௯௫	௪௦௦	௨	லெவ்வா	வெவ்வா
௨௯௮	௨	௨	விரவீப்	விரவீப்
௨௯௮	௨	௩	தெவ்வாய்	தெவ்வாய்
௩௦௦	௪௪௮	௨	ளிர்தா	ளிர்தா
௩௦௩	௪௭௮	௧	தலைபணித்	தலைபணித்
௩௦௭	௦	௩௫	நின்றான்	நின்றான்
௩௧௦	௧௪	௪	தொகையாய்	தொகையாய்
௩௧௧	௧௭	௪	யுண்ணுதியோ	யுண்ணுதியோ
௩௧௨	௧	௨	மீதுவையும்	மீதுவையும்
௩௧௩	௧௩	௧	மவுணர்தங்	மவுணர்தங்
௩௧௪	௨௩	௪	ணங்ஙன்	ணங்ஙன்
௩௧௮	௨௫	௩	நொக்கி	நொக்கி
௩௧௮	௨௨	௪	மகிழ்ச்சி	மகிழ்ச்சி
௩௧௮	௩௧	௪	தாணுவில்	தாணுவில்
௩௧௮	௩௩	௪	காதலால்	காதலால்
௩௧௮	௧௪	௪	னேற்றுகி	னேற்றுகி
௩௨௦	௨௮	௧	அத்தனை	அத்தனை
௩௨௩	௨௦	௧	வழித்தொண்ட	வழித்தொண்ட
௩௩௩	௧௨௫	௩	சேரந்திடு	சேரந்திடு
௩௩௪	௧௨௮	௧	சிவந்தன	சிவந்தன
௩௩௫	௧௩௬	௨	முலையின்	முலையின்
௩௩௮	௧௭௫	௪	யொற்றினர்	யொற்றினர்
௩௪௬	௦	௩	வரந்தார	வரந்தார
௩௫௦	௦	௫	நகர்வித்தான்	நகர்வித்தான்
௩௫௧	௮	௩	கொற்றவாற	கொற்றவாற
௩௫௨	௧௬	௩	றெய்தத	றெய்தத்
௩௬	௨௧	௧	தூ	தூ
௩௬௪	௦	௪	பிறடு	பிரடு
௩௭௦	௧௧	௪	வலித்தருள்	வலித்தருள்
௩௭௧	௧௬	௧	முனித்தவ	முனித்தவ
௩௭௮	௨௭	௪	கிளைஞரைக்	கிளைஞரைக்
௩௭௮	௧௫	௧	வெண்ணெர்க்	வெண்ணெர்க்
௩௭௮	௩௫	௪	குறுகலார்களே	குறுகலார்களே
௩௭௭	௯௧	௨	தக்களே	தக்களே

ச இரண்டாவதுவால்யத்தின் பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
நடிக	கூ	க	யனைத்தும்	யனைத்தும்
நடிக	உக	ச	மன்னிடை	மண்ணிடை
,,	உடு	உ	யழகனை	யழகனை
நடிக	0	கௌ	மருமகனை	மருமகனை
,,	0	உஉ	கோவித்து	கோபித்து
நகூ0	கக	ச	நிலைமனையப்	நிலைமனையப்
நகூந	சக	க	யாங்க	யாங்க
நகூக	க	ந	நனுங்க	நனுங்க
நகூஅ	உ	ந	முலை	முலை
ச0க	உச	ந	யினிதி	யினிதி
,,	உௌ	க	நோக்கலான்	நோக்கலான்
ச0ச	கக	ந	வல்லிபொற்	வல்லிபொற்
சகந	ௌ	ந	செந்தெறி	செந்தெறி
சகச	கக	ந	கண்ணுதற்	கண்ணுதற்
சநஉ	உக	க	வணிக்தா	வணிக்தா
சகச	சச	ச	நின்றான்	நின்றான்
சசச	கசக	க	உக்கிரப்பொரு	உக்கிரப்பொரு
சசக	ககந	க	மானுல	மானுல
சௌ	0	உக	மதிக்குங்	மதிக்குங்
சௌ	உௌ	ச	பயனயா	பயனயா
சகக	உஉந	க	ஒடின	ஒடின
கூஉ	கௌ	ந	மறையவார	மறையவார
கூஉ	ககூ	உ	காளிகைய	காளியை
,,	கௌ	ச	ளிரை	ளிரை
கூஉ	உ	க	மேடங்கலின்	மேடங்கலின்
கூச	ககௌ	க	தென்றிகழ்	தென்றிகழ்
கூௌ	கசஅ	உ	மருங்காகத்	மருங்காகத்
கூக	கக	ச	ளிரை	ளிரை
கூஅ	நக	ந	வல்லி	வல்லி
கூௌ	ககௌ	உ	சிவனுரை	சிவனுரை
,,	ககக	க	யொருபகலி	யொருபகலி
கூஅ	0	உ0	விநாயகப்பெருமானை	விநாயகப்பெருமானை
கூக	0	உகூ	வீரவாகு	வீரவாகு
,,	0	உஅ	அவனைப்	அவனைப்
கூ0	0	நௌ	சோமாஸ்கந்தரைக்	சோமாஸ்கந்தரைக்

யு த் த க ண ட ம்.

ஏ ம கூ ட ப் ப ட ல ம்.

நாரண னென்னுந் தேவு நான்முகத் தவனு முக்கட்
பூரணன் றுனு ரகிப் புவிபடைத தனிதது மாற்றி
யாரண முடிவுந் தேரு வநாதியா யுயிர்கட் கெல்லாங்
காரண னுய மேலோன் கழலினை கருததுள் வைப்பாம்.

(க)

திண்ணிய வவுணர் தமமைச செற்றிட வின்னே செவ்வேற்
பண்ணவ னேகு மெல்லா வமாரும் பாங்கிற் செல்வர்
துண்ணென யானு மேகா தொழிவது சூழ்வன் மென்னு
வெண்ணிவர் திடுவான் போல வீரவிவர் துதயஞ் செய்தான்.

(உ)

இரவிவர் துதய வெற்பி னெய்திய காலே தன்னி
னரியனை மிசையே வைகு மறுமுகங் கொண்ட வண்ணல்
பிரமன்மான் மகவான் தேவர் முனிவரர் பிறருங் கேட்ப
வரமிகு சிறப்பின் வீர வாகுவை நோக்கிச் சொல்வான்.

(ங)

பாவமே பயிலுஞ் சூர பன்மனு மவுண ரானே
ரேவரு முடிவா ராக விமையவ ரிடுமபை நீங்க
மாவியல் கின்ற வீர மகேந்திர புரத்துக் கின்னே
போவது புரிது நந்தேர் பொள்ளெனக் கொணாதி யென்றான்.

(ச)

வள்ளன்மற் றிதனைச் செபப மாலயன் மகவா னுதி
யுள்ளபண் ணவர்கள் கேளா வுவுகையங் கடலின் மூழ்கித்
தெள்ளிதி னெமது துன்பந் தீர்ந்தது தீர்ந்த தென்னுத
துள்ளின ராடிப் பாடி யவனடி சூட லுற்றா.

(ஊ)

ஆயது காலே தன்னி னரும்பெருங் கயிலை போற்று
நாயக நந்தியண்ண னற்கணத தலைமை பூண்டோன்
சேயதோர் மனவே கப்பொற் றேரொடு வலவன் றன்னைக்
கூயினன் கொண்டு வல்லே குமரவேண் முன்ன ருப்த்தான்.

(கூ)

முன்னுற மருத்தன் றூண்டு முரண்டகு தடந்தேர் நண்ண
வன்னதை யருளி னோக்கி யறுமுகம் படைத்த வண்ணல்
பன்னெடுஞ் சீயந் தாங்கும் பைம்பொனின் றவிசு தன்னின்
மன்னின னிருத்த னீங்கி யெழுந்தன் மறைகள் போற்ற.

(எ)

மாமில்பொன் சுடரு மேரு வரைமிசை யிருமூ வெய்யோர்
வேறிலா தொருபாற் பட்டு விளங்கிவந் திவரு மாபோ
லாறுமா முகதகெம் மைய ன்ணையதொல் விரத மீக்க
ணேறினா னேறிச் சூழ்வோர்க் கிணையதொன் றியம்பு கின்றான். (௮)

வார்திரை யளக்கர் நாபபண் வரம்பிலா வளவைத தாகிச
சோதிகழ் மகேந்தி ரபபேர்த் திருநகா முன்ன ரேகிச்
சூாதனை யடுவான் போதுந் துண்ணென நீவிர் துந்த
மூர்திக டம்மின் மேவி யூர்ந்திவண் வருதி ரெனான். (௯)

இப்படி முகமா றுள்ள வெம்பிரா னிசைத்த லோடு
மபபணி யிசையா வேத னன்னத்து மாழி மேலோ
னொப்பரு முவண மீது மும்பர்கோன் மான மீதுஞ்
செப்புறு மேனை விண்ணோ தத்தமூா தியினுஞ் சோந்தா. (௧௦)

அந்தமி விலக்கத தோரு மவரலா வெண்மர் தாமு
மந்தர முறமூம வீர வாகுவாம வன்மை யோனு
மெந்திர வயமான் நேரின் வீற்றுவித நேறி யார்க்குஞ்
சிந்தையி னானு மெட்டாத தேவாக டேவற சூழந்தா. (௧௧)

சுப்பிரன் மேக மாவி சுவேதசீ ரிடன்க பாவி
யப்பிர சித்துச் சித்தி ராங்கனே சவால தாலு
வொப்பிலவச சிரனே விம னுககிர னுக்கி ரேசன்
பிப்பல னந்தி சேனன் பிரமசன் பிரம சேனன். (௧௨)

பதுமனே கராளன் றண்டன் பத்திரன் பரிக நேமி
யுதவகன் புட்ப தந்த னுருத்திரா காரன் வீரன்
மதிசயன் கேது மாவி வககிரன் பிரம கேச
னதிபதி கலிங்கன் கோர னச்சுத னசலன் சாந்தன். (௧௩)

சித்திர சேனன் பூரி சுசீலன்மா சயனே சிங்க
னுதகர மடங்கற பேரோ னுபதிட்டன் சயனே யீசன்
மததகன் மதங்கன் சண்டி மகாபலன் சுவேத னீல
பத்திரன் சவாகு வண்டா பரணனே காக பாதன். (௧௪)

பிங்கலன் சமான்ன் மாயன் பிறங்கிய நிரும்பன் கும்பன்
சங்கபா லன்வி சாகன் சதநாவ நயக்கி ரீவ
னங்கையா யிரத்தன் செங்க ணயுத்தத னனந்தன் வாமன்
மங்கல கேசன் சோமன் வச்சிர மாவி சண்டன். (௧௫)

அசமுகன் சரபன் சூந்த னுடகன் கவந்தன் மேகன்
விசயன்வித துருமன் றண்டி. வியாக்கிரன் கால பாசன்
றசமுகன் குமுதன் பானு தனஞ்சய னிடப ரூபன்
சுசிமுக னனல கேசன் சுபத்திரன் கேது மோகன். (௧௬)

மத்தனுன் மத்த னந்தி மனோபவன் வாயு வேகன்
பத்துநா றடிகள் டெற்றோன் பானுகம் பன்ப தங்கன்
சுத்தனே யனிகள் சிதன் சுனாதனே சுமாவி மாவி
யத்திரி யவுணா கூற்ற னரிகேசன் சவால கேசன். (௧௭)

இங்கிவர் பூத வெள்ளத் திறையவ ரொருநூம் மெண்மர்
பொங்குவெஞ் சினதத ரெலலாப் புவனமு மடவென் ரூலு
மங்கொரு நொடிபின் முன்ன ரடுபவ ராடன் மிக்கோ
சங்கையில் வலியோர் யாருஞ் சண்முகத தவனைச் சூழ்ந்தார். (௧௮)

ஏயெனப் பகரு முன்ன மிவ்வகை யெவருஞ் செவ்வேற
சேயினைச் சூழ்த லோடுஞ் செய்கைமற் றதனைக் காணுஉ
மாயிருட் பரவை ஞாலம் வரைக்குலம் பணிபப வாததிட்
டாயிரத் திரட்டி வெள்ளத் தனிகமு மெழுந்த வன்மே. (௧௯)

எழுந்தன வனிக வெள்ள மீண்டிய வெங்கும் விண்ணோர்
பொழிந்தனர் பூவின் மாரி பூதர்தந் தெழிபபு விண்ணு
மொழிந்திமி திசையும் பாரு முறறன வுலைந்த தாழி
யழிந்தன கருவி வான மண்டநெக் குடைந்த மாடோ. (௨௦)

கல்லென விரங்கு பேரி கரடிகை துடியே காளுஞ்
சல்லரி திமிலை தக்கை தண்ணுமை படகங் கோமி
வல்லிய லுடுக்கை சங்கம் வாங்குட முழுவ மாதிப்
பல்லிய மனந்த கோடி பாரிட மியம்பிச் சென்ற. (௨௧)

கள்ளலம் புற்ற தண்டார் கவினிய மொய்ம்பிற பூத
வெள்ளமங் கேக லோமிம விரிந்தெழு பூழி மாலை
தள்ளருஞ் சுடாகண் மாற்றி யகிலமுந் தானே யாகி
யள்ளலங் கடலின பேழ்வா யடைத்தது திடரே யாக. (௨௨)

கலகல மிழற்று நோன்றாட் கழல்புனை பூத வெள்ளம்
வலவயி னெல்க மேந்தும வாள்ளா ன வழுததிச் சூழ்ந்து
செலவுறு கிரிகண் மானச் சென்றுதந் தலைவ ரோடு
மலைபொரு மளக்கா வேலை யகன்கரை யிறுத்த வம்மா. (௨௩)

மடங்கலை யுறழு மொய்ம்பின் மாபெரும் பூத வெள்ளந்
தடங்கழல கலிப்பத தாளிற் சலசல வொலிப்ப மாறா
நெடுந்திரை யலமந் துள்ள நேமியங் கடலே யாறா
நடந்தன பொறையாற ரூது சேடனு நடுக்க முறறான் (௨௪)

படிதவிர் பூத வெள்ளம் படர்தலும் பரட்டின் காராக்
கடலள வமைந்த தன்றே கனல்விழிச் சுறவு சின்னை
கெடலருந் திமிங்கி லாதி கீடம்போ லுலவா கின்ற
வடியுறை பரலே போனா வதற்படுகிரிகண் முறறும். (௨௫)

தத்திரப் பூத வெள்ளந் தடங்கட லாற்றிற சார
வெந்திற றுணைவர் யாரும் விரிஞ்சனு மாலு மற்றை
யிந்திரத் தலைவன றுணு மிமையவர் பலருஞ் சூழ
வந்தரத் தாற்றிற் சென்றா னறுமுக னணிததிண் டோர்மேல். (௨௬)

மாறுபட் டவர்மேற் செல்லும் வயப்பெரும் பூத ரேக
வாறுபட் டமரு முந்நீ ரலமந்து தெளிவின் ரூகிச்
சேறுபட் டிறைய தொன்று தேய்த்திமி முன்ன மஃதே
நீறுபட் டெழுந்து சென்றெவ் வுலகமு கீமிர்த்து சூழ்ந்த. (௨௭)

இவ்வகை யயில்வே லண்ண விராயிரம் பூத வெள்ளங்
கவ்வையி னமைந்து செல்லக் கணிகடல் வரைப்பி னேகி
யெவ்வம தடைந்த தொல்லை யிலங்கையங் குவடு நீங்கி
மைவரை புரைஞர் மேவு மகேந்திர புரமுன் போந்தான்.

(௨௮)

வே று.

போந்தகாலை யயலின்வந்து போற்றியங்கை கூப்பியே
நாந்தகஞ்சி லைகதை நலங்கொள்சங்கு சக்கர
மேந்தினோனு நான்முகனு மிந்திரத தலைவனு
மாய்ந்துநேடி யின்னதன்மை யாவமோ டியம்பினா.

(௨௯)

காண்டியீது சூரனார கடுங்கணீசா செந்திலா
லாண்டுசேறன் முறையதன் நதற்கடுதத வெல்லையா
மீண்டுபாச றைத்தல மியற்றுவித திருந்தபின்
வேண்டுமாறு புரிதியைய வினையநாடி யென்னவே.

(௩௦)

குன்றெறிந்த முருகனன்ன கூற்றுணர் திசைந்திடா
நன்றிதென் நருட்கண்வைத்து நாகர்கமமி யன்றனை
மன்றவன்பொ டேவீளிதது வல்லையீண்டு பாசறை
யொன்றுசெய்தி டெனனலு முளஞ்சிறந்து புகலுவான்.

(௩௧)

தாரகம் கடந்தவேற் றடக்கைவீர விண்டியா
னோரிறைக்கு முன்னமாக வோங்குபா சறைத்தலஞ்
சீரிதிற் படைகருவன் மெரிந்துகாண்டி யுனதுபே
ராரருட் டிறத்தினென் றடித்தலம் பணிந்துபின்.

(௩௨)

மாடகூட மண்டபம் வளங்கொள்சோலை வாவிக்க
பீடுலாய கோபுரம் பிறங்குவீதி யோாதசை
கோடிகோடி யாக்கிமற்றொர கோநக ரியற்றியே
நாடுமேம கூடமென்று நாமமொன்று நாடடினான்.

(௩௩)

கருத்திலன்ன வன்செயுங் கவின்கொள்பாடி வீடுகண்
டருத்தியான் மகிழ்ச்சியெய்தி யருள்புரிந்து கந்தவே
டிருத்தகுஞ் சனங்கள்போற்றி செய்யவாணி சென்றபின்
மருததனுந்து தேரிழிந்து மந்திரத்தை நண்ணினான்.

(௩௪)

அந்தமற்ற பூதர்தம்மை யாவணங்க ணிறுவினே
முந்துகொற்ற வயவாநான் முகத்தனதி யவ்வெராடு
மந்திரத்து ளேகியே மகிழ்ந்துவிற் றிருந்தன
னிந்திரப பெருமடங்க லேறுதாங்கு தவிசின்மேல்.

(௩௫)

ஒன்பதோ டிலக்கவீர ரோங்கலாள் ரறுவர்க
ளன்புசெய்து போற்றிசெய்ய வறுபுகைச னமரர்கண்
முன்புசெய் பணிததிற் முறைப்படப் புரிந்திட
வின்பினோடு மேமகூட வெழிவிருக்கை வைகினான்.

(௩௬)

வ ச ன ம்.

வலிய அரக்கரை வெல்லும்பொருட்டுக் குமாரக்கடவுள் செலலுகிறார்; அவரைத் தேவர்களும் சூழ்ந்து செலலுகிறார்கள்; நானும்செலவது உசிதமாமென்று வீரவான்போலச் சூரியனும் உதித்தான் அப்போது முருகக்கடவுள் வீரவாகு தேவரைநோக்கி, சூரபன்மன்முதலியோரைவென்று தேவர்களை வாழ்விக்கும்பொருட்டு நாம் இப்பொழுதே மகேந்திரநகரத்துக்குப் போகவேண்டும், நமதுதேரை விரைவிற் கொணாகவென்று கட்டளையிட அவர் வாயுதேவரைநோக்கி, உடனே தேர்கொண்டவாருமென்று கட்டளையிட்டா, அந்தக் கட்டளையின்படியே வாயு தேவரும் தேரைக்கொண்டவந்து சண்முகக்கடவுள் சந்நிதியில்நிறுத்த, அப்பெருமான் அந்தத் தேர்மீதிலேறுதலும், பிரமன்முதலிய தேவர்களும் வீரவாகுமுதலியோரும் தத்தம வாகநங்களிலேறிப் பின்னொடர்ந்தனர். சுப்பிரன், மேகமாலி, சுவேதசீரிடன், சுபாலி, அப்பிரசித்து, சித்திராங்கன்முதலிய நூற்றெண்மராகிய பூதப்படைத்தலைவரும் சூழ்ந்து சென்றனர். இரண்டாயிரவெள்ளம் பூதவீரரும் ஆரவாரத்தோடு சென்றனர். இப்படி சூகப்பெருமான் போவதைக்கண்ட தேவர்கள் பெருங்களிப்புக்கொண்டு பூமழைபொழிந்தார்கள். பூதங்கள் குடமுழாமுதலிய வாததியங்களை முழக்கிக்கொண்டு முன்சென்றன.

இவ்வாறுசெலலும் படையின் காற்றுகளானது கடலைத் திடராகிவிட்டது. படைகள் கடலைவழியாகக்கொண்டுவர, விசும்பாருக அறுமுகக்கடவுள் அதிவேகமாகச்சென்று மகேந்திரநகருக்கருகே சேர்ந்தார். அப்போது பிரமன்முதலிய தேவர்கள் குமாரக்கடவுளைவணங்கி, இது சூரபன்மன்வாழ்கின்ற நகரமாதலால் இதில் தங்குதல்தகுதியன்று, வேறுபாசறையமைத்துக்கொள்வதே தகுதியென்றார்கள். அப்படியேயாருகவென்று தெய்வத்தசசனையழைத்துக் கட்டளையிடுதலும், அவனும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் மாடகூடங்கள், மண்டபங்கள், சோலைகள், வாய் கூபதடாகங்கள், கோபுரங்கள் முதலியவற்றைசசமைத்து, அவற்றிற்கு ஏமகூடமென்று பேரிட்டுத்தர, அந்த விசித்திரமான வேலைப்பாடமைந்த பாசறையில் அறுமுகன் மனமகிழ்வோடெழுந்தருளி அங்கே தனக்கென்றமைக்கப்பட்ட மந்திரத்தில் பிரமன்முதலிய தேவர்களும் ஏனையோரும்சூழ்ந்து வழிபட்டுநிக் எழுந்தருளினான்.

ஏ ம க் கூ ட ப் ப ட ல ம் மு ற் றி ற் று

வ ர வு கே ள் வி ப் ப ட ல ம்.

ஏகநாயகனு மைய னிவ்விடை யிருந்த வெல்லை நாகாமே லனிலைவத் துள்ள நாரத னவற்றை நாடி. மாகநீர் புரிசை சூழ்ந்த மகேந்திர புரத்திற் சென்று போதமா நூலதின் மேலாம் புரவலன் கோயில் புக்கான்.

(க)

புக்கன னவுண ருய்ப்பப் பொருவிலா விகல்வெஞ் சூரன் மிக்ஞயர் திருவி னேடும் வீற்றிருந் திடுகல் காணுஉ விக்கென வினைய தீயோ னிறப்பவென் றுன்னி வாயார் மக்கதோ ராசி கூறிச் சார்ந்தனன் தவத்தின் மேலோன்.

(உ)

ஆங்கைகண் மலர நின்றே யாசிசெய் தாணை நோக்கி
யெங்குநீ யிங்கு வந்த தென்னைநீ யாரை யென்ன
மங்கையோர் பங்கன் மேவும் வடபெருங் காயிலை வாழ்வே
னுங்குலத் தலைமை யாக வைகலு நோற்றல் செய்வேன்.

(கூ)

கைதவம் புகலேன் வெய்ய காமமே முதல நீத்துச்
செய்தவம் பலவு முள்ளேன் தேவருக் கிடுக்கண் செய்வேன்
மைதவிர் புகரி னோடு மருவுநண் புடையே னின்பா
லெய்தியொன் றுரைக்க வந்தே னூரத னெனும்பே ருள்ளேன்.

(ச)

சிந்துவான் மதிதோய் வேணிச் செல்வனின் னவிவ தாகக்
கந்தனு முருகன் தன்னைக் காமர்கண் ணமுலா னல்க
வந்தமா மதலை தன்பா லையவுன் பணிய தாற்று
மிந்திரா தியர்க ளேகி யிறைஞ்சியே யேத்தி யுற்றார்.

(கூ)

உற்றுளார் தமக்கு நின்னு லுறுதுயர் குமரன் கேட்பச்
சொறறலு மஞ்ச லென்று தொல்சிவ னருண்மேற் கொண்டு
கொற்றவெம் பூதவீரா சூழாததொடும் புனியி னேகி
மற்றுன் திளவ தன்னை வரையொடும் வேலாற் செற்றான்.

(கூ)

ஆண்டது புரிந்த பின்ன ரறுமுகன் செந்தி மேவித்
துண்டின னினக்கோ ரொறறைத் துண்ணென வவனும் வந்து
மீண்டபின் புகுதி நாடி வேலையைக் கடந்து தன்பா
லீண்டிய படையொ டனனு னிந்நகர் வடபால் வந்தான்.

(எ)

ஆங்கனம் பாடி வீடொன் றூற்றுவித தனிகம் யாவும்
பாங்குற விருந்தான செவ்வீவள் பார்த்தன னினைய வெல்லா
மீங்கிது நிகழ்ந்த வண்ண மென்றலு மவுணா கோமான்
தீங்கன லென்னச் சிறி நகைத்திவை செபப லுற்றான்.

(அ)

வேறு.

மேனிமிா கொண்ட லுயர்த்தவ னம்புய மிசைவேதா
நீனிற மாயவ னூரது போல நீனைந்தானோ
வானதொ லண்டமொ ராயிர கோடியு மரசாளவேன்
மாநகா மேலொரு பாலக னும்பொர வருவானே.

(கூ)

ஆரியி னினஞ்செறி சூழலி னன்னவை யடலுன்னிக்
கரியது கன்றுழை கலைபிற வற்றொடு கடிதேகிற
பொருது வயங்கொள வல்லது கொல்லது போலன்றோ
முருகனும் வெம்படை யுடனிடண் வந்திடி முறைதானே.

(கூ)

வேலை கடந்தென தாணை யிகழ்ந்து வியன்பூதச்
சால நெடும்படை தன்னுட னிந்நகர் சார்வானுங்
கால மிதங்கவன் வீர மழிப்பல் கருத்திலலாப
பாலக னென்றும் விடேன்வசை யென்பதும் பாரேனான்.

(கூ)

முன்னொரு சூழ்ச்சியி னைசமுகி யொண்கர முரிந்தே
யொன்னல ராயம ரும்பர்கள் யாவரு முயந்தாரோ
வென்னினை யானொடும் வெற்றினை யடடன மெனவுள்ளித்
தன்னுயிர் போவ தறிந்தில னிந்நகர் தனின்வந்தான்.

(கூ)

ஆழிய தெண்டிரை யாழி கடைந்தவ னலகில்லா
வேள்வி புரிந்திடு வாசவ னம்புய மிசைமேயோன்
வாழிய நம்பெயா கூறினு மஞ்சினர் மறைகுறையர்
பூழிபு னைந்தவர் பாலக னேவமர் புரிவானே.

(கங்)

அந்தர மேல்வரு செங்கதி ரைச்சிறை யமர்வித்த
மைந்தனை நாற்படை தன்னொடு மேவி வயப்போரான்
முந்திய பூதரை யேனைய வீரரை முடிவித்தே
கந்தனை யொல்லையின் வெற்றிகொள் வேனிது காண்கிற்பாய்.

(கசு)

என்றசு ரேச னிசைத்தலு நாரத னிவைகேளா
நன்றிது நன்றிது தாழ்க்கலை யின்னினி நகாசூழ்ச்
சென்றவ னைப்பொர நிற்படை யேவுதி செலகின்றேன்
வென்றி துமக்குற நோற்றிடு வானென விண்போலுன.

(கரு)

வேறு.

நாரத னினைய கூறி நகையொடு போத லோடுஞ்
சூரரு ளாற்றன் மிக்கோன் துண்ணென வயனி நின்ற
கொரனுற் கோர னென்னு மொற்றவரைக் குறித்து நோக்கி
வாரிதி யிறைவற் பற்றி வல்லையிற் கொணாதி ரென்றான்

(கக)

என்றலு மனைய ரோடி யெறிகடற் கரசைக் கூவி
வன்றி லோடு பற்றி வல்லையுன கொணாந்தே யுர்ப்பபக்
கன்றிய மனத்த னாகிக் கைதொழு தவலங் கூர்ந்து
நின்றன னவனை நோக்கி நெருப்பெழு விழித்துசு சொல்வான

(கக)

பவ்வீ ரரச கேண்மோ பங்கயத் தவனு மா லுஞ்
செவ்விதி னுணரா வண்ண மொளித்தவன் சிறுவன் தன்னை
வெவ்வலி கடந்த பூத வெள்ளத்தை நமது மாரு
விவ்விடை விடுத்த தெனனை யென்னலு மிசைக்க லுற்றான்.

(கஅ)

மண்படு புவனம் போற்று மன்னகேள் புயங்க மீது
கண்படு முகுத்தன் வேதாக் கடவுளர் தலைவ னோடு
மெண்படு துணைவ ரானோர் யாவரும் புடையிற சூழ
விண்படு நெறியிற் சென்றான் வீரவேற தடக்கை யண்ணல்.

(கக)

மடல்கெழு நீபத் தண்டார் வள்ளல்வா நெறியிற் போத
மிடல்கெழு பூதரென்பான் மேவினா சென்ற ரன்ன
ரடிகளின் பரட்டின் காறு மமைந்தில னவரை யானே
தடைசெய வல்லேன் போலுந் தக்கதே யிதுமற தன்றோ.

(உ௦)

ஊழியு முலையாப் பூத ரொல்லெனச் செல்லத் தாளிற்
பூழியா லளறு பட்டாங் கிடையறப் புலம்ப லுற்றே
ஊழிய னென்னும் பேரு மற்றனன் வசையே பெற்றே
னேழையேன் செய்வ தென்கொ லெதிருண்டோ வலியர்க் கம்மா.

(உ௧)

தெள்ளிதிற் தமிழ்தேர் காட்சித் திருமுனி கரத்தில் வாரி
யுள்ளுநக் கொண்ட தேபோ லொல்லையின் மிசைவர் போலாங்
கொள்ளையிற் சேறிபூ தாக்கு ளொருவரோர் குடங்லைத் தன்னி
னள்ளுதற் காற்ற கிலலை னாதலி னுயந்தே னன்றே.

(உ௨)

உடல்சின வசனி தன்னை யொண்பணி விலக்க வற்றோ
கடுமுர ணரிமா னேற்றைக் கன்மெதிர் விலக்கிற் றுண்டோ
மிடல்கெழு விதியைப் புந்தி விலக்குமோ வஃதே யன்றோ
வடன்மிகு பூதர் தம்மை யளியனென் றடுப்ப தென்றான். (உ௬)

இற்றெலா மளக்கர் கோமா னிசைத்துமெய் துளக்க மெய்தி
சிற்றலு நெய்வே லண்ண னீணகர் நணிய தன்மை
யொற்றிற் சிலவர் காண வோடின ரொல்லை சென்று
கொற்றவற பணிந்து கின்றே யிவையிவை கூற லுற்றார். (உ௭)

அராவணை யண்ணல் வேதா வரிமுத லரமர் சூழ
விராவுறு மிலக்கத் தொன்பான் வெலற்கரும் வீரர் போற்ற
விராயிரம பூத வெள்ள மீண்டிட வெற்றீர்ச்ச சென்னிப்
பராபரன் மைந்த னந்தம் பதிவட திசையிற் போந்தான். (உ௮)

வடதிசை யதனிற் போந்து வானவர் புனைவற கொண்டே
படிபுகழ் தகைமைத தான பாசறை புரிவித் தாங்கே
புடைதனி னனிக மான பூதவெவ் வீரா மேவ
நடுவனோ நகரந் தன்னி னண்ணிவீற திருந்தா னன்றே. (உ௯)

கண்டன மிதனா யின்னே கடவது புரிதி யென்னுத
திண்டிதல் வெய்ய தூதா செப்பலு மதனைக் கேளா
வண்டமும் புவனம யாவு மலமர வடிவிற சீறிப
புண்டிகழ் தனைய கண்ண னிவையிவை புகல லுற்றான். (உ௧)

ஆ திருவிருத்தம் - சுரு.

வசனம்.

இவ்வாறு குமரவேள் எழுந்தருளியிருக்கும்போது சூரபன்மனிடம் நாரத
முனிவாவருதலும், அவன் அவரைநோக்கி, 'ஈயரென்றுகேட்க, அவர் என்பேர்
நாரதமுனியென்றும், குமரவேள் வீரவாகுதேவரைத் தூதுவிட்டதும், தாரகனைக்
கிரவுஞ்சமலையோடு களைந்தும், அந்நகர் சணமுகக்கடவுள் இப்பொழுது திருச்
செந்திப்பதியைநீங்கி, இந்த நகரத்தருக வடதிசையில் தமக்கு பாசறையொன்
றமைத்துக்கொண்டு அதில் தமதுபடைகளோடெழுந்தருளியிருக்கிறார்களென்றும்,
இந்தச்செய்தியை உனக்கறிவிக்கவந்தேனென்றும் சொல்லிநின்றார். இதைக்கே
ட்ட சூரபன்மன் நெருப்புப்போலச்சீறி நகைத்தச் சொல்லலாயினன்.

முனிபுங்கவரே! அந்தமுருகன், இவ்விராத்யருடைய நகரங்கள்போல என்
மகேந்திரநகரையும் எண்ணிலானே, ஆயிரத்தெட்டண்டங்கனையும் அரசாண்டிரு
கிற என்னோடு இந்தச்சிறுவன் போர்செய்யப்பிறப்பட்டானே, இது எப்படியிருக்
கிறதென்றால், குகையிலிருக்கிறசிங்கத்தோடு யானைக்கன்று போர்செய்யவந்தது
போலிருக்கின்றது. முன்னேயொருதந்திரத்தால் எந்தங்குகயாகிய அசுமுகியின்
கையைச்சிதைத்த தேவர்களெல்லாரும் பிழைத்துப்போனார்களா? இக்குமரன் என்
தம்பியாகிய தாரகனோடு கிரவுஞ்சத்தையும்வென்ற செருக்கினால், தன்னுயிரிழக்
கப்போவதையறியாமல் இவ்ருவந்தான், இந்திரன்முதலிய தேவர்களும் என்பெயர்
கேட்டாலும் அஞ்சுவார்களே, அப்படியிருக்க இந்தச்சூழலானே என்னை வெல்ல
வல்லவன்! தொட்டிலில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த காலத்திலேயே சூரியனைச்

சிறைவைத்த என் புதல்வனாகிய பானுகோபனைக்கொண்டு, இவனையும் இவனுக் குதலியாய்வந்த பூதவீரர் முதலியோர்களையும் இப்பொழுதே வெற்றிகொள்வேன், நீர் பார்க்கப்போகிறீர் என்று சொல்ல, நாரதமுனிவர் சூரபன்மனைநோக்கி, நீ வினாவாகச்சென்று அந்தச் சிறுவனைவெல்ல வழிதேடுவாயாக, நானும் உங்களுக்கு வெற்றியுண்டாக்கும்பொருட்டுத் தவளுசெய்யப்போகிறேனென்றசொல்லி ஆகாயவழியாகச்சென்றார்.

பிறகு சூரபன்மன், கோரன் உற்கோரன் என்னும் இரண்டு தூதரையனுப்பி வருணனைவரவழைத்து நெருப்பெழநோக்கி, முருகனென்னுஞ் சிறுவன் எனது நகரத்திருவருமபடி அவனுக்கு நீ யெப்படிவழிவிட்டாயென்று கேட்க, அவ்வருணன் அஞ்சிநின்ற, இறைவனே! யானென் செய்வேன், அந்தச்சிறுவனைச் சூழ்ந்து வந்த பூதப்படைகள் என்வழியாய்வரும்போது, நான் அவர்களுடைய காற்பரட்டி என்வாகவேயிருந்தேன். அப்படியிருக்க, அவர்களைத்தடுக்க என்னால்முடியுமோ என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், சில தூதுவா ஓடிவந்து இறைவனே! முருகன் பூதப்பெரும்படையுடனேவந்து நமது நகரத்தைச்சூழ்ந்துகொண்டானென்று சொல்லக்கேட்ட சூரபன்மன், அண்ட கோடிகளெல்லாமநடுங்கும்படி சிரித்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

வரவுகேள்விப்படலம் முற்றிற்று.

முதனாட்பானுகோபன்யுத்தப்படலம்.

கோதை வேலுடைக் குமரன் தாற்றலுங் கொற்றப் பூத ராற்றலு மேனைய ராற்றலும போசெய் தூத னாற்றலுந் தொலைகுவன் றுண்ணென நீவி ராத வன்மனிப் பகைஞனைக் கொணாதிருள் றறைந்தான். (க)

ஆன காலையி னன்றெனத தூதுவ ரகன்று பானு கோபன திருக்கைபுக கனையவற் பணிந்து மேனி லைப்படி தந்தைதன் பணிவிடை விளம்ப மான வாலரித தவிசுவிட் டெழுந்தனன் மன்னோ. (உ)

தொல்லை மந்திரத் தலைவருளு ஈறாமா யினரு மெல்லை தீர்தரு தானையர் தலைவாகன யாரு மொல்லெ னபுடை சூழ்த்தன ருருமுகான நென்னப் பல்லி யங்களு மார்ததன் போர்த்தன பதாதி. (ஈ)

*அக்க ணத்தினி வீரவியம் பகைஞனோ ரணித்தோர் புக்கொ ராயிர கோடிவி திகனொரீஇப் புடையிற் றொக்க வீரரிற் கண்டிளரா வயின்வயின் றொழப்போய் மிகக தாதைதன் றிருக்க ரடைந்தனன் விரைவின். (ஈ)

தேரி னின்றிழிந் தண்ணலங் கோயிலுட் சென்று சூர பன்மனை யணுகியே யவனடி தொழுது வீரவீரநீ யெழையிவண் விளித்ததென் னென்ன வாரி ருங்கழன் மன்னவ னின்னன வகுப்பான். (ஊ)

முந்து தாரக வெம்பியை வரையொடு முடித்த
கந்தவேள் செந்தி நீங்கியே யளக்கரைக் கடந்து
நந்தி தன்கணத் தலைவரும் பூதரு நனுக
விந்த மாநகர் வடதிசை வாயில்வர் திறுத்தான்.

(சு)

சிந்து போன்றுல களந்திடு கள்வனுஞ் செயிர்தீர்
கந்த மாமலர்க் கடவுளு மென்பணி கடந்த
விந்தி ராதியர் யாவரும் பிறருமா யீண்டி
வந்து ளார்களா மறுமுக மதலைதன் மருங்கு.

(எ)

அளிய ராகிய வமரரு மரன்றற் மகவு
மொளிறு வாட்படை நந்திதன் கணத்தினுள் ளோருங்
களியின் மூழ்கிய பூதருங் கடிதுவர் தடைதற்
கெளிது பட்டதோ நன்றுநன் றினையமா நகரம்.

(அ)

பின்னை தன்னுட னடுக்கலை மைந்தனைப் பிறரை
முன்ன மட்டிடு மாறமலா தங்களை முருக்கச்
சென்னெ றிக்கொடு போதலென் கடனவர் சிறியர்
மன்னா மன்னையா னாதலி னிருந்தனன் வறிது.

(ஆ)

அந்தண் மாமுதி லுயர்த்தவன் வேண்டலு மமலன்
றந்த கந்தனைச சாரதத் தலைவர்க ளோடு
நந்த மைப்பொர விடுததன னாதலி னானு
மைந்த நிறகொடு வென்றிபெற் றிருந்திடல் வழக்கே.

(க)

ஆத லாலினிப் படையொடு மமார்க்களத் தடைந்து
நாதன் மைந்தனை நந்திதன் கணத்துளார் தும்மைப்
பூதர் தங்களைப் பொருதழித் தடலவயம புனைந்து
காதன் மைந்தரீ மீடியா னம்முனங் கடிதின்.

(கக)

வேறு.

என்றிவை சூர்முத விசைப்பக் கேட்டலும்
பொன்றிகழ் தடம்புயற் பொருபபிற் சேட்செல
வொன்றிய குமிழ்வடி வுடலம் போர்த்திட
கின்றிடு திருமக னிவைகி கழ்த்துவான்.

(கஉ)

இருளுது மிடற்றின னேவு மைந்தனை
மருளுது பூதரை மறு ளாராதமை
வெருளுது சமரிடை வென்று மீள்வதோர்
பொருளென நீனைந்துகொல் புகன்றி யிறமெலாம்.

(கங)

பன்னுவ தென்னினிப பரமன் கான்முனை
யிந்நகர் நனுகமு னெதிர்த்து போர்செய்வா
னென்னலே வினவின னீய தோர்த்தலை
பின்னிது புகலுதல பிழைய தாகுமால்.

(கச)

படைப்பெருந் தொறுவொடும் படர்ந்து கந்தனை
யடுததனன் பேரம ராற்றி வென்றிகொண்
டிடுக்கணில் பூதரை யேனை யோருடன்
முடித்திவண் வருகுவன் முதல்வ காண்டிரீ.

(கரு)

கந்தனை விறல்கொடே யவன்மன் கட்படு
செந்திரு மார்பனை திசைமு கததனை
யிர்திரக் கள்வனை யிமைப்பிற் பற்றிமுன்
றந்திடு கின்மனன் மருவ செய்தியால். (கக)

என்றிவை கூறியே யிறைஞ்ச மைந்தநீ
சென்றனை வருதியாற் நிறவி னோடென
நன்மென விடைகொடு நடந்து நன்கமை
பொன்றிகழ் தனதுதேர் புகுந்து போயினான். (கௌ)

தொல்லையிற் பரிசனம் புடையிற் சூழ்தரப்
பல்பதி னுயிரந் துணைவர் பாற்பட
வொல்லென வியம்பல வொலிபப வேகுரு
வெல்லையம் பகைதன திருக்கை யெய்தினான். (கௌ)

பண்டியந் தேரினுந் தணந்து பாங்கரின்
மண்டுறு தூதரை வல்லை கண்ணுநீஇ
யெண்டரு நம்படை யாவு மிவ்விடை
கொண்டனை வீரெனக் கூறிப் போயினான். (கக)

ஏயிரும் பரிசனர் யாரை யுந்கீறி
மாயிருங் கலைமகள் வதிந்து வைகிய
வாயுத சாலையி னவுணர் கோண்மகள்
போயினன் றொழுதனன் பூசை யாற்றினான். (உ௦)

கயிரவ நிறததபூங் கச்சு வீக்கினான்
வயிரவொள் வாளினை மருங்கு சேர்த்தினான்
வெயில்விடு பொன்றுகின் மீது சுற்றினான்
றுயிலறு மமரரைத் துளக்கங் கண்டினான். (உ௧)

செல்லிடை யுருமெனந தெழிக்கு நோன்கழல்
கல்லென வரற்றிடக் கழலிற் பூட்டினான்
வல்லிதிற் சாலிகை மருமரு சேர்த்தினான்
சொல்லினு நிவந்தெழு தூண்செய் தோளினான். (உ௨)

கோதையை யங்கையிற் கொளுவிச் சுற்றினான்
போதுற முங்குவி புட்டி. ருங்கினான்
சோதிகொள சரம்படு தூணி யைச்சவன்
மீதுற வீக்கினான் விறலின் மேலையோன். (உ௩)

வெம்பெரு நுதன்மிசை விசயப் பாலதாந்
செம்பொனின் பட்டிகை திகழ்ச் சேர்த்தினான்
பம்புறு மணிகலம் பலவுந் தாங்கினான்
றும்பையரு சிகழிகை மவுவி சூட்டினான். (உ௪)

வடித்ததோர் பெருஞ்சிலை வயமுண் டாகவென்
மெடுத்தனன் விடுத்திடின் யாவர் தம்மையும்
படுத்திடு மோகமாம் படையொன் றேந்தினான்
னடுத்திடு செறுநர்தம் மாற்ற னுன்னலான். (உ௫)

ஆனதோரோ போரணி யணிந்து வாய்தலிற்
பானுளின் மாற்றலன் படர முன்னரே
போனதோர் தூதுவ ரெழுதிர் போர்க்கெனத்
தானையோ டெழுந்தனா தருவர் யாவரும்.

(௨௬)

வேறு.

விசைய நேமியன் மிகுந்திறன் மாயன்
முசவி கண்டகன் முரன்கரன் மூர்க்கன்
றசமு கன்கனலி சண்டன் விசண்ட
னசமு கன்மகிட னக்கிர வாகு.

(௨௭)

விசைய சேனன்விட சேனன் விமோகன்
வசைகொள் சோமகன் மதுச்சசி சிததுச்
சுசிமு கன்னசனி குனிய கேது
வசுர சேனனி வராதிய ரானோர்.

(௨௮)

தடுக்கொ ணுவகை தடிந்திடு தெய்வப்
படைக்க லங்களவை பற்பல பற்றா
வுடைத்த வன்மையுட னெய்யென வந்தார்
கிடைத்த தோவம ரெனக்கொள் கின்றார்.

(௨௯)

ஆன காலேபதி னாயிர வெள்ளந்
தான வப்படைஞா சராபுதொ நேகி
மீன வேலைகளும் வெள்குற வாரதது
மான வததலைவா மாடுற வந்தார.

(௩௦)

கோல வராசிலை கொடுங்கதை நீடுஞ்
சூல நேமியயி றோமர ரிட்டி
யாலம் வாளகணைய மாரெழு நாஞ்சில்
கால பாசமிவை கைக்கொடு சென்றார்.

(௩௧)

கந்து கத்தொகை கடங்கலுழ் கைம்மா
வெந்தி ரத்திரத மீங்கவை மூன்று
மைந்தொ கைபபடுமி ராயிர வெள்ளந்
தந்தி ரத்தலைவா தம்புடை சூழ்ந்த.

(௩௨)

ஐந்து நான்குடைய வாயிர வெள்ளத
திந்த நாற்படையு மீண்டுபு செலல
மைந்தி னேற்றமிகு மானவர் தத்தஞ்
சிந்தை போற்கடிது சென்றன ரமமா.

(௩௩)

சென்ற காவலர்கள் சேனையி னோடு
மென்ற வன்பகைஞ நெய்துழி நண்ணி
யொன்ற வங்கைதொழு தொல்லென வார்த்துத்
துன்றி வந்துபுடை சூழ்ந்தன ரன்றே.

(௩௪)

இரவி தன்பகைஞ னங்கவை காண
வொருத நேவலை யொல்லையி னேக்கித்
திருமை பெற்றதொரு தேரினை வல்லே
தருக வென்னவினி தென்று தணந்தான்.

(௩௫)

செப்பு மத்தொழில் சிரங்கொடு சென்றே
மெய்ப்படைக்கருவி மேவுழி நணணி
முப்பதாயிர முரப்பரி பூண்ட
வொப்பி லாவிரத மொன்றை யுத்ததான்.

(௩௬)

உய்த்த தேரினுத யக்கிரி வாவு
மொய்த்த வெங்கடின் மொய்ப்பொடு பாய்ந்தான்
மெதது பேரனிக வெள்ள மியாவு
மதது ணைப்பொழுதி ஞாததன வன்றே.

(௩௭)

உரத்த கந்திகளொ ராயிர கோடி
பெருதது நீண்டசைவு பெற்றிடு பாளை
விரித்தது நீட்டியென வெவ்வக ரேசா
கரத்தி னெண்ணிலகவ ரிததொகை வீச

(௩௮)

மற்ற வன்றன னு மாசிருண் மேனி
யுற்றி டற்கருமை யாலவ னென்றோ
சுற்றி மீதுலவு தோற்றம் தென்னக
கற்றை வெண்குடைகா காவல ரேந்த

(௩௯)

அடைபபை கோடிக டிடுஞ்சுட ரொளவாள
கடிகொள பிலைக னுற்றக ளாசிட
தொடக்க மேந்தியுறை சுற்றி யனந்தம்
படைபபெ ருந்தலைவர் பாங்கொடு போற்ற

(௪௦)

எழில்செ றிந்தவிர தத்திடை வைகு
மழலின் வெங்கதிரை யாற்ற முனிந்தோ
னுழைய ரிதபலரை யொய்யென நோக்கி
விழுமி தோமொழி விளயபுத லுற்றான்.

(௪௧)

காமர் வெம்படை கணிப்பில் கொண்ட
சேம மாகியயா தேரொரு கோடி
யேம மோடுகொணா விரேன லோடுந்
தாம வேலுழையா தாழ்ந்தனா சென்றார்.

(௪௨)

ஆண்ட ரும்படை யளப்பில் வுய்த்துத
திண்டி றறசெழுமு தேரொரு கோடி
கொண்டி வந்துழையர் கொற்றவன் மைந்தற்
கெண்டி சைப்புறமு மீண்டுறு வித்தார்.

(௪௩)

ஆண்ட கைக்குமர னன்னது காலே
மாண்ட சீவலவன் மாமுக நோக்கிப்
பாண்டின் மாத்தொகுதி பண்ணின வித்தேர்
தூண்டி கந்தனமா ருழலி னென்றான்.

(௪௪)

என்னலும் விழுமி தேயென முட்கோன்
மன்னு மத்திகையின் வன்றொழில் காட்டித்
கன்னு வாய்புரவி யின்றொகை தூண்டிப்
பொன்னந் தோகடவி னுன்புகழ் வெய்யோன்.

(௪௫)

வெய்ய வன்றனை வியன்சிறை யிட்ட
கைய னேகவது கண்டு புறஞ்சூழ்
மையன் மாலவுண் மாபபடை யாவு
மொய்யெ னப்பெரி துலம்பின வன்றே. (௪௬)

எழுந்த தானவ ரிகற்படை வெள்ள
மெழுந்த தேர்நிரை யெழுந்தன கைம்மா
வெழுந்த வாசிக ளெழுந்தன வோதை
யெழுந்த கேதன மெழுந்தன பூழி. (௪௭)

அழைந்த பேரிகை யழைந்தன சங்க
மறைந்த காகள மறைந்தன திண்கோ
டறைந்த சல்லிகை யழைந்த தடாரி
யழைந்த தண்ணுமை யழைந்தன தக்கை. (௪௮)

ஆர்த்த தேர்த்தொகுதி யார்த்தன வாசி
யார்த்த தந்திரை யார்த்தனர் வெய்யோ
ரார்த்த வாற்றுவச மார்த்தன கண்டை
யார்த்த தார்நிரைக ளார்த்தது மூதூர். (௪௯)

அதிரந்த மாநில மலைந்தன நாக
முதிரந்த தாரகை யுலைந்தனர் தேவர்
விதிரந்த மேகநிரை விண்டது மேருப்
பிதிரந்து போயின பிறங்கல்க ளேழும். (௫௦)

ஊழி யான்மதலை யோங்கு படைப்பே
ராழி யோடுற வருக்கன் வெருண்டே
பூழி வான்முகம் போர்த்தெழல் காணு
வாழி யென்றதின் மறைந்து படர்ந்தான். (௫௧)

வாழி மாநகர் வளைந்திடு தொல்பே
ராழி யாங்கடைய வப்படை யாகிச்
சூழும் வேலையிடை தோன்றி யுலாவும்
பூழி தூர்த்துளது பூதர்க ளேபோல். (௫௨)

விட்ட சோதிநிமிர் விண்மிசை தாக்கப்
பட்டு லாவரு பதாகையி னீட்டம்
வட்ட வானமெனும் வான்பட கத்தைக்
கொட்டு மண்மகள் குலாவுகை போலும். (௫௩)

தாழும் வீரர்படை தம்மி னுரிஞ்சப்
பாழி வெங்கனல் பரந்தப தாகைச்
சூழல் வானநதி தோய்த்தகைக் காலை
வீழு மானிகளின் வீழ்ந்திடு கின்ற. (௫௪)

வான மோடியன மால்கரி தள்ளுந்
தான மோடின சரங்களி னோடி
மீன மோடிதிரை வேலையி னோடுங்
கான மோடின களிற்றின மென்ன. (௫௫)

செப்பு தற்கரிய சேணகர் தன்னிற்
றுப்பு மிக்கெழுவு தொல்படை வெள்ள
மிப்பு தத்துநெறி யின்றியல் வானத
தப்பு தததினு மளப்பில சென்ற. (ருசு)

மறந்த ருங்கதிறை வன்சிறை செய்தோன்
செறிந்த தானையுட னிவ்வகை செல்ல
விறந்த சீர்நகரி னித்திற மெல்லா
மறிந்து நாரத னகன்றிடு கின்றான். (ருன)

வான மேனெறி வழிக்கொடி பூதர்
மேன பாசறை வியன்பதி யுட்போய்
ஞான வாலறிவி ன்ராதன் விண்ணோ
சேனை காவல னமாந்துழி சென்றான். (ருஅ)

சிந்து ரப்பகை சிரத்தவி சுற்ற
கந்த வேளிரு கழறறுணை காண்ப
புந்தி நாரொடு புகழ்ந்து வணங்கி
யெந்தை கேட்கவென வின்ன துணர்ப்பான். (ருக)

பூத சேனையொடு பொள்ளென வேகி
யாதி நீயிவ ணமர்ந்தன யாவூர்
தூதா கூறவுயா ரூரபன் மாவென்
ரோது தீயவ னுணர்ந்து வெகுண்டான். (கூ0)

சிகண்ட முற்பக னெடுங்கதி ரோன்பா
லுகண்ட தன்மகளை யொல்லை விளித்தே
யகண்ட சேனையொடு மன்பில ளின்மேல்
வெகுண்டு போரசெய விடுத்தன னம்மா. (கூக)

விடுத்த காலையவன் வெஞ்சம ராற்றற்
கடுத்த கோலமொ டளப்பில வான
கடறபெ ரும்படை கலந்துட னேகத்
தடுப்ப ரும்வெகுளி தன்னெடும் வந்தான். (கூஉ)

இவனு டன்சமரி னேற்பவா நீயுஞ்
சிவனு மன்றியெவா தேவரி னுள்ளா
ரவனை வெல்வதரி தாகுமு னோர்நாட்
புவனி யுண்டவர் புறந்தர வென்றான். (கூஊ)

கரையி லாவமர் கடந்திசை கொண்டான்
வரைவி லாதபல மாயைகள் வல்லா
னுரக வேந்தினு முரம்பெரி துள்ளான்
பிரம னீர்த்திடு பெரும்படை பெற்றான். (கூச)

அறைக டற்கிறைவ னங்கைகொள் பாச
மறலி தன்பரச வவ்வினை மாயோன்
விறலி னேமிகொள வேண்டலன் முன்னஞ்
சுறிய தந்தையணி குற்ற சிறப்பால். (கூடு)

ஆகை யாலவனை யாள் கொடு வல்லே
வாகை கொண்டிலு மற்றரி தம்மா
பாகு பட்டபடை பாங்குற நீயே
யேகல் வேண்டுமட வென்று பகர்த்தான்.

(௯௬)

நார தன்னிவை நவின்றி காலே
மூர லெய்திமுரு கன்புடை நீன்ற
வீர வாகுவை விளித்தருள் செய்து
சீரி தாவினைய செபபுத லுற்றான்.

(௯௭)

ஈண்டு பூதரொ டுயாம்வரு தன்மை
யாண்டு சூரனுணர்ந் தந்நகர் தன்னின்
மாண்ட தானையுடன் மைந்தனை நமமேற்
றாண்டி- னுனமர் தொடங்கிய மன்னே.

(௯௮)

எள்ளு தற்கரிய வெண்ம ரிலக்க
ருள்ள பேர்களுமொ ராயிர பூத
வெள்ளமும புடையின் மேவர நீபோய்ப்
பொளொ னப்பிரிசை யிபுடை சூழ்தி.

(௯௯)

சென்று முன்கடை சிதைத்தனை யங்ஙன்
கன்றி நேரவுணா காவலன மைந்தன்
றுன்று சேனைக டொலைத்தம ராறந்
வென்றி கொண்டவனை மீளுதி யென்றான்.

(௧௦௦)

ஈரும் வேன்முருக னிவ்வகை கூறி
வீர வாகுவை விடுத்தினை யோரைச்
சார தத்தலைவா தமமுட னேவி
நார தற்குது நவின்றருள் செய்வான்.

(௧௦௧)

கேட்டி யான்முனிவ கேழ்க்கொ சிம்புட்
கூட்ட மீதுசில கோளரி மேவின்
வாட்ட வலலனகொன் மாய்குவ தல்லாற்
காட்டு வாழுடிவு காண்டிய தெனறான்.

(௧௦௨)

குமர னைகுவிடை கொண்டு படர்ந்தே
விமல வாலுணாவின் மேதஞ் வீரன
சிமைய மேருகிகா திண்கிலை யொன்றை
யமரர் கோனபுகழ வங்கை பிடித்தான்.

(௧௦௩)

வீக்கினன் கவசம் வெங்கிடை தன்னிற்
றாககினன் பகழி பெய்திடு தூணி
நீக்கமில் வீரவி னீடுகை துணறிற்
றாககு கோதையொடு புட்டி றரித்தான்.

(௧௦௪)

சேம வெம்படை செறிந்திடு வைய
மாம ருங்கினில் வரம்பில செலலத
தோமில- வீரமிகு தோளின னங்கோ
ரேம மாமிரத மேறினன் மாதோ,

(௧௦௫)

எட்டு ஓரரு மிலக்கரு மேனை
மட்டில் ஸூகண மன்னரு மாக
வொட்டி யாடம ருருக்கொடு கொண்மு
முட்டி தோததொகையின் மொய்ம்பொடு புக்கார். (எக)

தேரின் மேறபடு சிறப்புடை வீரர்
வீர வாருவை வினாந்தயல் சூழ்ந்தார்
நேரி லாயிர நெடுங்கதி ரொனறைச்
சூரர் தந்தொகுதி சுற்றிய வாபோல். (எஎ)

விரசி யேயமர் வினாந்திட வெஞ்சூ
ரரசன் மாநகரி னாயிர வெள்ளம்
பரிசு னங்குளபடர் மின்கடி தென்னு
முரசு னைந்தனர்க ளாயிடை மொய்ம்போர். (எஅ)

அறைந்த காலேதனி லாயிர வெள்ள
நிறைந்த ஸூதர்நெடு வேன்முரு கன்பாற்
செறித்து போற்றியிட வேளையர் சென்று
ருறைந்த வாகுவி யுடைந்தது போல (எச)

அருத்தி யிற்படரு மாயிர வெள்ளக்
கிருத்தி மததவர் கிளாந்திடு தீப்போ
அருத்து வேலையி னெலித்துய ரூழி
மருத்தின் வன்மைகொடு வந்திடு கின்றார். (அ௦)

பைய ராவிதை பரித்திடு கின்ற
வையம யாவையுமொர் வாருவின் வைக்குங்
கையா காலனை யடுத்தது கண்ணா
வெய்ய ரானவாகள் யாரினும் வெய்யோர் (அக)

அரத்த வேணிய ரடும்படை யேந்துங்
கரத்தர் வெங்கழல் கவித்திடு தாளா
வரத்தின் மேதகையா மாயைக டந்தோ
ருரத்தி னண்டமு முடைத்திட வல்லோர். (அஉ)

இனைய தனமையின் ஸ்ணடிய ஸூத
ரனைவ ருஞ்செல வவர்க்கிறை யானோர்
தனது தொல்லினோர் தம்மொடு சென்றான்
வனைக ருங்கழல் வயம்புனை வாரு. (அங)

செல்ல லுந்திமிலை செல்லுறழ் பேரி
கல்லெ னுங்கரடி காகள மாமபல்
சல்ல ரிபபறை தடாரி யுழிதகை
பல்லி யம்பிற முழங்கின பாங்கர். (அச)

மாறில் சேனையிடை வந்தெழு ஸூழி
நீறு ஸூகிமுடி நீடிய கங்கை
யாறு தோயந்தகல் விசம்பிடை யாடி
யேறு கெளண்டகொடி யீசனை யொப்ப. (அடு)

பாய சாரதர் படைக்கு ளெழுந்தே
யாய பூழியவு ணபபடை தன்னிற
சேய பூழியொடு சோவன தாமுன்
போயெ திரந்தமா புரிந்திடு மாபோல். (அக)

பான்மை யின்னன படைப்புற வெண்ணில்
சேனை வெள்ளமொடு திண்டிதல வாரு
தூந் லந்தவறு குருறை முதூர்
வானு லாம்புரிசை மாடும வந்தான். (அஎ)

வேறு.

ஆனதொர் காலையி னதனை நோக்குநீஇத்
தானவ ரொருசிலர் தரிபடின் றோடியே
சேனையங் கடலினைத் திரந்து வலல்போய்ப்
பானுவின் பகைஞனைப் பணிந்து கூறுவார். (அஅ)

மாயிருந் தானைகண் பருங்கு சூழ்ந்திட
நீயமா செயவரு நிலைமை நாடியே
வேயென முந்திவண் மேயி னொன்றனை
யேயினன் குமரவே ணிகழ்ச்சி யீதென்றார். (அக)

மற்றிவை யவுணர்தோன் மதலை கேட்டலுங்
கமறையங் கதிராமணிக் கடகக கையினை
யெறறினன் முறுவலசெய் தெயிறு தியுகச்
செறறமொ டியிரத்தவை செபபன் மேயினான். (க0)

இருந்திடு பாலனை யெனனொ டேபொர
விரைந்தெதிர தூதனை வியன்ப தாதியாப்ப்
பொருந்திய பூதனைப் பொருகக் கததியான்
றுரந்திடு கின்றனை றெழுந்து போகவே. (கக)

அந்தர வரைப்பினி லாசை யெட்டினில்
வந்திடு மளக்கரின மறழை நேமியிற
கந்தனு மொற்றனுங் கணங்கள யாவருளு
சுந்தினா வெருவியே திரியக காண்பனா. (கஉ)

புன்மைய ராகிய பூதா சேனையும்
வனமையி னாதனு மழலைப் பிள்ளையும்
தொன்மிட லொருவியே தொலைந்து போகினு
மென்மன வெருவியு மேகற பாலதோ. (கங)

விக்கில னவர்தமை மேலை நம்பெருங்
கடறிசை முழுவதுங் கடந்து செலவினும்
புடையது சுறறியே போக்கு ருதிவட்
சொடுவரு கின்றன் குறுகிப் பறறியே. (கச)

மேவலி லவாதமை மேலை நம்பெருங்
காவலன் முனபுறக் காட்டி யிவ்விடைத்
தேவாக டமமொடுஞ் சிறையில் வீட்டுவ
னேவரு மெனதுசி ரிறைஞ்தி யேத்தவே. (கஞ)

என்றிவை பற்பல விசைத்துச் சூர்மகன்
கன்றிய மனத்கொடு கடிது சேறலுந்
துன்றிய வவுணர்தந் தொறுமுன் போயின
பொன்றிகழ் வடமதிற் புதவு நீங்கியே. (கூக)

ஆனதொர் காலையி னடையும் பூதவெஞ்
சேனையி னாற்றலுந் திறலுங் கண்ணுற்றித்
தானவர் கூறுவார் சமர்சண் டோடிய
வானவ ரன்றிவர் வலியர் போலுமால். (கூக)

என்னினு மிங்கிவ ரெம்மொ டேபொரும்
வன்மையு முடையரோ வரம்பில குன்றெலாம்
பொன்மலை யதனொடு பொருவ தேயினு
மின்மினி கதிரினும விளங்க வல்லதோ. (கூக)

என்றிவை போல்வன வினையி னுனவ
ரொன்மல பலபல வுரைத்து வெஞ்சினங்
கன்றிய வழல்விழிக் கணததின் சேனைநேர்
சென்றனர் தெழித்தனர் சிலைதத பலனியம். (கூக)

வயிரத்திடு பூதர்கண் மறவி பென்றுல
கயிர்த்திடு மவுணரை நோக்கி யடபுவி
யுயிரததொகை யலைத்தவ ருவாகொ லோவெஞ்சு
செயிர்த்தனர் ரிடித்தனர் தூய வமமையார. (கூக)

கரையறு தானவர் தாமுங் காயகனல்
புரையரு சூர்விழிப் பூத வீரரு
பொருவரி னொருவர்போ ருடன்று சேறலா
னிருவகை யனிகமு மிகலி னெற்றவே. (கூக)

தந்தியின் கரங்களிற் றண்ட நீர்திடா
வந்தெதிர் தெமமுனை மாய்ந்து வீடுறச்
சிந்தி யெனுங்குறி செபரிப பூதாமை
லுந்தினர் மீமிசை யுலபபி னுனவர் (கூக)

பகைத்திடு பூதர்கா பலரு நாமயே
தூசுத்திவை யாவெனச் சிந்தித் தையுறத்
தூசுத்ததந் தானவை தரையின பாரபடா
தூசுத்ததனர் பரியெனு மோத வேலையே. (கூக)

காரிடைச் சென்றெனக் களிற்றி லுந்திரை
நீரிடைச் சென்றென நீடு மாவினும
போரிடைச் சென்றனர் பூதத்துப் போற்றியே
தேரிடைச் சென்றனர் வரையிற் சென்றென. (கூக)

ஆடுகரி நிரையினை யாடன் மாக்களைத்
தூடுகநிந் தேர்களைத் தணபபி லாவகை
கடலினை வலுந்திடு கரைய தாமெனப்
புடைதனிற் சுற்றியே புவியி னேகினார். (கூக)

அத்திற மெதிரந்திடு மவுணர் பூதர்மேன்
முதகலை வேற்படை முசுண்டி தோமரஞ்
சத்தியொ டெழுமழுத தண்ட மேழுத
லெத்திறப் படைகளு மெடுத்து விசினா. (௧௦௬)

கரங்கொடு பெரும்படைக் கலங்கள் யாவையும்
பரங்கொடு வீசிய பதக ருட்கிட
மரங்கொடு மெழுக்கொடும் வரைகொ டிந்தம
ஹங்கொடும் வீசின றுலைவில் பூதரே. (௧௦௭)

வேறு.

செறிந்து நேர்ந்து செருசெயு மெலையி
னிற்றத தானவ ரெண்ணில் ராவிபோய்த்
தறிந்த தானுந் தலையுங் கழலுமாய்
மறிந்த சாரத ரும்வரம் பில்லையால் (௧௦௮)

மாண்ட சாரதர் யாக்கையு மண்மிசை
வீண்ட தானவர் மெய்களுஞ் செங்களம்
யாண்டு மாகி யிருங்கரை போலுற
நீண்ட நேமியி னின்றது சோரிநீர். (௧௦௯)

விரவு பூதர் வெகுண்டுசென் றென்னல
நிரத மோடித தங்களை யெற்றினா
கரிக ளாறகரி யின்றெகை காதினா
பரிக ளோடு பரிகளை மோதினா. (௧௧௦)

ஆளை யாள்கொண் டடர்த்தன ராங்கவர்
தோளை யேதம தோள்கொடு தாக்கினா
தானி னாலவர் தந்தலை சிந்தினா
கோள ரித்தொகை மானடுங் கொள்கையார். (௧௧௧)

ஏற்ற சாரத ரெற்றிடத் தானவ
ஶுற்ற மின்றி யுடைதலு மவவழிக்
காறறொ டங்கி கலந்தன்ன காட்சியா
ஶுற்ற லாள னனலிகண் டானரோ (௧௧௨)

கையின் மேயின கார்முக மொன்றுதன்
மொய்யின் வாங்கி முரண்டெழு தாறொளி
செய்ய லோடுமத தேவா வெருக்கொளா
வைய கோவென் றலக்கணுற் றாரரோ. (௧௧௩)

நாரி யார்ப்பு நணுகலு நாறபடை
மூரி யார்ப்பு முகிலிடை யாரபபெனும்
பேரி யார்ப்பும் பிறங்கு பெருங்கடல்
வாரி யார்ப்புந்தம் வாய்மடிந் திட்டவே. (௧௧௪)

கொற்ற வில்லிற் கொடுங்கனல் வெங்களை
முற்று மாரியின் முத்திறந் தூண்டலுஞ்
செற்று பூதாத மொய்ம்பினுட் சென்றன
புற்றி னாடு புதுந்திடு பாந்தன்போல். (௧௧௫)

அங்கி மாப்படை யேவனு மவ்வழிச்
சிங்க னென்னுந் திறலகெழு சாரத
னெங்க னுய்தி யிறந்தனை யீண்டெனாப
பொங்கு சிறறம் புகுந்தனன் புந்திமேல். (கக௯)

நேர்கொண் டார்த்து நெடுத்தகை தீயவன்
நேர்கொண் டார்க்குந் திறப்பரிச் சேக்கையிற
பார்கொண் டாபப்ப பருட்த்தடக் கைதனீற்
ரூர்கொண் டாத்திமிந் தண்டினிற் சாடினான். (கக௯)

சாமி மெல்லையிற் சாரதி யுந்திய
வாடல் வாம்பரி யானி யுலந்திட
வோட லினறி யிரதமங் குறததா
னீடு கின்ற நிலைபபடு தேரென. (கக௮)

மாக்க னூற்ற மடிவினை நோக்கியே
திக்க னைபெய ரோன்சின மேற்கொளாத
தாக்க ணங்குறு தாழ்சிலை வாங்கியே
யேக்கள பூட்டி யிதுவொன்று கூறுவான். (கக௯)

தடுக்கொ ணைச் சரஞ்சொரிந் தன்னுயிர்
படுத்து வானவர் பாரததிடத தென்றிசை
விடுக்கி லேனெனின் வெஞ்சம ரததிடை
யெடுக்கி லேனெனில் யானெனக் கூறினான். (க௨௦)

சூனிய வாறு புகன்று தொலைவிலா
வாளி யான்மிசை யங்கியின் பேரினான்
கோளி யார்பய னாமெனக் கூற்றுறழ்
வாளி தூண்டி மறைத்தனன் மேனியே. (க௨௧)

மறைய வேயுடல் வாளிக டேண்டவு
மிறைய முன்னல னின்னலுற முழ்கிலன்
பொறையி னோடு பொருகுகெனப் போகியத
தறையி னின்ற சயந்தனத் தேறினான். (க௨௨)

நீர்மு கந்த நெடுமுகி லாமெனத
தோழு கந்தனிற நீயவ னேந்திய
கார்மு கந்தனைக் கைக்கொடி வாங்கியே
பாாமு கத்துப் பதைப்புற வீசலும. (க௨௩)

வலக்கை யாலொரு வான்கதை பற்றியே
சிலைக்கை யீர்த்ததிஞ் சிங்கனைத் தீயினான்
றலைக்கண் மோதலுந் தானவ ராத்தனா
கலக்க முற்றனர் கண்டவத தேவரே. (க௨௪)

அடித்த தண்டொ டனலிதன் கைத்தலம்
பிடித்த மற்றொர் பெருங்கையி னாலவன்
றடித்த மார்பத தடவரை சாயந்துக
விடிப்பின் மும்மை யிசைத்திட வெற்றினான். (க௨௫)

எற்ற வெய்யவ னெல்லையி றுன்புறச்
செற்ற மிக்கெழுஞ் சிங்கனுஞ் செங்கையிற்
பற்று தண்டத் தொடுமப பதகனைச்
சுற்றி வானந் துணுக்குற வார்த்தனன். (கஉ௯)

மாறி லாத வவுணனை வன்கையாற்
சூறை போல வசுசிங்கன் சுவவது
பறில் பறியி லோரு லோன்மிகந்
செய் லாந் தெய்வத் துறையின் றுயினான். (கஉ௭)

ஆர முதபெய ரண்ண லறிவொரீஇச்
சோரு மெல்லையிற் றுண்ணென வேறிய
தேரை விட்டுத் திறலரிப பேரினான்
பாரி னெற்றப் பதைப்பொடு துஞ்சினான். (கஉ௮)

வேறு.

ஆண்டருந் திறலின் மிக்க வனலையங் கிறந்த வண்ணங்
கண்டனன் கவலா வுள்ள மழலெனக் கறங்கு கண்ணான்
சண்ட னென் றுரைக்கும் பேரோன் நடுப்பரும் படைக டன்கை
கொண்டுவ னுயிரை யின்னே குடிப்பனா லென்று சென்றான். (கஉ௯)

என்றதோ மாற்றங் கேளா வெரிவிழித் திடியி னக்குப்
பொன்றிய வனலி யங்கைப் போகெழு தண்டம் வாங்கிச்
சென்றனன் விரைவி லனனான் தோமிசைப பாய்ந்து நீலக்
குன்றெனும் வயிரத் தோண்மேற் புடைத்தனன் கூற்ற முட்க. (கஉ௦)

புடைத்தலு முயிர்த்து நெஞ்சம் பொம்மெனப் பொரும லெய்தித்
தடப்பெருந் தேரில் வீழுஞ் சண்டனுந் தனது செங்கை
யெடுத்தோர் தண்டந் தன்ன லெதிர்புகுஞ் சிங்கன் மார்பத்
தடித்தன னவனுந் தானு மாரஞ் ருழந்து விழந்தார். (கஉ௧)

அப்பொழு ததனை நோக்கி யவுணரின் மாய னென்போன்
குப்பறு தடந்தே ரோடுங் குறுகலும் பூதர் தமமி
னொப்பிலா நீல னேர்போ யோச்சினன் கதையொன் றண்ணன்
முப்புர உதனிற் றாண்டு மூரிவான் பகழி யென்ன. (கஉ௨)

போந்ததோ தண்ட மாயன் பொருவகன் மார்பிற் றுக்க
மாய்ந்தனன் போல நின் று வருந்திமா றவன்றன் பாணி
யேர்துமுத தலைவே லொன்றை யெறிந்தன னெழிலா கத்திற்
சாய்ந்ததுருதி நீலன் றானுமங் கயரா நின்றான். (கஉ௩)

சிறித்போடி ததனிற் தேறித் திரண்மணிக் கடகஞ் சேர்த்த
வெறுழ்வலித் தடககை தன்ன லெதிர்த்தவ னுரத்தி னெற்ற
வறைகழன் மாயன் றானு மணங்குறநீல னென்போன்
கறைகெழு நாக மெனைக் கனன்றிது கருதிச செய்வான். (கஉ௪)

மந்தரந் தழீஇய தொல்லை வாசுகி யென்ன மாயன்
சுந்தரத் தடம்பொற் றோனேத் துணைககையாற் றொடர்ந்து வீக்கிக்
கந்தரந் தன்னிற் றீய கறைசெறி யெயிற்றிற கவ்வி
முந்தறு குருதிச செந்நீர் குடித்தனன் மொய்ம்பி னோடும். (கஉ௫)

சோரிய துண்டு நீலன் றெல்கினர் துறந்து நின்ற
 னுருயி ருண்டு போன னந்தக னனைய காலை
 முரிவிற மடக்கை மாயன் முடிந்தனன் சண்டன் சிங்கன்
 பேரஞ ருழந்தோர் தேறிப பின்னும்பார புரிய ஹமுா. (௧௩௯)

கிட்டினர் தடந்தேர் மீது கிடந்ததன் பேர்திக் கிழ்போ
 யொட்டின ரொருவர் தம்மி னொருவாமே லுடனறு பொங்கி
 முட்டின ரிரண்டு பாவின முறைமுறை பெயர்ந்தார் மொயம்பால்
 வட்டனை திரிந்து தண்டிற ருக்கினர் மாறுறு கினரா. (௧௩௯)

இங்கிது போலப் பலவே நியற்கையிற் கதையின் வெம்போர்
 சிங்கனுட் சண்டன ருனுஞ் செய்தனா திரிந்த வேலைப்
 பொங்கிய பூதர் வேந்தன் பொருவரு மவுணன் பொன்னு
 ரங்கையிற் மண்டஞ் சிந்த வடித்தன னணிப்பொற் தண்டால். (௧௩௯)

வயிர்த்திடு தண்ட மங்கண் வலிகெழு சிங்கன் மோத
 வயிர்த்தொகை யாத லோடு மாற்றலச்ச ரவுணா யாரு
 முயிர்த்தன ரென்கொ லாமென் றுன்னின ருருமே மென்னச
 செயிர்த்தனன் சண்ட னென்னுஞ் செருவலா லுரைக்க ஹமுான். ()

தண்டமொன் றிற்ற தென்று தருக்கலை தடம்பொற் றோளாக்
 கொண்டது மல்கே யன்றோ கூறறுவ னகரு மேலை
 யண்டமு முலையத் தொன்ன ளடாததன் னுணக்கிங் கஞ்சேன்
 மண்டமர் புரிதி யென்ன வலிகெழு கரங்கொண் டேற்றான். (௧௪௦)

ஏற்றன னிகலும் வேலை யெரிசினங் கடவிச் சிங்க
 னாற்றலை யாங்கொ னீயென் றாற்றலை யணிபொற் தண்டம்
 போற்றுகென் றுய்ப்ப வங்கட புகாரெறி புடைததுக் கையாற்
 கூற்றனு முட்க வாரத்தான் குருமணித் திரடோள கொட்டி (௧௪௧)

ஆற்றெடுத் தகையோ னார்ப்ப வதுபொரு தழன்று சிங்கன்
 பொன்னெடுத் தண்டா லன்னுன் புயமிறப் புடைத்த லோடுங்
 கன்னெடுத் தோளு மோர்சார கதுமென முரியத் தண்டும்
 பன்னெடுத் துணியாய்ச் சிந்திப் படிமிசைக் கிடந்த தன்றே. (௧௪௨)

புயந்தளார் திடலுஞ் சண்டன் போவது கரமென் றுன்னு
 வயர்ந்தில னொசிபொற் றோளை யங்கையி னிறுதது வாங்கி
 வயங்கெழு தண்டிற் பற்றி வட்டனை புரிந்தான் வாஹோ
 வியந்தன ரிவனே கொல்லாம் வீரருள் வீர னென்றே. (௧௪௩)

கரங்கெழு புயப்பொற் தண்டாற் கார்கெழு சண்டன் காம
 ருரங்கெழு வுரத்தின் மோத வுருடு முட்குதற் பார
 விரங்கில லுவன்போல பாணு மெறிதலன் கரங்கொண் டென்னுச்
 சரண்கொடே யவன்ற னாகத் தடவரை யுக்கைச சாய்த்தான். (௧௪௪)

கண்டகன சாயத் லோடுங் கரமெடுத் தார்த்து வானோர்
 புண்டருங் குருதிச செங்கட பூதநா யகநீ யனமேற்
 சண்டனை யுதைப்பார் யாரே தாழ்த்திட லவன்ற னாவி
 கொண்டரு ளிழையி னென்று குறையிரற் தமைய ஹற்றார். (௧௪௫)

வேறு.

வானவருரைகளோ மறலியோ டிகல்வெங்கட்
டாவை விவனையென் தனியுயி ரீங்கிற்பா
னீனம துறுதேவ ரிவனெடு ஹமையின்றே
பூனுட லுயிரோடு முண்குவ னதுகாணீர்.

(க௪௭)

என்னலு மிகல்சிக்க நெரிகலுழ் விழியானென்
முன்னிது புகலகின்றாய் முடிசுவை யினியென்னுக்
கொன்னவி தருகையாற் கொடிறுடை தரமோத
வொன்னல னதுபோழ்தி னெலிமுகி லெனவிழ்ந்தான்.

(க௪௮)

போழுறு பகுவாயிற் பொலிதரு மெயிரோடும்
வீழுறு நகையாலும் விரிசுரு தியினுலுந்
தாமுறு மதிதன்னைத் தாரகை நிரைசூழ
லுமுற வமாசெவ்வா னெத்ததவ் வழியன்றே.

(க௪௯)

சண்டனு மிறலோடுஞ் சமன்விட வருதாத
ரண்டலர் வெருவாழு னலமர லுறுகினரூர்
கண்டன னதுசிக்கன் கையன துயிர்தனைக்
கொண்டனை குதிரென்னக் குறுகின ரதுகொண்டார்.

(க௫௦)

ஆனதொர் செயல்பாரா வசமுக நெனவோது
மானவ னிறைநினனில் வந்துன துயிருண்ப
லேனைய ரெனவேநீ யெண்ணலை யெனையென்னுக்
கானியிர் தருதேர்மேற் கமிவிசை யொடுசென்றான்.

(க௫௧)

சிங்கன தெதிர்செல்லுஞ் செல்லுறழ் பகுவாயா
னங்கனு கிடும்வேலை யதிபல மதுவென்போ
னெங்கினி யகல்வாய்நீ யிற்றனை யிவனென்னுப்
பொங்கிய சினமோடும் பொள்ளென விடைபுக்கான்.

(க௫௨)

செந்தழல் புரைவெங்கட் டிறலச முகனென்போன்
முந்தற மதுவென்னு மொய்ம்பின நெதிர்கோட
லந்தக னெடுகால னமர்புரி தரவேமுன்
வந்தெதி ரெதிர்தன்மை மாணுவ தெனலாமால்.

(க௫௩)

ஆணுகின ரிருவோரு மசமுக னதுகாலேக்
குணநனி சிலைகொள்ளக் குலவிய சிலைகொள்ளாக்
கணிகையர் மினிர்வேற்கட கடைநில வியதென்ன
துணுகிய றுதிவெங்க ணைக்களை சிதறுற்றான்.

(க௫௪)

முன்னது வரலோடு முகனுறு செயலோரான
றுன்னுபு செறிபோழ்துந் துணைவிழி யிமையாதான்
மன்னிலை யிறையேனுந் தவிரகில னெருகானே
யநிலை தனினின்ற னடுகிறன் முயல்கின்றான்.

(க௫௫)

பாலுற நியிர்கன்ற பழமர மதுபற்று
மேலுறு சரம்விசான் விடுகளை படமெய்யிற்
சாலிகை யெனகின்றான் தருவன திரத்ததிற்
காலென விசைசென்றே கருமுகி லெனவார்த்தான்.

(க௫௬)

ஆர்த்தன னதுகேளா வசமுக னயர்வெய்தித்
தேர்த்தனி னிலமீதிற் சிலையொடு கனைசிந்தி
வேர்த்தனன் வறிதுறான் வீம்மினன் மெலிதன்மை
பார்த்தனன் மதுவென்போ னிவையிவை பகர்கின்றான். (கருசு)

வீரனு மலையெஞ்சா வெஞ்சமர் வலனெய்தச்
சூரனு மலேநின்றே சூர்கிலை யதுகாணுந்
தீரனு மலையென்னே செருமுய லுதிநீகின்
ஞருயிர் கொடுபோகென் றவனியின் மிசைபோனான். (கருள)

பாரிட னிலன்மேவப் பகரச முகனென்னும்
பேருடை யவன்வெள்கிப் பெருமித மிலனாகிப்
போரிடை வெருவுற்றே னெனவொரு புறையுற்றே
ஞரிடை யிதுதீரவ னெனவல மருகின்றான். (கருஅ)

ஆயிடை யவுணன்றா னமர்புரி சிலனாகிப்
போயின னவனந்தோ பொன்றுத லினிதென்னாக்
காயமொ ளுளமானக் கனல்குட மனம்பேவத
தீயென வெகுளுறான் செருமுய நிறல்பெற்றான். (கருசு)

ஒல்லையி னவனேகி யுறிதனி தொடராநிற்
கொல்லுவ னினியாண்டுக் குறுகினு மகலாதே
நில்லுகில் லெனவாரா நீனிற் முகிலென்னச்
செவலுறழ் பகுவாயாற் றிசைசெவி நிறவார்த்தான். (கசு௦)

அற்றமின் மதுவென்போ னசமுக னுரைகேளாக்
கற்றது முளகொல்லோ கழறினை சிலவீரம்
பெற்றிலை யெனைநாடிப் பெயருதல் பிழையேனு
முற்றனை யிசையெற்கோ ருறுபழி தருகின்றும். (கசுசு)

என்றிது புகல்கின்றோ னெதிருற விகலிப்போய்ப்
பொன்றிகழ் சிலைகோலிப் பொறியுமிழ் பிறைவாணி
யொன்றல பலவுய்ப்ப வருகெழு சினமெய்தி
கின்றன னவையாவு நெடியகை கொடுவீசி. (கசுஉ)

வேறு.

வைத்தலைப் பகறிமேல விடுப்ப மாமது
வெய்ததில னிறையுமென் றெண்ணி யெண்ணலன்
முத்தலைக் கழுவயின் முசல மாதியாந்
கைத்தலப் படையெலாஞ் சிதறுங் காலையே. (கசுஉ)

சாரதன் மெய்யுறத் தளாந்து தானவன்
தேரினை விரைந்துதன் செங்கை யாலெடா
வாரிதி மேற்செல விடுப்ப வஞ்சுகன்
பாரிடை யொல்லையிற் பாய்ந்து மேயினான். (கசுசு)

குப்புறு கின்றவன் கூளி வேந்தன்முன்
வெப்பமொ டனுக்கு வீங்கு தோளிறை
றுப்புறு மற்றொழி ரொடங்க வானகத்
தப்புற மவன்செல வடி.கொண் டோச்சினான். (கசுரு)

வெய்தென விறந்துவான் மீண்டு பூதன்மு
னெய்தின னவனுரத் திடியி னெற்றியே
வைதனன் போயினன் மறைந்து மறொரு
கைதவ நினைந்தனன் ககனம் புக்குளான். (௧௬௬)

வரந்தனிற் பெற்றதோர் மாய னேமியைக்
கரந்தனி லெடுத்தனன் கருத்தி லர்ச்சனை
புரிந்தனன் றொழுதனன் போற்றிப் பூதன்மேல்
விரைந்துற விடுத்தனன் விளியுந் தன்மையான். (௧௬௭)

மாசறு மசமுகன் மதுவி னாகமேற்
பாசனம் வியப்பமால் பரிதி யுய்த்தலுங்
காசினி யவன்வெறுங் கரத்த னாதலின்
விசிய வப்படை வெகுண்டு மீண்டதே. (௧௬௮)

கணையிரு ன்ருவினைக் கனலி சோந்தென
முனைகெழு மசமுகன் முடியை யட்டதாற்
மனதுகை நேமிதன் னாலு ருத்தோர்
வினையிலே யென்பது மெம்மை போலுமால். (௧௬௯)

உலந்தன னசமுக னுருமு வீழ்ந்தென
நிலந்தனில் வீழ்த்தலு நின்ற தானவர்
புலந்தன ராழிமால் புடையிற் போயது
தொலைந்ததின் மறொரு வமரர் துள்ளவே. (௧௭௦)

சாற்றிய வவுணர்தந் தலைவ ரேனையர்
நாற்றிறப் படையொடி நடந்து தம்முளஞ்
சீற்றம் தாகியே செருவி னைத்தலு
மேற்றெதிர சாரத ரிரிந்து போயினா. (௧௭௧)

வெற்றிகொ டானவர் வெகுண்டு போர்செயப
பற்றல ராகிய பாரி டத்தவ
ரிற்றனா வன்மையை யிரிந்து போயினார்
மற்றது கண்டனன் வலிய தண்டகன. (௧௭௨)

வேறு.

ஏற்ற மாகு மிலக்கவில வீரருட்
சாற்று பேரிசைத தண்டகப் பேரினான்
கூற்றை நேர்வ தொருசிலை கோட்டியே
மாற்ற லார்மிசை வாளிக ளேனான். (௧௭௩)

மின்னு நாரி வியன்சிலை யேசிலை
துன்னு நானொலி சூருரு மேற்றொலி
பொன்னின் வாளி மழைபொழிந் திட்டநான்
மன்னு தண்டக மாப்பெருங் கொண்டலே. (௧௭௪)

தட்டின் மொய்ம்புடைத் தண்டக மேலையோன்
விட்ட வாளிகள் வெய்யவர் தானையுட்
பட்ட காலப் பரந்தெழு சோரிநீர்
மட்டி லாத குடினையின் வந்ததே. (௧௭௫)

இரத மிற்றன வெண்ணில வண்ணமார்
பரிகள் பட்டன பற்பல மாமதக்
கரிகள் பட்ட கணிப்பில வெண்ணிலா
வரிக ணேரவு ணப்படை பட்டதே.

(க௭௯)

இந்த வாறிவர் பட்டிட வேளையோர்
நொந்து தம்முயிர் காப்ப னுதலியே
சிந்தி யேயெண் டிசையினும் பாரினு
மந்த ரத்தினு மாயிரிந் தோடினார்.

(க௭௯)

வேறு.

தண்டா வவுணப் படையிவ்வகை சாய்ந்த வாறு
மெண்டாணை மள்ளர் பலரங்க ணிறந்த வாறும்
விண்டாழ் கதிரைச் சிறைபூட் டியவீர வீரன்
கண்டான் வெகுண்டா னகைத்தொன்று கழறு கின்றான்.

(க௭௮)

மட்டார் தெரியன் மகவான்முதல்வாறு னோர்க்
ளெட்டாத சேனிற் றொலைவெய்தி யிரிந்து போக
வட்டாடல் செய்த நமரங்களின் ரூவி மாண்டு
பட்டாடிகொ லீசன் மகனேவு படைக டம்மால்.

(க௭௯)

எல்லார் கதிரைச் சிறைபூட்டிய யானு நிற்க
வொல்லாராக ளாற்ற னுளராயடு மூற்ற நன்றும்
கொல்லாது சீறற மிலதாயிகல் கொண்டு ருதேல்
வெல்லாது கொல்லோ வரிதன்னையும் வேழ மெல்லாம்.

(க௮௦)

வாரா கழற்கா லமாராட மாய்ந்த வெள்ள
மீரா யிரததின் மிகுமல்ல தையெஞ்சு ருதாற்
பேராம லென்பாங் கரினிற்பன பேசில் வெள்ள
மோரா யிரமே யிரிகின்ற தொழிந்த தெல்லாம்.

(க௮௧)

ஒன்றே வரிவி லொருவேன் பிடித்தொன்ன லார்மேற்
சென்றே யடல்செய் திலன்முன்ன மென்சேனை யெல்லாங்
கொன்றே னியானே பொரவிட்ட னன்கூழை தன்னி
னின்றே னிஃதோர் பொருளென்று கினைந்தி லேனாஸ்.

(க௮௨)

திருஞ் செயலை கினைந்தாவதென் சென்றியானே
யோரொன்று கன்னன் முடிகின்றமுன் னென்ன லார்தம்
பேரின் மெனவே யடுவேனது பெற்றி லேனேற்
சூரன் குமர னலன்யானெனச் சூண்மொ ழிந்தான்.

(க௮௩)

பாணப் பகைவ னிவைகூறிப் பரிதி மான்மேர்
மானக் கடுங்கோல் வலவன் மரபிற் கடாவச்
சேனைக் கடவி னுடன்சென்று தன்செங்கை தன்னிற்
கூனற சிலையைப் புருவத்தி னொடுங்கு னித்தான்.

(க௮௪)

மேதக்க தன்கைச் சிலைவாங்கி விளங்கும் வெள்ளி
சோதிக் கிறையா யுறுமெல்லயிற் சூலகொண் மேக
மூதக்க பாரிற் சேராரிந்தென்ன முனிந்து நேரும்
சூதப் படைமேற் சரீமாரி பொழித லுற்றான்.

(க௮௫)

பொழிகின்ற காலேத் திறன்மேதகு பூதர் நோக்கிக்
குழிகின்ற கண்ணி னழல்காலக் குலா சலங்க
னொழிகின்ற வெற்பு முழுதும்பறித் தொல்லை வீசி
யழிகின்ற காலத் துருமேறென வார்த்து நின்றார்.

(க௮௩)

என்றின் பகைஞன் மனைப்பூதர்கள் யாரும் வீசங்
குன்றம் பலவும் புடைசுற்றக் குறித்து நோக்கி
யொன்றங் கதனுக் கொருகோடியொண் கோல தாகத்
தூண்டும் படியே முறைதூண்டித் துகள்செய் திட்டான்.

(க௮௪)

வண்ணே பூந்தா ரவன்வானியின் மாய்ந்த குன்ற
தூண்டேரி யாகி யதுவானிடை நொய்தி னேகி
வின்றோக டோறுஞ் செறிகின்றவர் மேனி தோயக்
கண்ணே யாற்றாதவர் விண்ணிடைக் கங்கை புககார்.

(க௮௫)

தேவுத் தடந்தே ரொருவன்செரு வெல்லே முற்று
மேவிக் கறங்கற் றிரிவான்மனி வில்லை வாங்கிக்
கோவைத் தொடையொன்றினி லாயிர கோடி வானி
தூவிக் கணத்தின் றொகைமுற்றந் தொலைவு செய்தான்.

(க௮௬)

நன்கால நீவி மினிர்கின்ற நறுநெய் தோய்ந்த
மின்கா லதனின் விரைகின்ற செந்தீயின் வெய்ய
முன்காலு கின்ற சுடருள்ளன மூன்று கண்ண
வன்கால னஞ்ச வடவல்லன வஞ்சன் வாளி.

(க௮௭)

தோளேத் துணிக்குங் கரத்தோடு துணிக்கு மார்பைத்
தாளேத் துணிக்கு மெரிஞஞ்சித் தலைது ணிக்கும்
வாளேத் துணிக்கு மணிமெய்வயப பூதா வாழ்க்கை
நாளேத் துணிக்கு மசுரன்விடு நாம வெங்கோல்.

(க௮௮)

சூரற் கினிய மசன்வாளி துணித்து வீச
வீரத்தின் மிகக் கணத்தின்மலை வீழு முன்னர்ச்
சீருற்ற சோரிப புனலசிந்துவ தீயா சென்ற
பாரைப் புனிதஞ் செயுத்தன்மை படைத்த தன்றே.

(க௮௯)

பொன்சென் றிலங்குங் கணைதளளலும் பூதா சென்னி
மின்சென்ற வானைத் தெழுச்சீசாரியு மீதே முந்த
வென்சென் மனையாங் குமரன் படையேக லென்றப்
பின்சென்று பறறித் தருவான்ஞுடர் பெற்றி போலும்.

(க௯௦)

எய்யுற் தொழிலுக் கவன்மேலவா யாவ ரெங்க
ளையன் படையா கியபூதர்தம மூற்றன மொய்ப்புங்
கையும் வரையுஞ் சிரமுங்கழற காலை மார்பு
மொய்யென் தறுககு மவுண்ணவிடு மொன்றொ வாளி.

(க௯௧)

வானோர் தொகையைச் சிறையிட்டவன் மற்றிவ் வாறு
தானோர் சிலையின் வலியாலடத் தானில பூசு
ரானோ ரளப்பில் லவர்மாய்த்திட வார்த லில்லா
வேடுநர்கள் யாரு முடைவாரிவை யெண்ண லுற்றார்.

(க௯௨)

மின்னும்புகா வேலவ னங்குளன் வீர வாகு
பின்னின் தன்னீ துணரான்பிற ராரு மறதே
முன்னின்ற நமமை யிவனட்டிடு மொய்ம்பி லேமயா
மென்னிங்கு கிற்ப தெனபூத ரிரிந்து போனா. (ககக)

இரிகின்ற பூத ரெவரும்படைக் கீற்றி னின்ற
வரிகின்ற தண்டா ரடனமொய்ம்புடை வாளஸ் பாங்க்ப
பரிகின்ற நெஞ்சத் தொடுசெல்லவப பான்மை யாவுந்
தெரிகின்ற னனுக்கிர னென்பதொர சேனை வேந்தன். (கக௭)

கண்டிக்கிர னுகிய பூதன் கனன்று செங்கண்
விண்டிற் பெரிது நிவப்புறறு விளங்கு பொன்னந்
தண்டப்படை யொன்றினை யங்கையிற றுங்கி யேகி
யண்டத தவர்கள் புகழததனி யாரதது டோர்தான் (கக௮)

செற்றத்துட னுக்கிர னேர்புகு செய்கை தன்னைக்
கறமைக் கதிரைத தோயிட் டவன்கண்டு தன்கைக்
கொற்றச் சிலையைக் குனித்தாயிர கோடி வாளி
முற்றத தூர்த்தே யவன்யாக்கையை மூடி யார்த்தான். (கக௯)

மைக்கின்ற மேனி நெடும்பூதனை வஞ்சன் வாளி
தைக்கின் நிலவா னுதிமாயந்து தளாந்து வீழ்த
மெய்க்கின்ற விற்பு மறனும் விளையாது வாளா
பொய்க்கின்ற வன்கைப பொருள்வலையிற் போவ தேபோல. (உ௦௦)

விடுகின்ற வாளி பயனின்றயல் வீழ்த லோடும்
படுகின்ற தன்மை யதுகண்டனன் பாணு கோப
னடுகின்ற தெவ்வா நிவனைந்நையென் தங்கண் வானந்
தொடுகின்ற தாங்கோ ரெழுவததைச் சுழற்றி விட்டான். (உ௦௧)

தியன் முசலந் தனையுக்கிரன் செங்கை தாங்கு
மாய்தின் கதையாற சிதைத்தேயவன் றேரை யண்மிப்
பாயும் பரியைப் புடைத்தொலையிற் பாரின் வீட்ட
வேயென்று பல்கா லிகழ்ந்தார்த்தனா யாரும் வானோர். (உ௦௨)

புரவித தொகுதி விளிவாகப் பொருவின் மைந்த
னெரியிற் கனன்று புடையோரிர தததின் வானி
வரிவிற் குனிததுக் கிரனேந்தும் வலிய தண்ட
முரிவுந் திடவே பொருநுறுமொட் டம்பு தொட்டான். (உ௦௩)

நூரெண் கணையா ஸவன்றண்டதுண னோ தாகச
சீறுந் திறலுக கிரன்கைக்கொடு தியன் மைந்த
னேறுந் தடந்தோ தனை வானி னெடுதது வீச
வீறும் பரிதி பதத்தின்றுணை மேய தன்மே. (உ௦௪)

துனனான மதலை வருகின்றது சூர னோக்கி
முன்னாளி னின்று நமைப்பறற முயன்று ளான்கொ
லன்னுன புண்ப்பை யுணரேனணித் தாகு மின்ன
மெனனாவ தோவென றுளததுனனி யிரிந்து போனான். (உ௦௫)

தேரோடு சென்ற வசுரன்மகன் சேணின் மீண்டு
பாரோடு சேர்வான் வருகின்ற பரிசு நோக்கிற்
காரோடு வானத் தவறுதறுழிக் காமர் தாருத
தூரோடு சாய்ந்து மறிகின்றதொர் தோற்ற மொக்கும். (௨௦௬)

வேறு.

வீழு கின்றதே ரொருவியே வெங்கதிப் பகைஞன்
ரூழு மெய்யுடை யுக்கிரன் தண்ணைவந் தணுகி
மாமை யொண்கையா லெற்றியே யெடுத்தவா னுலகோ
ரேழை யுங்கடந் தப்புறஞ் சென்றிட வெறிந்தான். (௨௦௭)

எறியும் வெய்யவன் வேறொரு தேரின்மே லேறி
வெறிகொள் பங்கயத் தண்ணலா விதித்துமுன் னளித்த
செறியு மூவிலை யிருதலை வேலினைச் சேண்போய்
மறியு முக்கிர னெதிர்புக விடுத்தனன் மன்னோ. (௨௦௮)

விடுதத தெய்வவே லுக்கிரன் மருமததை விடர்போற்
படுததி யேபுகுந் தப்புறம் போர்திடப் பாரி
னடுத்து மற்றவன் சிறிதயா வுற்றன னதுகண்
டெடுகத குன்றொடுந் தண்டியென் றுரைப்பவ னெதிர்த்தான். (௨௦௯)

தண்டி யாகிய பாரிடன் தனதுகைத் தலத்தின்
மிண்டு கின்றதோ ரடுக்கலை யவன்மிசை விசக்
கொண்ட வார்சிலை வாங்கியா யிரங்களை கோததுக்
கண்ட துண்டம தாக்கின னதனையோ கணத்தில. (௨௧௦)

வெற்பு துண்டிக ளாதலும் விண்ணுற சிமிர்ந்து
கறப கம்புரை மராமர மொன்றினைக் களைந்து
வற்பு துங்கரந் தனிலெடுத தவுணர்கோன் மணித்தோ
முறபு குந்திம பரிசுளை புடைத்தனன் மொய்ம்பால். (௨௧௧)

மொய்ம்பி னிற்புடைத் திடுதலுங் கவனமா முழுது
மம்பு வித்தலை மறிந்தன வதற்குமுன் னவுணன்
பைம்பொன் முத்தலைப் பலபதி னாயிரம் பகழி
செம்பு னற்கொளத் தண்டிதன் னெற்றியுட் செறித்தான். (௨௧௨)

செறித்த காலையின் மெலிந்தனன் மண்டியச் செய்கை
குறித்து நோக்கியே பினாகியாம பூதனோர் குன்றம்
பறித்து வீசுவான் முயறலு மாயிரம் பகழி
சிறத்தின் மூழ்குமா நெய்தன னனையனு ளின்றான். (௨௧௩)

குன்று கொண்டகைப் பினாகியந் தொல்வளி குறைந்து
நின்ற காலையி லேனைய பூதரு நேர்ந்து
சென்று வீற்றுவிற் றமரினைச் சிலபொழு தியற்றி
யொன்று தீங்கதிப் பகைஞனுக் கரமறல ருடைந்தார். (௨௧௪)

எண்ட ருங்கணத் தலைவர்க டொலைதலு மிகனைக்
கண்டு வெஞ்சினந் திருகியே யெதிர்த்தனர் கபாளி
யண்ட லோசன விரஞ்சன னுருத்திர னகண்டன்
மண்ட கன்முத லிலக்கமா கியபடைத் தலைவர். (௨௧௫)

மிடல்ப டைத்திடு மிலக்கமாம் வீரரும் வீரவித
தடம ணிப்பெருந் தேரொடு மவுணன்முன் சார்ந்து
சுடரு டைக்கட கங்கினர் செங்கையிற றுன்னுங்
ஓடாடும ரததினைக் குனிததனர் நானொலி கொண்டார். (உக௯)

கவலி பட்டிடு மீரிரு மருப்புடைக் கருபக்
சுவலி பட்டதை யுரைப்பதெ னெருகரிக் கொம்பாற்
சுவலி பட்டிடு மேருவுஞ் சலித்தது துளங்கிச்
செவிடு பட்டன வானமும் வையமுந் திசையும். (உக௯)

பானு கோபன்மற் றதுகண்மி சிறுநகை படைத்து
மான வெஞ்சிலை யொன்றினைத் தோள்கொடு வணக்கி
மேன லந்திக ழுண்டங்கா யாவையும் வெருவது
தேனின் விழ்ச்சியை மலைந்திடுங் குணத்தொலி செய்தான். (உக௯)

உலத்தின் மேற்படு மொய்ப்புடை யிலக்கரு மொருங்கே
வலத்தில் வெஞ்சிலை யிடத்தினில் வடிக்கணை தொடுத்து
நிலத்தில் வந்துகார் நெடுமபுனல் சிதறிய நெறிபோற
புலத்தி யன்முறைப் பேரன்மேற் றலைதலை பொழிந்தார். (உக௯)

தொடலை யம்புயத் திலக்கமாம் பொருநருந் தொடுத்து
விடுச ரத்தொகை யவுணன்மேல வீற்றுவிற் றேக
னெடிய தெண்டிரைப் பேரியா நெண்ணில நிரந்து
புடவி கொண்டதோ ரளக்கர்மேற் றபாவன போலும். (உ௨௦)

இலக்கர் விட்டிடு சரமெலா மவுணர்க ளெவருங்
கலக்க முற்றிட வருதலுஞ் சூர்மகன் கண்டே
கொலைக்கொ டுஞ்சிலை வளைத்ததி லாயிர கோடி
விலக்க ருங்கணை தொடுததவை யறுத்தனன் விரைவில். (உ௨௧)

அறுத்து மற்றுமோ ராயிர கோடியும பதனைச்
செறுத்து விட்டிட வறுமுகன் பரிசனர் தெரிந்து
வீறமக டுங்கணை யாங்கதற கெழுமையால் விடுத்து
மறித்து மீண்டிடு வித்தன ரவுணாகோன் வாளி. (உ௨௨)

அறந்தி றம்பிய சூர்மகன் வானிக ளனைத்து
முறிந்து மற்றவன றன்மிசை யுற்றன முழங்கிச்
செறிந்த மாமுகி லுயிரத்திடுஞ் சீகரஞ் செலலா
தெறிந்து கால்பொர வந்துழி மீண்டிபோ மியல்போல். (உ௨௩)

செங்க திர்ப்பகை சீறியே செயிரிலா வயிரத்
துங்க வெங்கணை யபரித மிசைமிசை துாந்து
வெங்கண் வீரர்கள் செலுத்திய சரமெலாம் விலக்கி
யங்கை யிற்கொண்ட காரமுக மிலக்கமு மறுத்தான். (உ௨௪)

பிடித்த கார்முக மற்றுழி மானவர் பெயர்த்துந்
தடத்த தேரிடை யிருந்திடுஞ் சேமமார் தனுக்க
னெடுத்த வான்கியே சரந்துரர் திரவியம் பகைஞன்
நெடுத்து மேல்விடுங் கணைகளை யிடையிடை துணித்தார். (உ௨௫)

சூரன் மாமகன் ரெடுசுரன் துணித்தபின் னூண்டுந்
தேரி லாயிரம் பரியினூ றுயிரந் தெழித்துக்
காரு லாவரு பதாசையி லாயிரந் கடவி
யூரும் வன்மைசோ வலவன்மே லாயிர முய்த்தாரா. (௨௨௬)

வசையில் வீரர்க ளிவ்வகை விடுத்தலு மனத்திற்
பசையில் சூாமக னிரதமும் பரிகளும் பாகு
மசனி கொண்டதோர துவசமு மறமன வதற்பின்
விசையில் வேறொரு தேரிடைப் பாய்ந்தன வெகுண்டு. (௨௨௭)

வைய மேற்செலு மவுணர்கோன் றன்சிலை வணக்கிச
செய்ய கூடங்களை நூறுநூ றுயிரஞ் செலுத்தி
யையன் விட்டவர் தேரொடு சிலைகளை யறுத்து
மெய்யி டந்தொறு மழுத்தின னெண்ணிலா விகமம். (௨௨௮)

பரிதி மாற்றலன் பகழிகண் மெய்யெலாம் பட்டுக்
குருதி சோர்தலு மிலக்கருந் தொல்வலி குறைந்து
பெரிது நோயுழந் தாற்றல ராகியே பின்னர்ப்
பொருதி றந்தனை நினைந்தில ருடைந்துபின் போனார். (௨௨௯)

வற்பு றுததிய விலக்கம்வில லாளரு மலைய
விற்பி டிததவ னொருவன் யாரையும் வென்றான்
முறப கற்புரி தவப்பய விடென மொழிமோ
கற்பி னுறவலென் றுரைத்துமோ கழறுவ தெவையே. (௨௩௦)

ஆன காலையில் வீரகோ ளரியென வறையு
மான வீரன்மற் றதுகண்டு தனதுவில் வளைத்துப்
பாணு கோபன்முன் நெய்தியே பிறைமுகப் பகழி
சோனை மாரியும் விமயித முறறிடச் சொரிந்தான. (௨௩௧)

சொரிந்த காலையி லதுகண்டு சூரன்மா மதலை
சுரந் துளக்கியே யீங்கிவ னுற்றலுந் திறலும்
பெருந்த னிச்சிலை விஞ்சையு நனறெனப் பேசி
வரிந்த கார்முகங் குனிததன் பனிததனா வானோ. (௨௩௨)

குனித்த சாபத்தி னூறுநூ றுயிர கோடி
றுனித்த வச்சிர நொறினுடைப் பகழிக ணுக்கித்
தனித்து நேர்ந்தவன் விடுத்திடு சரமெலார் தடிந்து
துனித்தி டக்களை யாயிர மழுத்தினன் றேண்மேல். (௨௩௩)

தோளி லாயிரம் வெங்களை யழுத்தலுந் தோலாக
கோள ரித்திறற் பேரினன் கோமகன் றுரந்த
வாளி யாவையும் விலக்கியே யாங்கவன் மருமஞ்
சாள ரம்படச் செறித்தன னுயிரஞ் சரங்கா. (௨௩௪)

சரங்க ளாயிர மகலமே லழுத்தலுந் தருவ
னிரங்கி நோயுழந் தாற்றவு முனிவுசெய் திவனைக்
கரங்கொள் விலலினுல் வெவலரி தாமெனக் கருதி
யுரங்கொள் விண்டுவின படைக்கலந் தனையெய்தி துய்த்தான். (௨௩௫)

நாரணன்படை யாங்கவ னுருக்கொடி நடந்து
வீர கோளரி விடுத்திடு சரமெலாம் விழுங்கிப்
பாரு மண்டமு நடுக்குற விடிக்குற பருவாய்க்
காரீ ரிந்திட வார்ப்பொடு கடிதுசென் றதுவே. (௨௩௬)

விண்டு விற்படை யணுகலும் விறலரி யதனைக்
கண்டு மால்படை யெகிக்குமு னப்படை சுடிதாய்
வண்டு லரந்தொடை மார்பிடம் புழுந்தமன் னுயிரை
யுண்ட தில்லையா லவசமாக் கியதவ னுணாவை. (௨௩௭)

அண்ண லேந்திடம் வேற்படை யானையா லனையா
னுண்ணி லாவுயிர் கொளவஞ்சி யெருவைநீ ருண்டு
கண்ண னார்படை சிறிதுதன் வன்மையுந் தாட்டித்
துண்ணெ னப்பின்னர் மீண்டது சூர்மகன் தன்பால. (௨௩௮)

மீண்ட காலையில் வீரகோ ளரியவண வீழ்ந்து
மாண்டு ளானென மயங்கின னங்குது வயமாந்
தாண்ட னென்பவன் கண்டுகன் றனிசசிலை குனித்து
மூண்ட செறமொ டனுகினன் கதிரப்பகை முன்னா (௨௩௯)

ஒங்கல் வாசுடை வீரனேர்ந் திடுமுனெண் கையிற்
முங்கும் விலவினை யவுணனோ ராயிரஞ் சரத்தா
லாங்க னந்துணித தாயிரந் கணைதுத லமுதத
வேங்கு னாகர ரணைபன்வே ரெருசிலை யெய்ததான் (௨௪௦)

எடுத்த காமுகம் வாங்குமுன் னிரவியம் பகைஞன்
ரெடுத்த தூறுகோ லதனையு மோரிரு துணியாப்
படுத்தொ ராயிரம் பகழியாற நேரொடும பரியை
முடித்து வாளியோ ரேழுதா றுய்தகன்ன மொய்யில. (௨௪௧)

தேர ழிந்திடச் சிலையது மழிந்தித் த திறலச்சீர்
பேர ழிந்திடத் தனிமையாய் கினமவன் பிரியா
ஐர ழிந்திட வறியனும் பரிதிபேர டுறமுன
கார ழிந்திட வாரததன் கிளாந்தெழுங் கத்ததான். (௨௪௨)

பராக மாபபுவி யகழ்ந்திடு பணைபருப ிரட்டை
வராக் மாயிரத் தாறறலபெற் றுடையசூர மகன்மேல்
விராக நெஞ்சுடை விறற்கதிர் பாய்த்தன் விண்ணே
விராகு வின்மிகைத் தினகரன் வானினு னென்ன. (௨௪௩)

பாய்ந்து திண்டிறல் வெய்யவன் வெய்யவன் பகைஞ்
னேந்து வராசிலை பறித்திரு துணிபடுத தெறிய
வேந்தன் மாமகன் வெண்டுதன் மருங்கிடை விசித்த
நாந்த கம்முரீஇக் குறறினன் மருமகதி னடுவண் (௨௪௪)

வீர வெய்யவ னுரமிசைச் செலுத்திய வெங்கட
கூரும் வாட்படை வாங்குமுன் னாங்கவன் குருதி
சூரி யன்பகை மிகலம்வர் துற்றது துயோன்
ரூரை வாளொன்று மாறுபோய்க் குற்றிய தகவின். (௨௪௫)

குற்றி வாங்குமுன் வீரமார்த தாண்டனுங் கொதித்துக்
கற்றை வெஞ்சுடாச் சுரிகையை மருங்குறை கழித்து
மற்ற வன்மணி மார்பத்து வயிரவான கவச
மிறறி மிம்படி குற்றின்ன யாவரு மிரங்க.

(௨௪௬)

கிளைத்தி மிந்திறல் வெய்யவன் குற்றலுங் கேடு
விளைத்த சூர்மகன் நன்னுடைசு சுரிகையான மீட்டுங்
குளத்தின் மூழ்குறக் குற்றின் னன்னதோர் குற்றம்
களைத்து வீழ்த்தனன் காலபொர மறிந்தகற பகம்போல்.

(௨௪௭)

தாழ்ந்த சோரியு மலக்கணும் பெருகுறத் தடந்தேர்
வீழ்ந்த வன்மனை விளிந்தன னிவனென விடுத்தது
தாழ்ந்த தோரபெருந் தனுவினை யெடுத்ததுறி தன்னிற்
சூழ்ந்த தானையோ டேற்றனன் சூரியன் பகைஞன்.

(௨௪௮)

ஏற்று நேர்வரு சூரன்மா மதலையை யெதிர்த்து
போற்ற லார்புகழ் வீரராக் கதனெனும் பொருநன்
காற்றின் வந்தனன் றுணைவாக டொலைந்ததுங் கண்டான்
சீற்ற முளளுற கிமிர்த்தெழுக குனித்தனன் சிலையை.

(௨௪௯)

சிலைகு னிதொரு பத்துநூ றயிறகளை தெரிந்தே
யொலியு டைக்கழற சூரன்மா மதலைமே லுய்யப
விலகி யத்தொகைப் பகரியா னம்பிதன் வியன்றோ
வலவ னைத்தலை துணித்தனன் வாளிநூ றதனால.

(௨௫௦)

நூறு வாளியாற் சூதன்மாண் டிடுதலு ரொடிப்பில்
வேறொர் பாகளை வீரராக் கதனிற்றி வெகுளா
வாறு மாமுக னடிக்கினைத் தாயிரங் கணையாற
கூறு செய்தன னவுணர்கோன் குருமணி மகுடம்.

(௨௫௧)

உவமை நீங்கிய வைவகைத் தாயவேற றுருவின
மவுலி யிற்றிடத் திருவின்றி மன்பரா ணெய்தி
யவதி யில்லதோர் பெருஞ்சின மூண்டெழு வவுணன்
சுவடி லாமணிக் குன்றுபோ னின்றனன் குறுகி.

(௨௫௨)

மணியி ழந்திடு மரவுபோற் கதிரிலா வானபோற
பணையி ழந்திடுங் கறப்பப் பழுமார் தனைப்போற
றுணைம ருப்பினை யிழந்திடுந் தந்திபோற் றொலை
யணியி ழந்திடு மகளிர்போ லழகல னானன்

(௨௫௩)

இற்றொ ழிந்திடு மகுடரீத தேவல ரளித்த
கற்றை யொண்கடா மவுலியொன் றினைமுடி கவித்து
வெற்றி வீரராக் கதன்விடு சரமெலாம் விலக்கி
மற்ற வன்சிலை துணித்தனன் வாளியா யிரத்தால்.

(௨௫௪)

ஆடல் வெஞ்சிலை யறுத்தலும் வயமுடை யரக்க
னாடி யோரதனு வெடுக்குமுன் னாகிங் கதிரை
வீட ருந்தகை யிட்டவன் விசிகமா யிரத்தாற்
பாடி செய்தன னனையவன் றனதுதோப் பரியை.

(௨௫௫)

மாய்த்து மாத்தொகை படுத்தலும் வீரனோர் மணிததேர்
பரய்த்த காலையி வீரவிமாத றலனவன் பாணி
யேந்து வில்லினை யாயிரம் பகழியா வினுப்ப
வேந்தன் மாமகன் றனமிசை யயிலொன்று விடுத்தான். (௨௫௬)

விடுத்த வேலினை நூறுகோ ரெடுத்தவன் வீட்டத்
திடத்தின் மேற்படு வீரராக கதனது தெரிந்து
தடத்த தேரினு மிழிந்ததை கூவியே தனிப்பா
யெடுத்தெ றிந்தனன பானுகோ பன்மனி யிரதம். (௨௫௭)

எறியு மெல்லையிற் றருவாதங் குரிசில்லின் னெழுந்து
வெறிகொள் பங்கயத துணைமுன் கொடுத்தார் வேலைச்
செறுந் னுனியை யுண்கென விடுத்தலுஞ் சென்று
விறல ரககன்மேறி பட்டதங் கணையனும் வீழ்தான். (௨௫௮)

தரையில் வீழ்ந்திடும் வீரராக கதனனி தளர்த்தான்
முருக னுணையாற போந்தல் தவனுயிர முன்ன
மிரவி யம்பகை திகிரியின மறித்தனா னெழுந்து
பொருதல் வன்மையின் ருசிய யிடைந்துபின் போனான். (௨௫௯)

போன காலையில வேறொரு தேரிடைப் புதுந்து
பானு மாறறலன் வணக்கியார காமுகம் பற்றி
பூனு மானியுங் கவாத்திடு சரமழை யோச்சி
யேனை வீராக டம்மையும் வெலலுமா மெதிர்தான். (௨௬௦)

வீர வந்தகன் வீரமா மகேசசுரன் வீர
தீரன் வீரமா மகேந்திரன் றிறற்புரந் தானு
நேரி லாரிவ ரைவருஞ் சிலைகொடு மேநாந்து
சூரி யன்பகை வன்மிசைக் கணைமழை சொரிந்தார். (௨௬௧)

சொரிந்து வேறுவே றனவையி லாதபோர்த தொழிலைப்
புரிந்து பின்னுறச் சூர்மகன சரங்கனமெய் புதைய
வருந்தி நின்றன ரிருவாகண மறித்தன ரொருவ
ரிசிந்து தோசிலை யழிந்துநொந் தேகினை ரிருவர். (௨௬௨)

வேறு.

சாற்று மிததிறம் வீரனாக யாரையுந் தனிமைந்தன்
வீற்று வீறம ராடிபே வென்றிகொண டிடும்வேலை
யாறற வின்றிமுன் பினறிய வவுணாதா னைகண்முறறு
நாற்றி சைக்கனும் வந்துவந் தவனைநண் ணியவன்மே. (௨௬௩)

பின்று சேனைகள் யாவையுந் தன்னயற் பெயாததும்வந்
தொன்ற வேயிர வியம்பகை வருகலு முதுகண்டா
னன்று நன்றிவ ன்றாறுகினை றிறமென நகைசெய்தா
னென்று நந்திதனை கணத்தாற் றலையெபெற றிருககின்றான். (௨௬௪)

வாகை மொய்ம்புடை மேலையோன் மாலயன் றனக்கெட்டா
வேக நாயகன் றிருமகன் றானினை யினிதுன்னி
யோகை யானனிவழுத்தியே போததொழி லுளங்கொண்டு
சேகு நெஞ்சடைப் பானுகோ பன்முனஞ் செலுறுறான். (௨௬௫)

அரிய நான்முகத் தொருவனுங் குனிததிட வறத்தேவுஞ்
சுருதி மாமறைத் தொகுதியுங் குனிததிடச் சுரர்கோவு
மிரவி யண்ணலு மதியமுங் குனிததிட விசலாடற்
நிருவு மோடியுங் குனிததிடக் குனிததன்னை. (௨௬௬)

விசையெ தெதிடு மூதையும் வடவையும் வெருக்கொண்டு
வசையெ தெதிட வளக்கருந் தபமொலி வறிதாகத்
திசையெ தெதிடு மண்டமும புவனமுஞ் சிதைந்தோமா
நிசையெ தெதிட வெடுத்தனை சிலையினு ணிசைதன்னை. (௨௬௭)

நாவொ லிக்கொடு வெஞ்சமர் புரியமே னடப்பாணைக்
காண் லுற்றனை நினகரற் சினவிய கதக்கண்ணை
னெனு டைப்பெருங் காமுக மொன்றுவே நெடுதிட்டான்
சேணி லத்தவா பனிததிடக் குனிததொலி செய்திட்டான். (௨௬௮)

முன்பு திண்டிறல் வாசுவின் வாசுவின் முழக்கத்தை
யன்பி னாடிய வமராக ளளவைதீர மகிழ்வெய்திப்
பின்பு சூாமகன் சிலையொலி கேட்டலும டேதற்றே
யின்ப துன்பங்க் ளொருவறிக் கண்டன மிவனென்றார். (௨௬௯)

புகழ்ச்சி மேலவன் குணத்தொலி செவிக்கொடு பொலிந்தோர்க்
ளிகழ்ச்சி மிக்கவன் குணத்திசை கேட்டலு மிரங்குற்றார்
திகழ்ச்சி யாரமு துண்டவா நஞ்சமுண் செயலபோனாரா
மகிழ்ச்சி யீற்றினிற் துன்புவர் தடைவதோர் வழக்கன்றோ. (௨௭௦)

மாய னான்முகன் மகபதி முதலிய வானோகன்
காயம் யாவினு நிரந்தன ரமர்தொழில் காண்பாரா
யாய போழ்தினிற் சூரபன் மாவரு ளாகரேசன்
றாய வன்றனை நோக்கியே யினையன் சொல்கின்றான். (௨௭௧)

கோதை வேலினுற் றூரகன் றனையடு சுகனல்லை
யாதி யேனமாய்ப புளியினைக் கிளைத்திடு மரியல்லை
வேத நான்முகத் தவனல்லை விண்ணுளோர் வேந்தல்லை
தூதனாகிய நீகொலென் னெதிர்பொருந் தொழிலவல்லாய். (௨௭௨)

இழைத்த மாயையான் முற்பகற் போந்தனை யெங்கோன்முன்
பழித்தி றஞ்சில கூறினை யிளவலைப் படுத்திட்டா
யழித்தி மாநகர் யானஃ துணாந்தில னதனாலே
பிழைத்தி யன்றெனி னுயந்திவண வந்திடப் பெறுவாயோ. (௨௭௩)

பொருது வென்றகொண் டினதயிர் நவெனூர் புகுவிப்பன்
சரத் மிங்குது பிறந்திடு மளவையிற் றழலகாலும்
பரிதி யைச்சிதை பிணித்தவ னொற்றனைப் படுத்தானென்
றொருத னிப்பழி கொள்வதல லாறபுக முறுவேனோ. (௨௭௪)

முனைமு டித்தநின் றுணைவரை வென்றனை முரட்டாத்
தனைய டாததனை சிந்தின னனிகமுந் தனிநோந்த
வுனைமு டிக்குவ னுனைவிடுத தோனையு முலைவித்தென்
சினமு டிக்குவன் மகபதி தன்னையுஞ் சிதைசெய்வேன். (௨௭௫)

என்ற காலையில் வீரவா கியம்புவா நெவரேனுஞ்
சென்று போர்புரி வார்தமை வெல்வதே திறலாகும்
பின்று வார்தமை யெவதே வசையலாற் பிறிதுண்டோ
வென்றி யெய்துவா ருரைப்பரோ போர்புரி விரைந்தெனான். (௨௭௬)
வேறு.

என்னு மாத்திரத் திரவியம் பகைஞனீ ரைந்து
பொன்னெ டுங்களை யெடுத்தவா சிலையிடைப் பூட்டி
மின்னு வாமென விடுத்தலும் வீரனும் விரைவி
லன்ன வீரைந்து வாளிதொட டவற்றினை யறுத்தான். (௨௭௭)

ஆறு நாலுவெம் பகழியு மறுத்ததின் னறிஞ
னாறு வாளிகள் விடுத்தலும் வந்தது நேரக்கி
வீறு மத்தொகைச் சரங்கனவிட் டவையிடை வீட்டி
யீறி லான்மகன் மீதிலா யிரங்களை யெய்தான். (௨௭௮)

ஆயி ரங்களை தூண்டிமற் றவற்றினை யறுத்துத்
தூய வன்பதி னாயிரஞ் சுசெரங் தூரப்பத
திய னத்தொகை வாளியா லங்கவை சிந்தி
யேயெ னக்கொடும் பகழிநா றாயிர மெய்தான். (௨௭௯)

உய்த்த வாளினா றாயிரத் தன்னையு முரவோ
னத்தொ கைப்படு பலலவந் தூண்டியே யறுத்துப்
பத்து தூற்றின்மே லாயிரம் பெற்றிடும பகழி
மெய்த்த முறகதி ரிரவியம் பகைஞன்மேல் விடுத்தான். (௨௮௦)

விடுத்த வாளியைப் பத்துநா றாயிரம் விசிகந்
தொடுத்த மாற்றியே சூரபன் மாவரு டோன்ற
லெடுத்த தூறுநா றாயிரம் புங்கவ மேவ
நொடிப்பில வீட்டின ன்ணையன ஸீஸீமுக தூக்கி. (௨௮௧)

வஞ்ச னேவினை மாற்றியே யெம்பிரான் மதலை
செஞ்ச வாளினா றாயிர கோடிகள் செலுத்தக்
கஞ்ச மாமக னாயிரத்திடு திருமகன் கணிப்பில்
புஞ்ச வராகளை யிறுத்தான முகிலெனப் பொழிந்தான். (௨௮௨)

பார்ம றைந்தன திசையெலா மறைந்தன படர்முந்
நீரம் றைந்தன சூலகிரி மறைந்தன நிலவுந்
கார்ம றைந்தன ககனமு மறைந்தன கதிரோன்
தேர்ம றைந்தன விருவர்தந் கணைமழை செறிய. (௨௮௩)

பாரி வட்டமு மாதிர் வட்டமும பரவை
வாரி வட்டமு நேமியின வட்டமு மலிவான்
மூரி வட்டமு மண்டத்தின் வட்டமு முங்கிச
சாரி வட்டமாய்த திரிவன வனையவா தடந்தேர். (௨௮௪)

மாறில் வாளிகண் முறைமுறை சொரிதலான் மறைவ
ரீறு செய்தவை யகறுழித் தோன்றுவ ரிமைப்பில்
வேறு வேறதூ யித்திற நிகழ்த்திடும் வீரா
சூறை போலம் ராடின ருலகெலாஞ் சுற்றி. (௨௮௫)

இரவி வானவன் மனதுதிண் டேரினு மீர்க்கும்
புரவி மீதினும் முடிபதி மானதும் புறஞ்சூழ்
கரிகண் மீதினும் விண்ணுலா வமராதங் கண்ணும்
பொருவி லாளியர் விடுகளை சிதறியே போமால்.

(௨௮௬)

செங்கண் வீரர்க ளிருவரும் பொருவதித் திசையென்
றங்கு நாடரி தவர்விடும் பகழிக ளனந்த
மங்குல் வானெலா கிரந்தன மிசையினும் வருமா
லிங்கு, கிறகரி தெமக்கென வோடின ரிமையோரா.

(௨௮௭)

புடவி கீழ்வன வண்டங்க மிளைப்பன புறத்திற்
கடலொ ரேழையும் பருகுவ புவனங்கா கடப்ப
வடலின் மேதக்க யாவருந் தடுத்திடற் கரிய
வடவை நாவையுந் துணிபபன வவர்விடும் வாளி.

(௨௮௮)

இகலக டந்திடு திண்டிறல் வாகுவு மிரவிப
பகையு மாறறிய பெருஞ்சமா வலியையார் பகாவார்
மிகுதி கொண்டபல கலைமழை யுட்பபுறா விடுபபத
திகிரி யம்படை போன்றன வணையாகைச சிலைகா.

(௨௮௯)

வெய்ய வன்மனைத் தோயிடும வெய்யவன் விருலார்
துய்ய மொய்மபினுன விடுசர மாரியைத் தொலைததுக்
கையி ருந்திடு காமுக மொன்றையுங் கடிதி
னையி ரண்டுநா றயிறகனை யாலறுத தார்த்தான்.

(௨௯௦)

ஆரத்த காலையில் வீரவா குப்பெய ரறிஞன்
போதது மோரதனு வாங்கியே பெருஞ்சினம் பிடிததுச்
சூரத்த வெங்களை யாயிரம் விசைவினிற றாணயு
மூரத்த மொன்றினி லவுண்ணேந் தியசிலை முரித்தான்.

(௨௯௧)

முரித்த காலையி னவுணாகோ னுறறவு முனிந்து
கரத்தின மறறொரு சிலைகுனித் தாயிரங் களைக
ஞரத்தி னமபியு மணங்குற விடுத்தது மோரேழ
சரத்தி னுலவன் மனிப்பெரு மவுலியைச் சாய்த்தான்.

(௨௯௨)

வாய்த்த பன்மணி சூயிறறிய கனகபா மவுலி
சாய்த்த காலையின் வேறொரு கதிரமுடி தன்னை
யேத்தல் சான்றிடு சூர்மகன புனையுமா நெடுத்தான்
பூத்த செங்கதி ரவனைமுன் பிடித்தவா போல.

(௨௯௩)

எடுத்த பொன்முடி சென்னியிற கவித்தன னிதன்முன்
வடித்த வெங்களை யாயிரந் துண்டிற்ற நவன்மே
லடுத்த சாலிகை சிந்தினன சிந்திய வனவி
னடித்து நல்லறம் பாடின பரித்யு நவகத்தான்.

(௨௯௪)

கிருதர் போற்றிடு சூாமக னாயிர நெடுங்கோல
சுருதி நாயக னிளவறன னுதலிடைத் துரபபக்
சுருதி நீருண்டு குழுவொடுந் தோன்றுவ குணபாற்
பரிதி வானவ னிளங்கதிர விரிந்தெழும பரிசின்.

(௨௯௫)

நெற்றி மீதுகோ லாயிரம் படுதலு நிறையிற்
சுறு நீங்கிலன் தன்வலி சுருங்கிலன் நக்கோன்
பறறி யங்கையாற பறித்தவை வீசின் பகைஞன்
கொற்ற வெய்யகோல விளிவின் நின்றுந் கொல்லோ. (௨௬௬)

சகத்தை நல்கிய வறுமுகற் திவ்வலத் தருவன்
முகத்தி னாயிர மகலத்தி னாயிர மொய்மபி
னகத்தி னாயிரங் கரங்களி னாயிர மாக
மிகைத்த வெங்களை தெரிந்தொரு தொடையினில் விடுத்தான். (௨௬௭)

விட்ட வாளிகள் சூர்மக நவயவம் வீரவிப
பட்டு மூழ்கலு மவசமாய்த் தளர்ந்தான் பாணி
நெட்டி ருஞ்சிலை யூற்றமாய் வறியனாய் நின்றான்
ஹெட்ட தெண்கயத் தூறிமே லெழுந்தது சோரி. (௨௬௮)

வந்து வந்தெழு குருதிநீர் முழுதுடன் மறைப்பப்
புந்தி தன்னிடைச் சீதமமு ஏறண்பெழப் பொலிவான
செந்த பூற்பிடும் பாலுயா சூன்மறைத் திகழ்ந்தா
னந்தி மேற்றிசை யெழிலியின் வண்ணமு மானான். (௨௬௯)

ஆன போழ்தினி லவுணமாத் தலைவாகள் யாரும
பானு மாறதலன் பொருவலி யினையையப் பாராச
சேனை நாறபெரும் ஸாவையி னேடுமுன் சென்று
மான வேற்படை வீரவா குவின்புடை வளைத்தாள் (௩௦௦)

இலைபி நங்கிய சூலம்விட டேறுதண டெழுல
முலைபி நங்கிய கணிச்சிநீ மிப்படை யோங்குஞ்
சிலைபி நங்கிய பகடிகள் வீரன்மேற செலுத்தி
மலைபி நங்கிய வீரவிசூழ் திமிரென மறைத்தாள். (௩௦௧)

வேறு.

தொடைக்கல நிலவு மார்பிற றொலலக் ரேசர் கொண்ட
படைக்கல மான வெல்லாம வித்தலுந் தனது பாணி
யிடைக்கலந் திருந்த வார்விற சூனித்தன னிடுககட் படடோ
ரடைக்கலம் புழுதும வெள்ளி யருவலா யளித்த வண்ணல. (௩௦௨)

ஆயிர கோடி கோடி யடுசுரந் தொடையொன் றாக
மாயிரும் புயத்து வள்ளல் வல்லையின் வலிது தூண்டித்
தியவ ருடன்று விட்ட படைபெலாந் சித்த லுற்றான்
பாயிருட் படலங் கீறுஞ் செங்கதிரப் பரிதி யேப்பால. (௩௦௩)

அவுணர்கள் யாரு முய்த்த வடுபடை மாரி சித்திக்
குவவுறு விசயத் தோளான கொடுஞ்சர மனந்த கோடி
தவறில வாக வுய்த்துத் தருவர்தந் தானே முறறு
முவரியுண் வடவை போல வொலலையின் முடிக்க லுற்றான். (௩௦௪)

தோலினை யறுக்கும் வானைத் துணித்திடுஞ் சோதி வில்லின்
காலினை யறுக்கும் வெய்ய கணிச்சியை யறுக்கும் விசங்
கோலினை யறுக்கு நேமிக் கொடுப்படை யறுக்குங் காழர்
வேலினை யறுக்கு முடிமா விடலைந் வீர வாளி. (௩௦௫)

வேறு.

உரர்துணிக்குங் கவசமிடு முரர்துணிக்கும் புயர்துணிக்கு மொன்ன லார்தந்
கரர்துணிக்கு மடல்புரிமோ கரர்துணிக்குங் கழறுணிக்குங் கணிச்சி கைத்தோ
மரர்துணிக்குங் குணித்தகொடு மரர்துணிக்கும் வாய்துணிக்கு மவுலி தாங்குஞ்
சிரர்துணிக்கு மெறிந்திடுமவச் சிரர்துணிக்கு முரவோன்றன் செங்கை வாளி.

கதமறுக்கும் வதமறுக்குந் தூங்குபுழைக் கையறுக்குங் கபோலத் தூறு
மதமறுக்கு நுதலறுக்கும் வாயறுக்குஞ் செவியறுக்கும் வயிரக் கோட்டின்
விதமறுக்கும் வாலறுக்கு மெய்யறுக்குந் தலையறுக்கும் வேழஞ் செல்லும்
பதமறுக்கு முரணறுக்கு மரணறுக்கும் வீரன்விடு பகழி மாரி. (௩௦௭)

ஆரறுக்குஞ் சகடறுக்கு மச்சறுக்கு நெடுந்துவச மறுக்குந் தேரின்
பாரறுக்குங் கூம்பறுக்கும் பாகறுக்கு மங்கணுறும் பதக ராவி
வேரறுக்கு மடியறுக்கும் விரிதருகொய் யுளையறுக்கு மவினங்குஞ் செம்பொற்
ரூறுக்கு மபுரவிகளின் மலையறுக்கு கிலையறுக்குஞ் சரங்கண் மன்றோ.

கானோடும் வரையோடுங் கரையோடுந் திரையோடுங் கழியி னோடு
மீனோடும் கடலோடும் விசையோடுந் திசையோடு மேக மோடும்
வானோடு நிலனோடு மிருகத்திரின் மருங்கோடும் வானத் தோடுந்
தேனோடும் பூந்தாரான் சிலையோடு நெடும்பகழி சிந்துஞ் சென்னி. (௩௦௯)

வேறு.

பாயிரும் புனல்போ லோடிப் படியெனப் பார்து நீடித்
தேயுளின் றிறன்மேல் கொண்டு சேணென முடிவின் குகி
வாயுளின் விரைந்து சென்று வளளல்கை வாளி யொவ்வொன்
ரூயிர கோடி சென்னி யறுககனும் வெறுககி லாவே. (௩௧௦)

வரத்தனி மலைமை சான்ற வொருசில மான வீரர்
சிரத்தனைத் துணித்துக் கொண்டு சோகெழு சூரன் வைகும்
புரத்தனிற் கொடுபோ யன்னா பொறொடி மடந்தை மார்தங்
கரத்தனி னுகுததுச் செல்லுங் கந்தனுக் கிளவல் வாளி. (௩௧௧)

புரண்டன வயவா யாக்கை பொழிந்தன குருதித் தாரை
யுருண்டன மான்தே ராழி யுலவின் பலவுங் கூளி
திரண்டன குணங்க நீட்டஞ் செறிந்தன சேனம் பிள்ளை
யிருண்டன திசைகள் முறறு மிரிந்தன வொழிந்த தாளை. (௩௧௨)

பட்டன புரவிப் பந்தி படிந்தன முடிந்த வேழங்
கெட்டன ரவுணா யாரும் கிடந்தன வொடிந்த தின்டே
ரட்டன நொருவ னினறா னகலிரு விசமபை வல்லே
தொட்டன பிணத்தின் பொமமல சோரியா ரொழுதிற் மன்றே. (௩௧௩)

பாய்த்திடு குருதி நீத்தம் படாந்தது புருந்து பொளவஞ்
சேர்த்தது சுறவு மாந்திச் செருக்கிய திறலோ னம்பால
வீர்த்திடு மவுண ராவி விடுததனா சென்று தந்தா
னோய்த்தனா நடுவன் னாத ரொழிந்தன கழிந்த பூசல். (௩௧௪)

சிந்திய வவுணர் தானைச் செய்தியும் பரிதிக் கூறற்
னொந்தனன் மயிய னின்ற தன்மையு நோக்கி நோக்கி
நந்தம் தண்ண மன்பா னண்ணுது மென்னு மீண்டு
வந்தன முந்து சாய்த்த வயப்பெரும் பூத வெள்ளம். (௩௧௫)

இரிந்திடி பூத விர ரியாவரு மீண்டார் நின்று
வருந்திய தலைவர் தொல்லை வன்மிடல் பெற்றா ரங்க
ணருந்தய ருழந்து வீழ்ந்தா ரீவியோ டெழுந்தா ரின்னோர்
பொருந்தனி வீர வாசுப புடையுற வளைந்து புக்கார். (௩௧௬)

அங்கது போழ்து தன்னி யனர்வுயிர்த் துணர்வு தோன்றச்
செங்கதி ரோணைச் சேறுஞ் சேவகன் சற்று நேக்கிசு
சங்கையி னிமிர்ந்த கொள்கைத் தன்பெருஞ் சேனை காணன்
கங்கமுங் கழுகு மார்க்குங் களேபரச் சூழல் கண்டான். (௩௧௭)

நேருறு தனியில் லாளி நின்றது நோக்கி நம்பாற்
சாருறு மனிக மெல்லார் தடிந்தன னிவனென் றுன்னி
யாரிடை யடங்கிற் தம்மா வாண்மைக்கு மவதி யுண்டோ
வீரன்மற் றிவனே யல்லால் வேறிலை போது மென்றான். (௩௧௮)

இனையன வியந்து பின்னு மென்னெதிர் பொருத வீர
ரனைவரும் விளிந்தோரன் றி யடல்வலி படைததோ ரில்லை
குனிசிலை யொருவ னின்றான் கொற்றமுற் றிடுவ னம்மா
தினகரன் பகைஞ் ஞற்றல சீரிது சீரி தென்றான். (௩௧௯)

கன்னலொன் றளவை தன்னிற் கந்தவே னொற்றன் யாக்கை
சின்னபின் னங்க ளாகசு செய்குவன் செய்தி டேனேற்
பின்னுயிர் வாழ்க்கை வேண்டேன் யான்பிறக் தேனு மல்லே
னென்னொரு சிலையும் யானு மெரியிடைபு புகுவ னென்றான். (௩௨௦)

வஞ்சின மினைய கூறி மாதிரக் கிழவன் மைந்த
னெஞ்சினில் வெகுளித தீயு மானழு நீடி யோங்க
வெஞ்சலி லீசன் முன்ன மேகிய கொடுநஞ் சென்னச்
செஞ்சிலை வீரன் முன்னந் தேரொடுஞ் சென்று சேர்த்தான். (௩௨௧)

கைத்தலத திருந்த தொல்லைக் கார்முகம் வளைய வாங்கி
முததலைப பகழி யங்கோ ராயிரம் விடுப்ப மொய்ம்ப
னததிறத் திபன்ற வாளி யாயிரஞ் சிலையிற் பூட்டி
யுயத்தன னறுத்துப் பின்னு மொராயிரஞ் சரங்கள் விட்டான். (௩௨௨)

அற்றது தெரிந்து தீயோ னாயிரம் விசிகந் தூண்டி
மற்றவை விலகிப் பின்னும வாளியோ ரயுதந் தொட்டுக்
கொற்றவன் றேரும் பாகுங் குரகதக் குழுவு மாயச்
செறறன னதனை நோக்கிசு சேனுளா ரலகக னுற்றார். (௩௨௩)

வில்லொடும் வீர வாசு வேறொரு தேர்மேற் பாய்ந்து
வல்லிதி னூற்று னூறு வாளிக டெரந்து வெய்யோன்
சிலையிற் தேரு மாவும் வலவனுஞ் சிலையும் விழிப
பல்லிருந் துண்டஞ் செய்தான் விண்ணவர் பண்ணை யார்ப்ப. (௩௨௪)

பூங்கழன் மிழ்ந்த வேறோர் பொன்னவார் தேரின் மீப்போ
யாங்கொரு சாபம் பற்றி யவுணன்றன் செவியின் காரும்
வாங்கின னேழு னூறு வச்சிரப பகழி பூட்டி
யோங்கலம் புயத்து வீர னுரத்திடைப் புகவுய்த் தார்த்தான். (௩௨௫)

ஆகத்திற் பகழி பாய வறுமுகன் றாதன் முன்னஞ்
சோகத்தை யுணாகி லாதோன் றுயரத்தின் சுவையுங் கண்டு
மாகத்தி லிரவி தன்னை வன்சிறை பிணித்தோன் சென்னி
காகததுக் கிடுவ னென்னு வெகுண்டனன் காலன் போல்வான். (௩௨௬)

கறுத்திடு வீர னீரேழ் கங்கபத் திரங்க னேவி
யறுத்தனன் கிலையைப் பின்னு மாயிரம் பகழி தூண்டி-
நொறிப்பரி யிரதந் தன்னை நூறின னூறு கோலான்
மறுத்தெதிர் பொருத தீயோன் மருமத்தை வாயில் செய்தான். (௩௨௭)

வருந்தில னதற்கு மைந்தன் வயினுறு மிரத மொன்றின்
விரைந்துடன் புகலும் வீரன் விசிகமா யிரத்தைத் தூண்டி-
யுரத்திறத் திட்ட வாற்றா லோச்சியே புறத்திற் றாங்கு
மரந்திகழ் பகழித் தூணி துணிபட வறுத்தா னன்றே. (௩௨௮)

தூவுறு பகழி தூர்க்குந் தூணியிற் றிடலு நேமிக்
காவலன் மனய னம்மா கார்முக விஞ்சை தன்னான்
மேவலன் வென்றி கோட லரிதெனா வினைய முன்னித்
தேவர்தே வுதவு மோகப் படையினைச் செங்கை கொண்டான். (௩௨௯)

சிர்தனை கவரு மோகத் தீப்படை யவுணன் செங்கை
வந்திட வணைய போழ்தின் மனத்தினுல் வழிபா டாற்றி
வெந்திற லனிகத தோடு மேவலன் மன்னை யெய்திப்
புந்தியை யழித்து வீட்டி வருகெனப் புகன்று விட்டான். (௩௩௦)

விட்டிடு மோக மென்னும் வியன்படை வெகுளி வீங்கித்
தட்டுடை நெடுந்தேர் வெய்யோன் மன்பெருஞ் சுடர்கண் மாற்றி
நெட்டிருப் படலை வீசி நிரந்தபல் லுயிரு மஞ்சி
யுட்டெளி வகன்று மாழ்க வொல்லெனப் பெயர்ந்த தன்றே. (௩௩௧)

பெயர்ந்திடு மோக நாமப் பெரும்படை யூக்க நோக்கித்
துயரந்தனர் வெருவி யாற்றத் துளங்கினா துணுக்கென் றுள்ள
மயார்தனர் பூதா யாரு மவ்வவர் தலைவ ரானோர்
சயர்தனை யிழந்து நின்று சாம்பினர் தேமபு கின்றார். (௩௩௨)

வேறு.

மோகப் படையே நலுமுந் தெதிர்மா
மேகப் படையொன் றையுமே வுக்லார்
சேகப் படையத் தொடைசிந் தினரான்
மாகப் படையொய்ம் புடைவள எல்பினோர். (௩௩௩)

அந்தத் திறல்வெம் படையாற் றலுடன்
வந்துற றுழிமே லவன்மற் றிதுதா
னெந்தப் படையா லழிவெய் துமெனாச்
சிந்தித் தனன்வே ரெருசெய் கையிலான். (௩௩௪)

ஒன்ற முதலோ னிவையுன் னுதலு
மன்ற லம்வருந் திறனா மெனவே
சென்ற ருணர்வுஞ் சிதைவித் ததுபோர்
வென்றார் புகழ்மோ கவியன் படையே. (௩௩௫)

இலக்கத் துடனெண் மருமே னையரு
மலக்கத் துடன்விழ்ந் தனர்மாற் றலநூர்
கலக்கும் றிகோ னாகருத் தமிழா
கிலக்கட் படுகந் தெனகின் றனனூல்.

(௩௩௬)

கிற்கும் பொழுதத் தினினீ டகல்வா
னற்கும் பரிதிப் பகையங் கதுகண்
டெற்கின் றெதிரா யினர்யா வருளார்
நற்குன் னினனென் றுநகைத் தனனே.

(௩௩௭)

புகழுற் றிடுமே லவர்புந் தியின்மா
றிகழுற் றிடுபெற் றிதெரிந் தவுணன்
மகிழுற் றுநகைத் துவயம் புனையா
கிகழுற் றிடுசி ரொடுகின் றனனே.

(௩௩௮)

மல்வன் மைகொண்மொய்ம் பனுமற் றவருந்
தொல்வன் மையிலா துடல்சோர்ந் தனரால
வில்வன் மையினா லிவா ஹி டுறவே
கொல்வன் கடிதென் றுகுறித் தனனே.

(௩௩௯)

வரிகின் றவில்வாங் கினன்வா லுணர்வு
திரிகின் றவன்மேற் சிலைவி ரர்கண்மேல்
விரிகின் றகணப் படைமேல் விசிகஞ்
சொரிகின் றனன்யாக் கைதுளைத் தனனே.

(௩௪௦)

ஆங்கா கியவே லையிலா றுமுகன்
பாங்காம் விறலோ னொடுபா ரிடர்க்
ணீங்கா மருண்மால் கொடுநே ரலனாற்
றீங்கா யினதன் மைதெரிந் தனனே.

(௩௪௧)

தெரிந்தான் முகமா ரொடுசேர்ந் துயிர்தோ
ற்றுந்தா ரருளசெய் திடுமெம் பெருமான்
விரைந்தாங் கொரமோ கனியன் படையைப்
புரிந்தா னதனோடு புகன் றிடுவான்.

(௩௪௨)

நன்றே தெளிவுற் றெமாநண் ணும்வகை
நின்றே திலன்விட் டநெடும படைபாற்
சென்றே யதன்வன் மைசிகைத் திவணி
வென்றே வருகென் றுவிடுத் தனனே.

(௩௪௩)

ஏண்கொண் டசிவன் மகனே வுபடை
சேண்கொண் டபடர்ந் திருள்சிக் தையராய்த்
தூண்கொண் டிடுதோ ளவர்துன் னியதோர்
மாண்கொண் டசெருக் களம்வந் ததுவே.

(௩௪௪)

மிடல்கொண் ட்வமோ கனியன் படைசென்
றிடுகின் றுழிவெய் யவனே வுபடை
யடல்கொண் டிடுமீ ரரகத் திவரு
ளுடையும் படிவல் லையினோ டியதால்.

(௩௪௫)

அசைகொண் டவுதித் திரளான வெலா
மிசைகொண் டவினன் வரவே கியபோற்
றிசைகொண் டிடும் மவர்சே னையொரீஇ
வசைகொண் டவுணன் படைமீண் டதுவே. (௩௪௬)

மோகத் தனிவெம் படைமொய்ம் பிலதா
யேகத் திறல்வா குவுமே னையரு
மாகத் தினின்மை யலகன் தமலன்
வாகைப் படைகண் டமகிழ்ந் தனரே. (௩௪௭)

அழலுற் றதுபோ லவகன் மணியி
னிழலுற் றிடுதேர் மிசைசின் தவனு
மெழலுற் றிடுவீ ரர்களயா வர்களுந்
தொழலுற் றனரின் றுதுதித் தனரே. (௩௪௮)

செயிர்கொண் டகருத் தொடுசெற் றலர்தம்
முயிர்கொண் டிடுவோன் படைபூற் றமெலா
மயிர்கொண் டிடவட் டதனாற் றமெரீஇ
மயிர்கொண் டபொடிப் பொடுவாழ்த தினரால். (௩௪௯)

தியோன் படைசெய் தசெயற் சையில்யா
மாயோ மருளென் கையகத் தடையா
வாயோ நெரவி ரமறுத தனரா
யேயோ வெனவெள் கினர்யா வருமே. (௩௫௦)

அண்டா தவனு லெம்மகத் திலிரு
ளுண்டா கியதன் மையுணர்ந் தறிவன்
விண்டா னுறவிப் படைவிட் டனனென்
மெண்டா வுமுளத் திடையெண் ணினரால். (௩௫௧)

முந்நான் கெனுமொய்ம் புளமுர்த் திதனை
யுன்ன வுணர் மையுளத் தடையா
வன்னாற் தொழுதேத் தினரத் துணையின்
மின்ன மெனவப் படைமீண் டதுவே. (௩௫௨)

மீண்டுற் றவமோ கவியன் படைபோய்த்
தூண்டுற் றருகன் புடைதூன் னியதா
லாண்டுற் றிடும்வீ ரர்களண் டலன்மேன்
மூண்டுற் றிடுபூ சன்முயன் தனரே. (௩௫௩)

ஆங்குற் றிகொ லையடுந் திறலின்
பாங்குற் றிடுமொய்ம் புபடைத் துடையோ
னீங்கற் கருமா னமுநீள் சினமு
மோங்குற் றெழவின் னதையுன் னினனே. (௩௫௪)

அந்நே ரலனீண் டொரடற் படையான்
முன்னே மயல்செய் தமுரண் டொலைய
வின்னே யடுவே நெனவெண் ணமுறாக்
கொன்னே ய்ரன்மாப் படைகொண் டனனே. (௩௫௫)

அங்கத துணைகண் டன்னவ வசுர
 நெங்கட் கிறைவன் படையே கியதும்
 வெங்கட் படுதன் படையீண் டதுவுஞ்
 செங்கட் டிறலண் ணல்செயற் கையுமே. (௩௫௬)

வேறு.

இம்மெனச் சூாமக னிவற்றை நோக்குறா
 விம்மித மெய்தினன் வீர மொய்ம்புடைச்
 செம்மலை யெதிர்த்திலன் செருக்கு நீததான்
 கைம்மிசு துயரினன் கருதன் மேயினான். (௩௫௭)

இவ்விடை யொன்னல ரெண்ணம யாவையும்
 வவ்வினன் மாநில வரைபின் வீட்டின
 னுய்வகை பெற்றுட னுணர்ந்து தோன்றினார்
 செய்வதெ னையகோ கடவுள் செய்கையே. (௩௫௮)

எடுத்தென் மாற்றல னிறைவன் மாபபடை
 தொடுத்திடு வாணென்ற றுன்னி யென்னுயிரி
 படுத்திடும் யானது பரிதது வந்திலன்
 விடுத்தா னபபடை விலக்கும் வண்ணமே. (௩௫௯)

வென்றிட லரிதினி வீர வாகுவைச்
 சென்றனன் முதுநகர்த் தெய்வ தபபடை
 மன்றவுந் தந்திவன் வன்மை மாற்றுவ
 னின்றிடல பழுதென நெஞ்சி லுன்னினான். (௩௬௦)

ஆயன்மகன் மதலைச்ச யருவ மாங்கய
 வியன்மிசு தனதுதேர் விக்கது விண்ணெழீஇப்
 பயன்று முகிலெனப் படர்ந்து வல்லையி
 னயனுறு கடிமதி னகருட் போயினான். (௩௬௧)

கொற்றவன் மறைந்தகல் கொள்கை காண்டலுஞ்
 சுற்றுறு தானவா தொலைந்து போயினா
 ரற்றது தெரிந்திடு மமார் யாவரும்
 வெற்றியின் மெமதென விளம்பி யார்த்தனர். (௩௬௨)

மாயையி னருவமாய் வஞ்சன் மாநகர்
 போயினன் காலையே புகுவன் போக்கினி
 யாயவன் தனைவிரைந் தடுத்தி யென்றுபூத
 னாயினர் வீரன்மேற் சுரர்கள் யாவரும். (௩௬௩)

தினகரன் மாற்றலன் செம்பொற் தேரொரீஇ
 யினைவுட னருவமா யிரிந்து போதலை
 வினையமொ டீடார்வுறா வீர னினறனன்
 முனிவொடு பிழைபடு மூரி யானைபோல். (௩௬௪)

விண்டிடு சூர்மகன் வெருவி வெந்நிடல்
 கண்டனர் துணைவருங் கணத்தின் வீரருந்
 திணடிற் விழந்தனன் றீயன் பற்றிநாங்
 கொண்டனை வாமெனக் கூறன் மேயினார். (௩௬௫)

என்பது விளம்பியே யாரு மார்ப்பொடு
துன்புறு மவுணனைத் தொடர்ந்து பற்றுவான்
முன்பொடு முயறலுந் தெரிந்த மொயம்பினுன்
மன்புடை யோர்க்கிது சாற்றன் மேயினான். (௩௬௬)

பேடியர் சிறுதொழில் பேணி யுள்வெரீஇ
யோடினன் போகிய வென்ன லான்றனை
நாடிநா மெவது நலத்தின் பாலதோ
சாடுவ னினிவரிற் சரதம் யானென்றான். (௩௬௭)

என்றிவை வள்ளலு மியம்ப யாவரு
நன்மென விசைத்தலு மவற்றை நாடியே
குன்றுமழ் புயத்துணை கொட்டிக் குப்புறீஇ
வென்றிகொள் பாரிட வெள்ள மார்த்தவே. (௩௬௮)

முற்றிய தமரினி முயல்வ தில்லையாற்
செமறல னோடினன் றிரும்பும் வீரனு
கிற்றில னினியென கினைந்து நீங்குவா
னுற்றன னாமென விரவி யோடினான். (௩௬௯)

செந்திரு மதுமலர் செறியப் பூத்துழி
முந்துறு கித்தில முழுது மொய்ததென
வந்தா முழுவது மடைந்த செக்கரிற்
சுந்தா வுடுகிரை பலவுந் தோன்றிய. (௩௭௦)

குண்டிராக் கனலொடு குலாவி மாலுளத்
தெண்டகு தமியரை யிகவி மாமதி
பண்டிள முனிவரர் பரமன் மேல்விடு
வெண்டலை யாமென விண்ணிற் றோன்றினான். (௩௭௧)

இத்துணை வேலையி லிலக்கத் தெண்மரா
மெய்த்துணை யார்களும் மெய்ய பூதரு
மத்துணைப படைகளு மயலிற் சென்றிட
மொய்த்துணை விறலுடை மொய்ப்பன் மீண்டனன். (௩௭௨)

அந்தமில் கைலையை யருளிற் போற்றிடு
நந்திதன் கணத்தரி னாத னாகியோன்
விற்தைகொள் செருகில மொருவி மீண்டுபோய்க்
கந்தவேள் பாசறைக் கண்ணு ணண்ணினான். (௩௭௩)

நண்ணிய திறலினை னுன்மு கன்முதற
புண்ணிய மேலவர் போற்ற வாண்டிது
கண்ணுத் லருள்புரி கந்தன் முன்புபோய்த்
துண்ணென வணங்கினன் றுணைவர் தம்மொடும். (௩௭௪)

வணங்கின நெழுந்துபின் வள்ள தேர்த்திட
விணங்கலன் றன்முக நெதிர்த்து போர்செயா
வணங்குட னிரிந்தது மனைத்துஞ் செப்பலுங்
கணங்களின் முதல்வன்மேற் கருணை யாற்றினான். (௩௭௫)

நல்லருள் புரிந்தபின் னம்பி யிப்பகற்
 ரெல்லம் ருழத்தவிற் றுன்பங் கூர்ந்துளா
 யெல்லிது பொழுதுநின் னிருக்கை தன்னிடைச
 செல்லுதி துணைவரோ டென்று செப்பினான். (௩௭௬)

செப்பலும் விடைகொடு செம்மல் பின்னவா
 மெய்ப்படு பாரிடம் விரவச் சென்றெரா
 யொப்பருந் தனதுபே ருறையுள வைகினான்
 றுப்புறு தானைக் டொன்மை போலுற, (௩௭௭)

சேயவன் விடுத்திடு சேனை பாசறை
 போயது மிருந்ததும் புகலும் ருமினி
 மாயிரு வளங்கெழு மகேந்தி ரப்பதி
 யாயிடை நிகழ்ந்தவா றறியக் கூறுவாம். (௩௭௮)

ஆடுறு சமரிடை யழிந்து முன்னரே
 யோடிய வவுணர்கோ னுள்ளத் தன்னிடைப
 பாடுறு துயரமும் பழியு மானமு-
 நீடினன் பெருமித நிலைமை நீங்கினான், (௩௭௯)

கோலுறு மந்திரங் குறுகல் செய்திலன்
 ருலுறு திருநகா தனனி லேகியே
 யூனம் துடையர்போ லுயங்கி வைகினான்
 பானுவின் பகைஞனென் றுரைக்கும் பண்பினான். (௩௮௦)

மந்திரக் கிளையொடு மருவ வேண்டலன்
 றந்திரத தமரொடுஞ் சார்தல் வேண்டலன்
 சிந்திரத தொல்பகைச் சென்னி போற்றிய
 வந்திரப் பெருந்தவி சிருக்கை வேண்டலன். (௩௮௧)

ஆடுறு மங்கைய ராடல் வெஃகலன்
 பாடுறு மங்கைய ரிசையிற பறறலன்
 கூடுறு மங்கையர் குழாழு நோக்கல
 னூடுறு மங்கையா புணர்ப்பு முன்னலான். (௩௮௨)

நிசாவது சென்றபின் னெடுஞ்செவ் வேலுடை
 விசாகனை யவன்படை வீரர் தங்களை
 யசாவுறு செருவிலவென் றூடல் கொள்வதற்
 குசாவின் னுளத்துட னூக்கம் வேறிலான். (௩௮௩)

வேறு.

ஆதவன் றன்பகை யவ்வழி யமாதலு
 மேதருந் தொல்சமர் வினைவெலா நோக்கியே
 மூதருந் திருநகர் முழுமணிக் கோயிலிற்
 றாதர்கை தொழுதுபோய்ச் சூரனுக் குரைசெய்வார். (௩௮௪)

கேட்டியா லுன்மகன் கேடிலா வாகைசேர்
 தோட்டுணை யானெடுந் தொல்சம ராற்றியே
 பீட்டுமல் பூதரை யீறுசெய் திவ்விடை
 மீட்டிவந் தெய்தினான் வினையமுண் டாங்கொலோ. (௩௮௫)

அன்னபண் புணர்கிலே மதனைமே லறிதியான்
மின்னுதண் சுடருடை வேலவன் றாதனும
பன்னரும் படையொடும் பாசறைக் கேகினு
னின்னதால் விளைவென விவையெலாம் பகர்தலும். (௩௮௬)

மாற்றலார் தமையட வலியில னாகியே
பூற்றமா மைந்தன்வந் துற்றசொற் கேட்குமுன்
சீற்றமா யெரிவிழி சிதறவே வெய்துயிர்த
தாற்றவு முறுவலித் தரசனென் றுரைசெய்வான். (௩௮௭)

மைந்தநுந் துணைவரு மருவுபல் சுற்றமுந்
தந்திரத் தலைவருஞ் சமரினுக் கேகலர்
நந்தலில் படையொடு நாளேநான் சென்றுபின்
கந்தனைத் திறல்கொடே கடிதின்மீண் டிடுவனல். (௩௮௮)

போதிரிப் பொழுதெனப் புகறலும் பணிசுறாத்
தூதுவர் போயினர் சூரன மவுணர்கோ
னேதிலார் தம்மைவெண் றிசைபுனைந் திடுதன்மேற்
காதலாய் வைகின் யாவதுங் கருதலான். (௩௮௯)

அடுபெரும் போரினை யாற்றியே யாற்றலான்
முடிவிலா விறல்கொள முன்னுவி ரர்க்கொ
நெடியளாய்த் திறலிலா நெஞ்சின ருக்கொங்
கடியளாய் வைகினுள் கங்குலா நங்கையே. (௩௯௦)

பிரிகுவார் தங்களைப் பிரிகலா தேனையோ
ரருகுதா னிற்கலா தச்சநா ணினறியே
விரகனோய் தெறுதலான் மிக்கதோர் தூர்த்தராய்த்
திரிகுவா ராமெனச் செல்லுமிவ வெல்லியே. (௩௯௧)

பாசொ நென்றிசைப் பார்புரந் திடுமிரா
வீடுசால் வெம்பக லெல்லொடும வருவது
நேடியே மதியெனு நீன்குடை முன்செல
வோடல்போற் போயதா லுடுவெனும் படையொடும். (௩௯௨)

மையிருட் கலையினை மகிழ்நன மதிநிலாக்
கையினு னீக்கியே கலவிசெய் தகலுழி
வெய்யவன் வருமென வெள்கிபத் துகிலுடைய
யொய்யெனப் போயினா கங்குலென் றுற்றுளாள். (௩௯௩)

ஆ திருவிருத்தம் - சடுள.

வ ச ன ம்.

தூதர்களே, நீங்கள் விரைந்துபோய் என்மகனாகிய பாணுகோபனையழைத்த வாருகவென்றுசொல்ல, அவர்களும் அப்படியேபோய்த் தெரிவித்தவுடனே பாணுகோபன் புறப்பட்டுவந்து தன் தந்தையாகிய சூரபன்மனை வணங்கினான், அவனைச் சூரபன்மன்பார்த்து, என் அருமைமகனே, முருகன் உன்சிறியதந்தையாகிய தாரகனைவென்ற செருக்கினல், நம்மையும் வெல்லத்துணிந்த நமது நகரத்தைத்

எனடி அந்தக்கோபுரவாயில்வழியே துழைத்துதுழைந்து வெளியேசென்றுதிரிவார்கள். தமது புன்னகையாலுண்டாகிய நெருப்பை முப்புரத்தின்மேற் செலுத்திய சிவபெருமானது ஆணியினால் சிறந்து விளங்குகிற இந்தக்காஞ்சிமா நகரத்தில், ஆகாயமளாவிய மதிலினிடத்து அந்த நகரத்தோடுண்டாயினவையென்றி இடையிலேற்படுத்தப்பட்டன வல்லவென்று சொல்லும்படி, கோபுரங்களிலுள்ளகொடிகள் அவற்றின் தளிர்கள்போன்று விளங்கின. மாடமாளிகைகளும் மண்டபகோபுரங்களும் ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் கோடா கோடியினும் அதிகமாயுள்ளன. ஆகையால், அவற்றைக்கணித்துச் சொல்லவல்லவாயா? அவற்றின்மேற் கட்டப்பட்டுள்ள கொடிகளின் தொகையும் அவ்வாறே கணிக்கப்படாதனவாயிருக்கும். பெரியமலைகள்போன்ற மாளிகைதோறும் கட்டப்பட்டுள்ள மகரதோரணங்கள் பலநிறக்கண் ணுடிகளில் பொருந்தி விளங்குதல் எதுபோலுமெனின், ராகு கேதுக்களிரண்டும் ஒருவடிவுகொண்டு ஆகாயத்தில் சந்திர சூரியர்களென்கிற இருசுடர்களின் புறத்தை மறைத்த தன்மையையொத்திருக்கும். பசுமபொன்னினுற் செய்யப்பட்ட பல அடுக்குகளையுடைய சுழற்றைர்கள் ஆகாயத்தில் தமது துளிகள்பொருந்தும்படி பல தம்பங்களையடைந்து சுழன்று கொண்டிருத்தல் எதுபோலுமெனின், நேராகிய கோல்களினுச்சியிலே பம்பரத்தினுருவத்தைச்சுழற்ற, அது சுழன்றுகொண்டிருக்கும் தன்மையை நிகாக்கும். பனிங்குக் கற்களினுற் செய்யப்பட்ட திண்ணைகளின்மேல் முத்துக்களும் மாணிக்கங்களும் பதிக்கப்பட்ட இடங்களின்மேல் நிறுத்திய பொற்பாலிகைகள் சோந்திருத்தல் எதுபோலுமெனின், ஒருதடாகத்திற் பூத்த தாமரைமலர்ப்பொருட்டை யொத்திருக்கும். சித்திரத்தோடு கூடியமரகத நிலையின்மேல் பொன்னிலையும் அதன்மேல் முததுநிலையும் அதன்மேல் மாணிக்க நிலையும் விளங்குதலால், அவை மேகமண்டலமும் சூரியமண்டலமும் சந்திரமண்டலமும் அக்கிமிண்டலமும் ஒன்றின்மேலொன்றாக இருக்கும் தன்மையை அந்தப் புராதநகரமானது காட்டிக்கொண்டிருக்கும். மன்மதன்போன்ற அழகுள்ள வாலி பர்களும் ரதீதேவிபோன்ற அழகுள்ள மாதர்களும் வசிக்கின்ற முத்துமாலிகை வரிசையின் பக்கத்தில், அழகிய மயிற்கூட்டத்துடன் தனித்துச் செல்லும் அன்னப்பறவையானது கருமையாகிய மேகங்களின் நடுவில் பூர்ணசந்திரன் துழைந்து செல்லுந் தன்மையை யொத்திருக்கும். கொடிகளையுங்காட்சி, சூரிய சந்திரர்கள் ஆகாயத்தில் உதித்து வருவதைப்பார்த்து உலகிலுள்ள பாம்புகளெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து தண்டாகாரமாய்நிமிர்ந்து அந்நகரத்திலுள்ள மாளிகைகளுக்கும் மண்டபங்களுக்கும் அருகிற்சென்று அவர்களைப்பிடிக்கும்பொருட்டுத் தாம் கொண்ட கோபத்தினால் தங்கள் பிளப்புள்ள நாவை நீட்டியசைக்குந் தன்மையை யொத்திருக்கும். இனிமையால் தேனேவென்ற சொற்களையுடைய மாதர்களோடு ஆடவர்கள் மூழ்குகின்றதடாகம்போல, பனிங்குக்கற்களால் விளங்குகிற இடத்தில் பிரகாசிக்கிற மாணிக்கக்கற்களமைத்த மேல் மாளிகைகள் விளங்குதல் எதுபோலுமெனின், அந்தரத்தில் கிறகிறதெய்வவிமானத்தை யொத்திருக்கும். தேவர்களும், அசுரர்களும் முனிவர்களும் சித்தர்களும் இயக்கர்களும் மற்றத்தேவர்களும் தங்கள் தங்களுடைய நகரங்களினின்று நீங்கி இந்நகரத்தையடைந்து வாசஞ்செய்தற்குரிய வெஷ்வேறிடங்கள் அங்கமாய் நிலைபெற்றிருக்கும். கையினிடத்தில் தொங்குகின்ற கமண்டலம் பக்கத்திலிருக்க, பிராணவாயுடைவெழுப்பி, ரேசகபூரகும்பங்கள் செய்து விதிப்படியே நாசிதுளியில் பார்வையைச்செலுத்தி, ஏற்பதாகிய ஒருவகை ரேசகத்திலிருந்துகொண்டு, சிவபெருமான் திருவடிகளை இதயமலத்திலிருத்திப்

பெரிதாகியதவத்தைச் செய்வோர்களுடைய பன்ன சாலைகளும் அந்நகரத்தில் பற் பலவுண்டு. முற்காலத்தில்தாம் திருமுடியைத்தேடும்படி நெருப்புமலையாய் நியமிந்து நின்ற சிவபெருமான் மறுபடியும் இவ்வுருவத்தோடெயர்ந்த நித்கின்றனரோவென்று பிரமதேவனும் நினைக்கும்படி நான்கு வேதங்களையு முணர்ந்தவேதியர் செய்யும் யாகப்புகை உண்டமுக்கட்டையுங் கடந்து சென்றது. மெய்யுணர்விலால் நல்லொழுக்கத்தை உயிர்போலக் காப்பாற்றுகிறவர்களும் மேன்முறைக்கண்ணேநிற்பவர்களும் ஐம்புலன்களை வென்றவர்களும் ஆகியவேதியர் தெருக்கள் பலவாக அந்நகரத்தில் நெருங்கியிருக்கும். பலவாகையாகிய ஆயுதங்களையுடைய பலவான்களும் அநேக யுத்தங்களில் வெற்றியடைந்தவர்களும் சதுர்வேத பாராயணர்களாகிய அரசாளுடைய தெருக்களானேகம் தெய்வலோகத்துக்குச் சமாநமாயிருக்கும். ஆபரணக்ருவியல்களும் நவமணிக்குவியல்களும் பொற்குவியல்களும் பிறபொருள்களும் அளவில்லனவாய் நிறைந்திருக்கிற வைசிய கடைவீதிகள் கற்பகத்தருவை நிகாத்து எல்லாப்பொருள்களையும் தருவானவாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். கங்காருவத்தில் பிறந்தவர்களும் பூமிதேவிக்குப் புதல்வர்களும் திருமாலுக்குச் சமாநமாகிய செல்வப்பெருகளுள்வவர்களும் பிரமதேவனது பாத்தத்திப்பிறந்தவர்களுமாகிய வேளாளருடைய வீதிகளும் பலவாகநிறைந்திருக்கும். தமது ஐம்பொறிகளாலும் காண்டலமுதலிய செயல்களைச் சிவபெருமானிடத்தே செய்கிற தொண்டர் திருக்கூட்டங்களும் கண்களில் ஆநந்தக்கண்ணீர்சிந்தக் கைகூப்பவணங்குகிற தேவர்கூட்டங்களும் ஆலயங்கள்தோறும் நிறைந்திருக்கும். பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எக்காலத்தும் இந்நகரத்தில் வந்து சஞ்சரித்தலால், அவர்களுடைய வாகங்களாகிய அன்னமுதலியவற்றின் அடிச்சுவடுகள் இந்நகரத்தின் தெருக்கள் தோறும் நீங்காதிருக்கும். குதிரைகள் கணைக்கின்ற வோசையும் யானைகள் பிளிறுகின்றவோசையும் தோகளினோசையும் காலாட்களினோசையும் தேவதந்துபியோசையும் அத்தெருக்களில் இடையறாமலிருக்கும். அந்நகரத்திற் செய்யப்படும் நடன மெல்லாம் சிவபெருமானுடைய நடனமே. பாடும்பாடல்களெல்லாம் அவன்விடயமாகிய பாடல்களே. கேட்பனவெல்லாம் அவனது பெருமைவாய்ந்த புண்ணிய சரிதங்களே. கூட்டங்களெல்லாம் அவனது திருத்தொண்டு செய்வோருடைய கூட்டங்களே. அந்நகரத்தில் பால் தயிர் நெய் முதலியவை கிணறுகளில் நிறைக்கப்பட்டிருக்கும். அங்குள்ள அன்னசத்திரங்களெல்லாம் உமாதேவியார் முப்பத்திரண்டு தருமங்களையுற் செய்துவருகிற அன்னசாலையொத்திருக்கும். உயர்ந்த மாளிகைகளின் வாயில்கள்தோறும் மேலேறியாகுகிற கழைக்கூத்தர்களைப்போல, அவ்வவ்விடங்களில் நிலைபெற்றுகிற சித்திரப்பிரதிமைகளின் வரிசைகள் தேவர்களும் உற்றுப்பார்த்து விரும்பத்தக்கவையிருக்கும். அந்நகரத்திலுள்ள இளஞ்சிறுவர்கள் ஊர்ந்துவிளையாகுகிற பலவாகையாய் அவங்கரிக்கப்பட்ட சிறுதேர்கள் பல சூரியர்கள் செலுத்திய தேர்களையொத்திருக்கும். அந்நகரத்திலுள்ள பொதுவிடங்கள்தோறும் தமிழ் முதலிய பாஷைகளில் வல்லபுலவர்களும் கொடையாளரும் நெருங்கியிருப்பார்கள். மாடங்களின்மேல் சஞ்சரிக்கிற மாதருடைய கூந்தலைப் புலாத்துகின்ற அகிம்புகையும் மேகங்களும் வேறுபாடு தோன்றாமற் கலந்திருக்கும். நாட்டியப்பெண்கள்செய்யும் நடனவோசையும் பாடலினோசையும் தேவர்களுடைய செலிகளுக்கு இனிமையைத் தருவனவாயிருக்கும். அரம்பைப்பெண்கள் இந்நகரத்தினொருரை விரும்பலும் தேவர்கள் இந்நகரத்துக் கணிகைமாதராயிரும்பலும் நோக்கினால் இது மன்மததுடைய ராஜகாநியென்று சொல்லலாம். யானை

ளின் மதரீப்பெருக்கும் இடைச்சேரியினின்றும் வழிந்துவருகிற பாற்பெருக்கும் கலந்து தேருக்கடோறும் ஆறபோலோடும், ஆடவரும் மாதரும் அணிந்து களைந்த ஆடையாபரணமுதலியவையே திருமகளுக்குச் செலவமாகுமென்றால் இக்காஞ்சி மாநகரத்தின் வளத்தையெடுத்துச்சொல்லு யாவரால் முடியும். முரசமுதலியவாத் தியங்கள்முழுவதும் மணஞ்செய்யுமோசையே அந்நகரத்தில் நீங்காதிருக்கும். தேவர் களாலும் காலோகத்தாராலும் அந்நகரானது விருமப்பபடும் பெருமையுடைய தாயிருக்கும். பகை கோய்முதலிய கெடுதிகள் அவ்விடத்திலில்லாமையால் இந் நகரத்தை முத்தியுலகென்றே சொல்லலாம். பொன்னே மரமாகவும் கீளைகளாக வும், பலனமே இலையும் தரிருமாகவும் நீலமணிகளே மலாகளாகவும் தோன்றி விளங்குகிற காஞ்சிமாநகரமானது ஐந்துவிஷ்ணுக்கள் கண்டு அவர்களால் அமைக்கப் பட்ட தடாகத்தின் பக்கத்தில் தனதுநிழல் நிலையெயராதிருக்குங் காரணத்தால் இதனைக்காஞ்சிமா நகரமென்று உலகத்தார் கூறுவார்கள்.

இதுபோன்ற பலகாரணங்களால் அந்நகரத்துக்குப் பிரளயசித்தி, சிவபுரம், விண்டிபுரம், திரிமூர்த்திவாசம், பிரமபுரம், தபோமயம், சகலசித்தி, கன்னிகாப்பு, துண்டரபுரம், தண்டகபுரம் எனப்பலபெயர்கள் அமைந்து வழங்குகின்றன. அயோத்தியை முதலிய சப்தநகரங்களுள்ளே இந்நகரம் சிறந்ததென்று முற்காலத் தில் சிவபெருமான் உமாதேவிகருள்செய்ததனால் இதிலுஞ் சிறந்த நகரம் இவ் வுலகத்திலுண்டு? பாலியாறு வடதிசையிலசெல்லவும், சேயாறு தென்றிசையிற் செல்லவும் நடுவே விளங்குகிற காஞ்சிமாநகரமானது கங்கை யமுனையென்றும் இரண்டு நதிகளுக்கும் நடுவேயுள்ள காசியினுஞ்சிறந்து விளங்காநிற்கும். அநேக மாயிரந்த்வினைகளைச் செய்தவாகளும் ஒரு நல்வினையைச்செய்தால் அவர்கள் பாவ மொழிந்து சிறந்த பதவிகளையடைவதுகண்டு தேவர் முதலியோர் வந்து தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் அக்காஞ்சிமா நகரத்தின் பெருமையைச் சொல்ல வல்ல வர் யாவர்? பிரமதேவன்படைத்த எல்லாவுலகங்களும் அழிந்தகாலத்தும் அழியா திருக்கையால் இந்நகரம் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்ட தென்றே சொல்ல லாம். ஒலிகளெல்லாம் வேதவொலியாகவும், நீபெல்லாம் கங்கை நீராகவும், கற்க ளெல்லாம் சிவலிங்கங்களாகவும், அனுகூலசிப்போரெல்லாம் தேவராகவும், மரங்களெல்லாம் கற்பகமரங்களாகவும், அதுபவிப்பதெல்லாம் இன்பமாகவும், சஞ்சரித்தல் பிரதக்ஷிணமாகவும், நினைப்பதெல்லாம் தியாநமாகவும், விழுதலெல்லாம் சிவவணக் கமாகவும் கொள்ளப்படுவது வேறு எந்த நகரத்திற்குண்டு? சாக்கிய நாயனார் திருந குறிப்புத்தொண்டநாயனார் முதலிய அடியாக்கள் முதற்பெற்றதும் இந்நகரமே. உமாதேவியானவள் காசியை விட்டுவந்து முப்பத்திரண்டு தருமங்கலையும் குறை வற நடத்தவதும் இந்நகரத்திலேயாகும். உமாதேவியானவள் இன்னமும் நோற் றுக்கொண்டிருக்கிற இந்நகரத்தில ஒருகணமாயினும் தங்கினவர்கள் முத்தி யுடைதற்கொரு தடையுமில்லை. மேலும், முமமூர்த்திகளும் இந்நகரம் முதலானோருமிருந்து அரசாண்டது இந்நகரமேயாம். இந்நகரத்திலுள்ள சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்கள்போல் வேறெந்த நகரத்திலுமிருக்கக்கண்டிலேம். இந்நகரத்தில் ஒருதாண்டாவளக்கு, இரண்டடிம, மூன்று தெற்றி, நான்கு அரண, ஐந்து தூக்கள், ஆறு பறவைகள், ஏழு நதிகள், எட்டுப் பொதுக்கள், ஒன்பது பொய்கைகள் பத்துக் கற்கள், பத்தொரு சபைகள் இவையாவும் விளங்குகொ ண்டிருக்கும். இவற்றின் விரிவைவிளக்குவோம், காமக்கோட்டத்தில் இறைவி

யெழுந்தருளியிருக்கும் பிலத்திற்கருகிலிருப்பதொரு தூண்டாலினக்கு. இறவாத தானம் பிறவாத்தானம் என இறைவனிருக்குமிடமிரண்டு. உணவுதருந்தெற்றி, படைக்குந்தெற்றி, மூகர்க்குச்சொற்பயிற்றந்தெற்றி எனத்தெற்றிகள் மூன்று. வடக்கில்வேங்கடம், தெற்கில் பெண்ணையாறு, மேற்கில் பவளமலை, கிழக்கில் கடல் இவையே நான்கரண்கள். வேதவுருவாய்த் தழைத்தோங்கியமா, மலர்பிஞ் சுகாய்கள் காட்டாமலே பழங்களைத்தந்து அவற்றை யுண்பார்க்கு அஷ்டமா சித் திகளையுந் தருகின்றபுளி, மணமுள்ள பலவகை மலர்களைப் பூத்துத்தழைத்த இஊ ப்பை, ஆகாயத்தையே கோக்கும்அத்தி, தனது நிழல்புறத்தேசெல்லாமல் நிற்கின்ற காஞ்சி இவையே ஐந்துதருக்கள். அமுதருண்டியைததருகிற சாதகம், நவமணிகளைத்தருகிற அன்னம், ஞால்களை வடித்துரைத்துக் கொம்பில்வாழுகின்றன, இனிவருங் காரியத்தைச்சொல்லுகிற ஆந்தை, குறையுறிந்ஊவாக்கோழி, உலகத் துப்பாவமொழிக்குஞ் சக்கரவாகம் இவைகளே ஆறுபறவைகள். கம்பை, பம்பை, மஞ்சணீர், பிச்சி, கலிச்சி, மணனி, வெல்கா என நதிகழேழு. நீர்வேட்டோர்க் குதவீத்திரிகின்ற காவலையுடையபொது, குறுமுயல்சென்று கரியைத் தொடரும் பொது, எழிசைப்பயினை விளக்கும்பொது, விஷ்ணுமூர்த்தி கண்வளரும்பொது, ஒருபுறநில் முழுவோசையிடையறாதொலிக்கும்பொது, திசை மயக்கங்காட்டும் பொது, இறைவி தவஞ்செய்யும்பொது இவையே எட்டுப்பொதுக்கள். பணிகீக் கும்பொய்கை, மதுவந்தரம் பிரமகற்பம் ஆகிய இவற்றைத்தெரிவிக்கும்பொய்கை, முக்கால முணர்த்தும் பொய்கை, இறைவனடிகாட்டும் பொய்கை, வேண்டியவற்றைத்தருமபொய்கை, மெய்யுணர்வு தருமபொய்கை, பொன்னிறத்தரும் பொய்கை, திருமகள்விலாசமளிக்கும் பொய்கை, வசிகரந்தரும் பொய்கை எனப் பொய்கைகள் ஒன்பது. விடமொழிகுங்கல், பிணியொழிக்குங்கல், அடுத்தவரைத் தேவராக்குங்கல், வெட்டப்பட்டி விழுந்த வுடற்றுணடுகளிரண்டையும் பொருந்தச் செய்யுங்கல், வேந்தர்க்கரசாட்சி தருங்கல், புனையுணர்த்துங்கல், வினையொழிக்குங் கல், வழக்கறுக்குங்கல், படைக்கஞ்சாது நிற்குங்கல், இறந்தாரை யெழுப்புங்கல் எனக்கற்கள் பத்து. பிறன்மனை நயந்தாரை மூகராக்குஞ்சபை, கணவனைவஞ்சித்த மனையாளை மூகையாக்குஞ்சபை, ஆசிரியனையவமதித்தாரை மூகராக்குஞ்சபை, திருடர்முன்னே சுழலாநிற்குஞ்சபை, பலநிறங்கள் தோன்றுவிக்குஞ்சபை, விஞ்சைகள் வழங்குஞ்சபை, திசைமயக்கறுக்குஞ்சபை நாகர்நாட்டிற் செலுத்துஞ்சபை. நவமணிகளையுதவுஞ்சபை, அமிர்தமிருக்குஞ்சபை, உருமறைக்குஞ்சபை, மேகமிடையறாது மழைபொழியுஞ்சபை, இரவைப்பகலாக்குஞ்சபை, பகலையிரவாக்குஞ்சபை என்ச்சபைகள் பதினென்று. இவைபோன்ற அற்புதங்கள் இன்னமநேகம் அந்நகரத்திலுண்டு. அவற்றையெடுத்துப் புகழ்தல் பிரம தேவனுக்குங் கூடாது. முற்காலத்தில் பிரமதேவன் இந்நகரச்சிறப்பை சககனுக்குச் சொல்ல, அவன் வியாசமுனிக்குச்சொல்ல, அவன் குதமுனிக்குச் சொல்ல, அவன் நைமிசாரணியத்தில் சவுநகன்முதலிய முனிவர்களுக்குச் சொன்னதை யான்சொல்லவல்லேனே. கருணைவடிவையுடைய இறைவியெழுந்தருளித் தவஞ்செய்யுங் காமகோட்டம்போல அத்தகருகே குமரகோட்டம் என்றொருதலமும் அந்தநகரத்துண்டு. இத்தக்குமரகோட்டத்தில் பரமசிவனது நெற்றிக் கண்ணிலுதித்து, வேற்படையேங்கிச் சூரபன்மன், முதலியோரைச் சங்கரித்துத் தேவர்கிறைமீட்டு இத்திரினை விண்ணாட்டிற் குடியேற்றினவனாகிய முருகக் கடவுள் எழுந்தருளியிருப்பான். இக்கடவுள் மதுரையின் மேற்றிசையிலுள்ள திருப்

பரங்குன்ற முதலிய ஆறு திருத்தலங்களிலும் அமர்ந்திருப்பான். இந்திரலோகத்திலும், கந்தகிரியிலும், இந்நகரத்திலும் எழுந்தருளியிருப்பான், அன்றியும், குமரகோட்டத்தில்' கண்டிகை, செபமாலை, கமண்டலமுதலியவற்றையேந்தி, முற்காலத்தில் பிரமணைமாற்றிப் படைப்புத்தொழிற் கடவுளாய் நின்றதுபோல வேடங் கொண்டு தேவர்கள் வந்துவணங்கும்படி யெழுந்தருளியிருப்பான். முற்காலத்தில் பிரமன் தன்மனம் தூய்மையடையும்பொருட்டு நாமகளோடு இந்நகரத்தில் வசிக்கும்போது, இல்லறநெறியில் வழுவாத முனிவரெல்லாரும்வந்து, பிரமணை வணங்கி இறைவனே! யாங்கள் இதுவரையில் இல்லறத்தில்வழுவாது நின்றோம், இனித்துறவறத்தையடைந்து தவஞ்செய்ய விரும்பினோம், தவஞ்செய்தற்குரிய கிரீமலமாகிய இடமொன்று எமக்குக்கிடுபை செய்யக்கடவீரென்று பிரார்த்திக்க, பிரமன் ஒருதருப்பையையெடுத்து அதையொரு சக்கரவுருவாய்ச் செய்துருட்டி விட்டு, இந்நகரம் எந்த இடத்திற் போய்நிற்கின்றதோ அதுவே உங்கள் தவத்துக்குரிய இடமென்று நியமிக்க, அவர்களும் அப்படியே அதனைத் தொடர்ந்து போய்அதின்மீது நடைபெற மிகமெனப் பெயர் பெற்ற அரணியத்தில் (நைமிசாரணியத்தில்) தங்கியிருந்தார்கள். இருக்கும்போது ஒருவேள்வி செய்துமுடித்து மனத் தூய்மையுடையவராயமுனிவர்களுக்கு மிடமாகிய அந்த நைமிசாரணியத்திற்குச் சூதமுனிவர் எழுந்தருளும், அவரை அம்முனிவர்கள் செய்யவேண்டிய வுபசாரங்களெல்லாம்செய்து, இறைவனே! பிரமதேவனது கட்டளையால் யாங்கள் இவருவசிக்கும்படியான பாக்கியம்பெற்றோம், எமது தவப்பயன்போன்ற தேவரீரைத் தரிசிக்கவும் பெற்றோம், ஆதலால் எமது பிறவிப்பயனைடந்தோம் என்று கூற, சூதமுனிவர் அவர்களைநோக்கி, முனிபுகழவர்களை! உங்களை நான் தரிசிக்கப்பெற்றது என் தவப்பயனன்றோ வென்றுபசரித்துக் கூறுதலும், அம்முனிவர்கள் மனமகிழ்ந்து, சூதரைநோக்கி, வியாசமுனிவருடைய மாணக்கருட்சிறந்த பெருந்தவனே, யாம் சண்முகப்பெருமாள் கதையைக்கேட்க மிகவும் விருப்பங்கொண்டிருக்கிறோம் அதனையெங்களுக்கு அநுககிரிக்கவேண்டுமென வேண்டிதலும், அவ்வாறே சூதமுனிவர் அவர்களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

—o-o-o—

பாயிரப்படலம்.

முந்தொரு காலத்தின் மூவுலகத் தன்னில்
வந்திடு முயிர்செய்த வல்வினை யதனாலே
யந்தமின் மறையெல்லா மடிதலை தடுமாறிச்
சுந்திட முனிவோருந் தேவரு மருளுற்றா. (க)

நெற்றியில் விழிகொண்ட கிமலன தருளாலே
யந்தமின் மறையெல்லா மாதியின் வரலாலே
மற்றத னியல்பெல்லா மயலற வேநாடித்
தெற்றென வெவராதுஞ் செப்பு வ தரிதாமால். (உ)

ஆனதொர் பொழுதின் கணமாரு முனிவோரு
மாநில மிகைவைகு மாக்களு மிறையுள்ள

ஞானம திலராகி நவின்மறை நெறிமாற்றித்
தீநெறி பலவாற்றிப் பணுவல்கள் சிலசெய்தார். (௩)

அவனியி லறமெல்லா மருவினை யெனநீக்கிப்
பவநெறி யறமென்றே பற்பல ருஞ்செய்யப்
புவனம துண்டோனும் போதனு மதுகாணச்
சிவனரு ளாலன்றித் தீர்கில திதுவென்றார். (௪)

வேறு.

இன்ன பான்மையை யெண்ணி யிருவரும்
பொன்னி னுமி புறந்திடு மன்னனுந்
துன்னு தேவருஞ் சுற்றினர் வந்திடக்
கன்னி பாகன் கயிலையி லேகினார். (௫)

அந்தில் செம்பொ னனிமணிக் கோயிலின்
முந்து கோபுர முற்கடை யிற்புகா
நந்தி தேவரை நண்பொடு கண்டுநீ
ரெந்தை யார்க்கெம் வரவிசைப பீரென்றார். (௬)

தேவ தேவன் திருமுன்ன ரேகியே
காவ னந்திக் கடவுள் பணிந்தெழீஇப்
பூவை வண்ணனும் போதனும் புங்கவ
ரேவ ருஞ்செறிந் தெய்தின நீண்டென்றான். (௭)

என்ற காலையின் யாரையு மிவ்விடைக்
கொன்றை ரூடி கொணர்கெசை செப்பலு,
நன்ற தேயென நந்தி வணங்கியே
சென்று மாண்முதற் தேவரை யெய்தினான். (௮)

செம்மை போகிய சிந்தை யரைக்கெழீஇ
யெம்மை யாளுடை யானரு ளெய்தினு
னும்மை யங்கு வரதுவன் றுனினி
வம்மி னீரென வல்லையிற் கூவினான். (௯)

விளித்த காலே விழிவழிப் போதநீர்
துளிக்க நின்று தொழுது கவலொரீஇக்
களிக்கு நெஞ்சினர் கண்ணுத் தெலந்தைமுன்
னளித்தி யாலென் றவனுட னேகினார். (௧௦)

புடைக டந்திடு பூதர்கள் போற்றுமத்
தடைக டந்து தடுப்பரும் வேனிலான்
படைக டந்தவர் பாறப்பி மெண்ணிலாக்
கடைக டந்துபி னண்ணலைக் கண்டனர். (௧௧)

முன்ன ரெய்தித் தொழுது முறைமுறை
சென்னி தாழ விமைஞ்சினர் சேணிடைத்
துன்னு மாதரந் தூண்டவர் தண்மின
ருன்னு மன்பி னுத்தியி னுழந்துளார்.

(௧௨)

சர்க்கும் பாசத் திருவினை யின்றொடே
தீர்க்கின் ருமிவ ணென்னுஞ் செருக்கின
றார்க்கின் ரூர்மலர் சோதிபொற் ருண்மிசைப்
போர்க்கின் ரூர்மெய்ப் பொடிப்பெனும் போர்வையே.

(௧௩)

நேய முந்த நெய்ப்பக னீங்கிய
தாயெ திரந்திடு கன்றின் றகைமையாய்த்
தூய வந்தனை யோடு தொழுமவர்
வாயின் வந்தன வந்தன போற்றினார்.

(௧௪)

அண்ண லீசன் வடிவை யகந்தனி
லெண்ணி னெல்லையி லின்பம் பயக்குகாற்
கண்ணி னோவரு காட்சிய ராயிடி
னெண்ணு மோவவர் தஞ்செய லோதலே.

(௧௫)

மேலை வானவா வேந்தொடு மெம்பிரான்
சீல மேய திருமுன்பு மேவினார்
மாலு நான்முகத் தண்ணலும் வந்திரு
பாலு மாகிப் பரவின ரென்பவே.

(௧௬)

வேலு.

அம்புயா சனமுடை யண்ண லாழியா
னுமபரோ டித்திற முற்றுப் போற்றமிழச
செம்பொனேர் முடிமிசைத் திங்குள சோத்திய
வெம்பிரா னருளபுரிந் தினைய கூறுவான்.

(௧௭)

ஒன்றொரு குறைகளு முறாத பான்மையா
னன்றுதம் மரசிய னடந்த வோவெனாக்
குன்றவில் லுடையவோர் குழகன் செப்பலு
நின்றமா ரொழுதிவை நெறியிற் கூறுவான்.

(௧௮)

ஆதியி லயன்படைப் பல்ல தென்னருண்
மேதிய னடுதொழி லேனை விண்ணவ
ரேதமில் செயன்முறை யாவுங் கண்ணுத
னாகின் னருளின னடந்த நன்றரோ.

(௧௯)

கருமணி மிட்டுடைக் கடவு ளின்னுநீ
யருளுவ தொன்றுள ததனைக் கூறுவ

நிருநில மேல்வர் யாரு நின்மனைப்
பரமென் ஷுணர்கிலர் மாயைப் பான்மையால். (௨௦)

நின்றன துரிமையை நிகழ்த்தி மேன்மையா
வென்றனை யயன்றனை யெண்ணு வார்சில
ரன்றியு நின்னுட நேகர் தம்மையு
மொன்றென வேகினைந் துரைக்கின் றூர்சிலர். (௨௧)

காலமுங் கருமமுங் கடந்த தோர்பொருண்
மூலமுண் டோவென மொழிகின் றூர்சிலர்
மேலுமுண் டோசில விளம்ப விஞ்சையின்
பாலுறு முணர்ச்சியே பரமென் பார்சிலர். (௨௨)

ஆற்றறு புனல்படிந் தழுக்கு நீக்கலார்
சேற்றிடை வீழ்ந்தென மறைகள் செப்பிய
நீற்றொடு கண்டுகை நீக்கி வன்மையால்
வீற்றொரு குறிகொடு மேவு வார்சிலர். (௨௩)

காமமோடு வகையுங் களிப்பு நல்கலால்
வாமமே பொருளென மதிக்கின் றூர்சிலர்
தோமிலா மூவகைத் தொழிலும் வேள்வியு
மேமமார் பொருளென வியம்பு வார்சிலர். (௨௪)

உரையிசை யாதியா மொலிகள் யாவையும்
பிரமம தேயெனப் பேசு வார்சில
ரரிதுசெய் நோன்பினு லடைந்த சித்திகள்
பொருள்பிறி திலையெனப் புகல்கின் றூர்சிலர். (௨௫)

பெருமைகொள் குலந்தொறும் பிறந்து செய்திடும்
விரதமுஞ் சீலமும் வினைகண் மாற்றிட
வருகலும் பிறவுமா யங்கம் விட்டுயிர்
பரவுதல் வீடெனப் பகரு வார்சிலர். (௨௬)

அறிந்தறிந் துயிர்தொறு மதுவ தாகியே
பிறந்திறந் துணர்வெலாம் பெற்று நோன்பொடு
துறந்துகொண் றிட்டன துய்ததுக் கந்தமற்
றிறந்திடன் முததியா மென்கின் றூர்சிலர். (௨௭)

நன்னல மாதரை நண்ணு மின்பமே
யுன்னரு முத்தியென் றுட்கொள் வார்சில
ரின்னன துறைதொறு மெய்தி யாவருந்
துன்னரும் பிறவியுட் டென்ப நீங்கலார். (௨௮)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்கூரபன் மன்யுத்தப்படலம். (௫௭)

வார்வில் லதனை விரைவிற் குனியா வடிவா ளிகல்போக்கிச்
சோர்வில் லவனு மெதிர்கின் மனரைத் துணிசெய் தனனிற் ப
வோர்வில் லொருவன் மனியே யிவண்வந் துறுபோர் புரிகின்றான்
போர்வில் லறிவ னிவனே யெனவே புகலகின் மனாபூதர். (௫௮)

ஓதக் கடல்போ லலமந் தலமந் துலையா விகல்செய்யும்
பூதர்க் கிறையுக் கிரனென் றொருவன் புகைநீ யுமிழ்கண்ணன்
மேதக் கசலந் தரனு ருடலம் வீழும் படிசீண்ட
சோதிக் கடவுட் படையுண் மிமிழந் தொலலோ னிகல்வல்லோன். (௫௯)

ஏண்டா னவருக் கிறைவன் குமர னிகல்செய் திடுமாறு
கண்டான் முனியா விரைவிற் படர்வான் காலன் றிறல்கொள்ளந்
தண்டா னதுகொண் டவனேர் குறுகிக் தடமார் பிடையோச்ச
விண்டா னிவனென் மவுணப படையோரா வெருவா வலமந்தார். (௬௦)

மாறு கியவுக் கிரனே வுதலும் வருதன் டவன்மாற்பிற
கூறு கியசா லிகைகிந் திடவே கொதியா வருகின்றான்
பாறு டுகைத் திடையிங் கிவனைப் பவியூட் டிவனென்னு
நூறு யிரமா சுகமோர் தொடையி னெய்திற செலவெய்தான். (௬௧)

வெய்தா மயில்வா ளிகளுக் கிரன்மேல் வி, னல்சே ரதிகூர
னெய்தா னதுமற் மவன்மேற் படவே யெருவைப் பெருநீத்த
மெய்தான் முழுதும் பெருகுந் திடலும் வீழுமத் தொடுசெற்றந்
செய்தா னொருமால் வரைகொண் டவுணன் றோமேற செலவுய்ததான். (௬௨)

அதிர் பொற் கழலான் விடுதின் கிரியா லதிசூ ரன்மான்மேர்
பிதிர்பட் டிடலும் புவிமேற் படர்தல் பிழையா மெனவுன்னு
வுதயக் கிரிபோற் கனகத் தியலு மொருநோ மிசைநிலக
சுதிரும் மெனவே கடிதிற் பாய்ந்தான் காலன் மிட, ரீரப்பான். (௬௩)

வேறு.

பாயும் வேலையப பன்மணித் தேரின்
யேய வாற்றல்கொண் டா, சுதிடும் வாசுகண்
மாயும் வண்ண மறம்புரி யுகநின்
சீய மாமெனச் சென்றுதைத் தானரோ. (௬௪)

உதைக்க வெய்வவ னெண்பரி பாரிடைப
பதைத்து வீழ்தலும் பையுளின் மாழ்கிபே
சிதைப்ப னிந்தச் சிறியனை யென்றுமெய்
புதைப்ப நூறு பொருசரந் தூண்டினான். (௬௫)

தூண்டு கின்ற சுடர்க்கணை யாவையு
மீண்டி யேதன் னெதிருறும பெறறியைக்
காண்ட லுங்கதை கைக்கொடல் வுகிரன்
மீண்டி மும்படி விசிகின் றூக்கவே. (௬௬)

வேறொர் தேரிடை வெய்தென வெய்தியே
பூறு நீங்கிய வுக்கிரற் கண்ணுறீஇ
மாறி மெய்வத மாப்படை தொட்டுனை
யீறு காண்ப னிறந்தனை நீயெனா. (௬௭)

முன்னு பூசை முதலிய யாவையு
முன்னி யேகின் றொருங்குடன் செய்தபின்
வன்னி மாப்படை வாங்கி வணங்கியே
மின்னு தண்சுடர் மீக்கொள வீதினான்.

(௬௨)

ஆசை தோறு மழல்சுந்த மாற்றலன்
வீச வெம்படை வீரத்தை நோக்கியே
யீசன் மைந்த னிணைமலர்த் தாள்களை
நேச மோடு நினைந்தனன் போற்றினான்.

(௬௩)

எவ்வெ வர்க்கு மிறையவ னாகியோ
னவ்வழித்தன் னருள்செய வுக்கிரன்
செவ்வி திற்செலுந் தீச்சரம் பற்றியே
கவ்வி துங்கினன் கண்கனல் கான்றிட.

(௬௪)

துங்கு வான்றனை நோக்கி யரிமுகன்
துங்க மாமகன் றொல்புனன் மாப்படை
பொங்கு சண்டப் பொருபடை யேவலு
மங்க வற்றையும் பற்றி யருந்தினான்.

(௬௫)

காற்றின் வெம்படை யேவினன் கைதவ
னாற்ற லுக்கிர னன்னது துங்கினன்
மேற்று கின்றுழிச் செய்தவ மன்றியே
யேற்ற மான விரும்பொருள் யாவதோ.

(௬௬)

மற்று மவ்வதி சூரன் மலரய
ஹொறை வெம்படை யோச்சலு முக்கிரன்
பற்றி துங்கவப் பங்கயன் றுதைபாற்
பெற்றி ருந்த பெரும்படை யேவினான்.

(௬௭)

ஒய்யெ னச்சென் றுருகெழு நாரணன்
பொய்யின் மாப்படை போந்திட வாங்குந்
கையில் வாங்கிக் கதுமென வாய்க்கொளா
வெய்ய வுக்கிரன் மேயின னென்பவே.

(௬௮)

ஆன காலே யரிமுகன் காதலன்
யானி னிச்செயி யற்கையென் னேயிவன்
றுனவ் வீசன்கொல் கண்ணன்கொ றுமரை
மேனி லாகிய வேதன்கொ லோவென்றான்.

(௬௯)

மூவ ராகிய மூர்த்திக ளல்லதை
யேவ ரேமற் றிதுசெயும் பெற்றியா
ராவ னுவ னவர்க்கு னிவனெனத்
தேவர் மாற்றலன் பின்னருஞ் செப்பினான்.

(௭௦)

சீற்றங் கொண்ட வவுணர் திரைக்கடற்
ரோற்றங் கொண்டவச் சூர்கெழு முக்கிர
னேற்றங் கண்டுழி யென்செய்து மென்றனர்
கூற்றங் கொண்ட வுயிரிற் சூலைந்துளார்.

(௭௧)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்குரபன்மன்யுத்தப்படலம். ௫௯

அண்ணல் வாசவ னாதிய ராகிய
வெண்ணில வானவர் யாவரு மிச்செயல்
கண்ணு றாடிகல் கண்டரு னான்முகப்
பண்ண வன்முன் பணிந்திது கூறுவார். (௭௨)

எங்க ளால்வரு மெண்ணில் பெரும்படை
செங்க னுன்படை தீயநின் மாபபடை
யங்கி யாவு மணுகவிப் பூதர்கோ
னுங்கு மாறென் னுவலுதி யென்னவே. (௭௩)

இந்த ராஜ்யா கேணமின்க ளீங்கவ
னந்தி வான்சடை யண்ணல் வரததினே
கந்த நெந்தை கழலினை போற்றியே
வந்து ளானெவ் வலியையு மாற்றுவான். (௭௪)

எம்மை யாளுடை யீச நருள்பெறுஞ்
செம்மை யானவன் செம்பொற சிலம்படி
மும்மை யுந்தொழு முத்திபெற் றானிவ
னெம்பி னும்பெரி யானென்று மீறிலான். (௭௫)

மைக்க ருங்கடல் வண்ணன்முன் னேவிய
சக்க ரந்துக ருந்தவத் தோனினு
மிக்க வாற்றலன் வெற்றியின் மேலையா
னுக்கி ரன்னென் றுரைத்திடும பேரினான். (௭௬)

பண்டு நாமருள் பல்படை யாவையு
முண்ட தோவியப் பொல்லையி லெல்லையி
லண்ட முஞ்சிதைத தாக்குவ னீங்கிவன்
கொண்ட தொல்புகழ் கூறத் தொலையுமோ. (௭௭)

என்ன நான்முக நெண்ணி யியம்பலு
மன்ன கேட்டலு மண்டர்கள் யாவருந்
துன்னு சென்னி துளக்கிப் பெருந்திற
லின்னு மாக விவற்கென் றியம்பினார். (௭௮)
வேறு.

வான மேலிது நிகழ்ந்துழி மாறிலா வவுணர்
சேனை காவலன் பூதனை நோக்கிநிற் சிதைப்ப
லான மாகிய படையென வுன்னலை யுமைபான்
ஞான நாயகன் படைதொழி வேனென நவீன்றான். (௭௯)

மந்தி ரந்தனிற் பூசனை முதலிய வகுததுச்
சுந்தை மேலுறு வெகுளியோ டரன்படை செலுத்த
வந்த மில்லதோ ருலகெலா முறுவலா டடர்க்கு
மெந்தை கொண்டதோ ருருவெனத் தோன்றிய திமைப்பில். (௮௦)

நஞ்சு மாரழ் னாகமு நடுவன துருவும்
விஞ்சு பூதமுங் கணங்களும் வேறுபல் படையு
மெஞ்ச லில்லதோ ரங்கியும் போற்றவெவ் வுலகு
மஞ்சி டிம்படி நடந்ததா லரன்படை யதுவே. (௮௧)

ஈசன் மாப்படை வருதலு முக்கிர நென்னு
மாசில் வீரன்றன் னங்கையிற் கதையினை யகற்றிப்
பாச நீக்குமஞ் செழுத்தினை விதிமுறை பன்னி
நேச மோடுகை தொழுதான் பொன்னடி நினைந்தான்.

(அடி)

ஆண்டை யுக்கிர னிற்றலு மஞ்சலி புரிவான்
மாண்ட தொல்படை யிலலவன் றுதிசெயும் வாயா
னீண்டி வன்றனை யடுகிலன் யானென வெண்ணி
மீண்டு சென்றது சிவனருள் படைக்கலம் விரைவில்.

(அடி)

ஆண்ண லம்படை துறந்தவர் மேல்விடி னவர்பா
னண்ணு றுதுறம் பக்கல்வர் திடுமென நல்க
விண்ணு லாம்புக ழுவுணாகோன் பெறுதலின் விடையூர்
பண்ண வன்றனை யடைந்ததாங் கவனருள் படையே.

(அடி)

ஆன பெற்றிகண் டிங்கிவன் சிவன்கொலென் றயிர்த்துச்
சேனை காவலன் றுளங்கினன் பூதர்கள் சிறந்தார்
வானு னோராமலா மாரிக ரோததனர் மாறு
மேனை வீராகன விழிபொழி தாரைகான றிரிந்தார்.

(அடி)

நீங்கு கின்றதோ தானவா குழுவினை நீவி
ரோங்கு கின்றதை விதிமின்க ளென்றுதே ரிழிந்து
பாங்க ருறமத்தா தண்டுகொண் டரிமுகன் பாலன்
வீங்கு தோலிடை யெயறின னுக்கிரன் வெகுண்டான்.

(அடி)

எற்று தண்டினை யங்கையா லுக்கிர நென்போன்
பறறி வாங்கியே யவன்றன துரம்பதை பதைப்பத்
தெறென எப்புடைத திடுதலு நிலனிடைச் சேர்ந்தான்
மறற வன்றன துயிர்கொடு போயினன் மறவி.

(அடி)

துஞ்சி வீழ்தி ரூரனை நோக்கியே துகடர்
மஞ்ச போலவே வரும்சு ரேந்திரன் மனமு
நஞ்ச மாமெனக் கொதித்தன னழலெழ நகையா
விஞ்ச பூதர்யுங் குழுவினமேற சென்றனன் விரைவின்

(அடி)

கடிது சென்றசு ரேந்திர னிர்திரன் கரத்தி
னெடிய வில்லினு மாயிரத் திரட்டிமே னிமிர்ந்த
கொடிய வார்சிலை வாங்கியே குணத்தொலி கொளுவப்
படியும் வானமுங் குலைந்தன வுயிரெலாம் பதைப்ப.

(அடி)

பூத ரங்கது நோக்கியே தண்டமும் பொருப்பும்
பாத வங்களுந் தாசுகன் றந்திடு பத்கன்
மீது சென்றிட விடுதலு மலையன விலக்கிச்
சோதி வெங்கனை யிறுதிநாண முகலெனச் சொரிந்தான்.

(௯௦)

வடிகொள் வர்களை விடுத்தலும் பூதர்கள் வலிதின்
விடுபி றங்கலே முதலிய விடையிடை விட்டி
முடியுங் கைகளு மாகமு முகத்தொடு மொயம்பு
மடியுஞ் சோரிநீர் கான்றிட வழந்திய வவர்பால்.

(௯௧)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்கூரபன்மன்யுத்தப்படலம். ௬௧

மற்றும் வெங்களை யுலப்பில தூண்டலு மண்மே
 லற்ற கைகளுந் துணிந்திமி தோள்களு மடியு
 பிற்ற கண்டமு மாகிவெம் பூதர்க ளிறப்பக்
 கொற்ற வீரரிற் கனகனென் பவனெதிர் கொண்டான். (௬௨)

எதிர தாய்வரு கனகன்மேற் றூரக வீந்த
 வதிரும் வார்கழ லண்ணலோர் வடிக்களை யழுத்த
 வுதிர வாரியோ டன்னவன் தேர்மிசை யுறான்
 கதிரின் மேல்வரு செய்யகோ ளாமெனக் கடிதின். (௬௩)

பாகன் மன்னுயி ருலந்திட வுதைத்தவெம் பனைக்கை
 நாகந் தந்திமி மதலைதன் வரிசிலை நாணை
 காகம் போலவென் னெயிற்றினுற் கீறிவெங் கதைசேர்
 மேகந் தாரணி மிசையிழிந் தாலென மீண்டான். (௬௪)

இழிந்து மால்வரை யொன்றுகீண் டசுரரிந் திரணுங்
 கழிந்த சீர்த்தியான் மீமிசை யோச்சலுங் கரத்தி
 னழிந்த வில்லினை நீதுவே ரெருசிலை யதனை
 குழிந்த கண்ணுடைப பூதர்கள் வெருக்கொளக் குனிததான். (௬௫)

குனித்து நான்கிரு சுடுசரந் தொடுத்ததை கூவிந்
 தனிதது மேல்வருங் கனகனை வியகிரி சாய்த்துப்
 புனிற்றி ளம்பிறை செக்கர்வா னுழைந்தெனப் புயங்கள்
 பனிததி மிப்படி யழுத்தின னுயிரம் பகழி. (௬௬)

பகழி யாயிரம் படுதலு மாடகன் பையு
 னிகழ நிறமலும் வேரெரு வலவனை நிறுவிப்
 புகழி றுளவன் றோகொடு பூதர்மேற் போத
 வகழு மால்வரை யொன்றெறிந் துன்மத்த னுரத்தான். (௬௭)

அவனை நிந்திடும் பருப்பதம் விரைவில்வந் தடர்க்கக்
 கவன வெம்பரி யாயின வுலந்தன காணப்
 பவன வேகத்தின் வேரெரு தேர்மிசைப் பாயந்தான்
 புவன முண்ணிய நின்றதோர் கடவுளே போலவான். (௬௮)

முந்து வெங்களை யுலப்பில தூண்டலு முந்நீர்
 செந்து கிர்க்கொடி போர்த்தெனக் குருநீர் செறிய
 வந்த முற்றிலன் புவிமிசை யிருந்தன னுங்கே
 மந்த நென்பவன் றூரகன புதலவனோர் வந்தான். (௬௯)

வருத லோடுமாங் கவன்மிசை யையிரு வாளி
 குருதி காலுற வழங்கலு மெரியெனக் கொதியாப்
 பரிதி மேவரத் தருவதோர் பருப்பதம் பறித்துக்
 கருதி யேவின னவுணாகோ னங்கது கண்டான். (௭௦)

சென்று மார்பெதி ரேற்றலும் வந்துழித் தெறித்துக்
 குன்று மீண்டுமற் றவன்புடை போயது கொடியோ
 னொன்று போலிய வாயிரம் பகழிக ளுய்த்தா
 னின்று மந்தனங் கயந்தனன் சிங்கலு நேர்த்தான். (௭௧)

எடுத்து மால்வரை யொன்றவ னுரத்தினே ரெறியத்
தடுத்தொர் வாளியி னகற்றின னமரிடைத் தரியார்
விடுத்த தோர்கதை யெறிதலு மவனது விலக்கித்
தொடுத்தது நூறுகோ லமுத்தினன் சிங்கனுந் தொலைந்தான். (க0உ)

ஒழிந்த சாரதத் தலைவர்க ளியாவரு முடன்றே
யழிந்து நின்றனர் தாரகன் குமரனு சகங்கள்
பொழிந்து மற்றுள பூதரை முடித்திடும் போதிற்
கழிந்த துன்பொடு மிலக்கரிற் றண்டகன் கண்டான். (க0ஓ)

தனது கார்முகம் வாங்கியே தண்டகப் பெயரோன்
முனையி ருங்களை யாயிரங் கொடியவன் முகத்தி
னணிபு சூந்திட விடுத்தலு நடலையும் நிரங்கி
மனம்பெ குண்டிபின் றன்பெருஞ் சிலையினை வளைத்தான். (க0ஔ)

வளைத்து நாலிரண் டம்பினைத் தண்டக மறவோன்
சூரத்தின் மேற்பட விடுத்தலு மெழுந்தன சூருதி
யினைத்து நின்றனன் நோமிசை யன்னவற் கினையோன்
கிளத்தது சோமுகன் றூரகன் மகனெதிர் கிடைத்தான். (க0ஐ)

எதிர்பு சூந்தவ னகலமே லைம்பதிற் றிரட்டி
கதிர்தெ றுங்களை யவுணர்கோ னழுத்தலுங் கவலா
வதிரத் சூந்தன தொண்சிலை வாங்கியா யிரமா
துதிகொள் வெஞ்சரந் தூண்டினன் சோமுக னொடிப்பில். (க0ஈ)

பல்ல வங்களா யிரமுமத் தாரகன் பாலன்
சிலலி யந்தனித் தேரினை வலவனைச் சிதைப்ப
மெல்ல வேறொரு தோமிசைப் பாய்ந்துவே லொன்றை
யொல்லே யிங்கிவ னுயிரினை யுண்கென வுய்த்தான். (க0எ)

உய்த்த வேலவ னகலமேற் படுத்தலு முயங்கி
யெய்த்து மற்றவன் தேர்மிசை மயங்கின னிருப்ப
நித்தன் வோவுறு சோமுகற் கினையவ னெடுமா
லொத்த வன்மையன் விசயனென் பவன்கடி துற்றான். (க0ஐ)

விசய னுங்கொரு கொடுமரம் வாங்கியே வெகுண்டு
கிசிட வெங்களை யாயிர முய்த்துநே ரில்லா
வசுர ரிந்திரன் வலவனைத் தடிந்துமற் றவன்கை
விசையும் விலலொடு நாரியைத் துணிபட விறுத்தான். (க0ஊ)

முற்று நூலுணர் பாகுயி ருலத்தலு முனியா
விறந் நானொடு வார்சிலைத் துணியினையேந்திக்
கொற்ற மாரசு ரேந்திரன் மத்திகை கொண்டு
பொற்றை யன்னதன் தோவிடு வலவனிற் பொலிந்தான். (க0஋)

தகுவர் கோறொரு வலவனை நிறுவியோர் தண்ட
மிகலும் வன்மையா லெடுத்தன னவன்மிசை யெறியப்
புகுது மெல்லையிற் கண்டெதிர் விசயனும் புகழோன்
மிகவு மெல்லையில் சரங்களைத் தூண்டினன் விடுத்தான். (க0ச)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்குரபன்மன்யுத்தப்படலம். ௬௩

தொட்ட தொட்டன கணையெலாந் துகள் படத தொலைத்து
மட்டி லாந்தொடை விசயன்மார் பகத்திடை வந்து
பட்ட காலையி லவன்றன திரதமேற் பதைத்து
விட்ட வில்லொடு குருதியுந் தானுமாய் விழந்தான். (௧௧௨)

விழுந்த காலையி லிலக்கரி லேனையோர் வெகுண்டு
பொழிந்த வானியாற் றூரகன் மகனொடு பொருதே
யழிந்தி யாவரு மிரிந்தனர் போதலு மதுகண்
டுழந்த துன்பொடு வீரமொய்ம் பினன்விரைந் தற்றான். (௧௧௩)

வீர வாகுவே ளினையடி போற்றியே வெகுண்டோர்
கோர வெஞ்சிலை வாங்கின னொணுவி கொளுவி
யாரும் வானவர் வியப்புற வுணர்க ளயரத
தார காசுரன் மதலையை மறைத்தனன் சரத்தால். (௧௧௪)

மறைப்ப மெய்யெலாந் குருதிகொண் டிடலும்வல் லவுணன்
விறற்க டுஞ்சிலை பொன்றினை வளைத்தவன் மிசையே
பிறைதத லைக்கணை யாயிர மழுத்தினன் பெரிது
முறைத்த செம்புன் லிருவரு மிளங்கதி ரொத்தார். (௧௧௫)

தார கத்திற லான்மகன் றாண்டியேழ் சரத்தார்
சூர ரித்திற லண்ணல்கைச சிலைதனைத் துணிபப
வீரன் மற்றொரு கார்முகம் வாங்கியே விடங்கால்
கூர யிற்கணை யாயிரம் விடுத்தனன் குறியால். (௧௧௬)

எகும் வார்களை தாரகன் மகன்சிலை யிறுத்துப்
பாக னுவியுன் டிரதமோ டயங்களைப் படுப்ப
வாகை யின்றியே வேறொரு தோமிசை வறியன்
போக லோடுமற் றன்னது கண்டனர் புலவோர். (௧௧௭)

வெருவ ரப்பொருந் தாரகன் மதலையை வீரன்
பொருது வெறற்கொள வான்கொலா மினியெனப் புகழ்ந்தார்
ரரிய வற்புத மோவவன் வென்றிட லவுணன்
கரித ருஞ்சுதன் சிம்புனின் சுதனிவன் கழறின. (௧௧௮)

மாறொர் தேரிடைப் பாய்ந்தவ னொருதனு வளைத்து
நூறு கோல்விடுத் தவனிர தத்தினை நூறச்
சீறி வானெழீஇ வீரவா குப்பெயர்த திறலோ
னாறு மாமுக முதல்வனைப் பரவின னூர்த்தான். (௧௧௯)

உறைக ழித்துவா னுருவியே யும்பரிற் படர்ந்து
சிறைக ழித்திடும் வரைபுரை யவுணர்கோன் றோமேற்
குறைக ழித்திடும் பணிகவர் மதியெனக் குப்புற
றிறைக ழிக்குமுன் னவன்றனைக் கையிலொன் றெறிந்தான். (௧௨௦)

எறிந்த காலையி லிறந்தோர் கைத்தல மிறலுங்
குறைந்த கையிடைச் சலசல விழிவன குருதி
செறிந்த நீலவொண் கிரிதனக் கொருபுடை சென்றே
யுறைந்த தோர்களும் பணியழன் மணியுமிழ்ந் தொப்ப. (௧௨௧)

கையறுத்தலுந் தாரகன் றன்சுதன் கனன்று
மொய்யு டைக்கதை யொன்மெய்த் தவன்மிசை மோத
வொய்யெ னாதிறன் மொய்ம்பினன் வானெழுந் தொருதன்
செய்ய பொற்பதத் துதைத்தன னங்கவன் சிரத்தில. (௧௨௨)

காமர் தாளின லுதைத்துவிண் படர்தலுந் கண்டு
தூம மாவழி யானசு ரேந்திரன் றொடர்ந்தோ
சேம வாளகொடு வானெழு மேலையோன் சிறி
யேம நார்தகத் தாலவன் றலையற வெறிந்தான். (௧௨௩)

எறிந்த சென்னியு மியாக்கையு மிம்பரின் வீழ்ந்து
மறிந்த மற்றவன் மன்னுயிர போயது வான்மேற
செறிந்த விண்ணவ ராராதன ரின்னதோர் செய்கை
யறிந்த தானவக் கடலெலா மோடின வன்றே. (௧௨௪)

மக்க ளாயின ரிருவரு மிறந்தது மலைந்து
பக்க மேயின தானைக ளிரிந்ததும் பாராத
தொக்க பேரழ லுலகட வெழுந்ததோற் றம்போன்
மிக்க சிற்றமேற் கொண்டன னண்டங்கா வென்றான். (௧௨௫)

சிற்ற மேதகு காசிபன் மதலைபோர் செய்யு
மாற்ற லாதமை யடுவனுல விரைந்தென மதிததுக்
காற்றின் முந்துசெ றேரிடைக் கடிதுவந் தெய்திக
கூற்றின் வெம்பசி தணிப்பதோர் சிலையினைக் குனிததான். (௧௨௬)

வாணி போற்றிடு சயமகள் வீரமா மடந்தை
நீணி லைப்பட வேறுசோ பானத்தி னெறிபோற்
பூண ளாவிய பொன்னவாஞ் சிலைதனிற் புணராத
நாணி னோதையக் காட்டின னணிவிர நகததால். (௧௨௭)

கரங்கொள் வில்லொலி கேட்டலும பாரிடக் கணங்கன்
மரங்கள் சிந்தினர் சுகரிகள் சிந்தினா மலையு
முரங்கள் சிந்தினா வீரமுஞ் சிந்தின ருடலுஞ்
சிரங்க ளானவும் பனித்திட வோடினா சிதற். (௧௨௮)

யாண்டு மாகியே யிரிந்தன ரல்லதிந் கிலத்தில
விண்டு ளார்சிலர் பதைத்துநின் றூரசிலர் வீழ்ந்து
மாண்டு ளார்சிலா மயக்கமுற றூரசிலர் மற்று
மாண்டு பன்னிரண் டொழிந்தில தவுணன்வில் லரவம். (௧௨௯)

வேத னஞ்சினன் மாண்முடி துளக்கினன் விண்ணோ
நாத னஞ்சினன் மறலியு மஞ்சின னடுங்கிக்
கோதி னல்லற மஞ்சின வைவகை கொண்ட
பூத மஞ்சின வுயிரத்தொகை யஞ்சின பொருமி. (௧௩௦)

வஞ்சன் வார்சிலை நானொலி கேட்டலு மறத்தால்
விஞ்ச பூதமீ ராயிர வெளளமும் வெருவி
பெஞ்சி யேயவ ணின்றிடா திரிந்துள வென்ற
லஞ்ச பூதங்க ளஞ்சவ தற்புத்த தனவோ. (௧௩௧)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்குரபன்மன்யுத்தப்படலம். ௯௫

சூரன் விற்பெரு முழக்கனைக் கேட்டலுந் துளங்கிப்
பாரி டத்தொகை யழிதர வன்னது பார்த்ததுப்
போரி யற்படைத் தலைவர்துற நெண்மரும் புகுந்து
மாரி யிறப்பொழிந் திட்டனா வரைகளு மரமும். (௧௩௨)

அன்ன வேலையிற் பததுநா ரூயிர கோடி
பொன்னின் வெங்களை யவுணர்கோன முறைமுறை போக்கித்
தன்னுழைப்புகும் வரையொடு தருக்களைத் தடிந்து
துன்னுபாரிடத் தலைவர்தம் யாக்கையைத் துளைத்தான். (௧௩௩)

முடிதுளைத்தனன் முகத்தினைத் துளைத்தனன் மொய்ம்பைத்
தொடையன் மார்பினைத் துளைத்தனன் பாணியைத் துளைத்தான்
கடிதுளைத்தனன் குறங்கினைத் துளைத்தனன் கழல்சே
ரடிதுளைத்தனன் பாரிடத் தலைவரு மயர்ந்தார். (௧௩௪)

துளைத்து மெய்யினை வெஞ்சரம் போதலுந் துயரகொண்
டினைத்து நின்றன நதிபலன வக்கிர நென்போன்
களைத்து வீழ்ந்தனன வச்சிர னிரங்கினன் கபாலி
யுளத்தின் வன்மைய தமிழ்தன னுன்மத்த னுலைந்தான். (௧௩௫)

நீடு குன்றினை பேர்துயே யச்சுத னின்றூ
னோடு கிளறில் நெதிர்த்திலன் மாபல னுலோந்தான்
வாடு கின்றனன் மதிசயன் மேகனு மருண்டா
னாடு றுந்துய ரறிந்தன னண்டவா பரணன். (௧௩௬)

மேக மாலியுண் ணடுங்கினன் சுப்பிரன மெலிந்தான்
காக பாதன்மெய் பதைத்தன னுதவகன் கவன்றூ
னாகம வீழ்ந்திடு குருதியு ளழுந்தின னசலன்
மாக வந்தனொர் திரங்கின னத்திரி மறிந்தான். (௧௩௭)

பத்தி ரன்சிறி திடைந்தன னுடைந்தனன் பதும
னெய்தத் தைந்தனன் விபாக்கிரன் மனஞ்சய னிரிந்தான்
மத்தன் வைதுவெய் துயிர்த்தனன் பினுகிமெய் மறந்தான்
சித்தி ராங்கனுங் கனகனுந் துயர்க்கட றினைத்தார். (௧௩௮)

நெஞ்சுழிந்தனர் மாலியு நீலனு நெடுங்கண்
பஞ்ச டைந்தனா கும்பனு நிகுமபனும் பதைப்பும்
றஞ்சி யேங்கினர் சண்டியுந் தண்டியு மாவி
துஞ்சல கூடினர் வாமனுஞ் சோமனென் பவனும. (௧௩௯)

வெங்க னுக்கிர நெழுவதற சூரனிலன் வெகுண்டான்
சிங்க னோய்த்தனன் சுவேதரீ ரிடன்முறந் தீர்த்தான்
சங்க பாலன்வீழ்ந் துருண்டன னந்தியுஞ் சலித்தான்
பிங்க லன்னுயிராக் கின்றில னுரோமசன பெயர்ந்தான். (௧௪௦)

இனைய தனமையா லிவர்முத லானதுற் நெண்ம
ரனிக வேந்தர்கள் போரவலி யின்றியே யழியத்
துனைய மற்றதுகண்டுநூ ரூயிரத் தொகையோர்
கணையும் வார்சிலை வாங்கியே தூததனா கணைகள், (௧௪௧)

தூர்த்து மற்றவர் மாறுகொண் டிடுவுழிச் சூரன்
வேதது வெங்கணை மாரிதூ யனையன விலக்கி
யார்த்து வெஞ்சர மாயிர கோடிதொட் டங்கண்
மூர்த்த மொன்றினி லனையவர் சிலைகளை முரித்தான். (௧௪௨)

முரித்து மற்றவர் வாசிலை யெடுப்பதன் முன்னர்
திரித்து மாயிர கோடிவெங் கணையினைச் செலுத்திப்
பரித்தி மமபல பூண்டிடுந் தேர்களைப் படுத்தி
யுரத்தி லன்னவாக் கிலக்கமா யிரங்களை யுய்த்தான். (௧௪௩)

உய்த்த வாளிக னெஞ்சுபோழ்ந் திடுதலு முனைந்தே
யெய்தது வீழ்ந்தன ரிலக்கரு மனையகண் டிரங்கி
வித்த கங்கெழு வீரமார்த் தாண்டனா விடலை
கைத்த லங்கெழு சிலையொடு நோந்தனன் கடிதின். (௧௪௪)

வாங்கு வில்லின னெறிந்தநா னொலியன்வார் கடல்க
ளேங்கு மாபபின னவுண்ணமேற கணையெனு மெழிவி
தூங்கு வித்தலுஞ் சரங்குடீ யன்னவை தொலைத்துத்
தீங்க டெங்களை யாயிர துதலிடைச் செறித்தான். (௧௪௫)

செறித்த காலையில் வீரருள வெய்யவன் செயிர்த்து
மறித்தும் வெஞ்சரந் தூண்டவே யாயிரம் வாளி
குறித்து வீசியே மவனவிடு கணையொடுங் குனிவில
லறுத்து ரம்பிளந் தம்புபெய் தூணியு மட்டான். (௧௪௬)

அட்ட காலையில் வீரமார்த் தாண்டனா ளழுங்கிப்
பட்டு ளானென வீழ்ந்தனன் பரிசுது நோக்கி
யொட்ட லான்வலி யடத் துவன் யானென வருத்து
விட்ட தேரொடும வந்தன னரக்கனா விறலான. (௧௪௭)

வந்த வீரராக் கதனெனு நாமத்து வலியோன்
கொத்து லாந்தொடை தூங்குதன கொடுமரங் குனியா
வைத்து தூற்றிரண் டடுசரந் துரந்திட வதுகா
லுந்தி யார்த்தன னவுணாகோ னொராயிரங் கணைகள். (௧௪௮)

முட்டு வெங்களை வீரராக் கதனெனு மொய்ம்பன்
றொட்ட வாளியை விலக்கியங் கவன்சிலை தூணிக்க
நெட்டி ருஞ்சுடர் வாள்மொன் தேந்திநீள விசம்பி
லெட்டு மாதிரக் கரிகனா மவெருவவாத தெழுந்தான். (௧௪௯)

விண்ணெ முந்தவ னவுணாகோ னின்றிமும் வியன்றேர்க்
கண்ணில் வானியே யாங்கவன் கொண்டகார் முகத்தைத்
தூண்னெ னசுசுடர் நாந்தகத் தெறிதலுஞ் சூரன்
வண்ண வாசிலை முடிந்தில தொடிந்தது மணிவான். (௧௫௦)

நெடிய வாட்படை யிறறிட விறலுடை நீருதன்
றொடையன் மாபகத் தெறறுவான் முயறலுஞ் சூரன்
படையி ழந்திமும் வலியிலற கொலவது பழியென்
றடியின் மேறபடுத் தெறிந்தன னண்டமேற் செல்ல. (௧௫௧)

எண்டம்.] இரண்டாநாட்குரபன்மன்யுத்தப்படலம். ௬௭

அரக்கர் வீரனை யவுணர்கோ நெறிந்திட வலம்ந்
திரக்க மெய்தியே வீழ்ந்தனன் புவிமிசை யிதகண்
டுர்க்க டுங்கணை மாரிக ளொன்னலன் நேருந்
கரக்க வீசிவந் தேற்றனன் மகேந்திரன் சுடியோன். (௧௫௨)

சூர னங்கது விலக்கியே கணைமழை துரப்ப
வீரன் மற்றது சிந்தினன் பகழிகளா வீசிச்
சாரி வட்டம் தாய்வர வவுணனுந் தககோன்
நேரை வட்டணை வந்தனன் சிலீமுக்கு சிதறி. (௧௫௩)

திரியும் வட்டணை முறையினுந் சரமழை சிதறி
வருதி தததின லையம் தாவவர் வடிவை
யொருதி தத்தருந் தெனிகில ருணாந்திட வறறோ
விருதி தத்தரும் வீரமா மகேந்திர ரென்றால். (௧௫௪)

ஆள ரிக்குடன் வந்தவ னத்துணை யழன்று
கோள ரிக்குடன் வந்தவன் விடுசரங் குறைத்துத்
தாளின் முப்பது மருமமீ திருபது தடம்பொற
றோளின் முப்பது கணைவிதி தவன்வலி தொலைதான். (௧௫௫)

வலிதொ லைந்தவன் வீழ்தலு மாக்களின் றொகைமேற
புரிய வுத்தென் வவுணர்கோ னுரப்பினன் புகலு
மெலிவி லாற்றலன் வீரதி ரன்னெனும வெய்யான
சிலைகு னிந்திடப் பகழிவா னிமிர்ந்திடச் சென்றான். (௧௫௬)

சென்ற வீரதி ரன்விடு கணையொடு சிலையை
யொன்றோ ராயிரம் வாளியால வீட்டியே யுயர்ந்த
குன்ற மன்னதோர கேரையேழ் கணையினுற குறைப்ப
நன்று நன்றெனத் தண்டமொன் றெடுத்த மை வடந்தான். (௧௫௭)

நடத்த லாகிய வெல்லையிற் பகழியோர் ஓங்கு
தொடுதது மற்றவ னேந்திய தண்டினை, துணித்துத்
தடத்த மார்பினு மொய்யாசினு மேழிரு சரங்களா
விடுத்த மண்மிசை வீட்டினன் யாரையும வெவ்ருன். (௧௫௮)

ஆன காலையில வீரமா மகேசனு மடலோன்
கூனல் விலகினு லரிதிவன் தனவலி கோடன்
மான மார்திறன் மொய்ப்பறகு மெனமனம் வலியா
லுனு மானியுந் கவாவதோர தெய்வவே லுய்த்தான். (௧௫௯)

வேல்வி டுத்துழிக் கண்டவன் வெஞ்சில குனித்துக்
கோல்வி டுத்தலு மாயிர மன்னவை குறைத்துச்
சூல்வி டுத்திடு மெழிலிபான் மின்வருந் தொடாபின்
மால்வி டுத்திடா வவுணன்மார் புறத்தவ வைவேல். (௧௬௦)

உற்ற தோரெஃக னுண்டுக் ளாகவின் னுலவிச்
சுற்று மாதிரஞ் சென்றது சூரன்மேல் வீரன்
மற்றொர் தண்டினை விடுத்திட வெடுக்குமுன் வல்லோர் , ,
சொற்ற சாபத்தின் முந்துமேழ் கணையினைத் தொடுத்தான். (௧௬௧)

ஏழெ னப்படு பகழியு மகேசனு மேந்தல்
பாழி மொய்ம்பினைப் பாழிய தாகவே படுத்த
வீழ லுற்றதங் கவனுட லுணர்ச்சிகள் வீந்த
சூழ கின்றதோர் மன்னுயி ரடைந்தது துரியம். (௧௬௨)

மகேச னென்பவன் மயங்கலு மற்றது நோக்கிக்
ககேசன் மேல்வரு மிராகுவி னவுண்ணைக் கன்னு
நகேசன் மங்கையோ டிகலிவேங் கடகிரி நண்ணுங்
குகேச னேவல்செய் வீரகே சரியெதிர் கொண்டான். (௧௬௩)

எதிர்பு சூந்தவன் வணக்கியே நானொலி யெறிந்த
துதிகொள் வார்சிலை தன்னையேழ் கணையினாற் றுணியா
வதிர்கு ரன்மணித தேரைநா றம்பினு லறுத்து
துதிரெ டுங்கணை யழுத்தின னுயிர துதலின். (௧௬௪)

ஆயி ரங்கணை துதலிடை யழுத்தவம் புனியிற்
பாய்த ருங்குரு திபபெரு நதியொடி பாய்ந்து
சேயி ருங்குவ டொன்றினைச் செங்கையாற் பறித்து
மாயை தந்திடு மதலைமேல் விடுதனைன் மன்னே. (௧௬௫)

எறித்த ருஞ்சுடர்த் தபன்னுஞ் சேடனு மிரங்கப்
பறித்தெ டுத்துமேல் வீசிய பராரையங் குன்றம்
வெறித்த ருந்தொடை யவுணாகோன் விசிகமொன் றதனா
லறுத்து மார்பினா றயிற்கணை யழுத்தின னம்மா. (௧௬௬)

கரம்பு சூந்திடுங் குனிசிலை யுமிழ்ந்திடுங் கணைக
ஞரம்பு சூந்திட வீரகே சரிமன முளைந்து
பரம்பு சூந்திடு மவுணர்கோன் தோமிசைப் பாயா
வரம்பு சூந்தகுன் றன்னமார் பத்திடை யடித்தான். (௧௬௭)

வடித்த விற்படை யவுணர்கோன் மருமத்தின் வலிதா
யடித்த காலையில் வீரகே சரிதன தங்கை
வெடித்த தாமெனக் கீண்டது விண்டது சோரி
துடித்து யிர்ப்பொடு தேரிடை மறிந்தனை றுயரால். (௧௬௮)

வீர கோளரி பதைத்துமான் தேரிடை வீழ்ச்
சூரன் மற்றிவற கொல்வது பழியெனச் சூழா
வோர்கை யாலவன் துனையெடுத தச்சுத னுறங்கும்
வாரி திக்கிடை யெறிந்தனை னண்ணவா மருள். (௧௬௯)

பரந்த பாங்கட லெறிதலும் வீழ்ந்தவன் பதைப்புற்
றார்தை யெய்தியே யெழுந்துவிண் னெறியின்மீன் டனுதி
முரிந்த தம்மினங் கூடின னங்கதன் முன்னம்
புரந்த ரபபெயர் வாகையா னேற்றெதிர் புகுந்தான். (௧௭௦)

ஏற்றெ திர்த்திடு வீரமா புரந்தா னென்பா
னாற்றல் வெங்கணை சொரிந்துபோர செய்வனே லவற்றை
மாறறி வென்றிடு மென்னையு மிவனென மதித்துக்
கூற்று வன்படை தொட்டன னவுணனைக் குறுக, (௧௭௧)

குறுகு மப்படை வரத்தினை நோக்கியே கொடியோன்
முறுவல் செய்தன னங்கதற் கெதிருற முரணு
லுருவ தோர்படை தொட்டில னிகழ்த்திட வுவன்மேன்
மறலி தன்படை பட்டுமாய்ந் திட்டது வரத்தால். (௧௭௨)

தண்ட கன்படை மாய்தலுஞ் சயங்கெழு மகவான்
முண்ட கன்படை யெடுத்தனன் றெடுப்பதன் முன்னங்
கண்ட கன்சிலை வாங்கிநூ றுயிரங் கணையை
விண்ட கன்பெரு மாபகக் திறந்திட விடுதான். (௧௭௩)

நிறந்த ருஞ்சடர்க் கணைபுகுந் தரத்தினை நெறியாத
திறந்து போயின வீரமா புரந்தரன் செங்கை
யுழைந்த நான்முகப் படையெ. ௩ ௨௪ ௩ ௩ ருமிழ்ந்து
மறிந்து மாய்த்தனன் வந்தனன் வீரர்தம மறலி. (௧௭௪)

தீர ராந்திற லவுணாகள் பூதராளு சிதைவார்
சூர ராஞ்சிலை வல்லவர் நமரெலார் தொலையு
நீர ராஞ்செருச செயலிது நன்றென நிகழ்த்தி
ராந்தகன வந்தன னந்தகன வெருவ. (௧௭௫)

சார்ங்க மன்னதோர வலியதாய் மாமதன் றனுவா
மீர்ங்க ரும்பென வரிபடு சிலைதுணித தேற்றுக
கார்ங்க ரும்புய லாமென நானொலி காட்டிக்
கூர்ங்கொ மிக்கணை சிதறின றூபபிசை கொண்டான். (௧௭௬)

ஆர்ப்பெடுத்தலு மஞ்சினன கதிரவ னங்கம்
வோர்பெடுத்தன ரமராகள் விஞ்சையா விண்டா
சோர்பெடைக்குல மலமரக் கின்னரஞ் சிந்திப
பார்ப்பெடுத்தி கின்றன கேசரப பறவை. (௧௭௭)

ஆன காலையில் வீரரர் தகன்னிடு மமபின்
சோனை மாரியைக் கணைகளால் விடுக்கியே சூர
னானு மானியுங் கவருமா யிரங்கணை யுப்பபத
தானு மாயிரம பகழிதொட டன்னதைத தடுத்தான். (௧௭௮)

தடுத்த காலையி லவுணாகோன் சினவிழுத் தலைசேர்
வடித்த வச்சிரச் சிலீமுக மாயிரம வல்லே
யெடுத்து விட்டிட வீரரர் தகன்றமக கெதிரா
விடுத்த பல்லவம் யாவையுஞ் சிந்தியே விரைந்த. (௧௭௯)

விரைந்து போய்விட லந்தகன் நேரினை விட்டிக்
கார்த னிறசிலை யொடித்தது வீரத்தினைக் கலக்க
யுரந்த னிற்புகுந் துணர்வுண்டு சோரிநீ ருருத்துப
புரந்த ரற்குளர் துணுக்குமப் போயது புறத்தில். (௧௮௦)

விறல்ப டைத்திடு மந்த்கன் கணைபட வீழ்ந்து
மறல்ப டைத்திடு வாங்குத நோக்கியே மனத்தி
னுமலப டைத்திடு செறமு மானமு முகைபபத்
திறல்ப டைத்திடு மொய்மடு னவுணன்மேற சென்றான். (௧௮௧)

அரிக ளச்சுறும் வீரவா குப்பெய ரறிஞ
 னிரத மூர்ந்துவந் தேற்றலு மாங்கவ னெழில்சே
 ருருவ நோக்குறா வொற்றன மிவனென வுன்னிப
 பெரிது வெஞ்சின மெய்தியே யவுணர்கோன் பேசும். (கஅ௨)

எமது வீரமா மகேந்திரஞ் சாடியெண் ணில்லாத்
 தமரை யட்டனை தானை ளளப்பில தடிந்தாய்
 குமரர் தங்களைக் கொன்றனை நின்னுயிர கொண்டே
 யமரி னுற்றலை யின்றொடே முடிக்குவ னமமா (கஅ௩)

பற்று பட்டிமை பயிற்றியே யமைச்சரிற் பன்னி
 யொற்ற னாகியே யின்னுமவந் தாயெனி னுய்தி
 மறற தேகடன் வராசிலே பிடித்தனை மாண்டா
 யிற்றை வைகலோ கின்னுயிராக் கிழைத்தநா ளென்றான். (கஅ௪)

தூது மாகுவ னமைச்சனு மாகுவன் றுன்னா
 மீது வெஞ்சம ராற்றுவ னின்னமும் வேலோ
 னேதி மெபணி யாவையுஞ் செய்துவ னுலகி
 லேதும் வல்லனயான் வேண்டிபோரா புரிதியா லென்றான். (கஅ௫)

என்று வீரனே திமிதலு மெரிந்தன நயனந்
 தின்ற வாளையே நித'நனை யுரோமங்க ளசிரித்த
 துன்று சேறமுள் ளெழுந்தது சூரனா மவுணன்
 குன்ற மன்னவிற் குனித்தன னொணொளி கொண்டான். (கஅ௬)

சிலைப னித்திடக் குனித்திடு காலையிற் செம்பொன்
 மலைப னித்தன பாரகம பனித்தன வான்றோ
 யலைப னித்தன வண்டமும பனித்தன வங்கட்
 டலைப னித்தன னரவினாக கிறையவன் றுனும. (கஅ௭)

வேறு.

அம்முறை வேலையி லாடலகொண மொய்ப்பிற்
 செமம றனாது செழுங்கர முற்ற
 மைமமலி வார்சிலை வனமையின் வாங்கிக
 கொம்மென நானொளி கொண்டன னாத்தான். (கஅ௮)

ஆர்த்திடு பேரொளி யாங்கவன் வாங்குஞ்
 சீர்த்தனு வார்ப்பொடு செனறிடு காலே
 மூர்த்தம் தொன்றினின் முசசக வைப்பும்
 பேர்த்தென வேபெயா குற்றன வன்றே. (கஅ௯)

அங்கது காலையி லாயிர கோடி
 துங்க ரெடுங்களை தூர்த்தன னூர்ப்பப்
 புங்கவ னுக்களை யான்புய லெனன
 வெங்களை வீசி விசுக்கன னின்றான். (க௯௦)

விலக்கிய காலே வெருண்டுவ னாவி
 கலக்குவ னென்று கடுஞ்சரம் வெய்யோ
 னிலக்கம் ளிடுத்திட வேந்த தித்தான்
 கொலைகளை யாயிர கோடி. தொடுத்தே. (க௯௧)

வெற்றிகொள் வான்பினும் வெங்களை கோடி.
செற்றமொ டேசெறி வித்திடு காலே
மற்றவை சிந்தின்ன் வாளிக னூறு
நெற்றியில் விட்டன னீளபுய வீரன். (கக௨)

அச்சுத னுமவு ணன்குள மெய்தி
மெய்ச்சுர நூறும வினிந்துபின் விண்ட
வச்சிர மாநிய மால்வரை பொன்றி
னுச்சியி னுறறபொன் னூசிக னென்ன. (கக௩)

நூறயில் வாளி நுதற்குடை சென்று
மூறில னாகி யுறுந்திற னோக்கி
யாறுமு கேச னயிற்படை யல்லா
லீறுசெ யாதிவன் யாககையை யென்றான். (கக௪)

என்றும் வீர னிதற்பினும் வாளி
துன்றுபல கோடி சொரிந்திட வெய்யோன்
வன்றிறல வெங்களை யாலவை மாற்றி
யொன்றுட னேழ்க்களை யொண்புய முய்ததான். (கக௫)

அம்பிரு நான்கு மனைந்துட னுடன்
மொய்ம்பினன் மொய்ம்புற மூழ்கியுள னூற்ற
செம்புன லுண்டு செழும்பிடர் போழ்ந்தே
யும்பர் வெருக்கொள வோடிய மாதோ. (கக௬)

ஒடிய வேலை யுளோந்திடு நெஞ்ச
னுடலகொண் மொய்ம்பின னவ்வசு ரேசன்
பாடுறு தேர்விடு பாகர்த மெய்யிற
கோடிபல கோடி கொடுங்களை விட்டான். (கக௭)

அலகி னெடுங்களை யாக மழுந்த
வலவாக ளாற்ற வருந்தின ராகிப
புலவொடு சோரி புறத்தில் விளங்க
விலவ மலந்தென யாரு மிருந்தார். (கக௮)

அங்கது நோக்கி யழன்றசு ரேசன்
செங்களை யைம்பது தீயென லோச்சி
வெங்கண் விற்றபுயன் மேதகு தேரைப
பொங்குளை மாவொடு பொள்ளென வட்டான். (கக௯)

அட்டிடு காலே யடற்புய னாங்கோ
வட்டளை யாழ்கொள வையம தேறி
நெட்டழல் வாயு நெடுமபடை தண்ணை
கொட்டன னாங்கது சூர னறிந்தான். (உ௦௦)

வேறு.

வீராகிய வசுரர்க்கிறை மிகமு ரல் படைத்து
மாறாகவொர படைதொட்டிலன வரினில்லொடு நிற்பச்
சூராவளி யழன்மாபபடை சூரன்மிசை தாககி
சூரனை நூரூயிர முதிராயின பிதிராய். (உ௦௧)

காற்றின்படை கனலின்படை கண்டம்பல வாகக்
கூற்றின்படை கதிரின்படை கூடத்தொடுத் திடலுஞ்
சீற்றங்கெழு சூரன்மிசை சென்றேயவை தாழு
மேற்றந்தனை யிழந்தேகடி திறந்திட்டன வன்றே. (௨௦௨)

அருணன்படை மறலிப்படை யழிவெய்தலு மம்மை
சரணந்தனில் வருசத்திக டருமைந்தரிற் றலைவன்
வருணன்படை கிருதிப்படை மகவான்படை மூன்று
முரணங்கொடி கொடியோனூர மொய்ம்பிழுக விடுதான். (௨௦௩)

ஏயுற்றவை யவுணர்க்கிறை யிருதோளூர மெய்தி
வீயுற்றன வதுகாலையில் வீரங்கெழு மொய்ம்பன்
மாயப்படை யவுணப்படை வல்லேசெல விடுப்பப்
போயப்படை யவன்மெய்யிடை புகுந்தேபொடி யான. (௨௦௪)

விண்ணோர்படை யிவையாவையும் விளிவாதலும் வீர
னண்ணன்பெரு விறலகண்டன னனிவிம்மித னாகி
மண்ணெடுயிராத தொகையாவையும் வகுத்தோன்படை நளினக்
கண்ணோன்படை யொடுகூட்டுபு கடிதிறசெல விடுதான். (௨௦௫)

விடுக்குற்றிடு மயன்மால்படை விரைந்தேசினம் வீங்கி
யடுக்குற்றிடு முருமுப்புடை யழல்கால்பல படைகண்
மடுக்குற்றிடு புணரித்தொகை வகுத்தெவவகை யுலகு
நடுக்குற்றிட வவுணரகெதூர நடந்திட்டன மாதோ. (௨௦௬)

ஆண்டேவரு மயன்மால்படை யவுணன்றட மார்பங்
கிண்டேசூது மென்றேயவன் கிளாதாரக லததின்
மூண்டேசின மொடுதாக்கிய முழுமாமணி வயிரச்
சேண்டோய்கிரி துளைப்பான் முயல சிறைவண்டின மெனவே. (௨௦௭)

மாயோன்படை யுலகந்தரு மறையோன்படை யவுணத்
தியோனூரர் தனிற்பாய்ந்து திருத்தொல்வளி சிந்தி
மீயோங்கிய வசரேசரும விண்ணோர்களு நோக்கி
யேயோவென வசையெய்தி விரிந்திட்டன வன்றே. (௨௦௮)

மீளுற்றவை யிரியுஞ்செயல் விழிதியுற நோக்கி
நீளுற்றிடு திறன்மொய்ம்பின னிமலன்வர முன்னித்
கோளுற்றிடு பெருவிம்மிதக கொண்டறிட வண்ட
மாளுற்றிடு மவுணர்க்கிறை நகைசெய்திவை யறைவான். (௨௦௯)

முத்தேவரின் முதலாகிய மூவாமுதல் வரத்தா
லெத்தேவர்கள் படையுய்க்கினு மெனவேலகில வெந்தப்
புத்தேன்படை விடினுமமெதிர பொரவேயொரு படையு
முய்த்தேத்தை வினைசெய்கில வைற்றின்வலி யுணர்வேன். (௨௧௦)

ஊனீத்திடு தவவிண்ணவ ருலகமபுக முயன்மா
முனீத்துள படையென்னிடை சார்கின்றதொர் தன்மை
மாரீத்தமெ லாமுண்டிடு வடவைததழ லதனைத்
தேனீத்தொகை தசையீதெனச் சேருந்திற னன்றே. (௨௧௧)

தெரிந்திட்டனை நீயோச்சிய திறல்வெம்படை யென்பாற்
புரிஞ்சித் தொண்டமெனச் சிறிதே சென்றிடுந் தோவி
முயர்த்துடன மறித்திடன முடிந்திட்டன மொடியந்தே
யெரிந்திட்டன கரித்திட்டன விடைந்திட்டன வலலாஸ். (௨௧௨)

வில்வன்மைகொள் சரவன்மையும் விண்ணோர்படைக் கலத்தின்
பல்வன்மையும் பிறவாகிய படைவன்மையு மியல்பார்
தொல்வன்மையுங் கண்டேயுனைத் தொலைவிலபடை யொன்றூத்
கொல்வன்னைனக் காலந்தெரி கூற்றாமென கின்றேன். (௨௧௩)

என்னாவசு ரன்செப்பலு மினையோனினி யொன்றூ
லொன்னாகளிற் தலைவன்வலி யுணரவேனென வுன்னாங்
தொன்னொயின் மூன்றட்டரு நீயோன்படைக் கலத்தைத்
மன்னாருள புரிசிந்தனை வழிபாட்டொடு சிவிததான். (௨௧௪)

விடுங்காலையி னிறைவன்படை விடமெங்கன லசனி
கொடுங்காலினா கதிர்வெய்யவன் கூற்றமபல கூளி
தொடுங்காழுகச் சரமாரிகள் சூலமபுடை சுற்ற
வடுங்காலமி தெனவேநெடி தார்த்துற்றதை யனறே. (௨௧௫)

உறுகின்றதொர் படைநோக்கின னுரமுற்றெனக் குடைந்தே
யிறுகின்றதொர் படைமறறல வீசன்படை யீதாற்
பெறுகின்றவப் படையாலிது பிழைசெய்குவ லென்னுச்
செறுகின்றதொ ரவுணர்க்கிதை சிவன்முலபடை யெடுத்தான். (௨௧௬)

ஊறேற்றிதி தன்சிந்தையி னுறுபுகனை கிரப்பி
யாறேற்றிடு சடிலத்தவ னடன்மாபபடை தொடுப்ப
நீறேற்றிடு மொய்ப்பனவிடு கிமலபபடை யெதிர்போய்
மாறேற்றமா புரிந்திட்டது வையததவா வெருவ. (௨௧௭)

வேறு.

காண்டகு துதல்விழிக் கடவுண் மாப்படை
யாண்டவை யிரண்டின ரூட லாற்றியே
மாண்டிடு முலகென வானம போற்றிட
மீண்டன வெரல்லையில விட்டு னோராகாபால. (௨௧௮)

அன்னது நோக்கியே யசுரர் மேலையோ
னின்னவை கொல்லுனக் கியன்ற வன்மைக
ளுன்னுயி ரின்னினி யொழிப்பன் காண்கெனத்
தன்மெடுஞ் சிலைவளைஇச் சரங்கா சிந்தினுன். (௨௧௯)

துன்புறு வடிக்கனை சூரன் சிந்தலுந்
தன்பெருஞ் சிலையினைத் தானும வாங்கியே
முன்புற நெடுஞ்சர முகிலிற் றாவினான்
பொன்புனை யலங்கலக் புயத்து வள்ளலே. (௨௨௦)

அத்தகு மெல்லையி லவுணா மன்னவன்
முத்தலை நெடுங்கனை மூவைந் தேனியே
வித்தகு மொய்ப்புடை வீர வாகுவின்
கைத்தல வில்லினைக் கண்ட மாக்கினுன். (௨௨௧)

சிலையது துணிதலுஞ் சிறி வீரனே
நிலையுடை வேலினை யெடுத்த வச்சுலர்
தொலைவறு வரமபெறு சூரன் மாரபெனு
மலையிடைக் குறுகியே மறந் திறந்தே. (௨௨௨)

இறநுழி யவுணாக ளிறைவன் மாலயன்
மறநுள கடவுளர் வலியுங் கொளவதோர்
கறையங் கதிரமணிக கதையொன் றேசுசினு
வெற்றிகொண் டிலவிய வீர வாகுமேல. (௨௨௩)

திண்மைகொள் பஹலைச் சேடன் பாங்குளா
ரெண்மரொ டொன்றியோ ரியறகைத் தாகியே
யுண்மலி யாரபபுட னெழுக்கிச் செனமென
வண்மணி கறங்கிட மணிததன் டிறந்தே. (௨௨௪)

வெங்ககை வருதலும வீர வாகுவோர்
செங்ககை யெதிருறச் செலுத்தி நிறநலு
மங்ககை நீறுசெய் தவன்றன் மார்பிடைத்
துங்ககை தன்னொடு துண்ணென மெய்திறே. (௨௨௫)

மேக்குயர் பெருஞ்சின வீர வாகுவின்
மாகவிள ரகலமேல வயிர மாககைத்
தாக்கலும் விண்டது தாரைச செம்புணர்
தேக்கிய நதிகளிற றிரைத்துச் சென்றதே. (௨௨௬)

ஆழந்திடு சேரரிய னவுணன் றண்டினுற்
போழந்திடு மாரபின் புலையு நெஞ்சினன்
ரூழந்திடும வீறவினன் றளரும் யாககையன்
வீழ்ந்தன னமரர்கள் வெருவி யோடவே. (௨௨௭)

ஆற்றலின் ரூகியே யண்ணல வீழ்தலு
மேற்றிகழ் வலவனும் விசாலி யென்பவன்
நேற்றறு பான்மையைச் சிந்தித் தோர்புடை
காற்றெனத் தேர்கொடு கடிது போயினு. (௨௨௮)

போந்திடு காலையிற புலமபி வீழ்ந்துளான்
மாய்ந்திடுஞ் சரதமா மென்று மாறிலா
னய்ந்தனன் சிலைகுனித் தபபு மாரிதுய்க்
காய்ந்தனன் சென்றனன் கணத்தின் ருணைமேல். (௨௨௯)

பொன்றிடா வரத்தினுன் பூத சேனைமேற்
சென்றனன் கணைமழை சிதறிக் கோறலு
கின்றவை யிரிந்தன ரெடிய நிககதி
ரென்றினை யடைந்திடு பணியி னீட்டம்போல். (௨௩௦)

தாக்கிகல் வீரநுஞ் சயங்கொண் டொயம்பனு
நீக்கமி லிராயிர நீத்தத் தானையு
மூக்கிய வலியுழிந் துடைந்த தன்மையை
நோக்கின பன்னிரு நோக்கங் கொண்டுளான். (௨௩௧)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்கூரபன்மன்யுத்தப்படலம். ௭௫

ஆண்டது வேலையி லாறு மாமுகன்
பாண்டிலந் தேர்மிசைப் பாகை நோக்குற
வேண்டகு சூரன்மே விரத மொய்யெனத
துணிதி யெனறனன் சுராகன போற்றவே (௨௩௨)
வேறு.

இணையறு முருக னிவ்வா றிசைத்தலு மினைப தோரா
வுணர்வுறு பவன னென்னு மொருதனிற் பாக னாகர்
கணமணி செறிந்த பொறபிற் காமரு நடவுட் டேரைத்
துணையறு சூரன் முன்னர் துண்ணெனத் தூண்டி யுய்த்தான். (௨௩௩)

ஆயது காலே தன்னி லவுணர்கோ னந்த கோடி
ஞாயிறு திரண்டொன் றுகி ஞாலமே விருளை யோட்டிச்
சேயுயர் விசுமபை நீங்கிச் செருகிலத் துற்ற தெனத
துயதோர குமரன் போரிற் றேன்றிய தோற்றங் கண்டான். (௨௩௪)

முண்டக மலர்ந்த தன்ன முவிரு முகமுங் கண்ணுங்
குண்டல கிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோல மார்பு
மெண்டரு கரமீ ராறு மிலங்கெழிற் படைகள் யாவுந்
தண்டையுஞ் சிலம்பு மார்க்குஞ் சரணமுந் தெரியக் கண்டான். (௨௩௫)

சூரெனு மவுணர் கோமான் றொல்லோர னோற்ற வாறும்
பாரிடை முடிவின் ருகிப பல்லுக மிருந்த வாறு
மாரண மறித் தேற்றா வாறுமா முகத்தெம் மையன்
பேரெழி லுருவ நோக்கிப் பெருமபயன் கோடற தேயோ. (௨௩௬)

எஞ்சலி லவுணர் செம்ம விங்கன மமர தாற்றித்
துஞ்சிலென் றொலைவுற றுலென் தூயவா லறிவின் மிக்கோர்
நெஞ்சினு மளத்தற கொண்ண கிருமலக் குமர முர்த்தி
செஞ்சடா வடிவங் கண்டு தீவினை நீங்கி யுய்த்தான். (௨௩௭)

பூவுல கண்ட மெல்லாம் புரந்திடுஞ் சூரன் றன்னைத்
தீவினை யாள் னென்றே செபபுவா சிறப்பின் மிக்க
மூவிரு முகத்து வள்ளன் முன்னவர் தெய்தப பெற்றா
னாவின் றவத்திற கன்றி யறத்திறகு முதல்வ னன்றோ. (௨௩௮)

இன்னமு முனிவர் தேவர் யாவரு மினைய னென்றே
யுன்னருந் தலைமைத் தாகு மொருதனிக் குமரன் றன்னைத்
தன்னிரு விழியாற கண்டான் றுனவர்க் கிறைவ னென்றா
லன்னவன் றவத்தின் பேற்றை யாரறிந் துரைக்கற் பாலார். (௨௩௯)

பொருசமர் வினைப்பான் போலப் பொருக்கெனப் போந்து சூர
னிருவிழி தன்னிற காண்பா னெனினுதன் வடிவங் காட்டி
யருளது புரிந்தா னெனனி னுதியங் குமரன் மாயத்
திருவினை யாடல் யார்க்குந் தெரிகில போலு மன்றே. (௨௪௦)

சிந்தையா லறிதம் கொண்ணுத திருவுரு விழியாற் கண்டு
முந்துதா னின்ற சூரன் முழுதல கிவா னின்றோன்
மைந்தன மிவென் றுன்னி மனத்தினில் வெகுலி துண்டங்
கந்தவே டன்னை நோக்கி யினையன கழற லுற்றான். (௨௪௧)

வேறு.

சேனை யாய்கினைச் சூழ்ந்தவர் செருவலி யழிந்து
போன போனதோர் மாதிரந் தெரிந்தில பூத
மான வீரரு மழிந்தனர் சிலைத்தொழில் வல்ல
வேளை யோர்களு மென்னெடு பொருதன ரிறந்தார். (உச்சஉ)

இற்ற நின்பெரும் படைக்கெலார் தலைவனு யென்பா
லொற்று வந்துள வீரனுந் பொருதுயி ரொழிந்தான்
மற்று நீயொரு பாலினை வென்னெடு மலைந்து
கொற்ற மெய்துதி நன்றுநன் றுன்னுளக் குறிப்பு. (உச்சங)

மேல தாகிய நின்னுடைத் தாதையும் விண்ணு
ஞால மும்புரிந் துதவிய நான்முகத் திறையு
மாலும் வெஞ்சமர் புரிதிறங் கருகிலர் மற்றோர்
பாலன் வல்லுகொ வென்னெடு போர்த்தொழில் பயில. (உச்சச)

முந்தை நாள்வலி யில்லதோ ரடுக்கலு முன்யான்
றந்த செலவததின் மயங்கிய தாரகா சுரனும்
புந்தி நீங்கிய வவன்படைத் தலைவரும் போல
மைந்த வென்னையு நினைந்தனை போலுநின் மனத்தில். (உச்சரு)

தேக்கு சீரினைன் வரத்திய லுன்னலை சிதையா
வாக்க முன்னலை பெருமிட லுன்னலை யடவின
விக்க முன்னலை படைத்திற முன்னலை வெம்போ
ருக்க முன்னலை சிறுவர் பெருஞ்சமர்க் குற்றாய். (உச்சக)

கமல மேலுறை பகவனு மாயனுங் ககனத்
தமரர் செம்மலு மாதிரக கிழவரு மழுங்கச்
சிமைய மங்கையு பிரங்குற வென்னொரு சிலையா
விமையொ டெங்குமு னின்வலி யழிக்குவ னென்றான். (உச்சங)

வேறு.

சூரனென் றுரைபெற் றுள்ள தொல்லையோ னினைய தன்மை
வீரமுந் திறலுஞ் சீரும வெகுளியுங் கொண்டு செப்ப
வாரரு ஞ்ருவாய் நின்ற வாதியங் குமரன் கோர்
மூரலுஞ் சிறிது தோன்ற வித்திற மொழிய லுற்றான். (உச்சஅ)

வெற்றியு முடைய மாற்றன் மிகுதியு முடைய மேன்மை
பற்றியு முடைய மெண்ணில் படைகளு முடையம் வீயாப்
பெற்றியு முடையந் தாண்ப பெருங்கட லுடைய மென்று
மற்றினி யகந்தை கொள்ளேன் மாறறுதம் வல்லை மன்னே. (உச்சக)

வரமிகு சிறப்பி னேமை மழனிளங் குமரன் கொல்லோ
பொருதுவென் றிடுவான் வல்ல னெனறுநின் புந்தி கொண்டாய்
பெரிதரீ மடவை மாதோ பிரான்மனி நெற்றி நாட்டத்
தொருசிறு பொறியே யன்றோ வுலகெலா மடுவ தம்மா. (உச்சடு)

அறிவுடை முதிய ரென்று மாண்டினை யோரக ளென்றுஞ்
சிறியவர் பெரிய ரென்றுந் திருத்தரு வளத்த ரென்றும
வறியவ ரென்றும்*வீரா மதிக்கிலா யாவ ரேனும்
விறல்வலி படைத்து நேரின் வெஞ்சமர் விளைப்ப ரன்றே. (உச்சக)

நூற்றுடனெட்டதென்ன நுவலுறு முகத்தின் காறுப்
பேற்றுடனினிது வைகும் பெரியநின் வலியை யின்னே
தேற்றம துறாத கொள்கைச் சிறியநம் வன்மை தன்னு
ஊற்றுடைப பாலிற் புக்க வுறையென வகுது மெனறான். (௨௫௨)

வேறு.

என்னு முன்வெகுண் டவுணாகோ னிருநிலந் தன்னை
முன்ன ளந்தவன் போலண்ட முகமிகோய் வுறற
கொன்னெ டுஞ்சிலை யொன்றினைக் கரத்தொடு குனிப்ப
வன்ன பான்மையைக் கண்டன னுதியங் குமரன். (௨௫௩)

மால யன்கரர் பல்லிய மியம்பிவாழ்த் தெடுப்ப
வால மார்வனத் தெம்பிரா னுடிய வந்நான்
மேலை மூதண்ட முகமிற வெடுத்ததோர் வியன்றாட்
கோல மென்னவோர நெடுஞ்சிலை யெடுத்தனன் குமரன். (௨௫௪)

அடற்பெ ருந்திறற் சண்டிதன் பெருமித மடக்கிப்
படித்த லந்தனை யருளுவா னுடல்செய் பரம
நெடுத்த சேவடி பகிரண்ட மட்டிடா வியல்பார்
றடுத்த செங்கைபோற் குனிததன் னறுமுகன் மனுவை. (௨௫௫)

குனித்த வில்லிடைக் குமரவே னுணைவி கொண்டா
னனைத்து மண்டங்க ளுடைந்தபே ரோதைபோ லவுணன்
சினத்து மாறுதன் குணத்திசை யெடுத்ததன்ன் செகத்திற்
பனித்த டங்கடல் யாவுமார்த் துடைந்திடும பரிசின். (௨௫௬)

அள்ளி லைப்படை யவுணர்கோ னடுசர மழைதூய்
வளள மன்னையுந் தேரையு முலகையு மறைப்பத
தெள்ளி திங்கிவன் விஞ்சையென் றெந்தைசிற்தித்துக்
கொள்ளை வெங்களை தூரந்தவை யாவையுங் குறைததான். (௨௫௭)

குறைத்த காலையிற் சினவியே பின்னருங் கொடுநஞ்
சுறைத்த பொற்களை பலதொட வாளிக ளோச்சி
யறுத்து மற்றவை குமரவே ளவுணர்கோன் மன்னை
மறைத்து விண்ணெறி மாற்றினன் பகழிமா மழையால். (௨௫௮)

ஆன பான்மைசோ பகழியின் படலிகை யவுணன்
சோனை வாளியாற் றுணித்திடை வீட்டியே சுராதஞ்
சேனை காவலற் கண்டனன் வினைத்தனை சிந்தி
ஞான நாயகத் தானுவைக் காணுந் தவாபோல். (௨௫௯)

கண்டு தீயவன் பத்துறு ஞாயிரங் கணைசு
ளண்டர் நாயகன் குமரனமேல் விடுத்தது மவற்றை
யெண்ட ருஞ்சர மாரியால் விலக்கியீ ரேழு
புண்ட ருங்களை யுய்த்தன னுங்கவன் புயமேல். (௨௬௦)

கயப்பொ ருப்பினை யுரித்தமால் வரைதரு காளை
வயப்பொ ருப்பினை யடுகளை சூரமை வலியோன்
புயப்பொ ருப்பினை யெய்தியே துளைத்தில புரைதீ
ரயப்பொ ருபுறையும் தடல்பெறு வழுவன் கதிப்போல். (௨௬௧)

மாயை தன்மகன் வச்சிர யாக்கையின் வலியை
நாயகன் நிரு மதலைகண் டழலெடி கதைத்துத்
தீய வன்பினும் விடுவதோர் சரமெலாஞ் சிந்தி
யாயி ரங்கணை யாலவன் சிலையினை யறுத்தான். (௨௬௨)

சிலையி னைத்துணித் திடுதலு மவுணர்கோன் செயிர்ந்து
மலையி னைத்தடிந் தவன்மிசை மலரயன் றந்த
விலைய யிற்படை யொன்றினை யெறிதலு மீரேழ்
கொலையு டைக்கணை தூண்டியே யன்னதைக் குறைத்தான். (௨௬௩)

ஏறு சேவகத் தவுணர்கோ னயிற்படை யிறலும
வேறொர் கார்முகம் வாங்கினன் சரமழை விசி
மாறு மாறவன் றொடுந்தொடிக் கணையெலா மாற்றி
யாறு மாமுகன் புயத்திலேழ் வாளிதொட் டாஃததான். (௨௬௪)

செங்க திர்ப்பகை தன்னேமுன் னுதவினான் செலுத்தும்
வெங்க ணைத்தொகை பரஞ்சுட ருருவமாம் கிமலன்
றுங்க மிக்கதோள புக்குதுண் டேரிய தாகிப்
பொங்க னறறிரட் பட்டதோர் பூனோபோன் றனவால். (௨௬௫)

மொய்யி ருங்கணை பட்டுநீ ருதலு முருகன்
வெய்ய சூர்வலி நன்றுநன் றுலென வெகுளா
வையி ரண்டுவான் பசுழியா லவனசிலை யறுத்தாச்
செய்ய தேரையு மாயிரங் கணையினுற் சிதைத்தான். (௨௬௬)

ஆழி பூண்டிடு மிரதமு மங்கையிற் சிலையும்
பூழி யாதலு மரசலுக கெமமாய்ப் போந்த
வேழி ரண்டுநூ ருயிரந் தேரையு மிமைபரி
ஊழி நாயகன் றன்சர மழையினு லொழித்தான். (௨௬௭)

சேம மாகியே நின்றிடு தேரெலாஞ் செவ்வேள்
காமர் வாளியாற சிதைத்தலு மன்னது கண்டான்
றாம வெங்கன னுண்டிய விழியுடைச் சூர
னேம மாகியே கொண்டு குலமொன் றெறிந்தான். (௨௬௮)

நண்ண லன்னிடு முததலைப் படையைநாற கணையாற்
பண்ண வன்றிரு மாமக னிருதுணி படுததுத்
துன்னெ னக்கணை யேழினு லவன்றடை துணியா
வண்ண லஞ்சுடர் முடியையொர கணையினு லறுத்தான். (௨௬௯)

மணிப டுத்திய பவுலியை யறுத்தபின் வலியோன்
பணிப டுத்தமெய் வெங்கணும் பசுழிகள் போககி
யணிப டுத்தியே புனைநரு மதாணிக ளினைதுந்
துணிப டுத்தினன் பறைநஞ் துணிந்திடற கரியோன். (௨௭௦)

ஆன காலையிற் சூரபன மாவெனு மரசன்
மரன வன்மையிற் குறைந்தது நோக்கிமா டுள்ள
சேனை காடலா நாற்படை தன்னொடுந் சோர்ந்து
சோனை யாப்படை வழங்கியே குமரனைச் சூழ்ந்தார். (௨௭௧)

எழு நேமியு மெறிந்துமே ருவைவளைந் தென்னக்
கேழில் பலபடை வீசியே யாரத்துடை கிளர்ந்து
குழும் வெய்யவர தானையைக் கண்டன றென்னுட்
பூழி யாகவே யவுணரூ ரட்டவன் புதல்வன். (௨௭௨)

குருதி வேற்படை கொண்டவன் றன்புடைக் குழும்பிப்
பொருதி தற்பெருந் தானையைப் பொன்னெ வய்வான்
கருதி யாங்கொரு கரத்தினி லிருந்திடு கடவுட்
பரிதி யம்படை தொடன னிரவியிற் படர. (௨௭௩)

இலகும் வெய்யவ னடுவுநாள் யாமத்தி னேகி
யலகில் பேரிரு ளாடென வாழிபேர யவுணா
தலையு மாகமுங் கைகளு மடிசுளுந் தடந்தோண்
மலையும் வீசிய படைகளுந் துணிதத்து மனஞ்ஞ. (௨௭௪)

மேனி லாவிய தேர்களைத் துணித்திடும வெவ்வண்
மான யானைக் கரியாவையுந் துணித்திடும வயமாத
தானை யாவையுந் துணித்திடுஞ் சமரினைத் தாங்குஞ்
சேனை காவலா யாரையுந் துணித்திடுந் திகிரி. (௨௭௫)

ஆரந்து ணித்தவா ளவுணாக ளடுசம ருன்னி
ஹுரந்து ணித்திடு மிகழிஞை துணித்திடு முரப்பிற்
சுரந்து ணித்திடும படைதொடு முயற்சிகள செய்யிற்
சுரந்து ணித்திடு மெதிர்ந்திடு றுணித்திடுங் குழல்கள். (௨௭௬)

குடைது ணித்திடுங் கவரிக டுணித்திடுங் கொடியின்
றெடைது ணித்திடுந் தோகிறை பூண்டமான் றெகையி
னிலைது ணித்திடு மவுணாதங் கரங்களி னிருந்த
படைது ணித்திடுந் துணித்திடும பலவியத் தொகையும். (௨௭௭)

கொற்ற மிக்கதோர கோல்கொடு வலியுடைக் குலாலன்
சுற்றி வீட்டிடு திகிரியின விரைவொடு சுழன்று
பற்ற லாரபெருந் தானையைப் பஹுணி புகுதி
யொற்றை நேமியம் பெருமபடை திரிந்ததா லுலவி. (௨௭௮)

பேரர ழிந்திடு மவுணாத முடற்குறை புதையாச
சோரி வன்னியா வதனிடைத் துணிந்துவிழ் பரியுந்
தேரும யானையு மணிகளா வெம்பிரான றிகிரி
வீர மாமக் மொன்றியற் றுவென்ன விளங்கும். (௨௭௯)

வெஞ்சு மாததொழில் புரிதரு மவுணரை வீட்டி-
வஞ்சு கத்தொடு மாயமாம் பேரிருண் மாற்றி
யெஞ்ச லுற்றிடுங் குருதியம் பெருகிற் மெய்திசு
செஞ்சு டாககதி ராயதா லுறுமுகன றிகிரி. (௨௮௦)

நச்சு தன்னிடத் தீமலையை றிருத்திய நம்ப
னிச்சு தவறாநி யாழ்சென ருடுறு மியல்பை
யச்சு தவறாத தேந்திய நேமிகண் டதனை
மெச்சு தன்மையிற் புதர்ந்தது விம்மித் மேவி. (௨௮௧)

தீர்த்த னுய்த்திடு நேமியம் பெரும்படை செருவி
லார்த்த தானேறு றுயிர வெள்ளமு மடைய
மூர்த்த மொன்றினிற் றுணித்தது மூவிரு முகத்தோன்
வார்த்தை யாலவை முழுவது மாறறிய வாபோல். (௨௮௨)

ஆட லுற்றவேற் பண்ணவ னலர்கதிர்ப் பரிதி
பாடி சுற்றிய வவுணர்கோன் றுணையைப் படுத்த
மோடி பெற்றதொல புகழொடு மீண்டது முனிபுற்
காடு முறறவுந் தனிபடர்ந் துண்டதோர் கனலபோல். (௨௮௩)

கைம்ம லீர்த்திடு குடைபல காம்பிடை துணிந்து
மெய்ம்ம லீர்த்திடு விழுநிணச் சேறறிடை வீழ்ந்து
பொம்மல் கொண்டுநிற் புறுவன பூவலர் தடத்திற்
செம்மல கொண்டமர் தாமரைக் காடுபோற் திகழும். (௨௮௪)

அழுங்கல் கொண்டதோர் கரிபரி யவுணர்பே ரனிகம்
வழங்க லீன்றிவீழ்ந் தவீர்த்திடு களேவர மலித
றழங்கு தெண்டிரை யுலகுள சயிலங்க ளனேத்து
மொழுங்க தாகிவர் தாயிடைத் தொக்கவா ரெப்ப. (௨௮௫)

அகல்வி சும்புகா றோங்கிய களேவர மதன்பான்
ஞெகிழி கொண்டவாய்ப் பேயின நிணனுண்டு சிரித்து
மிகவு மார்ப்பெடுத்த தீண்டிவ மின்னியே யிடித்து
முகிலி ருங்கண முதுவரைச் சாரன்மொய்த் ததுபோல். (௨௮௬)

மையல் யானையு மவுணர்த மியாக்கையு மற்று
மொய்யெ னக்கொடு குருதியம் பேரியா ரெழுமகல்
செய்ய தோரணி கருங்கடன் மறைத்தல்சீர் திதது
வெய்ய நஞ்சுமிழ்ந் திருநிலம் படாதலபோல் விளங்கும். (௨௮௭)

மாணி லைப்படு பேய்சில களேவர வரைபோய்ச்
சோணி தப்புன லாறுபாய்ந் திடவதன றுவலை
சேணி லததுளா ரரிவையா புனைகலை தெறிப்ப
நாண லுற்றனர் பூப்பென நகைப்பரென றுன்னி. (௨௮௮)

சொல்ல ருந்திற வவுணரிற் சிலாதலை துணிந்து
வலலை யிற்கிளார் தராத் தலும வலியினுற மம்மை
யல்லல் செய்திடு கோளிரண் டல்லதை யவைபோ
லெலலை யில்லவை வந்தவென் றிரியுமா லிரவி. (௨௮௯)

நீடி விண்படர் கொடிசில கிமிர்கவர் தததின
காடு தன்னிடைப் புழுந் துதந் தலைமிசைக் காட்டி
யாடல யானையின களேவரங் குத்துவ வடுபோ
ளுடு காக்கையின் முகரும்வந் தார்கொலென் றுரைப்ப. (௨௯௦)

நீட லுற்றசீ ரவுணர்கோ னுணையா னிலமேல்
விட லுற்றிடு வயவர்க்குத் தம்முயிர் மீட்டிங்
கூட லுற்றிடு திறனெனக் கூளிகை கொட்ட
வாட லுற்றிடு முடற்குறை யநந்தகோ டிகளால். (௨௯௧)

இணைய வெல்லையி லெம்பிரா னெரிகதிர்ப் பரிதி
முனையில் வந்தடல் செய்ததை யுணர்ந்திலன் முன்கூழ்
கணையி ருங்கடற் படையெலாம் பட்டவா கண்டு
மனம ருண்டொரு தமிழனாய் கின்றனன் வலியோன். (௨௯௨)

நீண்ட தன்னொரு வேற்படை யுய்த்துநீக் கினளே
பாண்ட ரங்கம தியற்றுவான் படையின் வீட் டினளே
மாண்டு போகவென் றொருமொழி தன்னின்மார் நினளே
விண்டு தானைய முடித்ததெவ் வாறிவ னென்றான். (௨௯௩)

தேரி ழந்தனன் சிலையது மிழந்தனன் நிறல்சேர்
பேரி ழந்தனன் றுணைக ளிழந்தனன் பெரும்பூ
ணைரி ழந்தனன் மவுலியுங் கங்கையு மிழந்தான்
பாரி ழந்திடு மன்னர்போ னின்றனன் படிமேல். (௨௯௪)

கின்றி நெத்தி லவுணர்கோ னெடுஞ்சின நெஞ்சிற்
துன்ற மார்பகம் வியர்த்திடு முடித்தலை துளக்கி
நன்று நன்றொரு பாலகன் வலியென நகையா
வென்றி நான்முகன் படைக்கல மெடுத்தமேல் விடுத்தான். (௨௯௫)
வேறு.

சூற்புய லன்னதோர் சூரன் விடுக்கு
மாற்படு போதன் வயப்படை சென்று
பாற்படு மெல்லை பரஞ்சுடர் செங்கை
வேற்படை சென்று விழுங்கிய தன்றே. (௨௯௬)

விழங்குதல் கண்டனன் வெய்யவ னெஞ்ச
மழுங்குதல் செய்தன னசுடத மூர்த்தி
வழங்கிய தொல்லை வயப்படை யேந்தி
முழங்குழ லென்ன முனிந்துடன் விட்டான். (௨௯௭)

விட்டிடு மாயவன் வெம்படை யேகி
மட்டது கண்ணர்த மாலுரு வீன்று
கிட்டிய காலே கிளர்ந்திடு மொள்வே
லட்டது தன்னையு மார்ந்தது மன்றே. (௨௯௮)

சயம்புனை செம்ம றனாதரு ணீரா
லயன்படை தன்னுட னமபுவி கேள்வன்
வியன்படை தன்னையும் வேற்படை யுண்ணக்
கயம்படு சூரது கண்டுவிம முற்றான். (௨௯௯)

கறுத்திடு கின்றதொர் கந்தர வள்ளல்
விறற்படை தன்னை விடுத்திடி.ன் யாரே
மறுத்திடு வாரஃ தென்று மனத்திற்
குறித்தனன் மாயை கொடுத்தருள் கோமான். (௩௦௦)

மூப்பர நீறெழ மூரல் ஸ்நைதத்தோன்
மெய்ப்படை தன்னை விடுப்பது தேற்றி
யப்படை யேந்தி யருச்சுனை நீரா
லெர்ப்பறு சீர்த்தியு னொய்யென வுய்த்தான். (௩௦௧)

அத்தகு வெம்படை யாட வியற்று
முத்தலை வேற்படை மூர்த்திகள் கோல
மெத்திசை தன்னினு மீண்டுற வார்த்து
மெய்த்தழல் வீசி விரைந்தது மாதோ. (௩௦௨)

ஆடியல் யானைக ளாயின வெட்டும்
வீடிய வேயென வீழ்ந்தயர் வுற்ற
நீடிய நேமியி னின்றிடு செந்தி
யோடிய சேடனு முட்கு யுலேந்தான். (௩௦௩)

படித்தல நெக்கது பல்வகை மேக
மிடித்தொகை சிந்தி யிரிந்தன பானுத்
துடித்தது திங்கள் சுழன்றது மேரு
வெடித்த திடந்தொறும் விண்டதில் வண்டம். (௩௦௪)

இலக்கர் நடுங்கின ரேனைய வீரர்
கலக்க நடைந்தனர் காண்டகு பூதர்
மலக்கம தெய்தினர் மற்றிது தன்னை
விலக்கரி தாலென வோடினர் விண்ணோர். (௩௦௫)

புடவி முதற்புவ னங்க ளனைத்து
நொடிவரை செல்லுமு னெய்தென மாய
முடிவ நியற்றிடு மூர்த்தித் தாமப்
படைவர வன்னது பார்த்தனன் வள்ளல். (௩௦௬)

எந்தைதன் மாப்படை யீடுதன வையன
சிந்தை புரிந்தொரு செங்கையை நீட்டி
வந்துடு மப்படை பற்றினன் மாதோ
தந்தவன் வாங்கிய தன்மைய தென்ன. (௩௦௭)

பெற்ற முயர்த்த பெருந்தகை நாமக்
கொற்ற நெடும்படை யைக்கும ரேசன்
பற்றியொர் பாணி பரித்தன னின்றான்
மற்றது கண்டனன் மாயவண் மைந்தன். (௩௦௮)

வேறு.

விட்ட விட்டதோர் படைக்கெலாம் வேறுவே ரென்று
தொட்டி லானத னுலது மாறறுத றுணியான்
கிட்டி மெல்லையி லவையெலாங் கவார்த்தனன் கேடி
லட்ட மூர்த்திசே யென்பது காட்டின னம்மா. (௩௦௯)

என்னொ டேபொரற் கிவனலால் வேறிலை யினையோன்
றன்னொ டேபொரற் கியானலா திலையிது சரத
மன்ன பான்மையி னெனக்குநே ராமிவ னலது
பின்னை யாருளர் தமிழனுக் குவமையாப் பேச. (௩௧௦)

மான் வேற்படை வன்மையும் னிற்பொழில் வலியு
மேனை யாயுள வன்மையும் கண்டன னினிமேற்
பானல் வாய்மைந்தன் செய்வது பார்ப்பனென் றுன்னி
மோன மாகியே நின்றன னவுணர்கண் முதல்வன். (௩௧௧)

கூண்டம்.] இரண்டாநாட்கூரபன்மன்யுத்தப்படலம். அந்

பொருளி னீர்மையாற் புனைகலன் மாற்றலிற் புனிமே
லிருளி னீர்மையாய்த் தோன்றினே னற்புத மெய்தி
மருளி னீர்மையா னின்றது நோக்கியே வள்ள
லருளி னீர்மையா லினையன மாற்றங்க ளுறைவான். (௩௧௨)

இந்தி ரன்மனி மதலையே யிமையவர் தம்மை
யந்த மில்பகல் சிறையிடைப் படுத்தனை யதற்கா
முந்தொ ரொற்றனை விடுத்தன மாங்கவன் மொழியுஞ்
சுந்தை கொண்டிலை விடுத்திலை யமராதஞ் சிறையும். (௩௧௩)

அன்ன தன்மையா லீண்டியாம் வந்தன மமரிற்
தன்னை நேரிலா திருந்திடு தாரகன் தன்னை
முன்ன மட்டிடு முறையென கின்னையு முனிவா
லின்ன வைகலே யடுதுமென் மேகின மீண்டும். (௩௧௪)

ஈண்டு கின்புடை யீண்டிய விலக்கம்வெள் ளத்து
நீண்ட தானையு கின்சிலை வன்மையு கின்னாற்
நூண்ட லுற்றிடு தெய்வதப் படைசுளுந் தொலைந்து
மாண்டு போயது கண்டனை வறியனாய் நின்றாய். (௩௧௫)

நெடிய தாரகற் செற்றவே லிருந்தது நின்னை
யடுத லிங்கொரு பொருளுமன் தரிதுமற் தன்றாற்
படையி ழந்திடு கின்னுயி ருண்டிடிற் பழியாய்
முடியு மென்றுதாழ்க் கின்றனந் தருமத்தின் முறையால். (௩௧௬)

பன்னு கின்றதென் பற்பல விண்ணுளோர் பலருந்
துன்னு தொல்சிறை விடுத்தியே லுன்னுயிர் தொலையே
மன்ன தன்மையை மறுத்திடி னெல்லையா மடுது
மென்னை கொல்லுன தெண்ணங்க ளுரைத்தியா லென்றான். (௩௧௭)

வேறு வேறுகின் றுலகெலா மளிப்பது வெஃகி
யாறு மாமுகம் பன்னிரு செங்கைகொண் டருள்வோ
னூறு சேரவு ணன்றனக் கிளையன வுரைப்ப
மாறொர் வாசகஞ் சொற்றில னுளத்திவை மதிப்பான். (௩௧௮)

படையி ழந்தன னிவனென வுன்னியே பால
னிடைதெ ரிர்தனன் போலவே யிமையவர் யாப்பை
விடுதி யென்னவும் வல்லனா யினன்விளி வில்லே
டைலு மாற்றலுந் தெரிந்திலன் பிள்ளைமை யதனால். (௩௧௯)

மன்ற லந்தொடை யறுமுகன் வரம்பிலா வைக
னின்று பேரமர் புரியநான் வறிதுகின் றிடினுந்
கொன்றி டிந்திதாழில் வல்லனே தந்தைமுன் கொடுக்க
னென்று மாய்ந்திடா வொருவரம் பெற்றிடு மென்னை. (௩௨௦)

தொழுத ஞ்ந்திரு மவுலியுந் கவிகையுந் துணிய
விழிவ தாகியே தமியனின் தமரியற் றிடினு
மழிவ தில்லையா லாவது மிலைபுக ழதனால்
பழிவ தொன்றுறு மங்கது பாதுகாத் திடுவேன். (௩௨௧)

வேற்று நீர்த்தடங் கொள்வதை யன்றிவென் ளங்க
ஶூற்று நீர்ப்பெரும் புணரியைக் கொள்வதற் குறுமோ
வேற்ற தானையைப் படைகளைத் தொலைப்பதே யன்றி
மாற்று மோவென தமிழுறு வரத்தையு மைந்தன்.

(௧௨௨)

என்னை யங்கவன் முடித்திட லரியதா லியானு
மன்ன வன்றனை யித்துனை வெல்வது மனைத்தே
தொன்ன கர்ப்பெரு வளத்தெடும் படையொடுந் துன்னிப்
பின்னர் வந்தம ரியற்றியே பெருந்திறல் பெறுவேன்.

(௧௨௩)

வசைய தன்றிது செருச்செய்வோர் பற்பகன் மலைந்து
விசைய மெய்தினு மேன்மையாம் வியப்புமா மேலுந்
திசைவி ளங்குறு புகழுமாம் யானுமிச் செய்கை
யிசைவ தேகட னறிஞர்தஞ் சூழ்ச்சியு மிஃதே.

(௧௨௪)

என்று பற்பல சூழ்ச்சிகண் மனத்திடை யெண்ணி
யொன்றொர் மாயையின் மந்திரர் தன்னையுள் ளுறுத்தி
நின்ற மன்னவ னொல்லையின் மறைந்தவ னீங்கிப்
பொன்றி கழந்திடு மகேந்திரக் கோயிலுட் போனான்.

(௧௨௫)

மறைந்து போயசூர் முயற்சியை மன்னுயிர் தோறு
முறைந்த நாயகன் கண்டன னொருதனிச் செவவே
லெறிந்து மற்றவ னுயிர்கொள னினைந்தில னின்னு
மறிந்து தீயவ னுய்யுமோ வெனுந்திரு வருளால்.

(௧௨௬)

வேறு.

ஆய வேலைதனி லாறுமு கன்பான்
மாய னும்மயனும் வானவர் கோவு
மேய தேவர்களும் யாவரு மெய்திக
தூய வந்தனை யுடன்சொல லுற்றார்.

(௧௨௭)

என்று காசிப னிடந்தனில் வந்தா
னன்று தான்முத லாவச ரேசன்
வென்றி யேகொடு வியப்பொ டிருந்தா
னுன்ற னோடுபொரு தோடின னின்மே.

(௧௨௮)

நீடு சூரனுட னீயமர் செய்த
லாட லேயலதை யாங்கவ னுவி
கோடல் சிந்தையிடை கொண்டனை யென்னி
னோடு மோபொருது முய்திற முண்டோ.

(௧௨௯)

துங்க முற்றுடைய சூர்தனை வேலான்
மங்கு வித்திடுகி மற்றதன் முன்ன
மங்க வற்கெதி ரருஞ்சம ராற்ற
லெங்கண் வைத்துடைய வின்னரு ளன்றோ.

(௧௩௦)

என்றி யம்புதலு மெந்தை வினாவி
நன்று நன்மென நகைத்தினி நம்முன்
சென்று நின்ருசமர் செய்திடின் வல்லே
வென்று சூர்முதலை வீட்டுது மென்றான்.

(௧௩௧)

ஆடல் சேருமவு ணன்சம ராற்றூ
தோடி னுமுறு கண்ணுள ராகி
வீடி னார்களை வீழ்ந்தயர் வாருங்
கூடி னார்குமர வேள்புடை வந்தார். (௩௩௨)

சங்க மாகியுறு சாரத ரானே
ரெங்க ணையகளை யெய்தி யிகழ்சூர்
மங்குல் வானிடை மறைந்தது தேரா
வங்கண் ஞாலமலை வுறறிட வார்ததார். (௩௩௩)

திகழ்ந்த பூதர்கள் செருத்தனி லெம்மை
யிகழ்ந்த சூர்நகரி னிம்மதில் வீட்டி
யகழ்ந்து கோபுர மகன்கட விட்டு
மகிழ்ந்து மீண்டிடுதும் வம்மின மென்றார். (௩௩௪)

வம்மின் வம்மினென வல்லை விளித்துத்
தம்மி னங்கனொடு சாரதர் மேலோ
ரம்ம கேந்திர மழுங்குற வார்த்திட்
டிம்மெ னக்கடி தெயிற்புற முற்றார். (௩௩௫)

உறற காலேதன் லொண்மதில் காக்குங்
கொற்ற வீரனதி கோரன் மருங்கிற
சுற்று தானையொடு சோர்வில னின்றான்
செற்று பூதர் படை சென்றன கண்டான். (௩௩௬)

கண்டு ளானனி கனன்றிதழ் கவ்வித்
திண்டி பேரிதி மிலைபபறை யார்ப்பத்
தண்ட வின்றியமா தானைக ளோடு
மண்டு போர்புரிய வந்தெதிரா புக்கான். (௩௩௭)

எதிர்பு குந்திடலு மேற்றெதிர் சென்றூ
ரதிர்பு குங்கழலி னுடிறு பூதர்
பொதிர்பு குந்தவிருள் போர்துழி யெண்ணில்
கதிர்பு குந்தனைய காட்சி படைத்தார. (௩௩௮)

தோம ரம்பரச சூலமொ டெஃக
மேம ருங்கதைக ளேவினா கோரன்
மாம ருங்கவுணர் மற்றிலர் குன்றங்
காம ரம்படை கலந்து விடுத்தார. (௩௩௯)

எடுத்தது வேழகிரை யெற்றினர் தேரை
யொடித்தெ றிந்தன ருகண்டிகள் பாய்மாப
பிடித்தொர் கைகொடு பிசைந்தனர் வீரா
துடித்தி டும்படி துகைத்தனர் பூதர். (௩௪௦)

எறிவர் பல்படையு மெய்குவர் வெங்கோல்
குறிய வீட்டிகொடு குற்றுவர் வாளாற் ~
செறுநர் தங்களுடல் சிந்துவ ரிவ்வா
றறியும் வெஞ்சமரை யாறறினர் தீயோர். (௩௪௧)

சோரி பொங்கின சொரிந்தன மூளை
சாரு றுங்குடர் சரிந்தன சேனங்
காரி பம்பின கணங்களு மேளை
வீரரா மவுண ரும்பலர் வீந்தார். (௩௪௨)

சூ றஞ்சம ரிழைத்துழி யிவ்வா
ரூடல் வெங்கணவ ராற்ற முனிந்தே
சாடி வன்மையொடு தாக்கலு நில்லா
தோடி னுரவுண ராயுளர் முற்றும். (௩௪௩)

கோர மிக்கவதி கோர னெனும்பேர்
வீரன் மற்றதனை நோக்கி வெகுண்டே
போரெ முத்தனை யுரத்தொடு பற்றிச்
சார தப்படைஞர் தம்மொடு நேர்ந்தான். (௩௪௪)

தலைத னிற்கர தலத்தினின் மொய்ம்பின்
மலையி னிற்பெரிய மார்பின் முகத்தி
னெலிக ழற்கண முலைத்திட மோதிக்
கொலைவி னைத்தொருவ னேகுல வுற்றான். (௩௪௫)

சாடி லாததொ ரெழுப்படை பற்றா
வோடி யோடியுரு முற்றென மோதி
வீடு ருதமர் வினைத்திடு பூதர்
கோடி கோடியொ ரிமைப்பிடை கொன்றான். (௩௪௬)

இந்த வாறவ னெழுக்கொடு தாக்க
முந்து துசிமுரி வுற்றது கண்டான்
கந்த னேவல்செய் கணப்படை மன்னன்
சிந்து மேகன்முனி வோடெதிர் சென்றான். (௩௪௭)

சென்ற பூதரிறை செங்கையில் வைகுங்
குன்ற மொன்றையதி கோர னெனும்பேர்
வென்றி யான்மிசை விடுத்தலு நோக்கித்
தன்ற டக்கையெழு வாற்றகர் வித்தான். (௩௪௮)

தகரு மெல்லேதரி யார்கடல் வற்ற
முகிலி னுண்டிடு முரட்பெய ரண்ணல்
வெகுளி யோடவுணர் வேந்தனை பெய்தி
யகல மீதினி லடித்தனன் மாதோ. (௩௪௯)

அடித்த லோடுமவு ணர்க்கிறை யானோ
னிடுக்க னெய்தியிவ னாவியை யின்னே
முடிப்ப னென்றுமுச லங்கொடு மொய்ம்பிற்
புடைத்த னன்னுருமு வீழ்வது போல. (௩௫௦)

பூதன் மொய்ம்பிடை புடைத்த வெழுத்தா
னேத மாமுரிய வேற்றெதிர் தெவலைக்
கூது கைகொடு கபோல மதன்கண்
மோத வேயவுண னாவி முடிந்தான். (௩௫௧)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்குரபன்மன்யுத்தப்படலம். அள

வாய்தல் போற்றிய வயப்படை வீரன்
சாத லுற்றுழி தலைத்தலை யார்த்துப்
பூத சேனையர்கள் பொம்மென வேகி
மூதெ யிற்றலை மூதற்கடை சென்றார். (௩௫௩)

ஆண்டி யோசனையொ ராயிரம் வான்போ
யீண்டு செம்மணிக ளாலிய லுற்று
மாண்ட தீயவட வாழுக மேபோ
னீண்ட தோர்க்கரி நின்றது கண்டார். (௩௫௩)

கண்ட தோர்க்கரி கைகொடி தொட்டுத்
தெண்டி ரைக்கடலின் மேற்செல விட்டார்
மண்டு மேருவரை யின்குவ டேந்திச்
சண்ட வாயுவிடி தன்மைய தென்ன. (௩௫௪)

அன்ன வேலையி லலைந்தது ஞாலம்
பன்ன கேசனு மிகப்பட ருற்றான்
மன்னு சூருரை மகேந்திர மூதூர்
துன்னு தானவா துளங்கி யயர்ந்தார். (௩௫௫)

ஈண்டு பூதரெறி யுஞ்சிக ரந்தா
ஞண்டவ் வேலையிடை யாழ்ந்தது தொன்ன
ணீண்ட மேனியிறை நின்றளி யாமுன்
மாண்டி சாய்ந்துவிழு மந்தர மென்ன. (௩௫௬)
வேறு.

பொலங்கெழு சிகரியப் புணரி சேர்தலிற்
கலங்கின விரிதிரைக் கைம்ம றித்ததான்
மலங்கின மொடுசுரு வருந்தி மிங்கில
கிலங்குந் மிரிந்ததங் கிளைக ளோடுமே. (௩௫௭)

மாதலம் புருந்திடுஞ் சிகரி வாரியுட்
பூதரங் குய்த்திட விரைவிற் போவது
வேதமுன் கொணர்தரு மீனம் வேலையிற்
பாதலம் புருந்திடு பான்மை போலுமே. (௩௫௮)

கழற்கறங் கியதெனுங் கண்ண ருந்திய
வழற்கொழுந் தாகிய சிகரத் தாய்மணி
நிழற்பொலிந் திடுவன நீல வேலையிற்
றழற்பரந் தெழுவதோர் தன்மை போலுமே. (௩௫௯)

நாகர மணிவெயி னனுகும் வேலையிற்
சிகர மும்பர்போய்த தெறித்தது மீள்வது
சாகர முற்றது தழுவென் றுன்னியே
மாகர வாரிநீர் வழங்கல் போலுமால். (௩௬௦)

காமீரு சிகரியிற் கவைஇய மாமணி
யேமுற நிழற்றிய வெழிலை நோக்கியே
பூமது துகர்தரு பொறிவண் டானவை
தாமரை வனமென வயிர்த்துச் சாருமால். (௩௬௧)

பங்கய மணிநிழல் பரப்பை நோக்கியே
யிங்கிவை தசையென வெண்ணிப் புட்குல
நுங்கிய செல்வன நொய்தி நெய்தியே
யங்கிகொ லெனச்சில வகன்று போயின.

(௩௬௨)

தெழித்திடும் வேலையிற் செய்ய சோதியாற்
மழற்பொலி கோபுரந் தரிப்பின் நேகலாற்
கிழித்தன பணிபதி கிளர்ந்து மற்றவர்
விழித்தன ருருமென வெருவி யோடினார்.

(௩௬௩)

பூதர்கள் யாம்விடு பொலங்கொள் கோபுர
மோகநெஞ் சடைதலு முதிர்ந் கான்மதாற்
சேதன மோவிது செப்பு மென்மனர்
மீதுறு கதிர்மணி வெயிலென் றுன்னலார்.

(௩௬௪)

பொற்பகல் சிகரியுட் பொருந்தி யாழ்ப்பவ
ரற்பக னுகருமீ னவரை நுங்குமான
முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மற்றது
பிற்பக றமக்குறும் பெற்றி யென்னவே.

(௩௬௫)

ஆனதொர் கோபுர மளப்பி லாதமர்
தானவர் கிளையொடும் வீழ்ந்த தன்மையான்
மீனுறு திரைக்கடல் வெள்ள மேற்செலா
மாநக ரெயிறனை வளைந்து புக்கதே.

(௩௬௬)

காதிடு மியற்கையிற் கால்கொண் டேகலிற்
பூதலம் வெருக்கொளப் பொங்கு மார்ப்பினின்
மீதமர் காரினில் விமலன் விட்டிடும
பூதரை நிகாத்ததப் புரிசை சூழ்புனல்.

(௩௬௭)

மைக்கடல் புவியினு மகேந்தி ரப்புர
மிக்கது போலுமென் றைய மேற்கொளா
விக்கண நாடுது மென்று சென்றபோற்
புக்கது நகரிடைப புணரி நீத்தமே.

(௩௬௮)

மீனெனு மைந்தரை மிசைந்த தானவர்க்
கானதொ ரிறுவரை யுணுகிற் நிவ்விடை
யானவர்ப் பொருவழினன் மெண்ணிச் சேறல்போற்
போனதப் பதியினுட் புணரி நீத்தமே.

(௩௬௯)

இவ்வகை நிகழ்ந்திட வெறிந்த கோபுரம்
பௌவமுற் றிடுதலும் பைமபொன் மாமதில்
வெவவலி யரசாகள விளிப வீறிலாக்
கௌவைகொ டுருநகர்க் காட்சித் தாயதே.

(௩௭௦)

எல்லைமற் றனையதி லீண்டு சாரதர் ,
மல்லலம புரிசையின் வடாது பாங்கரை
யொல்லைபிற மம்பதத் துதைப்பச் சாய்ந்தது
செல்லுற வீழ்ந்திடு சிகர மேயென.

(௩௭௧)

காண்டம்.] இரண்டாநாட்குரபன்மன்யுத்தப்படலம். அந்

மாமதில் சாய்தலும் வலிய பூதர்கள்
காமரு நகரினுட் கலந்து நண்ணினு
ரேமரு கடங்கலுழிபங்க ளீண்டியோர்
தாமரை மலர்த்தடந் தன்னிற் புக்கபோல். (௩௭௨)

காணுறு பங்கயக் கடவுட் கிப்பகல்
போனதோர் காலையிற் புணரி யாவையு
மாநிலங் கொள்வது மானப் பூதவெஞ்
சேனைகண் மகேந்திர புரத்திற் சென்றவே. (௩௭௩)

புக்கனர் வீரர்கள் புயலின் மேனியுஞ்
செக்கரங் குஞ்சியாந் தீயுங் கைகளாய்
மிக்கெழு புணரியும் வேறு வேறுறு
மைக்கட லுலப்பில வருவ போலவே. (௩௭௪)

துதித்திட வரியவ னகசிற் றுண்ணென
வெதிர்த்திடு தானவ ரினத்தை யொல்லையிற்
சிதைத்தனர் மாளிகை சிகரம் யாவையு
முதைத்தனர் கீட்டின ருயர்ந்த பூதரே. (௩௭௫)

மதரொடு குறுகுமவ் வயவெம் பூதர்க
ள திர்கழ லடிகளா லளபபின் மாளிகை
பிதிர்வட வுந்தலும் பிறங்கு பூதிகள்
கதிருறு கதியினுங் கடந்து போனவே. (௩௭௬)

வேறு.

அங்கவ் வெல்லையிற் சாரத வேந்தர்க ளயில்வேற்
புங்க வன்றனை நீங்கியா மவுணர்கோன் புரத்து
ளிங்கி னிப்படர் கின்றது தக்கதன் மென்னுச்
செங்க ளந்தனின் மீண்டனர் சேனையுந் தாமும். (௩௭௭)

ஆன காலையிற் பூதர்களு் செய்கைக ளனைத்து
ஞான நாயகன் காண்குறு நல்லருள் புரிந்து
மான வேற்படை வீரரு மமரரும் வழத்தச்
சேனை யாவையுங் கொண்டுதன பாசறை சோந்தான். (௩௭௮)

பாச றைப்புரு குமரவேள் பாரிடப் பகுதி
யாச ரப்புனை யாவணச் சூழல்போ யமர
வாச வத்தனிக் கடவுளா தியர்புடை வழத்த
வீச னிற்சிறந் தரியனை தன்னில்வீற் றிருந்தான். (௩௭௯)

ஈண்டு தானவ ரிலக்கம்வெள் ளத்தரு மின்னே
மாண்டு போயின ரனையரை மலிகிர்க் கரத்தாற்
றீண்டி வான்மையிற் குறைந்தன னென்றுசெஞ் சுடரோ
னுண்டு மூழ்குவான் புக்கென வளக்கரை யடைந்தான். (௩௮௦)

வேறு.

புரந்தர னுதியர், புன்மை நீக்கியே
பெருந்திரு வுதவுவான் பிரான்மன் காதல
னிருந்தனன் பாசறை யீது கின்றிடத்
திருந்தலர் மாட்டுறுஞ் செய்கை செப்புவாம். (௩௮௧)

ஒருவரு முளத்தினு முணர்வு ருவகை
யருவம தாகியே யகன்று ருர்முதல்
பொருவரு மகேந்திர புரத்துக் கோயிலுட்
டிருமகண் மணமனைச் சேறன் மேயினான். (௩௮௨)

பஞ்சடி நுபுரப் பதுமை கோயில்போ
யஞ்சிய லடுத்தமெல் லமனி மேலுரூத்
துஞ்சலன் யாரொடுஞ் சொல்லு மாடலன்
வெஞ்சமர் வினையமே யுன்னி மேயினான். (௩௮௩)

ஆனதொ ரெல்லையி லரசன் போர்செயப்
போனதும் பொருததும் புறந்தந் தோமென
மாநக ரதனிடை வறியன் வந்ததும்
பானுவின் பகைஞனுக் கொற்றர் பன்னினார். (௩௮௪)

சொன்னடை மந்திரத் தொடர்பு மாயமுந்
தன்னுறு படைகளுஞ் சாத னஞ்செய்வோ
ன்னனது கேட்டலு மலக்க ணெய்தியே
மன்னுறு கடிநகா வல்லை யேகினான். (௩௮௫)

மணிகிரை யிகளியே மாறு வில்லுமி
ழிணையறு சினகர மெய்திச் சேக்கைமேற்
றணிவறு சூழ்ச்சியோ டமர்ந்த தாதைதன்
றுணையடி வணங்கியே தொழுது கூறுவான். (௩௮௬)

மாற்றலர் யாவரு மறிய வல்லேபோ
ராற்றுதி யாலென வைய முற்பகல்
சாற்றினை விடுத்தனை தமிழ னேகியே
யேறறவர் தம்முட னிகல்செய் தேனரோ. (௩௮௭)

உற்றில னறுமுக னொழிந்த வீரர்கள்
சுற்றிய டையொடு துவன்றிப் போர்செய்தார்
பற்றிய மோகமாப் படையைத் துண்டியான்
மற்றவ ருணர்ச்சியும் வலியு மாற்றினேன். (௩௮௮)

சென்றம ரியற்றிய செறுநர் யாரையும்
வென்றன னததுணை விமலன் மாமக
னொன்றொரு மாப்படை யுய்ப்ப வென்படை
வன்றிற னீங்கியே வருந்தி மீண்டதே. (௩௮௯)

ஆன்னதொர் பான்மையா லணையர் யாவரும்
பின்னுணர் வெய்தியே பெயர்ந்து போயினு
ரென்னிது வெற்றியென் றியானு மீண்டன
னுன்னொடு முரைத்தில னுள்ளம் வெள்கினேன். (௩௯௦)

நெற்றியங் கண்ணுடை கிமல னேனையோர்
முற்றரு படைகளான் முடிவின் மாயையார்
பற்றலா யாரையும் படுதது நாணையே
வெற்றிகொள் குவனென நென்னன் மீண்டான். (௩௯௧)

ஞாபிற வந்தபி னண்ண லார்மிசைப்
போயம ரியற்றிடப் புறத்திற் சென்றன
னாயதன் முன்னரே யனிகந் தன்னுட
னையென வேகனை யெந்தை நீயென்றார். (௩௬௨)

வரந்தனி லழிவுறு வள்ள லீண்டுறு
திருந்தல ருடனமர் செய்தற் காகவோ
தருந்துணை வேண்டலை யதனை யுன்னியீண்
டிருந்தன னிப்பக லீதென் செய்கையே. (௩௬௩)

ஓர்ந்திலை யித்திற முணர்வு ளாரொமிந்
தேர்ந்திலை யென்னையும் விளித்துச் செப்பிலை
சார்ந்திடு நார்பெருந் தானை தன்னொடும்
போர்தனை யமார்க்கிது பெருமைப பாலதோ. (௩௬௪)

அமரருக் காக்கமு மவுணர்க் கேக்கமு
பிமையவர் முதல்வனுக் கின்பு நல்கனை
குமரனைக் கணங்களைக் குறித்து மன்னநீ
சுமரினுக் கேகுத நலைமை யாகுமோ. (௩௬௫)

திகழ்ச்சிகொண் மேலவர் சிறியர் தம்மொடு
நிகழ்ச்சிகொள் போரிடை நோவ ரேயெனிற
புகழ்ச்சிய தில்லையாற் பொருது வெல்லினு
பிகழ்ச்சியின் பாலதா மெவரெ வர்க்குமே. (௩௬௬)

சென்றது கிடந்திடச் சிறிய னென்னினு
மொன்றிவண் மொழிசுவ னுள்ளங் கோடியா
லின்றிர வகன்றபின் னெகி யாரையும்
வென்றிகொண் டேகுவன் விடுததி யாவெனை. (௩௬௭)

கொற்றவை சிறுவனைக் கொற்றங் கொள்வதுந்
சுற்றுறு படையையான் றொலைக்குந் தன்மையு
மொற்றுவர் கண்டுமு னுரைக்க வெந்தைநீ
தெற்றென மகிழ்ச்சியிற் சிறந்து வைகுதி. (௩௬௮)

வே று.

கூரிய வேற்படை கொண்டுடை யோனை
வீரர்க டம்மொடு வெற்றிகொ ளேனேல்
வாரல னீண்டு மகிழ்ந்திறை நல்கும்
பேரர சாட்சி பிடிக்கில னென்றான். (௩௬௯)

என்பது கேட்டலு மெவ்வுல கிற்குந்
துன்பு புரிந்திடு குரபன் மாவா
முன்பன் மகிழ்ந்து முகத்தெதிர் கிற்குந்
தன்புதல் வற்கிது சாற்றுத லுற்றான். (௪௦௦)

மீவர்க டாங்கரு முச்சக முள்ள
தேவரு மையிரு திக்குடை யோரு
மேவரு மேற்கு ழு மெம்பியை யட்ட
மேவல னுறறலை வெல்லரி தம்மா. (௪௦௧)

பன்னிரு செங்கை படைத்துள சேயோன்
தன்னொ டெதிர்த்து சமர்த்தொழில் செய்வா
ரென்னல தில்லை யிவன்சிறி யோனென்
றுன்னலை வன்மையி னொப்பில னேகாண். (சூஉ)

குன்ற மெறிந்திடு கூரிய வேற்கை
வன்றிற லாளனை வன்மையில் யானே
வென்றிடு கின்றனன் மேலது கிற்க
வொன்றுள தைய வுரைப்பது கேண்மோ. (சூ௩)

ஒற்றென வந்தும் மூரலை வித்துப்
பறறலர் நீடு படைக்கிறை யாகுங்
கொற்றவ னைத்தனி கூவி மலைந்து
செற்றனை யேகுதி சேனையொ டென்றான். (சூ௪)

தந்தை புகன்றிடு தன்மையை யோரா
வெந்தை பிரற்குள மித்திற மாமேன்
முந்திறை தன்னின் முடிப்பனி தென்ன
மைந்தனை நோக்கி மகிழ்ந்தனன் மன்னன். (சூ௫)

அடுசமர் செய்வகை யாங்கவ னேக
விடையது நல்கி வியத்தகு மன்ன
னிடையுறு சூழ்ச்சிக ளியாவு மிகந்து
மிடைதகு தொல்வன மேவி யிருந்தான். (சூ௬)

தாதைத னேவ றலைக்கொடு சென்றே
யாதவன் மாற்றல னாகிய மைந்த
னேதமி றன்குல மேகலு மங்கட்
தேவர் பற்பலர் துண்ணென வந்தார். (சூ௭)

துங்கம துற்றுள சூர்தரு மைந்தன்
செங்கம லம்புரை சீறடி தன்னைத்
தங்கண் முடிக்கொடு தாழ்ந்தனர் கின்றே
யிங்கிவை கேட்க வெனமொழி குற்றார். (சூ௮)

வேறு.
மன்னவ னின்றிபோய் மலைந்து மீண்டபி
னென்னலன் மாட்டிறு முலப்பில் பூதர்க
ளிந்நகர் வடாதுசா ரெய்திக் காவலோன்
றன்னுயிர கொண்டனர் தானே சிந்தினார். (சூ௯)

தருவர்த மாப்படை தலைய ழிந்தபி
கைவிரு விகம்பளந் தாண்டு நின்றிடு
சுகரியைக் கீண்டிதஞ் செங்கை யாலெடா
வெகுளியொ டளக்கரின் மீது வீசினார். (சூ௧௦)

நீடிய சுகரிபோய் நேமி புக்கபின்
மாடுறு வடபுல மதிலை முற்றவுஞ்
சாடினார் மீண்டனர் தலைவ ளிந்நகர்
கோடில் தாங்கடற் குட்டம் போன்றதே. (சூ௧௧)

என்றலும் வினவியே யேந்த மன்புடை
சென்றிடும் வயவரிற் சிலரை நோக்கியே
வன்றிற் லுடையநம் மரபிற் மச்சனை
யொன்றொரு கணத்தின்முன் னுய்த்தி ரென்னவே. (சக௨)

ஆயவர் விரைந்துபோ யவுணத் தச்சனை
மேயின ரிறைமகன் விளித்து ளானெனக்
கூயினர் வருகெனக் கொடுவர் துய்ததனர்
மாயிருங் கதிரைமுன் வெகுண்ட மைந்தன்முன். (சக௩)

தன்னடி வணங்கியே தச்ச னிற்றலு
மன்னவர் மன்னவன் மதலை வல்லே
யிந்நகர் வடமதில் சிகரி யேனவுந்
தொன்னெறி யமைக்கெனச் சொற்றுத் தூண்டினான். (சக௪)

எல்லைமற் மன்னதி னெல்லை தன்பகை
கல்லுயர் மொய்ப்பன்மா காய நென்பதோர்
வல்லவு ணன்னை வருதி யென்றுகூ
யொல்லையி னிணையதொன் றுரைத்தன் மேயினான். (சக௫)

சேயுயர் வடமதில் சிகரி தன்னிடைப்
போயினை யந்நெறி புரத்தி யாலென
வாயிரப் பத்தெனு மனிக வெள்ளமோ
டேயினன் ருனுறு மிருக்கை யெய்தினான். (சக௬)

அத்துணை யேகியே யவுணர் கம்மிய
னுதர நெடுமதி லோங்கு கோபுரஞ்
சித்திர வுறுப்பொடு சித்தத் தூன்னியே
வித்தக வன்மையால் விதித்துப் போகவே. (சக௭)

அகுகரி புரவிதே ரவுணர் தானையாக்
கடலுடன் சென்றுமா காய நென்பவன்
வடமதில் சிகரியின் வாய்தல் போற்றியே
சுடர்கெழு தீபிகை சுற்ற வைகினான். (சக௮)

ஆயது கிகழ்வுழி யாழி வெற்பின்வாய்
ஞாயிறு நணுகநள் ளிருளின் யாமினி
போயது மெய்ப்புலன் புந்தி சேர்வுழி
மாயைய தகன் றிடும் வண்ண மென்னவே. (சக௯)

கங்குலென் றுரைபெறு கடவுட் கற்புடை
நங்கையை மேவுவா நயப்பு மேற்கொளா
வங்கவ னாததொடார் தணுகு வானெனச்
செங்கதி ரண்ணல்கீழ்த் திசையி லெய்தினான். (ச௨௦)

வசனம்.

சூரபன்மன் சூரியோதயத்துக்குமுன்னேயெழுந்து காலைக்கடன்கழித்து, சிங்காதாத்தில்வீற்றிருந்து, தூதரையழைத்து, இவ்வுலகத்திலுள்ள நமது சேனைகள் முழுதையும் உடனே கொண்டுவருங்கள் நாம் முருகனோடு போர்புரியுச்செல்லுவோம் என்றலும், அவர்கள் அப்படியே சேனைகளையெல்லாம் ஒருங்கேகொண்டு வந்தெதிரேவிடக்கண்டு, இப்பொழுதே பகைவரைவென்றவன்போல மனமகிழ்தான். பிறகு போர்க்கோலங்கொண்டு, அதிரூரன், அசுரேந்திரன் என்னும் இருவரையும் படைத்தலைவராக நியமித்து, மேருமலைபோன்ற பெருந்தேரேறி, நால்வகைப்படையும்சூழ்ந்துவர, ஆகாயமார்க்கமாய்ச்செல்லுவது கண்ட இந்திரன், சண்முகப்பெருமான் சந்திதியையடைந்து வணங்கிச் சூரபன்மன் போர்க்கோலங்கொண்டுவருகிறான் அவனைக்கொன்று எங்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் அப்படியேயாகுவென்று வாயுதேவனாகிய பாகனை யழைத்துத் தோகொண்டுவரப் பணித்து அத்தேரின்மீதேறியருளி, தேவர்கள் பூமழைபொழியவும், போர்க்குரிய வாததியவிசேடங்கள் முழங்கவும், வீரவாகு தேவர்முதலியோர் சூழ்ந்துவரவும் விரைந்துசென்று போர்க்களமடைந்தார். அடைதலும், பூதப்படைகளும் அவுணப்படைகளும் கைகலந்து போர்செய்யத்தொடங்கிப் பலவகையாகிய ஆயுதங்களைப்பிரயோகித்து ஆரவாரித்தன. அப்பொழுது இறந்தவர்களுடைய கலந்தங்கொழுந்து குதிப்பதைநோக்குமிடத்து அது சண்முகப்பெருமானதுபோலில் நாம் இறந்ததனால் எமக்கினிப் பிறவித்துன்பமில்லையென்று மகிழ்ந்து ஆந்தககூத்தாவேதுபோலிருந்தது. அவுணர்கள் பெரும்பாலும் மாண்டதுகண்ட அதிவீரன் என்பவன் மிகவும் கோபங்கொண்டு பூதப்படைகளைக் கொன்றுகுவிக்கையில், பூதப்படைத்தலைவரிலொருவனாகிய உக்கிரன் என்பவன், ஒரு தண்டாயுத்தை அதிரூரன்மேலெறிய, அவனும் தூரூயிரம் பாணங்களை உக்கிரன் மேற்செலுத்தினான்; அவன் பெரிய மலையொன்றைப் பிடுங்கியெறிந்து அதிரூரனேறியிருந்த தேரைப் பொடியாக்கினான்; குதிரைகளையும் அழித்தான். அதிரூரன் அநேகபாணங்களையேவ, உக்கிரன் கதையொன்றினால் அவையாவும் பொடிபடுத்தினான். அசுரூரன் அக்கினிக்கணையொன்றையேவ, அதை உக்கிரன் விழுங்கிவிட்டான். பின்பு வருணஸ்திரம்முதலியவற்றைவிட, அவற்றையும்பற்றி விழுங்கிவிட்டான். அதற்குமேல் அதிரூரனும் அவுணப்படைகளும் இனியாம் என்பெய்வதென்று மனங்கலங்கினார்கள். தேவர்கள் பிரமனைநோக்கி, இவ்வுக்கிரனுக்கு அளவிறந்த இந்தப்பேராற்றல் எப்படியுண்டாயிற்றென்று கேட்க, பிரமன் அவர்களைநோக்கி, இவன் நீலகண்டனாகிய நின்மனைநோக்கித் தவம்புரிந்து அவனருளால் இப்பெருவலிப்படைத்திருக்கிறான். இவன்புகழ் எம்மால் எடுத்துச்சொல்ல முடியாதென்றான். தேவர்கள் தலையசைத்து அப்படியாவென்று மகிழ்ந்துவியந்தார்கள்.

இவ்வாறு ஆகாயத்தில் நடக்கையில், அதிரூரன் சிவாஸ்திரத்தைவேவ, அனை உக்கிரன்கண்டு, தன்கையிலிருந்த தண்டினைநீக்கித் திருவைந்தெழுத்தைத் தியா கிற்றலும் அந்தச்சிவாஸ்திரம் மீண்டுபோயிற்று. அதைக்கண்டு தேவர்கள் மலர் மழைசொரிந்தார்கள். பிறகு உக்கிரன் தன்கைத்தண்டினால் அதிரூரனைத்தாக்கு தலும் அவன் பதைபதைத்து விழுந்து இறந்தான். இச்செய்தியையறிந்த அசுரேந்திரன் பூதப்படைகளைச் சிந்திப்பிந்தஞ்செய்தான். அதுகண்டு வீரருள்கககன் என்பவன் எதிர்த்து, ஒருமலையைப்பறித்தெறிந்து அசுரேந்திரன் கைவில்லையொடித்தான். பிறகு அக்கககன் அவனால் துன்பமடைந்துகிற க மத்தன் என்பவனும்

காண்டம்.] மூன்றாட்பானுகோபன்யுத்தப்படலம். ௯௫

சிங்கன் என்பவனும் வந்தெதிர்த்து தோல்வியடைந்தார்கள். அதன்பிறகு இலங்கத்தவரில் தண்டகன் முதலியோர் எதிர்த்து போர்செய்து தளர்த்தார்கள். அதன்பிறகு அகரேந்திரன் வீரவாகுதேவரையெதிர்த்து போர்செய்யக்கண்ட தேவர்கள், அகரேந்திரன் யானைமகன், வீரவாகு சிம்புளின்மகன், இவருள் யார்வெல்வாரோ வென்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது வீரவாகுதேவர் கைமிஞ்சி அவனைக்கொன்றார். இதையறிந்த சூரபன்மன் கோபங்கொண்டெழுதலும் வீரநீவாகரன்முதலிய பூதவீரர்கள் எதிர்த்தார்கள். அவர்களுையெல்லாம் அநேகமாயிரம் பாணங்களால் வருத்தினான். இதைக்கண்ட வீரவாகுதேவர் வந்தெதிர்த்தார். அவரைச் சூரபன்மன்னோக்கி, நீ தூதனென்றுசொன்னால் உன்னைக்கொல்லமாட்டேன், நீயொரு வீரன்போல வந்தெதிர்த்தாயாதலால் இதோவுன்னைக்கொல்லுகிறேன்பார் என்று பலபாணங்களை யேவியருத்த, அவரும் பலபாணங்களையேவியுடையவாறு டெடுநேரம் போர்நிகழ்ந்ததில் வீரவாகுதேவர் இளைத்ததைக்கண்ட சண்முகப்பெருமான், அவனோடு எதிர்த்து போர்செய்யத்தொடங்க, அவன் இவரை நோக்கி, முருகா! நீயொரு சிறுபாலகன், நீயோ என்னோடு போர்செய்யவல்லே, உனக்குதவியாய்வந்த வீரவாகுவும் பூதப்படைகளும் பட்டபாடறியாயோ, வென்றிவாறுசொன்ன சூரன்வார்த்தையைக்கேட்ட சண்முகன், சூரனைநோக்கி, நீயே நன்தள்ளுகிறாய், என்னைப் பாலகனென்றிகழ்கின்றாய், இந்தப்பாலகனெதிரே உன் வல்லமையைக்காட்டக்கடவை யென்றுசொல்லி அவனுடைய தேர் வில்முதலிய எல்லாவற்றையும் அழித்தலும், அவன் பிரமாஸ்திரம் நாராயணஸ்திரம் முதலிய வற்றையேவ, அவற்றையெல்லாம் தன்கை வேற்படையே விழுங்கச்செய்தனர். பிறகு சூரன் சிவாஸ்திரத்தைத்தொடுக்க, அதைத் தமது திருக்கரத்தினாலே பிடித்துக்கொண்டு அவனுக்குத் தருந்த புத்திமதிகளைச்சொல்லவும், அவன்கேளாமல் மாயமாய் மறைந்துபோனான். போகுகளத்தில் அயர்ந்துவிழ்ந்திருந்த சேனைவீரரும் சண்முகப்பெருமானை வந்தடைந்தார்கள். சிலபூதவீரர் அதிகோரனுடன் போர்செய்து அவனையும் அவன்சேனையும்கொன்று மீண்டெவந்து சண்முகப்பெருமானையடைந்தார்கள். சண்முகப்பெருமானும் பூதவீரரும், இலக்கத்தொன்பதின்மரும், தமமைச்சூழ்ந்துவரப் பாசறையிப்பிரவேசித்துத் தமது சிங்காதந்தத்தில் வீற்றிருந்தார். சூரியனும் அஸ்தமித்தான். பூதர்களால் வடக்குவாயில் அழிக்கப்பட்டதென்று தூதாசொல்லக்கேட்ட பானுகோபன் மயனையழைத்து அவனால் அந்தவாயிலைப் புதுக்குவித்து மாகாகாயன் என்பவனை அந்த வாயிற்காவனாக நியமித்துத் தானும் தன்மாளிகையில் இனிதுவீற்றிருந்தான்.

இரண்டாநாட்கூரபன்மன்யுத்தப்படலம் முற்றிற்று.

மூன்றாட்பானுகோபன்யுத்தப்படலம்.

இரவிவர் துற்றுழி யெழுந்து சூர்மகன்
மரபுளி நாடகடன் வழும லாற்றியே
செருவினி லுடைந்திடு சிறுமை சிந்தியாப்
பொருவரு மாயையைப் போற்றன் மேயினான்.

(௧)

போற்றினன் முன்னுறு பொழுதின் மாயவன்
கோற்றொழில் கன்றிய சூமரன் முன்னரே
தோற்றின னிற்றலுந் தொழுத கையினன்
பேற்றினை முன்னியே யினைய பேசுவான்.

(௨)

தாதைத னவ்வைகேள் சண்முகத்தவன்
நூதவ னோடுபோர்த் தொழிலை யாற்றினே
னேதமின் மானமு மிழந்து சாலவு
நோதக வழந்தன னோன்மை நீங்கினேன்.

(க)

துன்னல ரோடுபோர் தொடங்கி யீற்றினிற்
பின்னிடு வார்பெறும் பிழையும் பெற்றன
னென்னினி வரும்பழி யிதற்கு மேலென்றா
னன்னது மாயைகேட் டதைதன் மேயினான்.

(ச)

மறைநெறி விலக்கினை வானு ளோர்தமைச்
சிமையிடை வைத்தனை தேவர் கோமகன்
முமையினை யழித்தனை முனிவர் செய்தவங்
குமையுறு வித்தனை கொடுமை பேணினாய்.

(ந)

ஒவருந் தன்மையா லுயிர்கள் போற்றிடு
மூவரும் பகையெனின் முனிவர் தம்மொடு
தேவரும் பகையெனின் சேணி லுற்றுளோ
ரேவரும் பகையெனின் னெங்ஙன் வாழ்தியால்.

(சு)

பிழைத்திடு கொடுநெறி பெரிதுஞ் செய்தலாற்
பழித்திறம் பூண்டனை பகைவ ரிந்நக
ரழித்தம ரியற்றிட வவர்க்குத் தோற்றனை
பிழைத்திடும் விதியினை யாவர் நீங்கினார்.

(எ)

நூற்றிவண் பற்பல நுவலி னுவதென்
மாற்றருந் திறலுடை மன்னன் மைந்தநீ
சாற்றுதி வேண்டுவ தருவ னென்றலு
மாற்றவு மகிழ்சிறந் தனையன் கூறுவான்.

(அ)

நின்றம ரியற்றியே நென்ன லென்றனை
வென்றன னேகிய வீர வாகுவை
யின்றனி கததொடு மீறு செய்திட
வொன்றொரு படையினை யுதவு வாயென்றான்.

(க)

ஆடல்வலி பிழைத்திடு மவுணன் சொற்றன
கெடலரு மாயவன் கேட்டுத் தன்னொரு
படையினை விதித்தவன் பாணி நல்கியே
கடிதினி லொருமொழி கழறன் மேயினான்.

(க0)

மற்றிது விடுத்தியான் மறையிற் கந்தவே
ளொற்றனைப் பிறர்தமை யுணர்வை வீட்டியே
சுற்றிடும் வாயுவின் றொழிலுஞ் செய்யுமா
லிறமையிற் சயமுன தேகு வாயென்றான்.

(கக)

உரைத்திவை மாயவ னும்பர் போர்துழி
வரத்தினிற் கொண்டிடு மாய மாப்படை
பரித்தவ னெருநலிற் பழியை நீங்கியே
பெருத்திடும் பெருமிதப் பெற்றி கூடினான்.

(கஉ)

கூர்ப்புறு பல்லவங் கொண்ட தூணியைச்
சோப்புறத் திறுக்கமெய் செறித்துச் சாலிகை
கூர்ப்பெருங் கொடுமரங் கரங்கொண் டின்னதோர்
போர்ப்பெருங் கருவிகள் புனைந்து தோன்றினான். (௧௩)

காற்படை யழற்படை காலன் றொல்படை
பாற்படு மதிப்படை பரிதி யோன்படை
மாற்படை யரன்படை மலர யன்படை
மேற்படு சூர்மக னெடுத்தன் மேயினான். (௧௪)

மேனவப் படைமதில் விரவு சாலையுள்
வானவப் படைகொடு வாய்தல் போந்தன
னாவப் படைதரு மாடல் வில்லினான்
மூனவப் படைஞர்க் கொழுது தாழ்ந்திட. (௧௫)

சயந்தனைப் பொருதிந் தார்பெய் தோளினான்
சயந்தனைப் பொருதநாட் சமரிற் கொண்டதோர்
சயந்தனத் தேறினன் மருவார் யாவருஞ்
சயந்தனைப் பெறுகென வாசி சாறமவே. (௧௬)

ஒப்பறு செறுநர்மே லுருதுதுப் போர்செயத்
துப்பறு சூாமகன் றொடாகின் றுனெனச்
செப்பறு மொறறர்க் டெரிந்து போமென
வெப்பறத் தானையு மெழுந்து போந்தவே. (௧௭)

பரிபதி னாயிர வெள்ளம் பாய்மத
கரிபதி னாயிர வெள்ளங் காமர்தே
ரொருபதி னாயிர வெள்ள மொப்பிலா
விருபதி னாயிர வெள்ள மேனையோர். (௧௮)

நாற்படை யிவ்வகை நடந்து கோமகன்
பாற்பட விரவின பரவு பூழிகண்
மாறப்படு புணரிநீர் வறப்பச் சூழ்ந்ததான்
மேறப்படு முகிலின மிசைய வந்தென. (௧௯)

திண்டிற் லனிகமீச் சென்ற பூழிகண்
மண்டல முழுவதும் வரைகள் யாவையு
மண்டமும் விழுங்கியே யவைக ளற்றிட
வுண்டவி னடைத்தன வுவரி முற்றுமே. (௨௦)

முரசொடு துடிசூட முழுவஞ் சல்லரி
காடிகை தண்ணுமை யுடுக்கை காகள
மிரலை ளாதியா மியங்க ளார்த்தன
திருநக ரழியுமென் மரமறுஞ் செய்கைபோல். (௨௧)

உழையுடைக் கற்பின ருரையிற் சென்றிடா
தழையுடைப் பிடிக்குநீர் தணிக்கும் வேட்கையாற்
புழையுடைத் தனிக்கரம போக்கிப் பொங்குநூன்
மண்டியுடைத் திடுவன மதங்கொள் யானையே. (௨௨)

கார்மிசைப் பாய்வன கதிர வன்மனித்
தேர்மிசைப் பாய்வன கிலையிற் பாய்வன
பார்மிசைப் பாய்வன பாரி டத்தவர்
போர்மிசைப் பாய்வன புரவி வெள்ளமே. (௨௩)

அருளில் ராகிய வவுணர் மாண்டுழித்
தெருளுறு மவ்வவர் தெரிவை மாதர்கண்
மருளொடு துன்புறும் வண்ணங் காட்டல்போ
லுருளுவ விரங்குவ வுலப்பி நேர்களே. (௨௪)

கரிந்திடு மேனியுங் கணிப்பி ருனவர்
தெரிந்திடு மாலைசூழ் செய்ய பங்கியும்
விரிந்திடு நஞ்சுபல் லுருவ மேவுநீஇ
யெரிந்திடு மங்கிகான் மென்னத் தோன்றுமே. (௨௫)
வேறு.

பொங்கு வெங்கதிர் போன்றொளிர் பூணினர்
திங்கள் வாளெயிற் றூர்முடி செய்யவர்
துங்க வற்புதர் பொன்புகர் தூங்குவே
லங்கை யாள ரசனியி னுர்த்துளார். (௨௬)

நீள மார்க்கு நெருநலிற் போந்துடின்
மீளு தற்குடைந் தார்தமை வீட்டுதும்
வாளி னுக்கிரை யாவென்று வாய்மையாற்
சூளி சைததுத் தொடர்ந்தனர் வீரரே. (௨௭)

ஒடு தேரி னுவாக்களின் மானவர்
நீடு கையி னிவந்துறு கேதன
மாடி விண்ணை யளாவுவ தாருவைக்
கூட வேகொல் கொடியெனுந் தன்மையால். (௨௮)

கோலி னேங்கு கொடியுங் கவிகையுந்
தோலு மீண்டலிற் சூழிரு ளாயின
மாலை சூழ்குஞ்சி மானவர் வன்கையில்
வேலும் வாளும் பிறவுமில் வீசுமே. (௨௯)

இன்ன தன்மை யியன்றிடத் தானைக
டுன்னு பாங்கரிற் சூழ்ந்து படர்ந்திட
மன்னன் மாமகன் மாநகர் நீங்கியே
பொன்ன வாம்புரி சைப்புறம் போயினான். (௩௦)

போய காலைப் புறந்தனில் வந்திடும்
வேயி னோர்களின் வெம்பரி மாமுக
மாயி ரங்கொ ளவுணை நோக்கியே
திய சூர்மக லின்னன செப்புவான். (௩௧)

ஈசன் விட்ட குமர னிருந்திடும்
பாச ஹைக்களர் தன்னிற் படர்ந்துநீ
மாசி லாவிறல் வாகுவைக் கண்ணுநீஇப்
பேச லாற்றுதி யின்னை பெற்றியே. (௩௨)

மன்ன னுணையின் மண்டம ராற்றியே
தன்னை யின்று தடிந்திசை பெற்றிட
வுன்னி வந்தன னொல்லையி னேகுதி
முன்னை வைகலிற் போரென்று முன்னலாய். (௩௩)

என்ற மாற்ற மெனதுரை யாகவே
வென்றி யோடி புகன்றனை மீள்கென
கின்ற தூதனை நீசன் விடுத்தலு
நன்றி தென்று நடந்துமுன் போயினான். (௩௪)

ஏம கூட மெனப்பெய ராகிய
காமர் பாசறைக் கண்ணகன் வைப்புறீஇ
நாம வேற்படை நமபிக் கிளவலார்
தாம மார்பனைக் கண்டிவை சாற்றுவான். (௩௫)

எல்லை தன்னை யிருஞ்சிறை வீட்டிய
மல்ல லங்கழன் மன்னவன் மாமக
னொல்லை யிப்பக லுன்னுயிர் மாற்றுவான்
செல்லு கின்றனன் செப்பிய குளினான். (௩௬)

ஏவி னுனெனை யித்திறங் கூறியே
கூவி நின்னைக் கொடுவரு வாயென
மேவ லாள விரைந்தமர்க் கேகுதி
நாவ லோயென வேருவின் றுனரோ. (௩௭)

தூத னிவ்வகை சொற்றெதிர் நின்றலு
மூத குந்திறன் மொய்ம்ப னகைத்திபா
தை வன்பகை யாருயி ருண்டிடப்
போது கின்றனன் போய்ப்புகல் வாயென்றான். (௩௮)

ஒற்ற னித்திற மோர்ந்துடன் மீடலுஞ்
செற்ற மிக்க திறல்கெழு மொய்ம்பினான்
சுற்ற மோடு தலைவர்கள் சூழ்ந்திடக
கொற்ற வேற்கைக் குமரன்மு னண்ணினான். (௩௯)

எங்கு மாகி யிருந்திடு நாயகன்
பங்க யப்பொற் பதத்தினைத் தாழ்ந்தெழீஇச்
செங்கை கூப்பிமுன் னிற்றலுஞ் செவ்வியோ
னங்க னுற்ற தறிந்திவை கூறுவான். (௪௦)

நென்ன லோடி கிருதன் றனிமக
லுன்னை முன்னி யுரனெடு போந்துளான்
றுன்னு தானைத் துணைவர்க டம்மொடி
முன்னை வைகலி னேகுதி மொய்ம்பினேய். (௪௧)

போயெ திர்த்து பொருதி படைகளா
யேய வற்றிற் கெதிரெதிர் தூண்டுதி
மாயை வஞ்சன் புரிந்திடின் வந்துந்
தூய வேற்படை துண்ணென நீக்குமால். (௪௨)

போதி யென்று புகன்றிட வப்பணி
 னீது கொண்டு விடைகொண்டு புகவன்
 பாதம் வந்தனை செய்து படாந்தனன்
 மூது போயம ராற்றிய தொனமையோன்.

(சக)

துணையு ளார்களுஞ் சுற்றமுள் ளார்களுங்
 கணவர் தங்களிற காவலா யாவரு
 மணிகொ டேர்புக வாடலந் தோளினு
 னிணையி லாத்தன் னிரதத்தி லேறினான்.

(சச)

ஏறு மெல்லையி விச்செய னோக்கியே
 யூறில் யூதரொ ராயிர வெள்ளமு
 மாறி லாத வரையு மரங்களும்
 பாறு லாவு படையுக்கொண் டெய்தினார்.

(சரு)

சார தங்கெழு தானைக ளீண்டியே
 காரி னங்களிற கல்லென வார்ப்புற
 வீர மொயம்பின் விடலையைச் சூழ்ந்தன
 ராரும் விண்ணவ ராசி புகன்றிட.

(சசு)

மேன காலை விசயங்கொண் மொயம்பினான்
 னானை யானவுந் தம்பியர் யாவரு
 மேனை யோர்களு மீண்டச்சென் றெய்தினான்
 பாணு கோபன் படரும் பறந்தலை.

(சஎ)

வேறு.

தேர்த்திடும் பாசிடஞ் செறியும் வெள்ளமுங்
 கார்த்திடி தானவக் கடலு நோபுறீஇ
 யார்த்தன ரிகலின ராற்றல் கூறியே
 போரத்தொழின் முறையினைப் புரிதன் மேயினார்.

(சஅ)

கோடுகண் முழங்கின குறுங்க னாகுளி
 பீடுற விரட்டின பேரி யார்த்தன
 மூடின வலகைகண் மொய்த்த புள்ளின
 மாடின னடுவனு மமரர் நோக்கவே.

(சக)

இலையயி றோமர மெழுத்தண் டொண்மழு
 வலமொடு வச்சிர மாழி மாபபடை
 தொலைவறு முததலைச் சூல மாதிய
 சிலைபொதி கணையுட னவுணர் சிந்தினார்.

(ரு)

முத்தனைக் கழுவொடு முசலம் வெங்கதை
 கைததலத் திருந்திடு கணிச்சி நேமிகண்
 மைத்தலைப் பருப்பத மரங்க ளாதிய
 வத்தலைப் பூதரு மார்த்து வீசினார்.

(ருக)

பணிச்சுடர் வாளினுற் பாணி சென்னிகோ
 டுணித்தனர் குற்றினர் சுரிகை யாதியாற்
 குணிப்பறு மெழுக்கதை கொண்டு தாக்கினார்
 கணப்படை யொடுபொரு மவுணா காணையர்.

(ருஉ)

பிடித்தன ரவுணரைப் பிறங்கு கைகளா
லடித்தனர் கிழித்தன ரணிய கந்தர
மொடித்தனர் மிதித்தன நுருட்டி கின்றனர்
புடைத்தன ரெழுக்களாற பூத வீரரே. (௫௩)

வாசியும் வயவரு மாயச சாரத
ராசறு கரங்களா லள்ளி யள்ளியே
காய்சின விபங்களிற் கணிப்பி நோர்களில்
வீசின் நெற்றின் ரவையும் வீழவே. (௫௪)

ஓதவெங் கடல்களு மூழி வன்னியு
மேதரு வலிகொடு வெருளி வீங்கியே
யாதியின் மாறுகொண் டமர்செய் தாலெனப்
பூதரு மவுணரும் பொருதிட் டாரரோ. (௫௫)

குழுகிய லவுணருங் கொடிய பூதருங்
கழுகெனு முரைபெறு களத்திற் போசெய
வொழுகிய சோரியா றானே வேட்டிலாய்
முழுகிய கரண்டம்விண் மொய்த்த புள்ளொலாம். (௫௬)

துணிந்தன கைததலந் துணிந்த தோட்டுணை
துணிந்தன சென்னிக டுணிந்த வாலுரந்
துணிந்தன கழலடி துணிந்த மெய்யெலாந்
துணிந்தன வலிசில பூதா துஞ்சினார். (௫௭)

மூடித்தொகை யற்றனா மொய்மபு மறநன
ரடித்துணை யறநன ரங்கை யற்றனர்
வடித்திடு கறபொடு வலியு மறநனா
துடித்தன ரவுணரு மநேகா துஞ்சினார். (௫௮)

வசையுறு மவுணரின் மன்னா யாவரு
மிசைபெறு பூதரி னிறைவ ருங்கெழீஇத்
திசையொடு திசையெதிர செய்கை போலவே
யசைவில ராகிகின் மமர தாறறினார். (௫௯)

மால்கிளா தீயவர் மலையொள சென்னியைக்
கால்கொடு தள்ளினார் களேவ ரந்தனைப்
பால்கிளர் பிலத்தினுட் படுத்தசு சென்றனர்
தோல்களை யுரித்தனா சூல பாணிபோல். (௬௦)

அரித்திற லடக்கின ரவுண வீரர்தம்
வரத்தினை யொழித்தனர் மாய நூறியே
புரத்தினை யழித்தனர் பேரரின் மாதொடு
நிருத்தம் தியற்றினர் கிமலன் போலவே. (௬௧)

கங்குவின் மேனிய ராழிக் கையினர்
துங்கமொ டவுணரைத் தொலைத்துத் துண்ணெனச்
சங்கம திசைத்தனா தண்டந் தாங்குவார்
செங்கண்மால் பொருவினர் சிலவெம் பூகரே. (௬௨)

அயர்ப்புறு மால்கரி யரற்ற வேசலாய்க்
சூயிற்றிய மணிநெடுங் கோடு வாங்குவா
ருயற்படு கற்பமங் கொன்றி லேனத்தி
னெயிற்றினைப் பறித்திடுங் குமர னென்னவே. (௬௩)

கொலைபயில் கரிமுகங் கொண்டு பூதர்தம்
மலையிடை மறைந்தனர் மறித்தூர் தோன்றியே
யலமரு சமர்புரிந் தவுண வீரரிற்
சிலர்சிலர் தாரகன் செயற்கை மேயினார். (௬௪)

மாலொடு பொருதனர் மலர யன்றனைச்
சாலவும் வருத்தினர் சலதி வேலையின்
பாலர்க ளவுணரிற் பலாச லந்தரன்
போலுடல் கிழிந்தனர் பூதர் நேமியால். (௬௫)

போன்றவர் பிறரிலாப் பூத நாயகர்
மூன்றிலைப் படைகளின் மூழ்கிக் தீமைபோய்
வான்றிகழ் கதியும்வா லுணர்வு மெய்தியே
தோன்றின ரந்தகா சுரனைப் போற்சிலர். (௬௬)

வேறு.

இலக்க வீரரு மெண்மரு மத்துணை
விலக்கில் வில்லுமிழ் வெங்கணை மாரிதூ
யொலிக்கொள் சூறையி னொல்லையிற் சுற்றியே
கலக்கி னார்க ளவுணக் கடலினை. (௬௭)

வேறு.

மிடைந்தகண வீரர்களு மேலவரு மாக
வடைந்தம ரியற்றியவு ணபபடைகண் மாயத்
தடிந்தன ரொழிந்தன தடம்புனல் குடங்க
ருடைந்தவழி சிந்தியென வோடியன வன்றே. (௬௮)

ஒடியது கண்டன லுயிர்த்துநகை செய்தான்
காடுகிளர் வன்னியென வேகனலு கின்றா
டைல்செய முன்னியொ டடற்சிலை யெடுத்தான்
றோடுசெறி வாகைபுனை சூரனருண் மைந்தன். (௬௯)

வாகுபெறு தேர்வலவ னைக்கடிது நோக்கி
யேகவிடு கென்றிரவி தன்பகை யியமபப
பாகனினி தென்றுபரி பூண்டவிர தததை
வேகமொடு பூதர்படை மீதுசெல விட்டான். (௭௦)

பாரிடர்கள் சேனையிடை பாலுவை முனிந்தோன்
சேருதலு மாங்கது தெரிந்துகிறல் வாகு
சாருறு பெருந்துணைவர் தம்மொடு விரைந்தே
நேரெதிர் புருந்தொரு நெடுஞ்சிலை யெடுத்தான். (௭௧)

எடுத்திடுமீயில் வீரனை யெதிர்த்தவுணன் மைந்தன்
வடித்திடு தடக்கைதனில் வார்சிலை வளைத்துத்
தடித்தன ருணத்தொலி தனைப்புரிய வண்டம்
வெடித்தன முடித்தலை னுளக்கினர்கள் விண்ணோர். (௭௨)

எண்ணில்பல கோடியுரு மேறுருவ மொன்றாய்
வண்ணமிகு மின்னிடை மறைந்தொலிசெய் தென்ன
விண்ணுற நிவந்தவியன் மொய்ப்புடைய வீர
னண்ணலர் துணுக்கமுற நாணிகை மெடுத்தான். (௭௩)

நாணொலி செவித்துணையி னஞ்சமென வெய்தத்
தூணிக லும் வாகுடைய சூர்மதலை சீறி
வாணிலவு கான்றபிறை வாளியுல வாமற்
சேணுநில னுந்திசைக ஞஞ்செறிய விட்டான். (௭௪)

மாமுருக வேளினவன் மற்றது தெரிந்தே
காமர்பிறை போன்றுகதி ரென்னவெயில் கான்று
தீமுகம தாமளவில செய்யசர மாரி
துமுகிலு நாணமுற வேநெடிது தூர்த்தான். (௭௫)

ஐயன்விடு வெஞ்சரமு மாதவனு மஞ்சம்
வெய்யன்விடு வெஞ்சரமு மேவியெதிர கவ்வி
மொய்யுடைய ராவின முனிந்திகலி வெம்போர்
செய்வதென மாறுகொடு சிந்துவன தம்மில். (௭௬)

வேறு.

கரிந்திடு மாமுகில் கடந்தன வானவர்
புரிந்திடு சேணெறி புகுந்தன மாலய
னிருந்திடு மூரையு மிகந்தன போயின
திரிந்தன சாரிகை சிறந்தவர் தேர்களே. (௭௭)

தெண்டிறை நேமிகள் சென்றன சூழ்வன
வெண்டிசை மாநக ரெங்கணு மேகுவ
மண்டல மால்வரை மண்டி யுலாவுவ
வண்டமு லாவுவ வங்கவா தேர்களே. (௭௮)

மங்குலின் மேலதோ மண்டல மார்வதோ
செங்கண னூரதோ தெண்டிறை சேர்வதோ
விங்குள ரேறுதே ரெங்குள வோவெனச்
சங்கையி னாடினார் தங்களில் வானுளோர். (௭௯)

மன்னிய மாமுகில் வண்ணம தாயின
ரன்னதொல் வீரர்க ளண்மிய தேரவை
மின்னுவின மேவுவ வெம்மையில் வீசிய
துன்னிய வாளிக டொன்மழை போல்வவே. (௮௦)

ஆங்கவர் தேர்களி லாண்டுறு பாகர்க
தேங்கலில் வாசிக ணேடிய மேலவா
திங்கதிர் வாளிகள சேண்புடை சூழ்வுற
வேங்கின ரோடின நீண்டிய வானுளோர். (௮௧)

வேறு.

பூச விவ்வகை புரிந்திடு கின்றுழிப் புரைதீர்
வாச வன்மகன் தனைச்சிறை செய்திடும் வலியோ
னாச கங்களி லாசக மாயிரந் தூண்டி
பீசன் மாமகன் சேனைநா யகனிதத் தெய்தான். (௮௨)

ஆக மீதிலோ ராயிரம் பகழிபுக் கழுந்த
வேக வீரனு மிளவலு முனிவுகொண் டேவி
வாகை வெங்களை பத்துறு மவுணர்கோன் மதலை
பாகு மாக்களு மிரதமு மொருங்குறப் படுததான். (அ௩)

படுக்க வெய்யவன் வேறொரு வையமேற் பாய்ந்து
தடக்கை வில்வினை வளைக்குமு னாயிரஞ் சரத்தைத்
தொடிக்க மற்றவ னுரந்தனைப் போழ்தலுந் துளங்கி
யிடுக்க னெய்தின னுரத்தனர் பூதர்க ளெவரும். (அ௪)

பூத ரார்த்தி துழனியைக் கேட்டலும் பொருமிக்
காதில் வெவ்விட முய்த்திடு திறனெனக் கன்னே
யேத மில்லதோர் பண்ணவப் படைகளா விமைப்பிற்
றாத னுற்றலைத் தொலைக்குவன் யானெனத் துணிந்தான். (அ௫)

இனையில் சூர்மகன் வாருணப் படைக்கல மெடுத்துப்
பணிவு கொண்டகார் முகந்தனிற் பூட்டி நீ படர்ந்து
கணித மில்லதோர் நீதமாய்ச் சாரதர் கணத்தைத்
துணைவர் தங்களைத் தூதனை முடிக்கெனத் தொடுத்தான். (அ௬)

தொடைப்பெ ரும்படை கடைமுறை யுலகெலார் தொலைக்கு
மடமபெ ருங்கட லேழினும் பரந்துபோ யான்று
தடபபெ ரும்புன னீததமாய் விசும்பினைத் தடவி
யிடிபபெ ருங்கூரல் காட்டியே யேகிய திமைப்பில். (அ௭)

கண்ட வானவர் துளங்கினர் பூதருங் கலக்கங்
கொண்டி கின்றன ருணர்ந்திலா துணைவருங் குலேந்தா
ரண்டர் நாயகந் கிளையவ னோக்கியே யகில
முண்டி லாவரு மங்கிமாப பெரும்படை யுய்த்தான். (அ௮)

புகையெ முந்தன வெமமையு மெழுந்தன புவிங்கத்
தொகையெ முந்தன னெகிரிக னெழுந்தன சுடரின்
வகையெ முந்தன பேரொலி யெழுந்தன வன்னிச்
சுகையெ முந்தன செறிந்தன வானமுந் திசையும். (அ௯)

முடிக்க லுற்றதீப் பெரும்படை செறியமு தண்டம்
வெடிக்க லுற்றன வற்றின கங்கையின் றொகுதி
துடிக்க லுற்றன சுருங்கின வளக்கர்தொல் கிரிகள்
பொடிக்க லுற்றன தளர்த்துமெய் பிளந்தன புவியும். (௯௦)

தீர்த்த னேவலோன் விடுபடை யின்னணஞ் சென்று
மூர்த்த மொன்றினில் வாருணப் படையினை முருக்கி
நீர்த்தி ரைப்பெரு நீததமு முண்டிமே னிமிர்ந்து
போர்த்த தாமெனச் சூறிய தவுணர்கோன் புறத்தில். (௯௧)

கற்று கின்றவப் படையினைக் கண்டுசூர் புதல்வன்
செற்ற மேற்கொண்டு மாருதப பெருமபடை செலுத்த
மற்ற தூழிவெங் காலுருக் கொண்டென் னுயிர்கண்
முறறு மண்டமுந் துளங்குறச் சென்றது முழங்கி. (௯௨)

மாரு தப்படை சென்றுதிப் படையினை மாற்றிச்
சார தப்படை மேலட வருதலுந் தடந்தோன்
வீரன் மற்றது கண்டுவெம் பணிப்படை விடுத்தான்
சூரி யத்தனிக் கடவுளுந் தன்னுளந் துடங்க.

(௬௩)

ஆயி ரம்பதி னாயிர மிலக்கமோ டந்தந்
தீய பஹலைப் பன்னகத் தொகுதியாய்ச் செறிந்து
காய மெங்கணு கிமிர்ந்துசெந் தீவிடங் கான்று
பாயி ருஞ்சுடர்க் கதிரையு மறைத்தது படத்தால்.

(௬௪)

வெங்க ணாகக்க னுமிழ்கின்ற வங்கியும் விடமு
மங்குல் வானமுந் திசைகளு மாநில வரைபடி
மெங்கு மீண்டிய விரவினிற் புவியுளோர யாண்டும்
பொங்கு தீச்சுட ரளப்பில மாட்டிதல் போல.

(௬௫)

உலவை மாப்படை யுண்டிடு மங்கியை யொருங்கே
வலவை நீர்மையாற் மம்முழை வருமபடி வாங்கி
யலகில் வெம்பணி விடுத்தென வன்னவை யுமிழ்தீக்
குலவு கின்மன புகையெனக் கொடுவிடங் குழும்.

(௬௬)

இனைய கொள்கையாற் பன்னகப் பெரும்படை யேகி
முனமெ திர்த்திடு மாருதப் படையினை முனிந்து
துனைய வுண்டிதன் மீடிகைச் சேறலுந் தொன்னுட்
கனவி யைத்தனை ஸூட்டிய கண்டகன் கண்டான்.

(௬௭)

இன்ன தேயிதற் கெகிரென வவுணர்கோ னெண்ணிப்
பொன்னி ருஞ்சிறைக் கலுழன்மாப் படையினைப் போக்க
வன்ன தேகலும் வெருவியே யாற்றவின ருகிப
பன்ன கப்படை யிரிந்தது கதிர்கண்ட பனிபோல.

(௬௮)

ஆல வெம்பணிப் படைமுரிந் திடுதலு மார்த்துக்
கால வேகத்தி னுவணமாப் பெரும்படை கலுழன்
கோல மெண்ணில புரிந்துநோ வந்திடக் சூரிசின்
மேலை நந்தியந் தேவன்மாப் படையினை விடுத்தான்.

(௬௯)

சீற்ற மாயண்ண னந்திதன் பெரும்படை செலுத்த
நூற்று நூறுநூ றாயிர கோடிநோன் கழறகா
லேற்றின் மேனிகொண் டெகெலா மொருங்குற வீண்டி
யாற்ற வெய்துயிர்த் தார்த்தது மூதண்ட மதிர.

(௭௦)

களனெ னப்படு நூபுரங் கழலிடை கவிப்ப
வளவில் கிங்கணித் தாமங்கள் கந்தரத் தார்ப்ப
வொளிறு பேரிமி லண்டகோ ளாகையினை யுரிஞ்ச
வளரு நீண்மருப் புலகெலா மலைப்பவந் ததுவே.

(௭௧)

திரையெ றிந்திடு முளக்கருண் டெலவுசேண் முகிலி
னிரையெ றிந்தது பரிதிதே ரெறிந்தது நெடிதார்
தரையெ றிந்தது திசைக்கரி யெறிந்தது தடம்பொன்
வரையெ றிந்தது குலகிரி யெறிந்தது மருப்பால்.

(௭௨)

நந்தி மாப்படை யின்னண மேகியே நணுகி
வந்த காருடப் படையினை விழுங்கிமாற் றலனைச்
சிந்து கின்மன னென்றுசென் றிடுதலுந் தெரியா
வந்த கன்படை தொடுத்தன னவுணர்கட் கரசன். (க0௩)

தொடுத்த வந்தகப் படையையும் விடைப்படை துரந்து
படுத்து வீட்டிய தன்னதன் மிடலினைப் பாராக்
கடித்து மெல்லித ழுதுக்கியே யயன்படைக் கலத்தை
யெடுத்து வீசின னிர்திரன் பதிகனற் கீந்தோன். (க0௪)

வீச நான்முகப் படைக்கலம் வெகுண்டுவிண் ணெறிபோ
யீச னூர்திதன் யடையினைக் காண்டலு மிடைந்து
நீச னேவலின் வந்தன னின்வர வுணரேன்
காய்சி னங்கொளே லெனத்தொழு துடைந்தது கடிதின். (க0௫)

நூன்மு கத்தினில் விதித்திடு நூற்றித ழிருக்கை
நான்மு கப்படை பழுதுபட் டோடலு நகைத்து
வான்மு கத்தவ ரார்த்தன ரதுகண்டு மைந்தன்
சூன்மு கக்கொண்டன் மேனியன் பெரும்படைதொடுத்தான். (க0௬)

ஊழி நாளினு முடிகிலா தவன்மக னுந்து
மாழி யான்படை யாண்டிமா லுருவமா யமைந்து
கேழி லைப்படை தாங்கிமா யத்தொடுங் கெழுமி
வாழி நந்திதன் படையெதிர் மலைந்தது மன்தோ. (க0௭)

நார ணன்படை நந்திதன் படைக்கெதிர் நணுகிப்
போரி யற்றியே நிற்புழி யதுகண்டு புனிதன்
சூர ரித்திறல் சிந்திடச் சிம்புளாய்த தோன்றும்
வீர பத்திரப் படையினைத் தொழுதனன் விடுத்தான். (க0௮)

ஏய தாகிய வீரபத் திரப்படை யெழுந்து
போய காலையி னந்திதன் படையெதிர் பொருத
மாய வன்படை தொலைந்தது மதியொடு திகழ்ந்த
னாயி ரங்கதி ரோன்வரக் கரந்தவா றதுபோல். (க0௯)

செங்க ணையகன் படைதொலைத் திடுதலுந் தெரிவா
னங்க ணய்வுரு விமைப்பினி லகிலமு மழிக்கு
மெங்க ணையகன் படையினைத் தூண்டிதற் கெடுத்தான்
வெங்க ணயிரங் கதிரினைச் செயிர்த்திமும் வெய்யோன். (க௧0)

எஞ்ச லில்லதோ ரெம்பிரான் ரெழ்ப்படை யெடுத்தது
மஞ்ச னங்கத்தற் தூபிகை மணிவிளக் கழுத
நெஞ்சி னிற்கடி துய்த்தனன் பூசனை நிரப்பி
விஞ்ச மண்பினால் வழத்தியே தொழுதனன் விடுத்தான். (க௧௧)

தாதை யாயவன் படைக்கலம் விடுத்திடுந் தன்மை
காதன் மாமகன் கண்டனன் ருனுமக் கணத்தி
லாதி நாயகன் படைதனை யெடுத்தன னளியாற்
போத நீடுதன் புந்தியா லருச்சனை புரிந்தான். (க௧௨)

வழிப டுந்தொழின் முற்றிய பின்னுற மதலை
யழித கன்மகன் விடுத்திடு படைக்குமா ருகி
விழுமி தாயிவண் மீளுதி யாலென வேண்டித்
தொழுதி யாவர்க்கு மேலவன் படையினைத் தொடுத்தான். (க௧௩)

தூயன் விட்டிடு சிவன்படை யெழுதலுந் தொல்லைத்
தீயன் விட்டிடு பரண்படை யெதிர்த்துநேர் சென்ற
தாய வப்படை யிரண்டுமா ருகிய வழிக்கு
நாய கத்தனி யுருத்திர வடிவமாய் நண்ணி. (க௧௪)

ஊழிக் காவினை யொருபுடை யுமிழ்ந்தன வுலவாச்
சூழிப் பாய்புகை யொருபுடை யுமிழ்ந்தன தொலைக்கும்
பாழிப் பேரழ லொருபுடை யுமிழ்ந்தன பலவா
மாழித் தீவிட மொருபுடை யுமிழ்ந்தன வவையே. (க௧௫)

கூளி மேலவர் தொகையினை யளித்தன கொடி தாங்
காளி மேலவர் தொகையினை யளித்தன கடுங்கண்
ஞாளி மேலவர் தொகையினை யளித்தன நவைதீ
ராளி மேலவர் தொகையினை யளித்தன வயலில். (க௧௬)

பேயி னங்களை யொருபுடை யுமிழ்ந்தன பிறங்கி
மூய தொல்லிரு ளொருபுடை யுமிழ்ந்தன முழங்கு
மாயை தன்கண் மொருபுடை யுமிழ்ந்தன மறலித்
தீயர் தங்குழு வொருபுடை யுமிழ்ந்தன செறிய. (க௧௭)

எண்ட ருங்கட லளப்பில கான்றன வெரிகால்
கொண்ட லின்றுகை யளப்பில கான்றன கொலைசெய்
சண்ட வெம்பனி யளப்பில கான்றன தபன
மண்ட லங்கனோ ரளப்பில கான்றன மருங்கில். (க௧௮)

அனந்த கோடியர் புட்கலை யிறைவரை யளித்த
வனந்த கோடியர் கரிமுகத் தவர்தமை யளித்த
வனந்த கோடிய ரரிமுகத் தவர்தமை யளித்த
வனந்த கோடியர் சிமபுண்மே னியர்தமை யளித்த. (க௧௯)

ஏறு வெம்பரி வயப்புலி வல்லியம் யாளி
சீறு மால்கரி தேரோடு மானமேற் சேர்ந்து
மாறில் பல்படை சிந்தியே முனிந்துமேல் வருவான்
வேறு வேறெங்கு முருத்திர கணங்களை விதித்த. (க௨௦)

ஆர ணன்படை யளப்பில தந்தன வைவர்
சார ணன்படை யளப்பில தந்தன தந்த
வார ணன்படை யளப்பில தந்தன வளத்தின்
கார ணன்படை யளப்பில தந்தன கடிதின். (க௨௧)

வாயு வன்படை யெண்ணில புரிந்தன மறலி
யாய வன்படை யெண்ணில புரிந்தன வளக்கர்
நாய கன்படை யெண்ணில புரிந்தன நகைசேர்
தீய வன்படை யெண்ணில புரிந்தன செறிய. (க௨௨)

கம்பொழிந்தன ஞெகிழிகள் பொழிந்தன கணக்கில்
செற்பொழிந்தன கணிச்சிகள் பொழிந்தன திகிரி
யெற்பொழிந்தன சூலம்வேல் பொழிந்தன விண்டும்
விற்பொழிந்தன சரமழை பொழிந்தன விரைவில். (க௮௩)

வேறு.

இம்முறை யுருவ நல்கி யெம்பிரான் படையி ரண்டு
மைம்மலி கடலும் வாணு மாதிர வரைப்பும் பாருங்
கொம்மென விழுங்கி யண்ட கோளாகை பிளந்து மேல்போய்த்
தம்மின்மா ருகி னின்று சமர்த்தொழில் புரிந்த வன்றே. (க௮௪)

வற்றிப வளக்க ரேழும் வறந்தன வானரேய் கங்கை
முற்றிய புறத்தி லாழி முடிந்ததவ் வண்டத தபபாற்
சுற்றிய பெருநீர் நீத்தந் தொலைந்தன வாண்டை வைப்பிற்
பற்றிய வுயிராக் யாவும் பதைபதைத் திறந்த வம்மா. (க௮௫)

எரிந்தன நிலனும் வாணு மிடிந்தன முடிந்து மேருப்
பொரிந்தன வுடுவின் சூழல் பொடிந்தன விரவி தேர்க்
ணெரிந்தன வண்டம் யாவு நிரிந்தன புகையி னீட்டங்
கரிந்தன கிரிக ளேழுங் கவிழ்ந்தன திசையில் யானே. (க௮௬)

அலைந்தன சூறை வெங்கா லவிந்தன வடவைச் செந்தீக்
சூலைந்தன பிலங்க ளேழுங் குலங்கின வண்டப் பித்தி
யுலைந்தன வுயிர்கள் யாவு முடைந்தனர் தெரிந்த வானோர்
தொலைந்தன கமட நாகஞ் சுருண்டன புரண்ட மேகம். (க௮௭)

பூமகள் புவிபின் மங்கை பொருமியே தூளங்கி யேங்கித்
தாமரைக் கண்ணன் தன்னைத் தழுவின ரிருவ ரோடு
நாமகள் வெருவி யோடி நான்முகற் புல்லிக் கொண்டாள்
காமனை யிறுகப் புல்லி யிரதியுங் கலக்க முற்றாள். (க௮௮)

மற்றுள முனிவர் தேவர் மடந்தையர் தம்மைப் புல்லி
கிற்றலு மாற்றா ருய்ய நெறியுமொன் றில்லா ராயு
முற்றிநி மச்சந் தன்னு லோடினர் வனததீச் சூழப்
பெற்றிநிம் பறழ்வாய் கவ்விப் பெயர்ந்திடும் பிணுக்க ளேபோல். (க௮௯)

திரண்டி பூத வீரர் தியங்கின ரிலக்க ரானோர்
மருண்டனர் துணைவர் தாமு மயங்கினர் வீரற் சூழ்ந்தார்
புரண்டன ரவுணா யாரும் பொடிந்தன படர்ந்த தேர்க்
ஞருண்டன களிறு மாவு மொருவன் யவுண னின்றான். (க௯௦)

ஆழிசூழ் மகேந்தி ரத்தி லமர்தரு மவுணர் முற்றுஞ்
சூழ்மித் தீமை நோக்கித் துண்ணென வெருவி மாழ்கி
யேழிரு திறத்த வான வுலகங்க ளியாவு மாயு
மூழிநா ளிதுகொ லோவென் றுலைந்தனர் சூலைந்த மெய்யார். (க௯௧)

பேரொலி பிறந்த தண்டம் பிளந்தன வளைந்த சூறை
யாரழல் பரவிற் தம்மா வாதவன் விளிந்தா னந்த
மூருறை சனங்கள் யாவு முலைந்தன புகுத்த தென்னோ
தேருதி ரென்று சூர னொற்றரைத் தெரிய விட்டான். (க௯௨)

காண்டம்.] மூன்றாட்பாணுகோபன்யுத்தப்படலம். ௧௦௯

விட்டிடு கின்ற வொற்றர் செல்லுமுன் விரைந்து போரிற்
பட்டது தெரிந்து தூத ரொருசிலர் பணிக்கு நெஞ்சர்
செட்டிரு விசம்பி னீந்து நெறியின ரிறைவன் மன்னைக்
கிட்டினர் வணங்கி கின்றங் கிளையன கிளத்த லுற்றார். (௧௩௩)

ஐயகே ஞனது மைந்த னலரிதன் பகைஞ் சென்ன
லெய்திய தூத னோடு மிருஞ்சமர் விளைத்துப் பின்னர்த்
தெய்வதப படைக ஞய்த்துச் செகமெலா மழிக்கு மேலோன்
வெய்யதோர் படையைத் தூண்ட வவனுமப் படையை விட்டான். (௧௩௪)

அப்படை யிரண்டு மாகி யகிலமு மொருங்கே யுன்னு
மொப்பிப்பல் லுருவ மெய்தி யுருகெழு செலவிற ருகித்
துப்புட னண்ட முற்றுந் தொலைத்தமா புரிந்த மாதோ
விப்பரி சுணர்ந்த தென்ற ரிறையவன் வினவிச் சொல்வான். (௧௩௫)

இரவியை முனிந்தோன் முக்க ணிறையவன் படையை யாரும்
வெருவா விடுத்த மின்னும் வென்றில னொற்றன் மன்னை
நெருநலிற் சிறிய னாக கிளைந்தன மவனை யந்தோ
வுருவுகண் டெள்ளா தாற்ற லுணர்வதே யுணர்ச்சி யென்றான். (௧௩௬)

வெருவரு மினைய பான்மை விளைந்திட வெம்பி ரான்மன்
பொருவரும் படைக டம்மிற பொருதன வாட லுன்னி
யொருவரு நிகர்கா ணாத லூழியின் முதல்வன் றானே
யிருபெரு வடிவ மாகி யிருஞ்சமர் புரிந்த தேபோல். (௧௩௭)

இவ்வகை சிறிது வேலை யெந்தைதன் படைக்க லங்க
ளவ்விரு வோருங் காண வாடலா லமர தாற்றி
வெவ்வுரு வாகத் தம்பான் மேவா விதித்த வெல்லாஞ்
செவ்விதின் மீட்டும் வல்லே திருமபிய திறலோ தம்பால். (௧௩௮)

திரும்பிய படைக டங்கள் செய்கையாற் திரிந்த வண்டம்
பெரும்புவி யகல்வா னேமி பிலம்வரை பிறவுந் தொல்லை
வரம்புறு மாறு நல்கி மாற்றலர் பக்க மலலா
வரும்பெற லுயிர்கண் முற்று மருள்செய்து போன வன்றே. (௧௩௯)

திண்டிமன் மொய்ப்பன் விட்ட சிவன்படை மீட லோடு
மண்டலன் விடுத்த தொல்லைப் படையுமாங் கவனை நண்ணக்
கண்டன ரமர ரார்த்தார் கைதவ னிதினும் வெற்றி
கொண்டிலன் முடிவ னின்னே குறைந்ததெம் மீட்டு மென்றார். (௧௪௦)

பாங்கரி னிபங்கள் காணன் பாய்பரித தொகுதி காணன்
ஞங்கெழிற் றேர்கள் காணன் றுனவப படையுங் காண
னங்கவை முடியத் தானே யாயின தன்மை கண்டா
னெங்கின னவுணன் மைந்த னிரங்கிமற றினைய சொல்வான். (௧௪௧)

மூண்டொரு கணத்தி னெல்லா முடிபபவன் படையு நேர்போய்
மீண்டித் தென்னி னம்மர் விடுத்திட மேலொன் றுண்டோ
மாண்டன வனிக முற்றும் வறியனாய்த் தமிய னின்றே
வீண்டினிச் செய்வ தென்னென் றெண்ணியோர் சூழ்ச்சி கொண்டான். (1)

மாயத்தா னெய்து நிற்கின் மலைவதுஞ் செயலன் றென்ன
மாயத்தா னருவங் கொண்டு வல்லிரைந் தெழுந்து சென்று
காயத்தா னாகி நிற்பக் கைதவன் வெருவித் தோன்றாக்
காயத்தா னுடைந்தா னென்றே யார்த்தன கணங்க ளெல்லாம். (க௪௩)

விடலைவின் னெழுந்த காலை மேவலர் தொகையை யெல்லா
முடிவுசெய் கென்று வஞ்ச முரட்படையவுணன் னாண்டி
னடுமது நமையு மென்ன வதற்குமுன் னளக்க ராற்றைக்
கடிதினிற் கடந்தான் போலக் கதிரவன் கரந்து போனான். (க௪௪)

மைப்புயன் மேனித தியோன் மறைந்தது வள்ளல் காண
விப்பக ருணங் கள்வ னிறந்தில னிரிந்து வல்லே
தப்பின னினியான் செய்யத் தருவதென் னுரைத்தி ரென்ன
வொப்பருந் துணைவர் கேளா வொருங்குடன் ரெழுது சொல்வார். ()

வந்தெதி ரவுணர் தானை மாண்டன தமிழ னின்றான்
கிந்தினன் கரந்து போன னினிவருந் திறலோ ரில்லை
யந்தியு மணுகிற் றம்மா வனிகமு மியாமு மீண்டு
கந்தனை பிறைஞ்சிக் காலை வருவதே கடமைத் தென்றார். (க௪௬)

வேறு.

இன்ப தன்றுணைவ ரின்னன கூற
வினவி னேன்முருக வேளடி. காணு
நினைவு கொண்டிடலும் விண்ணிடை நின்ற
தினக ரன்பகைஞ னின்னதெ ரிந்தான். (க௪௭)

முன்னை வைகலின் முரிந்தன னென்றே
பன்னு மோர்வசை பரந்தது மன்றிப்
பின்னு மிப்பகல் பிழைத்தன னென்ற
லென்னை யாவர்களு மெள்ளுவா மாதோ. (க௪௮)

தொக்க போரில்வெரு விகதொலை வோரைத்
தக்க தோர்துணைவர் தந்தையர் தாயர்
மக்கள் பெண்டிரு மறப்பர்க ளென்னின்
மிக்கு ளாரிகழ்தல் வேண்டிவ தன்றே. (க௪௯)

இன்று நென்னவி விரிந்துள னென்றால்
வென்றி மன்னனை வெகுண்டு துறக்குந்
துன்று பல்கதி ரினைச்சுளி தொல்சீர்
பொன்று மெந்தைபுக முந்தொலை வாமால். (க௫௦)

யாதொர் துன்னல ரெதிர்த்திடி னின்று
காத லேவவி கடந்திடு சூழ்ச்சி
நீதி யன்றதுவு நேர்ந்தில தென்னிற்
சாத லேதகுதி சாயந்திட னன்றோ. (க௫௧)

வருந்தி நின்றெதிர் மலைந்தன னின்று
மிரிந்து ளானிவ னெனும்பழி கோடல்
பொருந்த லன்றுபுணர் வென்னினு மாற்றி
விரைந்து மாற்றலரை வென்றிடல் வேண்டிந், (க௫௨)

முன்ன கின்றொரு முரட்படை தன்னை
யின்ன லெய்தும்வகை யேவுது மென்னி
னன்ன தற்கெதி ரடும்படை தூண்டிச்
சின்ன மாகவது சிந்துவன் வீரன். (கரு௩)

இறந்த னன்பொரு திரிந்தன நென்னுப்
பறந்தலைச் செறுநர் பன்னுற வின்னே
மறைந்து கின்றொரு வயப்படை தூண்டிச்
சிறந்த வென்றிகொடு சென்றிடல் வேண்டும். (கருச)

தெய்வ தப்படை செலுத்துவ நென்னி
னவ்வ னைத்துமம ராற்றலர் தம்பாற்
செவ்வி துற்றுயிர் செகுததிட லின்றே
வெவ்வு ருக்கள் கொடு மீளுவ தல்லால். (கருரு)

பண்ண வப்படை படைத்திடு கோல
மெண்ண லன்மெரியி னேற்றன தூண்டித்
தூண்னெ னத்தொலைவு சூழ்ந்திடும் யானும்
விண்ண கத்துறல் வெளிப்படு மாதோ. (கருசு)

வெளிப்ப டிற்செறுநர் விண்ணினும் வந்தே
வளைத்தி கற்புரிவர் மாறமர் செய்தே
யிளைத்த னன்பொரவு மின்னினி யொல்லா
தொளித்து முறபகலி னோடரி தாமால். (கரு௭)

ஏயெ னச்செறுந ரீண்டுழி நண்ணி
யாய தொல்லுணர் வளைத்தையும வீட்டி
வீயு மீற்றனை விளைத்திடு கின்ற
மாய மாப்படை விடுத்திடன் மாட்சி. (கருஅ)

என்று சிந்தைதனி லின்னன வுன்னி
யன்று மாயவ ளளித்திடு கின்ற
வன்றி றற்படையை வல்லையெ ந்தேத
புன்றொ ழிற்குரிசில் பூசனை செய்தான். (கருக)

நெற்கொண் முப்புலனி னெஞ்சினில் யாரு
மறிவ ரும்பரிசி னண்டலர் தம்பாற்
குறுகி மெய்யுணர்வு கொண்டியிர் மாற்றி
யெறிபு னற்கடலு ளென்றுவி டிததான். (கரு௦)

விடுத லுங்கொடிய வெம்படை தான்வர்
தடையும் வண்ணமறி தற்கரி தாகிக்
கடிது பாரிடை கலந்து கணத்தின்
படையை யெய்தியது பாவம தென்ன. (கருக)

இருங்க ணத்தரையி லக்கரை யொள்வாண்
மருங்கு சேர்த்திய வயத்துணை வோரை
நெருங்கு தார்ப்புய நெடுந்திற லோனை
யெருங்கு சூழ்த்துணர் வொழித்தது மன்தோ. (கருஉ)

ஆன்ற பொன்னகரி லண்டர்க ளஞ்ச
வூன்றும் வில்லிடை யுறங்கிய மால்போற்
ரோன்று மாயைபடை தொல்லறி வுண்ண
மான்றி யாவரு மறிந்து கிடந்தார்.

(கக௩)

மறிந்து ளார்தமது மன்னுயிர் வவ்விச்
சிறந்த தன்வலி செயற்கரி தாக
வறிந்து மாயைபடை யாகுல மூழ்கி
பெறிந்து நேமியிட வெண்ணிய தன்றே.

(கக௪)

ஓல மிட்டுலக முட்கிட ஆழிக்
காலின் வெவ்வுருவு கைக்கொடி மாயக்
கோல வெம்படை கொடுந்தொழில் கொண்ட
வால காலமென வான்றுள தன்றே.

(கக௫)

வேறு.

வெள்ளமா யிரம தென்னும் வியனுரை படைத்த பூத
மள்ளரைத் தலைவர் தம்மை வயங்கெழு துணையி னோரை
நள்ளலர்க் கடந்த துப்பி னம்பியை யுமப ராற்றார்
பொள்ளென வெடுத்து மாயப் படைக்கலம் போயிற் றம்மா.

(கக௬)

போயது சூரன் மைந்தன் புந்தியிற் கதிமேற் கொண்டு
மாயிரு கேமி யாறும் வல்லையிற் றப்பி யப்பாற்
நாயதெண் புனலா யான்ற தொல்கட லழுவ நண்ணி
யாயவர் தொகையை யீட்டே யகன்றிரா தோம்பிற் றன்றே.

(கக௭)

சின்றிடு சூரன் மைந்த னிலைமைமற் றிதனை நோக்கிப்
பொன்றினன் வீர வாகு பூதரும் பிறரும் வீந்தார்
சூன்ம தன்றான் மீளக் குரைபுனல் வேலை யாழ்ந்தார்
நன்றுநஞ் சூழ்ச்சி யென்னு நகையெயி றிலங்க நக்கான்.

(கக௮)

ஆண்டருங் களிப்பின் மேலோ னவ்விடை யகன்று வல்லே
விண்டொடர் நெறியிற் சென்று வியனமகேந் திரத்தி செய்தி
யெண்டிசை யுலகம் போற்ற விதைபுரி தாதை தன்னைக்
கண்டன னிறைஞ்சி கின்றங் கிளையன கழற லுற்றான்.

(கக௯)

இன்றியான் சென்று பல்வே றிருஞ்சம ரியற்றிப பின்னர்
வஃரொழில் புரிந்த வீர வா குவை யவன்பா லோரை
பன்றியும் பூத வெள்ள மாயிரந் தன்னை யெல்லாம்
வென்றுயிர் குடித்தி யாக்கை வியன்புனை் கடலு ஞய்த்தேன்.

(க௯௦)

சிறிதநீ கவலை கொள்ளேல் சேனையும் யானு மேகி
மறிகட லெறியுங் கால்போல் வளைந்துபா சறையைச் சிந்தி
யறுமுகன் றனையும் வென்றே யரியய னோடும் விண்ணோ
ரிதைவளைப் பற்றி நானே யீண்டுதந் திவிவெ னென்றான்.

(க௯௧)

வேறு.

என்னும் வேலையி லெழுந்தன வுலகையாப் புடைய
பொன்னி னங்கத மூட்டற கிமிர்ந்தன புயங்கன்
மின்னு மாமணிக் கடகங்க னெறிந்துவிழ் கின்ற
துன்னு மாமயிர் பொடித்தன முறுவரோன் றியதே.

(க௯௨)

எழுந்து கின்றடு மிரவிகன் பகைஞனை யிமைப்பி
லழுந்த மார்புறத் தழீஇக்கொடு மடங்கலே ழுற்றிஞ்
செழுந்த னிப்பெருந் தவிசுடை யேற்றியச் சேயைக்
குழந்தை நாளெனத் தன்னய விருத்தினன் கொண்டான். (௧௭௩)

தந்தை யாயினோ ரினிதுவீழ் நிருப்பதுந் தமது
மைந்தர் தங்குடி பரித்தபி னன்றிமற் றுண்டோ
வெந்தை வந்தநர் தொன்முறை போற்றலால் யானுஞ்
சுந்தை தன்னிலோ ரெண்ணமு மின்றிபே சிறந்தேன். (௧௭௪)

அன்று நோற்றதும் பற்பக லுண்டரோ வதற்காக்
கொன்றை வேணியன் கொடுத்தன னென்பது கொள்ளாச்
சென்ற வார்த்தைக கணிக்கவிவ் வரசுமித திருவு
மின்று நீதரப பெற்றன னையயா னென்றான். (௧௭௫)

என்று பற்பல நயமொழி கூறிமுன் னிட்ட
வென்றி சேரணி மாற்றியே புதுவதா விளித்துத்
துன்று பொன்முடி யாதியா வார்கழற் றுணையு
நன்று தான்புனைந் தொருமொழி பின்னரு நவில்வான். (௧௭௬)

முன்ன நீசொற்ற தன்மையே மூவிரு மூகத்தோன்
றன்னை வென்றுவெஞ் சாரதப் படைவினைத் தடிந்து
பின்னர் கின்றிடு மமரநைச் சிறையிடைப் பிணித்தே
யென்னு டைப்பகை முடிக்குதி காலையே யென்றான். (௧௭௭)

என்ன வன்னது செய்குவ னத்தவென் றிகைப்ப
மன்னர் மன்னவன் சமரிடை நொந்தனை மைந்த
பொன்னு லாயகின் றிருமனைக் கேகெனப் புகலப்
பன்னெ டெங்கதிர் மாற்றலன் விடைகொண்டு படர்ந்தான். (௧௭௮)

சூழி யானைதேர் வருபரி யவுணர்கள் சுற்ற
நாழி யொன்றின்முன் சென்றுதன் கோநகர் நண்ணி
வாழ்வின் வைகின் னிதுகிற்க வன்புனற கடலு
ளாமும் வீரர்க டேறியே யெழுந்தவா றறைவாம். (௧௭௯)

வடபெ ருங்கிரி சூழ்பவன் றெல்பகை மாயப்
படைவி டுத்ததும் பூதருந் துணைவர்கள் பலருந்
தொடையல் வாகுடை வீரனு மயக்குறத் தூரீக்
கடலு ளிட்டது மாங்ஙனஞ் சுரரெலாங் கண்டார். (௧௮௦)

அண்ட ரங்கது நோக்கியே வெய்துயிர்த் தரந்தை
கொண்டு ளம்பதைத் தாவலித் தரம்நீமெய் குலை்து
கண்டு ளித்திடக் கலுழ்ந்துநா வுலர்ந்துகைம் மறித்து
விண்டி டெம்படி முகம்புடைத் தலமந்து வியர்த்தார். (௧௮௧)

இன்ன வித்திற மாகியே யமரர்க ளிரிந்து
சென்னி யாறுடைப் பண்ணவற் குரைத்திடச் சென்ற
ரன்ன தாகிய பரிசெலா நாடியே யவர்க்கு
முன்ன மோடினன் முறைதெரி நாரத முனிவன். (௧௮௨)

அம்பெ னும்படி கால்விசை கொண்டிபோ யறிவ
னிம்ப ராகிய பாசறைக் கண்ணுறு மெந்தை
செம்ப தங்களை வணங்கின் றஞ்சலி செய்தே
யும்பர் கோமகன் றன்மணன் துளங்குற வுரைப்பான். (கஅந)

சூரன் மாமகன் கரந்துமா யப்படை துரந்து
வீர வாகுவர் துணைவரும் வெங்கணத் தவரு
மாரு மால்கொள விட்டியே யன்னதா லவரை
வாரி நீர்க்கட லுய்ததனை குஞ்சியின் வலியால். (கஅச)

என்று நாரத முனிவரன் புகறலு மிமைபோர்
சென்று சென்றுவேள் பதங்களை யிறைஞ்சியே திருமு
னின்னு வீராக எழிந்திடு செயன்முறை நிகழ்த்த
வென்றி வேலினை நோக்கியே யெய்பிரான் விளம்பும். (கஅரு)

கங்கை யன்னதோர் வாலிதா கியபுனற் கடற்போ
யங்கண் வைகிய மாயமாப் படையினை யுழித்து
வெங்கண் வீரர்மா லகற்றியே யணையவர் விரைவி
லிங்கு வந்திடத் தந்தாரீ செல்கென விசைத்தான். (கஅசு)

செய்ய வேலினுக் கின்னதோர் பரிசினைச் செட்டி
யைய னவ்விடை விடுததலு நன்மென வகன்று
வெய்ய திங்கதி ராயிர கோடியின் விரிந்து
வைய மேலிருண் முழுதுண்டு வல்விரைந் ததுவே. (கஅஎ)

அரவு மிழ்ந்தது கொடுவிட முமிழ்ந்ததா லடுகூற்
றுருவு மிழ்ந்தது செல்லின முமிழ்ந்ததெவ் வுலகும்
வெருவு பல்படைக் கலங்களு முமிழ்ந்தது மிகவுங்
கருநெ மிப்புகை யுமிழ்ந்ததன குமிழ்ந்தது கனலே. (கஅஅ)

மின்னல் பட்டன முகிலிருள் பட்டன விசும்பிற்
றுன்னல் பட்டன காரிருள் பட்டன துன்ன
ரின்னல் பட்டிடு மெய்யிருள் பட்டன வெரிமுன்
பன்னல் பட்டன நேமிசூழ் தனியிருட் படலம். (கஅஆ)

எரிந் டெங்கிய தனிலமு நெங்கிய தென்பாற்
கரிந் டெங்கிய வளக்கரு நெங்கிய கனக
கிரிந் டெங்கிய தரணன் நெங்கிய கிளாதே
ரரிந் டெங்கிய திந்துவு நெங்கிய தம்மா. (கஅஓ)

அங்கி தன்படை கூற்றுவன் றன்படை யனிலன்
றுங்க வெம்படை யளக்கர்கோன் றன்படை சோமன்
செங்கை வெம்படை மகபதி பெரும்படை திருமால்
பங்க யன்படை யாவையுந் தொழுதுடன் படர, (கஅக)

அடிகள் விட்டிடும் வேற்படை யெனப்படு மலரி
கடிது சேறலும் வானவர் வதனமாங் கமல
நெடிது மரமகிழ் வெய்தியே மலர்த்தன நெறிநீர்
கொடிய தானவர் முகமெனும் கருவிளங் குவிய. (கஅஉ)

இரிந்த தானவர் நானையா மிறத்துமென் திருக்கை
பொருந்தி மாதரை முயங்கினர் கங்குலும் புலர
வினரந்து ஞாயிறு வந்ததென் தேங்கமின் னாரைப்
பிரிந்த வானவா யாவருஞ் சிறந்தனர் பெரிதும். (௧௯௩)

இததி மத்தினு லயிறபடை முப்புரத் திறைவ
னுய்த்த தீநகை போலவே வலவினரந் தோடி.
முத்தி மத்திரு நேமியும் பிற்பட முந்திச்
சுத்த நீர்க்கடல் புருத்தது விண்ணுளோர் துதிப்ப. (௧௯௪)

செய்ய வேறபடை யாயிடை புருதலுந் தெரிந்து
வெய்ய மாயவள படைக்கல மாறறவும் வெருவி
மையல் விரரை நீங்கியே தொலைந்துபோய் மறிந்து
மொய்யி ழுந்தது தன்செய விழந்தது முடிந்தே. (௧௯௫)

ஆய காலையி லெந்தைதன் படைக்கெதி ரடைந்து
தூய நெண்கட லிதையவன வெருவியே தொழுது
நேய நீரமையான் மும்முறை வணங்கமுன் னின்று
காய முறறவும் வியாபபெழ வொருமொழி கழலும். (௧௯௬)

வேறு.

ஆந்த மிலவர மடைந்திடு ஞரன்
லமந்தன மாயவள வயப்படை தூண்டி-
சந்தம வீரர்கண நாதரை யெல்லாம்
புந்தி மேன்மையல் புணர்த்தின னமமா. (௧௯௭)

முன்னு ணர்ச்சுகமுடி வோரதமை மந்தென்
றன்னி டத்திலிடு தன்மை புரிந்தா
னனை தத்துணையி லப்பணி யாறறி
யெனனி டத்தினி விருந்துள தனமே. (௧௯௮)

இருந்த மாயைபடை யெமபெரு மானீ
மருந்து போலிவண் வழிப்படல கானூஉ
வரந்தை பெய்தியடல வீரரை நீங்கி
முரிந்து வீழ்ந்திவண் முடிந்தது மன்னே. (௧௯௯)

தொடையல் வாகைபுனை குரருண் மைந்தன்
விடவ ரும்படையின வெவ்வலி கிந்தி
யடவும வன்மையில் னங்கவ ராலே
யிடர்ப டுஞ்சிறிய னென்செய்வ னமமா. (௨௦௦)

வெந்தி றறபகைஞா மேலமர் செய்ய
வந்த வீரரு மறித்துணர் வற்றா
ரெந்த வேலையெழு வாரிவ ரென்றே
புந்தி நோய்கொடு புலமகினன் யானும். (௨௦௧)

முதுவ லாறபுர முடித்தவ எல்கு
மறுமு கேசனா ரத்தொகை யெல்லா
பிறையின் மாற்றுமம ரெண்ணிய தாடற்
றிதம் தென்றுநனி சிந்தனை செய்தேன். (௨௦௨)

வள்ள லாயிடை வதிந்து கணத்தின்
வெள்ள மோடுவிடி வீரர்க டம்மை
நள்ள லான்மக னலிந்திட லன்னாற்
ஞள்ள மாங்கொலென வுன்னி யயர்ந்தேன். (உ௦௩)

ஆதி மைந்தனசு ரத்தொகை தன்னைக்
காதி னுய்குவ னெனக்கரு தற்ற
பேதை யேன்புரி பிழைப்பிவ னுண்டோ
வேது மில்லைமுனி யேலெனை யென்றான். (உ௦௪)

வாழு நேயியிறை மற்றிது கூறித்
தாழு மெல்லைதள ரேலினி யென்னு
வூழி யின்முதல்வ னுய்த்திடு மொளவே
லாழு நீரரை யடைந்தது நண்ணி. (உ௦௫)

வேறு.

அடைதரு கின்ற முன்ன ரவருணர் வுண்ட மாயப்
படையது நீங்கிற் றாகப் பதைபதைத் துயிர்த்து மெல்ல
மடிதுயி லகன்று தொல்லை வாலறி வொருங்கு கூடக்
கடிதினி லெழுந்தா ரங்க னுதித்திடு கதிர்க ளென்ன. (உ௦௬)

புழையுறு மெயிற்றுப் பாந்தர் பொள்ளெனச் செயிர்த்துக் கான்ற
வழல்படு விடமிச் செல்ல வலமந்து விபர்த்து மாழ்கிக்
கழிதுயி லடைந்தோர் வல்லோன் காட்சியா லதமிண் டேக
வெழுவது போல வன்னோர் யாவரு மெழுத ஹறார். (உ௦௭)

சாரதக் கணத்து ளோருந் தலைவரு மிலக்கத் தோரும்
யாரினும் வலிய ரான வெண்மரு மெவர்க்கு மேலாம்
வீரனு மெழுந்து வேலை மீமிசைப் பெயர்ந்து செவ்வேள்
சீரடி மனங்கொண் டேத்தித் தொழுதனர் சிறந்த வன்பால். (உ௦௮)

வீடிய வவுணன் மாயை விளிந்தன பவத்தி னீட்டம்
பாடிய சுருதி முற்றும் படிமக ஞுவகை பூத்தா
ளாடிய தறத்தின் றெய்வ மார்த்தன புவனம் யாவு
நாடிய முனிவர் தேவர் நறைமலர் மாரி தூர்த்தார். (உ௦௯)

அன்னதோ ரமைதி தன்னி லாறுமா முகத்து வள்ளன்
மின்னிவர் குடுமிச் செவ்வேல் விண்ணிடை வருதல் காணூஉப்
பன்னரு முவகை பொங்கப் பன்முறை பணிந்து போற்றிச்
சென்னியிற் றொழுத கையா ரெதிர்கொடு சென்று சூழ்ந்தார். (உ௧௦)

சூழ்ந்திடு கின்ற காலைச் சூர்மகன் மாயை தன்னாற்
சூழ்ந்துணர் வழிந்த வாறுந் தடம்புனற் புணரி யுய்ப்ப
வீழ்ந்தது மையன் வேலான் மீண்டதும் பிறவு மெல்லா
மாழ்ந்ததொல் லறிவாற் தேறி யற்றூர்க்கு மத்னான் சொல்வான். (உ௧௧)

அந்தமி லொளியின் சீரா லறுமுகம் படைத்த பண்பா
லெந்தைக ணின்றும் வந்த வியற்கையாற சத்தி யாம்பேர்
தந்திடும் பனுவல் பெற்ற தன்மையாற் றனிலேற் பெம்மான்
கந்தனே பென்ன நின்னைக் கண்டுக் கவலை நீத்தேம். (உ௧௨)

காண்டம்] முன்றாட்பானுகோபன்யுத்தப்படலம். ௧௧௭

நண்ணலன் பிணித்த மாய நலிந்திட யாங்க ளெல்லார்
துண்ணென வறிவின் ருகித் தொல்புனற் கடலுட் பட்டே
மெண்ணரும் படைசுட் கெல்லா மிறைவநீ போந்த வாடூரு
லுண்ணிக முணர்ச்சி தோன்ற வுய்த்தன முயிரும் பெற்றேம். (௨௧௩)

குன்றிடை யெம்மை வீட்டிக் கொடியவன் புணர்ப்புச் செய்த
வன்றும்வந் துணர்வு நல்கி யளித்தனை யதுவு மல்லா
லின்றும்வந் தெம்மை யாண்டா யாதலின் யாங்க ளுய்த்தே
முன்றனக் குதவுங் கைம்மா றுண்டுகொ லுலகத் தென்றான். (௨௧௪)

துயவ னினைய மாற்றஞ் சொற்றலு மயில்வேல் கேளா
நீயிர்கள் விளிந்த தன்மை நேடியே நிமல னென்னை
யேயின னதனால் வந்தேன் யான்வருந் தன்மை நாடி.
மாயம திறந்த தங்கண் வருகிரென் றுரைத்த தன்றே. (௨௧௫)

நன்றெனத் தொழுது வீர னகையொளி முகத்த னாகிப்
பின்றொடர் துணையி னேரும் பெருங்கணத் தவருஞ் சூழச்
சென்றன னனைய காலைச் சிறந்தவேற் படைமுன் னேகி
வென்றிகொள் குமரன் செங்கை மீமிசை யமர்ந்த தன்றே. (௨௧௬)

ஆ. திருவிருத்தம் - ௧, 0௯௩.

வ ச ன ம்.

மறுநாள் விடியற்காலத்தில் பானுகோபன் தன்காலைக்கடனை முடித்துக்
கொண்டு தான் அபஜயப்பட்டதைப்பற்றி வருந்தி, மாயையையினைத்தான். அவன்
இவனுக்கெதிரேதோன்றி, நீயென்னைநினைத்தது யாதுக்கு என்று கேட்க, சன்
முகன்தூதனாகிய வீரவாகுவினால் மானமிழந்தேன் என்றான். அதைக்கேட்ட
மாயையானவன் நீ தேவர்களைச் சிறையிலிடுதல்முதலிய அக்கிரமமானகாரியங்களைச்
செய்ததனால் இந்தக்கதி நேரிட்டது. இப்பொழுது உனக்குவேண்டிவது யாது
சொல்லென்றுகேட்க, வீரவாகுவை வெல்லத்தகுந்த ஒரு படைக்கலம் தரவேண்டு
மென்றான். ஒரு மாயாஸ்திரத்தைப் படைத்துக்கொடுத்துவிட்டு மாயையானவன்
சென்றபிறகு, பானுகோபன் போர்க்கோலங்கொண்டு ஏமகூடத்தில் பாசறையுட்
சென்று, தான் போர்செய்யவந்திருப்பதைத் தூதனால் வீரவாகுதேவருக்கு அறி
விக்க, அவரும் இதோவருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு, பூதவீரர்முதலியோர் தம்
மைச்சுழந்துவரக் குமரநாயகன் சந்திதியையடைந்து வணங்கிசிறி, அப்பெரு
மான், இங்கு நடந்தசெய்தியாவுமறிந்து, வீரவாகுவைநோக்கி, நீ விரைந்துபோய்ப்
பானுகோபனை வென்றுவரக்கடவையென்றருளிச்செய்ய, அவ்வாறே விரைந்து
சென்று போர்க்களமடைதலும், பூதவீரரும் அவுணவீரரும் கைகலந்த போர்செய்
தலும், அவுணப்படையில் அநேகர் மாண்டதைக்கண்ட பானுகோபன் பூதவீரரைச்
சிறப்பிந்மாயச் சிதறடித்தான். அதைக்கண்ட வீரவாகுதேவர் அவனோடெதிர்த்து
நெடும்பொழுது பெரும்போர்செய்தாரா; முடிவில் சிவாஸ்திரத்தைப் பானு
கோபன் விடுத்தான். வீரவாகுதேவரும் அந்த அஸ்திரத்தையேவிடுத்தார். இவ்
விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று போர்செய்து, தம்மையேவினவரிடமேபோய்ச்சேர்ந்
தன. பொழுதுமீட்டது. பானுகோபன் ஆகாயத்தில்மறைந்துகின்று மாயாஸ்
திரத்தைப் பிரயோகித்தான். அது வீரவாகுதேவருடைய சேனைகளையெல்லாம்
மயக்கிக் கட்டிக்கொண்டுபோய்க் கடலிற்போட்டது. பானுகோபன் மனமகிழ்ந்து

போய்த் தன்பிதாவாகிய சூரபன்மனுக்கு நடந்தசெய்தியைச் சொல்லிவிட்டுத் தன் மாளிகையைடைந்தான். இந்தச்செய்தியை நாரதர் சண்முகப்பெனுமானுக்கறிவிக்க, அவர் தமது திருக்கரத்திலுள்ள வேற்படையையேவ, அதுசென்று பஹு கோபன்விட்ட மாயாஸ்திரத்தின் வலியையழித்துப் பெருமான்கையைடைத்தது. கடலினின்றும் வீரவாகுதேவர்முதலியோர் மயக்கமொழிந்து வெளிப்பட்டார்கள்.

மூன்றாட்பாணுகோபன்யுத்தப்படலம் முற்றிற்று.

ந க ர் புகு பட ல ம்.

முன்னுறச் செவ்வே லேக மூவிரு முகத்து வள்ள
றன்னடிச் கமல முன்னித் தரங்கநீ ருவரி வைப்பின்
மின்னெனக் கடிது போர்து விறன்மிகு தடந்தோ ளண்ண
றொன்னிலை திருவிண் மேவுஞ் சூரன்மூ தூரைக் கண்டான். (க)

கண்டலு மெயிற்றின் மாலை கல்லெனக் கலிப்பக் கண்கண்
மண்டுதீப பொறிகளா கால வாய்புகை யுமிழ நாசித்
துண்டம துயிர்ப்ப மார்பந் துண்ணென வியர்ப்புத் தோன்றத்
திண்டிநன் மொய்ம்பின் மேலோன் செயிரத்திலை புகல லுற்றான். (உ)

வெஞ்சமர்க் காற்ற லின்றி வெருவிப்போய் விண்ணி னின்றி
வஞ்சனை புரிந்து நமமை மாயுந்தால் வென்று மீண்டு
முஞ்சன னிருந்த களவ னுயிராகுத தன்றி யையன்
செஞ்சர ணத்தைக் காணச் செலலுவ தில்லை யானே. (ஈ)

நன்னக ரழிபப னின்று நண்ணலன் மதலை நேரி
னன்னவன் றனையும் யானே யடுவனா லெகி லேனேற்
பின்னுயிர வாழ்க்கை வேண்டேன் யான்பிறற் தேனு மல்லே
னென்னொரு சிலையும் யானு மெரியிடைப் புகுவ னென்றான். (ச)

சூளிது முதலவன் கூறத் துணைவரும் பிறருங் கேளா
வாளரி யனைய வீர வடையலர்க் கழிந்தேம வாளா
மீளுதல் பழிய தாகும் வென்றிகொண் டல்லா லெத்தை
தாளினை காண்ப துண்டோ சரதமே யிதாமற் றென்றார். (ரு)

நும்மனத் துணிவு நன்றா னெறில்படைக் கணத்தோ டேகி
யிமமெனச் செறுநா மூதா ரெரியினுக் குதவி நேர்த்தார்
தமமையட் டவுணன் மைந்தன் றனையுந் தடிதும் யாரும்
வமமெனப் புகனரா னென்ப வாகையம் புயத்து வள்ளல். (ஊ)

ஆரியன் றனது மாற்ற மனைவரும் வியந்து செல்ல
வோரிமை யொடுங்கு முன்ன முவரியி னடுவ ணுன
வீரமா மகேந்திரத்தின் மேற்றிசை வாயில் போந்தான்
பாரிடக் கணவக ளாதத பரவைக ளழிந்த தேபோல். (எ)

ஆர்த்தன வவுணர் கேளா வற்புத ஷிகழ வான்போய்ப்
பார்த்தனர் சிலவ ருள்ளம் பதைத்தனர் சிலவர் யாக்கை
வேர்த்தனர் சிலவ ரீது மேவலர் துழனி யென்னுச்
சீர்த்தனர் சிலவ ரம்மா செருவெனக் கிாருந் தோளார். (அ)

வேறு.

வேழத் தின்றொகை வெம்பரி வெய்யோ
ராழித் தேர்க ளளக்கரி நீண்ட
ஆழித் தீச்செறி வுற்றன வேபோற
பாழித் தீபிகை பற்பல மல்க.

(க)

வானு ருங்குட வாய்தலில் வைகி
யானு தென்று மனிததிடு கின்றோன்
மேனான் மாயை விதித்திடு மைந்த
னானார் செம்புன லுண்டிமிழ் வேலோன்.

(கௌ)

அரணங் கொண்டதன் னானை கடந்த
முரணங் கூற்றுலன் முத்தலை வேலும்
வருணன் பாசமும் வன்மையின் வாங்கி
விரணங் கொண்டு வியன்சிறை செய்தோன்.

(கக)

விண்ணிற் றீச்சுடர் போன்மிளிர மெய்யான்
வண்ணப் பல்பொறி மாமுக முளளா
னண்ணற் சீய வரித்தவி சின்க
ணன்னுற் றுனட னஞ்சினும் வெய்யோன்.

(கஉ)

சேனார் மாமுகில் செல்லொடு சிந்த
மாணார் பூத வயப்படை யார்ததே
யேனார் விரரொ டெய்திய தன்மை
காணு நின்று கனன்றெழு லுறாண்.

(கங)

தன்கண் ணின்றிடு தானைக ளெல்லா
முன்கண் சென்றிட மொய்ப்புட னேகிப்
புன்கட் டயவ னேற்றெதிர புககான்
வன்கட் பூதர்கள் வந்து மலைந்தார்.

(கச)

வில்லுண் வாளிகள் வேன்மழு நேமி
யல்லுண் மெய்யவு ணப்படை தூராத
கல்லும் மாமர முங்கதை யாவுஞ்
செல்லென் றுய்ததனர் சீரகெழு பூதர்.

(கரு)

முட்டா வெஞ்சின மூண்டிட வின்னோர்
கிட்டா நின்று கிளர்ந்தம ராற்றப்
பட்டார் தானவர் பாரிடர் பல்லோர
நெட்டா றொத்து நிமிர்ந்தது சோரி.

(கக)

கண்டா ரன்னது காவலர் சீற்றங்
கொண்டா தாமெதிர கொண்டமர் செய்ய
வண்டார் நின்றில ராவி யுலந்தே
விண்டா ரோசிலர் மீண்டு தொலைந்தார்.

(கௌ)

இடித்தார் தேரினை யெற்றினர் மாவை
யடித்தார் தந்திக ளானவை சிந்த
முடித்தா ரொன்னலர் மூனையி னின்றே
நடித்தார் பூதர்க ளுரதர் பாட.

(கஅ)

முன்கூழ் தாணை முடிந்தது கண்டான்
மன்கூழ் வெம்புலி மாமுக வீர
னென்கூழ் விங்கினி யென்று நினைந்தோர்
கொன்கூ லப்படை கொண்டு நடந்தான்.

(௧௯)

நடக்கின் றானை நலிந்து கணத்தி
லடக்கின் றாமென வார்த்தெதிர் நண்ணிக்
கடக்குன் றங்கள் கணிப்பில வைஞர்
தடக்குன் றம்பல சாரத ருய்த்தார்.

(௨௦)

சாலங் கொண்டிடு சாரத ருய்த்த
நீலங் கொண்ட நெடுங்கிரி யாவுஞ்
சூலங் கொண்டபுலி றுண்டம தாக்கி
யாலங் கொண்ட வளக்கரி றுர்த்தான்.

(௨௧)

அந்நேர் கொண்டவ னுற்றலை நோக்கி
யென்னே திற்பதி யாமிவ னென்னு
முன்னே நின்ற முரண்கெழு சிங்கள்
மின்னே யென்ன விரைந்தெதிர் சென்றான்.
வேறு.

(௨௨)

வயமிகு பூதரின் மடங்கற் பேரினேன்
வெயிலுமிழ் முத்தலை வேலொன் நேந்தியே
சூயவரி முகமுடைக் கொடியன் முன்புபோய்ப்
புயலின மிரிந்திடத் தெழிததுப் பொங்கினான்.

(௨௩)

அத்துணை வேலையி லவுணர் காவலன்
முத்தலை வேலினான் முந்து சிங்கன்மேற்
குத்தின னனையனுங் கொடியன் மார்பிடைக்
கைத்தல மிருந்ததன் கழுமு ளோச்சினான்.

(௨௪)

செறித்திடு சூலவேல் செருவின் மேலவர்
புறத்தினிற் போயின பொழிந்த செம்புன
னெறித்தரு பகலவ னின்ற சூன்றினு
மெறித்தரு மினங்கதி ரென்னச் சென்றதே.

(௨௫)

ஆங்கவர் முறைமுறை யயில்கொள் சூலவேல்
வாங்கின ரிடந்தொறு மற்று மோச்சுவ
நீங்கிது போலகின் நிகலிப போரசெய்தார்
நீங்கருந் தளைபடு நெறிய ரென்னவே.

(௨௬)

அற்றது காலையி லனையர் கைத்தலம்
பற்றிய முத்தலைப் படைக ளானவை
யிற்றன வொருதலை யிரண்டும் வீழ்தலு
மற்றொழில் புரிந்தனா நிகரில் வன்மையார்.

(௨௭)

புனிமுக னவ்வழிப் புரிந்து மற்றொழில்
வலியினை யிழந்தனன் மைய லெய்தினான்
றலமிசை வீழ்தலுந் தனது தாள்கொடே
புலமுறழ் தோளினு னுதைத்து ருட்டினான்.

(௨௮)

ஒலிகழன் மேலவ னுதைத்த வன்மையா
லலமரு தீயவ னானி நீங்கினான்
மலர்மழை தூவினர் வானு னோரரி
புலிதனை வெல்வது புதுமைப் பாலதோர். (உ௯)

சூர்கொரு முத்தலைச் சூல வேல்கொடு
நேர்கொளும் புலிமுக னிறந்த நீமைகண்
டார்கலி யாமெனப் பூத ரார்த்தனர்
வார்கழல் வீரனு மகிழ்ந்து நோக்கினான். (௩௦)

கழிந்தன தானைகள் காவல் வீரனு
மழிந்தனன் மேற்றிசை யரணம் வீட்டியே
செழுந்திரு நகரிடைச் சேறும் யாமென
மொழிந்தனர் பூதர்கண் முரணின் முந்தினார். (௩௧)

முந்திய பூதர்கண் முனிந்து மேற்றிசை
யுந்திய புரிசையை யொல்லை சேர்வுறாத்
தந்தம தடிகளாற் றள்ளிப் பொள்ளெனச்
சிந்தினர் பறித்தனர் சிகரி தன்னையும். (௩௨)

பொலம்படு சிகரியைப் பறித்துப் பூதர்க்
ணலம்படு மகேந்திர நகருள் விசியே
யுலம்பின ரவுணர்க ளுலேந்து சிந்தினார்
கலம்பகிர் வுற்றிடக் கடலுற் றார்கள்போல். (௩௩)

முருந்தனை வென்றிடு முரண்கொள் பூதர்கள்
புகுந்தனர் மகேந்திர புரத்து னொள்ளலிற்
றொகுந்தொகு மவுணரைத் தொலைத்துச் சென்றனர்
தகுந்தகு மிவர்க்கென வமரா சாற்றவே. (௩௪)

நீக்கமின் மாளிகை நிரைகள் யாவையு
மேக்குயா பூதர்கள் விரைந்து தம்பதத
தாக்கினி லழித்தனர் தவத்தின் மேலவர்
வாக்கினி லகற்றிய வண்ண மேயென. (௩௫)

ஆர்த்திடு கரிபரி யவுண ராயினோர்
தேர்த்தொகை மாளிகை சிகர மாய்த்திடக்
கூர்த்திடு நெடுங்களை கோடி கோடிக
தீர்த்தனர் சென்றனர் துனைவ ராயினோர். (௩௬)

அன்னதோ ரமைதியி னுடன் மொய்ம்பினான்
வன்னியின் படையொடு மருத்தின் மாப்படை
பொன்னெடுஞ் சிலைதனிற் பூட்டி நீவிப்போ
யிந்க ரழித்திரென் றிமைப்பி லேவினான். (௩௭)

ஏனிய வப்படை யிரண்டு மொன்றியே
மூவுல கிறதியின் முடிக்குந் தம்முரு
மேனின நகரெலாம் விரவிச் சூழ்ந்தன
தீஷிழி யவுணரு மிரிந்து சிந்தவே. (௩௮)

ஒட்டலர் நமையினி யுருத்துச் செய்வதென்
விட்டன னிங்குளன் வெருவ லேமென
நெட்டழல் கொளுவியே நிலனி மாநகர்
சுட்டன வுடுகிறை பொரியிற் றுள்ளவே. (௩௯)

எரிந்தன சில்லிடை யிறந்து பூழியாய்
விரிந்தன சில்லிடை வெடித்த சில்லிடை
கரிந்தன சில்லிடை கனலி சூழ்தலாற்
பொரிந்தன சில்லிடை புகைந்த சில்லிடை. (௪௦)

எப்புலவ னங்களு மிறைஞ்சு சூர்நகா
வெப்புறு கனல்கொள விளிந்து போயகா
லப்புறழ் செஞ்சடை யமலன் மூரலான்
முப்புர மானவை முடிந்த தேயென. (௪௧)

இன்னண மிந்நக ரெரிமி சைந்துழி
யன்னவை யொற்றர்க ளறிந்து வல்லேபோய்ப்
பொன்னிவர் கடிநகர் புகுந்து வாய்வெரீஇ
மன்னவர் மன்னனை வணங்கிக் கூறுவார். (௪௨)

காய்கதி ரண்ணலைக் கனன்ற நின்மகன்
மாயவெம் படையினுன் மலைந்து ளார்தமைத்
தூயதொர் புனற்கட றுன்ன வுய்த்தன
னீயது தெரிந்தனை நிகழ்ந்த கேட்டிமேல். (௪௩)

அங்கிவை நாரத நறையக் கந்தவேள்
செங்கையில் வேற்படை செலுத்த வன்னது
பொங்குறு தென்புனற் புணரி சேறலு
மங்கிய தோடிய மாயை தன்படை. (௪௪)

வஞ்சனி தன்படை மாண்டு போந்துழித்
துஞ்சுத லொழிந்தனர் தொன்மை போலவே
நெஞ்சினி லுணர்வெலா நிகழ யாவரு
முஞ்சன ரெழுந்தன ரும்ப ரார்த்திட. (௪௫)

மாற்படு புந்திதீர் மறவர் தாமுறு
பாற்பட வருவது பார்த்துக் கைதொழு
தேற்பொடு பணிதலும் யாரும் வம்மென
வேற்படை முன்னுற விரைந்து மீண்டதே. (௪௬)

மேனிகழ் நெற்கொடு மீண்ட செய்யவே
லானது சூமரவே ளங்கை போந்ததா
லூனமின் மாற்றல ரொல்லை வந்துநம்
மாநகர் மேற்றிசை வாயி னண்ணினார். (௪௭)

மேற்றிசை வாய்தலில் வீரர் சேறலு
மேற்றனன் றுளையோ டிருந்த காவல
னாற்றினன் சிறிதம ரவன தாவியை
மாற்றின ரனிகழு மாண்டு போயதே. (௪௮)

குடதிசை யெயிலினைக் கொடிய பூதர்க
ளடிகொடு தள்ளின ராண்டு கின்றிடு
படியறு சிகரையைப் பறித்து மாநகர்
நடுவுற வீசினர் நமர்கண் மாயவே.

(சக)

சோர்வறு பூதருந் துணைவ ராகிய
வீரருந் தலைவனும் வீர வாகுவஞ்
சீரிய நகரிடைச் சென்று மேற்றிசை
யாரழல் கொளுவினின் றழித்தன் மேயினார்.

(ச௦)

அண்டலர் வன்மையா லயுக யோசனை
யுண்டது கொழுங்கன லுண்ட வெல்லையுங்
கண்டன மிதனைநீ கருத்தி லையமாக்
கொண்டிடன் மன்னவென் றொற்றர் கூறினார்.

(சுக)

வேறு.

ஒற்ற ரிவ்வகை யுரைத்தலு மவுணர்கோ னுளத்திற்
செற்ற மிக்கன நெறித்தன வுரோமங்கள் சிலிர்த்த
நெற்றி சென்றன புருவங்கண் மணிமுடி கிமிர்ந்த
கற்றை வெங்கனல் கான்றன சுழன்றன கண்கள்.

(சுஉ)

கறங்கு சிந்தனைச் சூரனித தன்மையிற் கனன்று
மறங்கொள் சாரணா தங்களை நோக்கினீர் வான்போய்ப்
பிறங்கு மூழியி லுலகெலா மழித்திடப் பெயர்வா
னுறங்கு மாமுகில யாவையுந் தருதிரென் றுரைத்தான்.

(சுக)

அயலி னிற்புறு தூதுவா வினவியே யைய
வியலு மிப்பணி யெனதொழு தும்பரி னேகிப்
புயலி னத்தினைக் கண்டுதம் பாணியாற் புடைத்துத்
துயிலெ முப்பியே விளித்தன னிறையெனச் சொற்றார்.

(சுச)

எழுவ கைப்பிடு முகில்களும் வினவியே யேகி
விழுமி தாகிய மகேந்திரத் திறைவன்முன் மேவித்
தொழுது நின்றலு மித்திரு நகரினைத் தொலைக்கு
மழலி னைத்தணி வித்திடு வீரென வரைந்தான்.

(சுடு)

அறையு மெல்லோரி னன்றென வெழிலிக ளகன்று
செறித் ரும்புகை யுருக்கொடு விண்மிசைச் சென்றோ
ரிறையி லெங்கணும் பார்த்தன மாவலி யிடைபோய்க்
குறிய மாயவ னெடியபே ருருவுகொண் டதுபோல்

(சுச)

கருமு கிற்கண் முறைமுறை மின்னின ககனத்
ஊருமி டிக்குல மொராயிர கோடியை யுகுத்த
பருமு டிக்குல கிரியொடு மேருவும் பகிர்ந்த
திருமு டித்தலை துளக்கியே வெருவினன் சேடன்.

(சுஎ)

விண்டு லாமதிறு கடிநகர் தன்னைவெங் கனலி
யுண்டு லாவறு தன்மையு மவுணர்தம் முலைவுங்
கண்டி யாமிது தொலைத்திடி னீண்டொரு கணத்தி
லண்டர் நாயகன் றுனைமன் னவனெமை யடுமால்.

(சுஅ)

நீட்ட மிக்கவித் திருநகர் புகுந்துநீ ருக்கி
வாட்டும் வெந்திற லெரியினை யகற்றிலம் வறிது
மீட்டு மேகுது மென்றடி னவுணர்கோன் வெகுண்டு
பூட்டும் வனறனை செய்வதென் னென்றன புயல்கள்.

(௫௬)

தொல்லை மாமுகி லிவ்வகை யுன்னியே ரூர
னெல்லை யில்பக லிட்டிடி முவளகத் தெய்தி
யல்ல லுற்றிடு கின்றதி னுடலம புயத்தோன்
கொல்ல நம்முயிர் வீடினு மினிதெனக் குறித்த.

(௬௦)

புந்தி மேலிவை துணிபென நாடியே புயல்கள்
சுந்து துள்ளியொன் றிபததுணை யளவையிற் செறிய
முந்தி யோரிறை பொழிந்தன பொழிதலு முடிந்த
வந்த மாநகர் மேற்றிசை பொடித்திடு மழலே.

(௬௧)

ஆய தன்மையை நோக்கின னூறிரு தடந்தோ
னைய கன்படைக் கிறையவ னபுலெழ நகைத்துத்
தீயி னாற்றலை யழித்தன மேகமோ செலுநர்
மாய மேகொலோ வென்றுதேர் வுற்றனை மனத்தில்.

(௬௨)

தேரு கின்றுழி நாரதன் விண்ணிடைச் சென்று
வீர கேளிலை யூழிநான் முகிவினம் வெப்ப
ரூர னுணையால் வந்தன வடவையந் தொல்லோன்
முரி வெம்படை தொடுத்தியால் விரைந்தென மொழிந்தான்.

(௬௩)

விண்ணில் வந்திவை நாரத னுரைத்தனன் மீட்டுந்
துண்ணெ னச்செல வினவியே வாகையந் துணைத்தோ
ளண்ண லாழிநா ளனற்படை தூண்டின னதுபோய்க்
கண்ண கன்முகி லினத்தினைச் சூழ்ந்தது கணத்தில்.

(௬௪)

சூழல் போகிய வெழிலிகள் யாவையுஞ் சுற்றி
யூழி மாப்படை யவற்றிடைப புனலெலா முண்டு
வாழி மொய்ம்பனை யடைந்தது மற்றது காலே
யாழி மால்கடற ரெகையென விழ்ந்தன வவையே.

(௬௫)

மறிந்த வெல்லையி லாறுமா முகமுடை வள்ளல்
சிறந்த வாறெழுத துண்மையை விதிமுறை செப்ப
விறந்த தொன்மிடல் வருதலு முய்ந்துட னெழுந்து
புறந்த ருங்கட லதனிடை யோடின புயல்கள்.

(௬௬)

விழுந்து கொண்டல்க ளிரிதலும் பாரிட வெள்ள
மெழுந்து துள்ளியே யாராதன மலர்மழை யிமையோர்
பொழிந்து வானிடை யாடின ரிவைகண்டு பொறாம
லுழுந்து கண்ணடி செல்லுமுன் போயின ரொற்றர்.

(௬௭)

வேறு.

கொற்றவை யாடுறு கோநகர் நண்ணி
யற்றமின் மன்ன னடித்துணை மீது
தற்றுறு பூமுடி தாழ விறைஞ்சி
மற்றிது கேண்மிய வென்று வருப்பார்.

(௬௮)

ஊழி புகுந்துழி யுற்றிடு கொண்மு
வேழும் விரைந்துநின் னேவனின் விண்போய்
விழ்புனல் சிந்துபு மேற்றிசை தன்னிற்
சூழுறு மங்கி யினைத்தொலை வித்த.

(கக)

மாற்றலர் தூதுவன் மற்றது காணூஉ
வீற்றுறு தீபபடை யேழ்முகின் மீது
மாற்றலின் விட்டிட வன்னவை விழ்ந்து
மேற்றிசை வாய்தலில் வேலை புகுந்த.

(எ0)

வன்னி செறிந்தன மாய்ந்தன வென்றே
யுன்னலை பூத ரொழிந்திடும் வீர
ரன்னத னெண்மையி னுற்று கின்றா
ரிந்நக ரென்றது மேந்தன் முனிந்தான்.

(எக)

வேறு.

மயிர்ப்புறம் பொடித்திட வரைகொண் மார்பகம்
வியர்ப்புற வெரிதழல் விழிகள் சிந்திட
வுயிர்ப்பிடை புகைவர வருமுகுக் கான்மெனச்
செயிர்த்திடு மன்னவ னிதனைச் செப்பினார்.

(எஉ)

போரினை யிழைத்துவெம் பூதர் தங்களை
வீரர்க டொகையினை வீட்டிப் பின்னுறச்
சாருறு சிவன்மகன் தன்னை வென்றிவட்
சேருதுங் கொணாதிரந் தேரை யென்றான்.

(எக)

ஆ திருவிருத்தம் - க,ககக.

வ ள ன ம்.

வீரவாகுதேவர் ஆகாயத்தில் மறைந்துநின்று 'மாயையால் நம்மைவெண்
றோடிப்போன கள்ளனாகிய பானுகோபனைத் தலையறுத்தல்லது நமக்குச் சகலநன்
மையுந்தரும் குமாரசற்குருவினுடைய சந்திதானத்திற்செல்லேன்; என்விலுடன்
நானும் தியில்விழுந்து இறந்துபடுவேனென்று தம்சேனையுடன் மகேந்திரநகரின்
மேற்புரவாயிலை யடைந்தார். அச்சப்தத்தைக்கேட்ட அசுரர் ஆகாயத்தின்மீது
சென்றுபார்த்தனர்; அற்புதமடைந்தனர்; மனம்பதைத்தனர்; உடம்புவோத்தனர்;
இது பகைவர்செய்கையென்று நினைத்தனர். இதைக்கண்ட புலிமுகனென்னுமரக்
கன் எதிர்த்துப் போர்செய்துமாண்டான். பின்பு வீரவாகுதேவரும் அக்கினியாஸ்தி
ரம், வாயுவாஸ்திரமென்னு மிரண்டையும் ஒருங்குசேர்த்து விடுத்து அம்மகேந்திர
நகரைத் தீக்கிரையாக்கினர். அதனையறிந்த ரூபதமன் அத்தீயையவிககச் சத்த
மேகங்களையுமேவினான். மேகங்கள் மழைபெய்து தீயையவிப்பதைக்கண்ட வீர
வாகுதேவர் வடவாமுகாக்கினியாஸ்திரத்தைவிட்டு அம்மேகங்களைக் கிரகித்தனர்.
அம்மேகங்கள் விழுந்து கடலிற்சென்றன. இதனைக்கண்ட தூதுவர் விரைந்து
சென்று ரூபதமனுக்கறிவித்தனர். அதைக்கேட்ட ரூபதமன் மிகக் கோபம்
கொண்டு தானேசென்று போர்புரியுமாறு கருதினான்.

ந க ர் பு கு ப ட ல் ம் முற்றிற்று.

இ ர ணி ய ன் யு த் த ப் ப ட ல ம்.

ஒற்றரை நோக்கியே யுணர்வின் மன்னவன்
சொற்றது கேட்டவன் துளங்கியேங்கினான்
மற்றவ னளித்திடு மதலை மாரிநாட்
புற்றுறை யரவெனப் புழுங்கு நெஞ்சினான். (க)

ஆயிர மறையுணர்ந் தான்ற கேள்வியான்
மாயநல் லறத்தொடு முறையுந் தூக்கினோன்
மாயமும் வஞ்சமு மரபிற் கற்றனன்
நீயதோ ரவுணருட் டிறலும் பெற்றுளான். (உ)

தரணியின் கீழுறை யரக்கர் தங்கண்மேல்
விரணம தாகிமுன் வென்று மீண்டனன்
முரணுறு சென்னியோர் மூன்று கொண்டினா
னிரணிய னென்பதோ ரியற்கைப் பேரினான். (ங)

இருந்தன னொருபுடை யெழுந்த தாதைதன்
நீருந்தடி யினையினைச் சென்னி சேர்த்திடாப்
பொருந்துவ தொன்றுள புகல்வன் கேளோனப்
பரிந்துகின் றினையன பகர்தன் மேயினான். (ச)

தேவரை நாஞ்சிறை செய்த தன்மையா
லாவது பாவமே யாக்கம் வேறிலே
யாவையு முணர்ந்திடு மிறைவ தின்னமே
போவது நம்முயிர திருவும் பொன்றுமால். (ரு)

சூருடைக் கானகந் தோற்றும் புன்மைபோய்ப்
பாரிடைப் புவனமோர் பலவும் போற்றியே
சீருடைத் தாகியித் திருவின் வைகுத
லாரிடைப் பெற்றனை யதனைத் தேர்திநீ. (சு)

மாலேமுன் வென்றது மலர யன்றனை
யேலுறு முனிவரை யேவல் கொண்டது
மேலுய ரமரரை விழுமஞ் செய்தது
மாலமர் கடவுட னாற்ற லாலன்றோ. (எ)

அரிபொர வருவனே லமரர் கோனெடும்
பிரமன்வந் தேற்குமேற் பிறர்க ணோவரேற்
பொருவதும் வெல்வதும் புறத்தைக் கண்டின்
வருவது மெனிதரோ கடனு மற்றதே. (அ)

நோற்றிடு தவத்தினை நோக்கி யெண்ணிலாப்
பேற்றினை யுதவிய பிரானொ தீமையான்
மாற்றிட வுன்னுமேல வணங்கி மாறொரீஇப்
போறறுத லன்றியே பொரவுஞ் செய்யுமோ. (கூ)

ஒன்றொரு பயன்றனை யுதவி னோர்மனங்
கன்றிட வொருவினை கருதிச் செய்வரேற்
புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடு மல்லது கூற்றும் வேண்டிமோ. (சூ)

கந்தனை யருள்புரி கடவு ளாணையைச்
சிந்தையின் மாறுகொள் சிறியர் யாவரு
மந்தம் தடைந்தன ரன்றி வன்மையா
லுயந்தன ரிவரென வுரைக்க வல்லமோ. (க௧)

கட்டுசெஞ் சடைமுடிக் கடவுள் காமனைப்
பட்டிட விழித்ததும் பண்டு மூவெயில்
சுட்டது மந்தகன் சூலச் சூலமே
லிட்டதுங் கேட்டிலே போலு மெந்தைநீ. (க௨)

காலனை யுதைத்ததுங் கங்கை யென்பவன்
மேல்வரு மகந்தையை வீட்டிக் கொண்டது
மாலய நமரர்க ளிரிய வந்ததோ
ராலம துண்டது மறிகி லாய்கொலோ. (க௩)

அண்டரை யோரரி யலைபப வன்னது
கண்டநஞ் சடையவன் கருதி வீரனாற்
றண்டம திழைத்ததூந் தககன் வேளவியை
விண்டிடி வித்ததும் வினவி லாய்கொலோ. (க௪)

கடிமலர் மேலவ னிகழக் கண்ணுதல்
வடுகனை யேவிவள் ளுகிரி னன்னவன
முடிகளை வித்தது முருந்தன் தன்னிடை
யடைதரு வித்தது மறிகி லாய்கொலோ. (க௫)

முந்தொரு மகபதி மொய்ம்பை யட்டது
மைந்திய லரக்கரை யழித்த செய்கையுந்
தந்தியை யுமுலையை யுரித்த தன்மையு
மெந்தைநீற் குணர்த்தின ரிலை போலுமால். (க௬)

ஏழுற வுலகடு மேனக் கொம்பினை
யாமையி னோட்டினை யணிந்த தன்மையும்
பூமலர் மிசையவன் முதல புங்கவர்
மாமுடி யணிந்தது மதிக்கி லாய்கொலோ. (க௭)

கதித்திடு முனிவரர் கடிய வேள்வியி
லுதித்திடு முயலக னெல்லென் றூர்த்தெழப்
பதத்தினி லுதைத்தவன் பதைப தைத்திட
மிதித்ததும் பிறவுநீ வினவிற் றிலையோ. (க௮)

ஒன்னலர் தன்மைபூண் டெற்று ளோர்தமைத்
தன்னிக ரில்லவன் தண்டஞ் செய்தன
வின்னமோர் கோடியுண் டு ருந்தி யானிவட்
பன்னினு முலப்புரு செல்லும் பல்லுகம். (க௯)

வேறு.

ஆதலரீ லீசன் தன்னை யடைந்தவ ருவவ ரல்லாப்
பேதையர் யாவ ரேனும் பிழைக்கல ரினைய வாய்மை
வேதனால் பிறவுங் கூறும் விழுப்பொரு ளாகு நீயு
மேதமா நெறியு னீங்கி யிப்பொரு ளுணர்தி யெந்தாய். (௨௦)

இன்னமொன் றுரைப்ப னீழு னிருந்தவ மியற்ற விர்த
மன்னிலை புரிந்த மேலோன் மாற்றவும் வல்ல னுமா
லன்னவன் குமரன் மன்னோ டமர்செய்வ தியல்போ வைய
தன்னினு முயர்ந்தா ரோடு பொருதிடிற சயமுண் டாமோ. (௨௧)

பூதல வரைப்பும் வானுந் திசைகளும் புணரி வைப்பு
மேதகு வரையுந் தொன்னுள் வேறுபா டுற்ற நோக்கி
விதென மாயங் கொல்லென் மெண்ணின மனைய வெல்லா
மாதிதன் குமரன் செய்த வாடலென் றுரைத்தா ரன்றே. (௨௨)

அண்ணலங் குமர னுட லறிகிலர் மருளுங் காலீல்க்
கண்ணிடை யன்னுள் மற்றோர் வடிவினைக் காட்டி நிற்ப
விண்ணவர் பலருஞ் சூழ்ந்து வெகுண்டனர் வெம்போ ராற்றத்
துண்டென வவரை யட்டாக் கெழுப்பினன் னாயோ னென்பர். (௨௩)

என்டொகை பெற்ற வண்டம் யாவையும் புவன வைப்பு
மன்பெல் வளனு மேனை மன்னுயிர்த தொகுதி முற்று
மண்டரு மூவர் தாழு மனைத்துமா கியதன் மேனி
கண்டிட விமையோர்க் கெல்லாக் காட்டினன் கந்த னென்பர். (௨௪)

மறைமுத லவனை முன்னோர் வைகலின் வல்லி பூட்டிச்
சிமையிடை வைத்துத் தானே திண்புவி யளித்து முக்க
ணிறையவன் வேண்ட விட்டா னென்பரா லிணைய வாற்றா
லறுமுகன் செய்கை கேட்கி னற்புத மாகு மன்றே. (௨௫)

அங்கண்மா ஞாலந் தன்னை மேலினி யகழு மோட்டுச்
செங்கண்மா லேன யாக்கை யெயிற்றையோர் சிறுகை பற்றி
மங்குல்வா னுலகிற் சுற்றி மருப்பொன்று வழுத்த வாங்கித்
தங்களு யகற்குச் சாத்தச் சண்முக னளிககு மென்பர். (௨௬)

நேரலர் புரமுன் தட்ட நிருமலக் கடவுண் மைந்த
னாரினும் வலியோ னென்கை யறைந்திட வேண்டிங் கொல்லோ
பாரினை மளந்தோ னுய்த்த பரிதியை யணியாக் கொண்ட
தாரகன் தன்னை வெற்பைத் தடிந்தது சான்றே யன்றே. (௨௭)

அறுமுகத் தொருவ னாகு மமலனை யரன்பால் வந்த
சிறுவனென் றிகழன் மன்னு செய்கையாற் பெரியன் கண்டா
யிறுதிசேர் கற்ப மொன்றி னீறிலா தவன்பாற் றோன்று
முறுவலி னழலு மன்றே வுலகெலா முடிப்ப தம்மா. (௨௮)

வாசவன் குறையு மந்தண் மலரயன் குறையு மற்றைக்
கேசவன் குறையு நீக்கிக் கேடிலா வெறுக்கை நல்க
வாசிலோர் சூழவி போலா யறுமுகங் கொண்டா னெண்டோ
ளீசனே யென்ப தல்லாற் பிறிதொன்றை யிசைக்க லாமோ. (௨௯)

கங்கைதன் புதல்வ னென்றுங் கார்த்திகை ஸுமந்த னென்றுங்
செங்கண்மான் மருக னென்றுஞ் சேனையின் செல்வ னென்றுங்
பங்கயன் முதலோர் தேரூப் பரஞ்சுடர் முதல்வன் தன்னை
யிங்கிவை பலவுஞ் சொல்வ தேழைமைப் பால தன்றே. (௩௦)

பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பரிதியும் பகைவன் சூழ்வாற்
தன்னுறு படைஞர் மாய்ந்த தன்மையை வினவித் தாமா
தன்னவர் மீளு மாற்றா ளளக்கர்மேல் விடுத்தவேலை
யிடுகர் தன்னிற் தூண்டின் யாரிவ ணிருத்தற் பாலார்.

(௩௧)

தாரகம் செற்ற தென்றூற் றடவரை பொடித்த தென்றூல்
வார்புனற் கடலு ளுய்த்த வலியரை மீட்ட தென்றூற்
கூருடைத் தனிவேல போற்றிக் குமரன்னார் பணிவ தல்லாற்
போரினைப் புரிது மென்கை புலமையோர் கடன தாமோ.

(௩௨)

அரணிடைய பிறந்த வண்ண லாணையால் வந்த தூதன்
ற்றுக ரழித்தான் முன்னஞ் சேனையுந் தானு மேகி
யொருபகற் பானு கோப னுலைவுறப் பொருது வென்று
கருதரு மவுணர் தானைக் கடலையுந் கடந்து போனான்.

(௩௩)

இப்பகல் வந்து வீர னிருஞ்சும ரியற்ற வெமருண்
றப்பினன் மறைந்து மாயைப் படைதொடா வுணர்ச்சி தள்ளி
யப்புன ளளக்க ருய்ப்ப வறுமுகன் வேலான் மீண்டுன்
மெய்ப்பதி யடுவா னென்றா லவனையார் வெல்லற் பாலார்.

(௩௪)

இறுதியு மெய்தா னென்னி னேற்றதொல் னுணர்ச்சி மாய்ந்து
மறியினு மெழுவ னென்னின் மாயையுந் தொலையு மென்னிற்
செறியும்விண் முதல்வர் தந்த படைக்குநேர் செலுத்த மென்னி
னறிஞாக ளவனமேற் பின்னு மமாசெயக் கருது வாரோ.

(௩௫)

தூதென முன்னர் வந்தோ ளெருவனா ளெலையு மிந்த
மூதெயி னைகர மூற்று மவுணரு முடிவ ரென்னி
னதியு முடிவு மிலலா வறுமுக னடுபோ ருன்னிப
போதுமே விமைப்பி னெல்லாப புவனமும பொன்றி டாவோ.

(௩௬)

கரங்கள்பன் னிரண்டு கொண்ட கடவுளாவந் தெதிர்க்கி னந்தம்
வரங்களும் படைகள் யாவு மாயையுந் திறனுஞ் சீரு
முரங்களுந் திருவு மெல்லா மூழிகா யகனமுன னுற்ற
புரங்களு மவுண ரும்போற் பூழிபட பழித்தி டாவோ.

(௩௭)

ஒற்றனை விடுத்து நாடி யும்பரை விடாமை நோக்கி
மற்றிவட் போந்து நம்மேல் வைகலும் வந்தி டாது
சுற்றுதன் றானே யோடுந் தூதனைத் தூண்டி யங்க
ணிற்கையி னளவு நம்பாற் கருணைசெய் திருந்தா னையன்.

(௩௮)

கருணைகொண் டிருந்த வள்ளல் கருத்திடைத் தொலைவில் சீற்றம்
வருவதன் முன்ன மின்னே வானவா சிறையை மாற்றி
யுரியந் தமரும் யாழு மொலலையி னேகி யையன்
றிருவடி பணிந்து தீயேஞ் செய்தன பொறுத்தி யென்று.

(௩௯)

பணிந்துழி யமல மூர்த்தி பலவுநாம் புரிந்த தீமை
தணிந்தருள் செய்து தானுந் தணப்பிலா வரங்க ணல்கி
யணிந்ததன் றானே யோடு மகலுமா லுய்தும் யாமுந்
துணிந்திது புகன்றே னீதே துணிவென மதலை சொற்றான்.

(௪௦)

வேறு.

பரிந்துதனக் குறுதியிவை தெருட்டுதலு மதுகளாப் பருவாய் கால
விரிந்தபுகைப் படலிகைபோய்த் திசையனைத்தம் விழுங்கியிட வெஞ்ஞிமூலக்
கரிந்ததன துடல்வியர்ப்ப வுயிர்ப்புவர விதழ்துடிப்பக் கண்கள் சேப்பு
வெரிந்துமனம்பதைப்பதைப்ப வருமெனக்கை யெறிந்துநகைத் தினைய சொல்வான்.

தூவுடைய நெடுஞ்சுடர்வே லொருசிறுவ னுற்றலையுந் தூதாய் வந்த
மேவலன் தன் வலியினையும் யான்செய்யப் படுவனவும் விளம்பா நின்ற
யேவருனக் கிதுபுகன்றார் புகன்றாரை யுணர்வேனே லின்னே யன்னே
ராவிதனைக் களைந்திடுவே னாங்கவர்தொல் குலங்களெலா மடுவன் யானே.

ஞாலமெலா முன்படைத்த நான்முகனைந் தியலங்க நவின்னு போவா
னாலமிசைத துயில்கூர்வா னென்னிளவ மனக்குடைந்தா னமரர் கோமான்
வேலைதனின் மீன்முழுது மென்பணியிற் மந்தனனால் வெள்ளி வெற்பி
னீலமிடற் மவன்மகனோ தொலைவறுமென் பேராற்ற னீக்கு கின்றான்.

ஆரியயனும் புரந்தரனும் விண்ணவர்க ளெல்லோரு மகிலந் தன்னின்
விரவுகணத தவரெவரும் யாக்குமுத லாகுமுக்கண் விமலன் றானும்
பொருசுமரி னேற்றிடினு மெனக்கழிவ தனறிவென்று போவ துண்டோ
வொருசிறிதும் புந்தியிலா மைந்தாயான் பெற்றவர முணர்கி லாயோ. ()

வேறு.

ஆற்றல் விட்டனை குலமுறை பிழைத்தனை யாசி
னேற்ற நீங்கினை யொன்னலர்க் கஞ்சினை யிசைத்தாய்
மாற்ற மொன்றினி யுரைத்தியே லுனறனை வல்லே
கூற்று வன்புரத் தேற்றுவன் யானெனக் கொதித்தான். (சௌ)

கொதித்த வேலையின் மைந்தனு நம்முரை கொடியோன்
மதித்தி லன்னிவன் மாய்வது சரதமே வான்மே
லுதித்த செங்கதிர்ப் பரிதியங் கடவுளஞ் சூலகில்
விதித்தி மந்தனை யாவரே வன்மையால் வென்றோர். (சக)

இறுதி யாகிய பருவம்வந் தனுசிய திவனுக்
குறுதி யாம்பல கூறினென் பயனென வுன்னு
வறிவ னீசில வறிந்தனன் போலநிற கறைந்தேன்
சிறுவ னுதலிற் பொறுத்தியென் றுற்றினன் சீறறம். (சௌ)

வெஞ்சி னந்தனை யாற்றியித தாதைதான் விரைவிற
றுஞ்ச முன்னாயா னிறப்பது நன்மெனத துணியா
வெஞ்ச லில்லவன் றுளினை வணங்கிநீ யிசைத்த
வஞ்சி னந்தனை முடிப்பன்யா னென்றனன் மைந்தன். (சௌ)

ஆனைய வேலையி லையநீ மாற்றலர்க் கஞ்சி
வினையம் யாவுமுன் னுரைத்தனை யவாகன்பால் வீரம்
புனைய வுன்னிய தென்கொலோ னென்ற லும் பொன்றோ
னுனது மைந்தன்யா னஞ்சவ னோவென வுரைத்தான். (சக)

தாதை யன்னதோர் வேலையின் மைந்தனைத் தழீஇக்கொண்
டது நன்றுநன் றுன்பெருந் தானையோ டெழுநது
போதி யென்றலும் விடைகொடு புறந்தனிற் போந்து
மாகி ரம்புகழ் கின்றதன் னுறையுளில் வந்தான். (கூ)

கிறங்கொண் மேருவை கிலாக்கதி ருண்டநீர் மையைப்போன்
மறங்கொள் சூர்மக னுடக மெய்யிலவச் சிரத்தின்
திறங்கொள் சாலிகை கட்டினன் தூணியின் செறித்தான்
பிறங்கு கோதையும் புட்டிலுங் கைவிறற் பெய்தான்.

(௫௧)

அடங்க லர்க்குவெங் கூற்றெனு மாடல்வில் லொன்றை
யிடங்கை பற்றினன் வலங்கையிற் பலபடை யெடுத்தான்
மடங்கொண் மோலியிற் துமபையஞ் சிகழிகை தரித்தான்
மடங்க லாயிரம் பூண்டதேர் புக்கனன் வந்தான்.

(௫௨)

ஆற்றன் மிக்குறு துணைவரா யிரவரு மனிகம்
போற்று மன்னரா யிரவரும் போரணி புணந்து
காற்றெ னைபடா கவனமான் தேரிடைக் கலந்து
நாற்றி மற்படை தன்னெடு புடைதனி னடப்ப.

(௫௩)

தூறொ டேயெழு தூறுவெள் ளந்நொறி லுடைத்தேர்
சீறும் யானையு மதொகை யவுணாதஞ் சேனை
யாறு தூற்றிரு வெள்ளாத பரிகளு மனைததே
சூறை மாருத மாமென வவன்புடை சூழ்ந்த.

(௫௪)

துடிக மங்கின கறங்கின பேரிதுந் துபிப்பே
ரிடிக மங்கின வலம்புரி கறங்கின வெடுக்குங்
கொடிக மங்கின தானைகள் கறங்கின குனித்துக்
கடிக மங்கின கறங்கின கழுகொடு காகம்.

(௫௫)

வசலை மென்கொடி வாடிய தன்னதுண் மருங்கிற்
கிசலை யம்புரை சீறடிக் கிஞ்சகச் செவ்வாய்ப்
பசலை சோமுலை மங்கையா விழிக்கனை பாய
வசலை மங்கைதன மெய்த்தனு வளைத்திட வகன்றான்.

(௫௬)

அறந்த லைப்படு மிரணிய னனிகநால் வகையும்
புறந்த லைப்படத துயரமுந் தலைப்படப் போந்து
மறந்த லைப்படு பூதர்க ளாரப்பொவி வழங்கும்
பறந்த லைக்களம புக்கன னமரர்மெய் பணிப்ப.

(௫௭)

விண்ணு ளோர்களும் பிறருமல் வியனகர் நோக்கித்
துண்ணெ னததுளங் குறுவதுங் கண்டனன் றென்னான்
மண்ணி னுள்ளபா ரிடமெலாம் வல்லைவர் தழித்து
நண்ணு கின்றதுங் கண்டன னன்றென நக்கான்.

(௫௮)

தனது மாநக ரழிந்தது கண்டனன் மணியா
முனிவு கொண்டனன் வெய்துயிரை தன்னுடன் முற்று
நனிவி யர்ப்புள தாயினன் மருங்குற நணுகு
மனிக வேந்தரைத் துணைவரை நோக்கியீ தறைவான்.

(௫௯)

ஆயி ரம்வெள்ள மோரொரு திசையினி லாக்கி
நீயிர் யாவரு நால்வகைத் தாகியே நீங்கி
மாயி ருந்திறற் சாரத வீரரை வளைந்து
போயெ திர்ந்துவெஞ் சம்புரி வீரெனப் புகன்றான்.

(௬௦)

ஆக்க ணந்தனிற் றுணைவரு மனிகமன் னவருந்
தக்க தேயென விரணியன் மொழிதலைத் தாங்கித்
திக்கி லாயிரம் வெள்ளமாச் சேனையைக் கொண்டு
தொடக பாரிட வெள்ளமேற போயினார் குழி. (௩௧)

தானை மன்னருந் துணைவருந் திசைதொறுந் தழுவிப்
போன காட்டி லாடகன் குடபுலம் புகுதுஞ்
சேனை முன்கொடு சென்றன னினனதோர செய்கை
மான வேறபடைக் காவலன் கண்டனன் மன்னோ. (௩௨)

வீர மொய்ப்பின னதுகண்டு வெஞ்சமர்க் குறுவான்
ஞ்ரன் மைந்ரு னொருவனோ சுற்றமா யினனோ
வாரி வன்கொலென் றையுறு காலையி னயலே
நார தன்னெனு முனிவரன வந்திவை நவில்வான். (௩௩)

இரணி யன்னெனு மைந்தனைச் சூரனிங் கேவ
வருண னென்னவர் தடைந்தன னம்படை யலைப்ப
வருண னிந்திரன் மந்திரி மறஸிமா திரத்தின்
முரணு றும்படை நான்கையு முன்னுறச் செலுத்தி. (௩௪)

மாயை வல்லவன் படைபல பரிததவன் வஞ்ச
மாய சூழ்ச்சிகள் பற்பல தெரிந்தவ னவனை
நீய லாதுவெல் கின்றவ ரிலையா னினக்கிங்
கேய தன்மையி னமாதனைப் புரிதியா லென்றான். (௩௫)

என்று கூறியே நாரதன் விண்மிசை யேக
நன்று நன்றென வன்னதை வினவியே நகைத்துத்
துன்று பாரிடத் தலைவரைச் சுற்றமா யுளரை
வென்றி மொய்ப்புடை யாண்டகை நோக்கியே விளம்பும். (௩௬)

ஏற்ற தானையை நமையெலாஞ் சூழ்ந்திட வேவி
மாற்ற லன்மகன் குறுகுவா னீவிரும் வல்லே
நாற்றி சைக்கனுஞ் சாரதப் படையொடு நடந்து
வீற்று வீற்றுகின் தமாபுரி வீரென விளம்பி. (௩௭)

வீர ரெண்மரை யிலக்கரை வியன்கணத் தவரைப்
பாரி டங்களை நால்வகைப் படுமவகை பகுத்தே
யிரி ரண்டுமா திரத்தினுஞ் சென்றிட வேவிச்
சூரன் மாமகன் வருதிசை படர்ந்தனன் றோன்றல். (௩௮)

காலை யாங்கதி னவுணமாப் பெருப்படை கடிதி
னுறு மாதிரந் தன்னினு நரலைகுழந் தென்ன
லோல மோடுவந் தணுகுறு முருகுதுவிம டூத்
சாலம் யாவையு மேற்றன சமரினைப் புரிய. (௩௯)

மற்ற வேலையி லவுணாகண் மழுப்படை நாஞ்சில்
சுற்றை யஞ்சுடர்ப் பரிதிவார் சிலையுமிழ் கணைகள்
கொற்ற மிக்குறு தோமார் தன்னெழுக் குவிச
மொற்றை முத்தலை வேன்முதற் படையெலா முய்த்தார். (௪௦)

தோடு சிந்திய தேனாறு மராமரத் தொகையின்
காடு சிந்தினர் கதைகளுஞ் சிந்தினா கணிச்சி
நீயி சிந்தரப் பருவரை சிந்தினர் நேமி
மாடு சிந்தினர் சிந்தினர் பூதரில் வலியோர்.

(எக)

தலையி ழந்தனா கரங்களு மிழந்தனர் தாளி
னிலையி ழந்தனர் சாரத ரவுணரு நெடுங்கை
மலையி ழந்தனர் தேர்பரி யீழந்தனர் மறவெங்
கொலையி ழந்தனர் மடிந்தனர் குருதியுட் குளித்தார்.

(எஉ)

வசையில் பூதரு மவுணரு மிவ்வகை மயங்கித்
திசைதொ றுமபொரு கின்றுழித் தனித்தனி சேர்த்து
விசைய மொய்ம்பினுன் விடுததிடு வீரரும் விறல்சே
ரசர வேந்தரும் வெஞ்சமர் வினோத்தன ரன்றே.

(எங)

அணைய வெல்லையின் வீரவா குப்பெய ரறிஞன்
கனகன் முன்வருஞ் சேனைமாப் பெருங்கடல் கண்டு
முனிவு கொண்டுதன் பாணியின் மூரிவெஞ் சிலையைக்
குனிவு செய்தன னாததனிக் கடவுளுங் குனிபப.

(எச)

மலைவ னோத்திடு தன்மைபோல் வானுற கிமிர்ந்த
சிலைவ னோத்தன னொறொலி யெடுத்தனன் மெழித்தா
னலைவ னோத்திடு கடலெலா நடுங்கிய வனந்தன்
மலைவ னோத்தன னெண்டிசை நாகமுஞ் சலித்த.

(எடு)

காலை யங்கதின் வீரமொய்ம் புடையதோர் காளை
கோலொ ராயிரப் பத்தினைக் குனிசிலைக் கொளுவி
மேல தாகிய கானிடைப் பொழிதரு மேக
சால மாமெனப் பொழிந்தன னவுணர்தா னையின்மேல்.

(எக)

பிடிசு றைந்தன களிற்றினங் குறைந்தன பிடிக்குங்
கொடிசு றைந்தன கொய்யுளைப் புரவிதேர் குறைந்த
வடிசு றைந்தன தலைகளுங் குறைந்தன வம்பொற
றொடிசு றைந்தன குறைந்தன வவுணர்தர் தோள்கள்.

(எஎ)

எறித லுற்றிடு குறையாற பல்கவ டிற்று
முறித லுறறுவீழ பொதுமபாபோன் மொய்ம்பன்வா ளியினாற்
செறித லுற்றதம வடிவெலாஞ் சிதைந்துவே ருகி
மறித லுற்றன நால்வகைப் படைகளு மயங்கி.

(எஅ)

வேறு.

ஆரியன் விட்ட வயிறகளை பாய
மூரி மதக்கரி முறையா யாகை
சோரி யுருப்பன தொல்பக லின்கண்
மாருத முய்த்திடு வன்னியை யொப்ப.

(எக)

விறல்கெழு மொய்ம்பன் விடுததிடு கின்ற
பிறைமுக வாளி பெருங்கரி யின்கை
யறைபுரி கின்றவ ராததொகை தன்னைக்
குறைமதி சென்று குறைப்பன போலாம்.

(அ0)

வித்தக வீரன் விடுங்களை வேழ
மத்தக முற்றிட மற்றவை போழ்ந்தே
முத்த முகுப்ப மூகந்திடு கும்ப
முய்த்திடு நல்ல முதச்சுதை யொக்கும். (அக)

கரம்பட ருங்கவி கைத்தொகை தேரி
னுரம்படு கால்க ளுலம்புரை தோளான்
சரம்பட விற்ற தலைத்தலை யுற்ற
வரம்பின் மதிக்குறை மல்கிய வென்ன. (அஉ)

மேக்குயர் மொய்ம்பன் விடுங்களை யாற்பாய்
மாக்க டெனிந்து மறிந்து கிடந்த
தேக்கிய தெண்கட விற்றிரை முற்றுந்
தாக்கிய சூறை தனக்கழிந் தென்ன. (அங)

பெருந்தகை விட்ட பிறைத்தலை வாளி
திருந்தலர் தோலுறு செங்கை துணிபப
வருந்திட மாமதி வெளவு மராவைத்
துரந்திடு கின்றதன் சுறம தென்ன. (அச)
வேறு.

தக்க வன்மையாற் சிறந்துளோர் தமதுமாற் மலர்மேன்
மிக்க வெஞ்சினத தேகல்போ லனிகவென் ளதறிந்
றொக்கு வந்துவர் திழிந்தசெஞ் சோரியின் வெள்ள
மைக்க ருங்கடல் வெள்ளத்தி னூடுமொய் மடுதத. (அரு)

சூரைத்தி டும்பெரு ஞானியுங் குறுநிக் குழாமு
கிருத்த மேயின கவந்தமு நிணனுண்டு செருக்கி
யுகுத்த குந்திறம் காளியுங் கூனியு மொருசார்க்
கிருத்தி மங்களுந் தலைத்தலை மயங்கின கெழுமி. (அசு)

சிலையின் வல்லவ னிவவகை கணைமழை சிதறி
கிலைய வெல்லையின் மலைத்திந் தானவர் நீதத
முலைப டுங்கனன் முன்னுறு மிழுதென வுடைந்து
குலைகு லைந்துதம் முயிருடன் யாக்கையுங் குறைந்த. (அஎ)

ஆளரி யாயிரம் பூண்டதேர் மிசைவரு மவுணர்
மீளி யாயது கண்டன னெடுத்ததோர் வில்லின்
வாளி யாயிர மொருதொடை தூண்டியே மறவெங்
கூளி யாயிர கோடியோ ரிமைப்பினிற் கொன்றான். (அஅ)

கொன்ற காலையிற் பூதவெம் படைகளுங் குலைந்து
சென்ற மாதிரந் தெரிந்தில தழலவிடந் தெறக்கண்
டன்று போகிய தேவரே யாயின ரதனை
கின்ற தானையர் தலைவரிற் கண்டன னீலன். (அக)

கண்ட நீலனு மிறுதிநா ளுழலெனக் கனன்று
திண்டி றற்கெழு மன்னவன் மதலைமுன் சென்றே
யண்ட முந்தலை பணித்திட வருமென வார்த்தா
னுண்டு போரினி யென்றன ரமரரா யுள்ளோர். (கூ0)

காலை யன்னதி லவுணர்த மிறைமகன் கனன்று
வேல தொன்றினை யாகழுழ் குற்றிட வீடுப்ப
நீலின் வன்மைபோய் நின்றிலன் சென்றன னெடிய
சாவு மொன்றுகொண் டவன்மடந் தேரினைத் தடிந்தான்.

(கூக)

வைய மங்கழி வெய்தலு மவுணர்கோன் மற்றோர்
செய்ய தேரிடை வல்லையிற் றுவிநாண் செறித்துக்
கையில் வாங்கிய சராசனத் திடையுறக் கடைநாட்
பொய்யின் மாமுகி லாமெனச் சுடுசரம் பொழிந்தான்.

(கூஉ)

பொழிந்த வார்களை முழுவது மவனுரம் புகலு
மழிந்தி லன்சிறி தஞ்சிலன குலகிரி யன்றி
யொழிந்த குன்றெலாம் பறித்தனன் வீசியே யுடலத்
திழிந்த சோரிநீர் சொரிதர கின்றன னிமையான்.

(கூங்.)

நிருப னுகிய வாடகன் மன்னெதிர் நீலன்
மரபி னூக்கிய வரையெலாஞ் சரங்களான் மாற்ற
விரைவி னோடுபோ யவன்மடந் தேரினை வெகுளா
வொருகை யாலெகித தெறித்தன னமரரு முலைய.

(கூச)

ஆற்ற லந்தடந் தேரினை வீசிட வதுவுங்
காற்று லாய்நிமிர் விண்ணுறப் போயது காளை
மாறறோர் வையமேற பாய்த்திட வுன்னினன் வரலு
மேற்றெ முந்தெகிரா புக்கன னீலனா மிகலோன்.

(கூரு)

நிற்றி நிற்றி நீ யென்றுகொண் டேகியே நீல
னெற்றி னானவ னுரத்திடை யவுணனு மிவனைப்
பற்றி வீசினன் பூதலு மீண்டுதன் பதத்தாற்
செற்ற மோதெதத் துருட்டிவா னுருமெனத் தெழித்தான்.

(கூசு)

நெறிந்த பங்கசேர் நீலனங் குதைத்திட நிருதர்
முறிந்து நீங்கிய களத்திடை வழுகிவீழ் முகில்போன்
மறிந்து வீழ்தரு மவுணனமேற பாய்த்தனன் மகவா
னெறிந்த வச்சிரப் பெரும்படை யிதுகொலென் றிசைப்ப.

(கூஎ)

வீழ்ந்த காளையைத் தன்பெருந் தாளகளான் மிதிப்பக்
கீழ்ந்து போயது மாகில மவன் முடி கிழிந்த
போழ்ந்த தாகமும வாய்வழி குருதிநீர் பொழிய
வாழ்ந்து வெந்துய ருழந்தனன் செய்வதொன் றறியான்.

(கூஅ)

• திறல் ழிந்தனன் சிற்றமு மழிந்தனன் செங்கோன்
மறலி கொளவதற் கணியனே யாதலு மனத்தி
லிறுதி யெய்திய திங்கினிச் செய்வதெ னெமக்கோ
ருறுதி யாதென வுன்னினன் பின்னரொன் றுணர்ந்தான்.

(கூக)

மாய மொன்றினைப் புரிஞதும் யாமென வல்லே
யாய மந்திரம் புகன்றனன் பூசனை யனைத்துந்
துய சிந்தை னிரப்பினன் வேண்டிய துணியா
வாய தெய்வத் முன்னின னன்னதோ ரெலலை.

(கூஊ)

வேறு.

தன்போலொரு வடிவன்னதொர சமரின்றலை யணுகா
மினெயொலொளிர் தருபலபடை விரவும்படி பரியா
வெண்ணெயெனப் பொருகன்றவ ரெனவிரம துரையா
வண்ணெயெனப் பொருகின்றவ வலிவொண்டிழுன் வரலும். (க0க)

கண்டலாது வந்தகின்றது கடித்தெயெதிர் நடவா
வெண்ணெயெனப் பரின்றலை யிட்டேகிய தொருபொற்
றண்டானது கொண்டேயதன் றலைமோதின னிமையோர்
விண்டானிவற் கழிந்தானென நீலன்றனை வியந்தார். (க0உ)

வியக்கும்பொழு தினிலன்னவன் விடுமாயமும் விசையா
லுயக்குற்றவ ரெனவிண்மிசை யுயாகின்றது காணாத
துயக்குற்றடு நீலன்னது தொடர்த்தான்கரர் திடலு
மயக்குற்றன னெடிதுன்னினன் மண்மீதுறக் கண்டான். (க0ங)

காணாவல மருவானிது கரவாமென வுணரா
ணுன்னமிகு சீரததொடு நனுகுற்றன னதுவுந்
தூணர்தடந் தோள்கொண்டமா தொடங்குறது தொடங்கிச்
சேணகிய தணிததாயது திசையெங்கணுந் கிரியும். (க0ச)

பாரிற்புகும விண்ணிறபுகும் பரிதிச்சுட ரெனவே
தேறிறபுகு மாவிறபுகுஞ் சிலையிற்புகுந் திரைமுந்
நீரிற்புகும வடவாமுக நெருப்பிற்புகு நீலக்
காரிற்புகு நிரயத்திடை கடிதிற்புகு மெழுமே. (க0ரு)

முன்னேவரு மிடத்தேவரு முதுவெம்பிடர் தழுவிப்
பின்னேவரும் வலத்தேவரு பெரும்போரினைப் புரிபும்
பொன்னேகரு தியமங்கையா பு நொண்டி
மென் னெய்த னியல்பாயையும லெய்யும வரலும். (க0கூ)

மாலுந்திற மிதுபெற்றியின் வருகின்றதோர மாயக்
கோலந்தனி தொடராவலி குறைந்தான்றிரிந் துலேந்தான்
காலுந்தார கினரூனவன் கலவித்திறம புகழா
மேலென்செய லெனவுன்னி வெகுண்டானடல் வீரன். (க0௪)

வென்றாபுகழ் தருவீரனும் வினையந்தனை யுன்னி
கின்றானது காலந்தனி னிருதனறன துருவ
மொன்றாயது பலவாயுல கெல்லாமொருங் குறலா
னன்றாயிது மாயம்மென நாணத்தொடு நவினரூன். (க0௮)

திண்டோளுடை நீலன்னிது நெளிகின்றழி யவனாற்
புண்டோய்தரு குருதிபபுனல புடைபோதரப புவிமேல்
விண்டோனென மறிகின்றவன் மிடலபெறமெழுந் திதனைக்
கண்டோர்தடந் தேரேறினன் மாயதொடு கலந்தான். (க0௯)

கலந்தானொரு சிலைவாங்கினன் கனலவாளிக டெரியா
வுலந்தானுமடி தருமெய்யிடை யுய்த்தானுவன் பொங்கர்
மலந்தாலென வுரமபுண்பட வடிவாளிகள் படநின்
றலந்தான்மன மெலிந்தான்பொரு தலுத்தான்மிகச் சலித்தான். (க00)

வேறு

ஈண்டு சீர்த்தி யிரணியன் மாயமு
மாண்டு நீல நயர்வது நோக்குறப்
பூண்ட வாகைப் புயத்தவன் சீறியே
தூண்டு தேரோடு துண்ணென நண்ணினான். (ககக)

தாங்கு கின்றதன் றுழ்சிலை தோள்கொடே
வாங்கி நாணியின் வலலிசை கோடலும்
விங்கு மொய்ம்பின் விறல்கெழு தானவ
ரேங்கி யாரு மிரிந்தனர் போயினர். (ககஉ)

சோதி நெறறிச் சுடர்த்தனி வேலினன்
பாத மெய்ததுணை பன்முறை போற்றிடா
வாத ரத்தி னருச்சுனை யாறறியே
சேத பைபடை செங்கையின் வாங்கினான். (ககங)

தூய போதகத் தொல்படை யன்னவன்
மாயை மேல்விட மறதன் பட்டிமை
யாயி ரங்கதி ராதவ னோபுறப்
போய கங்கு னிசியெனப் போந்ததே. (ககச)

போந்த காலைப் புலம்புறு தானவ
ரேந்த லேதமி யாக வெரியெனக்
காந்தி நின்றவன் காமர்வில் வாங்கியே
யாய்ந்து தீங்களை யாயிரந் துண்டினான். (ககதி)

தூண்டு கின்ற சுடுகளை வீரமார்த்
தாண்டன் முன்னவன் றன்வரை மார்புற
மீண்டு துண்டுக ளாதலு மேலது
காண்ட லுஞ்சுரர் கையெடுத் தார்த்தனர். (ககசு)

பொறுத்த வாகைப் புயன்வலி வெவ்விட
நிறத்த தூறு நெடுங்களை தூண்டியே
யெறித்த சீர்த்தி யிரணியன் கேதன
மறுத்து வில்லொ டரணமுஞ் சிந்தினான். (ககஎ)

பொருவிற் சாவிகை போதலுஞ் சூர்தருந்
திருவிற் கோமகன் செங்கரந் தன்னில்வே
றொருவிற் கொள்ள வெரராயிரம் வெங்களை
விரைவிற் தூண்டின னுல்விதன் மொய்ம்பினான். (ககஅ)

விடுத்த வாளிகள் வெவ்விற் லாடக
னெடுத்த வாளி யிருஞ்சிலை பின்னுறத்
தொடுத்த தூணிமுன தூண்டிய பாகுதேர்
படுதிது மார்பகம் பஹுனை செய்தவே. (ககக)

செய்ய வேறொரு தேர்மிசைச் சூரருள்
வெய்யன் வாவலும் வீரருள வீரனா
மையன் வாளிகொண் டன்னது மட்டிட
மைய லெய்தி யிழந்தனன் வன்மையே. (கஉ௦)

வேறு பின்னரு மேதகு சூர்மக
 னேறு தேர்க ளியாவையுஞ் செல்லுமுன்
 னூறு நூறு கணைகளி னூறியே
 யீறு செய்தலு மேங்கியி தெண்ணினான்.

(கஉக)

இந்த வேலை யிடர்ப்படி மென்றனக்
 கந்த மெய்திய தன்னவ னாலுயிர்
 சிந்து மென்னெடு தீரவது வோவினித்
 தந்தை யாரு மிறத்தல் சரதமே.

(கஉஉ)

இற்ற காலை யிருங்கடன் செய்திட
 மற்றி யாவரு மில்லையிம் மாநகர்ச்
 சுற்ற மானவ ருந்தொலைந் தாரினி
 யுற்று ளோரு மிறப்பரி துண்மையே.

(கஉ௩)

உறுதி யாவ துரைக்கவு மாங்கது
 வறிது மோர்கிலா மன்னவன் மாயுமு
 னிறுவ தேகட னிறற்றில னேயெளி
 னறுவ தோவென் னகத்திட ராயினும்.

(கஉ௪)

ஒய்யெ னச்சுர ரோடவென் கண்டவென்
 னையன் மற்றினித் துஞ்சி னருங்கடன்
 செய்வ தற்கொரு சேயுமின் றுலெனின்
 வைய கத்தில வசைய துண்டாகுமே.

(கஉ௫)

மைந்த னைப்பெறு கின்றது மாசிலாப்
 புந்தி யன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதுந்
 தந்தை மாண்டுழித் தம்முறைக் கேற்றிட
 வந்த மில்கட னாற்றுதற் கேயன்றோ.

(கஉ௬)

அசைவி லாத வமரிடைத் துஞ்சிடி
 னிசைய தாகு மிறத்தில னேயெனிற்
 றசையு லாழுட றுங்கியுயர் தானென
 வசைய தாகுமென் வன்மையுந் துஞ்சுமே.

(கஉ௭)

என்னை யெய்து மிசையது வேயெனின்
 மன்னை யெய்தும் வசையுரை யாங்கதன்
 மென்னை யெய்தினு மெய்துக தந்தைபா
 லன்ன தாத லழகிதன் றுலெனா.

(கஉ௮)

ஆவ துன்னியென் னாருயிர் போற்றியே
 போவ தேகட னெனறு பொருக்கெனத்
 தாவி வான்முகி மன்னிடைப் பாயொரு
 தேவு மந்திரஞ் சிந்தையி னுனனிநான்.

(கஉ௯)

உன்ன லோடு முருவரு வாதலுந்
 தன்னை யாருந் தெரிவருந் தன்மையாற்
 பொன்னு லாய புணரியுட் போயினான்
 மின்னு தன்சுடர் மீனாரு வாகியே.

(க௩௦)

ஆண்டு பேரன வவுணனம் மாநகர்
மீண்டு செல்கிலன் மேல்வினை கின்றன
காண்டு நந்தங் கடன்முடிக் குந்துணை
யீண்டு வைகுது மென்றவன் மேவினான். (கருக)

ஆய காலையி லாடகன் செய்திடு
மாயை யாமென கங்குலு மாய்ந்திடத்
தூய போதகத் தொல்படை தோன்றல்போற்
சேயி ருங்கதிர்ச் செல்வன்வந் தெய்தினான். (கருஉ)

ஆங்கு வெய்யவ னப்படை போலெழு
நீங்கு மாயையி னீணில வற்றிட
வேங்கி யோடு மிரணிய னாமென
வோங்கு திங்க ஞுத்தியிற் போயினான். (கருங)

நீங்கு சூர்மக னீர்மையை நோக்கியே
வீங்கு தோளுடை வீரனம மாற்றல
னோங்கு மாழியு னோடினன் றோற்றென
வேங்கு சங்க மெடுத்திசைத் தானரோ. (கருச)

சங்கம் வாயிடைக் கொண்டுதன் சீர்த்தியை
யெங்கு னோருந் தெளிய விசைததுழிப்
பொங்கு பூதர் புகழ்ந்தனர் வாழியென்
றங்கண் வானவ ராசியெச் தார்க்கவே. (கருடு)

நின்ற வீரர்க ணேரலர் சேனையைப்
பொன்று வித்தனர் போரிடைத் தூதுவர்
சென்று காலொடு சிந்தையும் பிற்பட
மன்றன் மாநகர் மந்திர மெய்தினார். (கருசு)

மந்தி ரத்துறை மன்னை வணங்கிநீ
தந்த வக்கும ரன்சமாக் காறறல
னுய்ந்தி டக்கொ லுவரையொர் சூழ்ச்சியாற்
சிந்தி டக்கொ லகனறனன சிந்துவில். (கருஎ)

என்று தூத ரிசைத்தலு மன்னவன்
குன்றி வெள்கிக் கொடுஞ்சினங் கொண்டிடா
வொன்று மாற்ற முரைத்தில னவ்வழிச்
சென்ற னன்கனன் மாமுகச் செமமலே. (கருஅ)

ஆ திருவிருத்தம் - க,ரு,௦௪.

வ ச ன ம்.

அப்போது அருகே கின்ற மனந்துயனாலும் ஆயிரம் வேதமுணர்ந்தாலாயும்
மெய்நெறியிற் செல்பவனுமாகிய இரணியனென்னும் அச்சுரன்மகன் தன் தாதை
யைப்பணிந்து நான்சொல்லாதக் கேட்டருளுமென் றிதனைச்சொல்லாததொடங்கி
னான். தேவர்களு் பலரையும் நாம் சிறையிலிட்டது பெரும்பாவமே யல்லது
அறத்தாறென்று சொல்லப்படுமோ, அவர்களைப்பெல்லாம் நாம் வெற்றிக்கொண்

டோமென்பது சோம சூரியாக்கினியென்னும் முச்சுடரையுங் கண்களாகக்கொண்ட நமது பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானருளிய வரத்தின் மேம்பாட்டினு லன்றி வேறென்னுலன்று. நம்மிறைவனுடன் மாறுகொண்டாரெல்லாம் இறந்து பட்டனரே யல்லது இருந்தாரென்பாரைக் காணவில்லேன். இப்போதோ நமக் கவ்வரங்களெல்லாம் பாலித்த பரமசிவனுடைய திருக்குமாரனே நம்மோடு போர் செய்ய வந்திருக்கின்றனன். ஆகையால் நாம் அவனோடு பகைத்துப் போர் செய்வது தகுதியன்று. நாம் செய்தபிழையை நாடியே தண்டிக்க நமது சூகப்பெரு மா னெழுந்தருளினான். ஆகையால் தேவர்களைச் சிறையினின்று நீக்கி அவனை திரே சென்று நாம் பண்ணிய அபராதமனைததும் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டினால் அப்பெருமான் கயிலையைநாடிப் போய்விடுவானென்றான். இவ்வாறு தன் மகனாகிய இரணியன் சொல்லியதைக்கேட்ட சூரபதமன் மிக்க கோபத்து டன் சில சொற்களைச்சொல்ல அதைக்கேட்ட இரணியன் அடியேன் அபராதத்தை மனத்திற் கொள்ளவேண்டாம். இப்போதே நம்முடன் போர்செய்ய வந்திருக்கும் பகைவரெல்லா மோடிப்போரும் வண்ணம் போர்செய்கிறேனென்று சொல்லி நின்றான். அதைக்கேட்ட சூரபதமன் மனமிக மகிழ்ந்தான் இரணியனோ தானை கட்டளைபெற்றுச் சென்று தன் மாளிகையை யடைந்து வில் முதலிய படைகளை யேந்தி நாலாயிரம் வெள்ளம் அவுணப்படை யை யழைத்துக்கொண்டு போர்க்களங் குறுகினான். முத்தலையுள்ள இரணியன் மறமே குடிகொண்ட மனமுடைய தன் சேனையை நாற்றிசையிலும் பார்த்து பலவிதமாக வளைந்துகொள்ளக் கட்டளை யிட்டுத் தான் மேற்றிசையை நாடிநடந்தான். அதைக்கண்ட வீரவாகு தேவரும் தம்முடைய சேனையையும் அவ்வாறே அமைத்துத் தாரும் இரணியனை நோக்கி யெதிர்த்தனர். இவ்வாறெதிர்த்தபோது பூதப்படையும் அவுணப்படையும் ஒன்றோ டொன்று கைக்கலந்தன. சண்முகங்கொண்ட தாஸுவுக்கினைய வீரவாகு தேவர் இரணியனுடன் வந்த அவுணரையெல்லாம் பாணமழை பொழிந்து கொல்லுகையில் சூரபதமன் மகனாகிய இரணியனோ ஆயிரம் பாணங்களையேவி அப்பூதப்படையை இரியல்போகச்செய்தான்.

அதகண்டு அவுணவீரரில் நீலனென்னும் பூதவீரன் இரணியனோடெதிர்த்து அவனேறியிருந்ததேருடன் அவனை ஆகாயத்தில்விட்டெறிந்தான். அவன் தேருடன் மீண்டபொழுது அவனைத் தன் காலாலுருளுமபடி சிலத்தில் வீழ்த்தி அவன்மேற் பாய்ந்தான். அதைக்கண்ட இரணியனோ தன் மாயையினால் வேறொருருவங்கொ ண்டு காட்ட அதைத் தொடர்ந்து சென்றான். இதற்குள் இரணியன் மெலிவுதிர்ந்து வேறொருதேரிலேறி நீலன்மேற் பாணமழை பொழிந்தான். அதனால் நீலன் மன வாட்டமடைந்திருந்தான். அதைக்கண்ட வீரவாகு தேவாஞ்ஞானஸ்திரம் விட்டு அவன் மாயையைக் கெடுத்துவிட அவனும் வீரவாகுதேவர் மாபின்மேல் ஆயிரம் பாணங்களை யேவ, அவைகளே மாபிற் பட்டவுடன் பொடிப்பொடியாயின. வீர வாகு தேவரோ ஆயிரம் பாணங்களை இரணியன்மே லேவி அவன் முதுகிற் கட்டி, யிருந்த அம்பறத்துணியையும் பாணங்களையும் தேருடனழித்துவிட்டு அவன் சேமத்தேர்களையெல்லாம் பொடிப்பொடி யாக்கினர். இரணியனோ இச்செயல்களை யெல்லாங்கண்டு நாமோ இறந்து படுவது திண்ணம் நமது பிதாவும் இறந்துபடுவர். பாணுகோபன் முதலானோரும் இறந்துபடுவது திண்ணம், நாம் எல்லாரும் யுறந்து படுவது திண்ணமாதலால் நமக்கு உத்தரகிரியை செய்வதற்கே யாளில்லாமற்போய் விடுமல்லவா, ஆதலால் நாம் உத்தரகிரியை செய்வதற்காகவாவது மறைந்திருக்க வேண்டுமெனத் துணிந்து அங்கே யருவமாய் மறைந்து மீனுருக்கொண்டு கடலி

வொளித்தக் கொண்டனன். இரவுகழியவே சூரியனும் கீழ்த்திசையி லுதயமா னான். இவன் இவ்வாறுருக்கரந்த செய்தியைத் தூதர்கள் சூரபதுமனிடஞ்சென்று தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டிருந்த சூரபதுமன் கோபங்கொண்வொளா விருந்த னன். அங்கேயிருந்த வேறொரு குமாரனாகிய அக்கினி முகனென்பவன் நானே சென்று பூதப்படையைக் குமரனோடுவாட்டி வருகிறேன், கட்டளையிடவேண்டு மென்று கேட்க, அதைக்கேட்ட சூரபதுமன் மனமகிழ்ந்து நீயேசென்று வெற்றி கொண்டு மீணடுவாவென்று சொல்லித் தன் மாளிகையை நோக்கி யடைந்தனன்.

இரணியன் யுத்தப்படலம் முற்றிற்று.

அக்கினிமுகாசுரன்வதைப்படலம்.

எட்டாசை யுளேரர்களை யெண்கரியைக்
கட்டாவுறு சில்கதி ரைப்பரியை
முட்டாவரு தேரினை முன்கொணரா
வட்டாடிய தோர்வளி பெற்றுடையான்.

(க)

கருவாயுறு கின்றதொர் காலேழுதற்
றிருமாதடன் முறழல் சிந்திலும்
பெருமாயவள் வந்து பிறந்திடுவோ
னெரிமாழுக னென்ற வியற்பெயரான்.

(உ)

பன்னக மிசைத்தூரில் பண்ணவனார்
பொன்னாசிறை கொண்டதொர் புள்ளிலுட
நைநான்முக னூரதியு மாடுறுவான்
முன்னாட்கொடி வந்ததொர் மொய்ப்புடையான்.

(ஈ)

முன்னுற்றவன் வானெழு மொய்கதிரோன்
தன்னைச்சிறை யிட்டது தான்வினவா
மன்னுற்றிடு சோமனை வைகல்பல
வின்னறபட வேசிறை யிட்டுடையான்.

(ஊ)

தெய்வப்படை தாங்கிய செங்கையின
னைவர்க்குள தாகிய வாறறனுளான்
மைவைத்திடும வஞ்சனை மாயம்வலா
னெவ்வெப்படை தன்னையு மீறுசெய்வான்.

(ஐ)

அந்தார்முடி கொண்டிடு மையன்முனம்
வந்தானடி தன்னை வணங்கியிவ
னெந்தாய்மெலி வுறறனை யென்னெனலுஞ்
சிந்தாகுல மோடிது செப்பிடுவான்.

(ஐ)

உண்ணாடிய மாயைகொ டொற்றுமையால்
விண்ணாடர் பொருட்டிவண் மேவியுளான்
கண்ணரெயில் வேலி கடந்தநமை
பெண்ணாது புரத்திடை யேகிணளுல்.

(ஐ)

ஏகுந்தொழில் வெய்யவ னிந்நகரம்
வேகும்படி செந்தழல் வீசிடலு
மாகொண்டல்க ளேவினன் மற்றவைமா
ரூகும்புனல் சிந்தி யலித்தனவே. (௮)

மடல்கொண்டிடு தாரினன் மற்றதுகண்
டுடல்கொண்ட சினத்தொ டொருங்குலகங்
கடைகொண்டிடு கிணற கனற்படைதொட்
ட்டல்கொண்ட முகிற்றிற லட்டனனே. (௯)

ஆட்டானது கேட்டன மாடகளை
விட்டாமனி கத்தொடு வெஞ்சமாசெய்
தொட்டாவலி நோக்கி யுடைந்தவனு
நெட்டாழி புகுந்து கிமிர்ந்தனனல். (௧௦)

நங்கொற்ற மிகுத்திடு நாற்படையு
மங்குற்றிடு கின்றன மாநகரை
யுங்குற்றிடு தூத னொறுத்தனனு
லிங்குற்ற கிகழ்ச்சியி தென்றனனே. (௧௧)

செங்கோன்முறை கோடி யதீயவுண
னங்கோதிய கேட்டலு மாரழல்கால்
வெங்கோர முகத்து வியன்புதல்வன
றங்கோமுக மாவிது சாற்றிடுவான். (௧௨)

மன்னர்க்கிறை யாகிய மன்னவநீ
யுன்னுற்றுள மீதி லுருத்திடவே
முன்னுற்றிடு தூதுவன் மொயம்பினனே
வென்னுக்கவ னாற்றலை யெண்ணுதிநீ. (௧௩)

மிடல்கொண்டிடு தூதனை மிக்காரைப்
புடைகொண்டமா செய்திடு பூதர்தமை
யடல்கொண்டிவ ணின்னை யடைந்திடுவன்
விடைதந்தரு ளென்று விளம்பினனே. (௧௪)

நன்றேயிது செப்பினை நண்ணலனை
வென்றேவரு கென்று விடுததிடலு
நின்றேதொழு தவ்விடை நீங்கினனாற்
சூன்றேகிகர் தோளவலி கொண்டிடையோன். (௧௫)

கார்க்கோலமும் வெய்ய கருங்கடலி
னீர்க்கோலமு மன்னவ னீடியதன்
சீர்க்கோநக ரத்திடை சென்றனனாற்
போர்க்கோல மமைந்து புறம்படர்வான். (௧௬)

மைக்கொண்டல் படர்ந்திடு மால்வரைபோன்
மொய்க்கொண்டிடு சாலிகை முன்னுறவே
மெய்க்கொண்டணி புட்டில் விரற்பரியாக்
கைக்கொண்டனன் விண்ணவர் கைப்படையே. (௧௭)

தன்றூதையினைத் தருதா யுதவும்
பொன்றூழ்சிலை கைக்கொடு பொள்ளெனவே
யொன்றூகிய தேரிடை யொல்லுபுகாச்
சென்றூன்விழியிற் கனல்சிந் திடுவான்.

(௧௮)

அறமற்றிடு தீய நகன்றுநகர்ப்
புறமுற்றன னங்கதா போழ்துதனிற்
ற்றிமற்றது தூதுவர் செப்புதன்முன்
மறமுற்றிடு தானைகள் வந்தனவே.

(௧௯)

ஓராயிர வெள்ள மொருத்தலினர்
தேரானவு மததொகை திண்டிறன்மா
வீராயிர வெள்ள மியாவாகளு
மாராய்வரி தாலவு ணக்கடலே.

(௨௦)

வேறு.

ஆன காலையி லங்கிழு காசுரன்
மான மேற்கொண்டு மாற்றலர் யாரையும்
யானோர் கன்னன்மு னீறுசெய் வேனெனஞ்ச்
சேனை தன்னொடுஞ் சென்றிடன் மேயினான்.

(௨௧)

நல்கு மாறின்றி நாள்பல நீங்கியே
மல்கு காதலர் வந்து கலந்துழிப்
பில்கு காமத்துப் பெய்வளைப பேதைய
ரல்கு வென்ன வசைந்தகல் வுற்றதே.

(௨௨)

அருத்தி மெல்லிய ராதரங் கொண்டுழல்
விருத்தா கூட்டம் வெறுத்திடு மாறுபோ
லெருத்த மீதி விடிப்பவா தம்முரைக்
கருத்தி னிறிகில காய்சின வேழமே.

(௨௩)

மண்ணிற் பாய்வன மாதிரஞ் சூழ்வன
விண்ணிற் றுவுவ விதியிற் செலவன
வெண்ணிற் பல்பொரு ளிச்சைகொள் வேசியர்
கண்ணிற கொப்பன கந்துக ராசியே.

(௨௪)

வஞ்ச நீடி யருளறறு மாயமே
யெஞ்ச வின்றி யிருளகெழு வண்ணமாய்
விஞ்ச தமமலகுல் வீற்றுணு மங்கையா
நெஞ்ச மொத்தனர் நீளபடை விரடே.

(௨௫)

தாரத்த டம்புயத் தானவா பலலிய
மார்த்த வோதை யகிலமும புககதாற்
றூர்த்த மங்கையா சோவினிற செய்பழி
வார்த்தை யெங்கணும் வலலையிற் சேறல்போல்.

(௨௬)

சோதி மெய்யெழிற் றாயன மாற்றியே
மீது செல்லரும் வெவவிரு ஞய்ததலா
லேதின் மாதரை யெய்திடும் புன்மையோ
காலை போன்ற கடி தெழும் பூழியே.

(௨௭)

பீட்டின் மிக்க பெரும்பணை தாங்கிய
மோட்டி னொட்டக முந்திய கந்தர
நீட்டி வாங்குவ நேர்ந்தவர் முன்றலை
காட்டி வாங்கும் கணிகையா போலவே.

(உ'அ)

சீறு மால்கரி தேர்மிசைப் பூண்டுவிண்
னற ளாவின் றுடுவ கேதன
மூறு காத லெருவன்கண் வைகினாள்
வேறு ளாரையும் வெஃகி வினிததல்போல்.

(உக)

வீழு மும்மத வேழங்கண் மத்தகஞ்
சூழி காவின் சைதொறுந் தோன்றுவ
மாழை நோக்கியர் மைந்தர்க்கு மாலுறக்
காழ கத்தனங் காட்டி மறைததல்போல்.

(ஈ௦)

தோம ரஞ்சிலை சூல மழுப்படை
நாம வெங்கதை நாஞ்சின் முசலம்வே
னேமி தானவர் நீள்கரஞ் செலவன
காமா மங்கையர் கட்டொழி றாங்கியே.

(ஈக)

வேறு.

எற்றின பறையின் விழ்ந்த வெழிலிக னெழுந்த பூழி
சுற்றின வான மீப்போய்த் தூரத்தன கங்கை நீததம்
வறறின படையும் பூணும் வயங்கின மயங்கி யெங்குஞ்
செற்றின பதாகை யீட்ட மிருண்டன திசைக ளெல்லாம்.

(ஈஉ.)

சோமகண் டகனே சோமன் சூரியன் பகைஞன் மேகன்
காமர்பிங் கலனே யாதிக் கடிக்கெழு தானே வீரர்
மாமருங் கதனிற் செல்ல மன்னவர் மன்னன் மைந்த
னேமரு பூத சேனைக் கெதிருற வெய்தி னானல்.

(ஈங்)

எதிர்த்தனர் பூதர் தாழு மவுணரு மிடிப்பிற பேரி
யதிர்த்தன துடியுஞ் சங்கு மார்த்தன வண்ட மீன்க
னாதிர்த்தன வணையா கூடி யுடன்றுபோர் புரிய வையம்
பிதிர்த்தன பொதிந்த வண்டப் பித்திகை பிளந்த தன்றே.

(ஈச)

தொட்டனர் வேலும் வாளுந் தூண்டினர் பகழி மாரி
விட்டனர் பிணடி பாலம் வியன்மழுத் தண்ட மோச்சிக்
கிட்டினர் சூலம் வீசிக் கிளாந்தன ரவுணா பூதர்
பட்டன ரளப்பி லோர்கள் பரந்தன குருதி நீத்தம்.

(ஈடு)

முத்தலைக் கழுவைத் தண்டை முசலத்தை நேமி தன்னைக்
கைத்தலத் திருந்த கூர்வாய்க் கணிச்சியைப் பிறங்க றன்னை
யெததிறத் தவரும் பூத ரெறிந்தன ரெறிந்த காலை
யததலை யவுண வீர ரளப்பிலர் பட்டா ரமமா.

(ஈசு)

தறிந்தன புரவித தாளுந் தலைகளுந் தடந்தே ரச்சு
முறிந்தன துவச மற்ற மும்மதக் கோட்டு மாக்கண்
மறிந்தன வுடலம் வேறு மடிந்தனர் வயவ ரெங்குஞ்
செறிந்தன கழுகு காகந் திரண்டன கூளி தின்பேய்.

(ஈஊ)

இருபெரும் படையு மிவ்வா தேற்றிகல் புரியும் வேலை
வெருவரு வேற்கண் மாதர் வியர்ப்பின்வந் துதித்த வீரர்
பொருவருஞ் சிலைகள் வாங்கிப் புங்கவம் பொழிந்து சூழ
வொருவரு மவுணர் கில்லா தோடின ருடைந்து போனார். (௩௮)

உடைதலு மவுணன் மைந்த னெய்யென விடுப்ப மேகன்
கடுமுரட் சோமன் சோம கண்டகன் முதலா வுள்ள
படையுறு தலைவர் பல்லோர் பகழியின் மாரி தூவி
யடுகிலை வீரர் மேற்சென் தமரினை யிழைத்தா ரன்றே. (௩௯)

இழைத்திட வதனை நோக்கி யிலங்கெழிற் றானில் வீரர்
கழம்புனை கின்றவீர புரந்தரன் கடிய சிறுமத்
தழற்பெருங் கடவுள் போல்வா னசனியே தஞ்ச வாரக்கு
முழக்கின னெருதன் சேனை முன்னுறக் கடிது வந்தான். (௪௦)

வந்தன னங்கைச் சாபம் வாங்கினன் லாரி மாரி
சுந்தினன் தலைவர் தேரைச் சிதைத்தனன் சென்னி தள்ளி
யிந்துகண் டகனை வானி லேற்றின னேனை வீர
ருந்திய சேமத் தேர்மே லுற்றிகல புரிந்து சூழ்ந்தார். (௪௧)

சுற்றினர் வீரன் மேனி சோரிநீ ரொழுநு மாற்றான்
முற்றுறு பகழி தூவ முழங்கழ லெனனச் சீறி
மற்றவா் சிலையுந் தேரு மண்மிசை வீட்டி வலலே
நெற்றியி னுரத்திற் றோளி னெடுங்கனை பலவு முய்த்தான். (௪௨)

உய்த்தலு மவுணர் வேந்தற் றுற்றுழி யுதவ கின்ற
மெய்த்திற லாற்ற லாளன் மேகனென் பவனோர் தண்டங்
கைத்தல மிசையி லேந்திக் கணப்படை வீரன் றோமேன்
மத்திகை முட்கோல் கொண்ட வலவனை மோதி யார்த்தான். (௪௩)

மோதலுந் தனது பாகன் முடிந்திடு தன்மை காணாஉ
மேதரு தலைவன் வீர புரந்தரன் வேலொன் தேந்தி
யீதினின் முடிதி யென்றே யேனின னேவ லோடுங்
பூதல மிசையே வீழாப் பொன்றினன் புயலின் பேரோன். (௪௪)

புயலுறு நாமத் தண்ணல் பொன்றலு மகனை நாடி
யயலுறு தானை வீர ரஞ்சின ரகன்று போக
வியலது தன்னை நோக்கி யெரிமுக னெரியிற சிற்ப்
பயிலுறு சிலையொன் தேந்திப் படையொடுங் கடிது வந்தான். (௪௫)

வேறு.

ஹைத்தான்றனிப் பெருவில்லினை மருவாமனம் வலைய
விளைத்தானவட் சிறுநாடுனாவி மிகவாராதனன் விண்மேன்
முளைத்தார்தரு பிறைபோலவதொ முனைவானிக டெரியாக்
கிளைத்தார்தரு பூதப்படை கேடுற்றிடப் பொழிந்தான். (௪௬)

தலையற்றனர் கரமற்றனர் தாளற்றனர் தோளா
மலையற்றனர் மார்பற்றனர் வாயற்றனர் செய்யுங்
கெர்லையற்றனர் செவியற்றனர் கூறுற்றிடு நாவி
னிலையற்றனர் படையற்றனர் நெடும்கூர்க் னெவரும். (௪௭)

ஆரிற்றன சகடிற்றன வச்சிற்றன கடுக
 னேரிற்றன கொடியிற்றன முடியிற்றன வீர்க்கு
 மூரிப்பரி மாவிற்றன முருகன்படை வீரர்
 தேரிற்றன படையிற்றன செருவிற்றன வன்றே.

(சீஅ)

ஒடுற்றன குருதிப்புன லுலகச்சுற வொலியா
 வாடுற்றன கவந்தக்குறை யலகைக்குல மிகவே
 பாடுற்றன ஞமலித்தொகை பரவுற்றன கொடிமேற்
 கூடுற்றன பாறுற்றன குறுகுற்றன கழுதே.

(சக)

அக்காலையி னதுகண்டன னழல்கான் றிட நகையா
 மைக்காலனும் வெருவுற்றிடு வலிசோதிநன் மகவான்
 கைக்கார்முகர் தனைவாங்குபு கணைமாரிகள் சொரியாப
 புக்கானவு ணனுமாங்கெதிர் பொழிந்தான்சர மழையே.

(ரு0)

கரவன்விடு நெடுவாளிகள் கந்தன்படை ஞன்மேல்
 வருகின்றன வுறுகின்றன மன்னன்மகன முன்னம
 பொருகின்றன வீரன்விடு புகாவெங்கணை பலவு
 மிரிகின்றன படுகின்றன விருவோபக ழியுமே.

(ருக)

போரிவ்வகை புரிகின்றழிப புரைதீவிறன் மகவான்
 மேரும்பொரு சிலையுங்கணை செறியாவமுஞ் சிதையா
 வீரைம்பது சரமாபுற வெய்தேயிக லவுண
 ராரும்படி புகழும்படி யார்ததானம் போத்தான்.

(ருஉ)

மாளுகிய வவுணர்க்கிறை வலியுந்திறன் மகவான்
 வீரூனவை யிழந்திட்டதும் விழிதியுற நோக்கி
 சீருச்சிலை வனையாககணை சிதறுவசை பலவுங்
 கூறுவெதிர் புகுந்தாரவன் றுணையாமெழு குமரர்

(ருக)

இடிகாஹு முகிலாமென வெழுவி்ரரு மேகிக்
 கடிதேமுனி வொடுகிந்திய கணையாவையும் விலக்கா
 விடமாகிய வெரிமாழுகன் விதலோபுய வரைமேல்
 வடிவார்கணை பலசிந்துபு மழையாமென மறைத்தான்.

(ருச)

சகத்தானவர் புகழப்படி தலைவன்மகன் சரங்கன்
 மிகுத்தான்விட மெலிவுறநிடு மெழுவி்ரரும் வெய்யோன்
 முகத்தாயிரங் கரத்தாயிர முரத்தாயிர மொயப்பி
 எனத்தாயிரங் கணையாய்ச்சின ரவனேரையு மறுத்தார்.

(ருரு)

வேறு.

அறுத்திடு மெலையி னழலின மாழுகன்
 மறித்துமொர தேரிடை வான் வலலைபோ
 யெறித்தரு கதிருடை யெழுவா தமடையுஞ்
 செறுத்தெரி விழித்திவை செப்பன் பேயினுன்.

(ருசு)

ஒன்றொரு படையினு அங்க ளாவியைத்
 தென்றிசை மறையார் தெவிட்ட நலகியே
 வென்றிகொண மொய்ப்புடை விடலை தன்னையுங்
 கொன்றிடு கின்றன னெனறு கூறினான்.

(ரு௭)

கூறுபோ தத்தினிற் குமரன் றுனையோர்
வேறுவே றடுகனை வீசி வெய்யவ
னேறுதோ தன்னையு மிவுளி தன்னையு
நூறினா ரவனுட னூழை யாக்கினார். (௫௮)

ஆயது காலையி லவுணன் வேறொரு
பாயிருந் தேரிடைப பாய்ந்து கண்ணுதற்
றாயவன் படைபினை யெடுத்ததுத் துண்ணென
நேயமொ டருசசனை கிரபபித் தூண்டினான். (௫௯)

அடலெரி முகத்தினு னைதி நாயகன்
படைதொட வன்னது படியும் வானமும்
வடவையி னுருவமாய் வரலு மச்செயல்
விடலைக ளொழுவரும் வெகுண்டு நோக்கினார். (௬௦)

அனற்படை யன்னதா லதற்கு மாறதாப்
புனற்படை விடுக்குவ மென்று புந்திகொண்
டினப்படு துணைவாகன் யாரும் வாருண
முனைப்படை தூண்டினா முடியுஞ் செய்கையார். (௬௧)

தூண்டிய வாருணத தொலை மாப்படை
சேண்டொடார் திடுதலுந் தேவன் தீப்படை
யாண்டெதி ராகியே யவற்றை துங்கிறு
லீண்டொரு முனிகட லேழு முண்டென. (௬௨)

சலபதி படைகளைத் தடிந்து வாய்மடுத
துலகுளோர வெருவர ஆழி யான்படை
வலியுட னேகியேழ வயவா தமமையு
மெலிவுசெய் துயிரகொடு மீண்டு போயதே. (௬௩)

மீண்டது போதலும் வீர ரவவிடை
மாண்டனா சுயிலையின் மருங்கு போயினார்
மூண்டிடு பெருங்கனன் முகத்த நங்குது
காண்டலு மாரத்தனை களிப்பி லும்பரான். (௬௪)

ஒருங்குற வீராக ளுலந்து வீடலு
மருங்குற நோக்கிய வயவெம் பூதாகள்
கரங்களை மறித்தனர் கலங்கி வாய்புடைத்
திரங்கினா வெருவின ரிரிந்து போயினார். (௬௫)

நெற்றியில் வீரர்தம் விளிவு நீங்கலா
தற்றிடு பூதாக ளுலந்து சாய்வதந்
தெற்றென நோக்கினன் செயிர்த்து விம்மினான்
வெற்றியின் கிழவனும் வீர வாகுவே. (௬௬)

வீரமொய்ம் புடையவன் வெருவ லீரெனப்
பாரிடக் கணங்கோப பாணி யாலமைத்
தோரிதை முன்னரே யொருதன் தேரொடு
மாரபூன் முகத்தன்மு னனுசப போயினான். (௬௭)

போய்க்குறு குற்றுழிப் பொருநர்த் தேய்த்தனின்
 வீக்கிய கணைகழல் வீர வாகுவைத்
 தாக்கெரி முகமுடைத தறுகண் வெய்யவ
 னோககின்ன வெகுண்டுவை துவறல் செய்குவான். (கஅ)

வேறு.

எதிரா கியபூ தரையே னையரை
 மதியே னினையே யடவந் தனனீ
 யதுகா லையினிங் ஙனடைந் தனையால்
 விதியே யுனையென் முன்விடுத் ததுவே. (கஅ)

கொன்றாய் பலரைக் கொடுவெஞ் சமரின்
 வென்றாய் பலரை மிகைசெய் தனையாய்
 நின்றாய் வருவாய் நினதா ருயிருக்
 கினரா குவதோ விறுதிப் பகலே. (எ0)

முன்னர்ப் பொருதே முரிவுற் றவர்போ
 லென்னைக் கருதே லினியோ ரிறையி
 லுன்னைத் தலைகொய் தொருசென் னியையு
 மன்னரக் கிறைசே வடிவைத் திடுவேன். (எக)

பூண்பான் முலைமா தாபுணர்ச் சியெனு
 மாண்போர் தனிலே வலியற் றழியு
 மாண்பா லொருவ னவனே யலனே
 வேண்பா லுனையா னிவண்வென் றிலனேல். (எஉ)

என்ன வெதிரா விவையொப் பனசொற்
 சொன்ன னதுகேட் டிடுதொல் விறலோன்
 பொன்னார் தருசெங் கைபுடைத் துநகைத்
 தொன்னுன் முகநோக் கியுரைத் திடுவான். (எங)

முனையார் தருபொன் னவன்முந் துசமர்
 வினையா வடிவந் தனைவிட் டகலா
 வனையார் புனல்புக கனனன் னவனுக்
 கனையா யொருநீ யெவனுய் குதியோ. (எச)

மூண்டா ரமாசெய திடுமொய்ம் பரெலா
 மாண்டா கதிமோன பகைமற ரெருவன்
 மீண்டா னவனும் விளிவுற நிநீ
 யீண்டா ருயிரதோற றிடவே கினையோ. (எடு)

விடிச் செருவில் விரிவா குதியோ
 பேடித் தொழிலகற் றிதின னையென
 வோடிக் கடலபுக் குயிருய் குதியோ
 நாடிக் கடிதொன னைநவிற றுதியே. (எசு)

பார்காத் திடினும் பலதா னவரு
 நோர்காத் திடினு நிலைபெற் றழியாச்
 ரூர்காத் திடினுந் தொலைவில் விறலோ
 ரார்காத் திடினு மடுவே னுனையே. (எஎ)

என்றிங் கிவைவீ ரனிசைத் திடலுங்
குன்றன் னசினத் தழல்கொம மெனவே
சென்றுள் எமலைத் துழித் முகவன்
வன்றின் சிலையொன் றைவளைத் தனனே.

(எஅ)

வேறு.

நடுத்தானகன் நிடுஞாமக னுணுதையைச் சிலைநின்
நெடுத்தானெடுத் தலுமவெய்யவ னிரவோனுட னிரிந்தா
னுடுததானுதிர்ந் தனசேடனு முலைந்தானுல கனைத்துங்
கெடுத்தானிவ னெனவானவா கிளையோடின வன்றே.

(எசு)

அக்காலையின் முகமாறுடை யமலன்றனக் கன்பன்
கைக்கார்முக மிருகால்வளைத் தொருகாலொலி காட்டத்
திக்கானன முடையான்முதற மேவாசுரர் அளங்கி
யிக்காலம தோபார்முழு திறுங்காலம தென்றார்.

(எடு)

என்னவிசைத் திடுமெலையி லெரிமாமுக னீரேழ்
கொன்னர்களை விடுததார்ததன் குறுகுற்றது வருமுன்
மின்னமெனப் பதினாகளை விடுததேயவை விலக்கிப்
பொன்னர்தரு திறன்மொய்ம்பினன் புயலேறெனத் தெழித்தான்.

(எக)

செஞ்ஞாயிறு கதிராகான்மெனத் தீமாமுகத் தவுண
ளைஞ்ஞான்கெணுந் தொகைபெற்றிடு மயில்வெங்களை தொடுப்ப
வெஞ்ஞான்றுமுற் றிடுசீர்த்திய னிருபாண்களை துரந்து
மைஞ்ஞான்றிடு முகின்மேறசெலு மருத்தாமெனத் தடுத்தான்.

(எஉ)

கண்டங்கது கனன்மாமுகன் கணையாயிரர் துரந்து
புண்டங்கிய தனிவேலுடைப் புனிதன்மன திளவன்
முண்டமபுக வுய்த்தேதிறன் முதுவால்வளை யதனை
யண்டங்கிழி படவூறின னவுணப்படை புகழ்.

(எங)

ஆராரும் வியக்குந்தி லடன்மொய்ம்பின னங்க
னோராயிரம் வடிவாளிக ளொருங்கேதொடுத் துய்த்துச்
சூராகிய வவுணன்றரு தொலைததனி மைந்தன்
மேரானதும் பரியானதுஞ் சிலையானதுஞ் சிதைத்தான்.

(எசு)

சிதையும்பொழு தயலவேறொரு தேரின்மிசைப் பாயாக்
கதையொன்றினை விடுததானெரி கனன்மாமுக னதன்மேற்
குதையொன்றினைத் துரந்தேயருட் குமரேசனுக் கிளையோன்
சுதையொன்றியக வுததேவிழ்த் துண்டமபல கண்டான.

(எடு)

மாரற்றோசிலை யினைவாங்கி வளைத்துக்கண் முகத்தோன்
காற்றோன்படை துரக்கின்றிழி யிவனுமமது கடவக
கூற்றோன்படை தொடுததானவன் குமரன்றனக் கிளையோன்
வேற்றோன்படை துரந்திடடில னுனவேசெல விட்டான்.

(எசு)

மாகத்தது கதிர்வெம்படை மன்னன்றரு மதலை
வேகத்தினில் விடவாங்கது விடுததேயது விலக்கி
நாகத்தபா சுறைநீவிய நனிகூரிய கணைநா
ஞ்சுடிடை படவேதுரர் தடன்மொய்ம்பின னுர்த்தான்.

(எசு)

தருமத்திய னிறுவுற்றித் தக்கோன்விடு சரங்கண்
மருமத்தினிற படுகின்றழி வாணோரமு தருந்துங்
கருமத்தினில் விரவிக்கடல் கடையக்கவிழந் திட்ட
பெருமத்தென கிலைசோர்த்துதன் பெருந்தேர்மிசை விழந்தான். (அடி)

விழுகின்றதொ ரெரிமாழுகன் வியன்மார்பெனு வரைநின்
றிழிகின்றன நதியாமென வெருவைபுன லுயிரு
மொழிகின்றது வருகின்றது லாவுற்றது தேற்ற
மழிகின்றது வருமந்தக னசகற்றன னனுச. (அக)

விளிந்தானென மயங்குற்றவன் வெஞ்சூருரு மேற்ற
னெளிந்தாடர வசைந்தாலென நெடுந்தோமிசைப பெயராத்
தெளிந்தாயிடை யிரங்கிப்பொரு திறல்வன்மைய திலனு
யெளிந்தானெளிந் திடுகின்றவ னிததன்மைசுந் தித்தான. (க)

மொழிபட்டிடு திறன்மாற்றலர் முனைவெஞ்செருத் தனில்யா
னழிபட்டிடின வருவாயென வந்தாட்சிறு காலைப்
பழிபட்டிடும் வெறியாட்டினைப் பயின்றேபலி யூட்டி
வழிபட்டதன் னகாக்காளியை மனத்தின்மிசை நினைத்தான். (கக)

வேறு.

விஞ்சுந் தொல்விதன் மேவு சூர்தரு
மைஞ்சன் றன்னை மனத்தி லுன்னலு
நஞ்சுந் துண்ணென நன்னு காளிதன்
நெஞ்சந் தன்னி னினைத்தன் மேயினான். (கஉ)

சூலங் கொண்ட லமாந்து தோன்றுவான்
சூலங் கொண்ட லமந்த தோளினை
கோலம் பெற்ற சூலிங்க வேணியான்
கோலம் பெற்ற சூலங்கொ லைக்கணுள். (கங)

போதங் கொன்று பொழுமை மிக்குவான்
போதங் கொன்று பொலஞ்செய் தாளினு
ளேதந் தீர்த்திடு மெண்ண லார்சிர
மேதந் தீர்த்திடு மேம வாளினுள். (கச)

சங்கா ரத்தணி தாங்கு கொங்கையார்
சங்கா ரத்தணி தந்த செங்கையா
ஞங்கா ரத்தி னுரைத்த வாதையா
ஞங்கா ரத்தி னுரபு மோதையாள. (கரு)

ஞாலத் தேவரு நாகர் வேந்தரு
ஞாலத் தேவரு மேத்த நண்ணுவான்
காலத் தியா களிற்றின பேலைப்போ
காலத் தியர் கலவகு காட்சியாள. (கக)

அஞ்சத் தானடி யான வானவ
ரஞ்சத் தானடி பேர்த்து லாவுவா
ணஞ்சத் தானவர் நைய வெம்மைசெய்
நஞ்சத் தானவர் சுற்ற நல்குவாள. (கௌ)

அங்கத தன்மை யளாயமர்ந்திடு
மங்கதத் தன்மை யளாய காளிமால்
சிங்கத தேறிய செலவன் மைந்தன்முன்
சிங்கதத் தேறினள செலவன் மேயினாள்.

(௯௮)

வில்லுச் சூலம் வியன்ம முக்கதை
யெலலைப் பல்படை யாவை யுங்கொளா
மல்லற காளிகண் மாபபெ ரும்படை
செலலக் கூளி செறிந்து சூழ்தரா.

(௯௯)

மூதக் கார்ப்பொடு விண்ணை முட்டி,
வேதக் கூளிக னோறு கேதன
மூதச் சங்க மொழிந்த பஸலிய
மேதக் கோசை மிகுத்து மேவவே.

(௧௦௦)

வேறு.

விரைவொடு பறந்தலை மேவி விழ்ந்தய
ரெரிமுக மதலையை பெய்தி நோக்கியா
னுரமிகு மொன்னல ருயிரை யுண்பனீ
பரிவுற லென்றன ளமைத்த பாணியாள்.

(௧௦௧)

இவ்வகை யருளியே யிளவல் பாற்படுந்
தெய்வதப பூதர்களு சேனை மேறசெலாக்
கவ்வைகொள செருத்தொழில் கருதி யாத்தன
னைவகைப் பூதமு மசசங் கொள்ளவே.

(௧௦௨)

ஆததிடு மெல்லையி லளக்கர் சூழ்ந்தென
வாத்ததிடு மெல்லையி லடல்வெம் பூதரும்
வோத்தன ரமுங்கினா மேறசென தேற்றனர்
வேர்த்தன ரமுங்கினா விண்ணு னோரெலாம்.

(௧௦௩)

காளிகள் சூலமவேல் கணிச்சி கராமுகம
வாளிகள் சிந்தினா வரைநெ டிந்தரு
நீளிக் கொழுகுகை நேமி யின்னன
கூளிகளா ய்சினா குறுகிப் பேராசெய்தாரா.

(௧௦௪)

அத்திற னோகுகியே யாடா பூதர்க்
கொத்திறத் தவரையு மீறு செய்கெனக்
கைத்தலத் திருந்ததோர் கழுமுள விசினா
பத்திரை தன்னருள படைத்த காளியே.

(௧௦௫)

விசிய முத்தலை வெய்ய வேறபடை
காய்சின வெரிபுகை கான்று காளிகண்
மாசக அருப்பல வகுத்துப் பாரிடர்
பாசுன மருளுறப் படா, அ ஹறதே.

(௧௦௬)

சண்டிகை விடுபடை தனது வன்மையைக்
கண்டன னினையவன் கணங்க ளாருயி
ருண்டிடு மில்தென வுன்னி யேழிரு
புண்டரு சிலிமுகம பொள்ளென தேவினான்.

(௧௦௭)

திக்கலுழ் வேலினான் செலுத்து மாசுக
மேக்குறு முத்தலை வேலை நுண்டிக
ளாக்கிய தாக்கலு பனைய தன்மையை
நோக்கினள் காளியென் றுரைக்கு நோன்மையாள். (கடுஅ)

துண்ணென யான்விடு சூலந் தன்னையு
மண்ணலம் பகழியா லறுத்தென் னாற்றலை
யெண்ணல் னிற்பனா லின்னு மங்கவ
னுண்ணிக முயிரினை யுண்கு வேனென்றாள். (கடுக)

என்றிடு காளியோ ரிமைப்பின் முந்தற
நின்றிடு சேனையங் கடலை நீக்கியே
வென்றிடு வயப்புலி மிசைக்கொண் டார்த்திடாச்
சென்றனள் வீரன்முன் செப்பன் மேயினாள். (கடுக)

முன்னுற யான்விடு முனி லைப்படை
தன்னைவெங் கணைகளாற் றடுத்து நின்றனை
யின்னுமோர் சூலமுண் டெறிவன் வீகுதி
யன்னது காத்திட லரிது காவென்றாள். (கடுக)

என்றலு முறுவல்செய் திலங்கு சூலமாங்
கொன்றல வாயிர மொருங்கு வீகினு
நின்றவை முழுவது நீறு செய்வனென்
வன்றிற் றெரிந்தலை மாதா நீயென்றான். (கடுக)

கொற்றமொய்ம் பினனிலை கூறக் கேட்டுளா
செற்றம் தாகியே தெழித்துச் சண்டிகை
மற்றுமொர் சூலவேல வலலை வீசினாள்
சுற்றிய பாரிடத் தொகுதி யுட்கவே. (கடுக)

அருந்திற லமரர்க ளாகுகொ லாலமென்
றிரிந்தனர் பணியெனா வினனு மிந்துவும
வருந்தனர் சூலமுன் வந்த தன்மையைத்
தெரிந்தனர் வீரமொய்ம் புடைய செம்மலே. (கடுக)

எட்டிட னிரண்டுநா றெனுந்தொ கைப்படு
நெட்டிரும் பகழிக ணிகரத் தூண்டியே
யட்டனன் றுணிபட வரியின் மேலவ
டொட்டிட வருவதோர் சூலந் தன்னையே. (கடுக)

எறித்தரு சூலம் திற்று வீழ்கலுஞ்
செறுத்தன எங்கிவன் சிரத்தை வாளினா
லறுத்துதி ரப்புனல் சுவைத்தித் டாவியைப்
பறித்திடு வேனெனப் பகர்த்தித் டாளரோ. (கடுக)

நாவிரு தோளுடை நங்கை தோன்றன்முன்
வாலுனை மடங்கலி னிருத்தன் மாண்போரீஇ
பாலுறு திரைக்கடற் பரப்பை விட்டக
லாலும தாமென வார்த்தித் டேகினாள். (கடுக)

ஆர்த்திடு சண்டிகையங்கை¹ தன்னிலோர்
கூர்த்திடும் வாட்படை கொண்டு கொம்மெனத்
தீர்த்தனுக் கினியதோர் சொம னிற்புறுந்
தாரத்தடந் தேர்மிசைத் தனிவர் தெய்தினுள். (ககஅ)

நோக்கினன் மொயம்பினு னேன்மை பூண்டுளான்
ரூக்கணங் காமிவ டனன தாவினைய
நீக்குதல் செய்வது நீர்மைத தன்றெனாத்
தூக்கின னவள்வலி தொலைக்க வுன்னுவான். (ககக)

இடித்தென வுரப்பின னென்கை தன்னையு
மொடித்தன னுமென வொருகை யாலுறப்
பிடித்தனன் மற்றொரு பெருங்கை யாலுரத்
தடித்தனன் காளிவீழந் தவச மாயினுள். (ககஉ)

கரங்கொடு சேவகன் கல்லென் நெற்றலு
முரங்கிழி வுற்றன னுமிழ்ந்த சோரிநீ
தரங்கம தெற்கட றன்னைப போன்றுலா
யிரங்கிய தவடுயர் யாவர் கூறுவா. (ககக)

என்கையு மொருகையா²லேந்தல் பற்றியோ
ரொண்கையி னீலித னுரத்தி லெற்றலு
மண்கிழி வுற்றன வரைகன கீண்டன
விண்கிள ரண்டபித திகையும் விண்டதே. (ககஉ)

திரைபெறு கடலெனக் சான்ற செயபுனல்
வரைபெறு தனதுமெய் மறைத்த லாற்றையர்க்
கரைபெற லில்லவள் காளி யென்றுமுன்
னுரைபெறு பெயரையு மொழிவுற ருளரோ. (ககஉ)

இவ்வகை யவசமா யிம்பர் வீழ்ந்தபி
னைவகை யுணரகையு மனாதி யானவுந்
செவ்விது தொனமைபோற் சேரச சூர்மகள்
வெவவலி யிழ்ந்தகண் வீழ்த்து விபமினாள். (ககச)

ஆண்மையின் மேலவ கைலத தெந்நிட
வேண்மையும் வீரமு மிழ்ந்து வீழ்ந்தது
நீண்மய லானது கீனைந்து நெஞ்சிடை
நாண்மலி வுற்றன ணடுங்கு மாவியாள். (ககரு)

அந்தமி லறுமுகத் தமல னேவலால
வந்தவ னெடுபொரின் வாகை பெய்துமோ
புந்தியி லாதிவட் புக்க னன்னெனாச்
சுந்தைசெய் தெழுந்தனள வன்மை தீர்த்துளாள். (ககச)

இகழ்ந்தவ ருரத்தினை யிகழ்ந்து கூர்ந்தத்
தகழ்ந்துயி ருணடி மணங்கு தோமிசைத்
திகழ்ந்தன னின்றிடு திறலி னுன்றனைப்
புகழ்ந்தன ளினையன புகல்வ தாயினாள். (ககஉ)

கன்றிய கற்புடைக் கனலி மாமுக
 னின்மெனை யருச்சனை யியற்றி யேத்தியே
 யொன்றல வுயிர்ப்பலி யுதவி வேண்டினு
 னன்றிய தயர்த்தில னுனிங் கெய்தினேன். (கஉ௮)

உன்னுடை வன்மையு முனது வீரமுஞ்
 சின்னமு முணர்ந்திலன் செருவின் முந்துறீஇ
 நின்னுட னிகலியிர் நிலைமை யாயின
 னின்னினி யேசுவ னிருந்த தொல்லிடை. (கஉ௯)

கறுத்தினி வல்லையிற் கன்னமு கத்தனை
 யொறுத்துயி ருண்குதி யொழிந்து ளாரையு
 மறுத்தனை நிற்குதி பலரி தன்னேமுன்
 செறுத்தவன் மன்னையு மடுதி செமமனீ. (க௩௦)

அடையலர் தம்மைவென் றுறு மாமுக
 முடையவன் கருணைபெற் றுவகை மேவுதி
 நெடிதுபல் லுழியு நீடி வாழ்தியாற
 கடைமுறை யிவையெலாங் காண்டி நீயென்றான். (க௩௧)

இத்திறம் யோகினி யிசைகது வெஞ்சமர்
 வித்தகன் விடைகொடு மீண்டு கோளரிசு
 சித்திர வெருத்தமேற் சோந்து தொல்படை
 மொய்த்திப போயினன் முந்து வந்துழி. (க௩௨)
 வேறு.

சண்டிகை போந்த காலைத் தழன்முக ன்ளைய வெல்லாங்
 கண்டனன் வெகுண்டு நன்றிக் களவன தாற் றென்னுத
 திண்டி லாற்றல சான்று சேண்கிடந் துருமுக் கான்று
 கொண்டல தெழுந்தா லென்னக் கொம்மென வெழுந்து சொல்வான். ()

கொன்றுயிர பலவு துங்கிக் குருதியும் வடியு மாந்தி
 யொன்றுதன் கைகி தூரா துலப்புரூப பசிகோய் மிக்குச்
 சென்றி காளி யாலோ தெவ்வர்தஞ் செருவை யான்முன்
 வென்றனன் சூரன் சேய்க்குத் துணைகளும வேண்டி மோதான். (க௩௪)

சூலமுந் கண்மீம் வாளுஞ் சுடர்மழுப படையுஞ் சீற்றக்
 கோலமுங் கொண்டு பாங்கிற கூளிகள சூழ வைகு
 நீலிதன் வன்மை காண்பா னினைந்திவண னிளித்த தன்றி
 வேலவன் படையை யன்னா வெலலுமென் றுளங்கொண் டேனோ. ()

வாலியுங் குளனும் பொய்தீர் நதிகளு மற்று மெல்லாந்
 தூவுதுண் பனியா லன்றே துளுமபுவ வல்தே போலத்
 தேவரை யேவல் கொண்ட சிறப்புடைத் தமியே னிங்ஙன்
 மேவிய காளி யாலோ வெய்துவன் வீரத் தன்மை. (க௩௬)

இன்னினிக் கணம தொன்றி னிளவலா ருயிரை வெளவி
 முன்னுற வகன்ற வொற்றன் முரண்வலி யதனைச் சிந்தி
 யன்னவ னுவி கூற்றுக் கடிசிலா வளிபப னலலான்
 மன்னன்முன் போவ திலை வஞ்சின மிஃதே யென்றான். (க௩௭)

கனன்முக னிணைய மாற்றங் கழறியே யவுணத் தொல்பே
ரனிகம்வந் தயலி னீண்ட வாழியந் தேரீற் சென்று
வீண்தரு சிலையொன் றேந்தி வன்மையால் வாங்கி நூறு
முனையிரும் பகழி வீர மொய்ம்பன்மேற் றாண்டி யார்த்தான். (கநஅ)

கொடுந்தொழி லாளன் செய்கை குரைகழல் வீரன் காணு
முடிந்திட வந்தாய் போலு முயற்சியீ தழகி கெனது
நெடுந்தனிச சிலைகா லூன்றி நெடுரெலென வளைத்துத் தானு
மடுத்திறற் கணைநூ றோச்சி யறுத்தன னவுணன் வாளி. (கநக)

வேறு.

அறுத்தபொழு தத்திலவு ணர்க்கரசன் மைந்தன்
மறத்தினெடு நூறுசரம வாலியன பூட்டிச்
சிதப்புடைய செம்மலுறு தேரினை யழித்துக்
குறித்தவிறல் கொண்செமா வால்வளை குறித்தான். (கச௦)

தேரழித லும்வெகுளி செய்திளவ லீரேழ்
கூரிய நெடும்பகழி கொமமென விடுத்தேந்
யாரழன் முகத்தவுண னங்கையிடை கொண்ட
முரிவரி வெஞ்சிலை முரித்தமா விளைத்தான். (கசக)

வில்லது முரிந்திடலும் வேறொர்சிலை வாங்கிக்
கல்லென வெயிழைணி கறித்திவளை யின்னை
கொல்வெனும் வெய்யமொழி கூறிமண நூறு
மல்லிமல ரோன்படையை யண்ணன்மிசை யுய்த்தான். (கசஉ)

அத்தகைமை நோக்கின னயன்படையை யானு
முய்த்திடி னெனக்குவரு முதியமெ னென்னுச
சித்தமுறு பூசனை செலுத்தவிறல வீர
பத்திர நெடுமபடையொ பாணிகொடு விட்டான். (கசங்)

வாரிதிவ ளாகமரை மாததிரையி னுண்ணும்
வீரனெடு வெம்படை விரைந்துபடர் காலே
நாரணன் மகன்படை நடுங்குகனி தாழா
யாருநகை செய்திட விரிந்துளதை யன்றே. (கசச)

அன்னமிசை யோன்படை யழிந்திடலும் வீரன்
றன்னது நெடுமபடை தடுப்பில்வகை யேகி
வன்னிமுக னுன்கொடு மாமுடிக டாளி
மின்னுவென வீரனிடை மீண்டுபடர்ந் தன்றே. (கசரு)

வேறு.

வெய்யவக் கனன்முகன விளிந்து விழ்ந்தன
னெய்யென வசசெய லும்பா நோக்குரு
வையனை வாழ்த்தின் றலரின் மாரிதூய்
மெய்யணி துகிலெலாம் வீசி யாடினார் (கசக)

புறந்தரு கவிங்கமும் பூணு நாணமுந்
துறந்தன ருவகையாற சொல்லு மாடலர்
சிற்றது னுர்த்தனர் தேவ ரற்றைநாட்
பிறந்திடு மைந்தாதம் பெற்றி யெய்தினார். (கசஎ)

எரிமுக னவ்விடை யிறப்ப வாங்கவன்
பொருபடை வீரர்கள் புலம்பி யாமெலா
மொருசிறு தூதனுக் குடைது மோவெனஞ்ச்
செருவினைக் குறித்தன ருலப்பி றீமையோர். (கசஅ)

முற்படுந் தலைவர்கண் மூவெண் ணாயிரர்
பொற்புடை யினையவன் புடையிற சுற்றிடாக்
கப்பணன் திகிரிகோல் கணிச்சி வேல்கதை
சொற்படு படையெலாஞ் சொரிந்து போசெய்தார். (கசக)

செய்தது நோக்கியே செயிர்த்துச் சேவகன்
கைதனி லிருந்ததோர காமு கம்வளைஇ
நொய்தினி லாயிர ஞாறு கோடிக்கோ
லெய்தனன் மெழித்தன னவுண் ரேங்கவே. (கச௦)

இத்திறங் கணமதொன் றிடைய ருமலே
கைத்தனு வுமிழ்ந்திங் கணையின் மாமழை
யுய்ததனன் றிரிந்தன னுலகம் போத்திடு
மெய்ததிறன் மருத்தினும் விரைவின் மேனியே. (கச௧)

எறிந்திடு படைகளு மெய்த கோல்களு
முறிந்தன துணிந்தன மொய்ம்பு மாபமுஞ்
செறிந்திடு கரங்களுஞ் சிரமுந் தாளகளுந்
தறிந்தன வவுணாத் தலைவா வீடினா. (கச௨)

வேழமும் புரவியுந் துணிந்து வீழ்ந்தன
வாழியந் தோசிரை யனைதது மிற்றன
சூழறு மவுணருந் தொலைந்து போயினார்
பாழியந் தோளினுன் பகழித் தன்மையால். (கச௩)

பாரொழுக் குறறன ககனம் பாரமிசை
வீரொழுக் குற்றதொல் படைகள் வீர்திடச்
சேரொழுக் குற்றன தசைகள் செம்புன
வாரொழுக் குற்றதா லமாசெ யாறெலாம். (கச௪)

பலவுடை நெடுந்தலைப் பதகா துஞ்சலு
நிலவுடை யெயிறிடை நிவந்த தீககனல்
புலவுடை விழுங்ணம் புழுககல செய்ததாற
கலிகெழு கொடியொடு கணமுந் துய்க்கவே. (கச௫)

மாமையிற செறித்தன வடிவின் மாலகரி
தாமயிர்ப புறவடி நடககை வன்றலை
யேமயிராத தோகையோ டுறறு நீங் குற
வாமையிற போவன குருதி யாறற்றே. (கச௬)

கார்கெழு மவுணருட் கலந்த சோரியின்
முரைக ணீத்தமா பெழுந்து தக்கவா
பேருட் லுட்கொடு பெயர்ந்த பின்னுற
வாரிதி வடவையுண் டெலவு மாண்பென. (கச௭)

கரியினும் பரியினும் கால்கொண் டோங்கிய
குருதியும் புனன்மழை குலாவும் வைகவின்
வரைதொறும் வரைதொறு மாறு மாறெழா
வருவிகள் சென்றென வழங்கிச் செல்லுமால்

(கருஅ)

மீளிகள் குருதிநீர் வெள்ள மாயதில
வாளுறு வேலகரும் வாளு மற்றவுங்
கொளுறு மயிலையிற் குலவக் கண்டிதங்
கேளிரென் றெதிர்வன கெழும வேலைமீன,

(கருக)

அழல்பொரு செக்காவா எனத்தின் மாமதிக
குழுவினா சோந்தறந் குலவுங் கொள்கைபோ
னிழல்பொதி கவிதைந் நெடிய தான்ற
வொழுகிய குருதியி னொருங்கு செலவவே.

(கரு௦)

அலைகெழு குருதியா நழுங்குந் தேகலாற
நலைகளு முடலகளுந் தசையும் வாரிடக
கொலைபுரி மறவாதங் குடரிற் பின்னியே
வலையெறிந் தீர்த்தனா வயவெம பூதரே.

(கருக)

ஞானிக டிரிவதோர் மருங்கு நாமவெங்
கூனிக டிரிவதோர் மருங்கு கூனியா
மீனிக டிரிவதோர் மருங்கு வென்றிடுங்
காளிக டிரிவதோர் மருங்கு கண்ணெலாம்.

(கரு௨)

தேரிடை யுலந்தவன் சிரத்தன் துஞ்சிய
சாரதி தலையினும் புரவி தமமினுஞ்
சோரிக ளிழிவன தொலைந்த வையமு
மாருயி ரெய்தியாக் கதுபெற் றெனனவே.

(கரு௩)

சினவலி யவுணர்தந் திகிரி பூண்டிடு
துணைவரு கேசரி துஞ்சச் சோரிநீர்
கணைகட லிடைசெலக் கண்டு தேரைதம்
மினமென வெதிரத்தீழ் யிரங்கு கின்றவே.

(கரு௪)

விரிந்தவித் திறமியல் வெங்க ளத்திடை
யிரிந்திடு தானவ ரிநநது நீங்கினா
கருந்தலை யடுக்கலிற் கழலக டாகருநத
திரிந்தன ரயாந்தனா சிலவா துஞ்சினா.

மழுக்களு மரில்களும் வாளு முத்தலைந்
கழுக்களுங் காலபடக் கவலுந் ரூர்சிலர்
விழுக்கொடு வளஞரம விராய பூநியி
லிழுக்கின ரழுந்தின ரிமந்துந் ரூர்சிலர்.

(கரு௫)

பாய்ந்திடு குருதியம பரவை யாற்றிடை
நீந்தின ரொருசிலா நீந்திக் காலெழா
தோய்ந்தன ரொருசில ரோடி னாசிலர்
மரையத்தன ரொருசிலா மாய வீரரே.

(கரு௬)

காண்டொறுங் காண்டொறு மவுணர் கண்ணிடை
யீண்டிய வெள்ளிடை யிளவன் மேனியாய்
நீண்டதொர் பையுளாய் நிகழ வேங்கியே
மாண்டனா சிலர்சிலர் வாய்வெ ரீஇயினார் (ககஅ)

துப்புறு பூதர்பின் றொடரத் தாடொழா
மெய்ப்படை முழுவதும் வீசி யாயிடைத்
தப்பின ரிறுதியிற் சாயந்து மாய்ந்தவர்
கைப்படை வாங்கியே கடிதுற் றூர்சிலர். (ககக)

எண்ணில் படைக்கலம் யாவும் வீசியே
தண்ணுமை வருதுடி தக்கை பேரியாம்
பண்ணமை யியம்பல பற்றி யார்த்திடா
நண்ணினர் நடுவனை நடுக்குற் தானவர். (கக௦)

பரிக்குவை யரிக்குவை படைத்த மாமுகத்
திரக்கமி லவுணர்க ளிரததத் திற்ம
நெருக்குறு சிரத்தொகை நீட்டி மெய்யெலாங்
கரக்குர ரொருசில ருயிரின் காதலா. (ககக)

சூளுறு போரிடைத் தொலைந்து போகியே
நீளிக லுறுகிலா கிருதா சமபுவா
யாளுடை வயவரு னரந்த வாயிடை
ஞாளிகள் கவர்தலு நடுக்குற ஞாசிலா. (ககஉ)

தியினை முருக்குறுந் திறல்வெம பூதர்க்
டாயினர் தொடர்தலுஞ் சாயந்து ளோரசிலர்
நாயின துருக்கொடு நடக்க ஞாளிக
ளாயின வடர்த்தலு மஞ்சி ஞாசிலர். (ககங)

விசையொடு சாரதர் விரவ வேற்றுரு
விசைகில ரிறந்தவ ரினத்துண் மேயினார்
தசைகவர் ஞமலிக டலைச்சென் றீராகவு
மசைவில ராகியே யழுங்கி ஞாசிலா. (ககச)

புண்டரு குருதிநீர் புறத்துச் சிந்திட
மண்டமர் தனனாடை மாண்ட கேளவரைக்
கண்டிலர் சிரத்தெரீஇக கவன்ற ரறறிய
வொண்டொடி மாதரி னுலவி ஞாசிலா. (ககரு)

சூர்த்திடு நோக்கொடுந் துண்ணென் மெய்தியே
யார்த்திடி பூதர்வந் தணுக வாய்வெரீஇ
வோர்த்துடல் பணிபவீழந் துதைததும் வெய்யதாள்
போத்திட வின்றியும பேதுற ஞாசிலர். (கக௯)

அழிதரு வோர்தமை யவரின் முன்னரே
கழிதரு முயிரினர் கணங்க ளாகிவின்
வழிதரு செலவினில வந்து பறறியெம்
பழிதரு வீரோனப் பணிககின் றூர்சிலர். (ககள)

வல்விரை பறவையை நோக்கி மற்றவட்
செல்லுதிர் பூதர்க டெரியக் கண்டிரே
லில்லையிந் நெறிதனி லிறந்து னோரெனச்
சொல்லுதிரா நீரெனத் தொழுகின் றூரசிலர். (க௭௮)

காசினி யதனிடைக் கவிழ்ந்த கேள்வரை
யாசையி னொழிதழீஇ யலமந் தேங்கிய
பாசிழை மாதரிற் பரவப் பூதாக
னாகியோர் திடுதலு நாணுற் றூரசிலர். (க௭௯)

அடல்கெழு தூதனு லவுணர் யாவருங்
கெடுவது திண்ணமயாங் கெடுகி லோமெனாக்
குடர்கெழு சோரியங் குடினாக் கண்ணுறீஇக்
கடலுறு வரையினுட் கலந்து ளாரசிலர். (க௮௦)

சாரதர் குழுவீனைத் தப்பித் தத்தம
தாருயி ருய்ந்தபி னங்கண் மாண்டவர்
சோரிய துரமிசை துதையப் பூசியே
வீரர்க ளிவரென மேவு வார்சிலர். (க௮௧)

இவ்வகை துஞ்சின ரன்றி யெண்ணிலா
வெவ்வலி யவுணர்கள் வெருவி போடலு
மைவரு நெறிமுயன் மகேந்தி ரப்புரங்
கௌவையி னைறறின கடலு டைந்தபோல. (க௮௨)

அங்கது பொழுதினி லாடன் முறறியே
செங்கள நடுவுறு செமட மன்புடை
யெங்கனு நீங்கிய விலக்க வேந்தருளு
சங்கையில் பூதருந் தலைச்சென் மீண்டினார். (க௮௩)

ளரிந்திடு கனன்முக னெய்த வெஞ்சர
முரந்தனை யகழ்ந்திட வெருதன வன்மைபோ
யரந்தையின் முழுகியே யழிந்த வீரமா
புரந்தர னெழுந்தொரு புடையி லெய்தினான். (க௮௪)

புண்டர நீறணி புனிதன் பாங்கரின்
மிண்டின ரிவரெலா மேவி நிறநலு
மெண்டரு மீளையவ ரெழுவா தமமையுங்
கண்டிலன கவனமனன் கழறன் மேயினான் (க௮௫)

ஆண்டகை வீரர்க ளடைய லார்க்கெதர்
மூண்டம ரியற்றிய மூவா நால்வரு
மாண்டன ரேகொலோ மயங்கி னூர்கோலோ
யாண்டவர் கிடந்தன ரியம்பு வீரென்றான். (க௮௬)

என்றலு முக்கிர னென்னுஞ் சாரத
னுன்றுணை யார்க்கோ யொன்ன லன்மகன்
கொன்றன னவருயிர் கூற்றும் வெளவினுள்
பொன்றிய வைபபினைப் புகலக் கேட்டியால். (க௮௭)

இம்பரின் முன்னுற வியம்பும் யோசனை
யைம்பதிற் திரண்டின்மே லால மொன்றுள
துப்பருஞ் சிறிதென வோங்கு மாயிடைத்
தம்பியர் மாய்ந்தனா சரத மேயென்றான்.

(கஅ௮)

உக்கிர னிணையன வுரைபப யாரினு
மிககவன் வினவியே விழுக நோயுறீஇப்
பக்கம தாயினர் படர வேகினான்
றொக்குறு மிளைஞர்க டஞ்சு மெல்லேவாய்,

(கஅ௯)

வேறு.

ஒசனை தூறு நீங்கி யொலிகழல் வீர செய்தப
பாசிலை வடத்தின் பாங்கே பரிவுடைத் தம்பி மார்கள்
காய்சின வங்கி செங்கண் கான்றிடக் களைவ ரத்து
வாசமென் பள்ளி மீது மாய்ந்தனர் கிடப்பக் கண்டான்.

(ககூ0)

கண்டனன் விழிகள் செந்நீர் கான்றிட வீழ்ந்து புல்லிக்
கொண்டன னிளைஞர் தம்மைக் கூவின நரற்றிச செவ்வாய்
லிண்டன னுயிர்த்து மேனி வியர்த்தனன் வீர னாவி
யுண்டில தென்னச் சோரந்தா னுணர்ந்துபின் னிரங்க லுற்றான்.

(ககூ௧)

தம்பியீர் தம்பி மீரென் றுரைத்திமிர் தழுவிக்கொள்ளீ
ரெம்பியீ ரென்னு மையோ வெவ்நனைஞ் சென்றீ ரென்னும்
வெம்பினே நென்னு மென்னை விட்டகன் றீரோ வென்னு
நம்பினே னுமமை பென்னு நானுமக் கயலோ வென்னும்.

(ககூ௨)

அங்கிமா முகனே தும்மை யடல்செய வல்லா நென்னு
மிஞ்சுநீர் முடிந்தீ ரென்ற லெனசெய்வன் றமியே நென்னுந்
துங்கவெம் படைக னோந்திச் சூழ்ந்துடன் றுணையாய் வந்த
வுங்களைத் தோற்றி யானே யுய்ந்தனன போலு மென்னும்.

(ககூ௩)

அம்மவோ விதியே யென்னு மாதகா துமக்கீ தென்னு
மிம்மென்ச் செல்லா தின்னு மிருத்தியோ வுயிரே யென்னுஞ்
செம்மைகொள் குணத்தா ரோடு பிறப்பிரே சிலரிங் கென்னு
மெம்மையா ளுடைய வள்ளற் கென்னினி யுரைக்கே நென்னும்.

(ககூ௪)

சீரின மைந்தர் துஞ்சச் சிலையொடு திரிவே நென்னி
னாரெனக் கொப்புண் டம்மா வழகிதென் னுற்ற லென்னுஞ்
சூரர்தங் கிளையை யெல்லாந் துண்ணெனச சென்று சுற்றி
வேரொடு முடித்தா ளன்றி யகலுமோ வெகுளி யென்னும்.

(ககூ௫)

துப்புடை வில்லின் கல்வித துணைவர்க ளீண்டு துஞ்ச
வெப்படை தூண்டி னானே வெரிமுகத் தவுண நென்னு
மப்படை நலகு தேவ ராகொலோ வறியே நென்னு
மெய்ப்படை வேலி னாருக் கடியரோ வினையே மென்னும்.

(ககூ௬)

அநிவனே வவுணர் சூழ்வை யென்றிடு மனலி யுண்ண
விநிவனே விவ்லு ரென்னு மெந்நைதன் படையைச் சூர்மேல்
விநிவனே வெனனு மந்தோ வஞ்சினென் வேலுக் கென்னும்
படுவனே தயரத் தென்னுஞ் செய்வதென் பாவி யென்னும்.

(ககூ௭)

ஒன்றிய துணைவர் தம்மை யொருங்குடன் பகிர்ந்நீரா
வின்றமர் செய்து பட்ட வெரிமுகன் றன்பா லன்றோ
வென்றிய தென்னு மென்றன் வீரமா சுண்ட தென்னும்
பொன்றில னனியன் போலப் புலம்பினன் வறிதே யென்னும். (ககஅ)

வில்லினைப் பார்க்குஞ் செங்கேழ் வேலினைப் பார்க்கு மேனை
மல்லலம் படையைப் பார்க்கும் வாளியைப் பார்க்கும் வீரச்
சொல்லினைப் பார்க்கும் வந்து சூழ்தரு பழியைப் பார்க்கும்
கல்லென வெயிற்றின் பந்தி கறித்திடுக கவலு மன்றே. (ககக)

அருந்துய ரெய்தி யிவ்வா றழுங்கினே னெனிய னாகி
யிருந்தன னல்ல னேங்கி யாதுமோர் செயலு மின்றி
வருந்தின னல்லன் கானின் மருந்தினுக் குழன்ற னலலன்
விரைந்துதன் னினையர் தம்மை யெழுப்புவோர் வீணையங் கொண்டான். (கக)

நாற்றலை யுடைய வண்ண னாரணன் முதலோர் நல்க
வேற்றிடு படையி லொன்றை யினையர்க ளெழுவா மீது
மாற்றலன் விடுத்தா னென்னின் மற்றவ ராவி யுண்டோன்
கூற்றுவ னன்றோ வென்றாக் குறித்திவை கூற ஹற்றான். (உக)

வேறு.

ஊனோ டாவிக் கின்பம் விரும்பி யுழல்கின்ற
வானோ ரேபோற றுனவ ரேபோல் வழிசெல்லா
வேனோ ரேபோ லெண்ணின னேகொல லெமராவி
தானோ டுண்பான் கூற்றுவ னென்னுந் தமியோனே (உகஉ)

விரியுமு ணாச்சியை மாற்றுவ தல்லால் விண்ணோக
ளொருபடை தானு நங்களி னத்தை யுயிருண்ணு
தெரிமுக னென்பா னட்டன் னன்றே யினையோரை,
தரியல னாகிக் கொன்றவ னம்மா தானன்றோ. (உகஉ)

போதத் துக்கோர் வைப்பிட மாயோர் பொறியாகி
மூதக கோரெண் டாரக மூல மொழிகேட்டு
வேதத் தோனை வெஞ்சிறை பூட்டி விதியாற்று
மாதிக் தேவன் மம்பிய ரென்ப தறியானே. (உகச)

ஆறுட் பட்ட வையிரு காலத் தரனாமங்
கூறிட் டோவாச் சேயுயிர வவ்வக் குறுகுங்காற்
சீறித் தாளாற் றுக்கிய சின்னஞ் சிறிதுந்தான்
மாறிற் நிலலைக் கூற்றது தானு மறந்தானே. (உகடு)

சீலத் தன்னு லோர்விழு போதைச் சிவனுக்கென்
றோலங் கொண்டே விண்ணிடை புக்கோ னுயிராவெளவிச்
சூலத் தன்னிற் கண்ணுத லேற்றச் சுழலுற்றுக்
காலன் பன்னாட் டேங்கிய வண்ணங் காணனே. (உகசு)

நஞ்சிற் றியன் லேவட்டுவ னன்றோர் நான்முற்றுந்
துஞ்சற் றாணற் றரன்மிசை விலவந் தூர்த்தோனை
வெஞ்சொற் கூறிப் பற்றலும் யாங்கண் மிகவெற்ற
வஞ்சித் தன்றி தாயினர் போன தறியானே. (உகஎ)

அக்கா லத்தி னெல்லையின் மைந்தற் கரவென்றே
முக்கா லோதித் தீமை குறித்தே முடிவோனை
மெய்க்கா லன்றா தாயினர் பற்ற விடுவித்தே
யிக்கால் கொண்டே யவரை யுதைத்தேன் யானன்றோ. (உ௦௮)

மெய்ச்சியல் கொள்ளாத் துன்மதி யாலு மிகவெய்ய
துச்சக னாலு மேனைய ராலுந் தொனனா
னிச்சக மாற்றுந் தன்னிறை நீங்கி யிடரெய்தி
யச்ச முழந்தே பட்டது சண்ட னயர்ததானே. (உ௦௯)

நீறு முகத்தார் கண்டுகை பூண்டார் நிமலன்பேர்
கூறு முகத்தார் தம்புடை செல்லக் குலைகூற்ற
னாறு முகத்தா னடியவ ராவி யலைத்தானே
சேறு முகத்தாழ் கரியை யடாதோ சிறுபுள்ளும். (உ௧௦)

வேறு.

என்னு மாற்றங்க ளியம்பியே யிளைபவ னெழுந்து
பின்னர் யாததிடு தூணியி லொருசரம் பிடுங்கித்
தன்ன கங்கொடே யன்னதன் றலைதனிற் றரும
மன்னர் மன்னவன் கண்டிட வித்திறம் வரைவான். (உ௧௧)

வேறு டைத்தனி நாயகம் கிளையவன் விடுததேன்
கால நாடுறு கூற்றுவ னென்பவன் காண்க
கோல வெஞ்சிலை துணைவர்த மாருயிர் கொண்டாய்
வாவி தோவிது விடுக்குதி கடிதென வரைந்தான். (உ௧௨)

செந்ந லங்கினர் தன்னகத் தின்னவா தீட்டிப்
பொன்னெ டிஞ்சிலை வாங்கியப பகழியைப் பூட்டிப்
பன்னி ரண்டுதோள் விமலனை மனங்கொடு பரவி
மின்னெ னச்சென்றி யமபுரம் புகுமவகை விடுத்தான். (உ௧௩)

கரந்தை சூடுவான் றிருமகற் கிளையவன் கணைமுன்
விரைந்து தெண்கட லேழையுங் கடந்துவிண் ணோங்கி
யிருந்த மானசோத தரகிரித் தென்புறத் தியம
புரந்த னிறசென்று மறவிதன் முனபுபோந் ததுவே. (உ௧௪)

தொடுத்த வக்கனை யந்தகன் முன்புதுண் னெனப்போ
யடுத்த விழ்தலும் விமமித மெய்தியே யவன்சென்
றெடுத்து நோக்கினன் வீரவா சூபபெய ரிளவல்
விடுதத தாகலு முற்றுற யுணர்ந்தனன் விரைவில். (உ௧௫)

அயினெ டங்களைப் பாசரத் தகலம் துணாந்து
துயரு ழந்தஞ்சி யீண்டில ரினையவன் றுணைவர்
பயில வெங்ஙனஞ் சென்றன ரோவெனப் பார்த்தான்
கயிலே யேகியே யிருப்பதா யுணர்ச்சியிற் கண்டான். (உ௧௬)

கண்டு தேறினன் கடாமிசை யேறினன் கடுங்கால்
கொண்ட தானைகள் சூறையங் காலெனக் குழும்பு
பண்டு தானுறை பதியினை நீங்கினன் படரா
வண்டர் நாயகன் கயிலைஞ் சாரலை யடைந்தான். (உ௧௭)

ஆன காலையி லாயிடைப் பொதும்பரொன் றதனின்
மான வேற்படையவுணர்தம் படைகளின் மாண்ட
சேனை வீரர்கள் சூழ்தர வெழுவருஞ் சிறந்து
காண விஞ்சையர் பாடல்கேட் டிருப்பது கண்டான். (உக௮)

தொழுது மற்றவர் முன்னுற மறவிபோய்த் துன்னி
முழுது ணர்த்துளீர் துங்களை நாடுவான் முன்னே
னழகி தென்றவ ணிருப்பதென் னென்னையு மயிரப்பா
னெழுவி ருங்கடி தெழுவிநிப பூதரோ டென்றான். (உக௯)

என்ற காலையி னெழுவரு மெழுந்திரு மருங்கு
கின்ற பூதர்கள் யாவரும் போந்திட நீங்கி
யொன்றொர் மாத்திரை யொடுங்குமுன் னவுணர்கோ னுறையு
மன்றன் மாநக ரடுகளம் புக்கனா மன்னே. (உ௨௦)

புக்க காலையி னெழுவருந் தம்முடல் புகுந்தார்
மிக்க பாரிடத் தலைவர்கள் யாவரும் விரைவிற்
றொக்க வீழ்தரு மியாக்கைக னுற்றனர் சுராக
ளக்க ணந்தனிற் பூமழை துவளின் றூர்த்தார். (உ௨௧)

இன்ன வேலையி னெழுவரும் பதைபதைத் தெழுந்து
முன்ன வன்றன தடிக்கம லங்களை முறையாற்
சென்னி தாழ்வுற வணங்கினர் செங்கையா லெடுத்துப்
பொன்னின் மார்புறப் புல்லின னெல்லோர் புகழோன். (உ௨௨)

புல்லி னுனிள வீரரைப் புயங்கமுண் டிமிழ்த
வெல்லி னுனென விளங்கினு னவுணரை யினிரான்
வில்லி னுலடல் செய்வதோ வரிதென விறுவாஞ்
சொல்லி னுன்மகிழ் வாயினுன் புன்கணுந் தொலைந்தான். (உ௨௩)

எண்ட சூத்திர லெழுவரும் பிறருமுய்ந் தெழுதல
கண்டு வீரமா புரந்தர னுங்கணத் தவருந்
திண்டி றற்புனை யிலக்கரு முவகையிற் சிறந்து
கொண்டல் கண்டிடு சாதகம் போலுளங் குளிர்ந்தார். (உ௨௪)

அன்ன தாகிய வெல்லையிற் கூற்றனு மனிகந்
துன்ன வாயிடை வந்தன னிளவலைத் தொழுது
மின்னு லாவிய வேலினுய் தமிழனை வெருண்டாய்
முன்னி கழந்திடு வரன்முறை கேளென மொழிவான். (உ௨௫)

எழுதி றத்தரு மிங்ஙனந் தம்முடல் விட்டுக்
குழுவி னோடுபோய்க் கயிலையஞ் சாரலிற் சூறுகி
வழிப டுஞ்சில பூதருஞ் சுற்றிட வதிந்தா
ரழிபெ ருந்துய ருழத்தலிற் மெரிந்திலை யதனை. (உ௨௬)

அங்க் மீதினி னீறுகண் டிகையினை யணிந்தார்
தங்கள் பாலினுஞ் செல்லுதற் கஞ்சுறுந் தமியே
ளிங்கு கின்னினை யாருயிர் கொள்வனோ வெவரும்
வெங்க னம்பொறி புண்பரோ பசிபபிணி மிகினும். (உ௨௭)

வினைய முன்னிநீ விடுகணை நோக்கியான் வெள்ளித்
தனிவ ரைப்பெருஞ் சாரலிற் போந்துசா ரதரோ
டுனது தம்பியர் தங்களை விளித்திவ ணுய்ததேன்
முனிவு கொள்ளலை யையவென் னிடையென மொழிந்தான். (உஉஅ)

அந்த தன்மொழி வினவலு மையனுக் கிளவ
னந்து யர்க்கடல் சுவற்றினை கயிலையி னமர்கள்
வந்த தன்மையைத் தேற்றில மயங்கியீண் டெறாரும்
புந்தி கொள்ளலை யாவது நீயெனப் புகன்றான். (உஉச)

புகல லுற்றபின் விடைகொண்டி கூறமெனும் புத்தே
னாவகை தன்னெடு தன்புரத் தேகின னென்னு
ரிகலை வெல்கியே பூதநூற் துணைவரு மேதத
கிகரி லாதவ னன்னதோர் களத்திடை கின்றான். (உஉ௦)

கின்று மற்றிவை நாடிய வொற்றர்நீ ணகரிற்
சென்று ரூரனைத் தொழுதுகின் மதலைபோர் செய்து
வென்றி மொய்ப்பினன் விடுத்திடு வீரன்மாப படையாற்
பொன்றி னுன்பொடி யாகிவீழ்ந் தன்னெனப் புகன்றார். (உஉ௧)

வேறு.

அக்கா லைதனி லவுணாக் குளொலா
மிக்கான் புனியின் மிசைவீழ்ந் தயரா
வெக்கா லுமுறு தவிடாக் கடலுட்
புக்கான் மெலிவோ டுபுலம் புறுவான். (உஉ௨)

உண்ணை யமதா முயிரே யுறவே
கண்ணை மணியே கனன்மா முகனே
விண்ணை கிணையோ விவண்மீள் கிலையா
லெண்ணை னுயிர்வாழ்க் கையையிங் கினியே. (உஉ௩)

எந்தைக் கிலையான் றணையிற் நகரின்
வந்துற் றதொர்தூ தன்மலைத் திடலா
னொந்துற் றணமெய் யுதுடங் கிலையா
லந்தத் துயரிங் றனமா றியதோ. (உஉ௪)

தேறா விகல்செய் திடுதே வரெலா
மாறா மகிழ்வுற் றிடவைத் துமனத்
தாறா விடரென் வயினாக் கிலையாற்
கூறா யிதுவுங் குமரத கியலபோ. (உஉ௫)

காரோ திமருங் குளகா ரணனே
சீரோ திமனே திருமா லவனே
நேரோ தியவொற் றடநீ முடிசென்
றாரோ தினரோ வதறிந் திலனே. (உஉ௬)

பொய்விட் டிடுதூ துவர்போ ரிடையீ
மெய்விட் டனையென் றுவிளம் பினரா
னெய்விட் டுவயிற் படையே ரலன்முன்
கையிற் றெனையே குவதுன் கடனே. (உஉ௭)

தூதா னவன்வா ளிதனினித் திடவீ
மீதே கிளையென் றுவினம் பினரப
போதே யதனூர்ந் துபொறுத் தனனா
லேதே துபொறா தினமென னுயிரே.

(௨௩௮)

ஆவா தமிழே னயர்வுந் திடவே
மூவா விளமைந் தமுடிந் தினையே
யோவா துமகப பெய்வோந் குதவந
தேய்வார் கருமுண் டுகொலின் னமுமே.

(௨௩௯)

எல்லே யுனைநம் புவதென் னகலவாய்
சொல்லே துமுரைத திலைதன் புறுவேன்
கல்லே புரைகின் கவினமார் பதனை
வல்லே தமுவிந் கொளவந் தருளே.

(௨௪௦)

செய்பாய் கரியாய் திருவே சிறுவா
மெய்பா ருயிரே விடலா யடலவேந்
கையா யரசே களித்த தமிழையா
கையா வெனைந் யுமயாத தனையோ.

(௨௪௧)

என்றின் னனபன் னியிரங் குதலு
நன்மன் னையதோர்ந் துநடுக கமுறாந்
துன்றுந் துயரக் கடறான் னினளா
லன்மந் நகர்மிக் கதமுங் குரலே.

(௨௪௨)

ஆ நிருவிருத்தம் க,ருசக

வ ச ன ம

அவ்வாறடைந்த அக்கினிமுகன் தனது பிதாவினுத்தரவு பெற்று தன் படைக்கலமெல்லாமெடுத்துக்கொண்டு தேரேறி மிகக சேனைகளுமுந்தவரப் பூதப்படைகளினைத்திருநடும் போரகளுங்குறுகினான். பூதர்களும் அவுணர்களும் கைகலந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு போராசெய்கையில் இருந்ததாரில இலக்கத வர்முனைந்து அவுணவொள்ளத்தைச சினனாபின்னப்படுத்த அவுணர்கள் எதிர்தக மாட்டாமல் ஒழிப்போயினர். அவர்களோடகசுண்டு அவருள் மேகன் சோமன் முதலிய படைத்தலைவர் பூதப்படையை நெருங்கி மிகவு முக்கிரமாய்ப் போராசெய்தார்கள். அதைக்கண்டு நவவீரருளொருவனாகிய வீரபுரந்தரன் விமைந்து போர் செய்யத்துணிந்து அச்சேனைகளையும் சோமனையும் கொன்றான். பின்னும் அவுணர்கள் இதைக்கண்டழியல்போயினா அக்கினிமுகன் கொதிப்புள்ள முகமுடையானாய்க் கூரியபாணங்கனையேவி அநேகம் பூதரைக்கொன்றான். வீரபுரந்தரனோ அவன்மேற் கோபமாய் எதிர்த்துக்கொலைத்தொழில்செய்யும் கூரியபாணங்கனையேவ அதைக்கண்டு அக்கினிமுகனும் வீரபுரந்தரன் விலையுந்தேரையும் அம்ப றுத்துணியையுமுறுத்ததுமன்றி அவன்மார்பிலும் அழந்த அநேகமாயிரம் பாணங்கனையேவி அவன் மூர்ச்சையைடைந்தான். இவன் இவ்வாறு மூர்ச்சையைடையக்கண்டு வீரபுரந்தரனும் வீரவாகுதேவரு மொழிந்த வீரரெழுவரும் தத்தம் விலை வளைத்துப் பலபாணங்கனைத்தொடுத்து எதிர்த்தார்கள். அக்கினிமுகனும் அஞ்சா நெஞ்சுபடைத்தவனாய் அவர்கள் தோளிற்பட அநேகமாயிரம் பாணங்கனையேவி

னான். அதைக்கண்ட வீரர் எழுவரும் அநேகமாயிரம் பாணங்களைத்தொடுத்து அவனது நெடும்முதலியவிடங்களில் சைக்கும்படி எய்ததன்றி அவன் தேரையு மழித்தனர். அப்படி அவன் சிவாஸ்திரத்தைத்தொடுத்து அவ்வீரர்மேல்விடுத்தான். அவர்கள் இவ்வாஸ்திரமென்று எண்ணி வருணஸ்திரத்தை யேவினர். அது அதற்கு ஏதிரிற்சுமார்ட்டாமல் பின்னிட்டமையால் அவ்வெழுவரையும் அந்தச்சி வாஸ்திரம் கொன்றுவிட்டது. பிறகு வீரவாகுதேவர் தம்தேரை அவனுக்கெதிரே செலுத்தி நெடுநேரம் பலபடைகளைக்கொண்டு போர்செய்து நிற்கையில், அவ்வக்கினிமுகன் சற்று மனந்தளர்ந்து தன் ஊரிலுள்ள காரியையினைத்தான். அவரும் அவனுக்கெதிரேவந்து நீ யஞ்சவேண்டாம் என்று பூதர்கள்மேல் சென்று குலப்படையை யேவினான். அது ஆலகாலவிஷம்போலத் தோன்றுதலும் அதனை வீரவாகுதேவர் எழுபாணங்களால் அறுத்துத்தள்ளினான்; பின்னும் ஒரு குலத்தை யேவினான், அதையும் தகர்த்துவிட்டார். பின்பு அக்காரியானவன் வீரவாகுதேவ ரது தேர்மீதுபாய்ந்தான், வீரவாகுதேவர் அவருடைய எட்டுக்கைகளையும் தன் ஒருகையால் சேர்த்துப்பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையால் அவன் மார்பில் அறைந்தார். அதனால் அவன் உதிரங்கக்கி மூர்ச்சித்துவிழுந்து பிறகு எழுந்து வீரவாகுதேவரைத் துதித்துப்போயினான். அக்கினிமுகன் இதைக்கண்டு வீரவாகு தேவரை வந்தெதிர்த்து இவரது தேரையழித்துச்சங்கத்தொனியெய்தான். இவர் அநேகபாணங்களால் அவனது விலையெழுத்து அவன் தலையையும் அறுத்துத் தள்ளினான். அக்கினிமுகன் இறந்ததுகண்டு அவுணப்படைகள் வீரவாகுதேவரை யெதிர்த்து பலவகையாயுதங்களைக்கொண்டு போர்செய்தன. வீரவாகுதேவரும் பல கணிகளைவிடுத்து அவுணப்படைகளை யழித்துவிட்டனர். அதன்பின்னர்ப் பூதவீரரும் இலக்கத்தவரும் வீரவாகுதேவரை நெருங்கினர். இவரும் தன்தம்பிய ரெழுவர் இறந்துபட்டதாக உக்கிரன் சொல்லக்கேட்டு தம்கணிகளில் நீர்சொரிய நின்றது அவர்கள் சரீரத்தைநோக்கிப் புலம்பினார். பிறகு வீரவாகுதேவர் தன்தம்பி மாரை எழுப்பவேண்டுமென்று எண்ணி ததங்கனையொன்றையெடுத்து அதன்முனை யில் தமநகத்தால் சண்முகப்பெருமானுக்கு இனையவன்விடுத்தது இது இயமன் காண்க. நீ என் தம்பியர் உயிர்கொண்டது தருகியன்று நீ அவர்களை விரைவில் அனுப்பக்கடவை என்று கோபத்தோடெழுதி அக்கணையை வில்லிற்பூட்டி இயம னிடத்திற்குச் செலுத்தினார். அதை இயமன்பார்த்து மிகவும் அஞ்சித் தன்னுலக முழுதந் தேடிப்பார்த்தும் காணப்படாமையால் கைலயிற்சென்றுபார்க்க அவ் வெழுவரும் அங்குவீற்றிருந்தனர். அவர்கள் அப்போரில இறந்த பூதர்களுடன் வீற்றிருக்கக்கண்டு வணங்கி நீங்கள் போர்க்களத்திலிராமையால் வீரவாகு தேவர் எனக்கு எழுகியனுப்பினார். நீங்கள் விரைந்து வரவேண்டுமென அவ்வீரர் கள் அப்படியே போர்க்களமடைந்து தத்தம் உடல்களிற்புகுந்து வீரவாகுதேவரை வணங்குகின்றனர். அவரும் அவர்களை அன்போடு தழுவிக்கொண்டு மனமகிழ்ந் தார். அப்போது இயமன் வீரவாகுதேவரை வணங்கித்தேவரீர் என்மீது என் கோபங்கொண்டீர்? அவர்கள் கைலாயத்திலிருந்தனர். நான் விரைந்துசென்று அவர்களை அழைத்துவந்தேன் என்று விடைபெற்றுச்சென்றான். தூதர்களால் அக்கினிமுகனிறந்ததைச் சூரபன்மன் அறிந்து புலம்பும்போது அவன்மக்கள் மூவாயிரவரும் அவன்சமுகம் வந்தடைந்தார்கள்.

அக்கினிமுகாசுரன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

மூவாயிரர்வதைப்படலம்.

ஆயதோர் காலேமூவாயிரத்தொகை
மேயின மைந்தாகள் வினவி யீதெலா
மாயிரு விசம்பினை யளாவு மன்னவன்
கோயிலை யடைந்தனர் குழுவொ டேகினார். (க)

துன்னுறு பழியெனுஞ் சூறை பெற்றிட
வின்னலந் தெண்டிரை பெறிய வைகிய
மன்னிய னோக்கியே வணக்கஞ் செய்தெழீஇ
முன்னர்நின் றினையன மொழிதன் மேயினார். (உ)

உரமிகு மிலக்கரு மொழிந்த வெண்மரும்
பெருவிநன் மொய்ப்பனும் பிறரு முற்றுழி
யெரிமுக நெருவனை யேவி னாயவன
செருவினை யவரொடு செய்ய வல்லனோ. (ஈ)

வலியவர் தம்மையும் வரம்பின் மிக்குறின்
மெலியவ ராயினும் வென்று போவரா
அலகினில் வழக்கமீ துணாந்தி லாய்கொலோ
கலைபயில கற்புடைக் காவன் மன்னனே. (ஊ)

ஒட்டலர் குழுவினு ளொரும கன்றனை
விட்டனை மேல்வரும் வினைய மோர்திலை
யட்டுறு தாரினு யமரி லங்கவன்
பட்டன நென்றிழற் பரிதற் பாலையோ. (ஐ)

தீமுக நெருவனுக் கிரங்கித் தேம்பலை
யாமுள மிரணிய னின்னு முற்றுளன்
ராமரை மகிழ்நனைத் தலைப டித்திய
கோமக னுளநெரு குறையுண் டாகுமோ. (அ)

நண்ணல ராயினோ நலிந்து செற்றிடக்
கண்ணகன் தேர்பரி களிறு தானவ
ரெண்ணில மாய்த்தவென் றிறையு மாகுவம்
பண்ணலை யையவப பரிசு கேட்டிநீ. (எ)

ஏழெனுங் கடல்வறந் திடினு நின்னடி
சூழ்தரு படைக்கொரு தொலைவு மில்லையா
அழியு மழிகுறா வொருவ நீயிவட்
பீழையி னுறுவதும் பெருமைப் பாலதோ. (ஆ)

நின்னுவா னாவெலா நிவந்த மேருவாங்
குன்றிஹா தினேததுணை குறைந்த தன்னதாற்
துன்றுந் தானையுட் தின்ன லார்பொர
வின்றுகா ருகவே யிறந்த சேனையே. (ஐ)

சிறந்திடு தலைமையுந் திறலு மாக்கமு
மறந்தனை யாகியே வலிய னாகுநீ
யிறந்தவர் தமைநனைந் திரங்கற் பாலையோ
புறந்தரு கின்றதோ ரமரர் போலவே. (ஐ)

அண்டர்த முதல்வனை யயனை மாயனைச்
சண்டனைப் பவனனைத் தழலை யாரையும்
விண்டொடர் செலவினில் விரைந்து பற்றியே
கொண்டனை கின்றனங் குறிப்ப தாகுமேல். (௧௧)

விண்ணினை யலைக்கவு மேரு வெற்பொடு
மண்ணினை மறிக்கவும் வடவை மாற்றவு
மெண்ணினை யென்னினும் யாங்க னெந்தைநின்
னுண்ணினை வின்படி முடித்து மொல்லையில். (௧௨)

பன்னுவ தென்பல பணித்தி யாங்கன்போய்
முன்னுறு பூதரை முரண்கொள் விரரைப்
பின்னுறு கந்தனைப் பிறரை யீண்டொரு
சுன்னலின் வென்றுநின் கழலகள் காண்கிமால். (௧௩)

என்றிவை புகறலு மிடுக்க ணிங்கியே
நன்றிது மைந்தாகா ணடமின் போர்க்கென
வன்றிறன் முதலவனை வணங்கிக் கைதொழா
கின்றவ ரேவரு நீங்கி னாரோ. (௧௪)

வேறு.

வன்னச் சிலைகொண் டனாவான் கவசந்
துன்னுற நிமிவித தனர்தூ ணியினை
வென்னிற செறிவித தனாவெவ் விரலிற்
பொன்னுற நிடுபுட் டுல்புனைந் தனரால். (௧௫)

சோபுக் குறுகைப் படைசெவ் கைகொளாத்
தாபுக் கமர்தும பைதனைத் தரியா
மார்புக் கலமாக் கலன்வாக் சமிடாத
தோபுக் கனரவந் தனசே ணைகளே. (௧௬)

சங்கங் கண்முழங் கினதண் ணுமைகோ
டெங்கெங் குமியம் பினவெண் படகந்
துங்கங் கெழுபே ரிதுவைத் தனவா
லங்கங் குருமுற மனவா மெனவே. (௧௭)

அவுணப் படையெண் ணிலவாற் மன்மிகுங்
கவளக் கரியெண் ணிலகா மருசி
ரிவுளித தொகையெண் ணிலவீட் டமுற
வுவனுற நிமிதே ருமுலப் பிலவே. (௧௮)

முழங்குற் மனபல் வியமும் மதமாத்
தழங்குற் மனதே ரொலிதந் தனவா
லமுங்குற் மனவாம பரியாங் கவைகள்
விழுங்குற் மனபா ரொடுகின் ணினையே. (௧௯)

நீடுற் நிமிதேர் களினி ரெவச
மாடுற் மனதா ரிலளித தொகுதி
பாடுற் மனவெங் கொடிபா றுமிசை
கூடுற் மனகூ ளிகுனித் தனவே. (௨௦)

தொகையா னைகடம் மொடுஞ்ஞ் கரியின்
 மகையா யினதா னவர்தம் முருவஞ்
 சிகையா ரழலா யினசென் னியெழும்
 புகையா னதுவா னெழுபூழியதே. (உக)

இப்பான் மையதா கியெழுந் துபடை
 யப்பால் விரவுந் துழியன் னதுகண்
 டொப்பா ருமில்லு ரனுந் தருள்கூர்
 மெய்ப்பா லகர்சென் னனர்வெய் தெனவே. (உஉ)

மூவா யிரர்தா னைகண்முந் துசெல
 வேவா மெனவெம் மைகொடே ருதலுந்
 தேவா னவர்கண் டனர்சிந் தைவெரீஇ
 யாவா வெனவஞ் சியழுந் கினரே. (உ௩)

அக்கா லையின்மு வகையா யிரரு
 மெய்க்கார் புவிசென் றுவிரைந் தனபோற்
 ரொக்கா டல்புநிர் திடுதொன் னிலமேற்
 புக்கா ரதுகண் டனர்பூ தர்களுே. (உ௪)

எதிர்கின் னனர்பூ தர்களுே மனரான்
 முதிர்கின் மசினங் கெழுமொய் யவுண
 ரதிர்கின் மனபே ரிகளண் டமெலாம்
 பிதிர்கின் மனநே மிபிளந் ததுவே. (உ௫)

வாங்கொண் டெறிகின் மனர்வல் லெழுவுந்
 தோள்கொண் டிடுவெங் கதைதூண் டினராற்
 றுள்கொண் டசிலைக் கணைதாஞ் சொரிவார
 நீள்கொண் டலையன் னகிசா சரமே. (உ௬)

சூலப் படைவிட் டனர்தொல் பரிதிக்
 கோலப் படைவிட் டனாருந் தமுட
 னூலப் படைவிட் டனரா டுதுடட்
 சாலப் படைகின் றுதளரந் திடவே (உ௭)

அடுகுற் றிடுகு லமடந் கதைந்
 டொடுகுற் றனரநே மிகணை டிடுவார்
 விடுகுற் றனாவெற் பினைவெவ வகரர்
 படுகுற் றனரார்த தனர்பா ரிடரே. (உ௮)

வீழ்கின் மனபட் டிடுமீவீ ரருடந்
 ருழ்கின் மனசெம் புனல்சாயந் தனவா
 லாழ்கின் மனவே லையிலங் கதன்வாய்
 மூழ்கின் மனபேய் கொடிமொய்த தனவே. (உ௯)

மறக்குஞ் சரமா யினவாம் பரிதேர்
 சிறக்கின் மனபட் டனதீ யவுணர்
 துறக்கின் மனரா விதொலைந் திடுவா
 ரிழக்கின் மகனங் கருமெண் ணிலவே. (௩௦)

வேறு.

காணுவது மூவாயிரா கனல்வெஞ்சினர் திருகிக்
கோணுகம தெனவெயிற் கொடும்பூதரைக் குறுகி
நீணுகம தெனனின்டொட நிமிர்வெஞ்சிலை குனியா
வேணாகுணத் தொலிகொண்டன ரிதுகொலலுரு மெனவே. (௩௧)

வாங்குத்திடு சிலைதன்னிடை வல்லேசர மாரி
தூங்குத்திடு புயலாமெனச் சொரிந்தாரசொரிந் திடலு
மேங்குற்றன பூதப்படை யிரிகின்றன வதுகண்
டாங்குத்திடு கணவீரர்க ளவுணாககெதிர புஞ்சுந்தார். (௩௨)

தண்டததவர் தடந்தேரினைத் தகர்ப்பார்சிலர் தருவின்
றுண்டததவர் பரிமான்றொகை தொலைப்பார்சிலர் பாகன்
கண்டததலை யுருளும்படி யுதைப்பாரசிலர் கரத்தா
லண்டததினி லவாதேரெடுத் தெறிவாரசில ரம்மா. (௩௩)

எழுக்கொண்டவர் தடமார்பினி லெறிவார்சில ரெரிவாய்
மழுக்கொண்டவர் சிலையிற்றிட வெறிவார்சிலா வரையின்
குழுங்கொண்டவ ரனிகந்தனைக் கொல்வாரசிலர் வாவிற
பழுக்கொண்டிடு கவடாமெனப் பறிப்பாரசிலர் முறிப்பார். (௩௪)

தாவாதுயா கணவீரர்கள் சமரிவ்வகை புரிய
மூவாயிர ரெனுமைந்தாகண் முனியாச்சிலை குனியா
வாவாதுக முடிவெலலையி லுருமுச்செறி வனபோற்
றிவாயுமிழ் கனல்வாளிகள் சொரிகின்றனா தெரிந்தே (௩௫)

நேர்புற்றமர் புரிகின்றவர் நெடுந்தீவடிக்க கணைகண்
மார்புற்றிடத் தடந்தோளெனும் வரையுற்றிட முகத்தின்
சார்புற்றிடக் கரமுற்றிடத் தாளுற்றிடச் செந்நீர்
சோர்புற்றிடத் தளர்த்தேமனன் துயருற்றிட நின்றார். (௩௬)

கலக்கித்தட மலர்சுந்திடு களிறுமென வடல்செய்
விலக்கற்கரு மூவாயிரர் வில்லாண்மையும் வல்லா
ரலக்கப்படு கணவீரர்க ளழிகின்றது நோக்கி
யிலக்கத்தரி லோராயிர ரெரியாமெனச் செயிர்த்தார். (௩௭)

குன்றேயென மிசைபோகிய கொற்றப்புயத் தவன்முன்
சென்றேதொழு திப்போரினைச் சிறியேங்களுக் கருணமோ
வென்றேயுரைத் தனாவேண்டலு மிளையோனதற கிசையா
நன்றேயமர் செயநீவிர்க ணடமின்னென வகன்றார் (௩௮)

விசயன்சய னிடபன்கர வீரன்னதி கோர
னசலன்னதி குணன்வாமன னனந்தன்னக ளங்கள்
வசையில்புக முனகன்சத வலிமாருதன் வருணன்
சசிகண்டகன் முதலாயிரர் சமரின்றலை புஞ்சுந்தார். (௩௯)

முந்தற்றிடு மவர்பாவரு மூவாயிர ரெதிர்போய்க்
கந்தக்கட ஷ்ளையன்டொடு சுருத்திறொழு தேததி
மைந்துற்றிடு தங்காரமுகம் வளையாவடி வாளி
யந்தத்தினின் முகிலாமென வவாமேற்சொரிந் தார்த்தார். (௪௦)

ஆர்க்கின்றதொர் பொழுதத்தினி லவர்வில்வலி தன்னை
மூர்க்கன்றரு மறமைந்தர்கண் மூவாயிரர் காணாக்
கூர்க்கின்றதொர் நெடுவாளிகள் குணியபிலலன டூட்டிச்
சூர்கொண்டல்க டம்மோடமா புரிந்தாலெனைச் சொரிந்தார். (சக)

மூவாயிரர் விடும்வாளிகண் முடுகிக்கடி தேகித்
தாவாவிற் லோராயிரர் தம்வாளியை யடிமான்
மேவார்புகழ் விமன்மைந்தர்கள் வெவ்வாளிக ளவுண
ரேவானவை துணியும்படி யெதிர்திர்திடும் விரைவில். (சஉ)

இவ்வாறமர் புரிகின்றழி யிலக்கத்தவர் தேரைத்
தெவ்வாகிய மூவாயிரா சிதைவித்தனர் சரத்தா
லவ்வாறுதெ ரிந்தேயெம ரவுணன்றரு மைந்தர்
கைவார்சிலை யொடுதேரினை யுதித்தார்களை தூண்டி. (சங)

இலக்கத்தவ ரெதிர்கின்றவ ரேமப்படு தேரைச்
சிலைக்கட்படு நெடுவெங்களை சிந்திச்சிதை வித்தே
கிலக்கட்பட மூவாயிரா தொகைதன்னையு கிறுவி
மலைக்கட்படு மரிபோற்புடை வருதேரிடைப புகுந்தார். (சச)

சிலைபோய்க்கட விச்சென்றிடு தேர்போயடல் செய்யும்
கொலைபோயனி கம்போயுளங் கொள்ளுமபெரு மிதத்தி
னிலைபோய்வெகு ஞந்மேபுவி நின்றோதமைப பிணித்த
வலைபோகிய மாணையென வளைத்தாராவய மைந்தார். (சரு)

வேறு.

பொலம்படு தேரொடு பொன்ற வன்மைபோய்த
தலம்படு மவுணாக டளர்தன் மேயினு
ரிலம்படை வந்துழி யீதல சான்றவர்
குலம்படு துயரொடு குறையுந் தன்மைபோல். (சசு)

பறித்தனர் வரைகளைப் பழும ரம்பல
முறித்தனர் வியாபபுறு மொய்ம்பா தம்பிசைச்
செறித்தன ரண்டமுந் திசையு ஞாலமு
மறைத்தன ரமரரு டருடகை யெய்தினார். (சஎ)

தெவ்வரை யாகிய சிறாக டொன்மரங்
கைவரை விசலுங் கணைக ணேடியே
யிவ்வரை யெனுங்கணத் திறுத்து வீட்டினு
ரைவரை வென்றிகொ ளனிக வீரரே. (சஅ)

ஆட்டடல் கொண்டிடு மவுண ரிவ்வகை
விட்டன கிரியெலாங் கணையின் வீட்டியே
நெட்டழற் பகழிக ணிறத்தின் மூழ்குறத்
தொட்டன ருறுப்பெலாந் துளைத்தன் மேயினார். (சக)

துளைத்திடு கின்றுழிச் சோரி சாய்ந்திட
விளைத்தன ரொருசில ரிரிந்திட டார்சிலர்
களைத்தன ரொருசிலர் கனன்று கின்றுபோர்
விளைத்தன ரொருசிலர் பிறங்கல விசுவார். (சூ)

தேவரை வென்றுளார் சிலவர் மால்வரைக்
காவலர் தேரினைக் கரங்க ளாலெடா
மேவரும் புணரியுள் வீசி யார்தனை
ரோவென வமரர்கள் புலம்பி யோடவே. (௫௧)

நீசர்க ளொருசிலர் நேமி சென்றிட
வீசிய தேரிலும் விரைவி னீங்குறாக்
காசினிப் பாலராய்க் கார்மு கம்வளைஇ
யாசுக மழைசொரிந் தாராததுப் பொங்கினார். (௫௨)

மீண்டிடி பொருநர்கள் விசிக மாமழை
தூண்டிட வவுணர்க டொகையிற் பற்பலர்
காண்டலும் வடவையின் கணத்திற் சீறியே
யாண்டெதிர் புகுந்தன ரசனி யாப்பினார். (௫௩)

மறத்தொடு மருத்தின மரங்கொள் கொம்பரை
யிறுத்திடு தன்மைபோ லெந்தை பின்வரு
திறத்தவர் சிலைகளைச் செங்கை வன்மையாற்
பறித்தனர் முறித்தனர் படியில் வீசினார். (௫௪)

பற்றலர் கொடுமரம் பறித்துச் சிந்துழிச்
செறறமொ டெமபிரான் சேனை வீரர்கள்
மற்றவ ரும்பதை பதைப்ப மரண்கையா
லெற்றன் ரனையரு மிடியிற் றுக்கினார். (௫௫)

பரவிய வுவரியும் பாவின் வேலையுந்
திரைகளை யெதிரெதிர் சிதறி யார்த்தெழீஇப்
பொருத்தி மெயெனப் பொருவின் மறமுழி
விருதிரு வயவரு மிகவி யாற்றினார். (௫௬)

கொடுத்தொழி லாரொடு கொற்ற வீரர்க
ளடைந்தன ரிவ்வகை யாண்மைப் போரினைத்
தொடர்ந்துகின் றியறறியே தொல்லை வன்மைபோ
யுடைந்தனர் விசயனங் கொருவ னன்றியே. (௫௭)

இசையுறு தமரெலா மிரிந்து போதலும்
விசயனே பெனப்பபும் வீரன் சீறியே
வசையுறு மவுணர்கோன் மகாரைக் கூற்றுவன்
றிசையுறு நகரிடைச் செலுத்து வேனென்றான். (௫௮)

வேணியின் மதியுடை விமல னல்கிய
வேணுறு வரிசிலை யீறி லாதது
தூணியி னிடையுறத் தூன்னிற் றன்னதைத்
பாணியி லெடுத்தனன் சமரிற் பாணியான். (௫௯)

கரதலத் தெடுத்திடு கார்மு கந்தனை
விரைவொடு கோட்டியே விசய னென்பவ
னொருதனி மாருத்த தோடிச் சூழ்வுறூச்
சரமழை பொழிந்தன னவுணர் தங்கண்மேல். (௬௦)

கரங்களை யறுத்தனன் கழல்க ளீர்த்தன்
ஊரங்களை யறுத்தன னுயர்திண் டோளொடு
சிரங்களை யறுத்தனன் சிலரைக் கானிடை
மரங்களை யறுத்திடும வண்ண மென்னவே. (௬௧)

அற்றன வுறுப்பெலா மணுகித் தம்மில்வந்
துற்றன கூடிய வுணர்வு மாவியு
மற்றவ ரெழுந்தனர் வாகை வீரன்மேற்
பொற்றைக ளாயின பொழிந்து போர்செய்தார். (௬௨)

தலையொடு கரங்களுந் தாளுந் தோள்களு
மெலிவொடு துணிந்தவா மீட்டுங் கூடின
ரலர்தரு பங்குயத தண்ண றன்னிடை
வலிதவர் பெற்றிடு வரத்தின் றன்மையால். (௬௩)

கண்டமு மொய்ம்பருங் கழலும் வானியாற்
றுண்டம தாயினர் தொக்கு மேயினா
சண்டவெங் கால்பொரத தணந்து சிந்திய
தெண்டி ரை நெடுமபுனை மீட்டுஞ் சோதல்போல். (௬௪)

பன்னருந் திறலினான் பகழி பாய்தொறு
மன்னவன் மைந்தர்கண் மாண்டு தோன்றுவார்
மின்னது வந்துழி விளிந்து வெவ்விரு
டொன்னிலை யெய்தியே தொடர்ந்து தோன்றல்போல். (௬௫)

கையொடு சென்னியுங் கழலு மார்பமுங்
கொய்யுமுன் றென்மைபோற் கூட மைந்தர்க்
களாய்பென வெழுந்தன ருலகிற் றேர்வுறிற்
செய்யுறு தவத்தினுஞ் சிறப்புண் டாங்கொலோ. (௬௬)

கண்டனன் விசயனாக் காளை யாவிபோய்த்
துண்டம தாகியே துஞ்சி னுரெழிஇ
மண்டமர் புரிவது மனத்தின் விம்மிதங்
கொண்டனன் பொருதிறல் குறைந்து நின்றனன் (௬௭)

அகத்திடை விம்மித மடைந்து நின்றளான்
றிகைத்தனன் வரங்கொலிச் செய்கை யென்றான்
புகைத்தென வுயிர்த்தனன் பொங்கு கின்றன
னகைத்தன னிவாசெய னன்று நன்றென. (௬௮)

தொட்டிடு பகழியாற் றுணிந்து போரிடைப்
பட்டவ ரெழுந்தனா பகழி பின்னரும்
விட்டிடி னாவதென் மேவ லார்தமை
யட்டிட வினமெனக் கரிது போலுமால். (௬௯)

அன்னவர் தமையட லரிய தாமெனி
னென்னவர் படையொடு மொன்றிச் சுற்றியே
பன்னெடு நாளமர் பயின்று நிற்பினு
மென்னுயிர் கொள்வது மெளிதன் ருலரோ. (௭௦)

வென்றில் னீவர்தமை வென்றி லேனென்றிற்
சென்றெதிர் மாற்றலா செருவில் வன்மைபோய்ப்
பொன்றுதல் பெற்றிலன் பொதுவ னோர்மகன்
கொன்றிடு முலவையின் கொள்கை யாயினேன். (எக)

பற்றலா தங்களைப் படுபபன் யானென
வெற்றிகொள் வானென னினம்பி வந்தயான்
செறநில னாகியே சிலையுங் கையுமாய்க்
கொற்றவ னோடுபோய்க் கூட லாகுமோ. (எஉ)

மாற்றலர் வர்த்தினர் மாயப பான்மைய
ராற்றவும் வலியரென் றறைந்து மீள்வனேற்
ரோற்றன னென்றெமா துறப்ப ரன்றியும்
போற்றலர் விடுவர்கொல் புறந்தந் தேகவும். (எங)

பித்தரின் மயங்கில னுணர்வும பெற்றுளே
னெய்த்திலன் வலியொடு மின்னு நின்றனன்
வைத்திலன் புகழினை வசையொன் றெய்துவேன்
செத்தில னிருந்தனன் செயலற் றேனெனஞன். (எச)

விண்டினை மாறுகொள் விசய னிவ்வகை
யண்டருந் துன்புகொண் டகத்தி லுன்னுழி
யுண்டொரு செய்கையா னுய்யு மாறெனக்
கண்டனன் றுயாககடல கடக்கும் பெற்றியான். (எடு)

ஆறுமா முகபபிரா னன்றி யிவ்வகை
வேறொரு துணையிலை மெய்மை யீதெனத்
தேறின னவனடி சிந்தை செய்தனன்
மாறிழி யருவிநீர் வழியுங் கண்ணினன். (எசு)

அண்ணலங் குமரனை யகத்துட் கொண்டிழி
யெண்ணிய வெண்ணியாங் கெவாக்கு நல்குவோன்
விண்ணிடை யொல்லையின் விசய னென்பவன்
கண்ணிடைத் தோன்றியே கழறன் மேயினான். (எஎ)

வேறு.

கேளிது விசய வொன்றார் கிளையினை முடிப்பா னுன்னித்
தாரொடு முடியுங் கையுந் தடிந்தனை தடிந்த கெல்லா
நீளவுந் தோன்றிற் றன்றி மேவலா பெற்ற தோராய்
நீளமா வயமின் றுகி கின்றனை தளரே னெஞ்சம். (எஅ)

ஏற்றபல் படைக டமமா லிவர்தமைப் பன்னு னின்னு
ஹீறுஹீற் றடுவை யேனும விளிகில ரொருங்கு வலலே
யாற்றலசோ படையொன் றுய்க்கி னனைவரு முடிவ ரீது
நாற்றல யுடையோன றொனனு ணலகிய வரம தென்றான். (எஆ)

என்றிவை யுலரத்து வள்ள லிமபரை யளித்தோன் சென்னி
பொன்றினை வாங்கி யேனோ ருளமய லகற்று மெந்தை
வென்றிகொள் படையை நல்கி விசயனுந் களித்து மேவார்
பொன்றிட வித்தினை யின்னை விடுகெனப் புகன்று போனான். (அ0)

தேர்த்தனன் முருகன் வாய்மை சிறந்தனன் மகிழ்ச்சி யுள்ளன்
கூர்ந்தனன் குமலி யூர்தி கொற்றவெம் படையை வாங்கி
பூர்த்தநல் லன்பிற் பூசை யாற்றின தனை யெல்லா
மோர்த்தன னவுணா தம்மு னொருவனுன் மதத நென்போன். (அ௧)

ஈண்டிவ னமர்க ளெல்லா மிசைவரப் படைய தொன்றான்
மாண்டிட வடுவான் போலு மற்றதன் முன்னர் மாயம்
பூண்டிடு படையா லின்றோற் கிறுதியைப் புரிவ நென்னு
வாண்டிதன் னுளத்தி லுன்னி யவுண்பப படையை விட்டான். (அ௨)

மாயவன் படையை முன்னம் விடுதலும் வள்ள னோக்கித
தீயுமிழ் கின்ற காரி திண்படை செலுததச் சென்று
பாயிருள் பரந்து நேரும் படையினைத் தடிந்து முப்பா
லாயிரர் தமையுஞ் சுற்றி யடல்செய்து மீண்ட தன்றே. (அ௩)

ஒருகணப் பொழுதின் முன்ன ரொராயிர முப்பா லோருஞ்
செருகிலத் தவிந்தா ரன்ன செய்கையை விசயன் காணு
முருகனைப் பரவி நின்றான் முழுமதி தன்னைக் கண்ட
பொருதிதரப புணரி யென்ன வாரததனா பூத ரெல்லாம். (அ௪)

ஏழுறு மவுணர் தானே யிறந்திடா தெஞ்சிற மெல்லாங்
காமரு திசைகண் முற்றுங் கதுமென விரிந்து போன
மாமலா பொழிந்தார் விண்ணோ மறிவை யனைதது நாடிக்
கோமகன் முன்பு சென்றா குரைகழ லவுணத தூதர். (அ௫)

வெய்யவன் பகைவன் றுதை வியன்கழல் பணிந்து தூத
ரையநின் மைந்தர் முப்பா லாயிரர் தமமை யெல்லா
மொய்யென விலக்கர் தமமு னொருவனை முடித்தா னீது
பொய்யல சரத மென்னப பொருகதெனப புலமபி வீழ்ந்தான். (அ௬)

வீழ்ந்தனன் பதைத்துச் சோரந்து வெய்துயிராத தசைந்து விம்மிப
போழ்ந்திட நிலத்தைக் கைபாற் புடைததனன் புரண்டி வெறபிற்
ஶூழ்ந்திடு மருவி யெனை விழிபுன்ற றுரை பொங்கச
சூழ்ந்தவ ரரற்ற மன்னன் றுன்பமேற றுனபம் வைததான். (அ௭)

அன்னதோ ரெல்லே மைந்த ரனைவரு முடிந்த தோரா
மன்னவ னிசைமை நீங்கி மாயிருத் தவிசிற றப்பி
யின்னலின் மறிந்த தென்ன விரவியங் கடவுண் மேல்பாற
பொன்னெடுங் கிரியி னெய்தி யொளியிலன் புணரி வீழ்ந்தான். (அ௮)

ஆ திருவிருத்தம் - ௧,௪௩௪.

வ ச ன ம்.

அந்தச்சீமயத்தில் மூவாயிரபுத்திரர்களும் சூரபன்மனது சமுகத்தில் வந்
தார்கள். அவர்களைக்கண்ட சூரபன்மன் வாய்விட்டுப்புலம்ப, அவர்கள் தந்தையைத்
தேற்றி, நாங்கள் போர்க்களத்திற்சென்று பகைவரைவென்று வருகிறோமென்று
விடைபெற்றப்போய், பூதப்படைசன்மேல் பாணமழைபொழிந்தார்கள். பூதப்

படைவீரரும் அவ்வாறே பொழிந்தனர். இவ்வாறு இருபடைகளும் கைகலந்து போர்செய்கையில், இலக்கத்தவரில் ஆயிரவர்வந்து அவுணப்படைகளைச் சூழ்ந்து பாணமழைபொழிந்தார்கள். அம்மூவாயிரவரும் பூதவீரர்விடுத்த சரங்கனால் கைவில் இழந்தவர்களாகி மலைகளைப்பிடுங்கிப் பூதவீராமேல் எறிந்தார்கள். அவற்றையெல்லாம் இவர்கள் தமதுபாணங்களால் பொடியாக்கினார்கள். அதுவேயன்றி அவுணர் மூவாயிரவரையும் கணைகளால் சல்லடைக்கண்போலத் தொனைத்துவிட்டார்கள். அப்போது அவர்கள் பூதவீரர்களை அவர்களேறியிருந்த தேர்களோடெடுத்துக் கடலில்விட்டெறிந்தார்கள். இவர்கள் கடலிலவிழுவதன்முன்பே, இலாகவமாய்க் குதித்துப் போர்செய்யத்தொடங்கினார்கள். அந்தப்போரில் அவுணர்கள் இளைத்து, மற்போர்செய்யத்தொடங்கினார்கள். அப்போது விசயனெனும் வீரனொருவன் மந்தவர்களைல்லாரும் அந்த மூவாயிரவரால் வருந்தினார்கள். அதைக்கண்ட விசயன் கோபங்கொண்டு சிலபாணங்களையேவி அம்மூவாயிரவரின் சிலரைக் கையறுத்தும், சிலரைக் காலறுத்தும், சிலரை மார்பிளந்தும், சிலரைத் தலைவறுத்தும் கொன்றான். கொல்லப்பட்டவர்கள் மறுபடியும் பிழைத்தெழுந்து போர்செய்யவருவதைக்கண்ட விசயன் அதிசயித்து, சன்முகப்பெருமானைத் தியானிக்க, அவர் எழுந்தருளி ஒருவயிரப்படையளித்துப் போயினர். இச்செய்தியையறிந்து மூவாயிரவருள் ஒருவன் மாயாஸ்திரத்தையேவு, விசயனும் வயிரக்கணையையேவினான். அதுசென்று மாயாஸ்திரத்தையறுத்து அந்த மூவாயிரவரையுங்கொன்றது. அந்த மூவாயிரவரும் இறந்ததைத் தூதர்களால் அறிந்த ரூபன்மன் மிகவும் மனந்தளர்ந்து அழுது புலம்பினான்.

மூவாயிரர்வதைப்படலம் முற்றிற்று. .

தருமகோபன்வதைப்படலம்.

முடிவுறு புதல்வரை முன்னி முன்னியே
யிடரினே யுழந்திடு மிறைவன் தன்முனம்
படியறு நல்லறப பகைஞன் போந்திடா
வடிமுறை பணிந்துநின் திறைதன் மேயினான். (க)

மன்னவர் மன்னர் மனத்தி லிவ்வகை
யின்னல்செய் தாறறவு மிரங்கு வாயெனிற
றுன்னவர் மகிழுவர் சுரர்கள் யாவரு
நன்னகை செய்குவர் நமரும் வெள்குவார். (உ)

முந்துறு மாற்றலர் முனைவெம் போரிடைத்
தந்தையர் விளியினுந் தமர்கண் மாயினு
மைந்தர்கள் விளியினு மான விரர்கள்
சிந்தைகொள் வன்மையிற் சிறிதுந் தீர்வரோ. (ஈ)

ஏற்றிகல் புரிந்திடு மெமரை வெளவிய
கூற்றுளான் றென்மைபோற் படைத்துக் கூட்டுவா
னாற்றிசை முகனுள னாழு ளோநம
தாற்றலு மிருந்துள வயர்வும் வேண்டுமோ. (ச)

அந்தமில் வெறுக்கையு மழிவி லாயுளு
நந்தலில் வன்மையு நடாத்து மாணையு
மிந்திர ஞாலமு மிருக்க வெந்தைநீ
புந்தியி லமரர்போற் புலம்ப லாகுமோ. (௮)

விண்ணவர் சிறையினை விடாது வைத்திடக்
கண்ணிய விரதமுங் கழிந்த மானமு
நண்ணலர் தங்களை நலியுந் தன்மையு
மெண்ணலை யிடையறா திடுக்கண் போற்றுமோ. (௯)

மாற்றல ராகிய வமரர் மானவர்
கோற்றொடி மடந்தையர் குழவிப் பாலக
ராற்றிடு துயருளக் காவ தன்மொனாக்
தேற்றின னமைச்சருட் டிமை மிக்ஞளான். (௧௦)

வேறு.

ஆற்றிடு தரும நீத்த வமைச்சன்வந் தினைய வாற்றாற்
தேற்றிடு கின்ற காலைச் சிறிதுதன் னவல நீத்துக்
கூற்றென யானே சென்று கூடலர் தொகையை விண்மே
லேற்று வனென்று சிறி யவுணர்கோ நெழுந்து சென்றான். (௧௧)

சென்றிடு மன்னர் மன்னன் சேவடி முறையிற் றுழா
வின்றிவ ணிருததி யானு மணிகழு மின்னே யேகி
வன்றிறற் பகைஞர் தம்மை வலாததுவல் விரைந்து சாடி
வென்றியுற் றிடுவ னென்ன வேண்டின னமைச்சர் மேலோன். (௧௨)

அறந்தவி ரமைச்சன் வேண்ட வவுணர்கண் முதல்வன் மீண்டு
சிறந்திடு மடங்க லாற்றுஞ் செம்பொன்செய் பீட மேவி
யுறைந்தன னினைய காலை யொல்லையில் விடைகொண் டேகிப்
புறந்தனில் வந்து வல்லே போர்ப்பெருங் கோலங் கொண்டான். (௧௩)

போதகத் தரசு தம்முட் புண்டரீ கப்பேர் பெற்ற
மாதிரக் களிற்றை யன்னோன் வல்லையிற் கொணர்தி ரென்னுத்
துதுவாக் குரைத்த லோடுந் துண்ணென வனைய ரோடி
மேதரு கிகள நீக்கி விடுத்தமுன னுய்த்து நின்றார். (௧௪)

புந்தியிற் குறிப்பிற் செல்லும் புண்டரீ கப்பேர் பெற்ற
தந்தியந் தலைவன் மீது தருமத்தை வெகுளும் வெய்யோ
னந்தமில் படைக ளேந்தி யமைச்சர்கர் பலருஞ் சூழ
விந்திர னிவன்கொ லென்ன வேறின னெழிவி போல்வான். (௧௫)

அறைந்தன படகம் பேரி யார்த்தன விரலை தீபஞ்
சேறிந்தன கரிதேர் வாசி தெழித்தன வவுணர் தானை
கிறைந்தன பதாகை யீட்ட நெருங்கிய கவிகை வான
மறைந்தன வெழுந்த பூழி மாதிர மிருண்ட வன்றே. (௧௬)

எண்ணிலா வெள்ள மாவு மிபங்களு மிவுளித் தேரும்
வெண்ணிலா வெயிற்றுச் செங்கண் வீரரும் புடையிற் சுற்றப்
புண்ணுலா முசுத்துப் பேழ்வாய்ப் புண்டரீ கத்தை யூர்ந்தே
யண்ணன்மா நகர நீங்கிப் போயின னைத்தை நீத்தோன். (௧௭)

அண்டர்மம் நிதனை நோக்கி யம்மலோ வறத்தை நீத்த
கண்டகன் சிலையொன் றேந்தி மாதிரக் களிறு தன்னுட்
புண்டரீ கத்தை பூர்ந்து பொருமெனி னிவனை யாற்றல்
கொண்டிட லரிதா மென்ன விரங்கினர் குலைந்த மெய்யார். (௧௫)

ஆவண மனந்த நீங்கி யனிகமுந் தானு மேகி
மூவிரு முகத்து வள்ளன் முழுதருள் பெற்ற சேனை
காவலன் வெகுண்டு நின்ற களத்திடை யணுக லோடு
மேவல ரெதிர்தா ரென்ன வியன்கழற் பூத ரார்த்தார். (௧௬)

பொற்றைக னேந்தி யார்க்கும் பூதரை யிலக்கர் தம்மைச்
சுற்றுறு துணையி னேரைத தொல்லைநா ணகாஞ் செற்ற
கொற்றவன் றணைய னன்றோ வலியினைக் கொடியோ னோக்கி
யிற்றது கொல்லோ நந்தம் வாழ்க்கையென் றிங்கிச் சொல்வான். (௧௭)

வேறு.

பகைஞர்க ளாயினோர் பரவித தன்மிசை
யிகல்செய வருவரே லிரங்கி யேங்குதன்
மிகுபழி யிங்கிது வினவின் மானவர்
நகைசெய்வா பொருவதே நன்று போலுமால். (௧௮)

எச்சமில் சேனையும் படையு மீண்டிய
கைச்சிலை யிருந்தது கரியு மொன்றுள
தச்சுறு கின்றதெ னாவ தாகுமாற்
பொச்சையர் கடனனி பொருமல் கொள்வதே. (௧௯)

வெல்லினுஞ் செறுநர்முன் வெயிர தீயினு
மல்லது விளியினு மாக யானினி
மல்லலம் படையொடு மாற்ற லார்மிசைச்
செல்லுவ தன்றியே யிரங்கல் சீரிதோ. (௨௦)

வேறு.

கண்ணுறு படையை நோக்கிக் கருத்திடைக் கவலை யெய்தி
யெண்ணிகின் றயர்தல் வீர ரியற்கைய தாமோ பின்னர்
நண்ணிய வாறு நண்ண நானினித தளரே னென்னுத
துன்னெனைத் தேறிச சென்றான் சூரனுக் கமைச்ச னானேன். (௨௧)

இங்கிது பொழுது தன்னி லெங்கணு மிருட்கு ழாஞ்சூழ்
கங்குலும் பகலு மாலைக காலமுங் கலந்த தென்ன
வங்கவன் றானே வெள்ளத தவுணரும் பூதா தாமும்
பொங்கொலிக் கடல்போ லாததுப பொள்ளென வமரி னேற்றார். (௨௨)

வேறு.

தலைப்பட வெழுக்களிற் றணடிற் றாக்கிடு
ரிலக்குற நேமிகள் கணிச்சி யேன்ஊர்
மலைக்குவை யெறிந்தனா மரங்கள் வீசினார்
சிலைததனா வயிராதுடி செறிவெம் பூதரே. (௨௩)

விலலுமிழ் சரத்தினில் வேலில் வானினிற்
கல்லினி னுஞ்சிலிற் கழுமு ளாயதில்
வல்லையத் தனிலுடை வானில் வச்சிரச்
செல்லினி னுதிக்கெழு திகிரி நேமியில். (௨௪)

தண்டினிற் றோமரர் தன்னிற் சங்கினிற்
பிண்டிபா லத்தினி லாற்றப் பிடுமேல்
கொண்டதோ ரெழுவினிற் பிறவிற் கொட்புற
வண்டரு மவுணரு மணிந்து போர்செய்தார். (௨௫)

அயர்ப்புறு தானவ ரமைச்சர் யாவரும்
வியர்ப்பினில் வந்திடு வெங்கண் வீரரும்
வயப்பெருஞ் சிலையினை வணக்கி வாளிதூய்ப்
புயற்படு பெயலெனப் பொழிந்து போர்செய்தார். (௨௬)

பெய்வதொத் தெங்கணும் பெரிதும் வீழ்தலா
லுய்வதெத் தன்மையென் றுலக மச்சுற
விவ்வகைத திறத்தின ரிரண்டு சாரினர்
தெய்வதப் படைகளு மரபிற் சிந்தினார். (௨௭)

மாய்ந்தனர் பூதரும் வரம்பி றுனவர்
சாய்ந்தனர் கரங்களுந் தலையுஞ் சிந்தினர்
வீர்தன கரிபரி விளிந்த தேர்கிரை
பாய்ந்தன செம்புனல் பரந்த கூளியே. (௨௮)

நொத்தன ரிலக்கரு நோன்மை நீங்கினார்
முந்துறு மமைச்சர்போர் முயன்று கின்றன
ரந்திலவ் வேலையி லதனை நோக்கியே
வெந்திறல் வெய்யவன் வெகுண்டு சென்றனன். (௨௯)

இடித்தென வுரப்பின னிமைப்பி லெய்திமுன்
வடித்திடு சிலையினை வாங்கித் தானவர்
முடித்தலை பனித்திட முழுதும் யாக்கைகள்
பொடித்தென வழத்தினன் புங்க வாளியே. (௩௦)

நீண்டதோர் சிலிமுக நெடிது மேலவன்
றாண்டிய காலையிற் றுணிந்த கையினர்
வீண்டிடு தலையினர் விளித்த மெய்யினர்
மாண்டன ரமைச்சர்கள் வறந்த தானையே. (௩௧)

துறக்கம தலைத்திடு தொலைவி றுனவர்
மறுக்கமுற மசைந்தனர் வந்து போர்செய
விறம்படு சாரதர் வெகுண்டு மேற்செலா
விறப்புறு வரைபல வெடித்து வீசினார். (௩௨)

வீசிய வேலையில் வெதும்பி விமமியே
மாசறு தானவர் வாகை சிந்தியே
யாசறு போனகத் தட்டில் சூடுறு
பூசைய தாமென வுடைந்து போயினார். (௩௩)

இடைந்தன ராகியே யவுணர் யாவரு
முடைந்தனர் போதறு முலப்பில் பூதர்கள்
படர்ந்தனர் தெழித்தனர் பையுண் மாலையிற்
றொடர்ந்தனர் பறநினர் தொலைத்தன் மேயினார். (௩௪)

கண்டன னுங்கவை யறத்தைக் காய்பவன்
புண்டிகழந் தணையகட் பூதர் மேறசெலா
விண்டொடர் பெருந்தனு வாங்கி வெவ்வுயி
ருண்டிடி சரந்தொரீஇ யுலப்பின் நேவினான். (௩௫)

ஏவிய நோன்கணை யாவு மேன்மெழு
திவிழிப் பூதர்பாற் சேற லீந்திரன்
வாவிய லூர்திகள் வாரி நேமியிற்
வாவிய துள்ளியின் றோற்றம் போன்றதே. (௩௬)

கைச்சிலை யுகைத்திடு கணைகள் யாவையு
நச்சென விடுத்தலு நடுங்கிப் பூதாக
ளச்சுற மெலிந்தன ரமரர் கோமகன்
வச்சிர மெயதிய வரைகண் மானவே. (௩௭)

வேறு.

வானவர்கள் கோமகன் வயக்களிற் தென்னத்
தானவர்கள் போற்றுதரு மப்பகைஞ னூர்த
வானையது பூதர்தமை யங்கைகொடு வாரி
பூனெடுயிர் சிந்திட வுடற்றியதை யன்றே. (௩௮)

கோடதொரு நான்குகொடு குத்தியது தாளி
னாடுற மிதித்தவ னுழங்கியது வாலாற்
பாடுற வெறிந்தது பனைக்கையது கொண்டே
வீடுறமு னெற்றியது வீராபடை தன்னை. (௩௯)

மாறகலும் வெங்கரியிவ் வாறடல்செய் காலே
வீறுகெழு சாரதர்கள் வெற்புமிசை வீசி
பூறுசெய வங்கதி னுலப்பில்கணை யோச்சி
நாறுநடு வார்தொகையி னண்ணினர்கள் வீரர். (௪௦)

காயமுழு தொன்றிய கணக்கல்படை யாவு
மூயதவ ளக்களிற்று முற்றுமெழு சோரி
பாயவனை கிற்பது பணிகுழுவு கவ்வச்
சேயபணி சுற்றமறை திங்களபடர் தென்ன. (௪௧)

வெந்திறல்கொள் புண்டரிக வேழமிது தன்மை
நொர்த்தெனி னுந்தனது நோன்மையழி யாதாய்
முந்தியீடு சேனையை முருக்கவது நோக்கித்
தந்திரினர சாரதர் தமைத்தடித னுற்ற. (௪௨)

கண்டைகெழு தாரினொலி கல்லென விரைப்ப
வண்டமுடைந் தென்னனனி யார்த்தவுண னூரும்
புண்டரிக வெங்களிற்று போர்த்தொழி லியற்ற
வுண்டைகெழு பூதநிரை யொய்யென வுடைந்த. (௪௩)

தண்டமுடை கின்றசெய தன்னைவிறல் வெய்யோன்
கண்டன னழன்றுதன கார்முகம தொன்று
கொண்டன னெடுத்தது குனிததழுவின் வாளி
யண்டர்ப்பகை பூர்தியி னடைச்சிறனி யார்கதான். (௪௪)

ஆர்த்தடரும் வேலையி லடற்களிறு மங்கோர்
மூர்த்தமயர் வுறமது முனிந்தவுணர் கோமான
பார்த்திறையி னூறுகணை பாலமிசை யோச்சத
தேர்த்துலவு சோரியொடு தேர்மிசை யிருந்தான்.

(சௌ)

இருந்ததிற லோன்மிசையொ ரெஃகமது வாங்கி
விரைந்துதரு மப்பகை விடுத்திடலு நோக்கி
மருந்தெனமுன் வந்துதிறல் வாசவனவ் வையேவன்
முரிந்துதுணி யாகவொர முரட்கணை தொடுத்தான்.

(சக)

மத்தகய மன்னதிறல் வாசவன் விரைந்தே
பொத்திரம தொன்றுகொடு போரயின் முருக்கிச்
குத்திரம தொன்றவுணர கூவிவெருக் கொள்ள
வத்திரமென் மாரிகொட வனறனை மறைத்தான்.

(சஎ)

மறைத்தலு மறப்பகைஞன் வாளிமழை தூவிச்
சுறைத்தன னாபில்கணை யேனவை குழீஇப்போய்ச்
செறுத்தவன் தாகமிசை சென்றுசெருக் கின்றி
விறற்கவச நக்குபு விரிந்துபுடை வீழ்ந்த.

(சஅ)

வேறு.

மீண்ட வேலையின் வெய்ய சூழ்ச்சியோன்
மாண்டு ளானென வாகை வீரன்மேற்
பூண்ட யங்குறு பொன்னந் தண்டமொன்
றீண்ட வீசினுன் யாரு மஞ்சவே.

(சக)

எழுவீ னீள்கதை யிமைப்பிற் சென்றவன்
பழுவின் மார்பகம் பட்ட வேலையின்
விழும் நோயுறா விம்மி னானரோ
வழுவை மேலையோன் வயத்தின் மேவவே.

(௫௦)

கருத்தி னல்லறங் காய்ந்த வன்செய
றெரித்து நின்றிமிந் திறலகொள வாகினு
னுருத்து நோக்கியே யுரையுந் தன்னுளக்
கருத்தும் பிறபடக் கடிது செல்லுவான்.

(௫௧)

நின்னி லையகின் னேர லன்புயந்
தன்னை யாதுகிற் றருவம் யாமெனப்
பன்னு மானவர் பெளவ நீத்தொராய்
முன்னு தானவர் முதல்வ னோபுக.

(௫௨)

எதிரி லாமையால் யாரு மஞ்சவே
யதிரு நோன்கழ லாடன் மொய்ம்பனை
மதியி றுனவன் மழைகண் மின்குழுச்
சுதறி யென்னததீச் சிந்த நோக்கினுன்.

(௫௩)

நோக்கி நீகொலோ நோன்மை யோடெனைத்
தாக்கு மாறுவர் தனையை யானுனை
யாக்கை சிந்திய வமைந்து நின்றனன்
காக்க வல்லையேற காத்தி நீயென்றான்.

(௫௪)

மொழியு மாடல்சேர் மொய்ம்பன் கேட்டிது
விழுமி தாசினும் வெற்றி பெற்றன
னழிவ னேகினக் காடல் கொள்வன்யான்
கழியை நீந்துதல் கடலிற் பாடதோ.

(௫௫)

மற்றுன் வன்மையு மதர்ப்பு நின்பெருங்
கொற்ற மானதும் வரத்தின் கொள்கையு
மிறறை வைகலே யீறு செய்வனீ
கற்ற போரினைக் கடிது செய்கென.

(௫௬)

வேறு.

கானக்களி வரிபம்பிய கமழ்தார்புனை யகல
வானக்கிறை தனதூர்திகண் மரபோடுசென் றிசைக்குந்
தினக்குர லெனநாணெலி திசையெங்கணுஞ் செல்லக்
கூனற்சிலை தனையொல்லையிற் மருமப்பகை குனித்தான்.

(௫௭)

மற்கொண்டிடு மிடன்மொய்ம்புள மதியில்லவ னொருபா
லெற்கொண்டெழு களிற்றின்மிசைச் சிலைவாங்கின னிருத்தல்
கற்கொண்டதொர் வெள்ளிக்கிரி மிசைகாணிய கணைதூய்
விற்கொண்டொரு பசங்கார்முகின் மேவுற்றென லாமால்.

(௫௮)

அதுவன்றியு மவனுந்திய வடுவெங்கனி றலர்தண்
கதிரிங்குழு முழுதொன்றுபு ககனந்தனி லெழுசெம்
மதியந்தன தொருபங்கையொர் வயவெம்பணி துகரப்
புதிதொண்டிறை யதுவொன்றிடை புககின்றது பொருவும்.

(௫௯)

முந்தேயவ நெமிக்கின்றதொர் முரண்வெஞ்சிலை குனியாக்
கந்தேயென கிமீதோளுடைக் கடுஞ்சூழ்ச்சிய னெழுசூஞ்
செந்தேனுமழ் குணத்திற்சரஞ் செலுத்தாததிமன் மொய்ம்பற்
கந்தேயுமெய் வெளியின்றென வவனைக்கரந் தார்த்தான்.

(௬௦)

கரக்கின்றவன் விடுவாளிகள் கந்தன்படை ஞன்மெய்
யரக்குன்றுபட் டயின்மாய்ந்தவை யயல்விழ்ந்தன கண்டா
னிரக்கின்றவர்க் குதவான்கரந் தேற்காத்திரு வினர்பார்
பரக்கும்பொரு ளுக்குத்தன்னதிற் பயன்பெற்றில நெனவே.

(௬௧)

அயில்சுந்திட முரண்வெங்கணை யயல்விழ்தலு மடுபோர்
முயலுந்திறல் கெழுமொய்ம்பினன் முனிந்தெஃகமொன் றெடுத்துப்
புயலன்னதொர் வடிவத்தவன் பூணுநெஞ் செறியச்
செயலன்னது கண்டாங்கெதிர் தீவாளிக ளுய்த்தான்.

(௬௨)

உய்க்குஞ்சுடர் வடிவாளிக ளொருங்கேதவ முருக்கி
மைக்கொண்டில நிகர்மேனியன் மனர்துண்ணென வணுகி
மெய்க்கொண்டதொர் நெடுஞ்சாலிகை விளியும்படி வீட்டிப்
புக்குள்ளுற மூழ்கித்தனி புறம்போர்த்தது விரைவில்.

(௬௩)

புறம்போதலு மிகன்மந்திரி பொருமிப்புனை யுயிர்த்து
கிறம்போகிய செந்நீரொடு கிணைகின்றில னிருப்ப
மறம்போகிய தனிவெங்கரி மகிணன்செய லோரா
ஊறம்போகிய மனத்தான்றனை யடவுற்றதை யன்றே.

(௬௪)

முந்தற்றிடு கரிதிண்டிறன் மொய்ம்பன்னிர தத்தைத்
தந்தத்தொகை கொடுதாக்குபு சமரத்திடையிட்ட
தந்தொத்தொ ரெழுவொன்றது கைக்கொண்டவன் வலவன்
சிற்த்புடைத் ததுகாண்டலுஞ் செந்தீயெனக் கன்னுன்.

(கஅ)

வையந்தன தீராகலும் வறிதேயயல் பாயா
மெய்யங்கைய தொன்றாலவன் மேல்வந்திடம் வேழக்
கையங்குறப் பற்றாக்கடங் கலுழங்கவுண் மோதி
யொய்யென்றெடுத தப்பாலையி னுலகம்புக வுய்ததான்.

(கஅ)

எறிந்தானெடுத் ததுகாலையி லிபம்விண்ணிடை யேகிப்
பிறந்தாகவ மியற்றெல்லையிற் பெயர்காலையி னமைச்ச
னறிந்தான்கய மிழந்தேன்கொலென் றயராவத னேடு
மறிந்தான்புனை கலந்தன்னெடு மணிமாழுடி சிந்த.

(கஅ)

வீழ்கின்றதொர் களிற்றற்றவும் வெருவிப்பதை பதைத்து
மாழ்கின்றது புடைபோகிய மதியில்லவ னெழுந்தே
காழ்கொண்டதொர் கதையொன்றுதன் கைக்கொண்டிரத் தெறியத்
தாழ்கொண்டதொர் கரத்திறகித் தலைகொண்டது தறித்தான்.

(கஅ)

வலிகொண்டதொர் தனித்தண்டது மடிவாதலு மற்றோர்
குவிசந்தனை விடவாங்கெதிர் குறுகக்கரம் பறறிப்
புலிகண்டதொர் கலைமானெதிர் புக்காலென வவுணர்
தலைவன்றனை யடன்மொய்ப்பினன் றடமாபிடைப் புடைத்தான்.

(கஅ)

மூளாவுருத் தறைகின்றழி முதலற்றிடு தருப்போல்
வாளாபுவி மிசைவீழ்தலும் வயமிக்கவ னெருகாற்
மூளாலுதைத் தனனத்துனை தருமப்பகை விளிந்தான்
கேளாகிய வவுணப்படை கெட்டோடிய தன்றே.

(கஅ)

வேறு.

விழுந்தயர் புண்ட ரீக வெங்கரி யுயிர்த்து மெல்ல
வெழுந்தது தரும கோப னிறந்தபா டதனை நோக்கி
யழுந்திடு மின்னல் வேலைக் ககன்கரை கிடைத்தா லென்னத்
தொழுந்திறல் வீர வாகுத தலைவனை நோந்து சொல்லும்.

(கஅ)

செய்யலை வெகுளி யெந்தாய் சிறியனை யருளிக் கேண்மோ
பொய்யென நீனையல் வாழி புண்டரீ கப்பே ருள்ளேன்
வையகம் போற்றுஞ் சீரேன் மாதிரங் காவல் கொண்டேன்
கையனித் தரும கோபன் கடுஞ்சிறைப் பட்டேன் பன்னுள்.

(கஅ)

வன்றனை மூழ்குந் தீயேன் மதியிலா வமைச்சற் போற்றி
யின்றுகா றாந்தி யானே னேவின பலவுளு செய்தே
னென்றான் மறுத்த துண்டே லுயிராகுடித் துணும் வல்லே
தின்றிடு மென்றே யஞ்சித் திரிந்தனன் செயலவே றில்லேன்.

(கஅ)

எட்டுள் திசையில் வைகு மரக்கர்தன் னிகழ்ந்தா ரென்று
மட்டறு வெகுளி வீங்கி மற்றெனை யூர்ந்து தொன்னுட்
கிட்டின னவரை யெல்லாங் கிளையொடு முடித்தோன் றன்னை
யட்டனை நீயே யல்லா லவனையா ரடுதத் பாலார்.

(கஅ)

புந்தியி லறத்தைக் காயும் புராரெறி யமைச்சன் மன்னை
வந்தே யிதெ லாலே வானவர் கவலை தீர்த்தா
ருய்ந்தனன் சிறந்தே னெற்கு மூதிய மிதன்மே லுண்டோ
முந்தறு தனையி னீங்கி முத்திபெற் றாரை யொத்தேன்.

(௭௭)

தினகொள் பவத்தி னீரா லவுணர்தஞ் சிறையிற் புக்கேன்
பாதவஞ் செய்தேன் கொல்லோ மற்றுனை யெதிரப் பெற்றே
தைவி னுய்த்தே னென்ற னைசையை யளிக்கு மாற்றாற்
போதுவன் மமிய னென்று தொழுதது புண்டரீகம்.

(௭௯)

புண்டரீ கத்தின் வாய்மை பொருக்கென வினவு வீர
னண்டரு முவகை பொங்க வகலுதி யிருக்கைக் கென்ன
விண்டொடர் நெறியிற் சென்றாங் கவுணர்க்கு வெருவ லின்றிப்
பண்டமர் திசையி னண்ணிப் பரிவற வைகிற மன்றே.

(௭௯)

மாதிரங் காவல் பூண்ட மதக்களிற் றரசு செல்ல
வாதியி லறத்தைக் காயு மழிதக னிறுதி நோக்கிப்
பூதர்க ளார்த்து வீரன் புயவலி புகழ்த லுற்றார்
துதுவ ரதுகண் டோடிச் சூரனைத் தொழுது சொல்வார்.

(௭௮)

தண்டக முதல்வ கேண்மோ தானையுந் தானு மேகி
மண்டமர் புரிந்து வீர வாகுவா லமைச்சன் மாய்ந்தா
னுண்டையு மழித லுற்ற வுக்குவ னூர்த்து சென்ற
புண்டரீ கப்பேர் பெற்ற தந்தியும் போய தென்றார்.

(௭௯)

வேறு.

பழுதுடைத்திறன் மந்திரி பட்டசொல் வினவி
முழுதுசுற்றிய வின்னலம் புணரியின் மூழ்கி
யழுதுயிர்த்துமெய் யுயிர்பதை பதைத்திட வங்க
ணெழுதுசித்திரப் பாவைபோ லுணர்வுபோ யிருந்தான்.

(௮௦)

ஆ திருவிருத்தம் - க,௭௯௪.

வசனம்.

மக்களின்மரணத்தால் மனமவருந்தியுள்ள சூரபன்மனிடம் தருமகோப
னென்னும் மந்திரிசென்று வணங்கி அவனைத் தேற்றிப் போர்க்குச்செல்ல விடை
பெற்று, புண்டரீகம் என்னும் திக்கையினையின்மேலேறிக்கொண்டு போர்க்களத்
தையடைந்து போர்செய்கையில், இருபடைகளிலும் அநேகர் மாண்டனர், தரும
கோபன் ஏறிவந்த யானையானது பூதப்படை வீரரிற் சிலரைக் கொம்பினாலும் சில
ரைத் துக்கையாலும், சிலரைக் காலாலும் சிலரை வலாலும்கொன்று குவித்தது.
இதைக்கண்ட பூதவீரர் அஞ்சியோடினர். இதை வீரமார்த்தாண்டன் கண்டு,
அந்த யானையின்மேல் அநேகம் பாணங்களை யேவி அதை வருந்தச்செய்தான்.
தருமகோபன் வீரமார்த்தாண்டனுடைய நெற்றியிற்பட் இருவிப்போம்படி தூறு
பாணங்களை யேவினான் அதுவந்து நெற்றியிற்படுதலும் வீரமார்த்தாண்டன்
மனங்கொதித்து ஒரு வேற்படையைத் தருமகோபனமே லேவினான். அதைக்
கண்ட வீரபுரந்தரன் அவ்வேலைத் தடுத்துப் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். தரு
மகோபன் அவற்றைத்தடுத்து ஒரு கதாயுதத்தை பெறிந்தான். அதனால் வீரபுரந்
தரன் மூர்ச்சையடைந்தான். இதையறிந்த வீரவாகுதேவர் ஒரு வேற்படையை
யெடுத்து தருமகோபன்மேல் வீசித்தார். அதுனால் அவன் மூர்ச்சையடைந்து

தானேறிவந்த யானைமேல் விழுந்தான். அந்தயானை வீரவாகுதேவரத்தேனாக் கொம்பாற்குத்தியழித்துத் தோப்பாகுணையுங் கொன்றது. பிறகு வீரவாகுதேவர் பக்கத்தில் வாளாருதித்து அந்தயானையை மேலுலகிற்செல்லும்வண்ணம் எடுத்துறியவே அது ஆகாயத்தினளவுஞ்சென்று பூமியிலவந்து விழுந்து மூர்ச்சித்தது, தருமகோபன் தெளிந்தெழுந்து வீரவாகு தேவர்மேல் ஒரு கதையை யெறிந்தான். அதைத் தமது கையாற்பறறி அவன்மீதே யெறிந்தார். அது பட்டவுடனே தரும கோபன் பதைபதைத்து நிலத்தின்மேல்விழுந்தான், விழுதலும் வீரவாகுதேவர் காலாலும் உதைத்தார், உதை படுதலும் தருமகோபன் உயிர் நீங்கினான். அவன் படைகளெல்லாம் தலைவிரிகோலமா யோமப்போயின, அந்த யானை வீரவாகு தேவரைப்புக்கழ்ந்து விடைபெற்று தனது திசையையடைந்தது; பூதப்படை வீரர்கள் மனமகிழ்ந்திருந்தார்கள். இச்செய்தியைத் தூதர் சொல்லக்கேட்ட ரூபன்மன் துன்பக்கடலில் அழுந்தினான்.

தருமகோபன்வதைப்படலம்முற்றிற்று.

பானுகோபன்வதைப்படலம்*

எள்ளல் செய்தனைப் பறறியே சிறையகத் திட்ட கள்வ னிப்பகன் முடிந்திடு மன்னது காண்பான் பொள்ளெ னப்படர் வேனெனப் புந்திகொண் டவன்போ லொள்ள முறகதிர் வீசியே யிரவிவர் துதித்தான்.

(க)

சுருதி நீங்கிய வவுணர்கோ னித்திறந் துயரம் பெரிது மெய்தியே யிருந்துழிக் கண்டனா பெயர்ந்து குருதி நோக்குடை யொற்றரி லொருசிலர் குறுகிப் பரிதி தன்பகை யடிபணிந் தினையன பகர்வார்.

(உ)

முன்ன மாயமாப் படைக்கலந் தூண்டியே மொய்ப்பு பன்னி ரன்னொன் றாதனைப் படையொடும் படுததுத் தொன்னெ டங்கட லிட்டனை யிட்டதைச் சுரர்க ளன்ன காலையே விளம்பின ரறுமுகத் தவற்கே.

(ஈ)

வெங்கண் மால்கரிக்க் கிளையவ னாங்கது வினவிச் செங்கை வேன்னை யாயிடை யிருந்தனன் செலுத்த வங்க தொல்லையின் மூவிரு புணரிக ளகன்று பொங்கு தூயநீ ரளக்கரி னடுவுபுக் கதுவே.

(ஊ)

புக்க வேலையின் மாயமாப் பெரும்படை புறந்தந் தக்க ணந்தொலை வெய்திய தயாவுயிர்த் தறிந்து தொக்க பாரிடர் யாவரும் வீரர்தந் தொகையு மிக்க திண்டிறல் வாகுவு மெழுந்திவண் மீண்டார்.

(ஐ)

ஆண்டவ் வெல்லைவர் திறுத்திடும் வேற்படை யருளி மீண்டு கந்தவே ளிருந்துழிப் போந்தது விரைவா லீண்டிம் மாநகர் சுறறியே செறுநர்க ளிகலின் மூண்டு போசெய்வான் புரிசையுட் புருந்தனர் முரணல்.

(ஐ)

அரண முற்றுளா ரிந்க ரலைதது மவற்றைத் தரணி காவலன் வினவியே தன்னய னின்ற விரணி யன்றனைக் கனன்முகத் தண்ணலை யேனை முரணின் மக்களை யமைச்சனை விடுத்தனன் முறையால்.

(எ)

ஆன காலையில் வந்துவந் தசெம ராற்றி
மான வேற்படைப் பண்ணவன் றூதனான் மற்றை
யேனை யோர்களான் முத்திற வீரர்க ளிறந்தார்
மீன மாய்க்கடல் புகுந்தன னிரணியன் வெருவி.

(அ)

மன்னர் மன்னவ னிவையெலாம் வினவியே மனத்தி
லுன்ன ருந்துயர் வேலைபுக் காற்றலா துழந்தா
னிந்ந கர்ப்படை யாவையும் வறந்தன வின்னுந்
துன்ன லாரிவ னின்றன ரென்றிவை சொற்றார்.

(ஆ)

சொற்ற வாசகம் வினவலுஞ் சூரியன் பகைஞ்
னிற்ற வேகொலா நம்பெரும் வாழ்க்கைபென் றிரங்கிச்
செற்ற மோடுதுன் பெதிரெதிர் மலைத்திடச் செங்கேழ்ப
பொற்றை யன்னதன் னிருக்கையை யொருவினன் போந்தான்.

(க0)

போந்து கோநக ரனுந்யே துன்பொடி புணர்ந்த
வேந்தன் மாமல ரடிகளை யுச்சியின் மிலைச்சி
யாந்த ரங்கமா மளியொடு முந்துநின் றவுண்
றேந்த விம்மொழி கேண்மியா நனகென விசைப்பான்.

(கக)

மாயை தந்ததொல் படையினுற் செலுநரை மயக்கித்
துய நீர்க்கட லிட்டனன் சுரரது புகல
வாய காலையில் வேலவிடுத் தவாதமை மீட்ட
சேயை வெல்வது கனவினு மில்லையாற் றெரியின்.

(கஉ)

தேரிந்த மற்றுனக் குரைப்பதென் முற்பகற் செவ்வேல்
பொருந்து கைத்தலத தாறுமா முகனெடு பொருது
வருந்தி வன்புடை யாற்றலு மிழந்தனை வறிதா
யிரிந்து மற்றிவண் வருதலா லுயந்தனை யெந்தாய்.

(ககஉ)

ஏற்ற தோர்சிலை யிழந்தனை மானமு மின்றித்
தோற்று வந்தனை தொல்வரத தியற்கையுந் தொலைந்தாய்
சீற்ற முற்றிலன் முருகவே ளவன்கினஞ் செய்யி
னாற்று மோவெலா வண்டமும் புவனங்க ளனைத்தும்.

(கச)

ஆர ணன்றனை யுலகொடி முண்டுமுன் னளித்த
கார ணன்றனி யாழியைக் களத்திடை யணிர்த
தார கன்றனை நெடியமால் வரையொடுந் தடிந்த
வீர வீரனை யாவரே வன்மையால் வெல்வார்.

(கரு)

புல்லி தாகிய விலங்களைப் பிப்பவா புதலுள
வல்லி யந்தனக் குண்டியாய் மாய்ந்திடங் கதைபோ
லெல்லை யில்பக லமரரை யலைத்திடம யாமுந்
தொல்லை நாள்வலி சிந்தியே குமாறா நெலைந்தோம்.

(ககஉ)

கோட லுஞ்சனைக் குவளையுங் குளவியுங் குரவு
மேட லர்த்திடி நீபமும் புனைந்திடி மிளையோன்
பாட லந்திற லுரைப்பதென் னாங்கவன் பணித்த
வாட லம்புயத தண்ணலை வெலவது மரிதால்.

(ககஉ)

நெடிது பற்பகல் செல்லினு நிரம்புவ தொன்றை
யிடைவி டாமலே முயன்றுபெற் றிடுகின்ற தியற்கை
யுடல்வ ருந்தியுந் தங்களான் முடிவுறு தொன்றை
முடியு மீதெனக் கொள்வது கயவர்தம் முறையே. (கஅ)

ஆற்றன் மைந்தரை யிழந்தனை நால்வகை யனிகத்
தேற்ற மற்றனை யென்னுட னெருவன் யிருந்தாய்
மேற்றி கழந்தனின் குலத்தினை வேரொடு விட்டக்
கூற்றம் வந்தது முணர்கிலை யிகலைமேற் கொண்டாய். (கஅ)

வெஞ்ச மஞ்செய வல்லவர் கிடைத்திடின மிகவு
நெஞ்ச கந்தளிர்ப் பெய்துவ நேரலர் சமருக்
கஞ்சி னேனென்று கருதலை யரசநீ யின்னு
முஞ்ச வைகுதி யோவெனு மாசையா லுரைத்தேன். (உ௦)

உறுதி யொன்றினி மொழிசுவன் பொன்னக ருள்ளார்
சிறைவி டிக்குதி நம்மிடைச் செற்றம் தகற்றி
யறுமு கத்தவன் வந்துழி மீண்டி மதற்பி
னிறுதி யிலபக னிலைக்குகின் பெருவள மென்றான். (உ௧)

வெம்பு தொல்கதிர் வெகுண்டவ லுரைத்தசொல் வினவித்
தும்பை யந்தொடை மிலைச்சிய மணிமுடி துளக்கி
மொய்ப்பு மாகமுங் குலுங்கிட முறுவலித னுயிர்த்து
நம்பி மந்திரச் சூழ்ச்சிகள் ருலென நவில்வான். (உ௨)

வேறு.

என்னிவை யுரைத்தாய் மைந்த வின்றியா னெளிய னாகிப்
பொன்னுல ருள்ள தேவர் புலம்புகொள் சிறையை நீக்கின்
மன்னவா மன்ன னென்றே யாரெனை மதிக்கற் பாலா
ரன்னது மன்றி நீங்கா வசையுமொன் றடையு மாதோ. (உ௩)

கூனொடு வெதிரே பங்கு குருகிபே றுமை யானே
ஶுனம் தடைந்த புன்மை யாக்கையோ டொழியு மம்மா
மாணம் தழிந்து தொலை வலியிழந் துலகில வைகு
மேனையர் வசையின் மாற்ற மெழுமையு மகல்வ துண்டோ. (உ௪)

தேவரு மலர்மே லோனுஞ் செங்கண்மான் முதலா வுள்ள
வேவரு மாணை போற்ற விருந்தா சியுற லுற்றேன்
மூவரின் முதலா முக்கண் மூாததிதன் வாங்கொண் டிள்ளேன்
மேவலர் சிறையை யின்று விடுவனோ விறவி லார்போல். (உ௫)

பேரெழி லிளைமை யாற்றல் பெறலரும் வெறுக்கை வீர
நேரறு சுற்றம் யாக்கை யாவையு கிலைய வன்றே
சீரெனப் பட்ட தன்றோ கிற்பது செறுநர் போரி
லாருயிர் விடினும் வானோ ரருஞ்சிறை விடுவ துண்டோ. (உ௬)

இறந்திட வரினு மல்லா விடுக்கனென் றுறினுந் தம்பாற்
பிறந்திடு மாணந் தன்னை விடுவரோ பெரிய ரானோர்
சிறந்திடு மிரண்டி நாளைச் செல்வத்தை விரும்பி யானுந்
துறந்திடேன், பிடித்த கொள்கை ருரெனென் றெருபேர் பெற்றேன். (உ௭)

இன்னுமோ ரூழி கால மிருக்கினு மிறப்ப தல்லாற்
பின்னுமிங் கமர்வ துண்டோ பிறந்தவ ரிறக்கை திண்ண
மின்னெனும் வாழ்க்கை வேண்டி விண்ணவர்த் கஞ்சி யிந்த
மன்னுயிர் சுமக்கி லேன்யான் மாயவன் றனையும் வென்றேன். (௨௮)

அஞ்சினை போலு மைந்த வளியநின் னிருக்கை போகித்
துஞ்சதி தஞ்ச லில்லா வரத்தினேன் றொலைவ திலலை
நெஞ்சிடை யிரங்கி யாது நினையலை நேர லார்மேல்
வெஞ்சுமர் புரியப் போவே னென்றனன் வெகுளி மேலான். (௨௯)

இவ்வகை தாதை கூற விரவிகள் பகைஞன் கேளா
யுய்வகை யில்லை போலு முணர்ந்தில னுரைதத தொன்று
மெய்வகை விதியை யாரே வென்றவர் வினையிற் கேற்ற
செய்வகை செய்வே னென்னுச் சிந்தைசெய் தினைய சொல்வான். (௩௦)

அறிவொரு சிறிது மில்லே னடியனேன் மொழிந்த தீமை
யிறையது முள்ளங் கொள்ளா தெந்தைநீ பொறுத்தி கண்டாய்
சிறியதோர் பருவப் பாலர் தீமொழி புகன்றா ரேனு
முறுவல்செய் திடுவ தன்றி முனிவரோ மூபபின் மேலோர். (௩௧)

அத்தநீ வெகுள னம்மூ ரலைத்திடுங் கணங்க டம்மை
வித்தக வன்மை சான்ற விறற்புய னோடு மட்டுன்
சித்தமு மகிழு மாறு செய்துவன் விடுத்தி யென்னுக்
கைத்தல முகிழ்ததுத் தீயோன் கழலினை பணிதல் செய்தான். (௩௨)

பணிந்திடு கின்ற காலைப் பதுமைதன் கேள்வன் செற்றந்
தணிந்தன னுவகை பெற்றான் றனயநின் னுள்ளம் போர்மேற்
றுணிந்தது போலு நன்றா றுன்னலார் தம்மை வெல்வா
னணிந்திடு தானே யோடு மகலுதி யைய வென்றான். (௩௩)

தொடையசை காமர் பொற்றோட் ரூரிது புகல மைந்தன்
விடையது பெற்று மீண்டு மேதகு துயரி னோடு
கடிதுதன் கோயில் புக்குக் கடவுளர் பலநூற் தந்த
வடனெடும் படைக ளெல்லா மாய்ந்தன னெடுத்தா னன்றே. (௩௪)

மையுறு தடங்கண் மாதர் வனமுலை திளைக்கு மார்பின்
மெய்யுறை யொன்று வீக்கி விரன்மீசைப் புட்டில் சேர்த்திக்
கையுற வொருவில் லேந்திக் கைபபுடை கட்டி வாளி
பெய்யுறு மாவ நாழி பின்னுற வீக்கி யாததான். (௩௫)

சேமமா யுள்ள வெண்ணில் படைகளுந் தேருஞ் சுற்றத்
தாமரீந் கவிகை வேந்தன் றனிமகன் கடையிற சென்று
காமர்சூழ் கனக வைய மொன்றின்மேற கடிது புக்கா
னேமமால் வரையி னும்ப ரெழிவியே றணீந்த தேபோல். (௩௬)

மற்றது காலே தன்னில் வாம்பரி னிரையுந் தேருங்
கொற்றவெங் களிறும் வீரர் குழாங்களுங் குணிப்பில் வெள்ளஞ்
சுற்றின வியங்கண் முற்றுந் துவைத்தன துவச கோடி
செற்றின விரவி செல்லுந் தேயம தடைத்த வன்றே. (௩௭)

தேரிடைப் புகுந்து கின்றோ னிப்பெருஞ் சேனை வெள்ளம்
பாரிடைக் கொண்டு கின்ற புனரியிற் பாங்கர் சூழச்
சூரிடைக் கொண்ட வன்புந் துயரமு முளத்தை யுண்ணப்
போருடைத் திசையை நோக்கிப் பொள்ளெனப் போத லுற்றான். (௩௮)
வேறு.

மாவாழ் தெருவு பலகோடிகள் வல்லை நீங்கி
மேவார் பொருத களத்தெல்லை விரைந்து நண்ணி
மூவா யிரரும் பிறருமுடி வான நோக்கி
யாவா வெனவே யிரங்கிக்கலுழிந் தல்லல் செய்வான். (௩௯)

தாளாண்மை மிக்க வசரன்மகன் றுங்கல் செல்லா
நீளா குலத்தி னழிகின்றத நெஞ்சு தேற்றிக்
கேளார் தொகைமேற் பெருஞ்சீற்றங் கிளர்ந்து செல்லச்
சூளா வினைய தொருவாசகஞ் சொல்ல லுற்றான். (௪௦)

மாசாத்த ரன்ன வயப்பூதரை மாய வாட்டித
தேசார்க்கும் வேலோற் கினையோனைச் செகுத்தி டேனேற்
காசாற் பொலியு மகலஞ்ஞின் காமம் வெஃகி
வேசாக்கள் பின்செல் வறியானில் விளங்க யானே. (௪௧)

என்ன வொருகு ளிசையாவவ னேக லோடு
மன்னுன் வரவு தனைநோக்கி யவுணர் தங்கண்
மன்னு கு நின்ற மகனாகு மலைவ தற்குப்
பின்னார் வருவா ரெனப்பூதர்கள் பேச லுற்றார். (௪௨)

பேசுற்ற காலை யவுணப்படை பேர்ந்து சென்றாங்
காசற்ற பூதப் படைதமமெதி ரார்த்து நேரப
பூசற் பறைக ளியம்புற்றன பூழி பொங்கி
மாசற்ற வாளைத திசையோடு மறைதத தன்றே. (௪௩)

ஆர்த்தார் கிடைத்தா ரடம்பூத ரடுக்கன் மாரி
தூர்த்தார் படைகள் சொரிந்தாராமற் தூவ லுற்றார்
பார்த்தா ரவுண ரெழுநாளுகில் பரசு தண்டஞ்
சீர்த்தா கியவில் லுமிழ்வாளி செலுத்தி விட்டாரா. (௪௪)
வேறு.

பொங்கு வன்மைகொள் பூதரும் விற்கொ ளம்பினை வேவினை
வெங்கொ டுந்தொழில் வினையரு யெறகொ ணஞ்சி லெழுக்கதை
மிங்கிவ் வாறெதி ரேற்றிடா வர்க்க மானதை வன்கணர்
வங்கண் வெஞ்சம ராற்றினார். (௪௫) கற்க ளாற்றுகள் கண்டனர். (௪௬)

ஆரிய வொண்பக லலலொடே சிவந்த பங்குகொள் சென்னிக
பொருது பார்மிசை புக்கபோ ணிவந்த மொய்ம்பு நிலத்துகக்
லிருதி மத்தரு மிகலியே கவிழ்ந்து ருண்டு களத்திடை
விரவு பூசல் விளைததனர். (௪௬) யவந்த பூத மனந்தமே. (௪௭)

உரங்கொள் பாரிட ருய்த்திடு நெஞ்ச மொய்ம்பு நெடுமபதஞ்
மரங்கள் குன்றுகண் மாண்டிட செஞ்செ வித்தலை சிந்தியே
நெருங்கி நேர்ந்த கிசாசரர் யெஞ்ச தானவ ரெண்ணிலார்
சரங்கள் கொண்டு தடிந்தனர். (௪௮) தஞ்சி னார்பழி தஞ்சவே. (௪௯)

பாய்ந்த வாசிகள் பாரிட்ங்
காய்ந்த யானைகள் காசினி
யேய்ந்த தேர்களி யாவையு
மாய்ந்து பாரின் மறிந்தவே. (௫௧)

சோரி னுங்கிய தொலபிண
மேரு விண்ணை விழுங்கின
காரி யூர்தி கருங்கொடி
யோரி கங்க முலாயவே. (௫௨)

இந்த வாழ்நாடு பாலரும்
வந்து நேர்ந்து மலைத்திடப்
புந்தி நோவறு பூதாதம்
முந்து துசி முரிந்ததே. (௫௩)

தாழு மொன்னலர் தாக்கலா
னீள்கொ டிப்படை நெக்கிடக்
கூழை நின்றிடு கூளிக
ளாழி யென்ன வடுத்தவே. (௫௪)

புடைநீ ரம்பிய பூதர்வந்
திடைவி டாதெதி ரேற்றிடா
வடலின் மேதகு மவுணமாக்
கடலை நின்று கலக்கினார். (௫௫)

ஒடிந்த தேர்க ளுலந்துபார்
கிடந்த யானை கிளர்ந்தமா
மடிந்த தானவர் மாப்படை
தடிந்து லாயினர் சாரதர். (௫௬)

வேறு.

அதிருங் கழல்சே ரவுணப் படைகண்
முதிருங் குறளெம் மழுடிந் திடலு
மெதிருஞ் சமரத் திடையெய் தியதோர்
கதிரின் பகையங் கதுகண் டனனே. (௫௭)

சிந்தாய் வருமிச் சிலசா ரதரே
நந்தா னையெலா நலிகின் றனரோ
வந்தா வினிதென் மடுதோ கடவா
வந்தான் விரைவா விமையோர் மறுக. (௫௮)

கடிதாய் வருகா லொடுகா ரெழிலி
படிமே லுமவே படர்கின் மதுபோற்
கொடிதா கியவிற் குனியா முனியா
வடிவா ளிகே யவுணன் வரலும். (௫௯)

வண்டார் தெரியல் வலியோன் வரவைத
தண்டா தமாசெய் திடுசா ரதர்கள்
கண்டா ரெதிரே கடிதே நடவா
வண்டார் தெரகையச் சுமவார்த தனரே. (௬0)

தருவுங் கதையுந் தருஞ் லமுமால்
வரையுங் கொழுவு மழுவு மெழுவுஞ்
சொரிகின் றனாபல வளனுந் தொலையா
வெரியின் மிசையே யிடுமந் தனாபோல். (௬௧)

தொடுகின் மகழற் றொருசா ரதர்கள்
விடுகின் மவெலா மிசைவந் திடலு
மடுகின் மசினத் தவுணன் மழலிந்
படுகின் மசரம் பலதூண் டினனே. (௬௨)

பணிபட் டகனம் படைதூண் தெலுந்
திணிபட் டகனத் திறலோர் வரைக
ளணிபட் டதருக் குலமா தியெலார்
துணிபட் டனவே துகள்பட் டனவே. (௬௩)

கல்லுந் தருவுந் கதையும் பிறவுஞ்
சொல்லுந் திறலுந் துகள்பட்ட டிடலும்
வெல்லுந் தருவன் மிகுசா ரதர்மேற்
செல்லும் படிவெங் கணைசிந் தினனே. (௬௪)

சிந்துந் திடுசெங் கனல்வெங் கணைகள்
பொந்துந் திடுகின் றபுயங் கமென
வந்துந் துடன்முற் றுமவருத் துதலா
ஹந்துந் தனரற் றனானேன் மையெலாம். (௬௫)

விடுகின் றகனற் கணைவெந் திறலோ
ருடலம் புழைசெய் திடவுந் தனராற்
படருங் குறியோன் கதைபலம் ஹனையா
வடுதொல் கிரவுஞ் சமதா மெனவே. (௬௬)

தெரிசும் றகனற் கணைசென் றுபுகப்
பொருகொற் றமகற் றியபூ தாமிசைப்
பெருசும் றதுசோ ரிபெருங் கருவிண்
டுருசும் திடுசெம பொழுதும் படிபோல். (௬௭)

கதிருங் கனல்வெங் கணைசா ரதர்மெய்
புதைகின் றுழிசெம் புனல்வந் தெழுவு
வுதிரம் பிறவுந் திடுதி யுறவா
லெதிர்வந் தவைதன் னிடனுய்ப் பதுபோல். (௬௮)

விடமெய்க் கணைமா ரிகடம் மிசையே
படவெய்த் தனர்சிந் கைபதைத் திடுவார்
கடவுட் கதிரைக் கனலுங் கொடியோற்
குடைவுந் தனரா லுறுபூ தரெலாம். (௬௯)

வேறு.

நிலைய ழிந்து நெடுங்கடற் பாரிடந்
தொலைய முன்னந் தொலைந்திடு தானவர்
வலிதெ ரிந்து வயம்புனை தானவா
தலைவன் முன்வந்து சாரந்தன ரென்பவே. (௭௦)

ஆய காலையிந்துவெம் பூதர்கள்
போய வாறும புரையறு சூர்தரு
சேய வன்றிறற் செய்கையு நோக்கினுன்
காயும் வெவ்வெரி கான்றிடு கண்ணினுன். (௭௧)

மலைக்கு லக்கொடி. வாமத்தன் மைந்தரா
மிலக்க விரரு னேனைய மைந்தருட்
டலைக்க ணின்ற சயங்கெழு மொய்ப்பினுன்
கிலக்கி தேரொடும் வெய்தென வேகினுன். (௭௨)

ஆதி தந்த வறுமுகத் தெம்பிரான்
பாத முன்னிப் பரவிக் கடிதுபோய்
மேத குங்கதிர் வெம்பகை தானையா
மோத முட்கக் குனிந்தன னோர்சிலை. (௭௩)

காமர் மொய்ம்பினன் கைத்தனுக் கோட்டலுந்
தாழு னிந்து தருவர்தந் தானைக
டோம ரங்கதை ரூலம்வை வாளிவே
னேமி யாதி நெருக்குற வீசினார்.

(எச)

வீச கின்ற வியன்படை மாய்ந்துகத்
தேசு லாவு திறலுடை மொய்ம்பினு
னோசை கொண்டதன் சாப முமிழ்ந்தென
வாசு கங்க ளளப்பில தூண்டினான்.

(எற)

தூண்டும் வாளி துணிபடச் செய்தலு
மாண்டு போயின மற்றவர் வெம்படை
யீண்டு தானவர் யாரு மறைந்திட
மீண்டும் வார்களை வீசினன் வீரனே.

(எக)

கற்றை வார்சடைக் கண்ணுத லோன்சுதன்
கொற்ற வில்லுமிழ் கூர்ங்களை விட்டன
பற்ற லார்மெய் படுதலு மன்னவர்க்
கிற்ற தாண்முடி தோளபுயம் யாவுமே.

(எஎ)

ஆர ழிந்தன வாழிய ழிந்தன
தேர ழிந்தன திண்பரி கைமுகக்
கார ழிந்தக டிந்தொழிற் றுனவர்
போர ழிந்தபு குந்தன சோரியே.

(எஅ)

மற்ற வெல்லை வலியநந் தானைக
ளிற்ற வேகொல் விவன்சிலை யாலெனாச்
செற்ற நீரொடு செங்கதிர் மாற்றல
னொற்று தேர்வல வறகிவை யோதுவான்.

(எசு)

அடுத்த நம்படை யட்டவன் முன்னுற
விடுத்தி தேரை வலவனை வெய்தென
வடித்த விஞ்சையன் வன்மையி னன்னதேர்
நடத்தி யார்த்தன னுகர் நடுங்கவே.

(அ0)

மாண்ட கொள்கை யவுணன் வலவன்முன்
றாண்டு தேர்மிசைத் துண்ணென நண்ணியே
பூண்ட தன்சிலை கோட்டிப் பொருஞ்சின
மூண்டு மேலவன் முன்னிது கூறுவான்.

(அக)

எஞ்ச லின்றிய வென்பெருந் தானைக
டுஞ்சம் வணணந் தொலைத்தனை நீயினி
யுஞ்ச போகரி துன்றனை யட்டிட
வஞ்சி னங்கொடு வந்தனன் யானென்றான்.

(அஉ)

என்ற லோடு மிருத்திறன் மொய்ம்பினுன்
பொன்று வேரையும் போர்த்தொழில் செய்துபின்
வென்று லோரையும் விண்ணவர் காண்குவர்
நின்று தாழ்க்கலை நேருதி பேணிடுகன்றான்.

(அங)

விளைத்த சீமறத்து வெந்திறம் சூர்மகன்
வளைத்த வில்லிடை வார்களை யாயிரந்
தளைத்த பூந்தொடை வாகையன் றன்னுநர்
துளைத்தி டிம்படி பூட்டுபு தூண்டினான். (அச)

ஆக மூழ்கி யடற்களை போழ்ந்துபின்
னேக வென்று மிளையவன் பின்னவன்
சோக மோடுதன் றெல்சிலை வாங்கியே
நாகர் போறறிட நானொலிக் கொண்டனன். (அகி)

நானொ லிக்கொடு நஞ்சமல் கான்றெனத்
தூணி யுற்ற சுடுசர மாயிரம்
வேணு வுய்த்து விரைவினிற் றூண்டினு
னேணு டைக்கொடி யோன்புயத் தெய்தவே. (அகி)

ஆயி ரங்களை யம்புய மூழ்கலு
நோயு ழந்தள நொந்துநொ டிப்பினிற்
றிய வன்மகன் செஞ்சர றூற்றினுற்
றாய வன்விற் றுணிபடுத் தானரோ. (அச)

திண்டி றம்புயன் செஞ்சிலை யிற்றிட
வண்ட ரஞ்சின ரன்னவ னேரயில்
கொண்டு ருததுக் கொடுந்தொழிற் சூாமகன்
முண்ட நெற்றியின் மொயம்புடன் வீசினான். (அஅ)

வீச வெம்படை வெய்யவற் சீறிய
நீசன் மாண்டரு நெற்றியுட் சேறலு
மாசில் வான்மிசை வந்தெழு செக்கர்போ
லாசில் செம்புன லாமெனச சென்றதே. (அக)

சென்ற சாலையிற் றீயவ னேரிறை
கின்று தேரி னினைவில னாகியே
பின்றை முன்னுணர் வெய்தப் பெருந்தகை
யொன்றொர் வெஞ்சிலை யொல்லையில் வாங்கினான். (கூ)

வாங்கி வாயுனின் மாப்படை தூண்டலு
மாங்கவ் வெய்யலு மப்படை யேனியே
தாங்கி வன்மை தணித்தலுந் தானிலோன்
றீங்க னற்படை யுய்த்தனன் சீறியே. (கக)

மாரி யன்னகை மன்னவர் கோமக
ரை ழற்படை யவ்வழி தூண்டலும்
வீர வாகு விடுத்திடு தீப்படை
போழி யற்றிப் பொருக்கென மீண்டதே. (கஉ)

சுடுக னற்படை போந்திடச் சூர்மகன்
கடிது பின்னுங் கதிர்ப்படை தானெடா
வடுதி யன்னவ னுனியை நீயென
விடுத லோடும் விரைந்தது சென்றதே. (கஉ)

விரைந்து சென்றதை வீரமொய்ம் புள்ளவன்
 மெரிந்து சேணிடைச் செங்கதி ரோன்படை
 துரந்து நீக்கலுஞ் சூர்மகன் பங்கயத்
 திருந்த வன்படை யேவினென்பவே.

(ககச)

தேன்மு கத்துத் திருமல ரோன்படை
 வான்மு கதது வருதலு மாங்கவ
 னூன்மு கப்படை யொய்யெனத் தூண்டினு
 னான்மு கத்த னடற்கண நாயகன்.

(ககடு)

தூண்டு வேதன் படைக்கலஞ் சூர்மக
 னூண்டு தொட்ட படையை யகற்றியே
 மீண்டு வந்திட வெய்யவன் வீரனமே
 நீண்ட மாய நெடுமபடை வீசினான்.

(ககசு)

வீசு மப்படை தன்னை விலக்கினான்
 கேச வன்படை யாற்கிளா மொய்ப்புடை
 மாசில் கேளவியன் மற்றது நோக்கியே
 நீசன் மாமக னுள்ள நினைகுவான்.

(கக௭)

தொட்ட தொட்ட படைக டொலைவுற
 விட்ட னன்படை மேவினி யாவையு
 மட்டு நல்கு மரன்படை தூண்டுறி
 நெட்ட லன்கரத் துண்டது கண்டதே.

(ககஅ)

ஆத லாவியா னப்படை தூண்டிட
 லாதி யத்தை யுடைத்தன்று மாயையா
 லேதி லாளை யினியடல் செய்வதே
 நிதி யென்று நினைந்தன னேரலன்.

(ககக)

விஞ்சை மாய வியன்முது மந்திர
 நெஞ்ச மீது நெறிப்பட வெண்ணியே
 செஞ்ச டர்க்கதி ரைச்சிறை செய்திடு
 வஞ்ச மைந்தன் மறைந்தனன் தேரொடும்.

(கக௦)

பாங்கு முன்னரும் பின்னரும் பாய்கதிர்
 தூங்கு தேரொடு துன்னல னேகுற
 வீங்கு மாற்றல் விறலுடை மொய்ப்பன்மேல்
 வாங்கு விற்களை மாரி வழங்கினான்.

(கக௧)

சூறை யென்னத் திரிபவன் தூண்டிய
 மாறில் வாளி படப்பட வள்ளனமெய்
 பூற தாகி யுலப்பது செம்புன
 லாற தென்ன வழிக்கொண்ட தாலரோ.

(கக௨)

அண்டர் நோக்கி யழிந்தனர் பாரிடர்
 தண்ட மோடி தளர்த்தனர் சார்பினோர்
 விண்டு விண்டு வெருவின ரச்செயல்
 கண்டு வீரன் கனலெனச் சிறினான்.

(கக௩)

வேறு.

ஒன்றொரு மாயை தன்னு ஹயந்தமுன் வென்று போன
 ஸின்ரும துன்னி னானே வினியது முடிக்க வறறே
 நன்றிது நன்றி தம்மா நானிவன் தனனை யின்னே
 கொன்றிடு கிற்பே னென்னாக் குறித்தனன் குமரன் பின்னேன். (க௦௪)

ஈதுதன் புந்தி தேற்றி யீங்கிவன் சூழ்ச்சி மாய்த்து
 போதரு கினை வாறு புரிசுவன விரைவி னென்னாக்
 சேதனைக் கொண்ட துப்பிறி மெய்வதப் படையைய போற்றி
 மேதகு வழிபா டாற்றி யவுணனைக் குறித்து விட்டான். (க௦௫)

பொருவருந் திறலோன் விட்ட போதகப் படையே பாண
 ளிருளினே யிரியல் செய்யு மிரவிபோற் சேற லோமும்
 விரைவொடு விஞ்சை மாயம் விளிந்தது வேந்தன் மைந்த
 னொருபெருந் தேருந் தானு மாகியே யும்பர் நின்றான். (க௦௬)

தோன்றியே விண்ணி னின்ற சூர்மகன் றொலைவி லாற்றல்
 சான்றதன் மாயம் போன தன்மையுந் தடந்தோள் வீர
 னான்றல் வலியு நோக்கி யயர்ந்தன னயாந்து முன்ன
 மான்றடு மமரர் பாரு மனமகிழ் சிறந்து நின்றார். (க௦௭)

அவ்வழி வீர மொய்ம்ப னந்தர வழிக்க ணின்ற
 மைவழி சிந்தை மைந்தன் மாண்பினை நோக்கி வஞ்ச
 வெவ்வழி யினிநீ போதி யானிவ ணடுவ னென்னாக்
 கைவழி வரிவில் வாங்கித் தேரொடுங் ககனஞ் சென்றான். (க௦௮)

விண்ணிடைப் புகுந்த வீரன் வெலமகருஞ் சூரன் மைந்தன்
 கண்ணுற முன்பு நேர்ந்து கணைபல கோடி தூர்த்தா
 னண்ணல னவனுஞ் சீறி நவின்றதோர சாபம் வாங்கித்
 துண்ணென விசிக மாரி சொரிந்தனன் சுரர்க ளஞ்சு. (க௦௯)

நீரொடு கனலு மாறாய் நெடுஞ்சினந் திருகி நின்ற
 பேரரினை யிழைப்ப தென்ன விருவரும பொருது நின்ற
 ரோரிதை யளவை தன்னி லொராயிர னூறு கோடி
 சாரிகை திரிந்த வம்மா வனையவா துடம்பொற தேர்கள். (க௧௦)

ஏற்றிகல் புரியும் வீர ரெதிரெதிர் துரக்கும் வாளி
 நாறற்சை கொண்ட வண்டப பித்திகை காறு நண்ணி
 மேற்றிகழ் பரிதிப் புத்தேள வியகைதிர வரவு தன்னை
 மாற்றியெவ் வுலகு னோர்க்கு மலிதுயா வினைத்த வன்றே. (க௧௧)

செற்றமொ டுவர்கள் வீசந் திருடுநெடு கணைகள் யாண்டு
 முற்றடு கின்ற காலத துகுவன கவன மானறே
 ரற்றன புரவி மாலே யவந்தன களிற்றி னீட்ட
 மிற்றன வவுணர் சென்னி யிறுவன பூதர் யாக்கை. (க௧௨)

கிட்டுவ சேணீற் செல்வ கிளருவ கிடைத்துப் பின்னு
 முட்டுவ வொன்றை யொன்றை யிடம்வல முறையிற் சூழ்ந்து
 வட்டனை புரிவ வானோர் மதிக்கவு மரிய வல்லே
 யெட்டுள திசையும் விண்ணுந் திரிவன விருவர் தேரும். (க௧௩)

இகழுவர் முனிவர் வெஞ்சூ ளியம்புவர் வன்மை நோக்கிப்
புகழுவ ரூர்ப்பி வீரம் புகன்றெடுத் தழைப்பர் பூசன்
மகிழுவர் நகைப்பர் வெற்றி வால்வளை முழக்கஞ் செய்து
திகழுவர் கணையின் மாரி சிந்துவர் தெழித்துச் செல்வர்.

(ககச)

புரத்தனை யட்ட செல்வன் புதல்வனு மவுணன் சேயும்
விரைந்தெதிர் மலைந்த காலே முறைமுறை வெகுண்டு விட்ட
வரத்தெறு பகழி மாரி யகிலமும் விரகிச் செலலக்
கரத்தன் விரவி திங்கள் கலைகளுந் குறைந்த தன்றே.

(ககடு)

வேறு.

காலொப்பன கூற்றொப்பன கனலொப்பன கவிவின்
பாலொப்பன வருமொப்பன பணியாபுரம் பொடித்த
கோலொப்பன கதிரொப்பன குன்றத்தனைக் கொன்ற
வேலொப்பன விருவிரரும் விடலுற்றிடு விசிகம்.

(ககக)

வரைபுக்கன புயல்புக்கன வான்புக்கன மறிதெண்
டிரைபுக்கன கடல்புக்கன திசைபுக்கன திசைசூழ்
தரைபுக்கன வண்டத்துழை தனிற்புக்கன பிலகதி
னிரைபுக்கன விளையோனுட னவுணன்விடு நெடுங்கோல்.

(ககஎ)

திரிகின்றன விருவோர்விடு தீவாளியு மவைபட்
டெரிகின்றன புயலின் குல மிருநாற்றிசைக் கரியுங்
கரிகின்றன புவிவிண்டன கடல்வாற்றின வுடமீன்
பொரிகின்றன வுலகெங்கணும புகைவிம்மிய தன்றே.

(ககஅ)

பொடியோங்கிய திறன்மொய்ம்புடைப் புலவன்விடு சரத்தை
வடியோங்கிய கணைமாரியி னருக்கன்பகை மாற்றுங்
கொடியோன்மகன் விடுவாளியைக் குதைவெங்கணை மழையா
னெடியோன்றனித் துணையானவ னறுத்தேயுட னீக்கும.

(ககக)

போரிவ்வகை யிருவீரரும் பொரலுற்றிடு பொழுதிற்
பாரின்மலை கின்றோர்களு மிமையோர்களும் பார்த்தா
ராரிக்குள ரிவரேயென வமாசெய்தவ ரம்போர்
வீரத்தனி லெவரேயிவர்க் கணையென்று வியந்தார்.

(கக௦)

அவ்வேலையி னூரூயிர மடுவெங்கணை யதனான்
மைவேலையில் வருபாணுவைத் தனைபூட்டிய மைந்தன்
செவ்வேலவன் நிருத்தூதுவன் தேரைப்பொடி பதித்தி
யெவ்வேலையும் வெருக்கொண்டிட விடியேறென வார்த்தான்.

(ககஉ)

ஆர்க்கின்றழி விறன்மொய்ம்புடை யறிவன்சின்ன திருகிச்
சீர்க்கின்றவிண் மிசைகின்றதன சிலைகா லுற வாங்கிக்
கூர்க்குங்கணை போராயிரங் கொளுவித்துரந் திட்டுக்
கார்க்கின்றமெய் யவுணர்க்கிறை கடுந்தேர்துகள் கண்டான்.

(ககஉ)

வையந்துக ளாயிற்றிட வானத்திடை நின்ற
வெய்யன்பெருஞ் சினஞ்செய்துவில் வீரன்மன துரத்தி
ணையஞ்சுநஞ் சயில்வாளிபுக் கழுந்தும்படி துண்டிச்
சையந்தனைக் கடந்தேவளர் தடந்தோள்புடைத் தார்த்தான்.

(ககஉ)

உரத்திற்புகு நெடுவாளியி னுளநொந்திடு முரவோன்
கரத்திற்சிலை தனிலேழிநு கணைபூட்டினன் செலுத்தி
வருத்திறனைக் கிணையில்தொர மன்னன்மகன் மனது
சிரத்திற்பொலி மகுடந்தனைச் சிந்தித்துகள் செய்தான். (கஉச)

மாண்கொண்டிடு முடிசுந்திட வறியானெனத் திகழு
மேண்கொண்டிடு சூரன்மக னேழேழ்கணை தூண்டித்
தூண்கொண்டிடு திறன்மொய்ப்புடைத் தொல்லோனும் பிணித்த
நாண்கொண்டிடு கவசந்தனை நடுவேதுணித் திட்டான். (கஉடு)

ஆகம்படு நெடுஞ்சாலிகை யழிவெய்தலு மழல்கா
னாகம்படு சடைபோன்சுந் தனற்தென நகையாப்
பாகம்படு பிறைபோலெழு பருவாய்க்கணை செலுத்தி
மேகம்படு மணிமேனியன் விலலைதுணி பித்தான். (கஉசு)

வில்லொன்றிரு துணியாதலும் வெங்கூற்றினும் வெகுளா
வல்லொன்றிய மனத்தியவ னயன்முன்கொடுத் துள்ள
வெல்லொன்றிய தனிவேலினை பெய்திதிங்குவன் மண்ணைக்
கொல்லென்றுரைத் தூரவோன்மிசை குறித்துச்செல விடுத்தான். (கஉௌ)
வேறு.

விடுத்த காலை யி னித்திறந் தெரிந்திடும் விறலோ
னடறபெ ருங்கணை யாயிர கோடிக ளதனைத்
தடுத்தி மெபடி செலுத்தின னவைபெலார் தடிந்து
வடித்த வேற்படை வாள்வழிக் கொண்டுவந் ததுவே. (கஉஅ)

வந்த காலை யி லதன்வலி நோக்கியே வள்ள
லிந்து சேகர னுதவிய நாந்தக மெடுத்தாக்
கந்த வேளாடி வழுத்தியே கருகலன் விடுத்த
குந்த வெம்படை யிருதுணி பட்டிடக் குறைத்தான். (கஉக)

குறைத்த காலை யி லமரர்க ளாடினர் கொடியோன்
றிறத்த ராகிய வவுணர்க ளெங்கியே திகைத்தா
ரறத்தை யாறறிந் தினையவ னங்கது நோக்கி
யெறித்த ருஞ்சுடர் வாள்ளை யுறையகத் திட்டான். (கஉ௦)

அள்ளி லைத்தனி வேற்படை யிறுதலு மதனைக்
கள்ள விஞ்சைகள் பயின்றிடு சூரமகன் காணத்
தெள்ளி தம்மவோ வென்படை வலியெனைச் செப்பிப்
பொள்ளெ னக்கர வாள்மொன் றெடுத்தனன் பொருவான். (கஉக)

கருமு கிற்புரை மேனியன் கரத்தில்வாள் பற்றி
விரவு மின்னுவின கொடியென விதிர்த்துமுன் விசி
யுருமி டிக்குலத் தாவலங் கொட்டியார்த் துருத்துச
செருமு யூட்சியாற் சீரிளங் கோவினமுன் சென்றான். (கஉஉ)

சென்ற காலை யி லினையவன் மன்பெருஞ் சிலைகா
லொன்ற வாங்கியே பகழிபல் லாயிர முய்த்து
வென்றி வாட்படை யானுரங் கிழித்திட விடர்செய்
குனநல் வீழ்தரு மருவிபோல் வீழ்ந்தது குருதி. (கஉஉ)

பரிதி மாற்றலன் மிசைவரு பகழியும் பாரான்
குருதி வீழ்வது முரம்பகிர் வுற்றதுங் குறியா
நெருதன் மானமுந் தானுமா யோடினன் குறுகிச்
சுருதி யன்னவன் சிலையினை வாளினுற் றுணித்தான். (கந்.ச)

விலி றுத்தி லிவிலினேன் மிசைபடக் கிளர்ந்து
செல்லெ னத்தெழித தொருதன்வான் வீசினன் நிர்.ய
வல்ல லுறநிமி மிமையவ ருக்கது நோக்கி
யிலலை மறிவ விறந்தபின் னமரென்ப தென்றார். (கந்.ரு)

அங்க வெல்லையில் வீரவா ருப்பெய ரறிஞன்
நிங்கள் சூடிய வுலகடுந் தாதையிற் சீறித்
துங்க மிக்கதன் வாளுரீஇக் கறங்கெனச் சுற்றி
யெங்க ணேகுதி யென்றுபோ யவுணனை யெதிர்த்தான். (கந்.சு)

ஏற்றெ திர்த்திடு மெல்லையி னிரவியம் பகைஞன்
காறமெ னச்சென்று நேர்த்தன னிருவருங் கலந்து
சீற்ற நீரமையால் வாளம ருழந்தனா செங்கட்
கூற்று மங்கியுஞ் சமாபுரி கின்றகோட் பென்ன. (கந்.உ)

மாறு மாறுசென் றடிமுத லுறுப்பினை வாளால்
வேறு செய்திட வெறிசுவ ரன்னது விலகிக்
பூறு செய்திற் நாடுவ ரிடைதெரிந் துறாமற்
சூறையாமெனச் சுற்றுவா வட்டனை சூழ்வார். (கந்.அ)

இன்ன தன்மையி லிருவரும் வாளம ரியற்றி
மன்னு காலையிற் சூரமகன் விஞ்சையின் வலியாற்
றன்னை நேரிலா வினையவன் றடக்கைவா ளகற்றி
யன்ன வன்றிருத் தோணமிசை யெறிந்தன னன்றே. (கந்.கூ)

மாற்ற லன்கர வாளினு லெறிதலும் வள்ள
லாற்றன் மொய்ப்புடைக் குருதியா நிழிதர வதுகண்
டேற்ற மெய்தினன் சூரமக னிவன்றைக் கிளையோன்
நேற்றி டுங்கொலென நிரங்கினர் வானவர் துளங்கி. (கசு.0)

அன்ன காலையி லினையவ னறுமுகத் தமலன்
பொன்னின் சேவடி புந்தியி லுன்னியே புகழ்ந்து
மின்னு வானதன் வாட்படை வீசியே விரைந்து
துன்ன லன்வலத தோளினை வலியொடு துணிந்தான். (கசு.க)

துணித்த காலையில் வலதுகை தன்னொடு தொடர்ந்த
பணிதத னிச்சுடர் வாளினை யிடக்கையாற் பறித்து
மணிதத சுப்புக்கொண் மொய்ப்புடை யவுணர்கோன் மற்றுந்
தணிப்ப ருஞ்சினத் தன்னொடு முயன்மனன் சமரே. (கசு.உ)

தீய வன்றனி முயற்சியை நோக்கியே திறலோன்
றுப. வாளகொடே யன்னவ னிடக்கையைத் துணிப்ப
மாயை தொல்படை விடுத்திடு வேனென மதித்தா
னாய காலையி லறிஞனு மவன்மலை யறுத்தான். (கசு.கூ)

வாளி லங்கவ னடுதலுஞ் சென்னியும் வரைநேர்
தோளும் யாக்கையும் விழந்தன சூரியன் பகைஞ்
ஞா லந்தன னவனுயிர் வெளவியே நடுவ
ஞா னி மொய்ப்பனை வழுத்தியே தென்புலத் தடைந்தான். (கசச)

சூரன் மாமகன் முடிந்தது முனிவருஞ் சுரந்
மாரு நோக்கியே யாடினா பாடின ரார்ததார்
வீர வீரனீ யாமென விளவலை வியந்து
மாரி யாமென வவனமிசை பொழிந்தனர் மலர்கள். (கசரு)

நுவல ருந்திறம் சூர்மகன் பட்டது நோக்கி
யவல மெய்தியே யழிந்திடு பூதாக ளாரததுத
தவல ருந்திறல் வீரனை வழுத்தினர் தனது
கவலை நீங்கியே களித்தனன செங்கதிர்க் கடவுள். (கசக)

அன்ன காலையில் வீரவா சூபபெய ரறிஞன்
மனனு ளஞ்சிறந் தகலிரு விசம்பினைத தணவா
விந்தி லத்திடை வந்துதன் றுணைவர்தம் மினததைத்
துன்னி யாங்கவர் புகழ்ந்திட வினையன சொல்வான். (கசஎ)

ஆன தொல்பெரு மாயையா னம்மைமுன் னலைத்த
பானு கோபனை யட்டனம் பகர்த்தஞ் ஞறவு
தானு முற்றிய தாலினி யெம்பிரான மனமுன்
சேனை தன்னொடு மேவுதுஞ் செல்லுதி ரென்றான். (கசஅ)

மிக்க வீரனித் தன்மையை யுரைத்தலும் வினவி
முக்க ணயகன் சூமரவே ளிணையடி முன்மை
புக்கு நென்னலுந் தொழுதில நன்றுநீ புகன்றாய்
தக்க தேயிது வென்றனா துணைவரார் தலைவா. (கசக)

ஆங்கவ் வெல்லையி னம்பிதன் னினைஞரு மடுபோர்
தாங்கு பூதருந் தானையர் தலைவருந் தழுவிப
பாங்கர் வந்திடப் பொருகன மொருவிய் படர்ந்து
பூங்கி டங்குசூழ் பாசறை யிருக்கையுட் புகுந்தான். (கரு0)

சோதி நீடிய பாசறை புகுந்திடு தூயோன
பூதா தமமொடுந் துணைவாக டமமொடும போந்து
காத லாகியே யறுமுகத் தையனைக் கண்டி
பாத பங்கயந் தன்னிடைப் பன்முறை பணிந்தான். (கருக)

பரிந்து பன்முறை வணங்கியே யெழுதலும் பகவன
மெரிந்து நோக்கிநீ சூரமக னொடுபார செய்து
வருந்தி யாங்கவற செறறனை யாதலின் மகிழ்ந்தாம்
விரைந்து கேண்மதி நலகுதும் வேண்டிவ தென்றான். (கருஉ)

என்று மூவிரு முகமுடைப் பண்ணவ னியம்ப
நின்று போற்றிடு மிளையவ மெம்பிரா னின்னை
யன்றி யான்செய்த செயலிலை யாயினு மடியேற்
கொன்றி மறந் ஁ னுருளிய வேண்டிமென் றுரைப்பான். (கருக)

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலே யிர்திர னரசினைக் கணவினும் வெஃகேன்
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால கின்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் மமியேன். (கருசு)

அந்த நல்வர முத்தியி னரியதொன் ததனைச்
சுந்தை செய்திடி தவத்தரும் பெறுகிலர் சிறியே
னுய்த்தி டும்வகை யருள்செய வேண்டுமென் றுரைப்ப
வெந்தை கந்தவே ளுனக்கது புரிந்தன மென்றான். (கருரு)

உடைய தொல்விறல் வாருவுக் கிவ்வர முதவிப்
புடையி னிற்றொழு துணைவர்க்கு நல்லருள் புரியா
வண்டய மற்றவ ரிருக்கைகள் வைகுவா னருளி
விடைபு ரிந்தனன் யாவர்க்கு மேலதாம் விமலன். (கருகி)

செங்க திர்ப்பகை யட்டவன் முதலிய திறலோர்
புங்க வன்றனைத் தொழுதுதம் மிருக்கையிற் போனா
ரிங்கு மற்றிது கின்றிட வவுணர்தம் மிறைவற்
கங்க னுற்றிடு செய்கையை மேலினி யறைவாம். (கருள)

வேறு.

சுதிவர் புரிந்ததே லிறைவன் மன்னையுங்
காதுவ ரென்பது கருத்துட் கொண்டெழா
வாதுவர் கவனமா வழிகொண் டாலெனத்
துதுவ ரோடினர் துளங்கு நெஞ்சினார். (கருஅ)

மதிதொடு கடிமதின் மகேந்தி ரப்புரத்
ததிர்தரு முரசொலி யவிந்து துன்பினன்
முதிர்வுறு மழுசூரன் முழங்கும் வீதிப்பாய்க்
கதுமென வரசவைக் களதது ளேகினார். (கருசு)

துன்னிய பெரும்புன றாண்டி கண்ணின
ருன்னருந் துயரின ருயிர்க்கு நாகியா
மன்னவ னிணையடி வணங்கி யுன்மகன்
முன்னுது துதனன் முடிவுற் றுனென்றார். (கரு௦)

தாழ்ந்தவர் மொழிந்திடி தன்மை கேட்டலுஞ்
சூழ்ந்திடி திருவுடைச் சூர னென்பவ
னாழ்ந்திடி துயர்க்கட லமுற்சி ய்யாவென
வீழ்ந்தனன் புரண்டன னுயிர்ப்பு வீங்கினான். (கருக)

நக்குறு சுடரென நடுக்க முள்ளுற
மிககெழு சூருநீர் விழிகள் கான்றிடத்
தொக்குடல் வியர்ப்பொடு துளக்கங் கொண்டிட
வக்கண மயங்கின னறிவு சோர்ந்துளான். (கருஉ)

தளர்ந்துடல் வெதும்புறத் தன்கண் சோர்வுற
வுளர்த்திரி வுறவுயி ருச லாடிட
விளிந்தவ ராமென வீழ்ந்து மான்றவன்
றெளிந்தன னீரங்கின னிணைய செப்பினான். (கருகூ)

வேறு.

மைந்தவோ வென்றன் மதகளிறோ வல்வினையேன்
 சிந்தையோ சிந்தை தெவிட்டாத தெள்ளமுதோ
 தந்தையோ தந்தைக்குத் தந்தையிலான் கொன்றனனோ
 வெந்தையோ கிண்ணை யிதமகோ வளர்த்தனனோ.

(௧௬௪)

வன்னச் சிறுவர்பலர் மாய்ந்தா ரவர்மாய்ந்து
 முன்னைத் துணையென் றுளங்கொண் டிருந்தனன
 லென்னைத் தனியேவைத் தெந்தையுமே குற்றனையேற்
 பின்னைத் தமியேன் பிழைக்கும் படியுண்டோ.

(௧௬௫)

ஒன்னர் சிறையைவிடி னுய்வுண்டா மென்றுமுனஞ்
 சொன்னா யதுவுமிகழ்ந் துன்னைத் தோற்றனன
 லென்னா மினியதனை யென்னுவதி யாவருக்குந்
 தன்னால் வராத வினையுளதோ தக்கோனே.

(௧௬௬)

நன்றி தலசமர்க்கு நண்ணுவது நண்ணலர்மே
 லென்றீர மாக விசைத்தாயா னேகாமற்
 சென்றி யெனவே செலுத்தியுனைப் போக்கினன
 லொன்றிங் குளதோ பிழையுன மிசையையா.

(௧௬௭)

கைப்போது கொண்டு கடவுளர்க ளெல்லோரு
 முப்போதும் வந்து முறையால் வழிபடுவா
 ரொப்போத வில்லா வுனதுமே லுள்ளபகை
 யிப்போ துடனீங்கி யேமுற நிருந்தாரோ.

(௧௬௮)

உன்னனைக் கஞ்சி யுறங்கா துழன்றிடுமா
 லிந்தா டனினி யிறந்தா யெனமகிழ்ந்து
 பன்னாகப் பாயல் படுத்திருவர் கால்வருடத
 தொன்ன ளெனவே கவலையின்றித் தஞ்சானே.

(௧௬௯)

நந்தா னவர்குலதது நாயகமே நண்ணினர்க்கோர்
 சிந்தா மணியே திருவேயென் றெள்ளமுதே
 யெந்தாய் தனியேபோ யெங்கிருந்தா யங்கேயான்
 வந்தாலு முன்றன் மதூரமொழி கேட்பேனோ.

(௧௭௦)

சேராத சூழ்ச்சித் துணைவர்சிறு ரெல்லாருஞ்
 சேரார் பொருதலைபபச் சென்றெழிந்து போயினரா
 லாராய்ந் தெனதுதய ராற்றுவதற் காருமிலை
 வாராய் புதல்வா கடிதோடி வாராயே.

(௧௭௧)

நீடித் திகழ்கதிராற் றீண்டி கினது சிறை
 வீடிச் சதூர்முகத்தோன் வேண்டிடநீ விட்டபின்னர்
 வாடித் தளர்ந்து வசைபடைத்த வெய்யவன
 ரோடித் தகனத் துளமகிழ்ந்து செல்லாரோ.

(௧௭௨)

பற்றா ரடித்தொண்டு பேணிப் பரந்துழலு
 மொற்றா னவனோ வுனைத்தா னடவல்லா
 னற்றார் தமதுடலுக் காவியாய்ச் சென்றிடவே
 கற்றாயே லெனனை மறத்திடவுங் கற்றாயோ.

(௧௭௩)

மாகொற்ற மைந்தன் மடிந்தா னெனக்கேட்டு
மேகிற் றிலையா லிருக்கின்ற தின்னுமுயிர்
வேகுற்ற துள்ள மிகுதுயரம் வந்தவழிச்
சாகுற்ற தோர்வரமுஞ் சங்கரன்பாற் பெற்றிலனே.

(௧௭௪)

வெற்றி யுளமதலை வீந்தால் விளியாமன்
மற்று மெனதுயிரும் வைகும் வலிதாகச்
செற்றிடலு மாகாதென் செய்கே னழியாமற்
பெற்ற வரமும் பிழையாய் முடிந்ததுவே.

(௧௭௫)

ஆவியே கண்ணே யரசே யுணைச்சமருக்
கேவியே யிவ்வா றிரங்குதற்கோ விங்கிருந்தேன்
கூவியே கொண்டிசெலுங் கூற்றுலவனொற ரோவறியேன்
பாவியே னிர்தப் பதிபுகுந்த தூதுவனே.

(௧௭௬)

கூற்றோ னகரிற் குறுகினையோ வன்னதன்றேல்
வேற்றோ ரிடந்தன்னின் மேவினையோ யானொன்றுந்
தேற்றேன் றனியே தியங்குகின்றே னித்துயர
மாற்றே னரசேயென் னொயிரே வாராயோ.

(௧௭௭)

என்ன விரங்கி யிறைவன் வருந்ததலு
மன்ன னுழையி லவுணர் சிலரோடிக
துன்னார் களத்திற் றுணிவுற்ற சீர்மதலை
பொன்ன ருடலங் கொடுபுலம்பிப் போந்தனரால்.

(௧௭௮)

வேறு.

சேந்த குஞ்சிச் சிலதர்செஞ் ஞாயிறு
பாய்ந்த வண்ணல் படிவ மிசைக்கொளா
வேந்தன் முன்னுற வுய்தது விரைந்தவன்
பூந்தண் சேவடி பூண்டு புலம்பினார்.

(௧௭௯)

அண்டர் தம்மை யருஞ்சிறை வீட்டியே
தண்ட கஞ்செய் தனிக்குடை மன்னவன்
றுண்ட மாகிய தோன்றன் யாக்கையைக்
கண்ட ரற்றிக் கலுழ்ந்து கலங்கினான்.

(௧௮௦)

அற்ற மைந்தன் சிரத்தினை யங்கையாற்
பற்று நல்லெழில் பார்த்திடுங் கண்களி
லொற்று முத்த முதவு முரணிலாப்
புற்ற ராவி லுயிர்க்கும புரளுமால்.

(௧௮௧)

துஞ்ச லாகித் துணிவுற்றுந் தெவ்வர்மே
னெஞ்ச கொண்ட ரெடுஞ்சினந் தீர்க்கலை
விஞ்ச மானமும் வீரமும் வன்மையு
மெஞ்ச மேகொ வினியுன்னொ டென்னுமால்.

(௧௮௨)

கையி லொன்றைக் கதமெனப் பற்றிடாச்
செய்ய கட்படு செம்புன லாட்டியே
வெய்ய வற்கொடு விண்ணினுந் தந்தகை
யைய வீதுகொ லோடுவன் றரற்றுமே.

(௧௮௩)

வாள ரம்படு வாளிகண் மூழ்கலிற்
சாள ரங்க னெனபபுழை தங்கிய
தோகை மார்பினை நோக்குந் தொலைவினா
வானை நீயல தாருள ரேயெனும. (க௮௪)

பாறு லாய பறந்தலை தன்னிடை
வேறு வேறது வாககின் மெய்யினைக்
கூறு செய்தவ னாவி குடித்தலா
லாறு மோவென் எனகதுய ரென்றிடும். (க௮௫)

மூண்ட போர்த்தொழின் முற்றிய வென்மக
னீண்டு வந்ததொர் தூதுவ னெற்றிட
மாண்டு ளானென் றுரைத்திடிண் மறறியா
னூண்ட பேரர சாற்றனன் தேயெலும. (க௮௬)

சிரத்தை மார்பினைச் செங்கையைத் தொன்மைபோற்
பொருத்தி நோக்கிப் புரளுமென் புந்தியை
வருத்த மாசுல மற்றது கண்டுநீ
யிருத்தி யோவுயி ரேயின்னு மென்றிடும். (க௮௭)

மருளு மங்கை மறிக்கு மதலையை
யருளி னோக்கி யமும்விழுஞ் சோர்வுறும்
புரளும் வாயிற் புடைக்கும் புவிபிடை
யுருளு நீட வுயிர்க்கும் வியர்க்குமே. (க௮௮)

மன்னர் மன்னவன் மற்றிது பான்மையா
வின்ன லெய்தி யிரங்கலு மச்செயல்
கன்னி மாநகர்க் காப்பினுள் வைகிய
வன்னை கேட்டன ளாகுல மெய்தினுள். (க௮௯)

நிலத்தில் வீழ்ந்து சரிந்து நெடுமயிர்
குலைத்த கையள் குருதிபெய் கண்ணின
ளலைத்த வந்திய ளாற்றருந் துனடினள்
வலைத்த லைப்படி மஞ்ஞையி னேங்கினாள். (க௯௦)

அல்லல் கூர்ந்த வவுணன்றன் காதலி
தொலை வைகிய சூழலை நீங்கியே
யில்லை யாகிய வெனமகற காண்பெனன்
மொல்லை யாவலித் தோடின ளேகினாள். (க௯௧)

மாவ லிக்கு மடங்கலொப் பான்மனிக்
காவ லிக்குத் துயர்வந்த கன்னிமீர்
நாவ லிக்கண நண்ணுதி ரென்றுகூ
யாவ லித்தன ராயிழை மாறெலாம். (க௯௨)

வாங்கு பூதுதன் மன்னவன் தேவிதன்
பாங்கர் மங்கையர் பற்பல ருங்குழிஇக்
கோங்க மன்ன முலைமுகக் கொட்டியே
யெங்கி யேதுய ரெய்தி யிரங்கினாள். (க௯௩)

இந்தி ரைக்கு நிகர்வரு மேந்திழை
யந்த மில்லதொ ராயிழை மாறொடு
முந்தி யேகி முடிந்து துணிந்திடு
மைந்தன் மீமிசை வீழ்ந்து மயங்கினான்.

(க௯௪)

மயங்கி னுள்பின் மனந்தெளி வெய்தினு
ருயங்கி னுண்மிக வோவென் றரற்றினு
டியங்கி னுருரு மேறு தினைத்திடு
புயங்க மென்னப் புரண்டு புலம்பினான்.

(க௯௫)

வேறு.

வெய்யோ எனென்றாழ் தீண்டுத லோடும் விண்ணிற்போய்க்
கையோ டன்னொ பறறினை வந்தென் கண்முன்ன
மொய்யோ டன்று வெஞ்சிறை செய்த முருகாவோ
வையோ கூற்றுக் கின்றிறை யாவ தறியேனே.

(க௯௬)

பண்டே வானஞ் செந்தழன் மூட்டிப பகைமுற்றுங்
கொண்டே சென்று யப்பக லுன்றன் கோலத்தைக்
கண்டே னின்றே யிக்கிடை தானுங் காண்பேனே
விண்டே னல்லே னிவ்வுயிர் தன்னை வினையேனே.

(க௯௭)

செந்தேன் மல்கும் பூமகள் செங்கைக் கிளியொன்று
முந்தே நின்னை வேண்டிட மொய்ம்பா லதுவாங்கித்
தந்தாய் நொந்தேற் கின்றொரு மாற்றந் தருகில்லா
யந்தோ வந்தோ செய்வகை யொன்று மறியேனே.

(க௯௮)

பாபத் தாலோ விண்ணவ ரானோர் பலர்கூறுஞ்
சாபத் தாலோ யாரினு மேலார் தனிமூவர்
கோபத் தாலோ வெவ்வகை யாலோ குறியேன்யான்
சோபத் தியால் வாடின னின்னைத தோறமேனே.

(க௯௯)

பொன்போன் மேனிக் கந்தனை யிவ்வூர் புகுவித்துக்
கொன்போர் மூட்டி மைந்தரை யெல்லாங் கொல்வித்துத்
துன்போ டிந்நா ணியு மிறப்பச் சூழ்ந்தாரே
யென்போ லாக வானவர் மாத ரெல்லோரும்.

(௨௦௦)

வான்று வுற்ற வச்சிர மொய்ம்பன் வடவைததிக்
கான்று லிக்கும் வன்னி முக்ததுக் கழல்விரன்
மூன்று னூற்றுப் பத்தினர் யார்க்கு முதல்வந்த
தோன்று வென்றே நின்னை யிறைஞ்சிச் சூழ்ந்தாரோ.

(௨௦௧)

துன்றோர் பெற்ற மெய்யொடு புந்தி துணிவாகச்
சென்றே வானிற் புக்கனை நின்பாற் செலும்வண்ண
மொன்றே யுள்ளந் தான்றுணி யாதா லுலவெய்து
நன்றே நன்றே சிந்தையும் யானு நண்பம்மா.

(௨௦௨)

கருந்தேன் மொய்த்த வண்டென மின்னார் கட்கெல்லாம்
கிருந்தே யாகு நின்னனட காணும் விதியற்றேன்
மருந்தே யன்னாய் நின்னை யிழந்தேன் மறறிங்ந
ணிருந்தே னல்லேன் றுஞ்சின னன்றோ வினியானே.

(௨௦௩)

நையா கிற்குந் தேவர் தமக்கு நனிதுன்பஞ்
செய்யா கிற்ற னன்றல வென்றே னதுதேரா
தையா நினைத் தோற்றனன் மன்ன னவனுந்தா
னுய்வான் கொல்லோ தன்னுயிர் தானு மொழியாதே. (௨௦௪)
வேறு.

என்றிவை பன்னித் தேவி யிரங்கின ளிரங்க லோடு
கின்றிடு துணைவி மாரு நீடுதொல் கிளோர் யாருங்
கன்றொழி புனிற்றா வென்னக கதறினா காமர் மூதூர்
வென்றியை நீங்கி யந்நாள் விழுமநோய் மிக்க தன்றே. (௨௦௫)

அன்னது காலே தன்னி லவுணர்கோ ளிரக்க நீங்கிப்
பன்னாஞ் சிறப்பின் மிக்க பதுமையே முதலோர் தம்மைத்
தொன்னிலை யிருக்கை யுயததுத துண்ணெனச் சிற்றங் கொண்டு
தன்னுழைத் தொழுது நின்ற தானவாக் கிதனைச் சொலவான். (௨௦௬)

மாற்றலர் தொகையை யெல்லாம் வல்லையி லின்றே செற்றுச்
சீற்றமாய்க் குருதி வீட்டித் தீமக மொன்றை யாற்றி
யீற்றுறு மைந்தன் மன்னை யெழுப்புவ னிந்த மெய்யை
வீற்றொரு சாரி னிட்டு விடாதுபோற் றிடுதி ரென்றான். (௨௦௭)

அன்னது பலருங் கேளா வழங்குதென் றெறித்து மைந்தன்
பொன்னுட லொருசா ருய்த்துப் போற்றினா போற்ற லோடு
மன்னவன் வெகுணுடு நந்த மாற்றலர் தொகையை யெல்லா
மென்னினோ யோனுக் கூளு வளிப்பனென் றெண்ணங் கொண்டான். (௧)

தும்பையஞ் சுழியல் வேய்ந்த சூர்முத லிவ்வா றுன்னிச்
செம்புன லொழுது பைங்கட் தேறிற் சிலரை நோக்கி
யம்புதி வடாது பாங்க ராகரத் தரசு செய்யு
மெம்பியை வல்லை யோடிக் கொணருதி நீண்டை யென்றான். (௨௦௯)

ஆ திருவிருத்தம் - ௧,௯௨௩.

வ ச ன ம்.

சூரபன்மன் இவ்வாறு வருந்துகையில், சூரியோதயமாயிற்று. இவன்
வருந்துஞ்செய்தியைத் தூதர்கள் பானுகோபனுக்கறிவிக்க, அவனெழுந்து சூரபன்
மனிட்டுச்சென்று, இனிமது வாழ்வழியுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, வீரவாகு
வையும் சண்முகனையும் வெல்வதரிது, ஆதலால் நாம் தேவர்களைச் சிறைவிலுவதே
நலமென்றான். அதைக்கேட்டசூரன், அவனைநோக்கி, நீ பயத்தனைபோலும்,
நீபோய்த் தூங்கிக்கொண்டிருவென்றான். அதுகேட்ட பானுகோபன், நான்செய்த
பிழையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று வணங்கி விடைபெற்றுப் போர்க்கோலங்
கொண்டு போர்க்களத்தையடைந்தான்.

இவ்வாறு பானுகோபன் போர்க்களத்தையடைதலும் பூதவீரரும் அவுணவீர
ரும் எதிர்த்துப் போர்செய்கையில் பூதவீரர் தோற்றேடினர். அப்போது பிற்
படையில்லின் பூதவீரர் அவுணர்களை ஒடிப்போம்படி போர்செய்தனர். அதைக்
கண்ட பானுகோபன் பூதவீரர்கள்மேல் கொடுங்கணைகளையேவினான். அதனால்
பூதவீரர் வருந்துவதைக்கண்ட வீரவாகுதேவா அவுணப்படை சிதறியோடும்படி

பாணப்பிரயோகஞ்செய்தார். அதன்பிறகு பாணகோபன் சில பாணங்களைவிடுத்து வீரவாகுதேவருடைய வில்லையொடித்தான். வீரவாகுதேவர் ஒரு வேற்படையேவினார். அது பாணகோபனது நெற்றியிற்பட்டது. அதற்குமேல் வாயு அஸ்திரம் அக்கினி அஸ்திரம் முதலிய தெய்வக்கணைகளை இருவருமேவிப் போர்செய்கையில், பாணகோபன் மாயையால் மறைந்துநின்று பாணமழைபொழிந்தான். வீரவாகுதேவர் ஞானாஸ்திரமேவி அவன் மாயத்தையழித்தார். இவ்வாறு இருவரும் நெடுநேரம் போர்செய்து முடிவில் வீரவாகுதேவர் பாணகோபன் தலையையும் தோள்களையும் வெட்டித்தள்ளினார். அவனும் இறந்துபட்டான். வீரவாகுதேவர், பூதவீரர் முதலியோர் சூழ்ச்சென்று சண்முகன் சந்திரையையடைந்து வணங்கினார். பெருமான் இவரைநோக்கி, பாணகோபனை வென்றவந்தாய், உனக்குவேணவெது யாதென்று கேட்க, எனக்கு உன் திருவடிக் கன்புசெய்தலே வேண்டுவது என்றசொல்ல, சண்முகனும் அப்படியே யாருகவென்று விடைதரப் பெற்றுத் தம்மிருக்கையையடைந்தார். பாணகோபன் இறந்துபட்ட செய்தியைத் தூதர்சொல்லக் கேட்ட ரூபன்மனும் அவன் மனைவியாகிய பத்மகோமளையும் மிகுதியாகிய துக்கசாகரத்தில் அழந்தினார்கள்.

பாணகோபன்வதைப்படலம்முற்றிற்று.

சிங்கமுகாசுரன்வதைப்படலம்.

என்னலு மொற்றர் கேளா விறைவனை யிறைஞ்சி யேகி யுன்னுறு நினைப்பின் முந்தி யுதந்தத் தளக்கர் நண்ணி மன்னகா புகுந்து ஞொள்ள கடந்துமந் திரத்துட் புகுச் சென்னியா யிரங்கொண் டொள்ள சிங்கமா முகவற் கண்டார். (க)

களித்தனர் மகிழ்ந்து தூதர் கான்முறை வணங்கி நிற்ப வளித்திடு மரசின் வைகு மரிமுகன் வந்த தென்னை கிளத்திடு வீரக னென்னக் கேடிலா வவுணர் மேலோன் விளித்தன னைய நினை விரைந்தனை வருக வென்றார். (உ)

வேறு.

சரத்தினுங் கடியவரினைய சாற்றலு மரித்திறன முகத்தவன் வினவி யாயிடை விருத்தமுன் டேலது விளம்பு வீரெரு வுரைத்தன னன்றென வெரமறர் கூறுவார். (ங)

தம்பியை வரையொடு துதிக்கொள் வேலினு லம்புவி வரைப்பில்வந் தட்ட கந்தவே ணம்பதி முன்வட நகர்வந் தெய்தினுன் செம்பது மன்முதற் தேவர் சூழவே. (ச)

வந்திடு மெல்லேபோய் மலைந்து பைபயப் புந்திகொ ளமைச்சருஞ் சிறுநும் பொன்றினு ருயந்தன னிரணிய னுததி யோடினா னெந்தையங் கிருந்தனன் புதுமை யீதென்றார். (ஞ)

தொழுந்தனைக் கையுடைத் தூத ரின்னண
மொழிந்தது வினவலு முனிவு மானமு
மழுந்திடு துயரமு மாகம் போழ்ந்திட
வெழுந்தன னவுணரோ டேகன் மேயினான். (௬)

முன்புறு கடையுறு மொய்த்த தூதரை
யென்பெருஞ் சேனையைக் கொணாதி ரீண்டெனத்
தென்புலக் கோமக னொற்றிற் செப்பலு
மன்பெருந் தானைகள் வல்லை வந்தவே. (௭)

தூசிகொ ணற்படை துவன்றிச் சேர்தலு
மாசுறு மரிமுகத தண்ணல கண்ணுறீஇப்
பாசன மன்னவா பாங்கர் சுற்றிடத்
தேசுடை மணிநெடுந் தேரொன் றேறினான். (௮)

தாரொலி செய்தன தாவ்வ யப்பரி
பேரொலி செய்தன பிறங்கு ஸூட்கைசோ
காரொலி செய்தன கண்டை யார்த்தன
தேரொலி செய்தன தெழித்த சில்வியே. (௯)

மூரட்டுடி சல்லிகை முரசங் காகள
முருட்டுறு சுரிமுக முடுக்கை தூந்துபி
திரட்டுறு தண்ணுமை திமிலை யாதிக
ளிரட்டிய கேதன மெங்கு மீண்டிற்றே. (௧௦)

தழங்குரன் மால்கரி புரவி தானவ
ரழுங்குறு தேர்கிரை யனிகம் வானமே
வழங்குறு நெறியதா வலிதற் சென்றன
முழங்கில பெயர்கில முகில்க ளஞ்சியே. (௧௧)

ஏயிது தன்மையி னீண்டு தானைகள்
பாயின சென்றிடப் பரிதி போலொளி
ராயிர மவுலிய னவுணர் நாயகன்
சேயுயர் விசும்பினி லெழுந்து சென்றனன். (௧௨)

கன்னலொன் றளவையிற் ககனத் தாற்றினா
சென்னிகள் பலவுடைச் சீய மாமுகன்
மன்னவ னுறைதரு மகேந்தி ரபபுரந்
தன்னினன வெருவியே சுராக ஸோடவே. (௧௩)

அடைத்தலை நீங்கிய வம்பொற் கோநகர்க்
கடைத்தலை வந்தனன் கனகத் தேரொரீஇப்
படைத்தலை மன்னவர் பரவ வுளபுகாக்
கிடைத்தலை மேயினன் கெழுமு சூரவை. (௧௪)

அரசியல் புரிந்திடு மவையை நண்ணிய
முரணுறு சிங்கமா முகததன் முன்னவன்
றிருவடி மலர்கனிற் சென்னி தீண்டிறப்
பரிவொடி வணங்கினன் றொழுத பாணியான். (௧௫)

வணங்கிய தம்பியை மலர்க்கை தொட்டெடா
விணங்கிய மாப்புறுத் திறுகப் புல்லலு
நிணங்கவர் வேலினாய் நினது செம்முக
முணங்கிய துற்றதெ னுரைத்தி யாலென்றான். (௧௧)

என்னலு மவுணர்கோ னினைய வன்றனை
முன்னுற விருத்தியே முரணின் மேலையோ
யென்னிடை யுற்றன விசைப்பன் கேளொ
வன்னவ னுணர்வகை யறைதன் மேயினான். (௧௨)

அன்றுநீ போந்தபின் னயில்கொள் வேலினுற்
குன்றினை யெறிந்திடு குமர னென்பவன்
றன்றுணைச் சேனையுந் தானு மிந்நகர்
சென்றனன் பாசறை சோந்து வைகினான். (௧௩)

மற்றவன் சேனைகண் மலைய மைந்தர்க
ளிற்றன ரமைச்சனு மிறந்து போயின
னற்றன தானையு மாட கப்பெய
ருற்றவ னிரிந்தன னுததி யோடினான். (௧௪)

பொங்குளை யரிமுக புகுதி யின்னதாற்
சங்கையில் படையொடு சமரி னேகியே
யங்கவன் வலியினை யடர்த்து மீளுதி
யிங்குளை விளித்தன னிதனுக் காவென்றான். (௧௫)

எஞ்சலில் சூரன்மற் றிதனைச் செப்பலும்
வெஞ்சின வரிமுக வீரன் மேர்வுறு
நெஞ்சினி லாகுல நிகழ முன்னவன்
செஞ்சரண் வீழ்ந்துகின் றிதனைச் செபபுவான். (௧௬)

மல்லலம் புயமுடை மைந்தர் தங்களைத்
தொலையி லமைச்சரைச் சுற்றத தோர்களை
பெல்லவர் தம்மையு மிழந்து வைகினாய்
புல்லிது புல்லிதான் புந்தி யெண்ணமே. (௧௭)

மூலமு முடிவுமில் லாத மூர்த்தியைய்
பாலனென றெண்ணினை படுவ தோர்ந்திலை
யாலம தானதே யைய வென்மொழி
மேலையின் விதியையரா வெல்லு நீரினார். (௧௮)

சென்றிடு புனலினைச் சிறைசெய் தாவதென்
னின்றினி யேகியே யெண்ண லாரொனத்
துன்றிய சூழுவெலார் துடைத்து துங்கியே
கின்றிடு கின்றன னீயுங் காண்டியால். (௧௯)

கந்தனு மொருவனைக் கடக்கப் பெற்றிடின
வந்துனைக் காண்பனான் மற்ற தில்லையே
லந்தம தடைவரா லாரு மையநீ
புந்தியி னினைந்தன புரிதி யாலென்றான். (௨௦)

என்றுகை தொழுதுபின் னிறையு மவ்விடை
நின்றிலன் விடைகொடு நிருத னேகியே
துன்றிய தானைகள் சூழ மற்றவ
னென்றுதன் மந்திரத் துறையு ளெய்தினான். (உ௬)

போனக மேருவும் புடையிற் சூழ்வரு
மூனெனும் வரைகளு முலப்பில் சோரிநீர்
தேனெடு பாறயிர் தேற லாதிக
ளானபல் கடல்களு மயிறன் மேயினான். (உ௭)

வாசநீர் தோய்ந்திடு நரந்த மான்மதம்
பூசினன் பாளித மிசைபு னேந்தனன்
விசுபன் மதுமலர் மிலைச்சு கினறனன்
காசினி வரைப்பெலாங் கந்தஞ் சூழ்தா. (உ௮)

களைந்தனன் பழையன கவினப் பூண்டனன்
வளந்தரு கின்றதோர் யாணர் மாண்கலன்
மிளிர்ந்திடு தினகரர் புணரி வீழ்ந்துழி
யொளிர்த்துடன் பலகதி ருதிக்கு மாறுபோல். (உ௯)

படிதவிர் பருப்பதம் பத்து தூற்றினின்
முடிதொறு மிளம்பிதை முளைத்த வாறுபோ
னெடுமைகொ ளரிமுக னெற்றி தோறும்வெண்
பொடிதனை யணிந்தனன் புனித மாயினான். (௩௦)

தண்டமு நேமியுஞ் சங்க ரன்றரக்
கொண்டதோர் சூலமுங் குவிச மேழுத
லண்டர்தம் படைகளு மன்னை யீர்த்திடு
திண்டிதற் பாசமுஞ் செங்கை பற்றினான். (௩௧)

கைத்தலம் யாவையுங் கதிர்கள் கான்றிட
வெத்திறப் படைகளும் பின்ன ரேந்துரூப்
பத்துறா ரூயிரம் பரிகள் பூண்டதோர்
சித்திர மணிநெடுந் தேரி லேறினான். (௩௨)

தந்திரத் தலைவருந் தனயர் யாவருஞ்
சிந்திரத் தொகுதியுந் தேரு மாக்களு
மிந்திரப் பெருவளம் யாவுஞ் சூழ்தா
மந்திரத் திருநகர் வாயி லெய்தினான். (௩௩)

வேறு.

மேற்படு கேசரி வெம்முக வீரன்
மாற்படு கோநகர் வாய்தலின் மேவ
நாற்படை யானவு நண்ணின வெம்போ
ரேற்புடை வெள்ளமி லக்கம தன்றே. (௩௪)

வானவ ரேற்றமு மண்ணவர் வாழ்வுந்
தானவ ரின்னலு நீக்கிய தக்கோ
ருனமில் செய்கைய ரொள்ளெரி யுண்ணுங்
கானமெ னப்பொலி காட்சியின் மிக்கோர. (௩௫)

கார்பயில் கின்ற கருத்தினர் காமன்
கூர்பயில் கின்ற கொடுங்கனை யுண்ணுந்
தார்பயி றோளர் சமர்த்தொழில் செய்தே
மார்பக மன்றி வடுப்புனை யாதோர்.

(௩௬)

எண்ணமி ரொல்லுயிர் யாவு மலைக்கு
மண்ணலை யனனவ ராரழல் காலுங்
கண்ணினர் வார்கழல் கட்டிய தாளார்
விண்ணினை யேனும் விழுங்கவும் வல்லோர்.

(௩௭)

நேருதி ரென்றெதிர நேர்ந்தவ ராகங்
கூறுதி வேல்கொடு கூறு படுத்துப்
பேருதி ரந்தசை பெய்து நிரம்பா
வாரிதி யென்ன வகுத்திடும் வாயார்.

(௩௮)

தண்ட மழுப்படை தட்டை முசுண்டி
விண்டியர் கொல்சிலை வேலெழு நாஞ்சி
லெண்டகு பல்படை யாவையு மேந்தி
யண்டமு டைந்ததி ரும்படி யார்த்தார்.

(௩௯)

அந்தர மாமுகி லாமென வார்க்குந்
தந்திகள் வீழ்த்துறு தானம தோடி
யுந்திக ளாயுல வைக்கதி கொண்டு
முந்திய தூசியின் முன்னுறு கின்ற.

(௪0)

வேலையுதன்னவி லாழிய வன்னிக்
கோலம தானகு ரங்கொள் பதத்த
கால்விசை கொண்டன கந்துக ராசி
மாலுறு பூழியின் வான்புவி செய்வ.

(௪௧)

சூழ்வரு தேரிடை துன்று பதாகைக்
காழ்வரு கோனுதி கார்முகி லுந்தி
போழ்வன வாடுறு பூந்துகி லங்க
னாழ்வரு பூழை யடைத்தன வன்றே.

(௪௨)

வரங்கெழு சூர்துணை மாய்ந்திடு மென்றே
யுரங்கொடு முன்ன முணர்ந்தன கொல்லோ
துரங்கம முங்கின தோல்புலம் புற்ற
விரங்கின பல்லிய மேங்கின தேர்கள்.

(௪௩)

கட்புல னுசிக வின்செவி துன்னப்
பட்டன பூழிப தாகையு மற்றே
யொட்டலர் வின்செல வொட்டல ரென்னு
விட்டனர் துக்கம் விரைந்தனர் வெய்யோர்.

(௪௪)

தேரின ரோர்பலர் திண்டிறல் வாசி
பூருந ரோர்பல ரோங்கிய வேழம்
பேருந ரோர்பலர் பேரடல் கொண்டு
பாரின ரோர்பல ராற்படை மள்ளர்.

(௪௫)

துங்கமில் சூர்துணை தொல்படை மன்ன
னங்கவ னென்னவ ரித்தலை கொண்டான்
மங்கல மாயவண் மாமக னூடற்
சிங்கனெ னப்படு சீர்ப்பெய ருள்ளான்.

(சக)

போர்ப்படை கொண்டு புறம்படர் கின்ற
தேர்ப்படை காற்படை சிந்துரம் வாசித்
தார்ப்படை கொண்டு தடங்கட லென்ன
வார்ப்படை நெற்றிய னாகி யகனறான்.

(சஎ)

நீள்வயிர் பேரி நிராள். முடுக்கை
தாளம் வழிப்படு தண்ணுமை தககை
காளம் வலம்புரி கைத்துடி யாதி
யாளி முகன்மு னளப்பில வார்ப்ப.

(சஅ)

ஆகிய தால மரைதென யாழு
மேகுது முண்டி. யெமக்குள தென்ன
மாகநெ ருங்கின வன்கழு கீட்டங்
காகம் வருந்திய காளிகள் கூளி.

(சக)

வேறு.

ஆழியை யொத்துய ரம்பொற் மேர்களி
லாழியை யுண்டெழு புயல்வந் தாராதன
வாழிய நிலத்துருண டழுதி யோவென
வாழியை வினவியே யமர்தல் போலுமால்.

(ந௦)

இவ்வகை சேனைகள் யாவு மேழ்பெரும்
பவவரு மொருவழிப் படாந்த தேயென
வவ்வயிற் போந்திட வமரை முன்னியே
தெவ்வடு மரிமுகன் சேறன் மேயினான்.

(நக)

வேறு.

சேரல ராவிகொள் சிய முகத்தோன்
பேரனி கத்தொடு பேரந்திடல காணூஉ
வாரிச மேலவன் வாசவன் வாணோ
ராரும் வெரீஇயின ரச்சும டைந்தார்.

(நஉ)

செய்ய கரத்தினர் சிந்தை வியாத்தே
மெய்யல சுற்றிட மேற்றுநில சோர
வையுறு மெல்லையி லாகமி ரைப்ப
வொய்யென யாவரு மோடினர் போனார்.

(நக)

ஆவதொர் பாசறை யாலய வைப்பிற்
மேவர்க ளீண்டுறு சிற்சபை தன்னின்
மேவரு வேற்படை விண்ணவன் முன்போய்ப்
பூவடி தாழ்த்து புகன்றிடு கின்றார்.

(நச)

ஆயிர மான வகன்றலை கொண்டா
னாயிர மாயிர மங்கை படைத்தா
னாயிர மேற்படு மண்டமும் வெவ்னரு
னாயிரம் யோசனை யாவுயர் மெய்யான்.

(நசி)

நெஞ்சி லெவர்க்கு னினைப்பரி தாகும்
வஞ்சமு மாயையின் வன்மையும் வல்லோ
னெஞ்சலில் வன்மைய னிவ்வுல கெல்லாந்
துஞ்சினு மாருயிர் துஞ்சுத லில்லோன். (௫௯)

ஒங்க லினங்க ஞ்வாத்தொகை நாகம்
பாங்கம ராமை பரித்திடன் மாற்றி
யீங்குல கங்க ளெவற்றையு மேர்நா
ளாங்கொரு செங்கையி லாற்றிய தொல்லோன். (௬௦)

பார்தள் புனைந்த பராபர மூர்த்தி
யீந்தது மாற்றல ரெல்லையி லோரைக்
காய்ந்துயி ருண்டு கறைப்பெரு நீத்தந்
தோய்த்திடு கின்றதொர் சூல மெடுத்தான். (௬௧)

எண்டிசை மேதினி யேழ்பில மேனை
விண்டல மன்னதன் மேற்படு மெல்லை
யண்ட மனைத்துமொ ரங்கையில் வாரி
யுண்டிமிழ் கின்றதொர் வன்மையு முள்ளோன். (௬௨)

தூக்கொரு பால்வலி தூங்குற வேர்ப்பான்
மேக்குயர் கோலென மேதினிப் பாங்கர்
தேக்கெறி வேலைகள் சிந்தி விசம்பிற்
றுக்குற வேகடை தந்திடு தாளான். (௬௩)

தண்டமி தென்று தருக்கி நெடுத்தே
யண்ட கடாக மதன்புடை மோத
நுண்டிக ளாதலு நொய்திது வென்றே
விண்டொடு மேருவை மீளவும் வைத்தோன். (௬௪)

மாசறு நேழி வடாது புலத்தி
ஞசுர மென்னு மகன்பதி வாழ்வோன்
வீசிடி நெவ்வுல கத்தையும் வீக்கும்
பாச மிரண்டு பரித்திடு கையான். (௬௫)

துங்கம தாகிய சூர்துணை யானே
னங்கவ னிற்பெரி தாற்றல் படைத்தோ
னங்க ளினங்களை நாளு நலித்தோன்
சிங்க முகாசுர னாகிய தீயோன். (௬௬)

அந்தமி லாவணி கக்கடல் சூழ
வெந்திற லோடு வியன்சம ராற்ற
வந்தனன் மற்றவன் மன்னுயிர் மாற்றி
யெந்தை யளித்தரு ளெங்களை யென்றார். (௬௭)

அன்னதை யோர்தலு மாறுமு கேசன்
றன்னய னின்றிடு தாவறு மோதை
மன்னனை நோக்கிநம் வாலிய தேரை
முன்னிவ னுய்க்குதி யென்று மொழிந்தான். (௬௮)

தீட்டிய வேற்படை செங்கை படைத்தோன்
மாட்டுற கின்ற வயம்புனை மொய்ம்பன்
கேட்டன நெந்தை கெழீஇயின முன்போய்த்
தாட்டுனை வீழ்ந்திது சாற்றுத லுற்றான்.

(௬௬)

தந்நிக ரற்ற சயம்புனை வீரர்
முன்னுறு தானைகண் மொய்த்திட யான்போ
யொன்னல னூலியை யுண்டுவண் மீள்வ
னென்னை விடுக்குதி யெந்தையை யென்றான்.

(௬௭)

ஆண்டகை மூரலொ டம்மொழி கேளா
மாண்டிட வந்திடு மாற்றலன் வெம்போர்
வேண்டினை நன்று விடுத்தன முன்னீ
யீண்டுள தானையொ டேகுதி யென்றான்.

(௬௮)

என்றலும் வீர நெழுந்துகை கூப்பி
வென்றிகொள் சாரதர் மெய்க்கினை சூழ
மன்றம கன்று மணிக்கடை நண்ணி
யொன்றுதன் மாளிகை யூடு புகுந்தான்.

(௬௯)

நேர்முக மான கிசாசரர் தம்மேற்
கூர்முக வாளி குணிப்பில கோடி
யோர்முக மாயுல வாதுமிழ் நீராற்
கார்முக மாயதொரா காரமுகங் கொண்டான்.

(௭௦)

போதுற முங்குலி புட்டில் செறித்தான்
கோதைய தொன்று கொடுங்கை பிணித்தா
னேதமில் சாலிகை யாக்கையி னிட்டான்
மேதகு தூணி வெரிந்புடை யாத்தான்.

(௭௧)

மிக்குறு தெய்வ வியன்படை முற்றுந்
தொக்குற வேகொடு தும்பைத்தரித்துச்
செக்கரின் விஞ்சிய செய்யதெரா வையம்
புக்கனன் வல்லை புறங்கடை வந்தான்.

(௭௨)

எண்ம ரிலக்கர்க ளிச்செயல் காண
வண்மை தரும்படை மாட்சிமை பெய்தித்
திண்மை யுறுந்தம தேர்கனி லேறி
யண்மினர் வீரனை யார்ப்பொடு சூழ்ந்தா.

(௭௩)

மேனிக ழாயிர வெள்ளம தாகுஞ்
சேனை யெழுந்து செறிந்து பிறங்கல்
வானுயர் தாரு வயப்படை பற்றித்
தானவர் கேசரி தன்புடை வந்த.

(௭௪)

எறிந்தன பல்லிய மீண்டிய தானை
செறிந்தன மாண்கொடி செற்றின யூழி
பறந்தலை நின்றவ னென்னது நோக்கிப்
பறந்தலை யொல்லை படாந்திட லுற்றான்.

(௭௫)

ஆரும் வியப்புறு மாயிர வெள்ளம்
பாரிடர் தாணை படைக்கிறை யானோர்
சாருறு கேளிர்க டன்னொடு செல்ல
வீர னடைந்தனன் வெஞ்சம ரெல்லை. (எக்)

ஆனதொர் காலையி லாளரி வெய்யோன்
சேனையும் வந்து செறிந்தது பூதர்
தானையு மங்கெகிர் சார்ந்தது கங்கை
வானதி சேர்தரும் வாரிதி யேபோல். (எஎ)

கோடு புலம்பின கொக்கரை யார்த்த
மோடுகொள் பேரி முழங்கின பீலிக்
காடு தழங்கின கண்டை கலித்த
வாடு பதாகைக ளார்த்தன வன்றே. (எஅ)

தேரொலி செய்தன திண்டிறன் மாவின்
றூரொலி செய்தன தந்தியி னீட்டம்
பேரொலி செய்த பெருங்கட லோடுங்
காரொலி செய்திடு காட்சிய தென்ன. (எகூ)

வேறு.

அந்த வேலையின் முருகவே டானையோ ரணுகி
முந்து வெஞ்சமர் முயன்றன ரதுகண்டு முனிந்து
சுந்த ரந்திகழ் சிங்கமா முகன்படைத் தொல்லோர்
தந்தி தேர்பரி யணியொடும் போர்செயச் சார்ந்தார். (அ0)

தண்ட மோச்சினர் கணிச்சிக ளோச்சினர் தடக்கைப்
பிண்டி பாலங்கள் வீசினர் தோமரம் பெய்தார்
கொண்ட லாமெனத் தனித்தனி வார்சிலை குனித்துத்
துண்ட வெங்கணை துரந்தனர் தானவத் தொகையோர். (அக)

விரைகள் வீசிய மலர்த்தரு வீசிய விண்டோய்
வரைகள் வீசிய தண்டெழு வீசிய மழுவி
னிரைகள் வீசிய நேமியி னிரந்தபல் வளனுந்
திரைகள் வீசிய தாமெனப் பூதர்தஞ் சேனை. (அஉ)

வரங்கள் சிந்தினர் வன்மைகள் சிந்தினர் வயத்தாள்
கரங்கள் சிந்தினா புயமலை சிந்தினர் கலன்சே
ருரங்கள் சிந்தினர் மணிமுடி சிந்தின ருருளுஞ்
சிரங்கள் சிந்தின ரவுணரும் பூதரிற் சிலரும். (அங்)

வருதி நீயெனத் தனித்தனி யிகல்செயு மறவோர்
கருதி யேயடுங் களத்தினி லவருடற் காலுங்
குருதி யோடியே யெங்கணும் பரத்தலிற் கொடுந்தேர்ப்
பரிதி யோடியு குடதிசை நிகர்த்தது படியே. (அச)

கொலைசெ றிந்திடும் பூதரு மவுணருங் கொடும்போர்
நிலைசெ றிந்திடு களத்திடை நீடுசெந் நீரி
னலைசெ றிந்தலுன் செறிந்தன வடுகளே வரத்து
மலைசெ றிந்தன செறிந்தன கழுஞ்சுடன் மண்ணை. (அரு)

வேறு.

வெற்புறம் தருவர் சேனை வெள்ளமும் கணத்து ளாருந்
தற்பொமொ டெதிர்ந்திவ் வாறு சமர்புரிந் திட்ட வெல்லை
வற்புட னவுணன் றானை மள்ளர்வந் தடர்ப்ப மாய்ந்து
முற்படு கின்ற தூசிப் பூதர்கண் முரிய லுற்றார்.

(அக)

செல்லுறழ் பருவாய் வீரர் சிதைந்துழிப் பூதர் தம்முட்
கல்லுறழ் மொய்ம்பிற் சிங்கன் கணன்றொரு தண்ட மேந்திப்
பல்லுறு தலைகள் சிந்தப் படியிசை வீட்டிப் பாண
ளல்லுறு மதிபோ னேரு மவுணரை யடர்த்துச் சென்றான்.

(அஎ)

ஆங்கவன் செல்லும் வேலை யவுணரி லொருவ னேமி
சங்கொடு தரித்தோ னன்னான் றசமுக னென்னும் பேரோ
னெங்குநீ போதி நில்லென் றெதிருறச் சென்று வாகைச்
செங்கைவார் சிலையைக் கோட்டித் திருந்துநா னொலிசெய் திட்டான். ()

வேறு.

விட்டனன் மழையென விசிக மாங்கவை
பட்டிடத் தண்டினாற படியில் வீட்டியே
யட்டுபூந் தாரினா னடியொன் றுலவ
னிட்டதோர் கவசமு மிறுத்து நீக்கவே.

(அச)

கூற்றுறழ் தசமுகன் கொடிய னாவியை
மாற்றுவ னிவனென வவிதி னோர்கதை
யாற்றலின் விடுத்தலு மரியின் பேரினா
னேற்றனன் மார்புதண் டிற்று வீழ்ந்ததே.

(அ0)

வீண்டது நோக்கியே வீர வீரனு
மீண்டிவ னைகொலென் றெண்ணி யாமினிக்
காண்டகும் வல்லையேற் காததி யீதென
வாண்டொரு கணிச்சியை யவுண னோச்சினன்.

(அக)

மாலொடு கடவுளர் மறுகத் தீயழற்
காலொடு போந்திடுங் கடுவின் வெம்மைபோன்
மேலுறு கணிச்சியை வீரன் செங்கையின்
பாலுறு தண்டினாற படியில் வீட்டினான்.

(அஉ)

நீக்கினன் கணிச்சியை நெடிய தோர்கதை
போக்கினன் றன்னொடு போர்செய் கின்றவன்
றுக்கணங் கமர்சிலை தன்னைச் சின்னமே
யாக்கின னவுணர்க் காலக்க னெய்தினா.

(அங)

சீலமி றசமுகன் செய்நததுக காயகனா
கோலம தாகிய ருந்த மொன்றினை
யாலம தெனவிட வரியின் பேரினான்
மேலுற வருவதை விரைந்து நோக்கினான்.

(அச)

பூங்கழல் புனைகழற் பூத நாயக
னங்கது காலையோ ராழி மாப்படை
யோங்கிய பரிதிபோ லுருட்டி னானோ
பாங்குறு சாரநர் பலரும் பேரற்றவே.

(அசி)

விடுத்திடு கின்றதோர் வேலை யாழிபோய்ப்
படுத்தது தசமுகப் பதகன் றண்டமொன்
றெடுத்தது வீசலு மிமைப்பி லெய்தியே
யடற்புனை கழலினு னாகத் துற்றதே.

(க௯)

ஆகமே லடைதலு மரியின் பேரினான்
சோகமேல் கொண்டுசெஞ் சோரி சோர்தர
மாகமேற் செம்புனன் மாரி கான்றிடு
மேகமே யாமென விளங்கி னுனரோ.

(க௯)

பரந்திழி குருதிநீர் பருப்ப தத்திடைப்
பிரிந்திடு நதியெனப் பெருக வோடியே
யருந்திற் ரசமுக னாகத் தோர்வுகயால்
விரைந்தனன் புடைத்தலும் வீழ்ந்து பொன்றினான்.

(க௯)

ஐந்திரு தலையுடை யவுணன் மாய்தலுந்
தந்திர வவுணர்தந் தானே யாவையுந்
கந்திடு தோளுடைக் கணங்கண் மேற்செலா
முந்துறு பேரமர் முயல்வ தாயினா.

(க௯)

அவ்வழி யிலக்கரி லநக னென்பவன்
மைவழி சிந்தையன் மடித்த வாயினன்
கைவழி வில்லினன் கடியன் சேனையை
யெவ்வழி போதிரென் றெதிர்த்து தாக்கினான்.

(க00)

வெலற்கரும் வில்லுமிழ் வெங்கண் வாளியா
லலைக்குந் ராகியே யடல்செய் மள்ளர்தந்
தலைக்குவை சிந்தியே தரையில் வீட்டியே
கலக்கினன் றிரைக்கடல் கடைந்த மாலென.

(க0க)

ஆடிய றுனையா னநக னென்பவன்
சாடினன் றிரிதலுந் தருவர் யாவரு
மோடின ரன்னதை யுருத்து நோக்கினான்
பீடுறு துன்முக னென்னும் பேரினான்.

(க0உ)

வேறு.

தன்மு னோடிய வவுணரை நோக்கிநீர் தளரேன்
யின்மி னிக்குலங் கதிரினை வெல்லுமோ வெகுளி
னென்மு னிற்பரோ பூதர்கள் செருததொழி விழந்தார்
கின்மி னின்மினென் றுரைக்கவு மிவையுந் நிறரால்.

(க0௩)

தானே பட்டன நோக்கினன் றுன்முகன் மழன்மே
லானெய் பட்டென முனிந்தனன் பூதர்க ளந்தோ
சேனை பட்டதென் றலமரக் குனித்தனன் சிலையைச்
சோனை பட்டன வாமென வடிக்கணை சொரிந்தான்.

(க0௪)

சொரிந்த காலையிற் பூதரும் பேரமா தொடங்கி
விரிந்த வெறப்பொடு தருக்களும் படைகளும் விடுப்ப
வெரிந்து போயின சிற்சில விற்பவுஞ் சிலவா
னெரிந்து போயின சிற்சில வெதிரெதிர் நெருக்க.

(க0௫)

ஈது செய்தில கணைமழை யிவரொடும் யானே
மாறு கொள்வதுந் தனிமையி லரிதென வலியோ
ஊறு சேர்தரு மாயையா லொவ்வொர்பூ தர்க்கு
ஊறு ஊறுருக் கொண்டிகாக் குற்றன னொடிப்பில். (க௦௬)

ஆய காலையிற் றுன்முகன் வடிவமு மடநூற்
தீயெ னக்கிளர் சாரத ரொடுசெருச் செய்யு
மேய கொற்றமு நோக்கினன் விம்பினன் வெகுண்டான்
மாயை கொல்லென வுன்னினன் வாகையங் கதிரோன். (க௦௭)

மாற்று கின்றதெப் படைக்கல மோவென மதியாத்
தேற்று கின்றதோர் போதகப் பெரும்படை செலுத்தக்
காற்றின் முன்னுறு பூனையி னுருவெலாங் கரப்பக்
கூற்ற மன்னதோர னுன்முக னொருவனுய்க் கொதித்தான். (க௦௮)

கொதித்த னுன்முகன் தன்பெருஞ் சிலையினைக் கோட்டி-
துதித்த னிக்கணை யாயிர மொருதொடை னுக்க
மதித்து வீரன்மன் னொருபெருஞ் சிலையினை வாங்கிக்
கதித்த நோன்கணை யாயிரஞ் சிதறினன் கடிதில். (க௦௯)

ஆயி ரஞ்சரத் தாலவன் கிட்டகோ லறுத்துத்
தீய வன்மனிச் சிலையையேழ் வாளியாற் சிந்தி
மேய சாலிகை தன்னையோர் பகழியால் வீட்டிக்
காய மெங்கணு மழுததின னளவைதீர் கணைகள். (க௧௦)

வேறு.

அமுந்திடு வடிக்கணை யாகம் போழ்தலு
மெழுந்திடு குருதிநீ ரிரைத்துச் சிசன்றிடக்
கொழுந்தழல புரைவதோர் கொடிய னுன்முகன்
விழுந்தனன் மயங்கினன் விளிந்து ளானென. (க௧௧)

ஊறிய குருதிய னுறுக னெய்துவான்
தேறின னொல்லையிற் செருவி னேர்துமே
லீறினி வந்திடு மிரிந்திட் டியவதே
யாமென வுன்னின னமருக் கஞ்சவான். (க௧௨)

சிந்தையின் வழிபடல் செய்து மாயையின்
மந்திர மொன்றினை மரபி னுன்னுறு
வெந்திரத் தேரினு மெழுந்து னுன்முக
னந்தரத் தாற்றினு லருவிற் போயினான். (க௧௩)

ஆயின காலையி லடல்வெம் பூதறிற்
றியினை முருக்குறுஞ் சீற்றத் தோர்சிலர்
மாயையின் வலியினன் வஞ்சன் வல்லையிற்
போயினன் பற்றுதும் போது விரென்றார். (க௧௪)

ஆங்கது கேட்டிடு மாடல் வெய்யவ
னீங்கிது தவிருதி ரிகலுக் கஞ்சியே
நீங்கின னொருவனை நெருக்கி யாருயிர்
வாங்குதல் புகழ்தோ வலியின் பாலதோ. (க௧௫)

ஒடினர் தம்மையு முற்றுத் தாண்மலர்
சூடினர் தம்மையுந் தொழுத கையராய்
வாடினர் தம்மையும் வலியி லோரையுஞ்
சாடின ரல்லரோ நவைக்கட் டங்குவார. (கக௯)

வீரரை யல்லரை வெகுள லீரெனப்
பேரடல் வெய்யவன் பேச வன்னது
காரிய மேயெனக் கருத்தி லுன்னியே
சாரதர் தொடர்ந்திடுந் தன்மை நீங்கினார். (கக௯)
வேறு.

அந்நேர் காணு வாளரி மாமுக வடல்வெய்யோ
னின்னே நந்தந் தானைக னெல்லா மிரிவாகும்
பின்னே நின்ற லாவதெ னென்னுப் பெயர்குற்றே
முன்னே சென்றான் பூதரை நோக்கி முனிகின்றான். (ககஅ)

நந்தா வாற்றற் சிங்க முகத்தோ னவனம்முன்
வந்தான் யாமே மாற்றுது மன்னான் வலியென்னாக்
கொந்தார் தாருச் சூழலும் வெற்புங் கொண்டேகி
முந்தா நின்ற பூதர்கள் வெம்போர் முயல்கின்றார். (கக௯)

மட்டார தொங்கற் சிங்க முகன்மேன் மதிதோய்வா
னெட்டா நின்ற வெற்புள யாவு மெறிகின்றார்
விட்டார் தாருச் சூழல்க ணிச்சி வீசற்றார்
தொட்டார சூலந் தண்டெழு நாள்தொல் சொரிகின்றார். (கஉ௦)

சொரியுங் காலைத் தீயெழு நோக்கிச் சுடர்வேலோ
னெரியுங் காலுங் கால வுயிர்ப்ப வெதிரசெல்லாக்
கரியுந் தீயும் பூழிய தாகுங் ககனத்தே
திரியும் மீளும் மப்படை செய்யுஞ் செயலீதால். (கஉ௧)

அன்னே வன்னே நமபடை யெல்லா மடல்வீரன்
முன்னே செல்லா தீய வுயிர்ப்பின் முடிவாமாற்
பின்னே செய்வ தொன்றலை யாம்பே ரமர்செய்வ
தென்னே வென்னே யாரினு மேலா னிவனென்றார். (கஉ௨)

என்றார் பூதர் சேறம் விளைத்தார் யாரும்போய்க்
குன்ற யங்க ணுற்றன யாவும் குழுவற்ற
வன்ற ருக்க ளானவு மாண்கைக் கொடுதொட்டுச்
சென்ற ராரததார சீய முகன்மேற் செலவுய்த்தார். (கஉ௩)

வேறு.

கைக்கொடு சாரத கணங்க ளார்த்துட
னுய்க்குறு வரையெலா மொருங்கு சென்றிடாத்
திக்குள வரைப்பெலாஞ் செறிந்து ஞாயிறு
மெய்க்கதிர் வழங்குறும் விசம்பு தூர்த்தவே. (கஉ௪)

கல்லகத் தொகுதிகள் ககனந் தூர்த்துழி
யெல்லுடைச் செங்கதி ரிரவி மாய்ந்திட
வொல்லெனத் திமிரமவந் துறலு நோக்கியே
யல்லெனக் குடம்பையு ளடைவ புள்ளொலாம். (கஉ௫)

வெற்பின நிரத்தலு மறைய வெய்யவ
 னெற்படு முன்னரே யிரவி யோடின
 னற்புத மற்புத மடைந்த தம்புயன்
 கற்பமென் றறிஞருங் கலக்க மெய்தினார். (கஉ௬)

போற்றலன் றன்மிசைப் பூதர் தூண்டிய
 மாற்றரும் பதலைகண் மலிந்து வான்பட
 ராற்றினே யடைத்தலு மஞ்சி நின்றனன்
 காற்றினும் விரைந்துசெல் கதிரின் பண்ணவன். (கஉ௭)

இன்றுகா றவுணரா விடரு ழந்தன
 மன்றியும் பூதரீண் டடுக்கல் வீசினார்
 நின்றியன் வருந்துது நிகழ்ச்சி தேரலாளு
 சென்றிட றுணிவெனத் தேவ ரோடினார். (கஉ௮)

செருவலி வீரர்கள் செலுத்தச் சேண்படர்
 பருவரை யிடையிடை பயின்று சுற்றிய
 கருமுகி லுண்டநீர் கான்று தம்வயி
 னுருமிடி யெங்கனா முகுத்து வீழ்ந்தவே. (கஉ௯)

வெதிர்படு சிலம்பினும் வழக்கி வீழ்ந்திடு
 மதிர்குர லரியின மண்டச் செற்றின
 வெதிருறு தகுவுளை யினமென் றுன்னியே
 முதிர்நா காதலான் முன்னுற றுலென. (க௩௦)

மைம்மலை யிடைவிராய் வதிந்த மோட்டுடைக்
 கைம்மலை யரற்றியே கவிழ்வ காசிபன்
 செம்மலை யரியென நோக்கித் தேம்பியே
 வீம்மலை யெய்தியே வீழ்வ தென்னவே. (க௩௧)

பொற்றையின் மரங்களிற் பொதிந்த கேசரம்
 வெற்றிகொ ளரிமுகன் றொடையின மேவின
 வீற்றவர் தம்மைவிட் டேதி லார்தமைப்
 பற்றொடு கலந்திடு பரத்தை மாதர்போல். (க௩௨)

எறிந்திடு வரைகடந் தம்மி லெற்றிடச்
 செறிந்திடு தீக்கனல் சென்ற திக்கெலாம்
 பொறிந்தன புலகந்தன பொரித லுற்றன
 மறிந்தன வுலந்தன மன்னு யிர்த்தொகை. (க௩௩)

ஆயின பல்லிய லடையப் பூதர்க
 ளையின குன்றமுந் தருவு மேகியே
 சீயமா முகமுடைச் செல்வற் சேர்ந்தன
 தூயவன் கைலையைச் சூழ்ந்த கொண்டல்போல். (க௩௪)

செடித்தலை யெயினரிற் நிகழு மாயிர
 முடித்தலை யான்மிசைப் பட்ட மொய்வரை
 பொடித்தலை விற்றில பூழி யாய்த்தில
 படித்தலம் வீழ்ந்தன நொய்ய பான்மையால். (க௩௫)

வேறு.

துன்னற் பட்ட குன்மெவை யுஞ்சூர் துணையானோன்
மின்னற் பட்ட மெய்யிடை பட்டே வெற்பின்கட்
பன்னற் பட்ட தாமென வீழ்கின் றதுபாரா
வின்னற் பட்டார் பூதர்கள் வாறோ ரேங்குற்றார். (க௩௬)

சீலம் புக்க பாரிடர் வெம்போர் செயல்காணாடக்
கோலம் புக்க தேரிடை நின்றான் குப்புற்று
ஞாலம் புக்கான் பூதர்க டம்மை நலிதற்கோ
ராலம் புக்கா வென்ன நடந்தா னடல்செய்வான். (க௩௭)

பார்மே லெற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மைப் பகைவிண்ணோ
ரார்மே லெற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மை யுயர்பாணுத்
தேர்மே லெற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மைத் திரைசேர்முந்
நீர்மே லெற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மை நெடிதோச்சும. (க௩௮)

பற்றா நிற்குஞ் சிலவரை மூரற் பருவாயிற்
குற்றா நிற்குஞ் சிலவரை வாரிக் குழுவோடுஞ்
சுற்றா நிற்குஞ் சிலவரை யண்டச் சுவரின்க
ணெற்றா நிற்குஞ் சிலவரை யள்ளி யெறிகிற்கும். (க௩௯)

புண்டரி கன்கட் சிலவரை வீசும் பொருசெங்கைத்
தண்ட தரன்கட் சிலவரை வீசஞ் சதவேள் வி
யண்டம தன்கட் சிலவரை வீச மகிலஞ்சு
ழெண்டிசை யின்கட் சிலவரை வீச மிகலபேசும். (க௪௦)

மாலெரி வைப்பிற் பலர்தமை வீசும் வானத்திற்
காலெறி வைப்பிற் பலர்தமை வீசங் கரைதீர்ந்த
வேலைகண் முற்றும் பலர்தமை வீசும் வியன்மிக்க
ஞால மனைததும் பலர்தமை வீச நனினூர்க்கும். (க௪௧)

சிங்கங் கொண்ட மாழுகன் வீசஞ் செறிவாலே
துங்கங் கொண்ட பார்முதல் விண்ணின் றுணையுந்தா
னெங்கும் பூத மாயின வம்மா விதுகொண்டோ
வங்கங் கெல்லாம் பூதம தென்றா ரறிவுள்ளார். (க௪௨)

மிதித்துக் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மை மிசையுந்திப்
பதத்திற் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மைப் படிவத்தைச்
சிதைத்துக் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மைச் செல்லென்ன
வுதைத்துக் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மை யுலவுறமே. (க௪௩)

விள்ளா நிற்குஞ் சிற்சிலர் சென்னி விரன்மேலாற
மள்ளா நிற்குஞ் சிற்சிலர் சென்னி தாமுற்றக்
கிள்ளா நிற்குஞ் சிற்சிலர் சென்னி கிளையோடு
மள்ளா நிற்குஞ் சிற்சிலர் சென்னி யடிகிற்கும். (க௪௪)

தாக்கிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மைத் தடிகின் ம
லுக்கிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மை யுருமொத்த
வாக்கிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மை மருளுற்ற
நோக்கிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மை நொடிதன்னில். (க௪௫)

வாரா நிற்கும் பாரிட ராசியை வாரிப்பின்
சேரா நிற்கும் வாய்தொறு மீண்டச் சேர்த்திட்டே
யாரா நிற்கு மார்த்தபி னாக வகன்மோட்டைத்
துரா நிற்குந் தூர்த்தபி னுடற் றொழில்செய்யும். (௧௪௯)

எழுவிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மை யெரிகூர்வாய்
மழுவிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மை வயநாஞ்சிற்
கொழுவிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மைக் கூர்ஞலக்
கழுவிற் கொல்லு மொருசிலர் தம்மைக் கடிதோடி. (௧௪௯)

சுரத்திற் கொல்லுஞ் சிலவரை நோன்கார் முகமுய்க்குஞ்
சுரத்திற் கொல்லுஞ் சிலவரை யம்பொற் மண்டத்தி
னுரத்திற் கொல்லுஞ் சிலவரை யங்க னெருசிக்கின்ற
மரத்திற் கொல்லுஞ் சிலவரை மண்மீ தினில்வீட்டிம். (௧௪௮)

தேர்மே லானே விண்ணுல் காணே திசையானே
பார்மே லானே வர்கட லானே பதுமத்தோ
னூர்மே லானே மேருவி னானே வுயர்பூதர்
போர்மே லானே தீயவ னென்றார் புலவோர்கள். (௧௪௯)

அற்றார் தாள்கள் கைக ளிழந்தா ரடுதிண்டோ
ளிற்றார் சென்னி சிந்தினர் துண்ட மிலரானார்
பொற்றார் மார்பம் விண்டனர் வீழ்ந்து புரள்கின்றார்
செற்றார் தம்மை யட்டி பூத்த திறல்வீரர். (௧௫௦)

சொரியா நின்ற சோரிய ராற்றத் துயர்மேலார்
மரியா நின்ற ரெண்ணில ரான்மற் றவர்தம்முட்
பிரியா நின்ற சென்னியர் பல்லோர் பெயர்வெய்தித்
திரியா நின்ற ராடுறு கின்ற செயல்கொண்டார். (௧௫௧)

கருவந் தெய்து மாருயிர் முற்றுங் கவிழ்கின்ற
பருவந் தன்னிற் றீயவ னுண்ணும் படியேபோற்
செருவந் துற்ற சீய முகத்துத் திறன்மேலோ
னெருவன் றானே நின்றடு கின்ற னுலவாதான். (௧௫௨)

அந்நீ ராகிப் பூதரை வெய்யோ னடுகாலைச்
செந்நீர் நீத்த மாயிடை தோறுஞ் சென்றிண்டித்
தொன்னீர் வேலை புக்குவர் நீக்கித் துவராக்கி
முந்நீ ரென்னுந் தொன்மையை வேறாய் முடிவித்த. (௧௫௩)

ஆடா நின்ற னித்திறம் வெய்யோ னளவில்லார்
வீடா நின்றார் கண்டனர் வெம்பூ தர்க்கெல்லாங்
கேடா நின்ற னிங்கிவ னென்னுக் கிளையோடு
மோடா நின்றார் வானவ ரெல்லா முலைவுற்றார். (௧௫௪)

துன்னு நின்ற தொன்மரம் வெற்பின் றெகைவீசி
முன்னு சுற்ற பூதர்கள் யாரு முடிவாகக்
கொன்னுர் சிங்க மாமுக னட்டே குலவுற்று
மின்னுர் செம்பொண் மேரு வெனுந்தேர் மிசைபுக்கான். (௧௫௫)

வேறு.

அவ்வேலை யன்னு னமர்செய்வினை யாடல் பாரா
மைவேலை போல்வா னழற்கண்ணன் மனங்க னன்று
செவ்வே யெதிர்புகக் கரிமாழுதற் சீறி வெய்யோ
யிவ்வேலை யுன்னை முடிப்பன்னிகள் முற்றி யென்றான். (கடுக)

என்றங்குரை செய்திடு பூதனை யேந்த னேக்கி
யொன்றுஞ்சிறி துன்னலை யச்சமு முற்றி லாதாய்
நின்றிங்கிது கூறினை யென்னி னினக்கு நேரார்
நன்றுன்வலி யென்று நகைத்தன னாக ரஞ்ச. (கடுஎ)

அன்னுனை செய்தது காண்டலு மாழி நாப்பட்
கொன்னுர்த்து வென்ன வெருண்டனன் கூளி வேந்த
னின்னாலை நீக்குவன் காணுதி நீயு மென்றோர்
மின்னுர்கழு முட்படை யாங்கவன் மீது விட்டான். (கடுஅ)

கூற்றுவை வேவ வரும்படைக் கொள்கை நோக்கி
மாற்றுவை னோர்படை யும்வழங் காது நின்றான்
நோற்றுவென வானவ ரார்ததனர் சூல மார்பி
னோற்றுவரை மேற்படு கண்டகத் திற்ற தன்றே. (கடுக)

உறுகின்ற சூலப் படையூற்றமு மோங்கன் மார்பத்
துறுகின்றது மங்கவ னினறதும் யாவு நோக்கிப்
பெறுகின் றவரி லிவன்பெற்றது பேற தென்னு
மறுகின்ற நெஞ்ச நொருதண்டினை வல்லை யுய்த்தான். (ககூ0)

வேறு.

உய்த்தலு மனையதன் நெழுற் றுலென
வத்தலை யரிமுகத் தவுணன் சாரதி
மெய்த்தலை கோடலும் வெருண்டு நோக்கியே
கைத்தல மிருந்ததோர் கதையை யேவினான். (ககூக)

மாவலி சேர்தரு மடங்கன் மாமுக
னேவிய வெங்கதை யிமைப்பிற் பூதர்கள்
காவல னகலமேற் கலந்து தாக்கிற்றா
லோவென வனையனு முளம்வ ருந்தவே. (ககூஉ)

செயிரறத் திருத்திய செம்பொற் குன்றின்மேல்
வயிரமெய்ப் படையது வந்தற் றுதலு
மயிருறப் புனைகல னாகங் கிண்டிட
வுயிரினுக் கவ்வழி யுலைவு மிகுகதே. (ககூகூ)

தாக்கிய வேலையிற் றழலி னாட்டகதான்
மூக்கினின் மாபினின் மு. ஃ வகு வாயினிற்
மேக்கிய குருதிரீர் சிந்த கின்றது
மேக்குயர் கனன்மழை விரித்த தாரைபோல். (ககூச)

மறந்தனன் றொல்லுணர் வெவினும் வன்றிற்
றுறந்திலன் வெவ்வழல் சொரியுங் கண்ணினான்
சிறந்திடு மூசலிற் றிரிந்த தன்னுயி
ரிறந்தில னவற்கொரு கூடற மின்மையால். (ககூடு)

ஆரமுன் முகத்தவ னயர்வுற் றவ்வழிச்
சோர்வொடு கிற்றலுஞ் சூரன் பின்வரும்
வீரம துடையவன் வேறொர் பாகனைத்
தேரிடை கிறுவினன் சேறன் மேயினான். (௧௬௯)

வேறு.

மூண்டம ரியற்றச் சீய முகத்தவன் வரலு நோக்கித்
தூண்டிய வெகுளி மேலோன் சுமாலியென் றுரைக்குந் தொல்லோ
வீண்டிடு மேரு வென்ன கிவந்ததோ ரடுக்க மண்ணைக்
கீண்டரி முகன்மேற செல்லக் கிளாந்தனன் விசி யார்த்தான். (௧௭௦)

மற்றவன் விடுத்த குன்றை வாளரி முகத்து வீரன்
பற்றின நொருதன் கையாற் பந்தென மீட்டு முந்தப்
பொற்றட மாபிற் றுக்கப் புலம்பியே சுமாலி யென்பான்
செற்றமுற் தானு மாகச் செயலற்று கிலத்த னுான். (௧௭௧)

கிலந்தனிற் சுமாலி வீழ நெடுஞ்சினந் திருகி யங்கைத்
தலந்தனிற் கையெயான் தேந்தித் தண்டிபோ யவுணன் தேரிற்
கலந்தவ னுரத்திற் செல்லப் புடைத்தலுங் காமர் தன்னிற்
புலந்தவன் றனக்குக் காட்டி முணர்வெனப் பொடித்த தன்றே. (௧௭௨)

பொடித்தலும் வயிரத் தண்டம் பூதரின் முதல்வன் பொங்கிக்
கொடித்தடந் தோமே னினை கோளரி முகத்தன் றன்மே
விடித்தெனக் கையா லெற்ற வெரியெழு நகைத்துத் தன்னே
ரடித்தலங் கொண்டு தளரி யமரர்கள வெருவ வராததான். (௧௭௩)

தாளின லுந்தி விட்ட தண்டிசே னெழுந்து மெல்ல
மீளுவா னடுவ னென்னும் வெகுளியா னுயிர்ப்பு வீங்கி
யாளிசேர் வதனத் தண்ண லாடக வயிரக் குன்றத்
தோளின்மேற் குப்புற் றேதன் னடிகொடு துனைக்க லுற்றான். (௧௭௪)

ஆடிய ரூனை மன்ன னுயிரத் திரட்டி தோளு
மோடினன் றுனைத்துத் தாளு மோய்ந்தன னவற்றை நோக்கி
நாடினன் றிரியா கின்ற னாகநீள் குடுமிக் குன்றிற்
கோடியர் பொதும்பர் தன்னிற் பாய்ந்திடுங் குரங்கு போல்வான். (௧௭௫)

குரங்குளைக் குடுமிச் சூட்டுக் கோளரி முகத்து வெய்ப்போன்
கரங்களிற் பாயு மங்கட் கலந்திடு படையிற் பாயுஞ்
சிரங்களிற் பாயு மீளச் செவிதொறும் பாயும பூந்தன்
மரங்களிற் பாய்ந்து செல்லு மணிசசிறை வண்டும போன்றான். (௧௭௬)

செறிந்திடு கரமுந் தோளுஞ் சென்னியும் பூதன் செல்ல
தறிந்திலன் சிறியன் போலு மரிமுகத் தவுண னம்மே
லெறிந்துல வுற்றுச் சூழு மீகொலென் றொருதன் கையாற்
சொறித்தனன் சிறிது பின்னர்த் தண்டியைத் துடைத்து விட்டான். ()

ஒருதனிக் கரத்தாற் றீயோ னுருட்டினன் றுடைப்பத் தண்டி
பெரிதுநொர் தாற்றல் போகிப் பின்றினன் பெயர்ந்து போனான்
மெரிதரு பூத ரஞ்சிச் சிந்தினர் செயலொன் றில்லா
ரஃதுசெய் தவமே யல்லா லாற்றல்பெற் றிடுவ துண்டோ. (௧௭௭)

பூதர்க ளிரிவு நோக்கிப் பொருநிற னிலக்கத் தெட்டு
மேதகு வீரர் யாரும் வெய்யதேர் கடாவிச் சென்று
தீதறு சிலைகள் வாங்கிச் சீயமா முகவற் சுற்றித்
தாதவிழ் மலர்பெய் தென்னச் சரமழை பொழித லுற்றார். (கௌக)

பொழிந்திடு பகழி யெல்லாம் புருந்திடு சுவடிண் றுகி
யழிந்தது மின்றி முன்போ லவன்புடை வீழ நோக்கி
யொழிந்ததெம் மாற்ற லென்னு வுட்கின ரொருதன் மேரி
னிழிந்தன னவுணர் கோமா னிடிபடத் தெழித்துச் சென்றான். (கௌஎ)

எடுத்தனன் சிலவர் தேரை யெறிந்தன னென்றொ டொன்றி
னடித்தனன் சிலவர் தேரை யள்ளின னங்கை தன்னு
லொடித்தனன் சிலவர் தேரை யுதைத்தனன் சிலவர் தேரைப்
பொடித்தனன் சிலவர் தேரைப் புதைத்தனன் சிலவர் தேரை. (கௌஅ)

இத்திற மடங்கல் வீர னடுதலு மிலக்கத் தெண்மர்
தத்தம துயிரே தாங்கித் தனுவொடு படைகண் மான
மெய்த்திறல் சிந்திச் சாய்ந்தார் மேவலன் மேர்மேற் புக்கா
னத்தலை நின்ற வீர வாசுமத் ததனைக் கண்டான். (கௌக)

ஆளரி யனைய வீர னதுகண்டு பூதர் தம்முட்
கோளரி முகத்து வெய்யோன் கொன்றதோர் பாதி யுண்டார்
றாளுடை வில்லி னாருஞ் சமரிடத் தழிந்தா ரிந்த
நாளினின் முடியும் போலு நம்பெரும் படையு மென்றான். (கௌ0)

அடல்பெறு புயத்து வள்ள லாடக வரைபோ லுள்ள
கொடுமர மான தொன்றைக் கோட்டினன் சினமேற் கொண்டான்
விடமுறு தறுகட் கேது விரைந்தொரு பாங்கர் புக்கு
நடுவெலாங் கவரத் தோன்று நாகினங் கதிரே போல. (கௌக)

வாங்கிய சிலையிற் பூட்டி வடிக்கணை யநந்த கோடி
துங்கலின் மழைகான் றென்ன வுலப்புறான் சொரிந்து நிற்ப
வாங்கெதி ரடர்த்துப் போர்செ யவுணாதந் தலைகள் பாரத்
தாங்கிய படைகள் சிந்தித் தரையிசைத் துணிந்து வீழ்ந்தார். (கௌஉ)

பரித்தொகை முழுதும் பட்ட பாழியந் தேர்கள் பட்ட
வொருத்தலும் பிடியும் பட்ட வுலப்பிலா வவுணர் பட்டார்
பெருததன பிணத்தின் குன்றம் பிறங்கின பேய்கண் மொய்த்த
திரைத்தெழு சோரி நீத்தந் தெண்டிறை மடுத்த தம்மா. (கௌஈ)

தேரெனப் பட்ட வீரர் திறமெனப் பட்ட மாவின்
பேரெனப் பட்ட யானைப் பெருக்கெனப் பட்ட தம்முட்
போரிடைப் படாத வெல்லாம் பொருநிறைக் குருதி வாரி
வீரனுக் குதவி யாக வேலையு ஞய்த்த தன்மே. (கௌச)

பேரியி னெலியுந் தீய வவுணர்கள் பிடித்த வில்லி
னாரியி னெலியுஞ் சூழ நார்படை யொலியு மாண்ட
காரியி னெலியு மோட்டுக் கணங்களி னெலியுஞ் செந்நீர்
வாரியி னெலியு மாகி யகிள மலிந்த வன்மே. (கௌநி)

மலைகளை யறுக்கும் வேலை வாளனை யறுக்குஞ் செங்கைச்
சிலைகளை யறுக்கும் வெய்யோர் திண்டிறல் கொண்ட தோனி
னிலைகளை யறுக்கு மார்பி னிரைகளை யறுக்கும் கோடி-
தலைகளை யறுக்கு மம்மா வினையவன் சரம தொன்றே. (௧௮௬)

காழுறு மவுணர் சென்னி கரதல நெடுந்தோண் மார்பம்
வாழிய முருகன் தூதன் வாளிகள் வெளவி யேகி
யேழுளா கடலு நீங்கி யெண்டிசைக் கிரிக டாவி
யாழியல் கிரிபோழ்ந் தப்பா லண்டமும் பிளந்து செல்லும். (௧௮௭)

கரண்டம தான செந்நீ ராற்றிடைக் கவிழ்ந்து மூழ்கித்
திரண்டலுன் வெளவி மீண்டு சிறகரை யுதறு கின்ற
முரண்டகு வீரர் சென்னி மூளைபுக் களைந்து வாரிக்
குரண்டமீ தென்ன லான கருநிறக் கொடிச் செல்லாம். (௧௮௮)

இவ்வகை யவுணர் தானை யிறந்திட வீர வாரு
வவ்வயி னின்று சென்றாங் கடுதலு மதனைக் கண்டார்
தெவ்வரை முருக்கும் வைவேற் சீயமா முகத்தன் மைந்த
ரைவரை வெலலு மாற்ற லைம்பதிற் றிருவ ரென்பார். (௧௮௯)

சினததன ரிதழைப் பல்லாற் நின்றனர் நம்முன் வெம்போர்
வினைத்தொழி லியற்று வாளை வெய்தென வடுது மென்னு
வினத்தொடு தேர்க டாவி யேகியே வீரன் தன்மேற்
றனித்தனி வார்விற் கோட்டிச் சரமழை சிதற லுற்றார். (௧௯௦)

தூற்றுவ ரொருங்கு நோந்து நோன்றலைச் சிலைகள் வாங்கி
மேற்றிகழ் முகிலகான் மென்ன வீசிய விசிகந் தன்னை
யாற்றல்சோ வீரன் காணு வயிற்களை யறந்த கோடி-
காற்றெனத் தூர்த்து மாற்றிக் கடவுளா புகழ் வார்த்தான். (௧௯௧)

தொலைவுறு மவுணன் மைந்தர் துண்ணெனக் கனன்று பின்னுங்
கொலையுடை நெடுங்கூர் வாளி கோடிகோ டிகணின் றய்ப்ப
வலியுடை வீர வாரு மற்றவை மாற்றி யன்றோ
சிலையொடு தேர்க டம்மைச் செஞ்சரந் தூண்டி வீழ்த்தான். (௧௯௨)

தேரொடு சிலைகண் மாயச் சீயமா முகத்தன் மைந்தர்
வீரனை யெதிர்த்து வில்லால் வென்றிட லரிது போலுங்
கூருடை துதிவாட் போரிற் கொல்லுது மிவனை யென்னுப்
பாரிடை வந்தோர் சூழ்ச்சி வகையிறுப பக்த லுற்றார். (௧௯௩)

காட்புடைச் சிலையின் விஞ்சை கற்றதே யன்றி யெம்போல்
வாட்படை பயின்றி லாய்கொல் வல்லையே லப்போர் செய்யச்
சேட்படை யன்றி யெம்முன் சேர்கியால் வீர வென்னுத்
தோட்புடை கொட்டி யார்த்தார் கூற்றலுந் தூண்க் கெய்த. (௧௯௪)

வன்றிற லவுணன் மைந்த ருரைவினை வள்ளல் கேளா
கன்றிது புகன்றீ ரென்ன நகைசெய்து நாதன் மற்ற
மின்றிகழ் சுடர்வாள் கொண்டு விரைந்துகிழ்த தலத்திற்பாய்ந்து
சென்றன னதனை நோக்கித் தேவரு மிடுக்கண் செய்தார். (௧௯௫)

வார்த்திடி கழற்கால் வீரன் வாங்கொடு வரலு நோக்கித்
தீர்த்தன னாவி யின்னே செஞக்கலா மிவனை யென்னாக்
கூர்ந்திடி நாந்த கங்க டனித்தனி கொண்டு சென்று
நேர்த்தனர் வளைந்து கொண்டார் மதிபைச்சூழ் நிசியை யொப்பார். (க௯௯)

வளைந்தனர் வீரன் றோளின் மார்பினிற் கரத்தின் மொயம்பிற்
களர்த்தனிற் சென்னி தன்னிற் கருதின ரிலக்க நாடிக்
கிளர்ந்திடி நாந்த கத்தார் கிட்டின ரெறித லோடு
முளர்த்தார் வில்லோன் மேனிக் குற்றில சிறிது மூறு. (க௯௮)

ஊநிலாத் தன்மை நோக்கி யுவனையாம் பற்றி மெல்லக்
கோறலே கரும மென்னாக் குழுவொடு மவனைப் புல்லச்
சீறினான் மன்வா னோச்சிச் சிறிதுமெய் தெரியா வண்ண
நூறினான் கொல்லோ வென்ன நூற்றுவா தமையு மட்டான். (க௯௯)

அட்டிடி கின்ற வீர னமரர்கள் வழுத்த மீண்டு
தட்டிடை நெடுந்தேர் புக்கான் மன்மனக் கினிய மைந்தர்
பட்டிடி தன்மை நோக்கிப் பாடுறு மவுணர் கோமான்
மட்டறு துயரின் மூழ்கி மாணத்தா விரக்க முற்றான். (க௯௯)

கோளுண்ட வரிமான் றுப்பிற் குமாரை யொருவன் கொண்ட
வாளுண்ட தென்று நெஞ்சம் வசையுண்டு வருந்தன் மன்னோ
தாளுண்டு பரித்து நிற்கத் தலைகளுண் டெண்ணி லாத
தோளுண்டு கரங்க ளுண்டு சுமக்கலாம் போலு மன்றே. (௨00)

என்னுடை மைந்தர் தம்மை யாவருங் காண வீண்டென்
முன்னுற வொருவ னோதான் முடித்துயிர் கொண்டு நிற்பான்
பின்னினி யிதற்கு மேலும் பெற்றிடும் வசையொன் றுண்டோ
வொன்னவர் தங்கட் கெல்லா மொருநகை விளைத்தே னன்றோ. (௨0௧)

பொன்றினர் தம்மை யுன்னிப் பொருமியே புன்க னெய்தி
நின்றிடி னுவ னுண்டோ நேரலர் தொகுதி யெல்லாங்
கொன்றொரு கணத்தின் முன்னர்க் குழுவொடும் வாரி வாரித்
தின்றுதேக் கிட்டா லன்றித் தீருமோ வெனது சீற்றம். (௨0௨)

மேவல ராகு மின்னோர் குழுவனை விரைவி னெட்டுத்
தாவறு சுடாவேல் கொண்ட பாலகன் றனையும் வென்று
தேவர்க ளெனப்பேர் பெற்றோர் யாரையு மின்றே செறறு
மூவுல கினையும் யானே முடிக்குவன் விரைவி னென்றான். (௨0௩)

என்னவித் திறங்கள் பன்னி யெரியுமெய் விதிர்ப்பச் சீறித்
தன்னுறு தடந்தே ருய்க்குஞ் சாரதி தன்னை நோக்கிக்
கொன்னுனை யயில்வாட் செங்கைக் குமரர்தங் குழுவைக் கொன்றான்
முன்னுறக் கடவு கென்ன நன்றிது முதல்வ வென்றான். (௨0௪)

பாகுது னுணர்ந்து வல்லோன் பரியினை யெழுப்பிப் பண்ணி
மாகரீ டடந்தேர் னுண்ட வரிமுகன் வருத லோடு
மேகநா யகனா மூர்த்தி யேவலா னைனை நோக்கி
யேகையாற் மனது மான்தே ரதனெடு மொல்லே நேர்த்தான். (௨0௫)

நேர்ந்திடு கின்ற காலை நிரைபடு விழிக டோறுஞ்
சார்ந்தழல் சிதற நோக்கித் தலைபடு தறுகட் சிய
மார்ந்திடு பகைகண் டென்ன வாற்றவுஞ் சினமீக் கொண்டு
சேர்ந்திடு வானை நோக்கிச் சிங்கமா முகத்தன் சொல்வான். (௨௦௬)

ஆதிதந் தருளு மைந்த னறுமுக னவனீ யல்லை
யேதிலா விலக்க ரென்றே யிசைத்திடு வேர்க டம்மு
ணைதனே வெண்மர் தம்மு னொருவனே நம்மூர் வந்த
தூதனே வினையர் தம்முள் யாரைநீ சொல்லு கென்றான். (௨௦௭)

அல்லுமழ் கண்டன் றந்த வறுமுகந் கடிய னானேன்
றொல்லேதும் மூதூ ரட்டித் தூதனு மாகி மீண்டே
னெல்லையி னுமரை யெல்லா மீண்டொரு கணத்தி னட்டு
வெல்லுவ தமைந்து நின்றேன் வீரவா கென்பே ரென்றான். (௨௦௮)

வேறு.

திண்டிறற் சேவகன் செபபு மிம்மொழி
விண்டிடு செவிதொறும் விடம்பெய் தாலெனக்
கொண்டனன் வெகுண்டொரு கூற்றங் கூறின
னுண்டிடு மசனிக ளுமிழ்ந்திட் டாலென. (௨௦௯)

உறுபடை யுழப்பினை யுணர்கு ருத்தோர்
சிறுவரை வெல்வதுந் திருந்து மாநக
ருறைதரு மெளியரை யுடன்று கொல்வது
மறிகுதி யீதுமோ ராண்மைப் பாலதோ. (௨௧௦)

தூற்றியற் குமரரை நொய்திற் கொன்றின்
னாற்றலைக் கெடுக்குவ னாவி வாங்கியே
கூற்றுவற் குண்டியாக் கொடுப்பன் மெய்யினைப்
பாற்றினுக் குதவுவன் பாலன் காணவே. (௨௧௧)

உன்னுடை வன்மையு முனது நாயகன்
றன்னுடை வன்மையுந் தானை வன்மையும்
பின்னுடை யமரர்கள் பெற்ற வன்மையு
மென்னுடை வன்மையா விறையி னீக்குவேன். (௨௧௨)

வானவர் சிறையினை மாற்ற வுன்னியே
தானையொ டேகியென் றன்முன் னெய்தினீ
ளுனுயிர் வாழ்க்கையு மொல்லை தீர்திரா
லானதொ ளுதிய மழகி தாற்றவே (௨௧௩)

மூண்டதொல் விதியினுன் முடிந்த மன்னுயிர்
மீண்டுதம் மியாக்கையுண் மேவு மென்னினு
மீண்டெனை மாறுகொண் டிகல்செய் கின்றவர்
மாண்டிடு மாறலான் மற்று முய்வரோ. (௨௧௪)

என்பதை யரிமுக னியம்ப வெம்பிரா
னன்பெருந் தூதுவ னகைசெய் தங்கையின்
மன்பெருஞ் சிலையினை வணக்கி வாளியோ
நொன்பதொ டொன்பதை யுரத்திற் றாண்டினான். (௨௧௫)

விரைந்திடு செலவினால் விசிக மேனலா
ஹரத்தனிற் படுதலு மொசிந்து வீழ்ந்தன
விரந்திடு தொழிலவ ரின்மை யாளர்போற்
கரந்தவ ரியற்கையைக் கருதி மீள்வபோல். (௨௧௬)

முருகன தேவலான் முன்னம் விட்டிடு
பொருகனை யகலமேற் புகாது வீழ்தலு
மரிகெழு முகமுடை யவுணர் நாயகன்
கரமிசை யிருந்ததோர் கதையொன் றேவினான். (௨௧௭)

ஏவிய தண்டினை யேந்த வீரிரு
தூவயில் வானியாற் றுண்டஞ் செய்திடா
வோவரும் பான்மையா லொராயி ரங்கனை
தேவரை யலைத்தவன் சிரத்தி லோச்சினான். (௨௧௮)

சிரம்படு கின்றதோர் செய்ய வாளிகள்
பரம்படு பலதுணி பட்டு வீழ்ந்தன
புரம்படு மவுணர்க ளுறைதற் கொத்தமுப்
புரம்படு கின்றதோர ஸூழி யாமென. (௨௧௯)

பொன்றிகழ் வடிக்கனை பொடிப்புப் பின்னுமுன்
னின்மலர் புரியுமோ நென்னற றாதுவ
னன்மென வரிமுக னகைத்துத் தன்கையின்
மின்றிகழ் சூலவே றிரித்து வீசினான். (௨௨௦)

காசினி யெரிகளர் காட்சித் தாலென
வாசினி தனில்வரு சூலத் தாற்றலுந்
தேசுடை கிலைமையுந் திறலு நோக்கியே
வீசின னெதிரும் விசிக மாயிரம். (௨௨௧)

நெட்டிலைச் சூலவே னிமலற் கன்பினான்
விட்டிடு பகழியை வீட்டி மேற்செலப்
பட்டது நோக்கினன் பரிந்து பின்னருந்
தொட்டன னாயிரஞ் சுடர்கொள் வான்கனை. (௨௨௨)

ஏவிய வெல்லையி லெதிரும் வானியைத்
தூவுறு கொன்னுனைச் சூலஞ் சிந்தியே
மேவலர் பரவுறும் வீர வாகுமேற்
மேவரு மருளுறக் கடிது சென்றதே. (௨௨௩)

இலக்கரு நடுங்கின ரெண்ப ரேங்கியே
கலக்கம தடைந்தனர் கணங்கள் யாவரு
னெ ரமர ரிப்படை
விலக்கரி தேகொலென் றுயிர்த்து விம்மினார். (௨௨௪)

வேறு.

கோள்கொண்ட பகழிகளின் கொலைகொண்டு நிலைகொண்ட
தோள்கொண்டு செல்லவருஞ் சூலத்தின் றிறனோக்கி
நீள்கொண்ட லன்னதொரு நீலமிடற் றவன்மற்த
வாள்கொண்டு குறைத்திட்டான் வலிகொண்ட தகலாதான். (௨௨௫)

குலம்போ யிற்றிடலுந் துணைவர்களா யுள்ளோரு
ஞாலஞ்சேர் பூதர்களு நனிமகிழ்வு சிறந்தனரா
லாஷம்போர் தடர்த்திடலு மமலனுண்டு தமைக்காத்த
காலம்போ மமரரெலார் துயரம்போய்க் களிசிறந்தார்.

(௨௨௬)

அக்காலை வெள்ளிமலை யளிக்ருந்தி கணத்திறைவன்
மெய்க்கால வடவையினும் வெகுளியுறு பெற்றியு
யிக்காலை யிவனுயிரை யானேயுண் குவனென்னு
மைக்காலன் றனைமுடிதத வள்ளறனிப் படைகொண்டான்.

(௨௨௭)

எந்திரித்த விருக்கைதனி லிருத்தியே கருவிகளான்
மந்திரத்தின் விதிமுறையின் மனப்படுபு சனையியற்றி
யந்தரத்தி லிமையவர்க்கு மரியயற்கும் வெலங்கரிய
சந்தரத்தோ ளரிமுகனை யமதியெனத தொழுதுய்த்தான்.

(௨௨௮)

உய்ப்பதொரு படையழல்கான் றுலகம்வெருக் கொளவரலு
மெப்படையோ விடென்றோ னிமையவர்தம படைவென்றான்
றுப்படையுஞ் செஞ்சடிலத் தோன்றல்படை யெனத்தெரியா
வப்படையோ வகிவதென வண்டம்வெடி படநகைத்தான்.

(௨௨௯)

அற்ப்பட்ட புலனுடைய வரிமுகத்தன் றுறேற்று
முற்ப்பட்ட பகற்கொண்ட முக்கணன் றனதுபடை
யெற்ப்பட்ட மணிக்கடகத தொருகரத்தி லிருந்ததனைச்
சொற்ப்பட்ட மந்திரத்தால் வழிபட்டித் தூண்டினான்.

(௨௩௦)

தூண்டலுறு பரன்படையுந் தொல்லைவரு மப்படையு
மீண்டியெதி ரெதிர்துன்னி யிணைகொண்டோ ரிருதலைவர்
காண்டகைய கேண்மையிறை கடிதுவந்து கலந்தேபின்
மீண்டிடுவ தேபோல விடுததவாபான் மேனினவால்.

(௨௩௧)

வேறு.

தன்படை மீடலுஞ் சயங்கொண் மொய்ம்பினுன்
றுன்புடை மனததனுய்ச் சூர னென்பவன்
பின்புடை யானெடு பேசப பின்னொரு
முன்புடை யாரிலை யென்று முன்னினுன்.

(௨௩௨)

ஆற்றலிற் குறைவில னழிவு ருதமா
பேற்றினிற் குறைவிலன் பிறரை யட்டிடு
கூற்றினிற் குறைவிலன் கோடி கூற்றுவ
ரேற்றெதிர் மலையினு மிமைப்பிற் கொல்வனல்.

(௨௩௩)

அவன்பெரு முயற்சியே யாற்ற லாமென்கோ
தவங்களின் வன்மையே வன்மை தானென்கோ
சிவன்புரி வரமதே சீரி தரலென்கோ
வெவன்பெரி தென்றியா னிசைக்க வல்லனே.

(௨௩௪)

விடலுறு பகழியான் மெய்யி லூறிலா
னடலுறு படையினு மழிவு பெற்றிலான்
கொடியதோ ரரிமுகன் குமரன் செங்கையிற்
படைகளி னன்றியே படுகி லானரோ.

(௨௩௫)

தியவ னாயியைச் சிந்தல் கூடுற
தாயினும் வெஞ்சம ராற்றி யிங்கவன்
சேயுயர் தேரினைப் படையைச் சேனையை
மாய்வுறு விப்பனால் வல்லை யானென்றான். (௨௩௬)

இத்திற மினையவ னியம்பி யேழிந்
பொத்திரந் துண்டியே பொருவில் கேசரி
வத்திர முடையவன் வைய முந்துவான்
சித்திர நெடுந்தலை சிந்தி நீக்கினான். (௨௩௭)

சாரதி தலையது தரையில் வீழுமுன்
குரொடு தோன்றினான் சுளிந்தொர் தண்டினை
யோரிமை யொடுக்குமு னுருமி னுய்த்தலும்
வார்கழ வினையவன் மருமம் பாய்ந்ததே. (௨௩௮)

விடலநர் திறலுடை வீர வாகுவின்
றடமிகு முரம்புகு தண்டந் சாளரத்
திடையிடை கதிர்வரு மெல்லை காணுறும்
பொடியென லாகியே புகையிற் போயதே. (௨௩௯)

தோட்டுனை வாகையான் சுளிந்து துண்ணென
வோட்டுறு நெடுங்கனை யுய்த்தொ ராயிர
மோட்டிடை விறலரி முகத்த னேறிய
சேட்டிடை மணிநெடுந் தேரை வீட்டினான். (௨௪௦)

தேரழிந் திடுதலு மார்த்துச் சிங்கனை
யாருயிர் கொள்ளுது மற்ற மீதெனப்
பாரிடர் வரைகளும் படையும் வீசியே
சாரும வளைந்தனர் சமரின் முந்தினார். (௨௪௧)

வெய்யவ னங்கது வெகுண்டு நோக்கியே
செய்யதோர் மணிநெடுஞ் சேமத் தேர்புகா
வையிரு னூறுவில் லதனை யாயிரங்
கையினி லெடுத்தனன் கடிதின் வாங்கினான். (௨௪௨)

கருமணி வரைபுரை காமர் வில்லெலா
மரவுறழ் குணங்கள்கொண் டவுணன் கையுற
றிருமுடி பலவுடைக் கிரியிற் செல்வின
முருகெழு மின்னொடு முறுவ போன்றவே. (௨௪௩)

பிடித்திடும் விற்களிற் பிறங்கு நானொளி
யெடுத்தன னெடுத்தலு முயிர்கள் யாவையுந்
துடித்தன வண்டமுந் துளக்க முற்றன
முடித்தலை பணித்தனன் முளரித் தேவனும். (௨௪௪)

வணக்கிய விற்களின் மடங்கன் மாமுகன்
கணக்கில வாகிய கடல்கள் வானெழீஇத்
தணக்கில பொழிந்தெனச் சரங்கள் சிந்தலும்
பிணக்குவை யாயினர் பெயர்ந்த பூதர்கள். (௨௪௫)

தாள்களுங் கரங்களுந் தலையுஞ் சிந்தினர்
கோளுறு தசையொடி குருதி சிந்தினர்
மூளைகள் சிந்தினர் முடியுங் கால்பொரப்
பூளைகள் சிந்தின போலப் பூதர்கள். (௨௪௬)

தருப்பயில் பாற்கட றனது சீகரந்
திரைப்பெருங் கரங்களாற் சிந்தல் போன்றதா
லரிப்பெரு முகத்தவ னாயி ரங்கையாற்
றுரப்புறு கணைகளைத் தூண்டு கின்றதே. (௨௪௭)

மண்டல நிரந்தன வானந் தூர்த்தன
வெண்டிசை மறைத்தன கிரிக ளீண்டிவ
தெண்டிரை யெங்கனுஞ் செறிவ வப்புறத
தண்டமும் போவன வவுணன் வாளிகள். (௨௪௮)

மருப்புயர் திசைக்கரி மருமம் பாய்வன
பருப்பத மேழையும் பகிர்வ மேருவாம்
பொருப்பையும் போழ்வன புணரி தோறமர்
நெருப்பையுந் தணிபபன நீசன் வாளியே. (௨௪௯)

மாறுபட் டவன்னிடம் வாளி மாரியா
லீறுபட் டிடாததோ ருயிரும் யாக்கைகள்
கூறுபட் டிடாததோ ருயிருங் கொம்மென
ஆறுபட் டிடாததோ ருயிரு மில்லையே. (௨௫௦)

எண்படு மரிமுக நெடுத்த வில்லுமிழ்
புண்படு கணைமழை பொதிந்து போகுறு
விண்படு நெறியெலாம் விலக்கி மாற்றியே
யொண்புவி யாக்கிய துலகம் யாவையும். (௨௫௧)

தாக்குறு மரிமுகன் சரங்கள் பாரிடா
யாக்கைக ளுருவியே யெடுத்து நொய்தெனப்
போக்குறு கின்றன புலாவின் சூட்டினைக்
கோக்குறு சலாகையின் குழுவு போலவே. (௨௫௨)

மெய்நெறி யுணர்கிலார் வெறுக்கை பெற்றது
துன்னிய கிளைக்கொரு துண்ப மாதல்போ
லொன்னலன் விடுங்கணை யுலப்பின் றோடலாற்
றன்னுறு படைகளைத் தானுங் கொன்றவே. (௨௫௩)

தீந்தொழி லரிமுகன் செறித்த வாளிகள்
வாய்ந்திடுஞ் சேணெறி பாற்றும் பான்மையாற்
காய்ந்திடுஞ் செங்கதிர்க் கடவுண் மேற்றிசைப்
போந்திலன் மீண்டிலன் புலம்பி கின்னுளான். (௨௫௪)

கொம்பொடி பேரியுங் குணிலு மேனைய
வெம்படை யாவையும் விரவி மேற்செலக்
கம்புளுங் கரண்டமுங் கணைந் சுற்றிடக்
செம்புனல் கரும்புன லளக்கர் சென்றதே. (௨௫௫)

இத்திற மரிமுக னியற்றும் போரினை
மெய்த்திறன் மொயம்புடை வீரன் காணுஞ்ச்
சித்திரத் தவனெதீர் சென்று வாங்கினுன்
கைத்தலத் திருந்ததன் கடவுள் விலவினை. (௨௫௬)

வாக்கிய சிலைதனில் வந்து நானொலி
யாக்கின னுக்கலு மலைந்த தண்டமுந்
திக்கிளர் குஞ்சியா செருச்செய் தானவ
ரேக்கம தடைந்தன ரிரிந்து போயினா. (௨௫௭)

மாக்களி னிருந்தவர் மதங்கொள் வெங்கரி
மேக்குற வைகினோர் தேரின் மேவினோர்
தாக்குறு படைகளுஞ் சயமுஞ் சிந்தியே
யாக்கைக ணடுக்குற யாரும் வீழ்ந்தனா. (௨௫௮)

வேறு.

அவ்வ ழிப்பட நானொலி யுறுத்தியே யடலோன்
கைவ ழிப்படு சிலையினிற் கணைமழை சிதறித்
தெவ்வ ழிப்படு சீயமா முகத்தவன் செலுத்து
மெவ்வ ழிப்படு பகழியு மறுத்தன னிமைப்பில். (௨௫௯)

பிரம ரெண்ணிலர் பயந்திடு முயிர்களைப் பின்ன
ளொருவ னாகிய கண்ணுத றொலைக்குமா றொப்பச்
செருவ லாளனா மினையவன் பகழிகள் சிதறி
யரியின் மாமுகன் விடுகனைத் தொகையெலா மறுத்தான். (௨௬௦)

மிக்க நேமியிற் புவனியி னகலிரு விசும்பிற்
றிக்கின் மேருவின் வரைகளிற் றீயவன் பகழி
புக்க புக்கதோ ரிடங்களிற் றன்கனை பூட்டி-
யக்க ணந்தனி லவன்விடு வாளிக ளறுத்தான். (௨௬௧)

புறத்த ராமென மன்னுயிர்க் கின்னலே புரியுந்
திறத்தன் வாளியை மைந்தனின் மட்டது தேவர்
குறித்து நோக்கியே சூர்முதற் கிளையெலாங் குமா
னறுத்த நாவரு மகிழ்ச்சியைக் கிடைத்துகின் றூர்த்தார். (௨௬௨)

அகழி யார்கலி நொச்சிசூழ் முதுநக ரடர்த்தோன்
றிகழி யானைகள் வெருவரு மரிமுகத் திறலோன்
பகழி யாவையு மட்டதோ வங்கவன் படைத்த
புகழி யாவையு மட்டதன் றோவெனப் புகன்றார். (௨௬௩)

அள்ளல் செற்றிய வளக்காசு முகரத் தரசன்
றள்ள லுற்றிடு பகழியைத் தனதுகைச் சரத்தால்
வள்ள லத்துணை யறுத்தன னகற்றமற் றதனைக்
களா லைத்ததா ரரிமுக மேலையோன் கண்டான். (௨௬௪)

கில்லெ டித்தது நின்னொருட் டாகுமால் விரைவின்
மல்லெ டித்தகின் மொயம்பினைக் கரங்களை மார்பைப்
பல்லெ டித்திடு தலையினை நாசியைப் பதத்தைச்
சொல்லெ டித்திடு நானினைச் சரங்களாற் றுணிக்கேன். (௨௬௫)

திரண்ட கையுளேன் சிலைத்தொழில் காட்டுறு செருவி
 விரண்டி கையுடை நீகொலா மென்முன மேற்பாய்
 முரண்ட னிச்சிலை தொட்டகின் கையினை முடிததுக்
 கரண்ட முண்ணிய புரிகுவன் முந்துநீ காண. (உ௬௬)

எமரி ருக்குறு மகேந்திர நகர்தனி லீண்டுஞ்
 சமர கத்தினி லென்பெருந் தானைக டம்மிற்
 குமரர் தங்களிற் கொற்றமாக் கொண்டன முற்று
 முமிழ் விக்குவ னுன்னுயிர் தன்னையா னுண்பேன். (உ௬௭)

என்னு மாற்றங்க ளரிமுக னிசைத்தலு மேந்தல்
 பன்னு கின்றதென் பறபல நினக்குள படையைத்
 தன்னு தானைகள் யாவையுஞ் செற்றுனைத் துரப்பே
 னென்னு டைச்சிலை வன்மையைப் பார்த்தியா லென்றான். (உ௬௮)

சொற்ற மாத்திரத் தவுணனு ரழல்விழி தூண்டக்
 கொற்ற வெஞ்சிலை பத்துநா ரொருதலை குனித்துப்
 பொற்றை யீர்ங்களை யாயிரத் தாயிரம் பூட்டி
 வெற்றி மொய்ப்புடை யொருவன்மேற் சென்றிட விடுத்த ன். (உ௬௯)

சீற்ற மிக்கநம் மினையவன் சிலையெனக் கொண்ட
 கூற்றை வாங்கியே பத்துநா ருயிரம் கொடுங்கோ
 லாற்றன் மிக்கன தூண்டியே மேலவை யறுத்து
 வீற்று மாயிர மாயிரம் பகழிகள் விட்டான். (உ௭௦)

நம்பி தொட்டி கணையினை மகேந்திர நகரோன்
 றம்பி பத்துநா ருயிரம் கணைகளாற் சாய்த்து
 வெம்பி யாயிர கோடிவெவ் வாளிகள் விடுப
 வெம்பி ராறகினை யோனுமக் கணையினை பெய்தான். (உ௭௧)

குராவ ணிந்திடு குமரனுக் கினையவன் கொடுங்கோல்
 பராவ லன்னிடு பகழியைப் பாரிடைப் படுத்தக்
 கராச லங்களை யடுமுக னதற்குமுன் கணை
 ளிராயி ரந்தொடித் தண்ணறன் சிலையினை யிறுத்தான். (உ௭௨)

மாறில் வெஞ்சிலை யிற்றுழி யினையதோர் வள்ளல்
 வேறொர் கார்க்குமக் வாங்குமுன் எனலத்தில் வெய்யோ
 னுறு கோடிபுங் கவங்களை யழுத்தலு நொய்தி
 னுறு கோடியொத் திழிந்தன வகலிருங் குருதி. (உ௭௩)

குருதி யாகத்தி னிழிந்திடத் தன்சிலை குனித்துப்
 பரிதி யொண்கதி ரென்னு ருயிரம் பகழி
 கருதி விட்டிடக் கருதல னங்கது காண
 விருது நாண்முகி லாமென வவைதொடித் திறுத்தான். (உ௭௪)

அல்லி னோர்மதி பெழுந்தென வவுணரு னுதித்த
 மல்லல் வாலிய வரிமுகன் ரொடுகளை மாரி
 யொல்லென் வாளியான் மாற்றியா யிரங்களை யுந்
 சில்லி யரிழிக ளறுத்தவன் தோரினைச் சிதைத்தான். (உ௭௫)

ஏறு தேரழிந் திடுதலு மரிமுக னிமைப்பின்
மாரோர் வையமேற் பாய்ந்தனன் வார்சிலை வளைப்ப
வாறு மாமுகற் கிளையவன் கணைகளா லவுண்
னாறு பத்தெனுஞ் சிலையையு மறுததன் னொடிப்பில். (உ௭௬)

வில்லி ழந்தனன் மானமு மிழந்தனன் வீரச்
சொல்லி ழந்தனன் பெருமித மிழந்தனன் றொல்சீ
ரெல்லி ழந்தனன் பெருமையு மிழந்தன னிலங்கும்
பல்லி ழந்திடு விடவரா வொத்தனன் பதகன். (உ௭௭)

ஏதி லானொருங் காயிரஞ் சிலைகளு மிழந்து
மாதா யர்ப்படு நிலைமையை நோக்கியே மறங்கொள்
பூத ரார்த்தன் ரமரர்க ளார்த்தனர் புரைதீர்
வேத ரார்த்தனர் முகுந்தரு மார்த்தனர் விண்மேல். (உ௭௮)

ஆயி ரஞ்சிலை யொருதலை துணிந்தது மமரா
நாய கன்றனக் கடியவன் ஹிறொழி னலனு
மாய னுதிய ரிகழ்ச்சியும் பூதாதம் வலியுங்
காயு நெஞ்சடை மடங்கனமா முகததவன் கண்டான். (உ௭௯)

தேவ ரார்ப்பையு மிந்திர ரார்ப்பையுந் திசையின்
காவ லாளர்த மார்ப்பையு மெமையடக் கருது
மூவ ரார்ப்பையுஞ் சாரத ரார்ப்பையு முனிவோ
ரேவ ரார்ப்பையுந் துன்பினுக் குதவுவ னென்றான். (உ௮௦)

வேறு.

தியா ருக்கோ ரெல்லைய தானான் நிறன்மேலான்
ஆயா ருக்கே யின்னல் புரிந்தான் றொலைகில்லான்
ரூயாய் மூந்தே தம்மை யளித்தா டருகின்ற
மாயா பாசந் தன்னை பெடுத்தான் மறமிக்கான். (உ௮௧)

ஒட்டிப் போர்செய் மாற்றலர் தம்மை யொருபாலாம்
கட்டிக் கொள்ளா வாருயி ருண்டு கடிதேகிக்
கிட்டிக் தொல்லை ஞாயிறு தேன்றுங் கிரியுய்த்து
விட்டிப் பேரா தானனெற கென்னு வீசற்றான். (உ௮௨)

மறியா கிற்குந் தெண்டிறை யேழும் வந்தொன்றாய்ச்
செறியா கிற்குந் கொல்லிது வென்னத் திசைசூழ்போ
யெறியா கிற்கும் பாச மிருட்கோ ரிடமாகிப்
பொறியா கிற்குந் தீயழல சிந்திப புகுந்தன்றே. (உ௮௩)

சேனா நெற்றோர் யாரு மிரிந்தார் செருவாற்றல்
பூண கிற்கும் பூதரும் யாரும் பொருமுற்று
ராண யுற்றோ யாரினு மேலோ னதுதன்னைக்
கூணா வீதோர் மாயைகொ லென்றே கருதுற்றான். (உ௮௪)

ஆர்ப்பா யுற்ற தெண்டிறை கொல்லோ வல்தன்றேற்
போர்ப்பான் வந்த பாயிருந் கொல்லோ புயம்விக்கி
வீர்ப்பா னுற்ற நாணது கொல்லோ யாதேனுந்
தீர்ப்பேன் வல்லே யென்று கினைந்தான் நிறல்வாகு. (உ௮௫)

ஆற்றான் மற்றிவ் வாறு தெரிந்தே யதுதீர்ப்பான்
மாற்றா கின்ற தொல்படை தன்னை வாங்காமுன்
கூற்றாய் நின்றோன் வீசிய பாசங் குழுவோடுங்
காற்றாய் வந்திங் கியாவரை யுங்கட் டியதன்றே.

(௨௮௬)

பல்லோ ராகிப் போர்புரி பூதப் படையோரும்
வில்லோ ராகு மெண்மரு மேனை விறலோருந்
தொல்லோர் கூறு மாடல்கொண் மொய்ம்பிற் றுணையோனு
மெல்லோர் தாழும் வீக்குறு பாசத திடையுற்றார்.

(௨௮௭)

மேற்றா எனய்தி வீக்கிய பாச மிடல்வீரர்
மாறா நிற்பர் தொல்லுணர் வோடு மலிவாரே
லாற்றா ரென்னச் செய்குவன் யானென் றவாபுந்தி
தேற்றா வண்ணஞ் செய்துள தம்மா சிறுபோழ்தின்.

(௨௮௮)

வேறு.

தொன்னிலை யுணர்வு மாழ்கித் தொல்வலி சிந்திச் சோரு
மன்னவர் தெகையை யெல்லா மந்தர நெறிக்கொண் டேகி
மின்னென வளக்கர் வாவி மேருமால் வரைபோ னின்ற
பொன்னவி நுதய மென்னும பொருப்பிடைப் புகுந்த தன்றே.

(௨௮௯)

கதிபடர் கின்ற காலிற் கருத்தினிற் கடிதி னேகித்
துதியுறு திருவின் கேளவன் றுயில்புரி கடலிற் றுஞ்சு
முதயமால் வரையி் எனய்தி யுயிர்ப்பிலா துறங்கு கின்ற
மதவலி வீரர் தம்மை வைததுட னிருந்த தன்றே.

(௨௯௦)

விழுமிய பூதர் யாரும் வீரரும் வீளிந்து வெய்யோ
னெழுதரு முதயம் புககா ரென்பது தெரிந்து நோக்கிக்
குழுவொடு பொருது ளாரைக் கொன்றுயிர குடித்தேன் வல்லே
யழகிதென் னுற்ற லென்றா னமரரை யலக்கண் கண்டான்.

(௨௯௧)

ஒடினான் கொல்லோ போர்க்கென் றுற்றது மிலையோ வெங்குந்
தேடினான் காண்கி லேனா ல் யாணடையான் சிறுவ னம்மா
சாடினான் சாடி னானென் றுரைபபது சழக்கோ தம்பி
வீடினா னல்ல னோவென் றண்டங்கள வெடிக்க வார்த்தான்.

(௨௯௨)

கேசரி முகனில் வாறு கிளத்தின னாககு மெல்லைத்
தூசியின் முந்துபோன தூதுவ னொருவ னண்ணி
யாசறு பூத வெள்ள மாயிரத தோடு செவ்வென்
பாசறை யிருந்தான் யானும் பார்த்தனன் வந்தே னென்றான்.

(௨௯௩)

ஒற்றன துரையைக் கேளா வொள்ளையி லிலங்க நக்குப
புற்றுறை யரவ மென்னப புதல்வனெற் பொருவா னஞ்சி
மற்றவ னுறைந்தான் கொல்லோ வல்லையில் யானே யேகி
யிற்றையோர் கணத்தி லன்னா னிருஞ்சமர் முடிப்ப னென்றான்.

(௨௯௪)

என்றனன் படரு மெல்லை யின்னதோர நிகழ்ச்சி யாவு
மொன்றற நோக்கி வாளை ருபங்கின ரோட ஹற்றார்
சென்றன னாதனை நாடி.க் காலெனுந் திறலின் வெய்யோன்
குன்றெறி துதிவே லண்ணல குரைகழல் பணிந்து சொல்வான்.

(௨௯௫)

அத்தகேள் பூத ரோடு மடுபடைத் தலைவ ரேகி
மெய்த்திறம் பெரும்போ ராற்ற வெகுண்டரி முகத்து வெய்யோன்
கைத்தலத் திருந்த சூழ்ச்சிக் கயிற்றினு னமரை பெல்லா
மெய்த்திட வீக்கி வெய்யோ னுதயத்தி விட்டா னென்றான். (௨௬௬)

ஆண்டகை வரம்பு சான்ற வறுமுக னவன்சொற் கேளா
யாண்டொன் யாண்டி ளானவ் வரிமுகத் தவுண னென்னத்
துண்டிடு கொடித்தேர் மேலான் சூழ்தரு படையின் சீரான்
மாண்டிடு பொறியா லிங்நன் வருகுவான் போலு மென்றான். (௨௬௭)

என்னலு நகைத்துச் செவ்வே ளரியணை யிருக்கை நீங்கிப்
பன்மணி சூயின்ற செம்பொற் பாதுகை சரணஞ் சேர்த்திப்
பொன்னவிர் கழல்க னார்ப்பப் புறங்கடை காறும் போந்து
தன்னயல் வந்த காலேத் தருதிந் தேரை யென்றான், (௨௬௮)

ஆறுமா முகத்து வள்ள ளுள்பணி தலைக்கொண் டேகி
மாறிலா முதல்வன் றந்த வையம தழைத்து வெங்கா
றுறுசேர் கோலு நாணுந் தாங்கினன் கடாவி யுய்ப்ப
வேறினா னதன்மே லைய னிமையவர் யாரு மார்த்தார். (௨௬௯)

இந்திரன் கவரி சாய்ப்ப விமையவர் வட்டம் வீசச்
சந்திரன் மபன னென்போர் தண்ணிழற் கவிப்புத் தாங்க
வந்தக னுடைவாள் பற்ற வியக்கர்கோ னடப்பை கொள்ளச்
சிந்துநீ ரரசன் சொம்பொற் படியக மேந்தச் சென்றான். (௩௦௦)

நாயகன் குமரன் போர்மே னடப்பது தெரிந்து பூத
ராயிர வெள்ளத் தோரு மார்கலி நாண வார்த்துக்
காயெரி யுயிழுஞ் சூலங் கணிச்சிதன் டெழுவு நாஞ்சின்
மீயுயர் பழுவங் குன்றங் கொண்டனர் விரைந்து சூழ்ந்தாரா. (௩௦௧)

அடித்தனர் பறைகள் சங்க மார்த்தன ரையன் சீர்த்தி
படித்தனர் பாங்க ரெங்கும் பன்மணிக் கவிகை வட்டம்
பிடித்தனர் தமது வீரம் பேசினர் மூரி யேற்றுக்
கொடித்தொகை யந்த கோடி கொண்டனர் குணிப்பில் பூதா. (௩௦௨)

மூவர்கண் முதல்வன் வந்தான் முக்கணுன் குமரன் வந்தான்
மேவலர் மடங்கல் வந்தான் வேற்படை வீரன் வந்தா
னேவருந் தெரித தேற்றா திருந்திடு மொருவன் வந்தான்
மேவர்க டேவன் வந்தா னென்றன சின்ன மெல்லாம். (௩௦௩)

ஆசறு பூதர் சூழ வமரர்வாழ்த் தெடுப்ப வையன்
பாசறைக் களத்தை நீங்கிப் பறந்தலை நிலத்தி னெல்லை
வீசறு மருத்து மின்னும் வெள்குற நொடிப்பிற செல்லக்
கேசரி முகத்தி னாறுங் கிளர்படை யோடு நோந்தான். (௩௦௪)

பருப்புறு மெழுவும் வானரோய் பழுவமும் பாசந் தண்டு
நெருப்புமிழ் சூல வேலு நேமியுங் கொழுவங் குன்றும்
பொருப்புறு பூதர் வீசிப் பொருக்கென வவுணர் தம்மை
மருப்புயர் களிற்றை மாவை வையத்தை யடுத லுற்றார். (௩௦௫)

குந்தமு மழுவுந் தண்டிங் குவிசமு மெழுவுங் கோலு
முந்திய கழுமுள் வேலு முசலமுங் கொழுவுஞ் சங்கு
மெந்திரக் கவண்விழ் கல்லு மெல்கெழும் பிறவு மெல்லாரு
சிந்திநின் மவுணர் பூதப் படையினைச் செறுதத லுறறார். (௩௦௭)

இருதிறப் படைக டம்மி வித்திறம் பொருத வெல்லைக்
குருதிவந் தலைப்ப மார்பு சென்னிதோள் குறைந்து வேரூய்த்
தரையிடை மறிந்தார் பல்லோர சங்கரன் விடுத்த மூரல்
விரிகனல் சிதறிப் பற்ற வெந்துவிழ் புரம தேப்போல் (௩௦௭)

கண்டன னனைய செய்கை கனல்பொழி பரிதிக் கண்ணுன்
மண்டமர் புரியா நிற்கு மாற்றலர் தமமை வாரி
யுண்டன னெனது சீற்ற மொழிக்குவ னெல்லை யென்ன
வண்டமுந் திசையுந் தானே யாகவோர் வடிவங் கொண்டான். (௩௦௮)

ஆயிர முடியின் மௌலி யண்டத்தின் முகட்டை நக்கப்
பாயிருந் கரங்க ளண்டப் பாங்கரை யலைப்பப் பாருட்
போயின பதங்க ளண்டத் தடியினைப் பூழை செய்ய
மாயையா லினை யாரோர் வடிவுகொண் டார்த்து வந்தான். (௩௦௯)

வந்திடு சீற்றத துபபின் மடங்கலின் றோற்ற நோக்கி
யந்தக னைசந்து நின்ற னைவ விரிய லான
னிந்திரன் றுளக்க முறற னெரிபதை பதைத்துச் சோர்ந்தான்
சிந்தையின் மருட்கை யுற்றார் திசைமுகன் முகலாந் தேவா. (௩௧௦)

வேறு.

அன்னதொ ரெல்லையி லாளி முகத்தோன்
முன்னுறு பூத முழங்கொலி நீதக
மென்னது மங்கை யிராயிர மோச்சி
யுன்னுமுன் வாரின லுண்டல் பயின்றான். (௩௧௧)

சுட்டுறு பூத ரிருங்குழு வத்தை
மோட்டுறு சிங்க முகன்கர முறறு
நீட்டின னள்ளுத னேமிகண் மாராய்
மாட்டுறு கொண்டல்கள வாருவ போலும். (௩௧௨)

ஆயிர கோடியொ ரங்கையி னாக
போயின பாணிகள் பூதரை யள்ளச
சிய முகங்கெழு செம்ம லகன்பேழ்
வாய்களி லிட்டி விழுங்கினன் மன்னோ. (௩௧௩)

மீனம தாக வியன்படை யங்கைக்
காலுறு குன்று கறித்திற னாக
வானபல் பூதரை யட்டிடு சாலைப்
போனக மாமிசைந் தான்புகை வாயான். (௩௧௪)

அண்டமொ ராயிர மாங்கொரு பாங்கா
விண்டுவெவ் வேறு விளங்குவ போலுங்
கண்டகன் வெய்ய கணங்களை யெல்லா
முண்டிடு சின்ன வுலப்பில பேழ்வாய். (௩௧௫)

செப்பரும் வென்றிகொள் சீய முகத்தோன்
கைப்புகு பூத கணத்தினர் யாரு
மப்பெரு வாய்களி னாற்றுறு மாக்க
ரூப்பிடை சென்றென வுற்றன ரன்றே. (௩௧௬)

தானவ னங்கை தனிற்படு பூதர்
மேனிகழ் வாய்தொறு மேவரு பான்மை
பூனமில் விண்ணவ ரூர்தொறு மிம்பர்
மானவ ரியாரும் வழிக்கொளல் போலும். (௩௧௭)

மண்ணிது வன்றெனின் வானவர் வைகும்
விண்ணிது வன்றெனின் வெவ்வசு ரேசர்
நண்ணுல கீதென நாடினர் தீயோன்
கண்ணகன் வாயது கண்டிடு பூதர். (௩௧௮)

வாய்க்கொளு மெல்லை மடங்கன் முகத்தோன்
மூக்குட னஞ்செவி மூலமும் வல்லே
நோக்கின ரிங்கிது நூழைகொ லென்ன
ஆக்கொடு சிற்சில ரோடினர் போனார். (௩௧௯)

ஆந்தமில் சீய னகன்பெரு வாய்போய்க்
கந்தர நீங்கினர் நெஞ்சு கடந்தா
ருந்தி புகுந்தன ரொண்புவி யுள்ளோர்
சிந்துறு கீழ்கிலை சென்றுறு மாபோல. (௩௨௦)

சீய முகங்செழு செம்ம லுயிர்ப்பிற
போயின ருந்தி புகுந்தவா சில்லோ
ராயிரம் யோசனை யந்தர மீண்டு
மேயின ரங்கவன் மீண்ட வுயிர்ப்பால். (௩௨௧)

வெவ்விட மென்ன விளங்கசு ரேசன்
றுவ்விட வேயக டுற்றிடு தொல்லோ
ரவ்விடம் பாவினு மாதியை யுன்னற்
கிவ்விட மேயினி தென்றனர் சில்லோர். (௩௨௨)
வேறு.

களிததவன் மடியுறு கணவ ராயிடைக
கிளைத்தனா கைகளிற் படையிற் கீறினர்
துளைத்தனர் கெடாமையிற் றொலலை வன்மைபோ
யிளைத்தன ரொருசிலா யாது செய்வரால். (௩௨௩)

ஆயிர வெள்ளமா மாடற் பூதரை
வாயிடைப பெயதுதன கைடடில் வைத்துள்
சீயமா முகத்தவன் செயலைப பறபக
லோய்வற மொழியினு மொழிதற் பாலதோ. (௩௨௪)

இததிற் கிகழ்ந்திட வீண்டு பாரிடர்
பததுநா நெனப்பகிம் பரவை நீத்தமுங்
கைத்தலம் வாரினன் கயவன் மோடடினுள்
வைத்ததுங் கண்டனா வானு ளோரெலாம். (௩௨௫)

எண்கெழு பூதரை துங்கி னுனினி
மண்கெழு பொருளெலாம வாரி துங்குமால்
விண்கெழு நம்மையும் விரைவீற் பறறியே
யுண்குவ னெனமருண் மிம்ப ரோடினார். (௩௨௬)

நேடிய வொற்றுவர் கின்றி லார்விரைந்
தோடின ரவுணாகோ னுபயத் தாண்மலர்
சூடினர் சென்னியிற் றெழுத கையினா
மாடுறு பலசன மகிழக் கூறுவார். (௩௨௭)

ஏதமி லரிமுகத் திளவல கந்தவே
தேனைப பிறாதமைத தொலைவில பூதரிற்
பாதியை நாண்வலைப படுத்து வீட்டியே
யாதவ னெழுகிரி யகதத ராக்கினான். (௩௨௮)

சங்கிது வினவியே யீசன் தன்மசன்
ருங்கிய வேலொடு சபரி னேறறிட
மோங்குமோர வடிவுகொண் டினது பின்னவ
னாங்கெதிர பூதரை யள்ளி துங்கினான். (௩௨௯)

இவ்வரை நிகழ்ந்தன வினைய வித்துனை
மைவரு மிடற்றின்ன் மதலை யோடுபோர்க்
கவவையை யியற்றிடுக கன்ன லொன்றினிற்
றெவ்வாக எரிவெரைச செய்து மீளுமால். (௩௩௦)

என்னலு மரியனை யிகந்து போய்த்தழீஇ
நன்னய மொழிபல நவின்று தூதுவ
ருன்னினர் விழைந்தீச் ருதவி மன்னவன்
தன்னுழை யொருவனை நோக்கிச் சாற்றுவான். (௩௩௧)

கந்தனெ டரிமுகன் கன்னு போர்செய்வான்
முந்துள தானையின் முடியும் பற்பல
விர்தநன் னகருறை படைகள் யாவையு
முந்துதி யாயிடை யொல்லை நீயென்றான். (௩௩௨)

சாற்றிய வுரைகொடு தாழ்ந்து கம்மியன்
காற்றென வேகியே கறங்கு தானையுட்
போற்றல னமரிடைப் போமின் போமினென்
தேற்றிரி முரசினை யெறிவித் தானரோ. (௩௩௩)

பணையொலி கேட்டலும் பதியுள் வைகிய
வினையறு தானைகள் வெள்ளம் யாவையு
மணிகெழு வகுப்புட னூர்த்துச் சென்றுரூர்த்
துணையவ னமர்புரி சூழல் புக்கவே. (௩௩௪)

அம்புதி யாமென வனிகஞ் சென்றுழித்
தம்பையஞ் சிகழிகைச் சூர னென்பவ
னெம்பிதன் போர்வலி காண்பன் யானெனச்
செம்பொனத் தவிசினுந் தீர்த்து போயினான். (௩௩௫)

தன்பெரு மந்திர நடுவட் டங்கிய
கொன்பெருஞ் சிகரியா மேருக் குன்றின்மே
லின்புறு திருவொடு மேறி னுணரோ
பொன்புனை யுதயமே விரவி புக்கென. (௩௩௬)

தாதவிழ் தார்முடித் தம்பி கொண்டதோர்
மேதகு வடிவமுந் தமியன் வேளுறப்
பூதாக ஞண்டியாய்ப் போன தன்மையுங்
காதலி னவுணர்கோன் கண்ணி னோக்கினான். (௩௩௭)

வருமித மென்றுமன் னுயிர்கட் கல்லல்செய்
கருமித வழிக்கொரு கனலிற் றோன்றினான்
பெருமிதம் விம்மிதம் பெரிது மெய்தினு
னுருமித மாமென நகைக்கு மோதையான். (௩௩௮)

இங்கிவ னின்றிட விதற்கு முன்னரே
சங்கையில் பாரிடத் தானே முறறவுஞ்
சிங்கமா முகத்தவ னுசருஞ் செவ்வியி
னங்குறு மறுமுக னாதனை நோக்கினான். (௩௩௯)

ஒருத்தனை யாகியே யுலகெ லாமடு
நிருத்தன தருண்மக னேர லாரொடுஞ்
செருத்தொழில் புரிவதோர் சிறிய வாடலைக்
கருத்திடை யுன்னின் கணிப்பி லாற்றலான். (௩௪௦)
வேறு.

செய்ய தாமரை வனங்களுஞ் செங்கதிர்த தொகையு
மைய சேயொளி யீன்றிருந் தென்னவா றிரண்டு
கையு மூவிரு முகங்களு முடையவன் காலோன்
வைய முந்திட வந்தொழி லியறறுவான் வந்தான். (௩௪௧)
வேறு.

வந்திடு கின்ற காலை வயப்பெரும் பூதர் யாரு
மந்தமுற் றதனை யோரா வடுகரி பரிதேர் செற்ற
வெந்தி லவுணா கோன்றன் மேதகு படைஞர் முற்றுங்
கந்தவே டன்னைச் சூழ்ந்தார் கனலிகுழ கடலே யென்ன. (௩௪௨)

சூழ்தரு மவுண வீரர் தொலைவிறம் படைகண் முற்று
மூழ்தரு முருமிற் பெய்ய வுலகுடை முதல்வன் காணாக்
காழ்தரு மேரு வன்ன கார்முகு மொன்று வாங்கி
வீழ்தரு மருவி போலும் வியன்குணத தோதை கொண்டான். (௩௪௩)

ஆபிர கோடி ஞாலத் தண்டங்கள் வெடித்த மற்றைப்
பாயிரும் புனலி னண்டப் பத்திகள் பகிர்த பாங்கர்
தியழ ண்டங் கீண்ட செறிமருத் தண்டம் விண்ட
மீயுயர் வெளிமூ தண்டம் வெய்தென வுடைந்த வன்றே. (௩௪௪)

அப்பெரு நாணி னோதை யரிமுகன் றானே மள்ளர்
செப்புறு கேள்வி யாற்றுஞ் செகிப்புலம் புகுத லோடுங்
கைபபடை சிந்தி வீழ்ந்தார் கவிழ்ந்தன களிது மாவு
மூபப்பில் சீ ருருளித் தேர்க ளொல்லென வுடைந்த வன்றே. (௩௪௫)

மூரிவிற் கொண்ட நாணின் முழக்கினை வினவி யற்றாற்
பாரிடைக் கவிழ்ந்த தானைப் பரப்பையு நோக்கி நின்ற
னாரிதைப் புரியு நீரா ரரன்மக னிவனு முன்னந்
தாரகம் கடந்தா நென்கை சரதமே போலு மென்றான். (௩௪௬)

வாலுனை யலங்கு நெற்றி மடங்கலோ னினை ய கூறிப்
பாலகன் வன்மை யானே படித்தனன் மீள்வ நென்னாக்
காலுடை நெடுந்தே ரோடுங் கையனோர் கணத்தி னேர்ந்து
வேலுடை யண்ண மன்னை நோக்கினன் விளம்ப லுற்றான். (௩௪௭)

கண்ணுதன் முதல்வன் மைந்த கழறுவ நென்று கேண்மோ
வெண்ணலர் வலியை மாற்ற விமையவர் கடனே யற்றால்
விண்ணவா தமைத்தன் டித்தோ மவர்க்குளு மல்லே வேறோர்
நண்ணல நெமருக்கில்லை நடந்ததென் னமருக் கென்றான். (௩௪௮)

உறைதரு மளியன் மன்னை வலியவ நெறுக்கி னாடி
முறைகெழு தண்ட மாற்றி யண்டங்கண் முழுவ துக்கு
மிறையினைப் புரிது மறறா னீவீர்க ளிமையோர்க் கிட்ட
சிறையினை யகற்ற வந்தேஞ் செருவுமத் திறத்துக் கென்றான். (௩௪௯)

எங்குண யகமா யுள்ள விமையவ னினை ய கூறச்
சிங்கமா முகத்து வீர னுருமிடி திளைத்த கொப்ப
வங்கையோ டங்கை தாக்கி யண்டமுங் குலுங்க நக்குப்
பொங்குவெஞ் சேற்ற மேலா னிங்கிவை புகல லுற்றான். (௩௫௦)

சங்கெமர் தமையும் வென்ற யிமையவர் சிறையு மின்றே
நீங்கின ராவர் நீயு நீக்குதி போலும் போலு
நாங்களு மளியர் தாமே நன்றுநின் சூழ்வே யாற்ற
லோங்கிய துனது மாட்டே யுண்மையி தன்றி யுண்டோ. (௩௫௧)

இந்திர குமரன் மன்னை யிமையவர் குழுவை வாரி
வெந்தனை முழ்கு விதது வீட்டிய சிறையை நீக்கல்
சந்திர மௌலி யண்ண மன்னினு முடியா தென்றான்
மைந்தநீ யொருவன் கொல்லோ முடித்திட வல்லே மன்னே. (௩௫௨)

கண்ணுத லுனக்குத் தந்த காமரு சுடர்வே லாற்ற
லெண்ணலன் மறவி யாகி யிகழ்ந்துபோ ரியற்றி னானே
யுண்ணிக ழாவி கொண்டா யோடினு லுய்தி யீண்டு
நண்ணிய தன்மை யெங்க ணல்வினை தந்த தன்மே. (௩௫௩)

கடம்பமர் கண்ணி யாய்கேள் கடவுள்வேல் கொண்ட வாற்ற
றிடம்படு நினது வன்மை யாவையுந் தெரிதந் துள்ளேன்
றடம்படு குவவுத் திண்டோட் டாரகன் போல ஞாட்பின்
மடம்படு கின்ற தில்லை வல்லைபோர் புரிதி மாதோ. (௩௫௪)

பொருதிறல் வயவர் யாரும் பூதரிற் பலரு மாய்ந்தே
யெரிகதி ருதயம் புக்கா ரேனையோர் நீயுங் காண
விரைவிலென் னகடு சேர்ந்து விளிந்தனர் தமிய னின்றாய்
செருவினை யிழைத்து மென்னு மூக்கமே சீரி தம்மா. (௩௫௫)

தாதவிழ் தருவி நீழற் சயந்தனை யமரர் தம்மைத்
தீதுறு சிறையி னீக்கச் சென்றநீ துணைவ ரோடு
பூதர்தந் தொகையை வாளா போக்கினை தமிய னின்றூ
யூதிய மிதன்மே லுண்டோ வுனக்கிது கிடைத்த தன்றே. (௩௫௭)

முனைகெழு சமரின் வந்து முடிந்தனர் முடிவி லாதா
ரினைவொடு புறந்தந் தேகி யிரிந்துளார் தொகையு மஃதே
யனையதை யுணராய் கொல்லோ வமர்குறித் தீண்டு வந்தாய்
கனவினும் விடுவ துண்டோ கடவுளா சிறையை யென்றான். (௩௫௮)

என்றசொல் லிறுக்கு முன்ன மிராறுதோ ளுடைய வள்ள
னன்றிவன் கொண்ட தென்ன நகைசெய்து சிலையிற் பூட்டி
யொன்றொரு வயிர வாளி யொல்லெனத் தூரப்பத் தீயோன்
பொன்றிகழ் மருமம் புக்குப் புறத்தூரீஇப் போயதன்றே. (௩௫௯)

அருவிய னாக முள்ளா னகன்பெரு வீழிகட் கூரு
யருவிய னாக மன்ன வரிமுக னையன் செங்கோ
லருவிய னாக மூழ்க வலக்கணுற் நிழியுஞ் செந்நீ
ரருவிய னாக கின்றூ னமரர்மற் றதுகண் டாரத்தார். (௩௬௦)

கற்றையங் கதிர்வே லண்ணல் காமரு பகழி பாய
மற்றவன் புறனு மார்பும் வாயில்க ளாத லோடு
மற்றது நோக்கித் தீயோ னகட்டுறை கணங்கண் முறறும்
புற்றெழு சிதலை யென்ன வற்றெறி துருவிப் போந்த. (௩௬௦)

உய்குறு கணத்தின்றூனை யுந்தியை யொருவி வாளி
செய்குறு வாயி னீங்கித் தெழிப்பொடு புறத்திறு பேராக
மைகளா புந்தி வெய்யோன் மற்றது கண்டு சிறிக்
கைகொடு நெறியை மாற்றிக் கந்தன்மே லொருதண் டிய்த்தான். (௩௬௧)

அண்டம்விண் டதுகொ லென்ன வணிமணித் தொகுதி யாரப்பத்
தண்டம்வந் திடுத் லோடுந் தன்னிக ரில்லா வண்ணல்
கண்டளா னிலைமப்பி னுன்கு கணைதொடக் கதையைச் சிந்தி
யொண்டிறற் சூரன் பின்னோ னெற்றிபுக கொளித்த வன்றே. (௩௬௨)

ஒளித்திடு கின்ற காலே யுருகெழு மடங்கற் பேரோன்
களித்திட லொருவி மேலைக் கடுஞ்சினக் கோட்புச் சிந்தித்
தெளித்திடு முணர்வு மின்னிச் செய்யகோல் செலுத்து மன்ன
னளித்திட லொழிந்த காலத் துலகம்போ லமுங்கி கின்றான். (௩௬௩)

வேறு.

பேர்ந்திடு முணர்வொடும் பிரிவி றுன்பொடுஞ்
சேர்ந்திடு மரிமுகத் தீய னினறுழி
வார்த்திடு குருகிதோய் வாயின் மூடுகை
சோர்ந்தன வருள்வரத் தொலைந்த மாயைபோல். (௩௬௪)

அறந்தவிந் தொழுகினே னாகந் தன்னிடைத்
திறத்திடு நெறிகளாற் சிறையின் வைப்பொரீஇப்
பறத்திடு புள்ளெனப் படர்ந்து கந்தவேள்
புறந்தனில் வந்தன பூதம் யாவுமே. (௩௬௫)

அன்றரி முகத்தவ னலைத்து றுங்கின
கொன்றன வெறிந்தன கூளி யாலையும்
வென்றகொள் வேற்படை விமல ன்ணையார்
றுன்றிவர் தடைந்தன தொன்மை கூடியே. (௩௬௯)
வேறு.

அன்னதொரு காலை யறுமா முகக்கடவு
டன்னிகரி லாத தனக்கினையோர் தங்கனையுந்
துன்னலுறு பூதத் தொகையோர்கள் யாவரையு
முன்னியவர் தம்பா லொருகோ ரொடுததனனே. (௩௭௦)

உந்தும் பகழி யுததி பலகடந்து
முந்துங் கதிருதய முன்னுற்று மொய்ம்பர்தமைப்
பந்தங் கொடுஞ்ஞந்த பாசவலை சிந்திடலுங்
கந்தன் மனதருளாற கண்டியில்வார் போலெழுந்தார். (௩௭௧)

பாசத் தனையிற் படுவா ரதூரீங்கி
மாசற்ற நல்லுணர்வு வந்தெய்த வுய்த்தனராய்ப்
பேசற்கரிய வின்பம் பெற்றோர்க டாமாகி
யீசற் கினியா னிணையடிகள் வாழ்த்தெடுத்தார். (௩௭௨)

ஆங்கனாகா லததி லறுமுகவே னுய்த்தகணை
பூங்கமலத் தோலுதவு புட்பகத்தின் மாட்சியதாய்த்
திங்கலிள மைந்தர்தமைச் சேனை யொடுமுகந்து
தாங்கி விசம்பின் றலைக்கொண்டு சென்றதுவே. (௩௭௩)

என்று திகழ்வெற்பை யிகந்தேழ் கடனீங்கிச்
சென்று கடிது செருநிலத்திற் சேனையொடு
நின்ற குமர னெடுத்தான் முனமுய்ததுத்
துன்று கணைபொதிந்த தூணியிடைப புக்கதுவே. (௩௭௪)

அந்த வமையத்தி லடல்வீர மொய்ம்பினனு
மிந்திரனும் போறறு மிலக்கருட னெண்மாகரு
மந்தமிலாப் பூத வனிகங் கருமளியாற்
கந்த னிணையடிகள் கைதொழுது தாழ்ந்தனரே. (௩௭௫)

நீக்கம் பெறுதுயிர்க்கு ணின்றானைத் தொல்வறிஞ
னாக்கம் பெற்றென்ன வடிவணங்கிப் போறறுதலும்
வீக்குங் கணைகழற்கால் வீரர் தமைநோக்கித்
தேக்குங் கருணையினு லீதொன்று செபபினனல். (௩௭௬)

தொக்கி ரவுணன் ரொடுமையைச் சூழவலையிற்
புககோ புலாந்தீர புலனழிந்தீர் யாப்புறவுந்
தக்கி ருதயந் தனிறபுகுந்தீ ரீவ்வாறு
மிக்கிரு நொந்தீர்கள யோலு மிகவென்றான். (௩௭௭)

முந்தை யுணர்வு முடிந்தாலென் னொருயிர்போ
யந்த நிரயத் தழுந்தி யயாந்தாலென்
வெந்துயர முழுகி வினைபயிற்றி புக்காலென்
னென்னை யருளுண்டே லெமக்கென குறையென்றார். (௩௭௮)

ஆங்காகு மெல்லை யருமறையுந் தேறிய
வோங்கார மூலத் துணர்வா யுறைபகவ
னீங்கா நெறியா னிறைபே ரருள்புரியப்
பாங்காக நின்ற பரிசனர்கள் போற்றினரே. (௩௭௭)

வேறு.

அன்னதொ ரமைதியி லண்ணல் வார்சிலை
துன்னுறு நானொளி கேட்டுச் சேர்வுறு
முன்னுறு வீழ்படை முதல்வ னுடலை
யுன்னுறு செய்கையா லெழுந்த வொல்லையில், (௩௭௮)

ஈங்கிவ நொருமக னெமையெ லாஞ்சிலை
துங்கிய நாணிநுற் றொலைக்கும் கொல்லெனத்
தாங்கிய படையுடைத் தருவர் தானை
உங்கனல் பரந்தெனச் சினங்கொண் டார்த்தவே, (௩௭௯)

ஆழிமால் கடல்புரை யவுண் மாப்படை
காழலாம் பலபடைக் கலமுஞ் சிந்தியே
பூழிநா ளெல்லையி னுலகெ லாமடுங்
கேழிலான் மதலையைக் கிளர்ந்து சூழ்ந்தவே, (௩௮௦)

சுற்றிய வேலையின் முறுவ றேன்றிட
நெற்றியங் கண்ணுடை நிமலன் மாமகன்
கொற்றவெஞ் சிலையினைக் குனித்துப் பூட்டியே
செற்றிய கணைமழை சிதறி னுனரோ. (௩௮௦)

அங்கியின் வடிவின வாலம் போல்வன
கங்குலை நிகர்ப்பன காலற் கொப்பன
பொங்கிய வெஞ்சினப் புயங்க நேர்வன
செங்கதிர் மலைவன செம்மல் வாளியே. (௩௮௧)

மின்னினுஞ் சுடரின வுருமின் வெய்யன
பொன்னுறழ் நிறத்தன மணியின் பொற்பின
மன்னிய வானவின் மாறு கொள்வன
பன்னிரம் படைத்தன பகவன் வாளியே. (௩௮௨)

வேறு.

சூலம் போல்வன தோமரம் போல்வன சுடர்வா
பரலம் போல்வன நார்தகம் போல்வன வடல்வேற்
கோலம் போல்வன கழுமுறும் போல்வன சூலிச
சாலம் போல்வன வாறுமா முகன்னிடு சரங்கள். (௩௮௩)

அறத்தை நல்கலி னந்தணன் போல்வன வகிலத்
திறத்தை யன்பொடு போற்றலிற் செங்கண்மால் போல்வ
வொறுத்து மன்னுயி ருண்குறு மவுணரை யொருங்கே
யிறுத்தல் செய்திடுந் தன்மையா லீசனே போல்வ, (௩௮௪)

காற்றிற் செவ்விதிற் செல்வன கறங்குவ கடுங்கட்
கூற்றிற் கொப்பன மனத்தினுங் கடியன கொடுந்தீ
றுற்றுக் கோடிக ளாணுகினும் விசையினு னெய்தின்
மாற்றத் தக்கன குமரவேள் விடுத்திடும் வாளி. (௩௮௫)

ஒன்று தொட்டிடித் கோடியா மொல்லையி லவையுந்
துன்று கோடிமேற் கோடியா மேலுமத் தொகையே
யன்றி யாரதற் கெண்கொடுத் துரைப்பவ ருந்
மென்று சொல்வதே முருகவே டொடுங்கணைக் கிலக்கம்.

(௩௮௬)

கார்பி ளர்திடு மளக்கரை யுண்டி டிங் கதிரோன்
மேர்பி ளர்திடும் வடவையை விழுங்குறுந் தேவ
ரூர்பி ளர்திடு மேருவைப யிளர்திடு முல்வாப
பார்பி ளர்திடு ஞானநா யகன்னிடம் பகழி.

(௩௮௭)

வரைகி ழிப்பதும் புனியினைப் பிளப்பதும் வரம்பி
றிரைக டற்குடித் திவிதும் பிறவுமோ சிறப்போ
வரிய வாயிர கோடியண் டங்களா மனைத்து
முருவி நிற்கல பின்னரு மோடுமென் றுரைகுகின்.

(௩௮௮)

தொடுநெ டிங்கணை யிவ்வகை செறிதலுஞ் சூழ்வா
ரடிது ணிந்தன கைததலந் துணிந்தன வணிதோண்
மூடிது ணிந்தன வுரந்துணி வுற்றன முகிரோய்
கொடிது ணிந்தன விரதமுந் துணிந்தன சூலைந்தே.

(௩௮௯)

கரைகள் பட்டென வவுணர்கள் பட்டனர் கடலி
னிரைகள் பட்டெனக் களிறுகள் பட்டன நிரந்த
திரைகள் பட்டெனப் புரவிகள் பட்டன செறிந்த
வரைகள் பட்டெனப் பட்டன வளவையீர் மான்மேர்.

(௩௯௦)

ஒப்புக் கொண்டிடா மேலையோ னென்றையொன் றுக்குந்
துப்புக் கொண்டிடு மறபுத முணர்ந்தவன் றென்னுள்
வைப்புக் கொண்டபா ரண்டங்கண் முழுவதும் வரம்பி
லப்புக் கொண்டதோ ரண்டமே யாக்கிய வதனூல்.

(௩௯௧)

செப்பு மத்தரும் விம்மித மன்றிது தேவ
ரெப்பு மத்தரும் காண்கினா ரெம்பிரான் கணை
ளொப்பு மத்தரு மண்டததின் றெகையெலா முரீஇப்போ
யப்பு மத்தினி லிடுவன வவுணர்தந் தலைகள்.

(௩௯௨)

மூரி யண்டல் யாக்கைக னெடுத்திடன் முகிடுப்
பாரி யண்டங்க ளாயிர கோடியும் பகிர்ந்து
வாரி யண்டங்க ளிடையிடை சிந்திமற் றவற்றைச்
சோரி யண்டங்க ளாக்குவ வண்ணறெல் கணைகள்.

(௩௯௩)

ஒண்டு ளிப்படு குருதியு மவுணர்க ஞாமுந்
கண்ட துண்டமுஞ் சென்னியுந் தோள்களுந் கரமு
முண்ட மாங்கரி பரிகளும் விளிந்ததேர் முற்று
மண்ட மெங்கனுஞ் செறிந்தன வட்டிய திறம்போல்.

(௩௯௪)

புள்ளு லாவுவே லறுமுகன் பகழிபோர் புரிந்த
மள்ளர் மாப்படை யலைப்பதோ வரிதுவல் விரைவா
லள்ளல் வாரிசு முாயிர கோடியண் டத்தி
னுள்ள தானவர் தம்மையு முடிவுசெய் துலவும்.

(௩௯௫)

குமர நாயகன் றொசுர றிரத்தலுங் குளிர்ந்த
கமல மாமலர் முகைபொரு முகத்தினர் கரத்தர்
தமர நேமிசொள் புகழ்ச்சியா வணங்குது தலைய
ரமரர் யாவரும் வானிடைப பிழைத்துநின் றூர்த்தார. (௩௯௬)

கங்க முற்றன கொடிபிற வுற்றன கவந்த
சங்க முற்றன குணங்கரு முற்றன தருவ
ரங்கு மிற்றன கரிபரி யிரதமிற மனவாற்
சிங்க மாமுக னொருவனு நின்றனன் செருவில். (௩௯௭)

மீயு யர்த்துரு முண்டத்தி னளவெலாம் விரவ
மாய வன்மையிற் கொண்டிடு பெருந்தகை வடிவந்
துயன் வாளிகள் பட்டுணர் வழிதலாற் றொலைந்து
சீய மாமுகன் றொன்மைபா னினறனன் தோமேல். (௩௯௮)

நின்ற தீயவன் றுனுறு மயர்ச்சியை நீங்கிச்
சென்ற தன்படை யாவையுங் கண்டிலன் சிறுவன்
கொன்று வீட்டின னென்பது தெரிந்துளங் கொதியா
வொன்று போலவோ ராயிரஞ் சிலைகள்கொண் டெறான். (௩௯௯)

அலைவ னோந்தபாற் கடன்மிசைப் பத்துநூ றம்பொன்
மலைவ னோந்தமர் தன்மைபோன் மன்னன்மாட் டன்றித்
தலைவ னோந்திடா வரிமுகன் மனதுகைத் தலத்தாற
சிலைவ னோந்திடக் குனித்தனன் சுசுரந் தெரிந்தான். (௪௦௦)

வேறு.

சீய மாமுகன் செஞ்சிலை பூட்டினூ
றூயி ரப்பத தடுசர மேவலு
நாய கன்னது கண்டு நகைப்புற
வோய்வில் வாளியொ ராயிரந் தூண்டினான். (௪௦௧)

ஆற்றன் மேதகு மாயிரம் வாளியான்
மாறற லன்களை மாரி விலக்கியே
சாற்று தற்கரி தாகிய தன்மையான்
வீறறு மாயிரம் வெங்களை யுந்தினான். (௪௦௨)

உந்து கோலையொ ராயிரம் வாளியாற்
சிந்தி யேதிறற் சிங்க முகாசுர
னைந்து தூறிரண் டாயிரம் வெங்களை
யெந்தை மேல்வர வேவின னென்பவே. (௪௦௩)

பதகன் வாளிகள் பத்திலக் கத்தையு
றுதிகொள் வெங்களை நூறுபத தாயிரங்
கதுமெ னத்தொடுத் தேமறை காண்கிலா
வதிர்க் ருங்கழ லண்ண லகற்றினான். (௪௦௪)

திருத்த குந்திறற் சீய முகத்தின
ஹுதது வாளியொ ராயிரந் தூண்டுறூப்
பரத்தின் மேறபடு பண்ணவன் தோவிடு
மருத்தின் மார்புற வல்லை யழுத்தினான். (௪௦௫)

ஆர முற்சினத் தாளரி மாமுகன்
கூரு டைக்கனை நெஞ்சு குளித்திட
மாரு தப்பெய ரோன்வலி சிந்திடாச்
சோரி மிக்கெழுத் துன்புற வெய்தினான். (௪௦௬)

பாகு பட்ட பருவர னோக்கியே
வாகை யண்ணல் வரிசிலை கால்வளைஇ
யேக நூறு பகழ்தொட் டெண்ணலன்
சேகை மாண்கொடித் தேரினை விட்டினான். (௪௦௭)

தேர ழிந்திடத் தீயரிற் றீயவ
னூர ழிந்த வுடுபதி போன்றுளான்
கார ழிந்திடக் கல்லென வார்ப்புரூப்
பாரி ழிந்தனன் பல்கனை வீசினான். (௪௦௮)

விசு கின்ற வியன்கனை யாவையு
மாசில் காட்சியன் வாளியின் மாற்றிடா
வாசில் வெஞ்சர மாயிரந் தூண்டியே
நீசன் விற்களை நீணிலஞ் சோத்தினான். (௪௦௯)

ஆண்ட லன்கொண்ட வாயிரஞ் சாபமுந்
துண்ட மாகித் தொலைந்து நிலம்புக
விண்டு நான்முகத் தோனும்விண் னோரகளுங்
கண்டு நின்று கரமெடுத்த தார்த்தனர். (௪௧௦)

கோலு மிழ்ந்த குனிசிலைக் கூட்டறக்
கால வெவ்வழ லென்னக் கனன்றுளான்
சூல மொன்று துளக்கினன் வீசினு
னால கால மளக்கருய்த தாலென, (௪௧௧)

துன்ன லன்விடு சூலத்தை யேழிரு
கொன்னு னைக்கனை தூண்டிக் குறைத்திடாப்
பினனு மாயிரம் பேரமுற் புங்கவ
மின்னெ னத்தரந் தானடல் வேவினான். (௪௧௨)

கொண்ட வேற்கைக் குமரன் சரங்களைக்
கண்டு தீயன் கனன்று கரந்தனிற்
றண்ட மொன்றிற் றரைபடச் சிந்தியே
யண்டம் விண்டிட வார்த்தன னேகினான் (௪௧௩)

விடுத்த வாளி பொடித்ததும் வெவ்வியோன்
பிடித்த தண்டொடு பேர்வதுங் காண்குறா
வடித்த வேழ்கனை தூண்டினன் வன்கதை
யெடுத்த கையை யிருநிலஞ் சேர்த்தினான். (௪௧௪)

சேர்த்து முன்னுறத் தீயவன் றோளினும்
பேர்த்து மாங்கொர பெருங்கை புறப்படப்
பார்த்த லம்புகு தண்டினைப் பற்றியே
யாறத்து விசை னுதியந் தேவன்மேல். (௪௧௫)

ஒட்ட லன்றொட வுற்றதண் டத்தின்மே
னெட்ட முற்கு டிகர்களை யாயிரம்
விட்ட றுததன் மெல்வரு பார்தனை
யட்டி மிக்கதி ராதவ னென்னவே. (சக௯)

அண்டர் நாயக னாயிரம் வாளியாற
றண்டம் வீழத் தடிதலு மாற்றலன்
கண்டு சீறிக் கமிந்திறற் கூற்றிடைப்
பண்டை நாட்கொண்ட பாசத்தை வீசினான். (சக௯)

சுற்று பாசத் தொடர்ச்சியை நோக்குவள்
செற்றொ ராயிரந் தீக்களை தூண்டலும்
வற்றன் மாண்கொடி வன்னியின் நீச்சுட
ருற்ற தாமென வொண்பொடி யாயதே. (சக௯)
வேறு.

நாணற் மதுகண் டனனா னுறுவா
னேனுற் றிடுசே யையிரா யிரமாம்
பாணித் தொகையைக் கொடுபற் றிடுவான்
பேணிச் சினமோடு பெயர்ந் தனனே. (சக௯)

சிக்கத் திறலோன் வருசெய்கைதனை
யெங்கட் கிறைநோக் கியிரா யிரமாம்
வெங்கட் கணையாயி னவிட்டவுண
னங்கைத் தொகையா வுமறுத் தனனே. (ச௨௦)

கொற்றங் கெழுவுற் றசுகன் கணையாற்
செற்றந் திகழா ளரிசெய் யகர
மற்றம் புவிவீ முமுனங் கைநிரை
முற்றும் புதிதா கமுனைத் தனவே. (ச௨௧)

அற்றுப் புவிவீழ் தருமங் கைகளை
மறந்த துணைவர் தெழுமாண் கைகளாற்
பற்றிச் செல்வன் னதுபார்த தனனா
னெற்றிக் கணனித் திடுநீள் சுட்ரோன். (ச௨௨)

ஓரா யிரம்வா ளிகளுத்த தவுண்
னோரா யிரநீண் முடியொல் லையறு
வீரா யிரமவெஞ் சரமே வியவ
வீரா யிரமொய்ம் புமிறுத் தனனால். (ச௨௩)

அன்பற் றவன்மொய்ம் புகமற மனகண்
டின்புற் றனர்வா னவரீண் டியவை
முன்புற் றதுபோ லமுனைத் தெழுவந்
துன்புற் றனர்யாக் கைதுளங் குறுவார். (ச௨௪)

கண்டா னிதுவின் னவர்காண் பரியோன்
பண்டா லவனத் திடைபா ணிசிரந்
தண்டா தழல்கொய் திடுதன் மையினா
லுண்டா கியவா மெனவுன் னினனே. (ச௨௫)

உன்னும் பொழுதத் தினிலும் பரெலா
மென்னிங் கிவன்மாய் வதெனத் தளர
முன்னம் பெயர்சிங் கமுகன் முனியாச்
செந்கின் றிஃதோர் மொழிசெப் பினனல். (சஉக)

உளைக்குங் கணைகள் ளியுகம் பலநீ
கிளைக்குந் தலைமொய்ம் புகெடுத் திடினு
முளைக்கின் மதலான் முடிவுற் றிடுமோ
விளைக்கின் மனைநீ கொலெனைப் பொருவாய். (சஉஎ)

மொய்யுந் துவதத் தியன்முன் னலைநின்
னையன் மருமாற் மலறிந் திலைபோர்
செய்யும் படியவர் தனைசே யொருநீ
யுய்யும் படியன் றுனதுக் கமுமே. (சஉஅ)

மாண்டே வர்தமைப் புரிவன் சிமைபோ
யாண்டே வருகின் மதுமாற் மலுனே
னீண்டே யழிகின் மதுமில் லையிவண்
மீண்டே குதிகின் னுயிர்ளித் டனனல். (சஉக)

வேறு.

என்னலு மதனை யோரா வெம்பிரான் குமரன் கொல்வா
னுன்னுயி ரிழைத்த வெல்லை யொழிந்தது கூற்றும் வந்து
பின்னுற நின்றா நென்னீ பிதற்றுதி யுணர்வி லாதாய்
முன்னொரு கணத்தி னின்னை முடிக்குவன் காண்டி. யென்றான் (சஉ௦)

படைப்பவன் குரவ னீது பகர்தலு மவுணர் கோமா
னிடப்பென வார்த்துக் குன்ற மிராயிரம் பறிதது வீச
நொடிப்பினி லவற்றை வாளி நூற்றினுண் டுகள தாக்கித்
தடப்பெரு மரும மூழ்கச் சரங்களா யிரததை யுய்த்தான். (சஉக)

மாயிரு நெடுங்கண் வாளி மார்பத்தை யகழ்ந்து துன்னக்
காபெரி கலுமுங் கண்ணுன் கைகளா லளவை தீர்த்த
பாயிருங் குன்ற நாடிப் பறித்தலுங் கண்டு செவவே
ளாயிரங் கணைதொட் டன்னு னணிமுடித் தொகையை விழ்த்தான். ()

அறுத்திடு தலைகள் வீழ வாயிரஞ் சென்னி வல்லே
மறிததும்வந் தெழுத லோடி மடங்கன்மா முகத்தன் முன்னம்
பறித்திடு குன்றம் வீசிப் பருவலித் தடந்தோள் கொட்டி
யெறித்தரு கதிரும் விண்ணோர் யாவரு முட்க வார்த்தான். (சஉ௩)

ஆர்த்திடு காலைச் செவவே ளாயிரத் திரட்டி கொண்ட
கூர்த்திடு பகழி துண்டிக் குன்றங்கள் செற்று வெய்யோன்
ரூர்த்தட மொய்ம்பு முற்றுந் தள்ளினன் மள்ளு முன்னர்ப்
பேர்த்தும்வந் தெழுந்த வம்மா தவத்தினும் பெரிதொன் றுண்டோ. ()

அத்திறங் காணு வீதோ ராடலா வுன்னி நூற்றுப்
பத்துட னெட்டின் காறும் பரஞ்சுட ருருவாய் கின்றான்
மொய்திடு பகழி மாரி முறைமுறை தூர்த்து மொய்ம்பன்
கைத்தலஞ் சென்னி முற்றுங் கண்டதுண் டங்கள் செய்தான். (சஉ௫)

திசைகளிற் போகு நேமித் திறங்களிற் போகும் வெம்பின்
மிசைகளிற் போகும் பாரின் மீதினிற் போகு மார்தர்
நசைகளிற் போகும் விண்ணோர் நாட்டிடைப் போகுஞ் சிங்க
னிசைகளிற் போகு மெங்கு மிற்றிடு சிரமுங் கையும்.

(ச௩௬)

அகரம் தாதி யான வெழுத்தெலா மாகிப் பின்னர்
மகரமு மான மேலோன் வடிக்கணை துணித்து வீசுஞ்
சிகரமுந் துகர முற்றுஞ் சேணிடைச் சென்று மாயோ
னகரமுந் தாவி யண்ட கோளகை நண்ணு கின்ற.

(ச௩௭)

தூவுடை நெடுவே லண்ணல் சுடாக்கணை துணித்து வீச
மேவலன் தனது சென்னி மெல்லித் துதுக்கி விண்மே
லாவலங் கொட்டிச் செல்ல வச்சமுத மங்க ணின்ற
தேவர்கண் மயக்க மெய்தித் திருநில வரைப்பின் வீழ்ந்தார்.

(ச௩௮)

வஞ்சரை வஞ்சஞ் செய்யும் வள்ளலார் குமரன் றொட்ட
செஞ்சர மந்த் கோடி சென்று சென் தறுத்து வீட்ட
வெஞ்சலி லவுணன் மொயம்புந் தலைகளும் யாண்டிஞ் சிந்தி
விஞ்சைய ரமாதற் கொத்த வரைகளின் மேவ லுற்ற.

(ச௩௯)

தூயவன் விடுத்த வாளி துணித்திடு மொவ்வோர் சென்னி
வாயினை யடுபோர் தன்னில் வந்தசில் கணங்க ணோக்கி
யாயிர கோடி கொண்ட களேவர மதற்கு ளிட்டி
மாயிருஞ் சிகர மாட மற்றிதென் றுற்ற வன்றே.

(ச௪௦)

பாடுறு சிரத்தி லொன்று பதைத்துவாய் பகிர வங்க
ஊடுறு மலகை கோடி யகன்பிணக் குவைக ளுய்த்து
மாடமீ தென்று புக்கு மற்றது கடிதின் மூட
வோடியுள் ளலைந்த தக்கன் வேள்வியி லுற்று ளார்போல்

(ச௪௧)

மன்புரி யவுணர் தோன்றல் வாய்பொ தி சென்னி புக்குத்
துன்புறு மலகை துண்டஞ் செவிநெறி துருளிப் போன
முன்பொரு முனிவ னில்லை முயங்குவா னுறையுள் புக்கோ
னிற்பொடு வன்மை சிந்தி தூழையா விரிந்த வாபோல்.

(ச௪௨)

ஒன்னலன் தனது மொயம்பு முருகெழு சிரமும் வீழ்ந்து
பன்னெடுங் கிரிக ளாக வவற்றிடைப் பலசூர்ப பேயுந்
துன்னுறு கொடியுஞ் சூழ்வ தொல்லையிற் பொறிக ணீங்க
முன்னவன் பதாகை யோடு முறையிலவந் துற்ற வாபோல

(ச௪௩)

அரண்டருங் கழலா னிவ்வா தறுத்தலு மவுணர் கோமான்
முரண்டகு சிரமுந் தோளும் பின்னரு முளைப்ப நோக்கித்
திரண்டபல் கணைக ளோச்சிச் சென்னியி லொன்றுங் கையி
விரண்டுமே கீறுளிப் பின்னர் யாவையுந் தடிந்தா னன்றே.

(ச௪௪)

நீளுறு பதலை சிந்தி நின்றம ரியற்று கின்ற
கோளரி முகத்து வீரன் குறைந்திடு முடியு மிற்ற
தோள்களு முனை ேரபோற் றோன்றிடப் புகுது மெல்லை
யாளுடை முதல்வ னாகு மறுமுக் கணைக் கண்டான்.

(ச௪௫)

நாற்றிசை முகத்தி னுனு நாகரும் பிறநு முட்கச்
சீறறம் துளன்போ லையன் சிறிதவ னுரபப லோடு
மாற்றல னாகி கின்ற மடங்கன்மா முகத்தன் நன்பால
நேற்றிடு சிரமுந் தோளுந் துளங்கிமிண் டொளித்த வன்றே. (சச௬)

ஐயன துங்கா ரத்தா லரிமுகன் சிரமு மொய்ம்பு
மெய்யிடை யொடுங்கிற மம்மா மேவினார் தம்மை நோக்கி
மையுறு கருந்தா தன்ன வன்புறக் கமடஞ் சென்னி
யொய்யென யாக்கை தன்னி னொளித்திடுந் தன்மை யேபோல். (சச௭)

குன்றினை யெறிந்த வைவேற் குமரவேள் கணையா லிற்ற
தன்மலை பாணி தோன்றாத் தன்மையை யவுணன் பாரா
வொன்றற முந்து பன்ன னுணர்ந்திடு விஞ்சை முற்று
மன்றிடை யயர்த்தோ நென்ன மானமுற் மறுங்கி கின்றான் (சச௮)

அங்கது கண்டு செவ்வே ளருள்புரி கின்ற னந்தம
வெங்களை பலவுஞ் சென்று வீட்டிய தலையு முன்றன்
செங்கையுந் தோன்றித் தில்லை யெழுகெனச் செப்பு கைய
விங்குரீ பட்ட பின்கொன் முளைத்திட விருந்த தென்றான். (சச௯)

இருதலை யயில்வே லண்ண லிற்றன சிரந்தோ ளென்றே
கருதலை யென்பே ராறமல் கடவுளா யாருந் தேர்வ
ரொருதலை யிருகை கொண்டே யுலகெலார் தொலைப்ப நென்னப்
பொருதலை யுன்னி யாங்கோ பொருப்பினைப் பறித்து விட்டான். (ச௪௦)

விட்டிடு பிறங்க றன்னை விரிஞ்சனுக் காசான் காணுந்
நெட்டிலை வாளி யொன்ற னீறுசெய் திடுத லோடம
பட்டது தெரிந்து மாய்வோ னமரிடைப பாணி யோடி
மிட்டிடு தண்ட மொன்றை யெடுகதுகின் திடுனைச் சொற்றான். (ச௪௧)

வேலினு லெறியு மாறும் வெஞ்சிலை வளைய வாங்கிக்
கோலினுல் விமித்த தொன்றைக் குறைத்திடு மாறு மல்லாத்
பாலநீ படைகள் வேறு பயின்றதொன றிலைகொ லென்னு
மூலகா ரணமாய் கின்ற முதல்வன்மேற கதையைத் தொட்டான். (ச௪௨)

வெஞ்சின வவுணன் சொற்ற தன்மையும் விடுத தண்டிஞ்
செஞ்சுடர் மேனி வள்ளல் சிந்தையின் மதித்து நோக்கிக்
கஞ்சம தனைய வேர்கைக் காமநு குவிசந் தன்னை
வஞ்சக னுயிருண் டொல்லை வருகென விடுத்தான் மன்னே. (ச௪௩)

விடுததிடு குவிச மேகி விரைந்தெதிர் தண்டந் தன்னைப்
பொடித்தது போலு மென்பை ழுழிசெய் தடுக்கல செல்லு
மிடித்தொகை யென்ன மார்பத் தெய்தியே யவுண னாவி
குடித்தது புறத்துச் செந்நீர் கொப்பளித தேகற் றனறே. (ச௪௪)

வேறு.

துண்டா விடுகுவிசந் துண்ணென் மகன்மார்பங்
கீண்டாவி கொண்டு கிழித்துவெரிந் சென்றிடலும்
வீண்டான் பதைப்பதைத்தான் வீழ்குருதி நீரலைப்ப
மாண்டான் கிடந்தான் மடங்கன்முக வெய்யோனே. (ச௪௫)

அங்கப் பொழுதி லடற்குவிசம் வரன்போகிக்
கங்கைப் புனலாழ்ந்து காமருபூந் தாதாடிச்
சங்கத் தவர்க்குட் டலையாந் தமிழ்ப்புலவன்
செங்கைக்குள் வந்து சிறப்புந் றிருந்துளதால்.

(ச௫௯)

பார்த்தாரிந் நீர்மைதனைப் பங்கயத்த னுதிவிண்ணே
ரார்த்தார் முறுவலித்தா ராடினார் பாடிமலர்
நூர்த்தார் மகிழ்ந்தார் தொழுதாரெங் கோன்புடையிற்
போர்த்தார் வணக்கம் புரிந்தார் புகழ்ந்திட்டார்.

(ச௫௭)

என்ன யகனவ் விமையோர்க் ளெல்லோர்க்குந்
தன்ன ரருள்செய்து சாரதவெள் ளாததினெடு
மின்னார் புகரயில்வேல் வீரரெடு மீண்டனனாற்
பொன்னு டெனவே புனைந்தபொலன் பாசறையில.

(ச௫௮)

பாசறையின் கண்ணேகிப் பாரிடத்தோர் சூழ்போத
வாசவனு நான்முகனு மற்றோரும் பாங்காகக்
கேசரிக டாங்குங் கிளர்செம்பொற் பீடிகைமே
லீச னெனவே யினிதருள்செய் துற்றனனே.

(ச௫௯)

வெற்றிநெடு வேலோன் வியன்பா சறையிருப்ப
மற்றவனெ டாடி மடங்கன் முகத்தவண்ண
செற்று கொடியுண்ணச் செருகிலத்தின் மாய்ந்ததனை
யொற்றார் தெரிசூற்றே மகேந்திரத்தி லோடினரால்.

(ச௬௦)

ஆட விளையோ னவண்வீழ்ந் ததுநோக்கி
வீடினனே மான்மனனே வென்றைய மேல்கொண்டு
நீடு சிகரியிடை நின்றோன் பதங்கண்முடி
சூடி யவலித்துத் தொழுதிதனைச் சொல்லினரால்.

(ச௬௧)

குன்றம் பிளந்த குமரேசன் வச்சிரத்தா
லுன்றம்பி யாவி யொழிந்தா னவன்மிசையப்
பொன்றுங் கணத்தோர் பொருப்புற்றா ரெல்லோருஞ்
சென்றுய் தனீது திண்ணமெனச் செப்பினரே.

(ச௬௨)

வேயுற் றவாசொல் வினவியுரோ மங்களெலாந்
தீயப் பொறிதுரப்பச் செங்கட் புனல்பெருக
வாயிற் புகைசெல்ல வாடிப் பதைபதைத்து
நோயுற்று வெங்கனலை துங்கினர்போல் வீழ்ந்தனனே.

(ச௬௩)

வண்ணச் சிகரம் வழுவுற்றுக் கீழ்த்தலத்திற்
கண்ணிற் பொழிந்த கடலினிடை வீழ்ந்தனா
லொண்ணுற்ற காஞ்சி யுமையவன்கோட் டத்தினின்றுந்
தண்ணுற்ற நேமித் தடத்திடையே வீழ்பவர்போல்.

(ச௬௪)

மங்குலென வீழ்ந்து மறிந்து நிலமிசையே
யங்கை புடைததிட் டலமந்து தொல்வலியுந்
துங்க விறலு நலனுந் தொலைவெய்தப்
பொங்கு துயர்க்கடலின் மூழ்கிப் புலம்புறுவான்.

(ச௬௫)

என்னையோ வென்ற னிளவலோ தாரகற்கு
முன் ஈ சிங்க முகத்தவோ தானவாக
என்னையோ வென்ன வருள்புரியு மாண்டகையோ
வுன்னையோ தூதர் விளிந்தனையென் றோதியதே.

(ச௬௬)

அன்று மகவான் முதலா மமர்த்தமை
வென்று தமிழேற்கு விசயந் தனையளித்தா
யின்று சமரி விளமபா லகனொருவன்
கொன்றனனோ வுன்னுயிரைக் கூற்றுவனுங் கொண்டானோ.

(ச௬௭)

உண்டுபோ ரென்னி னுளங்களிக்கு முன்னுயிரைக்
கொண்டுபோ னானின்று கூற்றனென வேகேட்கிற்
றண்டுழாய் மாலுஞ் சதூர்முகனு மிந்திரனும்
பண்டுபோம் தததம் பதியாளப போகாரோ.

(ச௬௮)

பொன்னை நிலத்தன்னைப் புதல்வாகளை மங்கையரைப
பின்னை யுளபொருளை யெல்லாம் பெறலாகு
மென்னை யுடைய விளையோனே யிப்பிறப்பி
னுன்னை யினிப்பெறுவ துண்டோ வுரையாயே.

(ச௬௯)

அண்டார் தாமக்கோ ரரியே யரிமுகனே
விண்டா னடைந்தா யெனவே விளம்புகின்றார்
தண்டா ரகலத்துத் தாரகனை மக்களுடன்
கண்டாயோ யானிங் குறுதுயரங் காணாதாய்.

(ச௭௦)

உண்டிக் கடனு மொருவயிற்றோ செய்கடனு
மெண்டிக்கும போற்றியிட வினறுகழித் தேகினை
யண்டத் தவரை யலைத்துவரு முன்றிறலைக்
கண்டுந் திடவே கடனறமேன லீயேனே.

(ச௭௧)

உற்றதுனை நீயென் னுயிரை யுணரசசியுந்
சுற்றமுந் தாதையுந் யென்னினைய தோன்றலுந்
நற்றவமு நீயென்று நானினைந்தே னீயதனைச
சுற்றுநினை யாமற நனித்திருக்கக் கறறையோ.

(ச௭௨)

பொற்றைக் கயலிருந்த பூட்கைமுகன் றுஞ்சியபின்
னொற்றைப புயம்போ யுளந்தளந்து வைகினன்யா
னிற்றைப பகனீ யிறந்தா யரிமுகனே
மற்றைப புயமு மிழந்தேன் வறியேனே.

(ச௭௩)

என்னத் தனதன்! - மெங்குஞ் செவிவிபட்ட
தன்னத் தனியோ னரற்றுமொலி தாங்கேளா
நன்னத் தவனு நனினத் தினிலுதித்த
வன்னத் தவனு மகத்தவனு மார்த்தனரே.

(ச௭௪)

இத்தன்மை மன்ன னிரங்கித் தெளிந்தெழுந்தே
யுத்துங்க மிக்க வொருதன் மவிசேறி
கித்தன் குமரனுட னோபோய்ச் சமரியறற்
சித்தந் தனிலே நினைந்துசினஞ் செய்தனனே.

(ச௭௫)

வ ச ன ம்.

(சூரபன்மன் இவ்வாறு துக்கித்து, எதிரேயிருந்த சிலரைநோக்கி, நீங்கள் இந்தவுடம்பைச் சேமித்துவையுங்கள், நான் என்பகைவரையெல்லாங்கொன்று யாகஞ்செய்து என்மகனை யெழுப்பிக்கொள்வேன் என்றுசொன்னான். அவரும் அவ்வாறே சேமித்தார். பிறகு சிலதூதரைநோக்கி, என்தம்பியாகிய சிங்கமுகாசுர னையழைத்து வாருங்களென்றான்) அவர்களும் அப்படியேபோயழைத்தலும் அவன் வந்து வணங்கிநின்றான். அவனைநோக்கி, நீபோய்ச் சண்முகனை வென்றுவாவெ ன்று கட்டளையிட்டு, அவனும் அப்படியேயாகுவென்று விடைபெற்றுத் தன்மாளி கைக்குப்போய் ஊனருந்தி, தேரேறி இலக்கம் வெள்ளம் அவுணர்கள்கூழ்ச்சென் றான். அவன் வருவதைக்கண்ட தேவர்கள் சண்முகப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவா போர்க்கெழுநினைத்தலும், வீரவாகுதேவர் வந்துவண ங்கி, நானேபோய் அந்தச் சிங்கமுகனை வென்றுவருகிறேனென்றுசொல்ல, அத ற்கு அவர் புன்முறுவலசெய்து முன்னாநீ சேனையோடுபோகக்கடவாயென்று கட்ட ளையிட்டனர். இடுதலும் அவர் தம்மை நால்வகைப்படைகளுஞ் சூழ்ச்சென்று போர்க்களங்குறுகினார். இருதிற்படைகளும் கைகலந்து போர்செய்தன. அநே கர் மடிந்தார்கள். அநேகர் ஓடினார்கள். பூதருள் சிங்கமுகன் என்பவன் தண்டா யுதவகொண்டு அவுணரை மிகவும்வருத்த, அவுணரில் தசமுகன் என்பவன் வந் தெதிர்த்துப் போரபுரிந்தான். இப்படி அவுணவீரரும் பூதவீரரும் அவுணப்படை களும் பூதப்படைகளும் பலவகையான ஆயுதங்களைக்கொண்டு போர்புரிந்தார்கள். அப்பொழுது துன்முகன் என்னும் அவுணவீரன் மாயையால் பலவருவங்கொண்டு போர்செய்ய, வீரமார்த்தாண்டன் என்னும் பூதவீரன் ஞானக்கண்தொடுத்து அவனதுமாயையை அழித்து வெளியாகி ஆயிரமபாணங்களை யேவினான், அவை படுதலும் அவன் மூர்ச்சித்து, பிறகு தெளிந்தெழுத்து ஓடிப்போனான்.

அதைக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன் பூதர்களைச் சிதறவடித்தான், அவர்கள் மரங் களையும் மலைகளையும் பிடுங்கி அவன்மேலெறிய, அவையாவும் அவனது மூச்சினால் அழிந்துபோயின. பூதவீரர்களில் அக்கினிககண்ணன் என்பவன், சிங்கமுகாசுர னுக்கெதிரேசென்று அவன்மேல் ஒரு தண்டாயுதத்தை யெறிந்தான். அது அவன் தேர்ப்பாகனைக்கொன்றது. சிங்கமுகாசுரனும் ஒரு தண்டாயுதத்தை அக்கினிக் கண்ணன்மேலெறிந்து அவனை மூாசசையடையசெய்தான். அதைக்கண்ட பூத வீரரில் சுமாலி, தண்டி யென்றும் இருவரும் வந்தெதிர்க்க, அவர்களை ஈயை நசுக் குவதுபோல நசுக்கித் துடைத்தவிட்டான். பிறகு வீரரெணமரும் இலக்கத்தவ ரும் வந்தெதிர்த்து அநேகமபாணங்களை யேவினா, அவைகளைப்பொடியாக்கி அவர் களையும் தோற்றோடும்படி செய்தான். இதைக்கண்ட வீரவாகுதேவர் அநேக மாயிரம் பாணங்களைவிடுத்து அவுணப்படைகளைச் சிந்நபிந்நப்படுத்தினார். அதைக் கண்ட சிங்கமுகாசுரன்மக்கள் தூறுபேரும்வந்து இவரைப்பிடிக்க முயன்றார்கள், அவர்களையெல்லாம் தமது வாட்படையால் வீசிக்கொன்றாரா. அவரைச் சிங்க முகாசுரன் கீயாரென்றுகேட்க, வீரவாகுதேவா என்னை இன்னொன்னென்றறியாய் போலும், நான் சண்முகப்பெருமானுக்குத்தொண்டன், முன்னேவந்து உங்களுரை யழித்தவன் நானே, இன்னமும் உங்கனையெல்லாம் கொல்லவேவந்திருக்கிறேன், என்பையர் வீரவாகு, எனாரா.

இதுகேட்ட சிங்கமுகாசுரன் வீரவாகுதேவரைநோக்கி, இதுதா உன்னை யொருநொடியில் உயிர்வாங்குகிறேன் பாரென்று ஒருதண்டாயுதத்தை அடிக்க

வெறிந்தான். அதை வீரவாருதேவர் சிலபாணங்களுையேவிக் கண்டித்தார். மேலும் அவன் தலைதோறும்மைக்கும்படி ஆயிரம்பாணங்களை விடுத்தார். அவை அவன் தலைகளிற் பட்டு முறிந்துபோயின. பிறகு அவன் குலமொன்றை விடுத்தான். அதை வீரவாருதேவர் வாளாயுதத்தால் வெட்டித்தள்ளினார். அப்போது அவுணன் தன் மாயாபாசத்தால் வீரவாருதேவர்முதலிய எல்லாரையும் பிணித்து திருப்பாற் கடலிலுள்ள உதயகிரியிலிட்டான். இதைக்கேட்ட சணமுகப்பெருமானானவர்தேரேறிச் சிங்கமுகனுக்கெதிரேதோன்ற, அவன் அவரைநோக்கி, எங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் இயற்கையாகவே பணையுண்டு, நீ யெங்களுக்குப் பகைவனல்லே, நீ யெங்களோடு போர்செய்யவந்ததற்குக் காரணமென்னென்று கேட்க, வலியார் மெலியாரைவருத்திலால் அவர்களைத் தண்டிப்பதே யெமதுவிரதம் ஆதலால், தேவர் களைவருத்தின உங்களைத் தண்டிக்கவந்தேனென்றா. அப்படியானால் போர்செய்ய லாமென்று சிங்கமுகன்சொல்ல, சணமுகப்பெருமான் அவன்மார்பிற் பட்டுருவும் படி ஒருகணையை விடுத்தார். அவன்மார்பை அக்கணைதொனைத்துச் சென்றவழி யாகவே, முன்னே அவன்வயிற்றிலிட்டிகொண்ட பூதவீரரெல்லாரும் வெளிப் பட்டனர். பிறகு ஒரு பாணத்தையேவி அவனது மாயாபாசத்தையறுத்து அத னால் கட்டுப்பட்டிருந்த வீரமெல்லாரையும் மீட்டுக்கொண்டா. சிங்கமுகனையும் மூர்ச்சிக்கச்செய்தா. அவன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து, சண்முகப்பெருமான்மீது அநேகமாயிரம் பாணங்களுையேவ, அவர் அவற்றையெல்லாம் அழித்து, அவன்விடி த்த குலப்படையையும்றுத்தார். பிறகு அவனெறிந்த தண்டாயுதத்தையறுத்து அதைப்பிடித்திருந்த அவன்கையையும்றுத்தா. அறுபட்டைக் வளரப்பெற்று இவரைப்பிடிக்கவரவே அவன் தலைகள் அறும்படி மூவாயிரங்கணையேவ, அத் தலைகள் அறுபட்டும் மீளமுனைத்தன. இவ்வாறு நெடுநேரம் போர்செய்வதுகண்ட சண்முகப்பெருமான் ஒரு வயிரப்படையேவி அவனுயிரைக்கவர்ந்தார். அவனுயிர் கவர்ந்த வயிரப்படை ஆகாயக்கையில் நீராடிக் குப்பெருமான்கையில் வந்து சேர்ந்தது. தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தார்கள். முருக்கடவுளும் பாசறையிற் சேர்ந்தார். சிங்கமுகன் இறந்ததைத் தூதரால் கேள்விப்பட்ட சூரபன்மன் மிகவுந் துக்கித்துப் புலம்பி யழுதுகொண்டிருந்தான்.

சிங்கமுகாசுரன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

சூரபன் மன்வதைப்படலம்.

கொற்ற வேற்படை பரித்திடு மாயிர கோடி
யொற்றர் தங்களை நோக்கியே சூரனா முரவோன்
மற்றெ னாட்சியா மண்டங்க னொங்கணும் வைகிச்
சுற்று தழீனையைத் தம்மினோ கடிதெனச் சொன்னான். (௧)

சொன்ன காலையி னன்றென வணங்கியே தூதர்
பன்ன ருங்கதி கொண்டனா விண்டனர் படர்ந்து
பொன்னின் மேதகு மண்டங்க ளிடைதொறும் புருந்து
மன்னர் மீனவன டன்பணி முறையினை வகுத்தார். (௨)

வகுத்த காலையி லாண்டுறை யவுணமன் னவர்க
டொகுத்த நாற்பெருந் தானையங் கடலொடுந் துவன்றி
நிகுத்த வண்டத்தின் புடைதொறும் புடைதொறு மேனாட்
பகுத்து வைத்திடும் வாயிலி னெறிகளாற் படர்ந்தார். (௩)

முந்தை யண்டத்தி னெறிதனின் முழங்கிருஞ் சேனை
வந்து வந்திவட் செறிவன விதியொடு மாறாய்ச்
சுந்த ரங்கெழு மாயனின் வுலகுயிர் துய்ப்ப
வுந்தி யின்வழி யங்கவை தோன்றுமா ரொப்ப. (௪)

பூதம் யாவையு முயிர்களும் புவனமுள் ளனவும்
பேத நீங்கிய சுருதியா கமங்களும் பிறவு
மாதிக் காலத்தி னநாதியா மெம்பிரா னளப்பில்
பாத பங்கயத் துதிப்பவும் போன்றன பகரின். (௫)

இனைய தன்மையா லண்டத்தி னெறிதனி லேகும்
வனைக ருங்கழு லவுணர்தம் படையிவண் வரலுங்
கனவி தன்சுடர் மறைந்தன நடுங்கினன் கனலு
மனிலன் றானுமெய் வியர்ததன னெருக்கமுற் றயர்வான். (௬)

ஆர்த்த வோசையா லகிலமுந் துளங்கிய வவுணர்
கார்த்த மெய்யொளி கதுவலா விருண்டன ககனந்
தூர்த்த பூழியா லாழிகள் வறந்தன துணைத்தாள்
பேர்த்து வைத்திடு தன்மையா லண்டமும் பிளந்த. (௭)

கூடு மிப்பெருந் தானையை நோக்கிமெய் குலைவுந்
றோடு தற்கிட மின்றின் றிரங்கின ரும்பர்
விடி னானென வாசவன் மருண்டனன் விதியு
நீடு மாயனு முடிவதென் னேவென நினைந்தார். (௮)

பூத லந்தனி லமபர நெறிதனிற் புடைசூழ்
மாதி ரங்களி லளக்கரில வரைகளின் வழியிற்
பாத லங்களிற் பிறவினி லவுணாதம் படைக
ளோதும் வெள ளிடை யின்றியே சென்றன வீண்டி. (௯)

மலர யன்பத மால்பத முனிவர்கள் வைகு
முலகம வாசவன் ரொன்னக் கேனையோ ருறையு
ளலரி யாதியர் செல்கதி பிலங்களி லனிகம்
பலவு நின்றன செல்லிடம் பெருதபான் மையினால். (௧௦)

மாறி லாதன தொல்லையண் டங்களின் வந்த
வீறி லாதத்தார் தூசிகள் படர்ந்திடு மெல்லை
தூறு கோடியோ சனைகளென் றற்றொக ணுவன்றார்
வேறு பின்வருந் தானையின் பெருமையார் விதிப்பார். (௧௧)

குறுமை யாமுயிர் வாழ்க்கையர் கொண்டதொல் வளம்போற்
சிறுமை யோனிது விரித்திட வவுணர்கோன் சேனை
யற்றார் கூறிய பெருந்தொகை தன்னினு மடங்கா
பிறிது மற்றிதற் சுவமையு முழான்றிலே பேசின். (௧௨)

அஞ்சு பட்டிடி பூதங்கள் பல்லுரு வமைந்து
நெஞ்சு பட்டிடி மூயிற்கொடு நேருமே னிகரு
மஞ்சு பட்டிடி பொருப்பெலாஞ் சூறையுன் மயங்கும்
பஞ்சு பட்டிட நடந்திடு தூசிமுற் படையே. (௧௩)

அந்த மின்றியே யகன்புவி கொண்டவண் டததில்
வந்தி டெந்திறப் படைகளின் பெருமையார் வகுப்பார்
முந்து தூசிகண் மகேந்திரப பெருநகர மூடி.
யிந்த வண்டததி னிடமெலா நிறைந்தன விமைப்பில். (௧௪)

ஆன காலையி லொற்றற்போய்ச் சூரனை யடைந்து
பானன் மெல்லடி கைதொழு தையநீ படைத்த
சேனை வந்தய னின்றன தூசிமுற சென்று
வானு லாவுபே ரண்டத்தை நெருக்கின மன்னே. (௧௫)

என்னு மெல்லையி னன்றென வவுணர்கோ னெழுந்து
தன்ன தாகிய வுறையுளபோய்த தடம்புன லாடித்
துன்னு மைவகை யுணவுட னறுகவை தொடாந்த
வன்ன பூண்டன னஞ்சுகொன் மருந்துகொ லதுவே. (௧௬)

நீற ணிந்தன னெற்றிமெய்க் கிறைவிரை களபச்
சேற ணிந்தனன் பூந்தொடை பங்கியிற் செறித்தான்
மாறில் பொற்சுடாக் கலையுட னணிகலன் மாற்றி
வேறு வேறுநன் கினியன புணந்தனன் விரைவில். (௧௭)

நசன் மாப்படை யேனையோர் பெரும்படை யாவு
மாசி லாயிர கோடிதேர் செலுத்தியே யவையுங்
கேச ரித்திறல் யானமுங் கேடி. லபொற் மேரும்
பாச னத்திற லவுணர்கொண் டேருவான் பணித்தான். (௧௮)

ஆங்க வெல்லையிற் சூரபன் மாவெனு மவுணன்
பாங்கர் வந்திடு வலவாதந் தொகையினைப் பாரா
வோங்கு மோர்தடந் தேரினைக் கொணாதிரென் றுரைப்பப்
பூங்க முற்றுணை வணங்கியே நன்றெனப் போனா. (௧௯)

வாட்டு கேசரி யெழுபதி னாயிரம் வயமாக
கூட்ட மக்களே ரெழுபதி னாயிரங் கூளி
யீட்ட மாகிய தெழுபதி னாயிர மீர்ப்பப்
பூட்டி நன்குறப் பண்ணின ராங்கொரு பொலன்றோ. (௨௦)

மண்ட லத்தினு மான்றபே ரிடத்தது மருங்கிற்
மெண்டி ரைக்கட லாமென வார்ப்பது செறிந்த
வண்ட மாயிர கோடியுந் தண்ணிடத் தாற்றிக்
கொண்டு கின்றிடம் வலியது மடங்கலங் கொடித்தேர். (௨௧)

முடியு மெல்லையி லெழுதரு மருத்தினு முந்திக்
கடிது செல்வது சென்றிடு விசையினற் ககுபத்
தடநெ டிங்கிரி யலமரத் தபனருங் குளிர
வடவ வயங்கிகள் விளிந்திடப் புரிவதம் மான்றேர். (௨௨)

ஏழு நேமியு மிடைப்படு தீபமும் யாவஞ்
சூழு கின்றபே ரடுக்கலு மொன்றிய தொடர்பிற்
கேழில் பன்மணி யோவியப் பததிகள் கெழுவு
மாழி தாங்கிய வண்டமொத் திலங்கிய தகன்றேர். (௨௩)

தொழுத குந்திற் லவுணர்கோன் வேள்வியிற் றுஞ்சி
யெழுவ தாகிய வெல்லையிற் றேன்றிய தெநிரந்தார்
குழுவி ரிந்திடத் துரப்பது நான்முகக் குரிசி
வழியு நாளினு மழிந்திடா திருப்பதவ் வகன்றேர். (௨௪)

கண்ண கன்படை யளப்பில பரித்தது காமர்
விண்ண வர்க்குள வலியெலாங் கொண்டது மேனே
ளண்ண னல்கிய விந்திர ஞாலமு மனைய
தெண்ணின் மேற்படு மியாணர்பெற் றுடையதவ் விரதம். (௨௫)

அனைய தாகிய தேரினை வலவர்கொண் டணைந்து
தினக ரன்மனை வெகுண்டவன் ழுதைமுன் செலுத்தத்
துனைய மற்றதி லிவர்த்தன னிவர்தலுந் தொழுது
புனைதி வாகையென் றவுணர்கள் பூமழை பொழிந்தார். (௨௬)

பொழிந்த காலையில் வலவர்க ளங்கதிற் புக்குக்
கழிந்த சீர்த்தியா னுணையாற் றேரினைக் கடவத்
தழிந்த ழீமெனப் பல்லிய மியம்பின சகங்க
ளழிந்த நாளொழு கடலென வவுணர்க ளார்த்தார். (௨௭)

அங்கி யன்னபொற் படியகங் கோடிக மடைப்பை
திங்கர் வெண்குடை கவரிகொண் டொழுகினா சிலதா
துங்க மிக்கவன் சீர்த்தியு மாணையுந் தொடர்ந்து
மங்க லந்திக முருக்கொடி சூழ்ந்திடும் வகைபோல். (௨௮)

அண்ணன் மேவரு கோநக ரெல்லையு ளடைந்த
வெண்ணின் மாபபெருஞ் சிகரியின் வாயில்க ளிகந்தே
கண்ண கன்னெள்ள லாயிர கோடியுங் கடந்து
வண்ண மாமணிக் கோபுர முதற்கடை வந்தான். (௨௯)

வேறு.

தானவர் கோமகன் றடம்பொற் றேரொடு
மாநகர் முதற்கடை வாயில் போதலு
மானது நோக்கியே யங்கட் சூழ்தரு
சேனைக ளார்த்தன வுடுக்கள் சிந்தவே. (௩௦)

ஞெலித்திடு பரவையி னீல வெவ்விட
மொலிததெழுந் தாலென வுலப்பி றுனைகள்
கலித்தன படர்ந்தன கண்ண கன்புவி
சலித்தது கொடியரைத் தரிக்கொ ணுமையால், (௩௧)

நேரியம் பரியதோர் ிசாளஞ் சல்லிகை
பேரியம் பனைவயிர் பிறங்கு தண்ணுமை
துரியம் காகளந் துடிமு தற்படு
ரீரியம் பலவுட னியம்பிச் சென்றவே. (௩௨)

சேயின குஞ்சிகள் செறிந்த தானவர்
பாயின தானையிற் படர்ந்த பூழிகள்
வாயின பரவைமேல் வடவைத் தீவிராய்ப்
போயின நாளெழு புகையைப் போன்றவே. (௩௩)

வானினு மண்ணினு மாதி ரத்தினுந்
தானிறை கடலினுந் தணப்பின் றுகியே
மேனிறை பூழிகண் மிடைய வெங்கணுஞ்
சோனெகொள் பின்பனித் தூவல் போன்றவே. (௩௪)

சூரனி கத்தெழு தூளி யந்நக
ராரகி லாவியும யாரு மாடிய
பூரிகொள் சுண்ணமும் பொருந்திப் போவது
காரின மின்னெடுகி கடலுண் டேகல்போல். (௩௫)

திண்டிறம் கரிகளிற் தேரில் வெண்கொடி
மண்டிறு பூழிதோய் வானிற் செல்வன
கொண்டலி னிருதுவிற கொக்கின் மாலைக
டண்டுளி யுறைப்புழிப் படருந் தன்மைபோல். (௩௬)

படைவகை திசையெலாம் படரப் பாயிரு
ளடைவது சூரநிற் தண்டம் யாவினு
மிடைதரு கதிர்களை விளிக்க வந்தெனக்
சூடைநிறை யெங்கணுந் குழுமு கின்றவே. (௩௭)

வெம்பரி கரியுமிழ் விலாழி மாமத
மிடபரி எனரெலாம் யாற்றி னேகலா
லும்பர்தம் தல்லதை யொருவன் றானைக
ளமபுவி சென்றிடம் கரிய தானதே. (௩௮)

இவ்வகை தானைக ளீண்டிச் சென்றிடத்
தெவ்வலி யவுணாகோன் செம்பொற் தேரின்கேள்
மைவரை மேருவின் வருவ தாமெனக்
கவ்வையி னமர்புரி களரி யேகினான். (௩௯)

பூசலி னெல்லையிற் புரவ லன்செலத்
தூசிய தாகியே தொடர்ந்த தானைக
ளீசன தருண்மக னினிது வைகிய
பாசறை சூழ்ந்தன படியும் வானுமாய். (௪௦)

உரற்றிய கணமழை யும்பர் சூழ்ந்தென
விரமறொடு சூழ்படை யீட்ட நோக்கியே
மரற்றுறு பலங்களில் வாரி கண்வர
வரற்றினர் வெருவின் ரமரர் யாவரும். (௪௧)

அழுங்கினன் புரந்தர னகிலம் யாவையும்
கிழுங்குறு மிருவரும் விம்மி னாளுளம்
புழுங்கினர் வீரர்கள் பூத ரேங்கினர்
கொழுங்கன லிடைப்பி விலங்கின் கொள்கைபோல். (௪௨)

ஆவதோர் காலையி லரியு நான்முகத
தேவனு மேனைய திசையி னோர்களு
மூவரு முகமுடை முதல்வன் மன்னிரு
பூவுடி பணிந்திவை புகமன் மேயினார்.

(சக)

வேறு.

அந்தமி லாத வண்ட மாயிரத் தெட்டெ தன்னில்
வந்தி தானே யோடி மாபெருஞ் சூர பன்ம
ஊந்திய தேரின் மேலா னுறுசமர் புரிவான் போந்தான்
முந்திய தூசி நந்தம் பாசறை மொய்த்த தென்றார்.

(சச)

என்னலு முறுவல் செய்தாங் கிலங்கெழிற் றவிசின் வையும்
பன்னிரு கரத்து வள்ளல் பவனனைக் குறிப்பி னோக்க
முன்னம துணாந்து வல்லே முளவுகோல் கயிறு பற்றிப்
பொன்னவா மனவே கப்பேர்ப் புரவியான் றோமு னுய்த்தான்.

(சரு)

உய்த்திதி கின்ற காலத் தொய்யென வெழுந்த காமர்
புத்தலர் நீபத் தாரான் புகர்மழுக் குவிசஞ் சூலஞ்
சத்திவாள் பலகை நேமி தண்டெழுச் சிலைகோல் கைவேல்
கைத்தலங் கொண்டா நென்னி னவன்றவங் கணிக்கற பாற்றோ.

(சசு)

மாறிலா வருக்க னுப்பண் வைகிய பரம னேபோ
லாறுமா முகத்து வள்ள லலங்குளைப் புரவி மான்தே
ரேறினான் வீர வாகு விலக்கேரோ டெணை ராகும்
பாறுலாங் குருதி வேலா பாக்ராய்ப் பரசி வந்தார்

(சஎ)

இராயிர வெள்ள மாகு பெண்டொகைப் பூதர் யாரு
மராமரம் பிதங்க லீட்டம் வரம்பறு படைகள் பற்றி
விராவினர் சூழ்ந்து சென்றா விரிஞ்சனே முதலோர யாரும்
பராவொடு புடையி னின்று பனிமலா மாரி தூர்த்தார.

(சஅ)

தூர்த்திடு கின்ற காலச் சுருதியின் றொகைக்கு மெட்டாத
தீர்த்தன்மான் றோமே லாகித் திண்புவி யண்டந் தன்னிற்
போத்திடு முயிராகண் மாறறப் பின்னுறு முன்னோன் போல
வார்த்திடு தானே வெள்ளத் தவுணர்கண் பீது போனான்.

(சக)

ஆங்குது காலே தன்னி லாறிரு தடந்தோ னாயன்
பாங்குறு பூதர் யாரும் பரவொடு திசையும் வானு
நீங்குத லின்றிச் சூழு நேரலன் படையை நோக்கி
யேங்கினர் தொல்லை வன்மை யிழந்தன ரினைய சொற்றார்.

(ரு0)

தீயன புரியுஞ் சூரன் செய்திடு தவத்தாற் பெற்ற
வாயிர விருநான் கண்டத் தவுணரும் போந்தா ரன்றே
யேயதோ ரண்ட மொன்றி லிருந்தன ரிவார்மற மன்றான்
மாயிருத் திசையும் விண்ணும் வையமுஞ் செறிந்து நின்றார்.

(ருக)

வரத்தினிற் பெரியா மாய வன்மையிற் பெரியர் மொய்ப்பி
ஊரத்தினிற் பெரியர் வெய்போ ணுக்கத்திற் பெரிய ரெண்ணில்
சிரத்தினிற் பெரியர் சிற்றச செய்கையிற் பெரியா தாங்குங்
கரத்தினிற் பெரியா யாருங் காலனிற் பெரிய ரம்மா,

(ருஉ)

மாகத்தின் வதிந்த வானோர் வன்மையும் வளனும் வவ்விச்
சோகத்தை விளைத்து வெம்போர் தொடங்கியே தொலைவு செய்தோர்
மோகத்தின் வரம்பாய் கின்றோர் முழுதுயிர்க் கடலுண் வேட்கை
மேகத்தின் வலிந்த தீயோர் விரிஞ்சனேற் றிடினும் வெவ்வோர், (௫௩)

கூற்றெனு நாமத் தண்ணல் கொண்டிடு மரசுஞ் செங்கேழ்
நூற்றிதழ்க் கமல மேலா னுனித்தனன் விதிக்கு மாறு
மாற்றிடுஞ் செய்கை வல்லோர மாநில முழுதுண் டாலு
மாற்றரும் பசினோய் மிக்கோ ரண்டங்க ளைக்குங் கையோர், (௫௪)

வெங்கனல் சொரியுங் கண்ணூர் விரிகடற் புரைபேழ் வாயார்
பங்கமில் வயமேற கொண்டோர் பவத்தினுக் குறையு ளானோர்
செங்கதிர் மதியந் தோயுஞ் சென்னியா செவிர்தி ராற்ற
லங்கத விறையும் பேர வடிபெயாத துலவும் வெய்யோர், (௫௫)

அங்கிமா முகத்தி னுன்போ லடைந்தனர் பல்லோர் யானித
துங்கமா முகத்தி னுன்போற ரோன்றினர் பல்லோர் சூழி
வெங்கைமா முகத்தி னுன்போன் மேயினர் பல்லோர் மேலாஞ்
சிங்கமா முகத்தி னுன்போற் றிகழ்ந்தனர் பல்லோ ரன்றே, (௫௬)

மதுவொடு கடை பன்போல் வந்தனர் பல்லோர் யாருந்
துதியுறு புகழ்ச்சுந் தோப சுந்தரிற் செறிந்தோர் பல்லோ
ரதிர்கழற் சலந்த ரன்போ லாததனர் பல்லோ ராற்ற
முதிர்சின மகிடன் போல மொய்த்தனர் பல்லோ ரமமர், (௫௭)

அரன்படை பரித்தோர் பல்லோ ரம்புயத் தவிசின் மேவும்
வரன்படை பரித்தோர் பல்லோர் மழுவொடு தண்டந் தாங்குந்
கரன்படை பரித்தோர் பல்லோர் காலபடை பரித்தோர் பல்லோர்
முரன்படை பகித்த கொண்டன் முதுபடை பரித்தோர் பல்லோர், (௫௮)

ஆனதொ ரவுண வெள்ள மந்தகோ டியதா மென்றே
தானுரை செய்வ தல்லாற் சாற்றவோ ரளவு முண்டோ
வானமு நிலனு மேனை மாதிர வரைபபு மெங்குஞ்
சேனைக் ளாகிச் சூழின் யாமென்கொல் செய்வ தம்மா, (௫௯)

ஓரண்டத தவுணர் போரா லுலைந்தயா மொருங்கே யெல்லாப்
பேரண்டத் தோருந் தாக்கிற் பிழைப்பிது பரிசு முண்டோ
காரண்ட வளக்கா சாடிக் கனவரை யெறியுந் கால்க
ளோரண்டச் சூழல் புக்கா லவைபின்னு மிருக்க வற்றோ, (௬௦)

ஒருவரே யெம்மை யெல்லா முரப்பியே துரப்பர் பின்னை
யிருவரே சென்று தாக்கின் யாரிவ னுய்ய வல்லார்
துருவரே யணைய துப்பிற் சூழுறு மவுணர் யாரும
பொருவரே யென்னி னொபோய்ப் பூசலார் தொடங்கற் பாலார், (௬௧)

எல்லையி லாற்றல் கொண்ட வெம்முடைத தலைவர் யாரு
மல்லன லீரர் தாழு மவுணரை யெதிர்க்க லாற்றார்
கல்லொடு மரத்தால் யாமோ வவாதிதல் கடக்க வல்லே
மொல்லென்ம'முயிரு மின்றே யொழிந்தன போலு மன்றே, (௬௨)

நாற்படை யவுணர் தாக்கி னுமெலாம் வினிதம் வீரர்
காற்படு பூனை யேபோற் கதுமென விரிவர் வாகைப்
பாற்படு திறலோ னிற்குற் பழிபடு மிணைய ரோடும்
வேற்படை பொருவ னன்றி வேறியா ரெதிர்க்க வல்லார். (௬௩)

நீடுறு திசையும் வானு நிலனும்வெள் ளிடைய தின்றிப்
பாடுற வளைந்து கொண்டார் பற்றல ரதனால் யாமு
மோடியு முய்ய லாகா வெல்லுமா றவரைத் தாக்கி
விடுத்த லுறுதி யென்றே விளம்பிமேற சேற லுற்றார். (௬௪)

மற்றது காலே தன்னின் மாபெரும் பூத சேனைக்
கொற்றவர் பலரு மேனை வீரர்தங் குழுவி னோரும்
வெற்றிகொண் மொய்ம்பன் றுனு மிடைந்துகுழி படையை நோக்கி
யிறமன கொல்லோ நந்தம் வன்மையென் மெண்ண முற்றார். (௬௫)

அண்டர்கண் முதலவன் றுனு மமரரு மகில மெங்குந்
தண்டுத லின்றிச் சூழூர் தானவ ரனிக மெல்லாங்
கண்டனர் துளங்கி யஞ்சிக் கவன்றன ரவருட் காரி
வண்டின வலங்கற் சென்னி வானவற் கிணைய சொல்வான். (௬௬)

ஆண்டகை முருகன் தன்மே லாயிர விருநா லண்டத்
தீண்டிய தானே யெல்லா மிறுத்தன விவரறி னோடு
மூண்டம ரியற்றி வெல்ல ஆழிநாண் முடியு மென்றான்
மாண்டிடு கின்ற தெங்கு னவுணர்கண் மன்னன் மன்னே. (௬௭)

அடுதிதல் வலிபெற் றுள்ள வவுணராம் பானுட் கங்குல்
விடிவது மமரா தங்கள் வெஞ்சிறை வீடு மாறு
நெடியதொல் வெறுக்கை தன்னை நீங்கிய நமது துன்ப
முடிவது மில்லை கொல்லோ மொழிந்தருண் முதல்வ வென்றான். (௬௮)

இந்திர னிணைய தன்மை யிசைத்தலு மிலங்கை காத்த
வைந்திரு சென்னி யானே யடுதிதல் கொண்டு கின்ற
செந்திரு மருமத தண்ண மேவரை யளிக்குந் தொல்லோன்
புந்திகொள கவலை நாடி யிணையன புகலா கிற்றான். (௬௯)

காலமாய்க் கால மின்றிக் கருமமாய்க் கரும மின்றிக்
கோலமாய்க் கோல மின்றிக் குணங்களாய்க் குணங்க ளின்றி
ஞாலமாய் ஞால மின்றி யநாதியாய் நங்கட் கெல்லா
மூலமா யிருந்த வளான் மூவிறு முகங்கொண் டிற்றான். (௭௦)

குன்றுதொ றுடல் செய்யுந் குமரவேண் மேரு வென்னும்
பொன்றிகழ் வெற்பின் வந்து புவனங்கண் முழுது மங்கட்
சென்றுறை யுயிரகண் முறறுந் தேவருந் தன்பாற் காட்டி.
யன்றொரு வடிவங் கொண்ட தயாததியோ வறிந்த நீதான். (௭௧)

பொன்னுரு வமைந்த கஞ்சப் புங்கவ னை நல்கு
மென்னுரு வாகிக் காக்கு மீசன்போ லிறுதி செய்யு
மின்னுரு வென்ன யார்க்கும வெளிப்படை போலு மன்னன்
தன்னுரு மறைக ளாலுஞ் சாறறுதம் கரிய தன்றே. (௭௨)

பாயிருங் கடலிற் சூழ்ந்த பற்றலர் படையை யெல்லா
மேயெனு முன்னம் வீட்டுஞ் சிறுவனென் மெண்ண லைய
வாயிர கோடி கொண்ட வண்டத்தி னுயிர்கட் கெல்லா
நாயக னவன்கா னாஞ்செய் நல்வினைப் பயனால் வந்தான். (௭௩)

சூரனே முதலோர் தம்மை யிமைப்பினிற ரெலைக்க வுன்னின்
மூரலா லடுவன் கொண்ட முனிவின லடுவன் வாய்மைச்
சீரின லடுவ னாட்டச் செய்கையா லடுவ னென்ற
னேரிலா முதல்வன் வன்மை யாவரே நிகழ்த்து பாலார். (௭௪)

பாரிடர் சேனை போடு படர்ந்தது மிலக்கத் தொன்பான்
விரர்கள் புடையிற் போற்ற மேயதும் படைகள் பற்றிச்
சூரனே யடுவான் வந்த சூழ்ச்சியுந் தூக்கின் மாதோ
வாரண முதலா மேலோற் கணைத்துமோ ராட லேகாண். (௭௫)

தய்யதோர் சூமா னேபோற் றேன்றிய முதல்வன் சூழ்ந்த
வெய்யதா னவரை யெல்லாம் விரைந்துட னறுத்து நீக்கிக்
கையிலவே லதனாற் சூர னாற்றலுங் கடக்கும் யாது
மையுதேல் காண்டி யென்றா னறிதுயி லமர்ந்த பெம்மான். (௭௬)

மாணவ பலவுங் கூறி மகபதி யுளத்தைத் தேற்றி
யோலமொ டவுண வெள்ள மும்பருஞ் செறிந்த செவ்வேள்
பாலுற நின்ற போரின் பரிசினைப் பார்த்து மென்றே
வேலுடை முதலவன் பாங்கா விண்ணவ ரோடும் போர்தான். (௭௭)

வேறு,

அன்ன தன்மைகண் டறுமுகன் முறுவல்செய் தடுபோ
ருன்னி யேகலும் வானமும் வையமு மொன்றாக
தன்னு தானவப் பெருங்கட லாராததம் தொடங்க
முன்ன மேகிய பாரிடா யாவரு முரிந்தார். (௭௮)

முரிந்த காலையிற் பூதரின் முதல்வர்கண் முரட்போர்
புரிந்து சாய்ந்தன ரிலக்கரோ டெண்மரும் பொருதே
யிரிந்து நீங்கின ரின்னதோர் தன்மைக ளெல்லாந்
தெரிந்து திண்டிறன் மொய்ம்பினோன் சிலைகொடு சேர்தான். (௭௯)

சேர்பு தன்சிலை வாங்கியே சரமழை சித்தரி
நேர்பு சூர்திடு மவுணர்க ணெடுத்தலை புயங்கண்
மார்பு வெங்கரங் கழலடி வரைகளாய் வீழ
வீர்பு நின்றம ரியற்றினன் சிறுவரை யிகலி. (௮௦)

மாக மேனிமி ராயிர கோடிமா கடலு
னாக மொன்றுசென் றலைத்தென நண்ணல ரெதிர்போ
யாக வம்புரிந் துலப்புறாத தன்மைகண் டழுங்கி
யேக நாயகன், நனதுபால் வந்தன னிளவல். (௮௧)

கால யங்கதி லவுணர்தந் தானையோர் கணத்தின்
சால மோடின பூதரிற் றலைவருஞ் சாய்ந்தார்
கோல வெஞ்சிலை வீரரு முரிந்தனர் சூழவிப்
பால னேயிவண் வருமெனச் சூழ்ந்தனர் பலரும். (௮௨)

தண்டு நேமியுங் குலிசமுந் சூலமுந் தனுக்க
 னுண்டு மிழ்த்திடு வாளியு முடம்பிடித தொகையும்
 பிண்டி பாலமுங் கணிச்சியும் பாசமு பிறவு
 மண்டர் தந்திடு படைகளுஞ் சொரிந்துநின் னூர்த்தார். (அங்)

பாரி டங்களின் படைபெலா நெக்கதும் பாங்கர்
 வீர மொய்ம்பனு மிளைஞரும் வருந்திமின் டதுவுங்
 காரி னம்புரை யவுணாதஞ் செய்கையுங் காணு
 மூரல் செய்தன நெவ்வகைத் தேவர்க்கு முதல்வன். (அசு)

நாட்ட மூன்றுடைத தாதைபோற் சிறிதிறை நகைத்து
 நீட்ட மிக்கதோர் சிலையினை நெடுங்கரம் பற்றிக்
 கோட்டி நாணொலி கொண்டிட வண்டருங் குலைந்தா
 ரீட்ட மிக்கபல் லுயிர்களுந் துளக்கமெய் தினவே. (அரு)

வேறு.

முக்கண னுதவிய திருமுருகன் முரணுறு வரிசிலை முதிரொலிபோய்த்
 தொக்கன செவிதொறு துழைதலுமே தொலைவறு மவுணர்கடொகைமுழுது
 நெக்கன பகிர்வன விரதமெலா நிறைபட வருபரி புரள்வனவே
 மைக்கரி தரைமிசை விழுவனவான் மதிதொடு நெடுவரை மறிவனபோல்.

மாசுறு மறைகளின் மறையதனை மலைமுனி யுணர்வகை யருள்புரியுந்
 தேசிக முதலவன் வரிசிலையிற் செறிமுகி லுறைவகை சிதறுவபோ
 லாசக மளவில கடவினன லடல்கெழு மவுணர்கள் புடைவளையுங்
 காசினி யகலமும் விரிகடலுங் ககனமு மிடைவன கணையெனவே. (அஎ)

கொடிகளை யடுவன வளவிலவே குடைகளை யடுவன வளவிலவே
 படைகளை யடுவன வளவிலவே பரிகளை யடுவன வளவிலவே
 கடகரி யடுவன வளவிலவே கணையொலி யிரதமொ டவுணர்கடம்
 முடிகளை யடுவன வளவிலவே முழுதல குடையவன் விடுசரமே. (அஅ)

பரவிய தருவின் மெனவவுணப் படைநிரை விழுவன தொடுகடலிற்
 றிரையென விழுவன புரவியினர் திருநெடு வரைகளின் விழுவனதோர்
 கருமைகொண் மணிமுகி லினமெனவே கடகரி விழுவன கனவரைசூ
 ழிரவியு மதியமும் விழுவனபோ லெழுவன கவிகையும் விழுவனவே. (அ)

செல்லுறு தாள்களு மடுபடைகள் சிந்திய செங்கைக ளுந்திறலே
 சொல்லிய வாய்களும் விம்மலுறுந் தோள்களு நோக்குறு துணைவிழியுங்
 கல்லென வார்த்திடு கந்தரமுங் கவசமும் வீராக் கெவசமுட
 னெல்லையி லாதமர் தனிமுதல்வ னெய்திடும் வாளிகள் கொய்திடமே. (அ)

வேறு.

வட்டனை கொண்டிடு மால்வரையு
 மெட்டெனு மோங்கலும் யானைகளும்
 பட்டுரு விக்கனை பாறினவா
 லொட்டல ரெங்ஙன முய்குவதே. (அக)

பொன்னுல கெல்லை புகுந்துலவு
 மன்ன முயர்த்திடு மண்ணல்பந்
 துன்னுறு மசகதர் தொல்லுலகின்
 மின்னென வேசெலும் வேள்கணையே. (அஉ)

மேதினி கீண்டு விரைந்துபுகும்
பாதல மூடு பரந்துசெலு
மூதகு மண்ட முகட்டிருவு
மாதிர மேகுறும் வள்ளல்சரம். (௬௩)

மூவிறு செய்ய முகத்தொருவ
னேவிய செஞ்சர மெங்குமுற
மேவலர் தங்களை விட்டிடும்வே
தேவர்கள் கண்ணுமி றுத்திலவே. (௬௪)

ஆனன மாறுள வண்ணல்சரந்
தானவர் சென்னிக டள்ளுதலுப
வானிடை போயின மாண்கதிர்கண
மேனி மறைப்பிறும் வெய்யவர்போல். (௬௫)

வாளெழு வேல்பிற வாங்கினர்தந்
தோள்களை வாளி துணித்தெறிய
நீளிடை சென்று நிரந்திடுதந்
கேளிரை யட்டன கீழமையர்போல். (௬௬)

மாசகல் வானக மாதிரவாய்
காசினி வேலைக ளத்தினகம்
பாசறை சுற்றிய பாடியெலா
மாசற வட்டன னறபுதனே. (௬௭)

அட்டிடு கின்றுழி யம்புயன்மா
லொட்டுறு வாசவ னுண்மகிழாக்
கெட்டனர் தானவா கேடிறுயர்
விட்டன மென்று விளமபினரே. (௬௮)

அடைந்தனர் விம்மித மாங்கவுணா
மிடைந்தது நோக்கினர் வேற்படையோன்
றடிந்தது காண்கிலர் தாரணிமேற
கிடந்தது கண்டனா கேசரரே. (௬௯)

அலமரு பாரிட ரவ்வவர்தந்
தலைவாக ளேனையர் தானவர்தந்
மலிபடை சாய்த்து வயம்புணைந்
புலவனை யார்ப்பொடு போற்றினரே. (௭௦)

வள்ளல் சரம்பட வான்முகடு
கொள்ளுறு தானே குழாந்தொலைய
வெள்ளிடை யாயின விண்ணவாதம
முள்ளக மாற்ற வுலுப்புவே. (௭௦௧)

ஆண்ட கடாகம தப்புறமாய்க்
கொண்டிடு தானவர் கொள்கையிது
கண்டிதை வன்கழல் காணநெறி
யுண்டி னி யென்றன ருண்மகிழவார். (௭௦௨)

காற்றென வண்ட கடாகநெறி
தோற்றிய வாயி ரொடர்ந்துபுகா
மேற்றிகழ் தேர்கரி வெம்பரியி
னேற்றமொ டொல்லென வேகினரால். (க௦௩)

அந்நெறி யேகியிவ் வண்டமெலாந்
துன்னினர் வான்புவி சூழ்ந்துவெள.
பென்னது மில்லென வீண்டினரான்
முன்னுற வந்து முடிந்தவர்போல் (க௦௪)

சூர னெனப்பி தொல்லிறைவன்
பேரம ராற்றிடு பெற்றியினுற்
மேரிடை வந்துறு செய்கைதேரீஇ
யார்வமொ டேநெடி தார்த்தனரே. (க௦௫)

ஆர்த்தனார் தம்மு னடைந்துளாதாம்
போத்திடு கின்ற பிணக்கிரியா
யீர்த்திடு சோரி யிடைப்படுதல்
பார்த்தனார் சிந்தை பரிந்தனரே. (க௦௬)

பரிந்தனர் நம்படை பட்டிடவே
புரிந்திடு வானொடு போர்புரியா
விரைந்து வயங்கொடு மீடுமெனது
தெரிந்தனர் சிந்தனை தேற்றினரே. (க௦௭)

தேற்றிடு கின்றுழி தேவரெலாம்
போற்றிட வீரர் புடைக்கணுற
வாற்றல்கொள் பூதர்க ளார்த்திடவே
தோற்றின வீரொடு தோற்றமிலான். (க௦௮)

சேயுரு வாகிய சீர்முதல்வன்
மேயது கண்டு மிகச்சிறியன்
பாய்பரி யானை படைத்துமிலா
னையிவ னேநம தெண்ணலனே. (க௦௯)

ஆண்டகை மைந்தனிய் வண்டமெலா
மீண்டிய தானை யிமைப்பொழுதின்
மாண்டிட வட்டனன் மற்றிதுதா
னீண்டிடு மற்புத நீர்மையதே. (க௧௦)

அன்னது கின்றிட வங்கவன்மேன்
மன்னவர் மன்னவன் வந்துபொரு
முன்னம ராற்றி முடிக்குதுமயா
மென்ன வியம்பினா யாவருமே. (க௧௧)

தற்பொடி னனை சாற்றியவண்
முறபடு தானவர் முக்கணுடைத
தற்பர னல்கிய சண்முகனே
வற்புட னூத்து வளைந்தனரால். (க௧௨)

வளைந்திடு காலையில் வானவர்க
 ஞானேந்தனர் பூதர்க ஞுட்கிமனந்
 தளார்தனர் வீரர் சலித்தனரால்
 விளைந்தது பேரமர் மீட்டுமெனா. (௧௧௩)

வேறு.

ஐயன் மருத்தினை யத்துணை நோக்கிக்
 கையணி நெற்றி கடைக்குழை யாகி
 வெய்யவா தானைகண் மேவுழி யெல்லாம்
 வையம் விடுக்குதி வல்லையி லென்றான். (௧௧௪)

ஆட்டுறு நீப வலங்கல் புனைந்தோன்
 கடமிரை கொண்டு கரந்தொழு காலோ
 னெட்டுறு நண்ணல ருற்றுழி காணு
 விட்டன மம்ம விறற்பரி மான்தோ. (௧௧௫)

மண்ணிடை சென்றிடு மாதிர நீந்தும்
 விண்ணிடை சூழ்தரும் வேலையின் மீதாங்
 கண்ணுறு மெப்படி கைதொழும் வாடோ
 ரெண்ணினு நாடரி தெந்தை பிரான்தோ. (௧௧௬)

சேயது காலே திறத்திற மாகி
 மூயின தானவா மொய்ம்புறு தானே
 சாய்வுற வேர்தொடை தன்னி லந்த
 மாயிர கோடிக ளாக்கனை தொட்டான். (௧௧௭)

பரிந்தன சூழ்ந்தவர் பாணிகண் டொய்ம்பு
 சிரந்துணி வுற்றன செம்புன லாழி
 சொரிந்த பிணக்கிரி துற்றிய வற்றா
 னெரிந்தது வைய நெளிந்தது நாகம். (௧௧௮)

பொய்கொலை யாற்றிய பூரிய ருக்கார்
 செய்குவா நன்மை செறிந்தா ளேனாங்
 கைகெழு ஞானிக ளோகறித துண்ட
 மைகெழு தானவர் மாண்டிடும் யாக்கை. (௧௧௯)

ஒன்னலா மீதி னுயிர்க்குயி ரானோன்
 மின்னென வீசிய வெஞ்சர மாரி
 பின்னுற முந்து பெயர்ந்திடு மென்றா
 லன்னவன் தேர்விரை வார்கணிக் கின்றா. (௧௨௦)

பரத்தினு மேதகு பண்ணவன் வார்விற்
 கரத்தினை யும்விரை வாறகரந் தூண்டுந்
 சரத்தினை யுந்தடந் தேரினை யுங்கா
 லுரத்தினை யும்புகழ் வார்புடை யுள்ளார். (௧௨௧)

வெவ்விச யப்படை வீட்டிடும் வாளிச்
 செவ்விசை தேர்விசை நாடினர் செவ்வேள்
 கைவிசை யோடுநெங் கால்விசை தானோ
 பெவ்விசை யோவிசை யென்றனர் வாடோ. (௧௨௨)

தய்யவன் வானி துணித்திட வீரர்
கையொடு வானிடை செல்வ கணிப்பி
லையிரு வட்டம ராப்புடை பற்ற
வெய்யவர் பற்பலர் கின்னெழல் போலும். (கஉக)

காலொரு பாங்கர் கழுத்தொரு பாங்கர்
வாலொரு பாங்கர் மருப்பொ டெருத்த
மேலொரு பாங்கர் வியன்கையொர் பாங்காத்
தோலின மிவ்வகை யேதுணி கின்ற. (கஉச)

பல்லண மற்றன பன்முழு தற்ற
செல்லுறு தாளொடு சென்னியு மற்ற
வொல்லொலி யற்ற வுரந்துணி வுற்ற
வல்லமர் நீந்துறு மாத்தொகை முற்றும். (கஉடு)

மாதைகொள் வைய மடிந்திட நேமி
யாழிகொள் சோரியி னாழ்வன மேருச்
சூழறும் வெய்யவர் தொல்புவி கீண்டே
கீழுறு மெல்லை கெழீஇயின போலும். (கஉக)

ஏறிய தேர்களும் யானைகள் யாவுஞ்
சூறைகொள் வாசிக னுந்துணி வுற்றே
வீரகல் வீரர் மிசைப்பட வீழ்ந்த
மாறவை யாற்றிடும் வல்வினை யேபோல். (கஉஎ)

ஞாலமும் வானமு நண்ணல ராவி
மாலொடு வாரி மடங்க லுலேந்தான்
சாறு மிவறகிது தாள்வலி யாறகொல்
கால நெனப்புக் கட்டுரை பெற்றான். (கஉஅ)

எறிபடை யாவையு மேமம தாகச்
செறிபடை யாவையுஞ் சேயவ னேவான்
முறிபடு கின்ற முனிந்துவ ணப்புட்
கறிபட மெய்துணி கட்செவி யேபோல். (கஉக)

முன்னுறு வார்கண் நூரட்படை தூவிப்
பின்னுறு வாரபெய ராது புடைக்கட்
டுன்னுறு வார்க ளொலாந்துணி வாக
மின்னென வெங்கணும் வேள்களை தூர்த்தான். (கஉ௦)

சூலம தேகொல் கணிச்சிகொ றொல்லை
மாலெறி நேமிகொல் வச்சிர மேகொல்
காலொடு சென்ற கனற்குழு வேகொல்
வேலது கொல்லென வேள்களை விட்டான். (கஉக)

வேறு.

மழைத்திடு மெய்யுடை மாற்றலர்க
ளிழைத்திடு மாய வியற்கைகளும்
விழுத்தக விசும் விற்றப்படையும்
பிழைத்தக தாங்கள் பிழைத்திலரால். (கஉஉ)

முக்கணன் மாமகன் மொய்கணை
 டொக்கவர் யாக்கை துணித்திடலு
 மெய்க்கிடு பல்கலன் வீன்வீழல்போற்
 றிக்குல விப்படி சிந்தினவே. (கநக)

அண்ணல் சரங்க ளாறுத்திடலு
 மெண்ணலர் யாக்கைக ளிற்றவைதா
 மண்ணை யளந்தயின் மாலெனவே
 விண்ணை யளந்து விழுங்கினவே. (கநச)

சூழறு தானை துணிந்தவுட
 லேழெனு நேமியு மெண்டகுபே
 ராழியும் விண்ணு மடைத்திமையோர்
 வாழுல கங்களை வெளவியவே. (கநஇ)

காடி யிழந்து கவந்தமதா
 யாடின வெள்ளமு மாயிரமா
 கோடிய துண்டு குகன்கணையால்
 வீடின வெல்லை விதிக்குநர்யார். (கநஊ)

வீழறு மாற்றலர் மெய்க்குருதி
 யாழிக ளாகி யகன்புவியிற்
 பூழைக ளோடு புருந்துபில
 மேழுள வெல்லையு மீண்டியதே. (கநஃ)

பாதல வெல்லை பரந்திடு சோரி
 பூதல மீண்டு புருந்து பரானி
 யோத நெடுங்கட லோங்கிய வாபோன்
 மாதிர மெங்கு மறைததன வனறே. (கநஅ)

மீனுடு வாக விளங்கிய திங்கள்
 பானு மலர்ந்திடு பங்கய மாகச்
 சோணைகொண் மாழுகி றேணிய தாக
 வானிமிர் செம்புனன் மாகட லொக்கும். (கநஆ)

மாசறு கூற்றனு மற்றுளந்தாழுங்
 கேசர ராகிய கிங்கரர் யாரும்
 பாச மலைந்திடு பல்பிணி பற்றா
 வீசின ராருயிர் மீன்கள் கவர்ந்தார். (கநஐ)

பாஹு கின்ற பணிக்கிறை நாப்பண்
 மாலரு ளிற்றுயின் மாட்சிமை யென்ன
 நீலுறு திங்க ணிணங்கெழு செந்நீர்
 லேலையின் மீது விளங்கிய தம்மா. (கநஃ)

மட்டறு செம்புனல் வாரிதி நீந்தி
 பொட்டலர் யாக்கையி னேங்க லறுத்துத்
 தட்டுறு செங்கதிர் சண்முக மேலோன்
 விட்டிடு நேமியின் விண்மிசை செல்லும். (கநஃ)

சிறைப்பழ வுக்கருள் செய்திட மெய்யு
னறுப்பவ னென்ன வடைந்தனர் விண்ணி
னெறிப்படு வானவர் நேரலர் யாக்கை
யுறப்படு சோரிமெய் யுற்றிடு நீரால்.

(கச௩)

ஆனதொ ரெல்லையி லண்ட கிறைந்த
சேனைகள் வீந்தன செம்மல் சரத்தா
லூலுயிர் பூத மொழிந்தன முககண்
வானவன் மூரலின் மாய்த்திடு மாபோல்.

(கச௪)

வேறு.

அண்ட மீங்கிது முற்றொருந கீண்டிய வவுனா
தண்ட மாய்தலு மேனைய வண்டங்க டம்மிற்
கொண்ட தானைகள் பின்னரும் வந்திடக் குமரன்
கண்டு மற்றவை தொலைத்தனன் செலுத்திடு கணையால்.

(கச௫)

அறுத்து வெம்முனைத் தானையை யாண்டிசெல் லனிக
மறித்தும் வந்துவர் தடைதரு பிவணென மனததுட்
குறித்து வெங்களை மாரியா லண்டகோ ளகையி
னெறித்த நும்பெரு வாயிலை யடைத்தன னிமலன்.

(கச௬)

ஆண்டு சென்னெறி மாற்றியே யண்ணலவெங் கணையான்
மாண்ட தானைகள் சோரியுங் களேவர மலிவு
நீண்ட பாதலங் கடற்புவி கொண்டுவா னிமிர்ந்தே
யீண்டு கின்றது கண்டனன் வரைபக வெறிந்தோன்.

(கச௭)

நெற்றி நாட்டத்தி னுலகெலா மட்டிடு கிமலன்
பெற்ற மாமகன் பன்னிரு விழிகளும் பிறங்கு
கற்றை வெஞ்சுடர் வடவைபோ லாக்கியக் கணத்தி
லுற்று நோக்கின னெரிந்தன களேவரத் தோங்கல்.

(கச௮)

வெந்து துண்டுகள் பட்டன களேவரம் விசும்பி
லுந்து சோரிநீர் வந்தன மூவகை யுலகு
முந்து போலவே யமைந்தன முளரியான முகுந்த
னிந்தி ராதிய ராததனா குமரனை யேத்தி.

(கச௯)

பாறு லாவரு களேவரத் தமலையுங் படிமேல்
வீறு சோணித் நீத்தழும் வேவுற விழித்தது
நீற தாக்கினுன் சூரனை யட்டில னின்றா
னது மாமுக னுடலை யுன்னின னுங்கொல்.

(க௫௦)

ஆகு மெல்லையி னெல்லையி னெகளத் தடைந்த
சேகு நெஞ்சடைச் சூரனித் திறமெலாந் தெரிந்து
மாக நீடுந் தானையை யலைத்தமாற் றலனை
நாகர் தம்மொடு முடிக்குவன் யானென நவின்ருன்.

(க௫௧)

மாற்ற மித்திற மிசைத்திடு மவுணர்கோன் மனத்திற்
சேற்ற முண்டிட வமாவனை குறித்தனன் றிகிரிக்
காற்றி னெல்லைவர் தேற்றலு டருத்துவன் கடவிப்
போற்று தேர்மிசை முருகனுஞ் சென்றெதிர் புருந்தான்.

(க௫௨)

புக்க காலையி லறுமுகன் றோற்றமும் புடையின்
மிக்க பன்னிரு கரங்களும் வியன்படைக் கலனும்
தொக்க வீரமும் வன்மையு நோக்கியே தொல்லைத்
தக்க னேயென வவுணர்கோ னின்னன சாற்றும். (கருங்)

சிறந்த வான்மதி மிலைச்சினே னருள்புரி செயலா
லிறந்தி டேனியா னென்றுமிப் பெற்றியா விருப்பேன்
மறந்து மென்னொடு பொருதிலர் தேவரு மலைந்தே
யிறந்து ளார்பல ருணாந்திலே போலுநீ யிதுவே (கருசு)

உள்ள நொந்துநொந் தென்பணி யாற்றியே யுலைந்து
தள்ளு றஞ்சுரர் மொழியினைச் சரதமென் றுன்னிப்
பிள்ளை மென்மதி யாலிவண் வந்தனை பெரிது
மள்ள லுற்றுழிப் புகுந்திடுங் கயமுனி யதுபோல். (கருதி)

உடைப்பெ ரும்படை செறுத்தனை பாலனென் றுன்னை
விடுப்ப தில்லையால் வெரிந்து கொடுக்கினும் விரைவிற
படுப்பன் வானவர் தொகையுடன் பாரிடா தமையுங்
கெடுப்ப னென்றனன் தன்பெருங் கிளையுடன் கெடுவான். (கருசு)

வெம்பு ரைத்தொழிற் கொருவனாக் கயவநீ வெறிதே
வம்பு ரைத்தனை யாவதொன் றிலலைநின் மார்பஞ்
செம்பு ரைப்பட யாம்விடு கின்றதோர் திறல்வா
யம்பு ரைத்திடு மாறுனக் கென்றன னமலன் (கருள)

ஆரு நேரிலாப் புங்கவன் சேயின தறையச்
சூர னுகிய வவுணர்கோன் றுண்ணெனச் செயிர்த்து
மேரு நேர்வதோர் வரிசிலை யெடுத்துவிண் ணிழியும்
வாரி போன்றிடு நாணினை யேறறியே வளைத்தான். (கருஅ)

வளைத்த டங்கிரி புரைவதோர் சிலையினை வயத்தால்
வளைத்த செய்கையைக் காண்ட லும் பாரிடா வாறோர்
வளைத்த டங்கடல் வந்திடு நஞ்சொடு மலைவான்
வளைத்த தன்மைபோ லவுணாத முதல்வனை வளைத்தார். (கருங்)

சிலையை வீசினர் கொடுமரம் வீசினா செறிமூ
விலையை வீசினா படையெலாம் வீசின ரெதிர்தா
ருலைய வீசியே யடலசெயு முற்றத்த துவாலவ
வலையை வீசியே பிணித்திட மதித்துளா ரென்ன. (கரு0)

கண்டு மற்றதை யவுணாசோன் வில்லுமிழ் கணையாங்
கொண்ட னுண்டுளி சிதறியே கணங்காகூட் டறுத்து
விண்டு லாவர வரக்கினாற் குயின்றதோர் வெற்பைச்
சண்ட வெங்குண லுடைப்பது போலவே தடிந்தான். (கருக)

வீடி னாகளும் புயங்கரங் குணித்திட மெலிந்து
வாடி னாகளு மயங்கிவிழ்ந் தார்களும் வலலே
யோடி னார்களு மோடவும் வெருவிவோ றுருவங்
கூடி னார்களு முாயினர் பாரிடக் குழாததோர். (கருஉ)

பூதர் சாய்ந்துழி யிலக்கரோ டெண்மரும் பொருவில்
வேத நாயகன் றாதனுஞ் சூழ்ந்துடன் மேலிச்
கோதை தூங்கிய கொடுமர மாயின குனித்துச்
சோதி வான்கணை மாரிக ளவுணன்மேற் சொரிந்தார்.

(௧௭௩)

சொரிந்த வெங்கணை யெங்கணும் வருதலுஞ் சூரன்
மெரிந்து வாளிதொட் டறுக்கல் னின்றதோர் செவ்வி
விரைந்து வந்தவை யாங்கவன் மெய்ப்பட விளிந்து
பரிந்து போயின செய்ததொன் றில்லையப் பகழி,

(௧௭௪)

பரப்பி னீண்டிய வீரர்தஞ் சூழ்ச்சியைப் பாரா
வரப்பி யாவலங் கொட்டியே வெகுளிகொண் டொருதன்
பொருப்பு நேர்சிலை குனித்துவெஞ் சிலீமுகம் பொழிந்து
திருப்பெ ருந்தடர் தேரொடுஞ் சாரிகை திரிந்தான்.

(௧௭௫)

நாறு கோடிவெஞ் சரமொரு தொடையுற றாக்கிச்
சூறை யாமென வட்டணை திரிந்துளான் சூழ்வோர்
மாறு தூண்டிய சரங்களைத் துணித்துமற் றவர்க
ளேறு தேருடன் பிடித்திடு சிலைகளை யிறுத்தான்.

(௧௭௬)

வையம் வில்லுட னிற்றபின் மற்றவர் மலைவு
செய்ய வுன்னுமுன் மொய்ம்பினு முரத்தினுஞ் சிரத்துங்
கையி னுங்கணை யாயிர மாயிரங் கடுந்தீப்
பெய்யு மாரிபோற் செறித்தனன் செம்புனல் பெருக.

(௧௭௭)

புரந்த னிற்செறி கறையினர் புலம்புகொண் மனத்தா
ருரந்த ளர்த்துளார் வில்வலி யிழந்துளா ரொருங்கே
யிரிந்து நீங்கின ரிலக்கரோ டெண்மரு மிளவ
றிருந்த லன்மடர் தேர்மிசைப் பாய்ந்தனன் சினத்தால்.

(௧௭௮)

பாய்ந்து திண்டிற் ற மொய்ம்பினுன் பரமன்முன் னளித்த
நரந்த கந்தனை யுரீஇக்கொடு நண்ணலர்க் கிறைவ
னேந்து வில்லினைத் துணித்தனன் றுணித்தலு மெரிபோற்
காய்ந்து வெய்யவன் புடைத்தன னுரத்திலோர் கரத்தால்.

(௧௭௯)

ஆங்கை கொண்டிரு ரொருபுடை புடைத்தலு மகலம்
பொங்கு சோணித மலைத்திட வாணையம் புயத்துச்
சின்கம் வீழ்ந்தயர் வுற்றிடத் தூதனைச் செகுத்த
விங்கெ னக்கடா தென்மெடுத் துமபரி னெறிந்தான்.

(௧௮௦)

எறிந்த காலையில் விண்ணிடைப் படர்ந்திடு மேந்த
லறிந்து மீண்டிசென் றாறுமா முகன்புடை யடைந்தான்
மறிந்து போகிய சிலையினைத் தரைமிசை யிட்டுச்
சிறந்த தோர்தனு வெடுத்தனன் றீயரிற் றீயோன்.

(௧௮௧)

அத்த மேல்கிரி யுதயமால் வரைததுணை யான்று
சித்த லும்பிறர்க் கிடர்செய்து மேருவி னீண்டு
கொத்து நீடுபல் குவடுடைத் தாகியே குமரன்
சத்தி யாலட. நின்றவெற் பணியதத் தனுவே.

வனைக ருங்கழ லவுண்ணக் கார்முகம வளைத்துப்
புனலு மங்கியுங் காலுட னெலிப்பது புரைய
வெனைவ ருந்துளக் குறும்வகை நானெலி யெடுத்தா
னனைய பெற்றியை யறிந்தன னமரரை யளித்தோன்.

(க௪௩)

புயலின் மேனியன் புவிநுகர் காலையும் போதன்
றுயிலு மாலையுந் துஞ்சிய வேலையுந் தொலையா
தியலு மண்டத்தி னடிமுடி யுருவின் றிலங்குங்
கயிலை போல்வதோர நெடுஞ்சிலை யெடுத்தனன் கந்தன்.

(க௪௪)

வாரி யாலுல கழிந்திடு மெல்லையின் மருங்கின்
மேரு வாதியாம் வரைகளுந் கிரிகளும் விசம்பிற
காரு மேலுள வுலகமு மமரருங் கைலைச்
சாரல் சூழ்தல்போல் விரவியார்ப் புடையதத தனுவே.

(க௪௫)

நீட்ட மிக்கதோ ரபபெருஞ் சிலையினை நிமலன்
ரோட்டி ணைக்கொடு வாகுநியேழ் வகையினுற் றோன்று
மீட்ட மிக்கபல லுயிர்களும் வானுரு மேற்றின்
கூட்ட மாகியே யார்த்தெனக் குணத்தொலி கொண்டான்.

(க௪௬)

குணங்கொள் பேரொலி கோடலு மிரலையூர் கொற்றத
தணங்கு லாவரு காரமுகங் குழைத்துளைய வவதி
யிணங்க வாங்கியே பததுனா றுயிரக திரட்டி
கணங்கொள் வெஞ்சர முகைத்தனன் கூற்றினுங் கடியோன்.

(க௪௭)

வான்ம றைத்தன மாதிர மறைத்தன மதிதோய்
மீன்ம றைத்தன கதிராவையின் மறைத்தன வேலை
தான்ம றைத்தன வசமதி மறைத்தன தருவார்
கான்ம றைத்தன வரைகளை மறைத்தன கணைகள்.

(க௪௮)

காற்றிற் செல்வன வங்கியிற் படர்வன கடுங்கட்
கூற்றிற் கொலவன வேலைவெவ் விடத்தினுங் கொடிய
பாற்றத தொல்சிறை யுள்ளன படுறலை படைத்த
நாற்றிக் கும்புக முவுணாகோ னுணையி னடபப

(க௪௯)

பருமி தத்தன மேருவைத் துளைப்பன பாங்கர்
வரைகி ழிப்பன வண்டமும பொதுப்பின வான்ரோ
யுருமி டிக்குலம் பொருவன விடததையுண் மிமிழ்வ
கருமை பெற்றன சேயன தீயவன் கணைகள்.

(க௫0)

துண்ட வெண்பிறை வாளையிற் றவுணர்கோன் றுரப்ப
மிண்டு வெங்களை யெங்கனுஞ் செறிந்திட விண்ணோர்
கண்டு கண்ணனை யனுங்கியே கைகுலைத் தைய
வுண்டு கொன்னமக் கொளிப்பதோ ரிடமென வுரைத்தார்.

(க௫௧)

உரைத்து ளார்க்குமான் மாறுரை வழங்குமுன் னெள்வேல்
கரத்தி லேந்திய குமரவே ளின்னது கண்ணுற்
றெறித்து வெங்கனல் விடுத்திடு மூதைபோற சிலகன்
சூரத்தி னுலவன் றாண்டிய கணையெலார் தடிந்தான்.

(க௫௨)

மடிந்தி மெம்படி மாற்றலன் சரங்களை வள்ள
மடிந்த தன்மைகண் டமரர்க ளுவகையிற் றழைத்தார்
படர்ந்து நீடிய கங்குலின் பாயிருள் புலர
விடிந்த காலையி னெழுங்கதிர் கண்டமே தினிபோல்.

(௧௮௩)

வேறு.

அங்க வெல்லை யவுணாகோ
னெங்க ணாத நெதிருற
மங்குல் போல்வ ரம்பிலாச்
செங்கண் வாளி சிதறினன்.

()

கறுத்த கண்டர் காளைமேற்
செறுத்து வல்லை சிந்தினன் (௧௮௪)

ஆய காலே யறுமுகன்
றிய னுந்து செறிக்கை
மாய வாளி மாமழை
யேயெ னாமுன் னேவினன். (௧௮௫)

சிந்து கின்ற செஞ்சரம்
வந்து ருமுன் வந்தெனக்
கந்த னூறு கணைதொடா
வந்தில் பூழி யாக்கினன். (௧௮௬)

எங்க ணாத நேவிய
துங்க வாளி சூர்விடும்
புங்க வங்க னைப்புரத
தங்கி போல றுத்தவே. (௧௮௭)

பூழி செய்து பொள்ளென
பூழி நாத னெண்சர
மேழு றூற தேவினன்
சூழு மாயை தோன்றன்மேல். ()

அறுத்த பின்னு மறனிலான்
மறுத்தும் வாளி மாமழை

மாயை மைந்தன் மற்றதை
யாய வாளி யாலறுத
தேயி னுனி ராயிரஞ்
சேயின் முன்சி லீமுகம். (௧௮௮)

வேறு.

விட்டதனை யத்தொகை விறற்பகழி தன்னு
லட்டுவிரை விறகடவு ளாயிர விரட்டி.
கட்டழலை யொத்துள கடுங்கணைக டமமைத
தொட்டனன் வருத்தமொடு சூர்களை னுளங்க.

(௧௮௯)

முராரியுத வஞ்சுதனை முந்துதனை யிட்டான்
டொராயிர மளித்தபர னுய்த்தகணை செலல
விராயிர நெடும்பகழி யேவியவை நீக்கி
யராவினையும் வையமு மழுங்கலுற வராததான்.

(௧௯௦)

ஆர்த்தவன் விடுங்கணை யனைத்தினையு முக்கண்
மூர்த்திதரு கான்முனை செலசசெல முடித்தான்
கார்த்தெழு புகைப்படலை கான்றுகிமிர் செந்தீச்
சேர்த்தினவை யாவையு மிசைந்திடுதி றம்போல்.

(௧௯௧)

ஐயன்விடு வாளிகளை யவ்வகை னீக்கும
வெய்யன்விடு வாளிகளை வேள்கடி தறுக்கு
மெய்யுநெடு வெம்பகழி யிற்றவைகள் சிந்தி
வையமிசை போகியன வானமணித் தென்ன.

(௧௯௨)

முற்றிய வமர்த்தலை முனிந்திவர் செலுத்துங்
கொற்றநெடு வாளிகள குறைந்துழி யெழுந்தீப்
பற்றியது பாரிடை பகிர்தவரை முற்றும்
வற்றிய வளக்கரும் வறந்துளது கங்கை.

(௧௯௩)

தார்கெழுவு வேற்படை தடக்கையுடை யோனுஞ்
சூரனு மிவாமம் ரியற்றுகொழில் காணு
வீரமட மாதளம் வியந்திவர் தமக்கு
ளாரிடை நடத்துமென வையமொடு சின்றுளா.

(க௯௬)

ஆளரிதன் முன்னிளவ லானைவத் தததுக்
கானைமகிழ் பின்னிளவல் கார்முகமு தைக்கும்
வாளிமழை யேயலது மற்றவர்க டம்மை
நீள்விழியி னுற்றெரிசி லார்புடையி னின்றோ.

(க௯௭)

நீடுசம ரின்னண நிகழ்ச்சியுறு மெல்லை
மேடமிசை யூர்பரன் விடுத்தகணை யெல்லா
மீடுபட னூறியவ னேறிவரு மான்தே
ராடுறுப தாகையை யறுத்துவிரைந் தாரத்தான்.

(க௯௮)

ஆர்த்தவிறல் வால்வளையை யம்பவள வாயிற்
சேர்த்தியிசைத் தான்றனது சீர்த்தியிசைத் தென்ன
மூர்த்தமது தாழ்க்கிலன் முனிந்துகணை பின்னுந்
தார்த்தமுரு கன்றனது தோற்றமறைத் திட்டான்.

(க௯௯)

மறைத்தபக ழித்தொகையை வாளிமழை தன்னாற்
குறைத்தவுண னூர்த்திடு கொடிஞ்சிறெடு மான்தேர்
விறற்கொடி தனைக்கொடிய வெஞ்சரமொ ரேழா
லறுத்துமுரு கன்பரவை யாழ்கடலி னிட்டான்.

(௨௦௦)

வேறு.

தான வர்க்குத்தலைவன் றனிக்கொடி
மீன வேலையி லறறுடன் வீழ்ந்துழிப்
பானு கம்ப நெனப்பபி பாரிடர்
சேனை காவலன் மெற்றென நோக்கினான்.

(௨௦௧)

கண்டு சிந்தை களித்துப் பெருமிதங்
கொண்டு குப்பற் றிசைத்துக் குனித்திடா
வண்டர் போற்றத்தன் னாயிரம் வாயினு
மொண்டி ரட்சங்க மொல்லைவைத் தூதினான்.

(௨௦௨)

கானு கம்படு கந்துகத் தேருடைப்
பானு கம்பன் பனிமதி யாயிர
மானு கம்பவை வாய்வைத் திசைத்தலுந்
தானு கம்பல தங்கிற்றவ் வோசையே.

(௨௦௩)

பாய்பெ ரும்புகழ்ப் பானுகம் பன்வளை
யாயி ரங்களு மார்த்திட வண்டர்த
நாய கன்றன் விறல்கண்டு நாரணன்
றாய சங்கு முழங்கிற்றுத் துண்ணென

(௨௦௪)

போத மங்கதிற்புங்கவர் யாவருஞ்
சோதி வேற்படைத் தூயவ னேறுதேர்
மீது கேதன மில்லை வியன்கொடி
யாதநீயென் றழவினை யேவினா

(௨௦௫)

ஏவ லோடு மெரிதழற் பண்ணவன்
வாவு குக்குட மாண்கொடி யாகியே
தேவ தேவன் றிருநெடுந் தேர்மிசை
மேவி யார்த்தன னண்டம் வெடிபட. (௨௦௬)

படியி லாதமர் பண்ணவன் தேர்மிசைக்
கொடிய தாய்கின்று குக்குடங் கூயது
கடிய தானவர் கங்குல் புலர்ந்திடும்
விடியல் வைகறை வேலையைக் காட்டல்போல். (௨௦௭)

சங்க மோடு தபனனு மார்த்தனு
மங்குல் வண்ணத்து மாயவ னூர்த்தனன்
பங்க யாசனப் பண்ணவ னூர்த்தனன்
றிங்க ளார்த்தது செங்கதி ரார்ப்பவே. (௨௦௮)

மறவி யார்த்தனன் மாருதங் கட்கெலா
மிறைவ னூர்த்தன னிர்திர னூர்த்தன
னறைக டற்கர சானவ னூர்த்தனன்
குறையில் செல்வக் குபேரனு மார்த்தனன். (௨௦௯)

ஆர்த்த வோசைபோ யண்டத்தை முட்டியே
சூர்த்த நோக்குடைச் சூரபன் மன்செவிச்
சீர்த்த னோக்குட் செறிதலுந் தேவரைப்
பார்த்த னன்கடு வுண்டன்ன பான்மையான். (௨௧௦)

மாறி லென்முன் வருவதற் கஞ்சியே
பாறு போன்று பழுவத துலைந்துளா
தேறி வந்து தெழித்தன ரென்முனு
மாறு மாமுக னுற்றல்கொண டேகொலாம். (௨௧௧)

நன்று நன்றிது நான்முக னுதியா
நின்ற தேவர் கிலையழித் தொல்லையிற்
கொன்று பின்னாக் குமரனை வெல்வனு
லென்று சிறினன் யாரையு மெண்ணலான். (௨௧௨)

இருக்க மைந்த னிகவிவன் விண்ணிடைச்
செருக்கு தேவர் திறலினைச் சிந்துவா
னருக்க னேடிய வந்தரத் துய்க்குதி
தருக்கு தேரினைச் சாரதி நீயென்றான். (௨௧௩)

மற்றிவ் வாறு வலவனை நோக்கியே
சொற்ற காலேத தொழுதெந்தை நன்றெனப்
பொற்றை போலும் பொலன்மணித் தேரினை
வெற்றி யாகென விண்மிசைத் தூண்டினான். (௨௧௪)

பாகன் னாண்டிய பாண்டிலந் தேரெழீஇ
மேகங் கிண்டு மிசைப்படு சூறையி
னாகங் கீறி யமரர்க ளீண்டிய
மாகஞ் சென்றது வானிழிந் தென்னவே. (௨௧௫)

சென்ற தேரொடு சேணிடைப் புக்குளான்
குன்ற மன்ன கொடுஞ்சிலை கோட்டியே
துன்று தேவர் தொகையிரிந் தோடுற
மன்ற வாளி மழைகளை வீசிணன்.

(௨௧௬)

வீசு கின்றுழி விண்ணவர் மேற்சர
நீசன் விட்டிடு நீர்மையை நோக்கியே
யீசன் மாமக னீண்டுகின் மெண்ணிலா
வாசு கங்குரூயத் தங்கவை சிந்தினான்.

(௨௧௭)

வேறு.

மற்றவை துணித்தபின் வடிக்கயிறு முட்கோல்
பற்றிய தடக்கையுள பாகுதனை நோக்கிக்
கொற்றவயி றாண்டியொரு குன்றைவெளி கண்டோன்
மெற்றெனவின் மேனமது தேர்விமிதி பென்றான்.

(௨௧௮)

என்னலு மிறைஞ்சியிர லைப்பரியின் மேலோன்
பொன்னுலகு பாருலகு புக்கெழுவ தென்ன
மின்னின்மிளிர் தேரதனை விண்மிசைக டாவி
நன்னெறிசெ லாவவுணர் நாயகன்மு னுய்த்தான்.

(௨௧௯)

வையநெடு வானமிசை வல்லேபுரு மெல்லை
யையனிமை யோர்களயாந் தோடுவது நோக்கி
நையலிர் புலம்பலிர் நடுங்கலிர்க ளென்றோ
செய்யகர மேந்திமுரு கன்கருணை செய்தான்.

(௨௨௦)

கந்தன்மொழி வானவர்க ணத்தவர்கள் கேளா
வெந்தையிவண் வந்திடலின் யாழியிர் படைத்தே
யுய்த்தனமெ னாவிரைவி லோடுவது நீங்கிச
சிந்தைமகிழ் வததொடு திகந்தமுற நின்றார்.

(௨௨௧)

நின்றிடலும் வெவவவுண னீர்மையது நோக்கிப்
பின்றிடுவ ராம்பிரம னேமுதல தேவ
ரொன்றொர்சிறு வன்கொலெனை யுறமெதிரு நீரா
னன்றிதென வேவெகுளி கொண்டிருகை செய்தான்.

(௨௨௨)

காய்சினமி சூர்தவுணர் காவல னநந்த
மாசுகம் விரைந்துபட ராசுகம தென்ன
வீசுதலும் வாளிபல் விட்டவை விலக்கி
யீசனருண் மாமதலை யேறறிகல புரிந்தான்.

(௨௨௩)

சுறுக்கொள மயிர்ப்பொடி யுயிர்ப்புவிடு சூரன்
சுறைக்கதி ரயிற்பொலிக ரத்தனிவர் தம்மிற
செறுததுடன் வடிக்களை செலுத்தியகல் வான
மறைப்பது மறுக்குவது மாஈமலை வுறறா.

(௨௨௪)

வேறு.

விரைந்திரு வோர்களும் வியன்களை மாரிகள்
சொரிந்தனர் பேரமா தொடர்ந்துசெய் போழ்தினி
னெரிந்தது மாநிற மிரங்குனா பாருளர்
திநிந்தன சாரிகை சிறந்தவா தேர்களே.

(௨௨௫)

கறங்கினம் போல்வன கலஞ்செய்து லாண்
திறங்கொளு மாழிக டிரிந்தன மாணுவ
மறங்கெழு சூறைகண் மயங்கின போல்வன
துறுங்கணை மாரிகள் சொரிந்தவர் தேர்களே. (௨௨௬)

பாதல மூழ்குவ பாரிடை சூழ்குவ
மாதிர மோடுவ வாரிதி சேர்குவ
பூதர மேவுவ பூமல ரோனகர்
மீதினு மேகுவ மீளுவ தேர்களே. (௨௨௭)

எண்டிசை சூழுமி ருங்கடல் பாய்வன
விண்டொடு நேமிவி யன்கிரி வாவுவ
கொண்டலி னுரிருள் கொண்டிழி போகுவ
வண்டமு னேகுவ வங்கவ ரேறுதேர். (௨௨௮)

பெயர்ந்திடு தேருறு பிழம்பவை காணுபு
தியங்கினர் நான்முகர் தெரிந்திலர் சீருரு
மயங்கின ராதவர் மருண்டனர் வானவ
ருயங்கினர் பாருள ருலைந்தனர் நாகரே. (௨௨௯)

முதிர்ந்திடு போரினர் முழங்கிய தேர்செல
வதிர்ந்தது பாருல கலைந்தன வேலைகள்
பிதிர்ந்தன மால்வரை பிளந்தது வான்முக
டுதிர்ந்தன தாரகை யுருந்தன கார்களே. (௨௩௦)

வேறு.

தேரிவை யிரண்டு மாகித் திகழுமூ தண்ட மெங்குஞ்
சாரிகை வருத லோடுஞ் சண்முகன் மீது செல்லச்
சூரொனு மவுணர் கோமான் றொலையுநா னெழிவி பொங்கி
யாரழன் மழைகான் மென்ன வடுசர மாரி தூர்த்தான். (௨௩௧)

மழுப்படை யந்த கோடி வச்சிரந் திகழ்முச் சென்னிக்
கழுப்படை யந்த கோடி கப்பண மந்த கோடி
கொழுப்படை யந்த கோடி குவிசம்வே லந்த கோடி
யெழுப்படை யந்த கோடி யிடையிடை யிடிபோ லுய்த்தான். ()

கூற்றுயிர் குடிக்குந் துப்பிற் கொடிம்படை மாரி தன்னை
யாற்றலி னவுணர் கோமான் விடுத்திழி யவற்றை யெல்லாங்
காற்றெனப் பகழி தூண்டி முறைமுறை கடிதிற சிந்தி
மாற்றினன் றிரிந்தா னையன் முதண்ட வரைப்பு முற்றும். (௨௩௩)

இத்திறந் திரிந்த செவ்வே லிடைதெரிந் தேழொ டேழு
பொத்திரந் தன்னைத் தூண்டிப் புகழுறு மவுணர் செமமல்
சித்திரத் தேரு மாவின் றொகுதியுஞ் சிந்தி ரீக்கக்
கைத்தனு வோடுந் தியோன் கதுமெனப் புவிக்க ணுற்றான், (௨௩௪)

நாணுடை வரிவில் வாங்கி நண்ணல னஞ்ச பில்கு
மேணுடை வயிர வர்ளி யெண்ணில தூண்டி யேற்பத்
தாணுவின் மதலை கண்டு தன்பெருஞ் சிலையைக் கோட்டித்
தூணிகொள் கணையின் மாரி தொடுத்தவை துணித்து விட்டான். ()

துணிப்புறு மெல்லை வல்லே சுடர்க்கணை யநந்த கோடி
தணப்பற விடுத்த லோடுஞ் சண்முக னவற்றை யெல்லாங்
கணைப்பெரு மழையான் மாற்றிக் காசிபன் றனது செம்ம
லணிப்படு தோண்மேற் பின்னு மாயிரம் பகழி யுய்த்தான். (௨௩௬)

ஊழியின் முதல்வன் மைந்த னொராயிரங் கணையுஞ் சூரன்
பாழியம் புயத்து மீது படுதலுங் கடிதே யிற்றுச்
சூழற்ச் சிதறிற் றம்மா தொலைவிலா வயிரங்கொண்ட
காழ்கிளர் வரைமேல் வீழ்ந்த கன்மழைத் தன்மை யோபோல். (௨௩௭)

அந்தமில் வன்மை சான்ற வவுணன்மற் றதனை நோக்கி
முந்துறு வெருளி தூண்ட முறுவலு முயிர்ப்புற் றோன்ற
வெந்தைதன் மொய்ப்பிற் செல்ல விராயிரம் பகழி வாங்கிச்
சிந்தையிற் கடிது தூண்டித் தேவரு மருள வார்த்தான். (௨௩௮)

உட்டெளி வற்றோர் காணு மொப்பிலா முதல்வன் றோண்மேல்
விட்டிடு பகழி முற்றும் வெந்துவெந் துகள தாகிப்
பட்டன திசைசண் முற்றும் பரந்தன பரத்தின் மேலோன்
கட்டழ லதனான் மாபந்த காமவேள யாக்கை யேபோல். (௨௩௯)

ஆங்கது காலே தன்னி லறுமுகம் படைத்த வைய
னீங்கரு நெறியா லுய்த்த நெடுஞ்சர மனைதது மாற்றிப்
பாங்கமர் வயவர் மீதும் பாரிடப் படைகண் மீதற்
திங்கணை யழுத்த லுறறான் றேவரை யிடுக்கண் செய்தான். (௨௪௦)

தன்னினை தானே யாகி நின்றிடுந் தனிவேல் வீர
னன்னதோர் தன்மை கண்டோ ராயிரம் பகழி பூட்டித்
துன்னலன் குனிதத சாபந் துணித்தனன் றுணியா முன்னம்
பின்னுமோர் சிலையை யேந்திப் பெருமுகி விரிய வார்த்தான். (௨௪௧)

இம்பரின் மலைந்த சூர னிம்மென வருக்கொண் டேகி
யம்பரத் திடையே தோன்ற வன்னது குமரன் காணு
வும்பரிற் சென்று தாக்க வோரிறை யெதிர்த்து நின்று
நம்பியொ டாடல் செய்வா னவிலரு மாயை சூழ்வான். (௨௪௨)

விண்ணிடை நின்ற சூரன் விரைந்துடன் கரந்து சென்று
மண்ணிடை மீட்டுஞ் செல்ல மாநில வரைப்பிற் செவ்வே
டுண்ணை வந்து வெம்போர தொடங்கலுந் தோற்ற மாற்றிக்
கண்ணகன் றாய நீததக் கணைகட னெவ னானான். (௨௪௩)

ஆயிடை முருக வேன்சென் றசெம ரியற்று மெல்லை
மாயையின் மறைந்து சூரன் மாதிர முடிவிற றோன்ற
வேயென வாணடுஞ் செவ்வே ளேகியே நெடும்போர் ராற்றக்
காய்கன லுமிழும் வேலான் கரந்துபா தலத்தி னின்றான். (௨௪௪)

ஆறிரு தடந்தோள் வள்ள லதுகண்டு பிலத்து ளேகி
மாறம் ரியற்று மெல்லை வல்லைதன் னுருவ மாற்றி
வீறுள சிமையச செட்பொன் மேருவின் குவட்டி னிற்ப
வேறுடை முதலவன் மைந்த னிம்மென வங்கட் சென்றான். (௨௪௫)

மேருவின் சிகர நண்ணி வேலுடைத் தடக்கை வீரன்
பேரம ரியற்றத் தீயோன் பின்னரு மாண்டு நீங்கி
நாரண னுலகிற் றோன்ற நம்பியுந் தொடர்ந்து போந்து
சூரோனு மவுண னோடு தொல்சம ராற்றி நின்றான். (௨௪௬)

ஆற்றிடு கின்ற காலத் தவுணர்கோ னண்ட கோள
மேற்றிகழ் வாயில் செல்ல விமலனு மங்க னேகி
யேற்றெதிர் மலையா வன்னு னேறிய விவுளித் தேரைக்
கூற்றுறழ் பகழி தன்னு லட்டனன் கொற்றங் கொண்டான். (௨௪௭)

கந்துக விசய மான்தே ரிற்றலுங் கடுங்கோன் மன்ன
னீர்திர ஞால மென்னு மெறுழ்மணித் தடந்தேர் தன்னைச்
சிர்தனை செய்த லோடுஞ் சேண்கிளர் செலவிற ருகி
வந்திட வதன்மே லேறி வல்லைபோர் புரித லுற்றான். (௨௪௮)

மண்டமர் புரியு மெல்லை வள்ளறன் பகழி தன்னு
லண்டம தடைந்த வாயி லடைத்தது மப்பா லுள்ள
தண்டம தெலலாஞ் செல்லாத தன்மையுந் தருவர் கோமான்
கண்டன னன்று நன்றென் னிறைத்தொழிற் காவ லென்றான். (௨௪௯)

இறைத்தொழி லவுணர் செம்ம லேந்துதன் சிலையை வாங்கித்
திறத்தொடு மரந்த கோடி செஞ்சரந் தூண்டி யண்ட
நெறிப்படு வாயில் பொத்து நெடுங்கணைக் கதவ முற்று
மறுத்துதுண் ளேரி யாக்கி யம்பரஞ் சுழல விட்டான். (௨௫௦)

காவல னண்ட வாயிற் கணைகளின் கபாட நீக்கி
மாவொடு களிறுந் தேரும் வயவரும் வரம்பின் ருகி
யோவரு நெறியி னப்பா லுற்றதன் றானை தன்னைக்
கூவினன் வருக வென்று குவவுத்தோள் கொட்டி யார்த்தான். (௨௫௧)

ஆர்த்திடு கின்ற காலத் தண்டத்தி னப்பா னின்ற
தேர்த்தொகை களிற்றி னீட்டந் திறலகெழு மிவுளிப பந்தி
சூர்த்திடு மவுண வெள்ளந் துண்ணென வீணடை யேகிப்
போர்த்தொழின் முயன்று செவ்வேற புடையுறத் தெழித்துச் சூழ்ந்த ()

நீணுதல் விழியின் வந்த நீருமலக் கடவு டன்னை
யேனோடு மண்டத் தப்பா லிருந்திடு தானை சுற்றச்
சேணுறு நெறிக்க ணின்ற திசைமுகன் முதலார் தேவர்
காணுத லோடு முள்ளங் கலங்கிமற் றினைய சொல்வார். (௨௫௩)

காலமோ லெக முண்ணக் கனன்மெழு கரிய தீயின்
கோலமோ வண்டத் தப்பாற் சூரைபுன னீத்தந் தானே
வாலமோ வசனிக் கொண்மூ வாயிர கோடி சூழ்ந்த
சாலமோ யாதோ வென்று தலைபனித் திரியல போனார் (௨௫௪)

ஆயின காலே தன்னி லண்டங்க டோறு நின்ற
மாயிருந் தருவன் றானை வந்துதன் மருங்கு சுற்றிப்
பாய்புனன் முகில்கான் நென்னப் படைத்தொகை வீசி யார்ப்பத்
தீயுரு வான செம்மல் சிந்துதன் னுட்டம் வைத்தான். (௨௫௫)

அடலையி னலத்தை வீட்டி யரும்பெற லாக்கஞ் சிந்தி
யடலையி னுணாவின் றுரு மவுணர்கோன் றுணை முற்று
மடலையி னெடுவே லண்ண லழலெழ விழித்த லோடு
மடலையி னுருவா யண்டத் தொல்லுரு வழித்த மன்னே. (௨௫௬)

முற்படு மனிக முற்று முடிதலு முடித லின்றி
யெற்படு மண்டத தப்பா லீண்டிய பதாகி னிக்குட்
பிறபட வளப்பில் சேனை பெயர்ந்துமற் றிண்டை துன்னிச்
சிற்பரன் குமரன் மன்பாற் படைமுறை சிதறிச் சூழ்ந்த. (௨௫௭)

பரப்பொடு மிடைந்த தாணைப் பரவையை நோக்கி யைய
னெருபயிழ் தன்மைத் தென்ன நெட்டுயிர்ப் பனில முந்தி
யுரபின்ன சிறிகே யற்றா லும்பரிம சூவிந்த பூனைப்
பொருப்பிடை யழல்புக் கென்னப் பூழியா யுலகம் போர்த்த. (௨௫௮)

மாட்சியி னுலவு சேனை வடிவெலாம் விடுத்தத் தொல்லே
மாட்சியி னுயிரே தாங்கி மலைதமென் றுன்னிப் பின்னுஞ்
சூட்சியின் வளைந்த வாபோற் சோதிவேற் குமரன் மன்பாற்
சூட்சியின் மேவிற் மம்மா தூயநுண் கெளி வீட்டம். (௨௫௯)

அந்தமி றுணை முற்று மத்தனே ருங்கா ரத்தால்
வெந்துக ளாகப் பினனு மேலையன் டத்து ணின்றி
தந்தியும் பரியுந் தேருந் தானவப படையு மாத்து
வந்துவர் தயலிற் சூழ வரம்பிலா முதலவன் கண்டான். (௨௬௦)

திருகதமிழ் மதுரை தன்னிற் சிவன்பொரு ணிறுக்கு மாற்றா
அருத்திர சரும னாகி யுற்றிடு கிமலன் வெம்போ
ரருத்திகொள் கணிச்சி சூல மாழிதண் டெழுவ தாகுங்
கரத்தினிற் படைக டம்மை நோக்கியே கழற லுற்றான். (௨௬௧)

வென்றியம் படைகாள் கேண்மோ விரைந்துடன் றழுவி நம்பாற்
சென்றிடு மனிகந் தன்னைச் சென்னெறி பெரும லப்பா
னின்றிடு படையை யெல்லா நீவிாபல் லுருக்கொண் டேகிக்
கொன்றிவண் வருதிரென்று கூறிமற் றிவற்றைத தொட்டான். (௨௬௨)

ஆதிநா யகன்விட் டொள படையெலா மசந்த கோடி
சோதியார் கதிருந் தீயும் பணிகளும் போலத் தோன்றி
யேதிலா னனிக மாகி யிம்பரும றனவி மைப்பின்
பாதிபின் முன்ன மட்டுப் பெருவிறல் படைத்த மன்னே (௨௬௩)

தூயதோர் குமரற் சூழ்ந்த படையைமுன் றெழைத்து வீட்டி
யேயின் படையோ ரைந்து மிம்பரே யொழிய கின்ற
வாயிரத் தோரே முண்டத் தகலமுஞ் சென்று சென்றங்
கோய்வற வெழுந்த தாணை முழுதுமட் டிலவு கின்ற. (௨௬௪)

ஐவகைப் படைகண் முற்று மண்டங்க டோறு கின்ற
வெவவிய வவுணர்த தேய்த்து விறைவொடு திரித லோடுந்
தெவ்விடி லவுணர் மன்னன் செயிர்த்துமற் றிதனை நோக்கி
யிவ்வொரு கணத்தின் முன்ன மிவனுயி ருண்ப னென்றான். (௨௬௫)

சாற்றியித தன்மை தன்னை தானவர்க் கரசன் முன்னங்
கூற்றியிர் குடித்த நோன்றாட் பண்ணவன் கொடுப்பக் கொண்ட
மாற்றார் திகிரி தன்னை வாங்கினன் வழிபட் டேததிக்
காற்றினுங் கடிது செல்லக் கந்தவேண் மீது விட்டான். (உ௬௬)

விட்டிடு திகிரி யாரும் வெருக்கொள விரைந்து சென்று
கிட்டிய காலேச செவ்வோ கிளர்ந்தோரா பாணி நீட்டி
வட்டனை நேமி தன்னை வருதியா வென்று பற்ற
வொட்டல னதனை நோக்கி யுளந்தளார் துயிர்த்து நின்றான். (உ௬௭)

உண்ணிலா மாயை வல்ல வொருதனித் தோமே னின்றோ
னெண்ணிலா வருவங் கொண்டே யிருங்கனை மாரி தூரப்பத்
தெண்ணிலா மௌலி யண்ண லுதனிய செம்ம னோகதி
நண்ணலா னொருவன் மாய நன்றுநன மென்று நக்கான். (உ௬௮)

சிறுகை செய்து மேலாளு சேதனப் பகழி டூட்டி
யறுமுக னவுணா செம்ம லாறட்டு மாய முறறு
மிறைதனின முடித்தி யென்றே யேவலும விரைவி னேகி
முறைநெறி பிழைத்தோன் மாய முறொருங் கட்ட தன்றே. (உ௬௯)

மாயையி னுருவ நீங்க வலியழிந் துள்ள மாழ்கித்
தீயவ னொருவ னாகிச் சேனுயா தேரி னின்ற
னையது தெரிந்து வானோ ரறுமுகத் தவனைப் போற்றத்
பாய்புற கடவி னாத்தப பனிமலா மாரி தூரத்தா. (உ௭௦)

தூரத்தலுந் தேருந் தானுந் துண்ணெனக் கரந்து குரன்
பேர்த்திடு மண்ட கூடப் பித்திகை வாயி லெய்தி
யார்த்தறை கூவிப் புகூங் கப்புறத் தண்டன செல்லத்
தீர்த்தனு மதனை நோக்கித் தீயனைத் தொடர்ந்து போனான். (உ௭௧)

தொடர்ந்துதன் மனத்திற செல்லுந் தொல்லைமா விரத்த தோடுங்
கடந்தபே ராடன மிக்க காசிபன் நயை னினற
விடந்தலைப் படலு மனன னெந்தையோ டிகுறபோ ராற்றி
யடுத்திதன் மாயை நீரா லப்புறத் தண்டம போனான். (உ௭௨)

இந்நிலை யவுணா கோமா லிருநிலத் தண்ட முற்று
மின்னெனப் படாந்து தோனறி வெய்யபோ விரைத்து நின்று
பின்னரும் கரந்து செவ்வப் பிரானுவ வண்டந் தோறந்
துன்னலன் தனைவி டாது தொடர்ந்தம ரியற்றிப் போனான். (உ௭௩)

வேறு

ஆய காலே யயன்முதற் நேவாக
ணைய மிக்க குரவரை நீங்கிய
சேயி னோர்களிற் தேம்பித் திருமக
னைய கன்றனை நோக்கி நவிலுவார். (உ௭௪)

வலங்கை வாளுடை மாயைதன் மாமகன்
பொலன்கொ ளண்டப் புரைதனுட் போயின
னிலங்கு வேற்படை யெந்தைதன் போரிடை
விலங்கி னுல னென்றும் விளிகிலான். (உ௭௫)

மாயை யாற்றவும் வல்லவ னீண்டொரீஇப்
போய தன்மை புணர்ச்சிய தேயலா
லாயின் வேறிலை யாற்றி மொய்ப்புடைத்
துயன் மற்றது சூழ்ந்திலன் போலுமால். (௨௭௬)

வாடி னுனைன மாறறல னைத்தொடர்ந்
தோடி னுனைந்தை யொல்லையிற் குரனைக்
கூடி னுன்கொல் குறுகல னாகியே
நாடி னுன்கொ லறிக்கல நாடுமலாம். (௨௭௭)

மாக மேனிமீர மறறையண் டத்தினுஞ்
சேகு லானிய சிந்தையன் றன்னுட்.
னேகி னுனைய நென்னினித தான்வினே
வாகு மோவென்று மஞ்சது மேரையேம. (௨௭௮)

என்ற காலே யிலங்கெழிற் றுவைபோ
னின்ற மாயவ னீண்மல ரோன்முத்த
றுன்றும் வானவர் சூழலை நோக்கியே
யொன்று மன்பொ ளுளப்பட வோதுவான். (௨௭௯)

வேறு.

வஞ்ச மேதகு மவுணாகோ னுறழை மதிநீனை
டஞ்சி யஞ்சியே யிரங்கலி ரறுமுகத் தொருவன்
செஞ்சி லைத்தனி வன்மையும் வீரமுந் தெரிந்து
நெஞ்ச கத்திடை யையுறு கின்றது நெறிமொ (௨௮௦)

ஓதி யாகியு முணர்ந்தவாக் குணரவு மொணலா
நீதி யாகியு கிமலம் தாகியே கிகழுஞ்
சோதி யாகியுந் தொழுதிடு மெமமனோடு மொல்லா
மாதியாகியு கின்றவ னறுமுக னன்றோ. (௨௮௧)

சுறி லாதமா பரமனே குரவியி னியலபா
யாறு மாமுகங் கொண்டுதித் தானென்ப தல்லால்
வேறு செப்புதற் கியையுமோ மேலவன் றனமை
தேறி யுந்தெளி கின்றில வுமதுசுந் தையுமே. (௨௮௨)

ஐயமெய்தலி ராயிர கோடி. யண்டத்தும
வெய்ய னேகினுந் தொடர்ந்துபோய் வெஞ்சம நியறற்சு
செய்ய வேலவன் றுரந்துவர் திருந்தினைத் துணையிற்
கையி னெல்லிபோற் காட்டுவ னீவிருந் காண்டா (௨௮௩)

என்று மாயவன் கழறலு மயன்முத லெவரு
நன்றெ னைத்தெளி வுற்றன ரவ்வாழி நண்ணு
னென்றி னாயிர கோடியண் டத்தினு மோடி
கின்று கின்ம ராடின நென்தையை நோந்து. (௨௮௪)

வெந்தி றற்சம ராற்றியே யவுணர்கோன் மீட்டி
மிந்த வண்டத்து மசெந்திர வரைப்பிலவந் திறுத்தான்
முந்து நீழலை விடாதுசெல் வோரென முனிந்து
சுந்த னுந்தொடார் தவனெடு போர், நன்ன கடிது. (௨௮௫)

வேறு.

போந்திடி தன்மை நோக்கிப் புராரிதன் புதல்வனங்க
ளேந்தலைத் தொடர்ந்தா நென்னு விம்பரி லவுணர் தானே
தீர்தழ லென்னப் பொங்கிச் செங்கையிற் படைகள் வீசி
யாய்ந்திடி முணர்வின் மேலா மாதிகள் புடைசூழ்ந் தார்த்தார். (௨௮௧)

நாதனு மதனை நோக்கி நன்றிவர் முயற்சி யென்னு
வோதின்ன முறுவல் செய்ய வொன்னலன் றானே தொன்னுண்
மூதெயி லென்ன நீராய் வெந்துடன் முடிந்த தம்மா
தாதைதன் செய்வக மைந்தன் செய்வது தக்க தன்றோ. (௨௮௨)

ஆன்தோர் காலேதன்னி லறுமுகம் படைத்த வண்ண
றாகை யங்கி செல்லத் துண்ணெனப் பதைத்து வீழ்ந்து
தானவ ரனிகம் வெந்த சாம்பரின் குன்றை நோக்கி
வானவர் மகிழ்ந்து பூகதாய் வள்ளலை வழுத்தி நின்றார். (௨௮௩)

முருகவிழ் தொடைய லான்றன் முறுவலா னனிக முற்றும்
விரைவினுண் மிகள தாகி வீழ்தலு மவுணர் வேந்த
றொருவனுந் தமிய னின்ற னெண்டமிழ் முனிவ னுண்ணத்
திரைகட லின்றித் தோன்றுந் தீப்பெருங் கடவு ளொத்தான். (௨௮௪)

முன்படை குமர னங்கண் முறுவலித் திட்ட வாறுந்
தன்படை யழிந்த வாறுந் தமியனா னின்ற வாறுங்
கொன்படை வீர ரோடு குறட்படை யாக்கு மாறுந்
துன்புடை யவுணன் கண்டாங் குளத்தொடுஞ் சொல்ல லுற்றான். (௨௮௫)

பின்னுறு துணைவர் மைந்தர் பேரிய லமைச்ச ரேனோர்
முன்னுற முடிந்தா ரின்று முடிவுறுத் தானே முற்றும்
பன்னிரு கரத்து மைந்தன் படுத்தனன் றமிய னானே
னென்னிவன் செய்வ தென்னு வுயிர்த்தன னெண்ண மிக்கான். (௨௮௬)

மாயவ டன்னை மன்னன் மனத்திடை கிணைதத லோடு
மாயவன் வந்து தோன்றி யரும்பெற லாற்றன் மைந்த
நீயொரு தமிய னாகி நின்றான் தளர்ந்தே யென்னைக்
கூயினை முன்னிற் றென்னை தெரிவுறக் கூறு கென்றான். (௨௮௭)

அறிந்திடி மாயை யிவ்வா றதைதனுங் குமரன் போரின்
மறந்தகு துணைவர் மைந்தா மந்திரி தானே முற்று
மிறந்திட வெஞ்சி னேன்யா னியாவரு மெழுதற் கொத்த
திறந்தனை யருண்மோ வென்ன நகைத்தவள் செப்ப லுற்றாள். (௨௮௮)

உறுபடை சுற்றந் தஞ்ச வொருவனே யாயும் விண்ணோர்
சிறைவிடுத் துய்யு மாறு சிந்தனை செய்தி லாய்நீ
யறுமுகன் றன்னே டின்னு மமர்செயக் குறித்தி யாயி
னிறைபெருஞ் செல்வ வாழ்க்கை நீங்கினை போலு மன்றே. (௨௮௯)

பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட பகவனைப் பால னென்றே
யுன்னலை பவன்கை வேலா லொல்லையிற் படுதி கண்டா
யின்னுயிர் துறக்க னின்ற யென்மொழி கேட்பா யன்றே
சென்னியில் விதியை யாவ ராயினுந் தீர்த்தா ருண்டோ. (௨௯௦)

நின்றிட வணைய தன்மை கின்னுள மகிழு மாற்றும்
பொன்றின ரெழுதல் வேண்டிற் புறக்கடற் கொஞ்சா ராக
மன்றல்கொ ளமுத சீத மந்தர கூட மென்றோர்
குன்றுள ததனை யீண்டே கொணருதி கூடு மென்றான்.

(௨௬௬)

இவ்வகை யுரைத்து மாயை யேகின ளேக லோடு
மைவரை யென்ன நின்ற மன்னவர் மன்னன் கேளா
வவ்வைதன் சூழ்ச்சி நன்ற லடுகளத் தவிர்தோரா யாரு
முய்வகை யிதுவே யென்னு வுன்னின னுவகை மிக்கான்.

(௨௬௭)

ஆவகை யுவகை கொள்ளா வழுதமந் தரங்கொண் டேக
வேவரை விடுத்து மென்றே யிறைப்பொழு தவுணர் தங்கள்
காவலன் முன்னி மாயக் கடுமுரண் டேரி னீங்கித
தேவிய லரிமா னேற்றுத் திறலுடை யெருததம் புக்கான்.

(௨௬௮)

இந்திர ஞாலந் தன்னை யிறையவன் விளித்து நீயென்
புந்தியின் விரைந்து சென்று புறக்கடன் மருங்கின் மேவி
யந்தம தடைந்தோர்க் காவி யளித்திடு மமுதற் கொண்ட
மந்தர கிரியைக் கீண்டு மறறிவட் கொணாதி யென்றான்.

(௨௬௯)

விழுமிய மாய மான்தேர் வினவியோர் கணத்தின் முனை
மெழுகட லினுக்கு மப்பா லிருந்திடு கடலின் சார்போ
யழிவுறு தங்க ணின்ற வழுதமந் தரததைக் கொண்டு
வழிபடர் கதியின் மீண்டு மகேந்திரம் புக்க தன்மே.

(௨௭௦)

வேறு.

அக்காலையி லிரதந்தரு மமுதத்தனி வரையின்
மெய்க்காலவர வந்நாள்வரை வெமபூச லியுறழ்
மைக்காலன்மெய் யுயிருண்டிட மறியும்படை முழுதுந்
தொக்காலம தெழுந்தாலெனத் துண்ணென்மெழுந் தனவே.

(௨௭௧)

பரியின்றொகை முழுதுயந்தன பனைபோலிய நெடுங்கைக்
கரியின்றொகை முழுதுயந்தன கடுந்தேர்த்தொகை யீர்க்கு
மரியின்றொகை முழுதுயந்தன வவுணப்படை யாகி
விரியுந்தொகை முழுதுயந்தன மெய்யூறது நீங்கி

(௨௭௨)

வடிவற்றுட லழிந்திட்டிடு முயிரானவு மரும
மடிகைத்தல முடிதோண்முத லங்கங்கள் குறைந்தே
முடிவுற்றிடு முயிரானவு முளரிக்கன னுண்ணப
பொடிபட்டிடு முயிரானவு மெழுந்திட்டன புவிமேல.

(௨௭௩)

மிண்டிக்கடி துயிர்பெறமெழு வெஞ்சூமுத லனிக
மெண்டிக்கொடி புவிபாதல மிருநாறகட லெங்கு
மண்டிக்கக னத்தேழ்வகை யுலகங்களு மல்கி
யண்டத்தனி முடிகாறம டைந்திட்டன மிடைந்தே.

(௨௭௪)

மாதண்டமெ முத்தோமரம் வயிரப்படை வாங்கோல்
கோதண்டமு தற்பல்படை கொடுதானவ ரனிகம்
வேதண்டமெ னச்சேனுயர் வேழம்பரி நிரைகண்
முதண்டம்வெ டிக்கும்படி முழங்குற்றன வன்மே.

(௨௭௫)

எழுந்தான்வயப் புலிமாழுக னிரவிப்பகை யெழுந்தா
னெழுந்தானெரி முகவெய்யவ னினமைந்தனு மெழுந்தா
னெழுந்தானதத் தினைக்காய்பவ னிருபாலரு மெழுந்தா
ரெழுந்தாரொரு மூவாயிர ரேனோர்களு மெழுந்தார். (௩௦௯)

சூர்க்கின்றதொல் வடிவங்கொடு துண்ணென்றெழு கின்றோர்
பார்க்கின்றன ரனிகங்களைப் பசுவாய்திறந் திடிபோ
லார்க்கின்றனர் தமதாடலை யறைகின்றனர் நம்மேற்
போர்க்கின்றவந் தனாயாரெனப புகல்கின்றன ரிகலால். (௩௦௭)

சுடிற்றிடு சமரெல்லையி லிடையுற்றிடு படைக
ணுபுற்றிவ ணெடுத்திட்டனர் நறையுற்றிடு துய்பை
சூடுற்றிடு மணிமாழுகச் சூரன்புடை தன்னிற்
சூடுற்றனர் வெம்போசெயுங் குறிப்புற்றன ரன்றே. (௩௦௮)

வேறு.

உய்த்திவர் யாவரு மொல்லை யெழுந்தே
யந்தமில் சேனையொ டாத்திடு காலை
யிந்திர ஞால் மெனப்படு மான்தேர்
வந்தது தானவர் மன்னவன் முன்னம். (௩௦௯)

பொறறையி னோடு பொலனகெழு மான்தே
ருற்றது மன்பின ருய்த்தெழு மாறு
பிற்ற பதாதியிரைத் தெழுமாறுந்
தெற்றென மாயவன் செமம றெரிந்தான். (௩௧௦)

மகிழ்ந்தன ஞாததனன் வானவர் தமமை
யிகழ்ந்தனன் விமயித மெய்தினன் யாயைப்
புகழ்ந்தனன் மேனி பொடித்தன னெஞ்சந்
திகழ்ந்தன னன்னகை செய்தன னன்றே. (௩௧௧)

உந்தி கிரப்புறு முண்டிய தின்றி
முந்தி கிரப்பிடை மூழ்கினன் வல்லே
வெந்தி லாளிவி யன்றவி சேறி
யிந்திர நலவன மெய்திய தொத்தான். (௩௧௨)

ஒங்கிய சென்னி யுயர்ந்தன மொய்ம்பு
வீங்கிய தாலுடன் மிக்கும தர்ப்புத
தேங்கிய சிந்தை சிலிர்த்தவு ரோம
மாங்கவ னெய்திய தாரறை கிற்பார்.* (௩௧௩)

வஞ்சனி தந்திடு மைந்தனில் வாற்றா
னெஞ்ச மகிழ்ந்தவ ணின்றிடு காலை
நஞ்சமெ முந்திடு நாள்கொவி தென்றே
யஞ்சி நடுங்கின ரண்டர்க ளெல்லாம். (௩௧௪)

பொன்னகர் வாழ்க்கை புவித்திசை வாழ்க்கை
பின்னுறு கின்ற பெரும்பத வாழ்க்கை
யெநகர் வாழ்கையு மெய்திய வின்னே
யொன்னலா கொலுமுன் னோடுது மென்றார். (௩௧௫)

ஊர்ந்திடு மூர்திக ளோர்புடை தம்பாற்
சார்ந்தவ ரோர்புடை தாமொரு பாலாய்ச்
சேர்ந்திடு கைப்படை சிந்திவிண் ணோர்கள்
பேர்ந்திரி கின்றனர் பின்னது நோக்கரா,

(௩௧௬)

கிள்ளைபு றாமயில் கேழ்கிள ரன்னம்
பிள்ளை மணிக்குயில் பேரிசை யாந்தை
கள்ளுணும் வண்டு கரண்டம தாதிப
புள்ளரு வங்கொடு வானவர் போனா

(௩௧௭)

அங்கது நோக்கி யடற்கண வீரர்
மங்கிய தானையு மாண்டுளர் யாரு
மிங்கெழு கின்றனர் யாமிவண் வீந்தாரு
சங்கையி லென்று தளாந்தலை வுறாரர்.

(௩௧௮)

இலக்கரு மெண்மரு மேந்தலு நோக்கி
யலக்கணு மச்சமு மற்புத நீருங்
கலக்கமும் வெய்ய கமிஞ்சின முங்கொண்
டுலைக்கன லன்ன வுயிரப்பொடு நின்றார்.

(௩௧௯)

வேறு.

வென்றி கொண்டவேற குமரனிவ் வினாவெலா நோக்கி
நின்ற வொன்னலன் சூழ்ச்சியும் வலவைசொன் னெறியுங்
குன்றின் வன்றையு முயந்தெழு பரிசனா குழுவு
நன்று நன்றெனக் கையெறிந் தழுவெழ நலையதான்.

(௩௨௦)

ஆன காலையி லரிமுக னலரிதன் பகைஞ்
னேனை மைந்தர்க ளறத்தினை வெகுண்டிடி மேந்தல்
சேனை காவலர் யாவருஞ் சூரன்முன சென்று
மான வீரமோ டிறைஞ்சினின் றீனையன வகுப்பார.

(௩௨௧)

எந்தை நீயிவ ணிறகுதி யாமெலா மேகிக்
கந்தவே ளுடன் வன்படை வீரரைக் கடிந்து
சிந்த ராகிய பூதர்தந் தொகையையுஞ் செருதது
வந்து நின்னடி வணங்குதும் வல்விரைந் தென்றார்

(௩௨௨)

கொற்ற வீரர்க ளிவ்வகை யுரைத்ததுங் கொடியோன்
மற்றிவ் வாசக நன்றெனைப் போற்றுவான் வந்தீர்
பற்றவன்பெரு வன்மையும் வீரமும் படித்து
வெற்றி யின்றெனக் கருஞ்சி ராலென விடுத்தான்

(௩௨௩)

விடுத்த காலையில் விடாதுகு முனிசுங்கர் விரவி
யடுத்த வந்திடப் பொள்ளென வேகியே யார்த்துப்
பிடித்த பல்வகைப் படைகளு முருமெனப் பெய்து
வடித்த வேற்படை நமபியை யன்னவர் வளைத்தார

(௩௨௪)

தீங்க னற்பெருங் கடவுள்பாற செறியிருட் டொகைபோல்
வாங்கு விற்கரத் தையனை யவுனர்கள் வளைப்ப
வேங்க லுற்றனர் பாரிட ரேனையோ ரெம்மாற்
றுங்கு தற்கரி திப்பெரும் படையெனத் தளர்ந்தார்.

(௩௨௫)

விறலு டைப்பல் றுணையும் வெய்யவர் தொகையு
நொறிலு டைக்கதி கொண்டுசூழ் வுற்றது நோக்கி
யறுமு கத்தனிப் பண்ணவ னுயிர்த்தொகை யனைத்து
யிறுதி யைப்புரி கடவுண்மாப் படையினை யெடுத்தான். (௨௨௭)

அங்கை யிறகொடு சிந்தையால் வழிபட லாற்றிச்
சிங்க மாமுக னுதியா மவுணாதந் திறத்தைச்
சங்கை யின்றியே கின்றிடு தானைக் டம்மை
யிங்கு வலலையி லெதியா லெனவிடுத் திட்டான். (௨௨௮)

விடுத்த காலையிற் கட்செவி கிரைகளும் விடமு
மிடிக் குழாங்களு முருத்திர ருருக்களு மெரியுங்
கடற்பெ ருங்கணத் தொகுதியு மளவிலாக் கடவுட்
படைக்க லங்களு மாய்விரிந் ததுசிவன் படையே. (௨௨௯)

இன்ன தன்மையா லரன்படை மூதண்ட மெங்குந்
துன்னி யார்த்தெழிஇத் துண்ணெனச் சென்றுசூழ் வுற்று
முன்ன ருயந்தேழு மவுணர்தம் படையெலா முருக்கி
யொன்ன லன்மமா யாரையு மொருங்குகொன் ததுவே. (௨௩௦)

முந்து வெய்யசூர்ப் பரிசனத் தொகையெலா முருக்கி
யிந்தி ரபபெரு ஞாலமாந் தேர்மிசை யிருந்த
மந்த ரபபெருங் கிரியினைத் துகனெழு மாய்த்துக்
கந்தவேள் புடைமீண் டதுசிவன் படைக்கலமே. (௨௩௧)

அரிமு கத்தவ னுகவன் மனைமுன மழன்றோ
னெரிமு கத்தவன் வச்சிர மொய்ம்ப னூற்றிருவர்
முரண் மிகுத்தழ வாயிரர மபபகை முதலோ
விரிக டற்படை வெறபொடு முடிந்தவண் வீழ்ந்தார். (௨௩௨)

தன்மை யங்கவை யாவையுங் கண்டனன் றளர்த்தான்
வன்மை நீங்கினன் கவன்றன னிரங்கிமெய் மறந்தான்
புன்மை யாயின னுயிர்த்தனன் செயிர்த்தனன் புலர்த்தான்
ரென்மை போலவே தமிழ்த்தனன் றுணையிலாச் சூரன். (௨௩௩)

கண்ட கன்படை முற்றொருங் கிறந்தது காணு
வெண்டொ கைப்படு பூதரு மேனைவீ ரர்களு
முண்ட கந்தனி லிருந்திடு புங்கவன் முதலா
மண்டர் யாவருந் துயரொரீஇ யுவகைபெற் றார்த்தார். (௨௩௪)

அமுநது மாநரு ளொருவி வின்மிசை தனிலடைவோர்
கழிந்த தோரிடை யூற்றினுன் மீட்டுமக் கதியில்
விழுந்ததே யெனத் துன்பொடு நின்மனன் விளிவுந்
மெழுந்த தானையே யிழந்திடு மவுணருக் கிறைவன். (௨௩௫)

அணைய தன்மையி னின்றிடு மவுணர்கோ னாற்றச்
சினம தெய்தியென் படையெலாந் சிதைத்தபா லணையுந்
தனிமை செய்துபின் வெல்வனென் றுளங்கொடு தழற்கண்
முனைவ னல்கிய தேரினை நோக்கியே மொழிவான். (௨௩௬)

கொச்ச கத்தியற் குதலைவாய் மதலைபாற் சூழீஇய
வச்சி ரத்தெயி றுடையவெம் பூதரை வயின்சூழ்
கைச்சி லைத்திறல் வீரரைக் கவாந்துபோ யண்டத்
துச்சி யிறகொடு வைததனை யிருத்தியென் றுரைத்தான்.

(௩௩௬)

உரைதத காலை யினன்றென வினவியே யோடித்
திருத்த குந்திறல் வாகுவை முகலினோர் திறத்தைக்
கிருத்தி மப்பெருந் தானையைக் கிளையொடும் வாரிக்
கருத்தை மாமயல் செய்தது கைதவன் கடுந்தேர்.

(௩௩௭)

கையர் தன்மையிற் கடற்படை முழுவதுங் கவர்ந்து
மையல் சிந்தையிற் செய்துதன வயினிடைத் தாங்கி
யொய்யெ னச்சென்று மூதண்ட கோளகை யுறிப்போய்
வெய்ய வன்பணி யாற்றியாண் டிருந்தது வியன்றேர்.

(௩௩௮)

கிமல னவ்வழித் தானையம் பெருங்கட னீங்குத
தமிய னின்றன னாங்கது தகுவாகோன் காண
நமது தோவலி நன்றென வுலகையா னகைத்தா
னமர ரச்செய னோக்கியே பின்னரு மயார்த்தா.

(௩௩௯)

சூரி டத்துறு சூழ்ச்சியுந் துனைவர்க டம்மைப
பாரி டத்தொடு முகந்தெழீஇ மாயையிற் படந்த
தேரி டத்தியல் வன்மையு மாங்கனன் தெரிந்தா
னேரி டப்பிற ரின்றியே தமியனா நெடியோன்.

(௩௪௦)

கண்டு சீறியோர் கார்முகம் வாங்கியே கடிதோர்
திண்டி றற்களை பூட்டிநஞ் சேனையைப் பற்றி
யண்ட கோளகை புக்குறு மடுமுரண் டேரைக்
கொண்டு வலலையின் வருகென விடுததனை குமரன்.

(௩௪௧)

விடுத்த னிக்களை வேலெனச் சென்றுவில் விசி
யிடந்தி கழந்திடு மேழுவகை யுலகமு மிமைப்பிற்
கடந்து மற்றுள பதங்களு நீங்கியோர் கணத்திற்
றொடாந்து மூதண்ட கோளகை புகுந்தது துன்னி.

(௩௪௨)

துன்னி வெஞ்சர மாயமான் நேர்வலி தொலைச்சி
யன்ன தைக்கொணர்ந் தொல்லையின் மீண்டுள தம்மா
மின்னு லாய்சிமி ரெழிலியை விண்ணினும் பற்றி
யிர்ச்சி லத்தினிற் கொடுவரு மாருதத் தியல்போல்.

(௩௪௩)

வேறு.

வெந்திற் றெடுங்களை மீண்டு ஞாலமே
லிந்திர ஞாலமா பிரதத தைக்கொடு
கொந்தவிழ் மாலவேற் குமரன் தன்முனம்
வந்தது வானவர் வழத்தி யார்ப்பவே.

(௩௪௪)

முப்புர முடித்தவன் முருகன் தன்களை
யிப்புவி வருதலு மிலக்கத் தெண்மரு
மொப்பரு மிளவலு மொல்லென் பூதருங்
குப்புற லுறறனர் கொடியன் நேரினும்.

(௩௪௫)

குதித்தனர் புடவியிற் குமர வேளிநு
பதத்திரு மலர்தனைப் பணிந்து பன்முறை
துதித்தனர் புடையராய்த் துன்னி நின்றனர்
கதித்திடு பேரருட் கடலின் மூழ்கியே. (௩௪௬)

ஆவதோர் காலையி லகிலம் யாவுமா
மூவிரு முகனுடை முக்க ணுண்மகன்
வானியல் வனப்புடை மாயத் தேர்தெரீஇத்
தேவர்கள் பாசற வினைய செப்புவான். (௩௪௭)

தொல்லையில் வரம்பெறு சூரன் றன்புடை
செல்லலை யாங்கவன் முடிகை திண்ணமான்
மல்லலர் திருவுடை மாயத் தேரரீ
நில்லிவ னென்றன நிகரி லாணையான். (௩௪௮)

ஆண்டது வினவுற வவுணர் கோன்புடை
மீண்டிட லஞ்சியே மேலை வன்மைபோய்
மாண்டிடல் பிறப்பிலான் மதலை மாடுறப
பாண்டிலர் தேரது பணியி னின்றதே. (௩௪௯)

ஆண்டம தடைந்ததே ரையன் வாளியான்
மண்டல மிழிந்ததன் மருங்கு றுதது
மெண்டகு பூதரும் யாரு மீண்டதங்
கண்டன னவுனர்கோன் கனலிற் சீறினான். (௩௫0)

ஆன்னது காண்டது மவுண னங்கொரு
கொன்னெடுஞ் சிலையினைக் குனித்து வல்லையிற்
பன்னிரு கரமுடைப் பண்ண வன்மிசை
மின்னிகர் பகழிகண் மீட்டும் வீசினான். (௩௫௧)

மாசறு கங்கைதன் மதலை யவ்வழிக்
காய்சினங் கொண்டொரு கார்மு கம்வளைஇ
யாசுக மாரிபெய் தவுணர் கோமகன்
வீசிய கணையெலாம் விலக்கி னானரோ. (௩௫௨)

கையனு மத்துணை காய்சி னங்கொளீஇ
யொய்யென வெந்தைதே ருய்க்கும் வன்மையோன்
மெய்யிட மெங்கணும் வெளியு றுவகை
செய்யன பகழிகள் செறித்துப் போர்செய்தான். (௩௫௩)

பொருந்தலன் கணைபடப் புலம்பிக் காற்றினோன்
வருந்தினன் மயங்கினன் மாக்க டீண்டல
னிருந்தனன் வறிதவ னியற்கை யாவையுந்
தெரிந்தனன் குமரவே ளாருளின் செய்கையான். (௩௫௪)

கண்டிடு முருகவேள் கணைக ளாயிரம்
விண்டொடா செலவினால் வீழித்து வெய்யசூர்
கொண்டிடு சிலையினைக் குறைத்துப் பல்பெருந்
துண்டம தாக்கினு னமரர் துள்ளவே. (௩௫௫)

வேறு.

கைச்சிலை முரியச் சூரன் கண்ணுதற் பெருமான் மந்த
முச்சிகைப் படையொன் றேந்தி முடங்குளை யூர்தி தன்னை
யுச்சியி னீபஞ் சூமி முலகுடை யொருவ னூர்ந்த
வச்சுறு தடந்தோ முன்ன ரணுகுறத் துண்டிச் சென்றான். (௩௫௯)

துண்டிய வரிமா னோறு சூரன் துளத்திற் போந்து
மாண்டகு தனது தீய வளஞ்கிர்க் கரத்தா லெந்தை
பாண்டிலந் தேரை யாற்றும் பரிதொகை பதைபப மோதி
யாண்டய னின்ற பூத ரலமர வாராத தன்றே. (௩௬௭)

ஆன்னது பொழுது தன்னி லரிமிசைச் சென்ற சூரன்
றன்னுடை வலங்கை கொண்ட தனிப்பெருஞ் சூலந் தன்னைப்
பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட பகவன்மேற் றிரித்தது வீச
மின்னென கிலவு கான்று விண்வழிப் படர்ந்த தன்றே. (௩௬௮)

நீடிய சூலஞ் செல்ல கிமிர்ந்தன வெழுந்து செந்திக்
கூடின வசனி யீட்டக் குழீஇயின படையின் கொள்ளை
யாடியல் கணங்க ளீண்டி யார்த்தன வதனை நோக்கி
யோடின ரமர ராஜே ருலகெலாம வெருவிற் றமமர. (௩௬௯)

ஆண்ணலு மதனை நோக்கி யாயிர கோடி வாளி
கண்ணகன் சிலையிற் பூட்டிக் கதுமென வெதிர்தந் துய்ப்பத
துண்ணென ஸ்வமறை பெல்லாஞ் சூலவே றுணித்து வீட்டி
நண்ணலன் வெகுனித் தீயி னுருவென நடந்த தன்றே. (௩௭௦)

நடத்தலு முகமா னுள்ளோன் ஞானநா யகனீந் துள்ள
படைத்திரல வன்மை யுன்னிப் பாணியொன் மதனின் மேவி
யடுத்திடு குவிசந் தனனை யடையல னுய்த்த சூலம்
பிடித்தனை வருதி யென்று பேசினன் செல்ல விட்டான். (௩௭௧)

விட்டிடுகின்ற வெல்லை வியன்பெருங் குவிச மேகி
நெட்டழந் சிகைமீக கான்று கிமிர்ந்திடு சூலந் தன்னைக்
கிட்டுத் லோடிம பறறிக்கிரார்த்தமுத் தலையுங் கவ்வி
யொட்டலன் சிந்தை யுட்க வொய்யென மீண்ட தன்றே. (௩௭௨)

முத்தலைப் படையைக் கொண்டு முரண்மிகு குவிசஞ் செவ்வேள்
கைத்தல முய்த்துத் தானுங் கதுமென விருந்த தமமா
வைத்தலைப் பார்தள் போற்றும் பருவரைச சிகர மூன்று
மித்தலப் புணரி தன்னி விடுமருத் தியறகை யேபோல். (௩௭௩)

ஆண்டது காலே தன்னி லறுமுகத் தையன் கையிற்
துண்டிய குவிசத் தோடி சூலமும் வருத லோடுங்
காண்டகு மமர ரெல்லாக் கரதல முச்சி கூப்பி
யீண்டுவன றன்னை யட்டே யெமையளித் திடுதி யென்றார். (௩௭௪)

என்னலு மெந்தை கேளா விராயிரம் பகழி பூட்டி
யொன்னல னூர்ந்து செல்லு மொருபெரு மடங்க லேற்றின்
சென்னியி லமுத்த லோடுஞ் சேண்கிளார் தரற்றி வீழ்ந்து
தன்னுயி ரொலலை வீந்து தரையிடைப் பட்ட தன்றே. (௩௭௫)

ஊர்திய திறந்து வீழ வொருதனிச் சூரன் காணப்
பார்தனிற் பாய்ந்து கின்று பராபரன் செம்மல் கையிற்
கூர்தரு சூலம் போன கொள்கையுந் தெரிந்து பின்னாட்
சேர்தரு வடவை யென்னச் செயிராத்திவை சிந்தை செய்வான் (௩௬௬)

தேரொடு படையை வெளவித் திறலுடை மடங்கல் சிந்தி
நேரலன் வலிய னேபோ னின்றன னனையன் தன்னைச்
சாரதர் தொகையை யேனைத் தலைவாக டம்மை யெல்லா
மோருருக் கொண்டி யானே விழுங்குவ னெல்லை யென்றான். (௩௬௭)

என்றிவை மனத்தி லுன்னி யிணையறு மாயை நீரா
னின்றுள வவுணர் செம்ம னேமியம் புள்ளே போல
வொன்றொரு வடிவ மெய்தி யொலிதிரைக் கடலி ஞாந்தத்துத்
தன்னுனைச் சிறகர் பெற்ற தனிப்பெருங் கிரிபோ லுறான். (௩௬௮)

கறையடித் தந்தி சிந்துங் காய்சின வரிமே லுய்க்கு
நறையடித் கமலத் தையை ஞாட்பிடை யாடற கொத்த
பறையடித் திட்ட தேபோற படிமக ஞடலம் விள்ளச்
சிறையடித் கொண்டு தீயோன் சேணிடை யெழுத லுற்றான். (௩௬௯)

மண்ணிடை வரைப்பு முறறு மணிச்சிறை யதனான் மூடி
விண்ணிடைப் பரிதி யொள்வாள் விலக்கியே சுழலும் வேலைக்
கண்ணிடைப் பெருமீன் குப்பை கவாந்திட லுக்கிற நென்னத்
துண்ணெனப் பூதா தானைச் சூழல்புக் கெறியு மாதோ. (௩௭௦)

அடித்திடுஞ் சிறகர் தன்ன ளவையில் பூதர் தம்மைப்
பிடித்திடும் புலவு நாறும் பெருந்தனி மூககிற குத்தி
மிடறறிடைச் செறித்த மெல்ல விழுங்கிடும் விறலவே லண்ணல்
கொடித்தடர் தேரைச் சூழுக் கொடியபுள வடிவக் கூறமம். (௩௭௧)

சுற்றிடுங் குமரன் நேரைத் தூண்டிய வலவன் தன்னை
யெறறிடுங் கொடிஞ்சி யெஞ்ச விறுத்திடும் பரிக டமமைக்
குற்றிடு மூக்கிற சென்னி கொய்திடுங் குழீஇய வீரர்ப்
பறறிடும் படைசண் முறறும பறித்திடு முறித்த விசும். (௩௭௨)

இத்திற மவுணா செம்ம லிருஞ்சிறைப் புள்ள தாகி
யததலைக் கறங்கி வீழ்வுற் றந்தநற் திரித் லோடு
முத்தியை யுதவு நோன்றான் மூவிரு முகத்தன் காணுக
கைத்தலம் புடைத்து நகரு நன்றிவன் கறபி தென்றான். (௩௭௩)

எறித்தரு சுடாவே லண்ண லிம்பென வெகுண்டு போரி
னிறுத்திய மேரு லென்ன கிமிர்த்தோர வரிவில் வாங்கி
விறகணை யந்த கோடி மிசைமிசைக் கடிது பூட்டித்
திறத்தியல் புள்ளாய்ச் சூழு மவுணன்மேற செல்ல வுய்த்தான் (௩௭௪)

நெறித்திகழ் பகறி மாரி கிமலன்விட் டிடலும் வெய்யோன்
சிறைப்புடைக் கொண்டு பாங்கிற சிந்திட வவற்றை மோதிக்
குறைத்திடின் துண்டர் தன்றா கொய்திடின் தாளிற் பற்றி
முறித்திடின் கிளர்ந்து வான முழுவதுஞ் சுழன்று செல்லும். (௩௭௫)

வேலை னெல்லை முற்றும் படர்ந்திம் விராவி மேவு
ஞாலம் தகல முற்றும் படர்ந்திம் நாகர் வையும்
வாலிய வுலக முற்றும் படர்ந்திம் வந்து பூத
சாலம் தெறிந்து கவ்வித தலைதலை மயங்கிச் செல்லும். (௩௭௬)

சூரன்மற் றினைய வாற்றாற் சுலாய்க்கொடு திரித லோடும்
பூரண னதனைக் காண்ப புள்ளெனப் பெயாவான் தன்னைத்
தேரொடுந் தொடர்ந்து கோறல் பழியெனச் சிந்தை செய்து
வாரண முயர்த்தோன் தன்னை நோக்கினன் வானோர் தம்முள். (௩௭௭)

இந்திர னனைய காலை யெம்பிரான் குறிப்புந் தன்மே
லந்தமி லருள்வைத னுள்ள தன்மையு மறிந்து நோக்கிச்
சுந்தர நெடுங்கட் பீலித தோகைமா மாலாய்த தோன்றி
வந்தனன் குமரற் போற்றி மரகத மலைபோ னினான். (௩௭௮)

கின்றிடு மஞ்ஞைப் புத்தே னெடுகிலங் கிழிய மேருக்
குன்றமும் புறஞ்சூழ் வெற்புகு குலைந்திட க்கரிகள வீழ
வன்றிரை யளககர் நீததம் வறந்திடப் பணிக ளஞ்சுத
தன்றுணைச் சிறகான் மோதி யினையன சாற்ற லுற்றான். (௩௭௯)

ஐயகே ளமர ரெல்லாம் வழிபட வளியன் தன்பாற்
செய்யபே ரருளை வைததா பாதலிற் சிறுமை தீர்த்தே
னுய்யலா நெறியுங் கண்டே னுன்னடி பரிக்கப் பெற்றேன்
பொய்யுலா மாய வாழ்க்கைப் புன்மையு மகல்வன் மன்றோ. (௩௮௦)

அல்லல்செய் தெமரை யெல்லா மருஞ்சிறைப் படுத்தி வீட்டிப்
பல்வகை யுலகை யாண்ட வவுணாகோன் பறவை யாக்கை
செல்லுழிச் சென்று சென்று செருவினை யிழைத்து வெவ்வா
னெல்லையி லடியென் தன்மே லேறுதி யூர்த்த கென்றான். (௩௮௧)

என்னலு முளத்திற் செல்லு மிவுளிமான் நேரி னீங்கிப்
பன்னிரு நாட்டத் தண்ணல் படாசிறை மயூர மாகி
முன்னுறு மகவான் தன்மேன் மொய்ம்புடன் புக்கு வைகி
யொன்னலன் செலவு நோக்கி யும்பரி லூர்த லுற்றான். (௩௮௨)

ஆறுமா முகத்தெம் மண்ண லசனிபோ லகவி யார்க்கு
மாறிலா மயூர மென்னும் வயப்பரி தனைந டாத்தி
யீறுசேர் பொழுதிற சூழு மெரியினை யடுவான் முன்னிச்
சூறைமா ருதஞ்சென் றென்ன வவுணைத் தொடர்ந்து சூழ்ந்தான். ()

ஆகிய பொழுது தன்னி லாழியம் புள்ளாய்த் தோன்றி
மாகம் துலவு கின்ற மாறமல னதனை நோக்கிச்
சீகர வளக்க ரென்னத் தெழித்துமேற் சென்று தாக்கக்
கேகய வரசன் னுணங் கிடைத்தமா புரித லுற்றான். (௩௮௪)

கிறங்கிளர் பசிலைத் துண்ட நீட்டியே யாக்கை முற்று
மறங்கொடு கிணங் செந்நீர் வாய்ப்படக் கவனி வாங்கிப்
புறங்கிளா சிவக டம்மாற் புடைத்துவெங் காலிற் றுக்கிப்
பிறங்குபுள் ளருவ மாளோ ரிவ்வகை பெருமபோர் செய்தார். (௩௮௫)

இத்திரம் பொருத காலைப் பிணிமுகத் தேந்த மண்ணைப்
பைத்தலை யுடைய தூவி பறித்திடா வதன முற்றுங்
குத்திவெங் குருதி வீட்டிக் குருமணிக் கலாப மீர்த்து
மெய்த்துயர் புரிந்தா னேமிப புளளுருக் கொண்ட வெய்யோன். (௩௮௬)

அச்செயன் முருகன் காணு வாரமு லென்ன நக்குக்
கைச்சிலை யதனை வாங்கிக் கடுந்தொழி லவுணர் மன்ன
னுச்சியின் முகத்திர காலி லுரத்தினிற் சிறைக டம்மில்
வச்சிர நெடுங்கண் வாளி வரம்பில் தொடுத்து விட்டான். (௩௮௭)

விட்டிடு கின்ற வாளி வெய்யவ னங்க மெங்கும்
பட்டிடு கின்ற காலைப் பதைபதைத் துதறிச் சிந்தி
யெட்டுள திசையும் வானு மிருங்குட லுலக மெங்குங்
கட்டழல் சிந்திச் சிறிக் கருங்கெனத் திரியா நின்றான். (௩௮௮)

திரிந்திடு கின்ற காலைச் செஞ்சுடர்த் தனிலே லண்ணல்
புரந்தர னுருவாய் நின்ற பொறிமயி னடாத்தி யேகி
யரந்தெறு கணைக ணேடி யங்குமழ மவுணன் மண்ணைத்
துரந்தம ரிழைக்க லுறமுன் விண்ணவர் தொழுது போற்ற. (௩௮௯)

அத்தகு மெல்லே தன்னி னவுணர்க ளெவர்க்கு மேலோ
னெய்ததுள மெலிந்து சால விடருழந் திரகக மெய்தி
மெய்ததழ லென்னச சிறி வேற்படை. கொண்ட செமமல்
கைத்தலத் திருந்த விலலைக் கறிப்பது கருதி வந்தான். (௩௯௦)

வருவது நிமலன் காணு மலர்க்கர மொன்றில் வைகு
மொருதனி யொள்வாள வீசி யொன்னலன் பறவை யாக்கை
யிருதுணி யாகி வீழ வெறிந்தன னெறித் லோடு
மரியயன் முதயார் தேவ ரனைவரு மாடல் கொண்டார். (௩௯௧)

தாரார் வாகை சூடிய வேலோன் மன்கையிற்
கூரார் வாளாற புளளுரு வததைக் குறைவிககச்
சூராம் வெய்யோ னண்ட முகட்டைத் தொடவோங்கிப்
பாராய் நின்றான் விண்ணவா யாரும் பரிவெய்த. (௩௯௨)

ஏழுட் பட்ட வாழ்த்திதிரை நேமி யிடைதூர்த்துத்
தாழ்விற் செலலு மாதவா தேரைத் தடைசெய்து
சூழிக் காலகள வானெறி செல்லுந் துறைமாதறிப்
பாழித் திக்கை மூடின னின்றான படியானோன். (௩௯௩)

ஆறார் சென்னிப பண்ணவன் மைந்த னதுகாணுச்
சீரு நன்றாற சூபுரி மாயத் திறனென்னா
கூரு வங்கைச் செஞ்சிலை தனனைக் குனிவித்தே
பூரூ வெங்கோ லேழு தொடுத்தே யுரைசெய்வான். (௩௯௪)

நெடுவா னத்தின் காறு மெழுந்தே நிமிர்வெய்தி
முடிவான் வெய்யோன் பாரக மாயென் முன்னின்றான்
கடலே சென்னுந் தனமையி னீவிர் கடிதேகி
யடுவீ ரென்றே விட்டனன் யார்க்கு மறிவொண்ணான். (௩௯௫)

ஒற்றைச் செவ்வே லோன்விடு வாளி யுலகெல்லாஞ்
சுற்றிக் கொண்டே யுண்டிடு நேமித தொகைபோலாய்ச்
செற்றத் தோடு மார்ப்பொடு மேகித திரைவீசி
மற்றச் சூரன் தன்னுரு வத்தை வளைவுற்ற.

(௩௬௬)

வளையா வெஞ்சூர் மாயிரு ஞால வடிவத்தைக்
களையா வுண்டே யின்மைய தாக்கிக் கணையேழுந்
தளையார் நீத்தத தொல்லுரு நீங்கிச் செருவின்கண்
வளையா டுற்ற வெம்பெரு மானபான் மீண்டுற்ற.

(௩௬௭)

காணு வெய்யோன் பாருரு நீங்கிக் கடலெல்லா
முணு வையம் வாளுவி முண்டற் கெழுமார்போ
லேணார் நீத்தத் தோரவடி வாகி யிறைமுன்ன
நீணு கத்தின் காறு கிமிர்ந்தே கின்றிட்டான்.

(௩௬௮)

நேரான் மாயத் தொல்லுரு வததி னிலேநோக்கி
கூரார் வாளி னூறு தொடுத்தே கொடியோன்பாற்
சேரா லுழித் தீயியல் பாகிச் செறிவுற்றுப்
பேரா தட்டே வம்மென விட்டான் பெயர்வில்லான்.

(௩௬௯)

ஆவ்வா ருக வாளிக ணூறு மருணீரால்
லெவ்வா யங்கிப் பேருரு வாகி வீரப்பிபோய்ச்
தெவயாய் நின்றோ னீததம தாகுஞ் செயனீங்க
வெவ்வா யுஞ்சென் றுண்டன வமமா விறைதன்னின்.

(௪௦௦)

தண்டா தார்க்கு நீத்த வியற்கை தனையெல்லா
முண்டா லித்தே வாளிகண் மீண்டே யுறுகாலைக்
கண்டான் மாயத் தன்மை படைத்தோன கனன்மேனி
கொண்டா னண்டங் காறு கிமிர்ந்தே குலவுற்றான்.

(௪௦௧)

சூலவுங் காலைக் கண்டு நகைத்தே கூற்றென்ன
கிலவுஞ் செங்கோ லாயிரம் வாங்கா நீழி
சுலவுஞ் சண்டச் சூறையி னேகிச் சூாமாயம்
பலவுஞ் செற்றே வம்மென வுய்த்தான் பரமாரேனை.

(௪௦௨)

உய்க்குங் காலத தொய்யென வேகி யுலகெங்குந்
திக்கும வானுஞ் சூழு மருத்தின் றிறனெய்தி
மைக்குந் தூமம் போல்பவன் பெயற்றி வடிவெல்லாம்
பொய்க்கும் வண்ணஞ் சாடின வையன் புகர்வாளி.

(௪௦௩)

வேறு.

வண்டு லாவரு வாகையந் தாரினான்
கொண்டெ முந்தகொ முந்தழல யாக்கையை
யுண்டி வாளிக ளொய்யென மீண்டொரா
யண்டர் நாயகன் பாங்க ரணைந்தவே.

(௪௦௪)

ஆங்க வெல்லையி லவ்வடி வத்தினை
நீங்கு மாற்றல னீள்சின மேற்கொண்
வோங்கு மோதை யுருவுகொண் டார்த்தலு
ஞாங்க ரெந்தை நகையொடு நோக்கினான்.

(௪௦௫)

ஆய்ந்து வாளியொ ராயிர நூற்றினை
வாய்ந்த கைக்கொடு மாற்றலன் வன்மையைப்
பார்த ளாகிப் பதித்துவம மோவென
வேந்தல் கூறி யிமைப்பினிற் றாண்டினான். (ச௦௯)

அவ்வ யிற்களை யந்தரத் திற்செலாச்
செவ்வி திற்குள் செந்தழல் போலெழீஇப்
பைவி ரித்த பஹலைப் பன்னக
வெவ்வு ருக்கொடு சூமிசை மேயதே. (ச௦௭)

கூற்ற மன்ன கொடுந்தொழின் மன்னவன்
காற்றின் யாக்கை கரப்ப மிசைந்திடா
வாறறன் மேவி யணைந்துடன் மீண்டன.
வேற்ற டக்கை விமலன் புடைதனில். (ச௦௮)

இன்ன தன்மையி லீரிரு நாள்வரைத
துன்ன லன்றொலை யாதம ராற்றியே
பின்னு மாயையின் பெற்றியைப் புந்தியு
ளுன்னி யேபல் ஹுருக்கொடு தோன்றினான். (ச௦௯)
வேறு.

ஓவா வியல்புரி மூவரி லொருசார் வருமொழியுச்
தேவா சுரர்பிற ராமென வொருசாா வருஞ்சேணை
கோவா மெனவொரு சார்வரு மொருசார் வருங்குறன்போ
லாவா வெனக்கொடுங் கூற்றென வொருசார் வருமன்றே. (ச௧௦)

பேயா மெனவொரு பால்வரும் பிறழ்வெம் புகைப்படலைத்
தீயா மெனவொரு பால்வருந் திசையெங் கணுஞ்சுழலு
மோயா மருத்தின மாமென வொருபால் வருமகிலம்
பாயா வெழுதிரை யாழியி லொருபால் வரும்பரவி. (ச௧௧)

ஒருசார் விடமென வந்திடு மொருசார் வரும்பணிபோ
லொருசார் முகிலென வந்திடு மொருசாா வருமிருன்போ
லொருசா ருருமென வந்திடு மொருசார் வருமவரைபோ
லொருசார் தனதுரு வாய்வரு மொருசார் வருங்கதிர்போல். (ச௧௨)

தொக்கார் பலபடை யாமென வெருசார் வருஞ்சுழற்
திக்கார் களிற்றின மாமென வொருசார் வருஞ்சினத்தா
னக்கார் தருமரி பேமென வொருசார் வருநவிவா
னக்கால் வருதனிப் புள்ளென வொருசார் வருமன்றே. (ச௧௩)

கரியின் முகத்துனை வன்னென வொருசார் வருங்கடுங்க
ணரியின் முகத்தினை யோனென வொருசார் வருமனக்கர்ப்
பரியின் முகத்தினில் வந்திடு பாழிக் கனலபடுக்கு
மெரியின் முகத்தனி மைந்தனி லொருசா ரிடையேகும். (ச௧௪)

எல்லோன் மனைவெகுண் டோனென வொருசார் வருமேனைச்
சொல்லோங் கியதிறன் மைந்தரி லொருசார் வருஞ்சுழ்ச்சி
வல்லோ னெனவொரு சார்வரு மானப் படைமள்ளர்
பல்லோர் களுஞ்செறிந் தாலென வொருசா ரிடைப்படரும். (ச௧௫)

இத்தன்மையி லவுணர்க்கிறை யாண்டுஞ்செறி வாசி
யத்தன்மனைப் பிடைசூழ்தலு மவைநோக்கிய விமையோர்
சித்தந்தளர்ந் திரிகுற்றனர் திரிகுற்றன ரம்மா
கத்துங்கடற் புவிமாய்ந்திடு காலததுயி ரெனவே.

(சுகக)

வேறு.

அங்கத நிலைமை நோக்கி யாயிர கோடி வாளி
செங்கையில் வாங்கி வாங்குந் திருநெடுஞ் சிலையிற் பூட்டி-
யிங்குள வமரர் தங்க ளிருஞ்சிறை யகற்ற வந்து
பங்கயற் சிறைசெய் திட்ட பகவன்மற் றிதனைச் சொல்வான்.

(சுகள)

தெவ்வடு பகழி யென்னுந் தேவிர்கா ணீவி ரேகி
மெய்வலி படைத்து நின்ற மேவல னொருவன் கொண்ட
வவவுரு வனைத்து மெய்தி யாங்கவன் மாய முற்று
மிவ்விடை யட்டு ரீக்கி யேகுதி ரென்று விட்டான்.

(சுகஅ)

விட்டிடு சிலீழு கங்கள் விரைந்துபோய் வெகுளி வீங்கி
யொட்டலன் கொண்ட வொவ்வொன் றுருவினுக் கெழுமையாகி
யெட்டுள புலமும் வானு மிருகில வரைப்பு மீண்டி.
யட்டடல் பெற்ற வம்மா வனையவன் மாயந் தன்னை.

(சுகசு)

உடல்சின மோடு சூர னொருவனு யங்க ணின்ற
னடல்வலி கொண்ட வாளி யந்தர நெறியான் மீண்டு
புடையுறு சரங்க ளோடு பொள்ளெனத் தூணி புக்க
சுடர்நெடுந் தனிலே லண்ண லவன்முக நோக்கிச் சொல்வான்.

(சஉ௦)

வெம்புய லிடையிற் றோன்றி விளிந்திடு மின்னு வென்ன
விமபரி லெமது முன்ன மெல்லையி லுருவங் கொண்டா
யம்பினி லவந்லை யெல்லா மட்டன மழிவி லாத
நம்பெரு வடிவங் கொளவ நன்றுகண் டிடுதி பென்றான்.

(சஉக)

சுடறிமற் றினைய தன்மை குரைகட லுலகந் திக்கு
மாறிலாப புவன மண்டம் வானவ ருயிரகா யாவு
மாறுமா முகத்து வள்ளன் மேனியி லமைந்த தன்றி
வேறிலை யென்ன வாங்கோர் வியன்பெரு வடிவங் கொண்டான்.

(சஉஉ)

உள்ளடி வரைகள் யாவு மொண்புற வுடியி னீததம்
வள்ளுகிர் விரல்கண் முற்றும் வானுரு மேறு நாள்கோ
ள்ளள்ளரும் பரடு தன்னி விரும்புனற கிறைவன் சோம
னள் ளிரு ளனைய மேனி நிருதியோ டரக்கர் நண்ண.

(சஉ௩)

அடிதிரள் கணக்கா தன்னி லாரிடர் மணிகள் சானு
வடிவமை முழந்தாள் விஞ்சை வானவ ராதி யானோர்
தொடைதனின் மகவான் மைந்தன றொடைமுத னடுவன் காலன்
கடிதடத் தசுரர் பக்கங் கடவுளர் யாரு நிற்ப.

(சஉ௪)

இருப்பினி னாகீர் கோச வெல்லையின் மருந்தே யுந்திக்
கருப்படு முயிர்கண் மார்பிற் கலைகண்முந் தூவிற போத
மருப்பயி லுரோமத் தண்ட மங்கையி லகில போகந்
திருப்பெருந் தடந்தோள் வைப்பிற் செங்கண்மால் விரிஞ்சன் மேவ. ()

மெல்லித முனைய செங்கை விரன்மிசை யணங்கி னல்லா
ரொல்லொலி யங்கி கண்ட மொப்பிலா மணிவாய் வேதம்
பல்லிடை யெழுத்து நாவிற் பரமவா கமத்தின் பேத
நல்லிதழ் மணுவின் விஞ்சை நரசியிற் பவனன் மன்ன. (சஉ௬)

கருணைகொள் விழியிற் சோமன் கதிரவன் செவியிற் றிக்குத்
திருநுதற் குடிலை வைப்புச் சென்னியிற் பரம வான்மா
மரபினின் மேவித் தோன்ற மாறிலா திருக்குற் தொல்லை
யொருதன துருவங் காட்டி கிற்றலு மும்பர் கண்டார். (சஉ௭)

செஞ்சுட ரந்த கோடி செறிந்தொருங் குதித்த தென்ன
விஞ்சிய கதிர்கான் றுள்ள வியன்பெரு வடிவை நோக்கி
நெஞ்சகற் துளங்கி விண்ணோர் கின்றனர் கிமல மூர்த்தி
யஞ்சன்மி னஞ்சன் மின்னென் றருளின னமைத்த கையான். (சஉ௮)

அண்டர்கள் யாரு மெந்தை யருண்முறை வினவி யுள்ள
முண்டிடி விதிர்ப்பு நீங்கி யுவகையாற் றொழுது நின்றார்
தண்டிளி வரைய தென்னத் தணப்பறச் சிதறு மூழிக்
கொண்டலின் றோற்ற நோக்கிக் குலவுறு மஞ்ஞை யேபோல். (சஉ௯)

இறுதியு முதலு மில்லா விப்பெரு வடிவந் தன்னைக்
கறைவிட முறமுஞ் சூரன் கண்டிவிம் மிதத்தி னிறப
வறிவரு முணர்த மேற்ற வாறுமா முகத்து வள்ளல்
சிறிதுநல் லுணர்ச்சி நல்க வினையன செபப லுற்றான். (சஉ௧௦)

எண்ணிலா வவுணர் தானை யாவையு மிமைப்பிற் செற்று
விண்ணுலா வண்டந் தோறும் வியன்சம ராறறி யென்பா
னண்ணினார் தம்மை யெல்லா நாமறத் தடிந்து வீட்டி
வண்ணமான் றேரு மீண்டு வராநெறி தடுத்தான் மன்னோ. (சஉ௧௧)

திண்டிற லுடையேன் றாண்டுந் திறற்படை யாவு நீக்கிக்
கொண்டவென் மாய முற்றுங் கொடுஞ்சர மதனன் மாற்றி
யண்டமும் புவனம் யாவு மமரரும் பிறவுந் தன்பார்
கண்டிடும் வடிவ மொன்று காட்டியென் கண்மு னின்றான். (சஉ௧௨)

கோலமா மஞ்ஞை தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலனென் றிருந்தே னந்நாட் பரிசுவை யுணர்ந்தி லேன்யான்
மாலயன் தனக்கு மேனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கு
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றோ. (சஉ௧௩)

ஒற்றென முன்னம் வந்தோ னொருதனி வேலோன் தன்னைப்
பற்றிக் கின்றி நின்ற பராபர முதல்வ னென்றே
சொற்றனன் சொற்ற வெல்லாந் துணிபெனக் கொண்டி லேனா
விறறையிப் பொழுதி வீச விவனெனுந் தன்மை கண்டேன். (சஉ௧௪)

மீயுயர் வடிவங் கொண்டு மேவிய தூதன் சொற்ற
வாய்மைகள் சரத மம்மா மற்றியான் பெற்ற வண்ட
மாயவை முழுது மற்று மறுமுகம் படைத்த செம்ம
நாயபொற் பதரோ மத்திற் றோன்றியே கிற்கு மன்றே. (சஉ௧௫)

அண்டர்கண் முனிவ ரேனோ ரகிலமுங் காட்டி யண்ணல்
கொண்டி படிவ முற்றுங் குறித்தியார் தெரிதற் பாலா
ரெண்டரு விழிகள் யாக்கை யெங்கனும் படைத்தோர்க் கேணுங்
கண்டிட வந்த கோடி கற்பமுங் கடக்கு மன்றே. (சங்கு)

சீர்க்கும ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவந் தன்னி
லேர்க்குறு மொளியுஞ் சீரு மிளமையு மெழிலு மெல்லா
மார்க்குள ஷுளகி லமமா வற்புதத் தோமும் பல்காற்
பார்க்கினுந் தெவிட்டிற் நிலலை யின்னுமென் பாவை தானும். (சங்கு)

நேரில னாகி யீண்டே நின்றிடு முதல்வ னீடும்
பேருரு வதனை நோக்கிப் பெரிதுமச் சுறுவ தல்லா
லாரிது நின்று காண்பா ரமரரி லழிவி லாத
சீரிய வரங்கொண் டெள்ளே னாதலிற் றெரிகின் றேனல். (சங்கு)

ஆயிர கோடி காம ரழகெலாந் திரண்டொன் றாகி
மேயின வெனினுஞ் செவவேள விமலமாஞ் சரணந் தன்னிற்
றாயநல லெழிலு க காற்றா தென்றிடி னினைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவீற் கெல்லா முவமையார் வருக க வல்லார். (சங்கு)

இங்கென துயிர்போ லுற்ற விளவலு மினைய சேயுஞ்
செங்கையில் வேலோன் தன்னைச் சிறுவனென் றெண்ணல் கண்டாய்
பங்கயன் முதலோர் காண்ப பரமன் யாகு மென்ற
ரங்கவா மொழிந்த வாறுஞ் சரதமே யான தன்றே. (சங்கு)

அண்ணலார் குமரன் மேனி யடிமுதன் முடிவின் காறு
மெண்ணிலா லுழி கால மெத்திற் நோக்கி னாலுங்
கண்ணின லடங்கா தன்னிற் கருத்தின லடங்கா தென்பா
னண்ணின னமருக் கென்கை யருளென நாட்ட லாமே. (சங்கு)

திருகிய வெகுளி முற்றுந் தீர்த்தன செருவி னூக்க
மருகிய துரோமம் புள்ளி யாயின விழியிற் றானீர்
பெருகிய திவன்பா லன்பு பிறந்தன தமிழேற் குள்ள
முருகிய தென்பு தானு முலைமெழு காகு மன்றே. (சங்கு)

போயின வகந்தை போதம் புகுந்தன வலத்த தான
தூயதோர் தோளுங் கண்ணுந் தடித்தன புவன மெங்கு
மேயின பொருள்கண் முதறும் வெளிப்படி கின்ற விண்ணோர்
நாயகன் வடிவங் கண்டே னற்றவப் பயனீ தன்றே. (சங்கு)

சூமுதல் வேண்டுந் தாள்க டொழுதிடல் வேண்டு மங்கை
தாழுதல் வேண்டுந் சென்னி துதித்திடல் வேண்டுந் தானு
வாழுதல் வேண்டுந் தீமை யகன்றுநா னிவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டு நெஞ்சந் தடுத்தது மான மொன்றே. (சங்கு)

ஒன்னலர் பொருட்டா லேகி யுறுசம ரிழைத்த செம்ம
தன்னுரு வதனைக் காண்கின் முனிவதே தகுதி யாகும்
வன்னிகொள் வெண்ணெ யேபோல் வலியழிந் தருகிற் றென்ற
லென்னுடை வயதத வன்றோ வுணர்ச்சியு மியாக்கை முற்றும். (சங்கு)

எடவி ழலங்கன் மார்ப னென்னுட னிந்நாள் காறு
நீடிய விகற்போ ராற்றி நீக்கலா னின்ற தெல்லா
மாடவி னியற்கை யென்றே யறிந்தன னஃதான் மன்னான்
சாடிய வேண்டு மென்னின் யாரது தாங்கற் பாலார்.

(சசச)

ஏதமி லமரர் தம்மை யான்சிறை செய்த தெல்லார்
திதென வுரைத்தார் பலலோ ரன்னதன் செயற்கை யாலே
வேதமு மயனு மேனை வின்னவர் பலருங் காண
நாதனிக் கணுகப் பெற்றே னன்றதே யான தன்றே.

(சசஎ)

ஒன்றொரு முதல்வ னாகி யுறைதரு மூர்த்தி முன்ன
நின்றமா செய்தே ளிந்தா னெஞ்சினித் தளரே னம்மா
நன்றிதோர் பெருமை பெறமேன் வீரனு நானே யானே
னென்றுமிப் புகழே நிறகு மிவ்வுட னிற்ப துண்டோ.

(சசஅ)

வானுளோர் சிறையை நீக்கி வள்ளலை வணங்கி யிந்த
வூனுலா முயிரைப் போற்றி யளியர்போ லுறுவ னென்னி
னானதோ வெனக்கி தம்மா வாயிர கோடி யண்டம்
போனதோர் புகழும் வீரத் தன்மையும் பொன்றி டாவோ.

(சசக)

என்னவித் தகைய பன்னி நிறறலு மெவர்க்கு மேலோ
னுன்னருந் தகைத்தாய் நின்ற வொருபெருந் தோற்ற நீத்து
மின்னிவா கலாப மூர்ந்த வியனுருக் கொண்டு நண்ணித்
துன்னலன் போத மாற்றித் தொன்மைபோ லாகச் செய்தான்.

(சச௦)

காரண னாகித் தானே கருணையா லெவையு நல்கி
யாருயிர் முழுது மேவி யனைததையு மியற்றி நிற்கும்
பூரண முதல்வன் மைந்தன் போதக மளித்து மாற்றிச்
சூரனை மயக்கஞ் செய்யுஞ் சூழ்ச்சியோ வரிய தனறே.

(சச௧)

அத்தகு காலே தானே யவுணர்கோ னுணர்ச்சி நீங்கிச்
சித்தம திடையே தொல்லைச் சேறமு மிகலு முற்ற
மெய்த்தகு சூழவித் திங்கள் வின்னெறி செலவச் செல்லு
மெத்திசை யிருளு மன்ன தகன்றுழி யெழுந்த தேபோல.

(சச௨)

பிணிமுக முயர்த்து நின்ற பெருந்தகை தோற்றங் காணுஉத்
தணிவருஞ் சினமேற் கொண்டு சமீரின்மே லூக்கஞ் சேர்த்தி
யணியதென் றன்மை யென்னு வங்கையோ டங்கை தாக்கி
மணிமுடி துளக்கி நக்கு மற்றிவை புகல லுற்றான்.

(சச௩)

சேயுரு வமைந்த கள்வன் செருவினை யிழைக்க லாற்றான்
மாயையி னொன்று காட்டி யெனையிவண் மையல் செய்தா
னாயது துடைத்தே னென்ற லாரொனக் கொப்புண் டென்றுங்
காயம தழிவி லாதேன் கருத்தழி கின்ற துண்டோ.

(சச௪)

சூன்றினை யெறிந்த வேற்கைக் குமரனோ டமர தாற்றி
வென்றிடு கின்றேன் மெல்ல மேலது நிற்க விந்த
வன்றிறற் சமரை மூட்டி நின்றவா னவரை யெல்லார்
நின்றயிர் குடித்து முன்னென் சினஞ்சிறி தகல்வ னென்றான்.

(சச௫)

ஆயது துணிவாக் கொண்ட வவுணர்கண் மன்னன் பின்னுந்
தீயதோர் தொல்லை மாயச் சீர்கொண்புந் திரத்தைப் பன்னி
ஞாயிறு மருட்கை கொள்ள ஞாலமுங் ககன முற்று
மாயிரு ஞருவங் கொண்டு மறைந்துநின் றூர்க்க லுற்றான். (சௌ௬)

தெண்டினா நேமி தன்னிற் றீவிட மெழுந்த தென்ன
வெண்டிசை யெல்லை முற்று மிருநில வரைப்பு மெல்லா
வண்டமு மாகி யீண்டு மாரிருள வடிவை வானோர்
கண்டன ரவுணன் மாய மீதெனக் கலக்க முற்றார். (சௌ௭)

அக்துணை யவுணர் மன்ன னவ்விரு ளிடையே பாய்ந்து
பத்திகொள் சிகர மன்ன பஹிலை யளவை தீர்த்த
கைத்தல முளதோர் யாக்கை கதுமெனக் கொண்டு விண்ணோர்
மெய்த்தொகை துகர்வா னுன்னி விண்ணிடைக் கிளர்ந்து சென்றான். ()

ஆடியல் கொண்ட சூர னந்தரத தெழுவும் வானோர்
கூடிய வோதி தன்னாற் குறிப்பினாற் றெரிந்து நம்மைச்
சாடிய வருவ னென்னாற் தலைததலை சிதறி நில்லா
தோடினர் கூறறை நேரந்த வுயிரென விரங்க லுற்றார். (சௌ௯)

நண்ணினர்க் கினியா யோல ஞானநா யகனே யோலம்
பண்ணவர்க் கிறையே யோலம் பரஞ்சடர் முதலே யோல
மெண்ணுதற் கரியா யோலம் யாவையும் படைத்தா யோலங்
கண்ணுதற் பெருமா னல்குங் கடவுளே யோல மோலம். (சௌ௧௦)

தேவர்க் கேவே யோலஞ் சிறந்தசிற் பரனே யோல
மேவலர்க் கிடையே யோலம் வேற்படை விமலா வோலம்
பாவலர்க் கெனியா யோலம் பன்னிரு புயத்தா யோல
மூவரு மாகி நின்ற மூர்த்தியே யோல மோலம். (சௌ௧௧)

கங்குலி னெழுந்த காபோற கணையிருண் மறைவினேகி
துங்கிய செல்வான் சூர னோடவு நோன்மை யில்லே
மெங்கினி யுய்வ மைய விறையுந் தாழ்க்கல் கண்டா
யங்கவ னுயிரை யுண்டெம் மாவியை யருளு கென்றார். (சௌ௧௨)

தேற்றலை போலு மீது சிறிதுநீ பாணிப் பாயே
லாற்றலின் மறைந்து நின்றே யகிலமுந் தானே யுண்ணு
மாற்றல னாவி தன்னை வாங்குதி வலலை யென்னப்
போற்றினன் முதல்வன தன்னை மபூரமாய்க் கொண்ட புத்தேள். ()

அங்கவர் மொழியும் வெய்யோ னாற்றலுந் தெரிந்து செவ்வேள்
செங்கைய தொனறில் வைகுந் திருநெடு வேலை நோக்கி
யிங்கிவ னாகம் போழ்ந்தே யேகுதி யிமைப்பி னென்னாற்
துங்கம துடைய சீர்த்திச சூரன்மேற் செல்லத் தொட்டான். (சௌ௧௩)

ஏவென முருகன் றொட்ட விருதலை படைத்த ஞாங்க
ராயிர கோடி யென்னு மருக்கரிற் றிகழ்ந்து தோன்றித்
தீயமுற் சிகழி கான்று சென்றிட வவுணன் கொண்ட
மாயிரு ஞருவ முற்றும் வலவிரைந் தகன்ற தன்மே. (சௌ௧௪)

அன்னவன் றனது மாய மழிந்தது மையன் வைவேன்
முன்னுறு மாறு நோக்கி முடிவிலா வரததினேனை
யென்னிவட் செய்யு மம்மா விவன்விடு மெஃக மென்னு
வுன்னினன் முறுவ லெய்தி யுருகெழு சிற்றங் கொண்டான். (ச௬௬)

வாரிதி வளாகந் தன்னை மாதிர வரைப்பை மிக்கீழ்ச்
சேருறு நிலயந் தன்னைத் திசைமுகன் முதலா வுள்ள
வாருயி ரோடும் வீட்டி யடுவன்மே லிதனை யென்னுச்
சூரெனு மவுணன் மற்றைத் தொடுகட னடுவ னானான். (ச௬௭)

வன்னியி னலங்கல் கான்று வான்றழை புனகயி னல்கிப்
பொன்னென விணர்க ளீன்று மரகதந் புரையக் காய்ததுச்
செந்நிற மணிக ளென்னத் தீம்பழங் கொண்டு கார்போற்
றுன்னுபல் கவடு போக்கிச் சூதமா யவுண னின்றான். (ச௬௮)

மாசறு ககன கூட வரம்பத னளவு மேல்போ
யாசையி னெல்லை காறு மளவைதீ ருலவை யோச்சிக்
காசினி யகலந் தாங்குங் கச்சபத் துணைத்து ரோட்டிப்
பாசடை பொதுளி வெஞ்சூர பராரைமால் வரையி னின்றான். (ச௬௯)

ஒராயிர னூற தென்னு மோசனை யளவை யான்ற
பராரைமா வருவ மாகிப் பலவுடைச் சினைமாண் கொம்பர்
விராவிய சூழ்ச்சி தன்னால் வேலைகண் முழுதும் விண்ணுந்
தராதல வரைப்பு மெலலார் தண்ணிழல் பரப்பி நின்றான். (ச௭௦)

நெடுங்கலை முயன்மான் கொண்டு நிலவுமம் புலியு நீதத
மடுங்கதிர் படைத்த கோவு மளகையை யாளி தானுங்
கடங்கலுழ் கின்ற வாசைக் கரிகளுங் கடாவிற செல்லு
மடங்கலும் வெருவச் சூரன் மாவுருக் கொண்டு நின்றான். (ச௭௧)

மிக்குய ருவண மன்ன மிசைப்படு மெகினப் புள்ளு
மைக்குயில் சேவ லாகி மயூரமாம் வலியன் றானும்
புக்கமா் தெரிக்கு மாடற் பூவையுங் கொடிய தான
குக்குட முதலு மஞ்சக் கொக்குரு வாகி நின்றான். (ச௭௨)

காலெனு மொய்ம்ப னுட்கக் கட்செவி கவிழ்ந்து சோர
வாலிய வசக்க ளேங்கி மலர்க்கர மறிக்க வெய்யோன்
பாலர்மெய் வியரா சிறப்ப் பணைமுலை யரிவை மார்கள்
சேலெனும் விழிகள் பொத்தச் சேகர மாகி நின்றான். (ச௭௩)

ஆத்தியி னரசு பேர வாலமுந் தெரிக்கி லேங்க
மெய்த்திறல் வாகை வன்னி மெலிவுற வீரை யாவுந்
தத்தம திருப்பை நீங்கத் தாதவிழ் நீபத் தாரோ
னுய்த்திமி தனியேன் முன்ன ரொருதனி மாவாய் நின்றான். (ச௭௪)

நிலமிசை யினைய வாறோர் நெடும்பெருஞ் சூத மாகி
யுலவையின் செறிவு தன்னு லும்பருந் திசையு மெற்றித்
தலைமுத லடியின் காறுஞ் சாலவுந் தளர்ந்து தன்னுந்
நலமரு வாரிற் றானே யசைந்தன னசைவி லாதான். (ச௭௫)

பைவிரி பார்த்த புத்தேள் பரம்பொரு தழுங்கப் பாரின்
மைவிரி படிவச் சூறை மாருத மெறிய மாழை
மெய்விரி குடுமிக் கோட்டி மேருவெற் பசைந்தா லென்ன
மொய்விரி யவுணன் யாக்கை யலைத்தனன் முடிவ தோரான். (சௌ௧)

இடிந்தன சரிந்த ஞால மேழ்வகைப் பிலங்கண் முற்றும்
பொடிந்தன கமட நாகம் புரண்டன புழைக்கை மாக்கண்
முடிந்தன மறிந்த வேலை முழுவது மொன்றா சூற்ற
மடிந்தன வுரிரின் பொம்மல் வரைக்குல மறிந்த வன்றே. (சௌ௨)

தாரகை யுதிர்ந்த கோளுந் தலைபணித் திரிந்த வெய்யோன்
தேரொடு மாவுந் தானுந் தியங்கினன் திங்கட் புத்தேள்
பேருறு மான நீங்கிப் பெயர்ந்தன னேனை வாறோர்
மேருவுங் கைலை வெற்பும் புக்கனர் வெருவு நீரா. (சௌ௩)

ஏற்றமில் சுவர்க்க முற்று மிற்றன வதற்கு மப்பான்
மேற்றிகழ் முனிவர் வைகு முலகமும் பகிர்ந்து வீழ்ந்த
நாற்றிசை முகத்தன் மாயோ னண்ணிய வுலகு மற்றே
சாற்றுவ தென்கொ லண்டச் சூழலுந் தகர்ந்த தன்றே. (சௌ௪)

தெண்டிரை நடுவ ணின்ற தீயவன் செயலு மன்னுன்
கொண்டிடு முருவு முள்ளக் கொளகையும் வலியுஞ் சீரு
மண்டர்க ளெவாக்கு மேலா மாதியம் பசுவன் றொட்ட
விண்டொடர் தனிவேல் காணு வெஞ்சினம் விளைத்த தன்றே. (சௌ௫)

தேயுவி னெடுத்த வண்டத் திறங்களும் பிறங்கு ஞாலத்
தாயிர கோடி யண்டத் தங்கியு மொன்றிற் றென்ன
மீயுயர் தொழுகி யான்றோ வெருவருந் தோற்றங் கொண்டி
நாயகன் றனது தெய்வப் படைக்கல நடந்த தன்றே. (சௌ௬)

வயிர்த்திடு நிலைமை சான்ற வன்களு னுயிரை வெளவச்
செயிர்த்திடுந் தெய்வச் செவ்வே ற்ணிகில வரைப்பி லண்ட
மயிர்த்தொகை யாக வேளைப் பூதமு மழிய வங்க
னுயிர்த்தொகை முருககத் தோன்று மொருவனின் சென்ற தன்றே. (சௌ௭)

மாறம ருழந்து பன்னுள் வரம்பறு பிரம மாவா
வேறிலை யாமே யென்ற விருவரும் வெருவி நீங்க
வீறொடு முதலு மின்றி யெழுகிரி விலக்கி விண்மேற்
சேறவி நிலைமை காட்டிப் படாந்தது கடவுட் செவ்வேல். (சௌ௮)

வேதனை யகத்த ராகும் விண்ணவர் படைக டம்முள்
யாதனை யிதற்கு நேரா வியம்புவ தெரியிற் றேனறிப்
பூதனை யுயிருண் கள்வன் புண்டரீ கத்தன் வனமை
சோதனை புரிந்த மேலோன் சூலமே யென்ப தல்லால். (சௌ௯)

மண்டல நிலத்தின் வைப்பும் வாரிதி யேழு மற்றைத்
தெண்டிரைக் கடலும் வானுஞ் சேனையர் பிறங்கண் முற்று
மெண்டிசைப் புறமு மண்டத் தேணியின் பரப்பு மீண்ட
வொண்டபூந் சிகையின் சுறை யுரிழ்த்ததா லொருங்கு ஞாங்கர். (சௌ௧௦)

பற்றிய ளெகிழி பாரிற் ப்டர்ந்தன பெளவம் யாவுஞ்
சுற்றிய திசையும் வானுஞ் சூழ்ந்தன சோதி வைகும்
பொற்றைய தொன்றே யல்லாப் பொருப்பெலாஞ் செறிந்த பொன்றோய்
கற்றையங் கதிரி னண்டச் சூழலுங் கதவ லுற்ற. (சஅ௬)

கிடம்பிடித் தமலன் செங்கண் வெங்கன லுறுத்திப் பாணி
யிடம்பிடித் திட்ட தீயிற் றேய்த்துமுன் னியறறி யன்ன
வுடம்பிடித் தெய்வ மிவ்வா றுருகெழு செலவி னேகி
மடம்பிடித் திட்ட வெஞ்சூர் மாமுத றடிந்த தன்றே. (சஅ௭)

ஆடல்வே லெறித லோடு மாமிர வடிவா யண்ட
கூடமு மலைத்த கள்வ னரற்றொடு குறைந்து வீழ்ந்தும்
வீடில னென்ப மன்றோ மேலைநாள் வரத்தி னென்றாம்
பிடுறு தவமே யன்றி வலியது பிறிதொன் றுண்டோ. (சஅ௮)

கிள்ளையின் வதன மன்ன கேழ்கிளர் பசங்காய் தூங்கித்
தள்ளரு கிலைத்தாய் நின்ற மாவுருச் சாய்த லோடு
முள்ளாறு சினமீக் கொள்ள வொல்லெதொல் லுருவ மெய்தி
வள்ளுறை யுடைவாள் வாங்கி மலைவது கருதி யார்த்தான். (சஅ௯)

செங்கதி ரயில்வாள் கொண்டு செருமுயன் றுருமி னாத்ததுத்
துங்கமோ டெதிர்த்து சீறுங் சூருங் கிழித்தப பின்னு
மங்கப திருகூ ராக்கி யலைகடல் வரைப்பில வீட்டி
யெங்கனா மறைக ளார்ப்ப வெஃகம்வான் போயிற் றம்மா. (ச௫௦)

புங்கவர் வழுததிச் சிந்தும் பூமழை யிடையி னேகி
யங்கியின் வடிவ நீங்கி யருளுருக் கொண்டு வான்றோய்
கங்கையிற் படிந்து மீண்டு கடவுள ரிடுககண் டர்த்தத்
வெங்கடம் பெருமான் செங்கை யெய்திவீற றிருந்த தவ்வேல். (ச௫௧)

தாவடி நெடுவேன் மீளத் தறபரன் வரத்தால் வீடா
மேவல னெழுந்து மீட்டு மெய்பகி ரிரணி கூறுஞ்
சேவலு மயிலு மாகிச் சினவகொடு தேவர் சேனை
காவலன் றன்னை நாடி யமர்த்தொழில் கருதி வந்தான். (ச௫௨)

மணிகிளர் வரைய தொன்று மரகதப் பிறங்க லொன்றுந்
துணையடி சிறகா பெற்றுச் சூற்புய் லழிய வார்த்துத்
திணிகில விசம்பின் மாட்டே சென்றெனச் சேவ லோடு
பிணிமுக வருவாய் வந்து பெருந்தகை முன்னம் புக்கான். (ச௫௩)

ஆட்படு நெறியிற் சோத்து மாதியி னூழ்தந் துய்க்கத்
தாட்படை மயூர மாகித் தன்னிக ரில்லாச் சூரன்
காட்படை யுள்த் தனிக் கடவுள ரிரியல் போக
ஞாட்பியல் செருக்கில வந்தான் ஞானநா யகன்றன் முன்னம். (ச௫௪)

மருள்கெழு புள்ளே போல வந்திடு சூர னெந்தை
யருள்கெழு நாட்டஞ் சேர்த்த வாங்கவ னிகலை நீங்கித்
தெருள்கெழு மனத்த னாகி நின்றனன் சிறந்தார் நோக்கா
விருள்கெழு கருமபொன் செயபொன் னாகிய வியறகை யேபோல் ()

தியவை புரிந்தா ரேனுங் குமரவே டிருமு னுற்றும்
 ஞாயவ ராகி மேலேத் தொல்கதி யடைவ ரென்கை
 யாயவும் வேண்டிங் கொல்லோ வடுசம ரிந்நாட் செய்த
 மாயையின் மகனு மன்றோ வரம்பிலா வருள்பெற் றுய்ந்தான் (௪௬௬)

அக்கண மெம்பி ரான்ற னருளினு லுணர்வு சான்ற
 குக்குட வருவை நோக்கிக் கடிதினீ கொடியே யாகி
 மிக்குயர் நமது தேரின் மேனினை யார்த்தி யென்னத்
 தக்கதே பணியி தென்னு வெழுந்தது தமித்து விண்மேல் (௪௬௭)

செந்சிறங் கெழீஇய சூட்டிச் சேவலங் கொடியொன் றாகி
 முன்னுறு மனத்திற செல்லு முரண்டகு தடந்தோ மீப்போ
 யிந்கில வரைபபி னண்ட மிடிபட வருமே றுட்க
 வன்னியும் வெருவ வார்த்து மற்றவ னுற்ற தன்றே. (௪௬௮)

சீர்திகழ் குமர மூர்த்தி செறிவிற் கொண்டதொல்லை
 பூரதியி னிருக்கை நீங்கி யுணர்வுகொண் டொழுநி கின்ற
 சூர்திகழ் மஞ்ஞை யேறிச் சுமக்குதி யென்மையென்னுப்
 பாரதிசை வான முற்றும் பரியென நடாத்து னுற்றான். (௪௬௯)

தடக்கட லுடைய மேருத் தடவரை யிடிய மற்றைப்
 படித்தலம வெடிபபச செந்தீப பதைபதைத் தொடுங்கச் சூற
 துடித்திட வண்ட கூடந் துளக்குறக் கலாபம் விசி
 யிடித்தொகை புரள வார்த்திட் டேகிற்றுத் தோகை மஞ்ஞை. (௫௦௦)

படத்தினி லுலகம் போற்றும் பணிக்கிறை பதைப்பப் பாங்க
 ரடுத்திடு புயங்க முற்று மலமர வவனி கேள்வ
 னிடத்தமர் கின்ற பாம்பு மேங்குற விசம்பிற் செல்லு
 முடற்குறை யரவு முட்க வுலாயது கலாப மஞ்ஞை. (௫௦௧)

பாரொடு விரிஞ்சன் றன்னைப் படைத்திடப் பன்னாண் மாயன்
 காரென வந்து முக்கட் கடவுளைப் பரித்த தேபோல்
 வீரருள் வீர னாகும் வேலுடைக் குமரன் றன்னைச்
 சூருரு வாகி கின்ற தோகைமேல் கொண்ட தமமா. (௫௦௨)

வெயில்விடு மறந்த கோடி வெய்யவர் திசுண்டொன் றாகிப்
 புயறவழ் கடவுள் வானிற் போந்திடு தன்மையேபோ
 லயினினை யுடைய செவ்வேண் மரகதத் தழுகு சான்ற
 மயிலிடை வைக பூர்த்தான் மாகமுந் திசைகண் முற்றும். (௫௦௩)

நேமிக ளேழு மொன்றாய் கிமிர்த்தெழும் வடவை முற்றூர்
 தாமொரு வடிவா யங்கட் சார்ந்திடு நிலைமை யென்ன
 மாமயி லுயர்த்துச் சென்ற வாகைவேல் வீரன் மீண்டு
 திமைகொ ளவுண்ண் மூதூர்ச் செருநிலத் தெல்லை புக்கான். (௫௦௪)

புக்குள குமர மூர்த்தி பொறிமயி னுருவ மாயுங்
 குக்குட மாயு கின்ற வாமரைக் குறித்து நோக்கி
 மிக்கதும் மிபறகை யாகி மேவுதிர் விரைவி னென்ன
 வக்கண மவருந் தொல்லை வடிவுகொண் டடியில் வீழ்ந்தார். (௫௦௫)

வள்ளலை வணங்கிப் பல்கால் வழத்தியே தொழுது தத்த
முள்ளமும் புறத்தி லென்பு முருகிட விழியிற் றானீர்
தள்ளுற வுரைகண் முற்றுத் தவறிடப் பொடிப் ப யாக்கை
கள்ளுண வுற்ற வண்டிற் களிமகிழ் சிறந்து கின்றார். (௩௦௬)

விசுறு சுடர்வே லையன் வெய்யசூர் முதலைச் சாடித்
தேசுறு மஞ்ஞை யூர்ந்து வந்தது தெரிந்து போர்செய்
சாசினி யிடையே நின்ற கணங்களும் வீரர் யாரு
மாசறு பிளவ லுஞ்சென் றடிதொழு தார்த்துச் சூழ்ந்தார். (௩௦௭)

ஆ திருவிருத்தம் ௨,௬௦௬.

வ ச ன ம்.

சூரபன்மன் தான்கொண்ட துயரமொருவாறுநீங்கி, எல்லா அண்டங்களி
லுமுள்ள அவுணவெள்ளங்களை வருவித்து, அவை தன்னைக்குழி, எழுபதினாயிரம்
குதிரைகளும் எழுபதினாயிரம் சிங்கங்களும் எழுபதினாயிரம் பூதங்களும்பூண்ட
தேர்மேலேறிப் போர்க்களத்தையடைந்தான். இச்செய்தியை நான்முகனும் நார
ணனும் ஏனைய தேவர்களும் முருகவேளுக்கு அறிவிக்க, அவர் தமது தேரேறி, வீர
வாகுதேவர் முதலியோர் தம்மைக்குழ்ந்துவரப் போர்க்களம் சேர்தலும், இரண்டு
படைகளும் கைகலந்து போர்செய்ய அநேகரிற்றந்தார்கள். அவுணர்கள் அளவி
ன்றிவருவதை வீரவாகுதேவர் சண்முகப்பெருமானுக்கறிவிக்க, அப்பெருமான்
அநேகமாயிரம் பாணங்கனையேவி அவுணப்படைகளைக்கொன்று பிணமலைகளா
க்கி, அவுணர்வரும் வழியையும் அடைத்தனர். சூரபன்மன் குகப்பெருமானை
நோக்கி, நீயென்னபாடுபட்டாலும் தேவர்களை விடமாட்டேன், உன்னையும்விட
மாட்டேனென்றுசொல்ல, சண்முகப்பெருமானும் சூரனைநோக்கி, கொடியோனே!
என்கணைகளே உனக்கு விடைகொடுக்குமென்றார். சூரபன்மனும் அநேகமாயி
ரம் பாணங்களால் பூதரைவருத்தினன். அவர்கள் ஒழுகதைக்கண்ட வீரவாகு
தேவர், சூரன்கையிற் பிடித்திருந்தவில்லையொடித்தார். அவனும் இவரை
மார்பிலறைந்து மூர்ச்சிக்கப்பண்ணினான். அன்றியும் அவரையெடுத்து ஆகா
யத்தில் எறிந்தான். வீரவாகுதேவர் மூர்ச்சைதெளிந்து முருகக்கடவுளின் சந்
நிதியையடைந்தார். அவர் வீரவாகுதேவர் மெலிவடைந்ததைக்கண்டு மிகுகோ
பங்கொண்டு சூரனோடு கடம்போசெய்து அவன் எங்கேபோனாலும் அவனைத்
தாழும் தொடர்ந்துசென்றுவருத்த, அவன் எண்ணாதவைல்லாம் எண்ணி மனம்
வருந்தி, தனக்குப் பரமசிவன்தந்த இந்திரனால் தேரிலேறி அடைபட்டிருந்த
அண்டத்தின்வழியைப் பாணங்களால் திறந்தான், அவ்வழியாக அநேகமான அவு
ணப்படைகள்வந்து குமரக்கடவுளைச் சூழ்ந்துகொண்டன.

இவ்வாறுவந்த சேனைகளைச் சண்முகப்பெருமான் கோபித்துநோக்குதலும்
அவுணர்வந்தவழி தெரியாமற்போயிற்று. இப்படி தன்படைகளெல்லாம் அழியக்
கண்ட சூரபன்மன், தனக்குப் பரமசிவன்கொடுத்த சக்கராயுதத்தை யேவினான்.
அது குமாரக்கடவுளின்னகையில் வந்தமர்ந்திருந்தது. பிறகு மாயயுத்தம்செய்தான்;
அதையும் பின்னையார் ஞானஸ்திரத்தை யேவிக்கெடுத்தார். சூரன் தன்தாயாகிய
மாயையை நினைத்தலும் அவளும் எதிரேவந்து தோன்றினான். அவளைவணங்கி
இறந்துபோன தன் சேனைகளெல்லாம் பிழைக்கும்படி ஒருபாயம் சொல்ல

வேண்டிமென்றான் அவளும் சஞ்சீவிமலையை யிடுகே கொண்டுவந்தால் எல்லா
 ரும் பிழைப்பார்களென்று சொல்லி மறைந்துபோனான். சூரன் தன் இந்திரா
 லத் தேரையனுப்பி அந்தமலையைத் தருவித்தனும், அதன்வாடைப்பட்டவுடனே
 முன்னே யிறந்துகிடந்த பானுகோபன் முதலியவாருமெழுந்து போர்செய்ய,
 பூதப்படைகள் தளர்ந்தன. அதுகண்ட பிள்ளையார் தமதுவில்லில் சிவாஸ்திரத்
 தைத் தொடுத்தெய்ய அது சிங்கமுகன் முதலியோரைக்கொண்டு மீண்டுவந்து
 குகப்பெருமான்கையிலிருந்தது, சூரபன்மன் தன் தேரைநோக்கி, நீபோய் வீர
 வாகு முதலியோராமயக்கி அண்டமுகட்டிற்கப்புறஞ் செலுத்திவாவென்று கட்ட
 னையிட, அந்த இந்திராலத்தேர் அவ்வாறேசெய்தது, அதுகண்ட சண்முகப்பெரு
 மான் ஒருபாணத்தைப்போல, அதுசென்று அந்தத்தேரோடு வீரவாகுதேவர், முத
 லாயினாரை நிலத்திற்கொண்டுவந்து சேர்த்தது, அத்தேரைநோக்கி, நீயிடுகே
 தானே அசையாதிருவென்று கட்டினையிட்டார், அது அவ்வாறே நின்றதுவிட்டது.
 பிறகு சூரபன்மன் அநேகம் பாணங்களை குகப்பெருமான்மேலெய்ய, அவற்றையெ
 ல்லாம் தாரும் சிலபாணங்கள்விடுத்து அறுததார், பிறகு அவன் ஒரு குலத்தை
 விடுக்க, அதற்கெதிரே வாயிரப்படையைச் சண்முகப்பெருமான்விடுக்க, அது
 சென்று அச்சுலத்தைக் கவ்விக்கொண்டு அவர் திருக்கரஞ்சேர்த்தது. பிள்ளையார்
 அநேகம் பாணங்களால் அவனேறிவந்த சிங்கத்தைக்கொன்றார். அவன் சக்ரவா
 கப்பறவையுருக்கொண்டு பூதர்களைவருத்த, அதன்மேலும் பெருமான் சிலபாணங்
 களையேவி அதன்பின்னே தங்கைவாளால் அதை வெட்டித்தள்ளினார். பிறகு
 அவன் பஞ்சபூதவருவங்கொண்டு போர்செய்ய அவற்றையெல்லாம் குகப்பெரு
 மான் தடுத்தித்தனும் சூரன் மிகத்தளர்ந்து அநேகவிதமான மாயைவடிவவகொ
 ண்டி போர்செய்ய, அவற்றையெல்லாம் குமரநாயகன் எளிதில் அழித்து, எங்குந்
 தாமேயாயிருக்கிற தப்பரவடிவுகொண்டு நின்றார். அவ்வடிவைக்கண்ட சூரன் மிக
 வும் அதிசயமும் அச்சமுங்கொண்டு, இவரை நாம சிறுபாலகனென்று நினைத்தல்
 லவா மதிமோசம்போனே. இந்தவடிவத்தில் எல்லா அண்டங்களும் அடங்கி
 யிருக்கின்றனவே, முன்னே தூதுவருகவந்த வீரவாகு சொன்னதையும் நான் கவ
 னிக்காமற்போனேன்; என் தம்பியாகிய சிங்கமுகன் என் புதல்வனாகிய இரணியன்
 முதலியோர் சொன்ன புத்தியையுங் கேளாமற்போனேன்; இவ்வுருவைக்கண்ட
 வுடனே என் செருக்குமுதலிய தீயகுணங்கள் அடங்கிவிட்டன; அன்புமேலிடு
 கின்றது, உடல்புளியாகின்றது, நெஞ்சருகாகின்றது, ஆகந்தக்கண்ணீர் பெருகா
 நின்றது. ஆதலால் நான் உடம்பெடுத்த பயனடைந்தேன், இனி யிவனுக்கு நான்
 அடிமைப்படுவதே தருதியென்றெண்ணி நின்றான்.

இப்படிநின்ற சூரனைக் குமரநாயகன் தந்திருவருளால் மயக்குதனும், அவன்,
 மாயையில் வல்லனாகிய என்னை மயக்கினேயென்று மிகுகோபங்கொண்டு ஆல
 விடம்போர்ச்சிறி இருளுருவங்கொண்டு நின்றான். அவ்வுருவைக்கண்டு தேவர்கள்
 அஞ்சியதைக்கண்ட குமரநாயகன் தன்வேற்படையையேவ, அவன் மாயைகளெல்
 லாம் ஒழிந்தன. அவனும் இந்தவேல் நம்மையென்னசெய்யும் என்று புன்சிரி
 ப்புக்கொண்டு, கடலினிடையேசென்று ஒருமாமர வடிவமாய்நின்றான். அந்த
 மாமரவருவத்தைக்கண்டு தேவர் முதலியோர் மனங்கலங்கினார்கள். குமரநாயகன்
 விடுத்த வேற்படையானது கடனடுவே அவன்மேலே பல கவடுகள்விட்டுப் பூத்துக்
 காய்த்துப் பழுத்துத் தன்வேரால் மேலுலகங்களைமெல்லாம் வருத்துமடியான
 மாமரவருக்கொண்டிருக்கக்கண்டு அதனைவெட்டிப்பிளந்து அவன்மாற்பையும்
 பிளந்து ஆகாய கங்கையிற்படித்து குமரநாயகன் திருக்கரத்தே வந்திருந்தது. வேற்

படைமீளுதலும் சூரபன்மன்¹ சேவலும் மயிலுமாக வருக்கொண்டு சண்முகப் பெருமானோடெதிர்க்க நினைத்து ஆரவாரித்துக்கொண்டுவரவே, சூரப்பெருமான் கண்டு, மயிலைவாகநமாகவும் சேவலைக்கொடியாகவும் கொண்டருளினார். பிறகு, போரில் தமக்குச் சேவற்கொடியாகவும் மயிலைவாகநமாகவுமிருந்த அக்கினிதேவனையும் இத்திரனையும்நோக்கி, உமது இயற்கையுருவங்கொள்ளுங்களென்று கட்டையிட, அவர்களும் அவ்வாறேகொண்டுநின்று வணங்கினார்கள். பிறகு தேவா முதலியோர் சூரப்பெருமானைப் போற்றுமாறு அவரது திருவடியை வணங்கிச்சூழ்ந்தனர்.

சூரபன்மன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

தேவர்கள் போற்றுப்படலம்.

நேரொரு சிறிது மில்லா நின்மலன் தனது வேலாற்
சூருடல் பிளந்தி யாணா மஞ்ஞையிற் றோன்று காலைப்
பாருல கயினற கண்ணன் பங்கய மைரர் கட்டோ
ராரமீர் தெய்திற் றென்ன வன்னது கண்டே யார்த்தார். (க)

ஆர்த்தன ரொழுந்து துள்ளி யாடினர் பாடா நின்றார்
போர்த்தனர் பொடிப்பின் போர்வை பொலங்கெழுபூவின் மாரி
தூர்த்தன ரருளை முன்னித் தொழுதனர் சுடாவேல் கொண்ட
தோத்தனை யெய்திச் சூழ்ந்து சிமந்துவாழ்த தெடுக்க லுற்றார். (உ)

வேறு.

கார்த்திந்து துய்க்குங் கனைகடலி னீர்வறப்பப்
போர்த்திந்து செல்லும புகாவே தனைவிடுதகச்
சூர்த்திந்தா யன்றே தொழுமடியேம வல்வினையின்
வேர்த்திந்தாய் மறமெமக்கு வேறோர் குறையுண்டோ. (ங)

மாறுமுகங் கொண்டுபொரு வல்லுணர் மாளமா
ஹுமுக மெட்டு நோதக கனபுரியத்
தேறுமுக மின்றித் திரிந்தேமை யாளவன்றோ
வாறுமுகங் கொண்டே யவதரித்தா யெம்பெருமான். (ச)

நீதி முறையதனி னில்லா வசுரர்ப்பீரி
தீது பலவுளவுந் தோந்தோம் பழியகன்றோம்
வேத நெறிதொல்லை வெறுக்கையொடு பெற்றனமா
லேது மிலையா லெமக்கோர் குறையெந்தாய். (ஞ)

மன்ற வவுணர் வருத்திடவிந் நாள்வரையும்
பொன்றி னவரென்னப் புலம்பித் திரிந்தனமா
லின்று பகைமாற்றி யெமக்கருணி செய்கையினாற்
சென்றவுயிர் மீண்ட திறம்பெற தனமையா. (ஈ)

செய்யுமவ னும்புலனுஞ் செய்வித்து நிற்போனு
மெய்த வரும்பொருளும் யாவையுரீ யேயென்கை
யைய வடியேங்க னறிந்தனமா லன்னதனால்
வெய்ய பவமகன்று வீடுமினிக் கூடுதுமால். (ஏ)

ஈண்டே யெமருக் கிடாசெ யவுணரெலா
மாண்டே விளியும் வகைபுரிந்து காததனையால்
வேண்டே மினியாது மேலாய நின்கழறகே
பூண்டேந் தொழுப்பு புகழேம் பிறாதமையே.

(அ)

என்ன வியம்பி யெவருமினி தேததுதலுங்
கொன்ன ரயில்வேற் குமர னதுகேளா
வந்நா ரணன்விரிஞ்ச னுதியரம் வானோர்க்குத்
தன்ன ரருளின் றலைமை புரிந்தனனே.

(ஆ)

ஆ திருவிருத்தம் ௨,௬௧௪

வ ச ன ம்.

ஒப்பற்ற திருவேலாற ருரனதுடலைப்பிளந்து அழகிய மயில்மீது முருகப் பிரான்னோற்றியதைக்கண்ட அரிபிரமாதி தேவர்கள் சிமந்தவமிர்த்ததைக்கண்ட துபோற கோஷித்தனர், துள்ளியாடினர், பாடினா, மயிர்க்கூச்செறிந்தார், புஷ்ப வருஷம்பெய்தனா, சூழ்ந்துபோற்றினா. அசுரரிழைத்த துன்பத்துக்காற்றாது தேறும்வகையின்றித் திரிந்த வெமையாள வாறுமுகவகொண்ட வெம்பெருமானே! இதுவரையிலு முயிரற்றவுடலென்னத் திரிந்தவெமககு உயிரையும் வேதவொழுக் கத்தையும், பழையசெல்வத்தையும் கீருளினமையால் எமக்கொரு குறையுமி ல்லை! எமக்கு வேறியாதும் வேண்டவதிலலை; உமது சேவடிக்கே அடிமைபூண்டோ மெனவிரந்தனா. அதுகேட்ட குமாரஸ்வாமி அவாகளுக் கருள் புரிந்தார்.

தேவர்கள்போற்றுப்படலம் முற்றிற்று.

இரணியன் புலம்புறுபடலம்.

~*~

அதுகி கழ்ந்துழி யகன்பதி யவுணர்க ளொருசிலலோர்
கதுமெ னசசென்று காவலன் கந்தவே ஞய்ததிட்ட
துதிகொள வேலினுன் மாய்ந்தன னெனபதை தவலுற்றா
பதுமை யம்மொழி கேட்டன டுணைவியர் பலரோடும்.

(க)

காவன் மன்னவ னிறந்தன னெனுமுனோ கன்னததுண்
மேவு மெல்லையி லசனியே றுண்டவெம பணியேபோற்
றேவி யாகிய பதுமகோ மனையெனுந் திருமங்கை
யாவி நீங்கின டலையளி யாகிய ததுவன்றோ.

(உ)

எவ்வெ வர்க்குமே லாகிய வவுணாகோற் கில்லாகி
யவ்வி டததுறை துணைவியர் வயிறலைத் தழுங்குறறு
வெவ்வ முற்பெருங் குண்டமொன் றாக்கியே விளியுறற
தெய்வ தப்புழை வன்மகள் யாக்கைமுன் செலவுய்த்தார்.

(ஈ)

மீன்கி ளார்த்தன வரிமதர் மழைக்கண்மெல் வியரெல்லாம்
வான்கி ளார்த்தெழு கின்றதோர் மாபெருங் கனனுடே
கான்கி ளார்த்திட மலர்தருந் தாமரைக் கானத்திற்
றேனகி ளார்த்தும் மிளத்தொடிய புருந்தெனச் செல்லுற்றார்.

(ச)

செல்லல் போதுமென் றொழிந்திட வரற்றினோர் செந்தீயிற்
செல்லல் போதுநாண் மாலையு மங்கியிற் சேர்ந்தோங்கு
மல்லல் போதுமு னின்றிடு நியெலா மகன்மென்ன
வல்லல் போதுமா நகர்த்திரு வேகின ளதுகாலை. (௫)

இந்த வாழ்வ ரங்கியுண் மாண்டன ரிதுநிற்கத்
தந்தை பட்டதுஞ் சேவலு மஞ்ஞையுந் தானாகிக்
கந்த வேள்புடை வந்ததுங் கண்டனன் கலங்குற்றுப்
புந்தி நொந்துநின் றிரணியன் வானிடைப் புலம்புற்றான். (௬)

வேறு.

நன்மென் பதையுணராய் நானுரைத்த வாசகங்க்
ளொன்றுஞ் சிறிது முறுதியெனக் கொண்டிலையே
பொன்றும் படிக்கோ பொருதாய் புரவலனே
யென்றுன்னை முன்போ லிருந்திடநான் காண்பதுவே. (௭)

அன்புடையன் கொல்லென் மயலா ரெடுத்துரைப்பத்
தன்புடையேன் போலத் துயரா வயர்கின்றே
னென்புடையே முன்ன ரெனதுயிர்கொண் டேகினனா
னன்புடையே நின்று நெடும்பழியி னீங்காதேன். (௮)

மாற்றார் வலிகண்டு மற்றுன்னை வன்செருவிற்
போற்றா தொளித்த பொறியினியேன் மன்முன்னர்
தோற்றும் லென்கொளித்தாய் சொல்லாய் சுதன் போலக்
கூற்றா னவனையினுங் கூடமனங் கொள்ளுதியோ. (௯)

கையா ரழலேந்துங் கண்ணுதலோன் மந்தவா
மெய்யா மொருகாலும் வீடா யஃதெல்லாம்
பொய்யாகும் வண்ணம் புதல்வனென வந்துதித்தோ
னையா வுனக்கோ ரருங்கூறற மாயினனே. (௧௦)

நில்லா வுடலை கிலையா மெனக்கருதிப்
பல்லாருங் கண்டு பழிக்கும் படியுனக்குஞ்
சொல்லா தகன்றேனீ தஞ்சியபின் வந்தனனா
னல்லார் களிற்றேரி னானே தலையன்றோ. (௧௧)

அத்திரனேர் கூறு மவுணர் தழக்குண்மிகக்
குத்திரனே யாகுங் கொடியேனீ தஞ்சியபின்
மித்திரனே போன்றிரங்கி மீண்டே னுனக்கென்னைப்
புத்திரனே யென்கை புவிக்குப் பொறையன்றோ. (௧௨)

ஆழியான் வேத னமரர்க் கிறைமுதலோர்
வாழியா யென்று வழித்தியிட வைகியரீ
பூழியார் மேனிப் புராரிசிறு வன்றேறிற்
கோழியாய் நின்று விலாவொடியக் கூவுதியோ. (௧௩)

ஒகையா லண்டத் துயிர்களெலாம் வந்திறைஞ்சச்
சேகையாய் மல்குந் திருத்தாள் கொண் டிற்றிடுநீ
வாகையார் கின்ற வடிவேற் கரத்தோனைத்
தொகையாய் நின்று சுமக்குதியோ தோன்றாலோ. (௧௪)

மேற்றான் வினையு மிஃதென்றே வினையமுட
 னாற்றான் மொழிந்தே னதுசிறிதுங் கேட்டிலையே
 மாற்றா னெனவந்த மைந்தனுடன் போர்செய்தே
 தோற்றாயே யற்றான் மயிலாய்ச் சுமக்குதியோ. (கடு)

மாறுந் திடாத்தொல் வடிவந் தனையிழந்து
 வேறுற்ற புள்வடிவாய் மேவினா யாங்கதனா
 லீறுந் தனையன்றே யென்செய்கை செய்வதற்கும்
 பேறுந் திலன்வாளா பேணினே னிவ்வுயிரே. (கசு)

பிள்ளைப் பிறைபுனைந்த பிஞ்ஞகன்றன் காதலனைப்
 புள்ளிக் கலாபப் பொறியிலாய்ப் போற்றுமெல்லே
 யெள்ளற் பொருட்டா லியான்முன் னுரைத்தவற்றை
 யுள்ளத் திடையெந்தா யுண்ணுதியோ வுன்னையோ. (கௌ)

பொங்குற்ற சீற்றம் பொரும்போ ரிகலுள்ளந்
 தங்குற்ற மானஞ் சயமகந்தை வன்மையெலா
 மங்குற்ற நின்னை யடைந்ததிலை யவ்வனைத்து
 மெங்குற்ற தையா வியம்பா யெனக்கதுவே. (கஈ)

என்று கனக விரங்கி நெடுஞ்சேணி
 னின்று தளர்ந்து நெடிதுயிர்த்துப் பூதரெனைத்
 தின்றுசினந் தீர்வா தெரியினெனச் சிந்தைசெய்து
 துன்றுதிரை வேலையிடைத் தொன்மைபோற் புக்கனனே. (கஊ)

புக்க கனகன் புலர்ந்து புகரோன்பா
 லக்கணமே யெய்தி யழிவுற்ற தந்தையர்க்குந்
 தக்க துணைவர்க்குந் தாயாக்கு மேனையர்க்கு
 மிக்க கடன்கள் விதிமுறையே செய்தனனே. (உ0)

தாக்கிச் சமர்மலைந்த தானவர்க்குச் செய்பரிசே
 தூக்கிப் புரிந்து துயரினுக்கோர் வித்தென்றே
 யாக்கத் தினைவெறுத்தே யாதிப்பி ராணையுள்ளே
 நோக்கிக் கதியடைவா னேற்றொருசா ருறமனனே. (உக)

ஆஹுவிருத்தம் உ,கூட்டு.

வசனம்.

இதனை மகேந்திரநகருக்கு சிவவசுரர் விரைந்துசென்ற ரூபதமன் கந்த
 வேளேவிய வேலாலிறந்தானெனச் சொல்லக்கேட்ட ரூரணது மனைவியாகிய பதம
 கோமனையென்பா ஓட்டனே வுயிர் துறந்தாள். மற்றமனைவியரியாவருந் தீயிற்குதித்
 திறந்தனர். இரணியன் தன்மந்தை சேவலுமயிலுமாய் நின்றமைகண்ணெள்ளங்
 கலங்கி மனநொந்து நான்சொன்ன வாசகங்கொல்லாங்கொளாமற்போயினையே?
 என்றுன்னை முன்போற்காண்பன்; அன்புடையானென்று பிறர்சொல்லத் துன்ப
 முடையனாய்த் துயரங்கொண்டழுகின்றேன்; மாற்றலர் வலிகண்டு முன்னைப் போ
 ர்க்களத்திற் காவாதொளித்தேன்? நீ என்கட்புலனுக்குமுன் னேற்றொதொளித்தாய்
 யாருமுன்மகனென்றுசொல்லப் பூமியிற்றோற்றிய என்னையுங்கூட மனங்கொள்
 வாயோ? நிலாத்தடிம்பை நிலையென்று நினைத்துப் பலருங்கண்பெழிக்க

உனக்குஞ் சொல்லாமலோடிப்போய் மறைந்திருந்தேனே. நீ இறந்தபின்னரன் றேவந்தேன். நானேயோவன்பினேனென் றிவ்வாறுபுலம்பி ஆகாயத்தில் வெரு தூரத்திலிருந்துகொண்டு மணந்தளர்ந்து பெருமூச்செறிந்து நான் புலப்பட்டால் பூதர்களென்னைக் கொன்றுதின்று கோபந்தீர்வாரென்று முன்போற் கடலிலொ ளித்தான். பின்பு சுக்ராசாரியையடைந்து போரிலிறந்த தாதையார்க்கும் சகோ தரார்க்கும் மற்றுந் தாய்மார்க்கும் ஈமக்கடனை விதிமுறைசெய்து அங்கிருப்பது துன்பத்திற்கிடமெனத்தணிந்து பரமசிவனைநாடி மோகஷத்தைவிரும்பி ஒருபக்கத் திற் நவஞ்செய்திருந்தான்.

இரணியன்புலம்புறுபடலம் முற்றிற்று.

மீ ட் சி ப் ப ட ல ம்.

மற்றதுகா லத்து மணிதூங் கியபசும்பொற்
பொற்றை புரையும் பொறிமஞ்ஞை மீதுமைகும்
வெற்றிநெடு வேற்கை விமலன் விறலோனைப்
பற்றினெடு நோக்கி யிணைய பகர்கின்றான். (க)

கேட்டி யிதவீர கெடலுற்ற வெஞ்சூர
னீட்டு திருவென்ன விருஞ்சிறையின் முன்வைப்ப
வாட்ட முறுசயந்தன் வாணோர் தமையெல்லா
மீட்டி வருதி யெனவே விளம்பினனல். (உ)

குன்ற மெறிந்த குமரனிது கூறுதலு
நன்றி தெனவே தொழுது நனிமகிழ்ந்து
வென்றி விடலை விடைபெற்றுப் போர்க்களத்தி
னின்று மவுண நெடுநகரத் தேகினனல். (ங)

மீதுபடு திண்டோள் விடலை யறந்திறம்புந்
கோதுபடு தீயோர் குழீஇயநக ருட்புக்துத
தாதுபடு தண்டார்ச் சயந்த மைரருடன்
றீதுபடு வெய்ய சிறைக்களத்துச் சென்றனே. (ச)

செல்லும் விறலோன் றிறத்தாத நனினோக்கி
யல்ல லகலு மரிசுதனும வாணோர்க
ளெல்லவரு மற்புதநீ ரெய்திப் பதம்பூட்டும்
வல்லி பரிய மலர்க்கை குவித்தனரே. (ஓ)

செங்கை குளிக்தே திறலோய் சிறைபபட்ட
நங்க டியரகற்ற நண்ணினையோ நியென்றே
யங்கவர்க ளெல்லோரு மார்த்தெழுந்து கூறுதலு
மெங்கள் பெருமா னிளவ விதுபுகன்றான். (ஈ)

வமமின்கள் வம்பின்கள் வானத்திரெல்லீரு
தும்மை யயர்விதத நொறில்பரிததேர் வெஞ்சூரை
யம்ம வவுண ரனிகத துடனென்கோ
னிம்மெனவே வேலா விதுபோழ் தெறிந்தனே. (எ)

என்றங் கிசைப்ப விமையோ ரதுகேளாப்
பொன்றாது முத்தி புருந்தோ ரெனமகிழ்ந்து
வனரூண் மிசைப்பிணித்த வல்விகளின் மூட்டறுத்துச்
சென்ற ரவுணன் நிருக்கரீங்கினரே. (அ)

வேறு.

துணங்கு தூலுடை யினையவன் முன்செல நெய்தென்ன
வணங்கி னோருடன் சயந்தனுந் தேவரு மவணீங்கிக்
குணங்க ரீண்டிய களத்திடை நணுகியே குமரனாள்
வணங்கி மும்முறை புகழ்ந்தனர் திகழ்ந்தனர் மகிழ்வுற்றார். (ஆ)

குன்றெ றிந்தவ னமரர்பாற் பேரருள் கொடுநோக்கி
நன்றி யிலவன் சிறையிடைப் பலபக னனுகுமறீர்
துன்று பேரிடர் மூழ்கினீ ரீங்கினித் துயரின் நி
யெனறும் வாழ்குதிர் துறக்கமேல் வெறுக்கையி விருந்தென்றான். (கா)

கந்த னிம்மொழி வழங்கலுங் கடவுளர் களிப்பெய்தி
யுய்ந்த னம்மெனப் பின்னரும் வணங்கின ருதுகாண
முந்து தொல்லிடர் ரீங்கியே புந்தியின் முதமெய்தி
யிந்தி ரன்றிருப் பெறநிடு ஞான்றினு மினிதற்றான். (கக)

கண்ட னனறொழு மைந்தனைப் புல்லினன் களிப்புள்ளங்
கொண்ட னன்புற நீவினன் பல்லுகங் கொடியோன்செய்
யொண்ட னோப்புருத் தெய்ததனை போலுமென் றுரைசெய்யா
வண்டா யாரையு முறைமுறை தழீஇயின னமரேசன். (கஉ)

செற்ற மேதரு மவுனர்தங் காவலன் செருவத்தி
லறறை காறுமா வினிந்துடு பூதாத மனிகங்கன்
முற்று மாயிடை வரும்வகை முருகவேண் முன்னுற்றான்
மறற வெலலையிற் றுஞ்சிய கண்மெலாம் வந்தற்ற. (கங)

முஞ்ச தானைக் ளாரப்பொடி குழீஇக்குழீஇ முருகேசன்
செஞ்ச ரணமுனம் பணிந்துதம் மினதொடுஞ் செறிகின்ற
வெஞ்ச லிலலகோ ரெல்லோர்ப புணரியி லெண்ணிலலா
மஞ்ச கான்றிடு நீத்தமவர் தீண்டிய மரபென்ன. (கச)

கருணை யங்கட லாகியோன் கணைகடற் கிறையாகும்
வருணன் மாமுக நோக்கியே வெய்யஞா வைகுமற
முரணு றந்திறன் மகேந்திர நகரினை முடிவெல்லைத்
தரணி யாமென வுணகுதி யொலலையிற் றடிந்தென்றான். (கஞ)

என்ற மாததிரைச் சலபதி விழுமிதென் றிசைவுற்றுத்
துன்று பலலுயிர தம்மொடு மகேந்திரத் தொல்லுரை
யன்று வனமைசோ புணரியு ளழுத்தின னவனிக்கீழ்
நின்று மாயவ னடுவுல குண்டிடு நெறியேபோல். (கக)

ஆன காலையி லறுமுகன் முகுந்தனு மலரோனும்
வானு ளோராகு மிறைவனும் வழுத்தினர் மருங்காக
வேனை வீராகள யாவரும் புடைவா விகழ்பூத்த
தானை யார்த்துடன் சென்றிடச் செருகிலந் தணப்புற்றான். (கஎ)

கலங்கல் கொண்டிடு மகேந்திர வரைப்பினைக் கடந்தேபின்
னிலங்கை மாந்த ரொருவியே யளக்கரை யிகந்தேகி
நலங்கொள் சீருடைச் செந்தியிற் றொல்லேமா நகரெய்தி
யலங்க லஞ்சுடர் மஞ்ஞகின் நிழிந்தன னயில்வேலோன்.

(கஅ)

கேக யததனின் நிழிந்துதொல் சினகரங் கிடைத்திட்டுப்
பாகசாதன னாதியா மமரர்கள் பணிந்தேத்த
வாகை சேரரித் தவிசின்மேல் வதனமு விரண்டெள்ள
வேக நாயக னுலகருள் கருணையோ டினிதற்றான்.

(கக)

வேறு.

சுண்டிது கிகழ்ந்த வெல்லை யிப்பக லவுண ராகி
மாண்டவர் நமர்க ளன்றே மற்றவர் படிவ மூற்றுந்
தீண்டினங் கதிர்க்கை யாலுந் தீர்விதற் கிதுவென் பான்போற்
பூண்டகு தடந்தேர் வெய்யோன் புனம்பெருங் கடலுட் புக்கான்.

(கஉ)

வேலையி னடுவு புக்கு மேவரும் வடவைச் செந்திக்
காலம திறுதி யாகக் கடிதெழீஇக் ககன நக்கிப்
பாலுற விரிந்தி யாண்டும் படர்ந்துகொண் டென்னவந்தி
மாலையம் பொழுதிற் செக்கர் வான்முழு தீண்டிற் றன்றே

(கக)

வேறு.

ஆன்னதொரு போழ்துதனி லாறிரு தடந்தோண்
முன்னவனை நான்முகவ னேமுதலதேவா
சென்னிகொடு தாழ்ந்துகிறி யேங்கனிவ னுன்றன்
பொன்னடி யருச்சனை புரிந்திடுது மென்றார்.

(கஉ)

என்றுரைசெய் காலையெமை யாளுடைய வண்ண
னன்றென விசைந்திட நறைகொள புனல் சாந்தந்
துன்றமலர் தீபமவி தூபமுத லெல்லா
மன்றொரு கணத்தின்மு னைழத்தனர்க னங்ஙன்.

(கஉ)

எந்தையுமை தோர்ந்திட வியம்பிய குமார
தந்திர நெறிப்படி தவாதறு முகற்கு
முந்திய குடங்கர்முதன் மூவகை யிடத்தும்
புந்திமகிழ் பூசனை புரிந்தனர் பரிந்தே

(கஉ)

எஞ்சலி லருச்சனை யியற்றீயினை யில்லோன்
செஞ்சர ணினைத்தமது சென்னிகொடு தாழா
வஞ்சலிசெய் தேத்திடலு மாங்கவரை நொக்கி
நெஞ்சறு மகழ்ச்சியொடு நீடருள் புரிந்தான்

(கஉ)

நீண்டவருள் செய்திடு நெடுந்தகை துமக்கு
வேண்டுகுறை யுண்டெனின் விளம்புகிர்க ளென்னக்
காண்டகைய சூர்முதல் கலைந்தெமை யளித்தா
யீண்டினருள் பெற்றனமி யாதுகுறை மாதோ.

(கஉ)

ஒன்றினி யளிப்பதுள துன்னடியம் யாக்கை
கின்றிடு பகற்றுணையு கின்னிருக முற்கண்
மன்றதலை யன்புற வரந்தருதி யெந்தா
யென்றிடலு நன்றென விரங்கியருள் செய்தான்.

(கஉ)

வேறு.

மலரய னுதியாம் வரம்பி லோரெலாம்
பலர்புகழ் குமாணப் பரவி வைகினை
ருலகினில் யாரையு மொறுத்த தானவர்
குலமென மாய்ந்தது கொடிய கங்குலே.

(௨௮)

கங்குலுந் தாரகா கணமு மாய்ந்திடப்
பொங்கொளி விசியே பொருவி லாதவ
னிங்குள வுலகெலா மீறு செய்திடுஞ்
சங்கர னுமெனத தமியன் றோன்றினன்.

(௨௯)

குணதிசை யமர்புரி கொடிய ருய்ததிடுங்
கணையென விரிகதிர் காட்டி யங்கவை
யணைதலுங் குருதிநீ ரடைந்த தன்மைபோ
லிணையறு செக்கராபெற றிரவி தோன்றினன்.

(௩௦)

அப்பொழு தவ்விடை யமரர் கம்மியன்
கைப்படு செய்கையாற் கந்த வேளொரு
செப்பரு கிகேதனஞ் செய்வித் தீசனை
வைப்புறு தானுவில் வருவிக தானரோ.

(௩௧)

ஆமய முதலிய லவந்து கந்திகண்
மாமலர் மஞ்சன மமிர்தம் வான்கு
றாமணி விளக்கொடு தூபங் கண்ணடி
சாமரை யாதிக ளமரர் தந்திட.

(௩௨)

முழுதொருங் குணர்ந்திடு முருகன் பாவருந்
தொழுதகு மிறைவனுற் றொடர்பு நாடியே
விழுமிய கண்ணுதல் விமலன் ருண்மலா
வழிபடல் புரிந்தனன் மனங்கொள காதுவால்.

(௩௩)

ஆஹ திருவிருத்தம் ௨,௯௬௮.

வசனம்.

பிறகு சண்முகப்பெருமான் வீரவாகுதேவரைநோக்கி, கீர்போய்த் தேவா
கனைச் சிறைவிடுத்து வரக்கடவீரென்று கட்டையிட அவரும் அவ்வாறே மகேந்திர
நகரத்திற்சென்று தேவர்கணையெல்லாம் சிறைவிடுத்தார்; அவர் யாவரும் வீரவாகு
தேவரோடுசென்று குகப்பெருமானைவணங்கி வாழ்த்தினார்கள். அவர்களைநோக்கி
நீங்கள் முன்போலவே உங்கள் செல்வமதுபவிக்கலாமென்றலும், சயந்தன் தன்
தந்தையாகிய இந்திரனைவணங்க, அவன் இவனையெடுத்து மார்போடணைத்து முத்த
மிட்டான். எனைய தேவரும்வணங்க அவர்களையுந் தழுவிக்கொண்டான், பிறகு
சண்முகர் போர்க்களத்தில் இறந்துகிடக்கும் பூதவீரரெல்லாரும் பிழைக்கும்படி
யருள்செய்தலும் அவர்களும் பிழைத்தெழுந்துவாது வணங்கினார்கள். பிறகு வரு
ணையைழைத்து மகேந்திரநகரை யழித்துவிடவேண்டுமென, அவ்வாறே அவனும்

அதனைக் கடலில் மறையச்செய்தான். பிறகு சண்முகப்பெருமான் திருச்செந்து
ரையடைந்து தமது திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்தார். பிறகு தேவர்களெல்
லாரும் இவரை அருச்சுணசெய்தார்கள். பெருமான் உங்களுக்குவேண்டிய தென்
னவென்றுகேட்க, அவர்கள் ருரனைக்கொன்றதே யெங்களுக்குப் பெறுதற்கரிய
பேராயிற்று, இனியாம் ஒன்றும்வேண்டிலேம், தேவரீர் கடைக்கண்பார்வையொ
ன்றே எம்மீதிருக்கவேண்டிவதென்றார்கள். அதன்பிறகு, தாமும் தமது தந்தை
யாகிய பரமசிவனை வழிபட்டுக்கொண்டு அந்தத்தலத்திலே யெழுந்தருளியிருந்
தார். இதுநீர்க்,

மீட்சிப்படல முற்றிற்று.

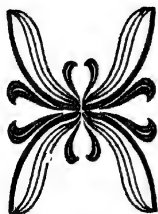

யுத்தகாண்டமுற்றுப்பெற்றது.

ஆக காண்டம் நான்குக்குத் திருவிருத்தம் ஏ,அஇஅ.

கச்சியப்பசிவாசாரியர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐந்தாவது.

தேவகாண்டம்.

—(0)—

திருப்பரங்குன்றுசேர்படலம்.

—❖❖❖❖❖—

இன்ன பண்பிறை சிவனடி வழிபட வியற்றி
யந்நிலைக்கள நீங்கியே யமராகண் முனிவா
தன்ன தானையர் தலைவர்கள் புடைதழீஇச் சாரப்
பொன்னின் மஞ்ஞையி னெருத்தமேல் கொண்டனன் புனிதன் (க)

சீர்த யங்கிய மயூரமே லமர்தருஞ் செவ்வேள்
சார்த லுற்றிடு மாலயன் மகபதி தம்மை
நேர்த லில்படை வீரரை நோக்கியே நீவி
நூர்தி மேலராய் வம்மினம் புடையென வுரைத்தான. (உ)

வேறு.

மற்றது காலையில் வண்டு ழாய்முடிக்
கொற்றவன் முதலிய குழுகுகொ டேவரும்
வெற்றிகொள் வீரரும் வேறு தத்தமக்
குறறிடு மூர்திமே லொருங்குற் றீண்டினார். (ங)

ஞாயிறு கறங்கென நணுகும் பொன்முடிக்
கோயிலின் மருங்கினிற் குழீஇக் குழீஇயிரண்
டாயிர வெள்ளமா மடல்வெம பூதரு
மேயென வெழுந்தன ரெழுந்த பூழியே. (ச)

மிக்குய ரறிஞரை மேவிற் கீழ்மைசெய்
மக்களு மேனெறி யடைதல் வாய்மையே
தக்கதொல் பூதர்கள் சரணந் தோய்தலிற்
புக்கது பொன்னகர் புனியும் பூழியாய். (ஞ)

அழற்றிய பல்கதி ராத பத்திர
நிழற்றிய விண்ணளாய் நியிர்த கேதனங்
குழற்றிய துளைவயிர் கோடு காகள
பிழற்றிய பேரிகை மிகவு மார்த்தவே. (க)

மேக்குயர் வட்டமும் விளங்கு கம்புமாய்
நீக்கமில் கவிக்கை ணிழற்றி மல்குவ
மாக்கிளர் பஃறொடை வானக் கம்பலந்
துக்கிய திறனெனத் தோன்று கின்றவே. (௭)

மேற்றலை கடவிய வெய்யன் வெம்மையா
னேற்றலை யெய்திவா னுணங்க நோன்றிரை
யாற்றலை முயன்றென வனிக வேலையுட்
கோற்றலை யசைவவெண் கொடியின் கானமே (௮)

பாங்கமை பதலையே முதல பல்லிய
மாங்கொலி வழங்குவ வவுணத் தீயரைத்
தாங்கினை யென்றிறை தண்டஞ் செய்திட
வாங்கிய திரைக்கடல் வாய்விட் டொக்குமால். (௯)

கார்தளஞ் சென்னியன் கடவு மாமயில்
கூந்தொறுங் கூந்தொறுங் குலைந்து பஃறலைப்
பார்தளங் கசைதலும் பசலை மூக்கின
லாய்ந்திடு கின்றன வகிலங் குத்தியே. (௧௦)

மூக்குடை யலகினுன் முகிலைக் கீறியே
பூக்கொடு பரலென வருமுப பறறுமாற்
றீக்கிளர் வன்னதோர் செய்ய சூட்டுடைக்
கூக்குரல் வாரணங் கொடிய தாகையால். (௧௧)

இந்நிகழ் வுற்றிட வெழுந்த தானைகண்
முன்னையல் கடைக்குழை மொய்ததுச் சென்றிடப்
பன்னிரு மொய்ப்புடைப் பகவர் மேலவ
னந்நக ரத்தினு மகன்று போயினான். (௧௨)

பொரியரை விளவுகால் புனிற்றுத் தீங்கனி
வருபயன் கொண்டிடாம் வறிது வீழ்ததெனக்
கரியினம் பாரிடக் கணங்க ளார்ப்பினால்
வெருவின வுணர்வில் மயங்கி வீழ்ந்தவே. (௧௩)

சாற்றிடிற் தம்வினை தம்மைச் சூழுமா
லாற்றலில் பெற்றம தலைக்கும் வலவிய
மாற்றருந் துப்புடை வயவர் தானையு
னேற்றுரி முரசினுக் கிடைந்த ழிந்தவே. (௧௪)

சூஞ்சர மெறிந்திடுங் கொலைவல் கோளரி
யெஞ்சலில் கயமுக ரெண்ணில் பூதாசன
விஞ்சிய பிளிற்றொவி வினை மெய்ப்பனித்
தஞ்சின நஞ்செழு வயர்ந்த தேவர்போல். (௧௫)

உரங்குறை போழ்திலயா ரொடுங்க லிலலவர்
வரங்குறை மாண்முக வயவ ரோதையாற்
கரங்குறை வின்றிரீள் கடுங்கண் யாளிபோய்க்
சூரங்குறை சூழலுட் குலைந்து புக்கவே. (௧௬)

வசைபடு பாரிடம் வழக்க வில்வகை
மிசைபடு மூற்றமாய் மேற்கொண் டெற்றன
விசைபடு பாரிட மிடிக்குங் கொட்டினு
லசைபடு கின்றன வமிக்க லானவே. (௩௭)

உரகமு மடங்கலு மொடுங்கி யுட்கியே
வரைகளின் முழைபுக வானத் தார்ப்பன
வரிமுக வீரர்தம் மரவத தன்மையா
லிரிவன புரள்வன வெழிலி யேறெலாம். (௩௮)

காட்டக வெயினர்தங் கல்லென் சும்மையாற்
கூட்டுறை புட்குலங் குலைவுற் றுலெனச்
சூட்டுடை வாரணந் தோகை யார்ப்பது
கேட்டுள நடுங்கினர் கிலேசங் கொண்டுளார். (௩௯)

அரங்குறு மதலைமே லாடு நீரரின்
மரங்களை யலைத்திடு கிவன் மந்திகள்
கரங்குலை வோடுபற காட்டி வாய்வெரீஇ
யிரங்கின சேவலங் கொடியி டுப்பினால். (௪௦)

ஆரண முழங்கொலி யமரர் வாழ்த்தொலி
சீரண விடவொலி சேனைப பேரொலி
காரண மிலலவன் கடவு மாமயில
வாரண வொலிகளான் மறைத லுற்றவே. (௪௧)

இடனுறு குறிஞ்சியி லிணைய தன்மையா
னடவைகொள் பெரும்படை நடுவ ணேகியே
சுடர்பொழி வேலினுன் றாய கூடலின்
குடதிசை யமர்பரங் குன்றை பெய்தினுன். (௪௨)

ஆவதோர் பொழுதினி லங்கண் முன்னுறை
மூவிரு தவத்தரு முளரி யான்முத
லேவரு மெந்தையை யிறைஞ்சி யிவ்விடை
வேவுதி சிறந்ததிவ் வெற்பென் றோதினா. (௪௩)

என்றலு முருகவேள் யாழி மிவ்வரைச்
சென்றிட கிணந்தன மதனைச் செப்பினீர்
நன்றும தெண்ணமு நமது சிந்தையு
மொன்றிய வேயென வுவப்பிற் கூறினான். (௪௪)

மைம்மலை துழனியும் வடிவும் பெற்றுடைக்
கைம்மலை பொழிதரு கடாங்கொள் சாரலி
னம்மலை யேறின னமலை தன்னொரு
செம்மலை யாகிவந் துதித்த சிறபரன். (௪௫)

வற்றருந் திரைக்கடல் வடாது மாதிரப
பொறுமையை துகர்ந்தெனப் பூத சேனைகள்
கொற்றவன் வருபரங் குன்றின் சாரலைச்
சுற்றிய மிசையினுந் துவன்றிப் புக்கவே (௪௬)

காலையங் கதுதனிற் கடவுட் கம்மியன்
மாலுறு கிரிதனில் வரம்பில் னிதியுங்
கோலநற் றெய்வதக் குலமுங் கோயிலுஞ்
சோலையும் வானியுந் துவன்ற நல்கினான். (௨௭)

அத்துனை யெம்பிரா னமரர் கம்மியன்
கைத்தொழி னோக்கியே கருணை செய்துபோய்ச்
சித்திர மறுகிடைச் சேனை வீரரை
வைத்தனன் மந்திர வரைப்பை யெய்தினான். (௨௮)

ஏயின மஞ்ஞகின் நிழிந்து நான்முகன்
மாயவன் மகபதி வயவர் மற்றையோ
ராயினர் புடைவா வவையி னூடுபோய்ச்
சியமெல் லணையிசைச் சிறப்பின் வைகினான். (௨௯)

பரீஇயயல் வந்திடு பங்க யன்முதன்
மரீஇயினர் தமையெலாம் வயின் வயின்றொறு
மொரீஇயின னமரரை யொல்லே யேவினான்
பொரீஇயின ரில்லதோர புனித மேலையோன், (௩௦)

குலக்கிரி பொருவிய குறளின் வேந்தரும்
வெலநகருந் துறலுடை வீர மொய்ப்பனு
மிலக்கரு மெணமரும யாரு மெந்தைதன
மலர்க்கழ றொழுதனர் மருங்கி னீண்டினார். (௩௧)

ஏவலி னியன்றன ரினையர் நின்றிட
மூவிரு பராசர முனிசி றாகஞ்ஞ
சேவலை யுயரிய தேவ நாயகன்
பூவடி யருசசனை புரிந்து போற்றினார். (௩௨)

வழிபடு புதல்வாகள வழுததி நின்றழி
யுழுவலன் போடுகண் ணோடிச் செஞ்சடைக்
குழவிவெண் பிறையினான் கூறுந் தொல்லருண்
முழுவது கினைந்தனன் முற்று ணர்ந்துளான். (௩௩)

சலம்புரி யும்பரா சரனெ னும்முனி
குலம்புரி தவமெனுங் குமரா தேர்வுறப்
புலம்புரி போதகப பொருண்மை யாவையு
நலம்புரி குமரவே ணவினறு வைகினான். (௩௪)

பொருவரு மகேந்திர புரத்தை நீங்கியே
தரணியில் வந்தவா சாற்றி னுமினிப்
பெருமைகொ ளிந்திரன பெண்ணை யெம்பிரான்
நிருமணஞ் செய்திடுஞ் செய்கை செப்புவாம். (௩௫)

வசனம்.

குமரநாயகன் இவ்வாறு சிவார்ச்சனைசெய்து வழிபட்டபிறகு, மயில்வாகனத்திலெழுந்தருளி, பிரமன் முதலிய தேவர்களும் வீரவாகுதேவர் முதலியோரும் தம்மைச் சூழச்சென்று திருப்பரங்குன்றத்தையடைந்தார். அவ்விடத்தில் தெய்வததச்சனல் படைக்கப்பட்ட அதிவிநோதமான திருமானிகையிற்சோந்து, தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கும் வீரவாகுதேவர் முதலானவர்களுக்கும் ஆமைக்கப்பட்ட விடுதிகளில் அவர்களைச் செல்லக்கட்டினையிட்டு, இனிது வீற்றிருக்கையில், பராசர முனிவன் மக்கள் அறுவரும் முன்னே நம்பெருமான் கட்டளையிட்டிருந்தபடியே அப்பெருமானது திருவடியை அர்ச்சித்துநின்றனர். அவர்களைக் கடாக்ஷித்து, அவர்களுக்கு வேதசிவாகமாதிகளின்முடிவாகிய மெய்ப்பொருளை உபதேசித்தருளினார். இதுநிந்த,

திருப்பரங்குன்றமேர்ப்படலம் முற்றிற்று.

தெய்வயானையம்மை திருமணப்படலம்.

காபந்திதி தம்பகை கடந்து பொன்னகர்
வேந்தியன் முறையருள் வேறகை வீரற்குக்
கூந்தலஞ் சிறுபுறக் குஞ்சு ரந்தனை
யீந்திட மகபதி யிதயத் தெண்ணினான். (௧)

விருத்தம தாகுமிவ விழைவை யீந்திரன்
திருத்தகு மாலயன் றேவர் தேர்வுற
வுரைத்தனன் வினவலு முவகை பெற்றுநின்
கருத்துநன் றுலெனைக் கழறன் மேயினான். (௨)

பன்னிரு மொய்ப்புடைப பகவன் பாற்படப்
பின்னைஞ் சுரிசுழற் பிடியும் பொய்கைவாய்
முன்னுற வருந்தவ முயன்று வைத்தன
ளின்னுழி யதன்பய நெய்திற் றேகொலாம். (௩)

கயலுறழ் விழியுடைக் கடவுள் யானையை
வியலவரை யெறிந்திதி வேற்கை யண்ணலுக்
கியலபுளி வதுவைவா லீதற் கிவ்விடை
முயலுதி கடிதென மொழிந்து வைகினார். (௪)

மறமது போழ்தினின் மகத்தின் செம்மலோ
ரொற்றனை நோக்கியே பொல்லை மேருவாம்
பொற்றையின் மனைவியைப் புதல்வி தன்னுட
னின்னூறியில் விளித்தனை யேகு நீயென்றான். (௫)

என்றலுந் தூதுவ னிசைந்து மேருவிற்
சென்றனன் புலோமகைத் தெரிவை முன்புபோய்
சின்றனன் வணங்கின னினது சிந்தைபோ
லொன்றிய கேளென வுரைத்தன் மேயினான். (௬)

மாண்டனன் வெய்யஞர் மதலை தன்னொடு
சேண்டொட ரமரஞஞ் சிறையி னீங்கின
ராண்டலை யுயர்த்தவ னனிகந் தன்னொடு
மிண்டனன் திருப்பரங் குன்ற மேயினான். (௭)

கின்றிட வரையது நினது நாயக
ஐனறனை மகளொடு மொல்லை யிற்பரங்
குன்றிடை யிருக்கையிற் கொண்டு செல்கென
வின்மெனை விரித்தன னேகு நீயென்றான். (௮)

அம்மொழி வினவலு மணங்கி னல்லவள்
விம்மித முற்றனள் விழும் நீங்கின
ளெம்மையு மில்லதோ ரின்ப மெய்தினுள்
கொம்மென வெழுந்தனள் குமரி தன்னொடும். (௯)

புடையுற வணங்கினர் போற்றி மேருவி
னிடையுறு புலோமசை யேம மாகியே
யடலயி ராவது வாளை மேற்கெடு
மடமக டன்னொடும் வானத தேகினுள். (௧௦)

பொருப்பினுண் மேலதாய்ப் புலியிற் பேர்பெறுந்
திருப்பரங் குன்றிடைச் சென்று தேவர்கோ
னிருப்பதோர் மந்திரத தெய்தி வைகினுண்
மருப்பிரண் டுடையதோர் வார ணத்துடன். (௧௧)

உறையுமவ் வெல்லையி னுயர்ம கேந்திரச்
சிறையினு மகன்றிடு தெய்வத் தையலா
ரிறைவியைப் பெற்றன மியாமுயந் தோமென
முறைமுறை வணங்கினார் முகிழ்த்த கையினார். (௧௨)

சேணுறு மெழிலிவாய் திறந்த மின்னுவைக்
காணுறு கின்றதோர் கலாப மஞ்ஞைபோன்
மாணுறு புலோமசை வரலு மாதரா
ரேணுறு கின்றன ரேமம் பெற்றுளார். (௧௩)

கண்டனன் மதலையுக் கருணை யாற்றழி இக்
கொண்டனன் மகிழ்ந்தனள் கொங்கை பாறுக
விண்டனள் கவற்சியை வெறுமை யுற்றாளோர்
பண்ணு பெருகிதி படைத்த பான்மைபோல். (௧௪)

ஆடுறு பசியினோ ராக்கங் கண்டுழி
நீடுறு முவகையா னிறைவு பெற்றென
மாடுறு புலோமசை வடிவங் காண்டலுங்
கூடினார் தன்மையுந் குரிசி லெய்தினான். (௧௫)

வேறு.

அப்போது லானோர் குழுவோடயி ராணி கேள்வன்
செப்போது கொங்கை மகடேமணஞ் செப்பன் முன்னி
யொப்போது நீர்மை யிலதா மொருவன் கழற்கே
கைப்போது தூவிப் பணிந்தேகித் கழற லுற்றான். (௧௬)

கன்னின்ற மொய்ம்பி னவுணக்களை கட்டல் செய்தா
யிந்நின்ற தேவர் சிறைமீட் டணியென் றனகரு
முன்னின்ற தொல்சீர் புரிந்தாயது முற்று நாடிச்
செய்ந்நன்றி யாகச் சிறியென்செயத் தக்க துண்டோ. (௧௭)

முந்தே தமிழேன் பெறுமங்கை யிம்மொய் வரைக்கண்
வந்தே யமர்வா எவடண்ணை வதுவை செய்து
கந்தே புரைநின் பெருந்தோளிற் கலத்தி யாங்க
சூய்ந்தே பிறவிப் பயன்பெற்றன மோங்க வென்றான். (௧௮)

என்னுந் துணையி லமரேசனை யெந்தை நோக்கி
யந்நங்கை தானு மிகநோற்றன ளாத லானீ
முன்னும் படியே மணநாளை முடித்து மென்னத்
தன்னுந் கடந்த மகிழ்வெய்தித் தருக்கி நின்றான். (௧௯)

வடிக்கொண்ட வொள்வேற் படைநம்பி தன்வார் கழறகான்
முடிக்கொண் டடியேஞ் சிறந்தேங்கண் முதல்வ வென்னாக்
கடிக்கொண்ட வாய்தற் புடைவந்து கணிப்பில் காத
நொடிக்கொண்ட போழ்திற் படர்நூதரை நோக்கி னானல். (௨௦)

முன்னுகி யுள்ள பலதாதர் முகத்தை நோக்க
வன்னு ரெவருந் தொழுதே பொன்னடி வணங்கி
யெந்நா யகனை தமிழேஞ்செய் வதென்கொ லென்னப்
பொன்னு டிடையா னில்தொன்று புகல லுற்றான். (௨௧)

மூவர்க்குண் மேலோன் கிரிசேர்முசு குந்த னுதிக்க
நாவற் கடவுட் டலைவர்க்குக் ககன மேவுந்
தேவர்க்கு மேனைத் திசையோர்க்கு முனிவ ராயோ
ரேவர்க்கு மெந்தை மணநாளை யெனச்சொல் வீரால். (௨௨)

கந்தக் கடவுண் மணத்தன்மை கழறி வல்லே
யிந்தப் பொருப்பி னிடையாவரு மீண்டும் வண்ணந்
தந்திட் டிடுங்க ளெனவாசவன் சாற்ற லோடு
மந்தக் கணத்திற் றொழுதொற்ற ரகன்று போனார். (௨௩)

வேறு.

போனபொழு திற்புலவர் செம்மல்புலன் மிக்க
வானவர்கள் கம்மியனை வல்லையில் விளித்துக்
கானமர் கடம்புபுனை காளைதன் மணத்துக்
கானசெயன் முற்றுற வமைத்தியிவ னென்றான். (௨௪)

புலவன துளங்கொடு பொருப்பினொரு சாரி
னிலமிசை வரைப்பக னிதிக்கொடு விதித்துக்
குலமணி குயிற்றிநனி கோலம் தியற்றி
வலனுயர் சிறப்பினொரு மண்டப மமைத்தான். (௨௫)

மேலைநில முற்றுற விதானவகை போககி
மாலையொடு பலகவரி வானுறுகில்க் கேக்கி
யாலய நனந்தலையி லாறுமுகன வைக
நாளின்முறை நாடியொரு நோன்றவி சமைத்தான். (௨௬)

வேதநெறி தந்திடு விசாகனயல் வந்த
மாதவன் விரிஞ்சன்முதல் வானவர்கள் யாரு
மேதிலரும் வைகலியல் கின்றவிடை தோறு
மாதனம் வரம்பில வமைத்தன னிமைப்பில். (௨௭)

மன்றல்பயில் கின்றவது வைக்களன் மருங்கிற்
குன்றுபுறா பல்சிகர கோபுரம் வகுத்தா
னன்றிமணி மண்டப மளப்பில வமைத்தா
னின்றியமை யாப்பொதுவு மெண்ணில் விழைத்தான். (௨௮)

காலம்வரை யாதுகரு துற்றபொழு தெல்லாஞ்
சாலவெவர் கண்ணுநனி தம்பயன் வழங்குஞ்
சோலைமலர் வாவிசுள் சுணைத்தொகை தொகுத்தா
னேனும்வது வைக்குரிய வேனவு மளித்தான். (௨௯)

அவ்வகை யெலாம்புலவ னங்கனம் வகுப்பச்
செவ்விது தெரிந்துவகை செய்தமார் செம்மன்
மெய்வதுவை யாற்றும்வழி வேண்டுகர ணங்க
ளெவ்வெவையு மங்கனொ ரிமைப்பில்வரு வித்தான். (௩௦)

தேவர்முதல் வன்றனது செய்கையிது நிற்க
வேவல ரிசைத்திடலு மிவ்வதுவை காணக்
கோவியல் புரிந்தமுசு சூந்தனெனு நேமிக்
காவலன் வரும்பரிசு கட்டினாசெய் கிற்பார். (௩௧)

கல்லருவி தூங்குகயி லைப்பொழிலின் மேனா
ளல்லுறழ் மிடற்றவனு மம்பிகையு மாக
வெல்லையின் மகிழ்ச்சியொ டிருப்பமுசு வீட்டம்
விலலுவ மரந்தொறும் வியன்சினையி லுற்ற. (௩௨)

முற்றுணர் கருத்தின்முனி வோர்களுன முன்கார்
துற்றிடு முசுக்கலையு ளொன்றிருவர் மீது
மற்றொருவில் வத்திலை வரம்பில பறித்துத்
துற்றிடுவ தென்னனனி தூர்த்துளதை யன்றே. (௩௩)

தூர்த்ததொரு காலேதனிற் சுந்தரிபொ ருளாய்ச்
சீர்த்திடலு மாங்கவன் செயற்கைதனை யண்ணல்
பார்த்துநமை யீண்டெவழி பட்டுளது தன்னை
வேர்த்திடுவ தென்னிது விடுத்தியினி யென்றான். (௩௪)

என்றிடலு மம்பிகை யிகற்சின மிலாளாய்
நன்றருள் புரிந்திடலு ஞானவடி வானேன்
வன்றிறன் முசுக்கலை மனத்திரு ளகற்றி
பொன்றியமர் வாலுணர் வொருங்குதவி னானல். (௩௫)

மெய்யுணர்வு சேர்தலும் வியன்சினையி னின்று
மொய்யென விழிந்துமுசு வுட்குவா லெய்தி
யையணையு மாய்தணையு மார்வமொடு தாழ்ந்து
பொய்யடியு னேன்பிழை பொறுத்தினொ லோடும். (௩௬)

பிழையிதென வச்சமொடு பேசலெமை யீண்டே
விழுமியதொர் கூவினையின் மெல்லிலைக ளிட்டு
வழிபடல் புரிந்தனை மனுக்குல முதித்து
முழுதுலகை யாளுகென முன்னவன் மொழிந்தான். (௩௭)

வேறு.

அம்மொழி தேர்தலு மாயதொர் கள்வன்
கைம்மிக லுற்ற கலங்களு ரெய்தி
விம்மி யிரங்கி விதிர்ப்பொ டெழுந்தே
யெம்மிறை வற்றொழு திவ்விவை செபபும். (௩௮)

நுங்களை வைகலு நோக்கி யுவப்பா
யிங்குறை கின்ற திகந்து நிலம்போய்
மங்குறு செல்வ வலைப்படு வேனே
லெங்கள் பிரான்பினை யெங்கன முய்கேன். (௩௯)

என்னலு மன்னதை யெம்மிறை கேளா
கின்னுள நன்று கிலத்திடை வைகிப்
பின்னிவண் மீள்குதி பேதற லெய்தி
முன்னலை யாது முசுக்கலை யென்றான். (௪௦)

பொய்ம்மறை யான புலாலுடல் போற்றி
யம்மையில் வாழ்விடை யற்றமு ருமே
யிம்முக னேடுற வெற்கரு ளென்னு
மெய்ம்முசு வின்கலை வேண்டிய தன்றே. (௪௧)

அற்றமி லவ்வர மைய னளிக்கப்
பெற்றருள் கொண்டு பெருங்கயி லாயப்
பொற்றை யகன்று பொருக்கென விம்பர்
மற்றொர கணத்தினில் வந்தது மன்றே. (௪௨)

ஆரஞர் மூழ்கியு மாக்க மிழந்தும்
வாரி சுருங்கியும் வாய்மை நிறுத்தித்
தாரணி யாளரிச் சந்திர னென்போ
னோர்மரு மானென வேயுதித் தன்றே. (௪௩)

மாமுக மேமுசு மற்றுள வெல்லாங்
காமரி லோதரு காட்சிய தாகிக்
கோமுறை சேர்முசு குந்த னெனுவோர்
நாம வியற்பெயா நண்ணிய தன்றே. (௪௪)

ஆய வழிப்படு மம்முசு குந்தன்
றாயபொ லன்முடி தொன்முறை ருடி
மாயிரு ஞால வளாகம துள்ள
தேயமெ லாமொர் செகிற்கொடு காததான். (௪௫)

ஓவறு சீர்க்கரு ஆரிடை மேவிக்
கோவிய லோம்புறு கொள்கைய னாகிக்
தேவரை யேவல்கொள் சீாகெழு ரூரன்
காவலி னானை கடக்கல னுற்றான். (௪௬)

சொற்றிறன் மேதரு ரூரோனும் வெய்யோ
னுற்றிமெ வைப்பினி லோரிடை தன்னின்
மற்றொ ரிளம்பிறை வைகிய வாபோற்
கொற்றவ னுமுசு சூந்த னிருந்தான்.

(௪௭)

ரூரனை பெந்தை தொலைத்தது கேளா
வாரஞர் நீங்கி யருஞ்சிறை பெற்ற
மேருவ தென்ன வியன்மிடல் பெற்றுச்
சீரிறை மாட்சி செலுத்தி யமர்ந்தான்.

(௪௮)

வேறு.

அமரு மெல்லையி னரசன் முன்னோ
யிமைய வர்க்கிறை யேவு தூதர்போய்க்
கமல மன்னபொற் கழலகள் வாழ்த்தியே
தமது வன்மையார் சாற்றன் மேயினார்.

(௪௯)

உனது நண்பனு யுறுபு ரந்தரன்
றனது தூதர்பார் தாவில் சீர்பெறீஇ
நினது சற்றமு நீயும் வாழிகே
ளினிது மங்கல மிசைப்ப வெய்தினேம்.

(௫௦)

அடாத தீமைசெய் தமரர் தஞ்சிறை
விடாத ரூரனை வீட்டி வேலவன்
வடாது பூமிவாய் வந்து கூடலின்
குடாது சேர்ப்பாற் சூன்றில் வைகினான்.

(௫௧)

கொற்ற வேற்படைக் குறார் கிந்திரன்
றெற்றெ னாதருந் தெய்வ யானையை
யிறறை சென்றபி னீகின் றுனிது
சொற்றி மெப்படி தூண்டி னானைமை.

(௫௨)

மாறி லாதவவ் வதுவை காணநீ
யிறில் சேனையோ டெழுந்து தென்றமிழ்க்
கூறு சோப்பரங் சூன்றற் தன்னிடைச்
சேறி யாலெனாச் சிலத ரோதினார்.

(௫௩)

ஓத வன்னவ னுவகை சிந்தையின்
மீது பொங்குற மெய்ப் பனித்தெழீஇத
தூத ரைத்தழீஇச் சோப னம்மிகற்
கேது மில்லையா லீயு மாறென்றான்.

(௫௪)

ஈண்டை மாந்த யாவு நலகுனோ
காண்ட குங்குடை கவரி நலகுனோ
வாண்டி ருந்தவென் னரசு நலகுனோ
வேண்டி கின்றதென் விளம்பு வீனொன்றான்.

(௫௫)

கோதில் சீர்முசு சூந்த னிர்தவா
ரோது மெல்லையி லுவகை யுற்றவ
னாத ரத்தின தளவை நோக்கியே
னாத ராயினோர் வியந்து சொல்லுவார்.

(௫௬)

சொல்லி னைப்படுந் தூதர்க் கிவ்வெலா
மொல்வ தன்றிவை யுதவிற் றொக்குமால்
வல்லி னாந்துநீ வாச வன்முனஞ்
செல்வ தேயெனச் செப்பிப் போயினார். (௫௭)

போய தூதுவர் புலியின் மன்னவ
ராயி னோர்க்கெலா மாறு மாமுகச்
சேய வன்மணஞ் செப்பி மாதிர
மேயி னோர்க்குமிங் கிதுவி ளம்பினார். (௫௮)

அகல்வி சும்பிடை யல்க லும்படர்
பகல வன்முதற் பகவர் யாவர்க்கு
மிகலின் மாதவ ரொவர்க்கு மிச்செயல்
விகல மின்றியே விளம்பி யேகினார். (௫௯)

வேறு.

ஆய காலையின் முசுருந்த னப்பதி தன்னின்
மேயி னார்களுந் தன்பெருஞ் சேனையும் வேற்கை
நாய கன்மணங் காணிய முன்னரே நடப்பான்
பாய்ம தக்கரி மிசைமுர சறைந்திடப் பணித்தான். (௬௦)

அந்த நீர்மையை வள்ளுவ னகன்கரு ளூர்
றந்தி யின்மிசை யேறியே தனிமுர சறைந்து
முந்து சீர்க்கம லாலயத் தரன்விழா மொழிந்தே
யிந்தி ரன்றிரிந் திடுதல்போற் றிரிந்தன னிசைத்தான். (௬௧)

வேறு.

ஆனதோர் பொழுதிலந் நகரின் மாக்களுஞ்
சேனையின் வெள்ளமுந் திசைக ளின்புறம்
போனதோர் பெரும்புறப் புணரிக கேகுறு
மேனைய கடலென வெழுத லுற்றவே. (௬௨)

எண்டிசை யாற்றுவ விபங்க ளாதவி
னண்டமுந் தாங்குவா னயன்ப டைத்தென
விண்டொட லின்றிமெ வேழ மெண்ணில
கொண்டல்கள் குழிபோற குலவச் சென்றவே. (௬௩)

வால்கிளர் கற்றையு மதர்வை நோக்கமும்
பால்கிளர் செவிகளும் பழிப்பில் சென்னியுங்
கால்கிளர் செலவுமாய்க் கால்கள் சென்றென
மேல்கிளர் புரவியின் வெள்ளஞ் சென்றவே. (௬௪)

ஐயிரு திசையினு மணிந்து செல்வன
கொய்யுளை வயப்பரிக் குழாங்கள் பூண்டன
வெய்யவ ருதித்தென விளங்கு காட்சிய
வையமெண் ணில்லன வையம் போந்தவே. (௬௫)

வலிபுணர் யாக்கையர் வயங்கொள் வாகையர்
கொலைகெழு பல்படைக் கூட்டுண் வாட்கையர்
புலியுறம் மானவப் பொருந் ராயினார்
நிலைவாச டம்மொடு தழுவிப் போயினார். (௬௬)

அடல்வலி மாணவ ரங்கை யேந்திய
படைவகை மின்னுவ பல்லி யங்களு
மிடியொலி காட்டிவ வீண்டு தானையுட்
கொடிநினை விசம்புதோய் கொண்ட லாயவே. (௯௭)

தாளுறு கழலினர் சரம்பெய் தூணியா
தோளுறு வில்லினர் தொடையற் குஞ்சியர்
வாளுறு தடங்கணர் மருங்கு மன்மத
வேளென வொருசில் வீர ரேகினார். (௯௮)

கறுத்திடு பலகைவாட் கையா சாலிகை
பொறுத்திடு மெய்யின ராகிப் போகுவார்
மறுத்தவர் மதிமுக மாதா நாட்டவே
லொறுத்திடு நமமையென் றுன்னி னார்கொலோ. (௯௯)

அடைந்திடு துன்பெலா மாற்றி யம்புவி
மடந்தைமுன் செய்திடு மாத வத்தினார்
றொடாந்திடு பிடியினர் தொலைய பூமிசை
நடந்தனா வரம்பிலா நகைமென் கொம்பினார். (௧௦௦)

ஏரகன் மணந்தனக் கெய்து மாசையால்
வாரக முலையுடை மடந்தை மார்பலர்
பாரக மலிதரப் பரவிப் போயினா
தாரகை விண்ணெறி படருந் தனமைபோல். (௧௦௧)

இடையிடை கால்களும் யாறுஞ் சேர்தலிற்
படியிசை நடந்திடு பாவை மார்களை
விடலை னேந்தியே மெல்ல வேகினார்
கடவினும் பெரியதாந் காம மூழ்குவார். (௧௦௨)

தந்திக ளின்மிசைத் தைய லாருடன்
மைந்தாக னோகினார் மாநி லந்தனி
லந்தமில் சீரயி ராணி தன்னொடு
மிந்திரர் போவதோ றியறகை போலவே. (௧௦௩)

அதிர்குரம தேர்களி லரிவை மாருடன்
கதுமெனப் போயினர் கணிப்பில் காணையர்
மதிமுகத தாருடன் வரம்பில் வெய்யவா
முதுவரைச சிகரமேன் முடுகிச சென்றென. (௧௦௪)

கூற்றினை வென்றிடுங் கொலைக்க னூர்சில
ரேற்றமில் பிடியிசை யேறிப் போந்தன
ராற்றல தின்மையா லவந் டைக்குமுன்
ரோற்றன நாணியே சுமத்தல் போன்றவே. (௧௦௫)

காமரு கொங்கையாற் கரிம ருப்பினை
யேமுற வென்றுளார் யானைக் கோடுகண்
மாமருங் கடைதனு மருண்டக் கோடினார்
தாமுதம் செய்யினை கம்மைச் சூழ்ந்தென. (௧௦௬)

விரிதரு சேனையில் விண்ணிற் பாய்தரு
பரிகளின் மடந்தையர் பலரங் கேகினார்
கரையறு மமரர்கள் கடைந்த பாற்கடற்
றிரைதனில் வருபல திருவைப் போலவே. (௭௭)

மேகம துற்றி மின்னின் மீமிசைப்
போகிய சிலையொடும் போந்த தன்மைபோற
பாகினை யன்வசொற் பாவை மார்நர
வாகன மவைகளின் மருவி யேகினார். (௭௮)

அவிகையின் முழுமதி யளிப்பப் பலபொறி
குவிக்கையி லம்புயங் குலவிச் சென்றெனக்
கவிகையி லாதபங் கரப்ப மூடுபொற்
சிவிகையி லேகினார் தெரிவை மார்சிலா. (௭௯)

வேறு.

பரதனங் கவரு மல்குற பரததையா தமமைப் பாரா
விரதநன் முனிவா தாமும் வேதியா பலரு மீண்டிச்
சுரதநன் புடைய ராகும் கணிகையர் தோளாற றுளா
லுரதநன் தன்னாற் றுக்க வுளைந்துளைத் தொதுங்கிப் போனா. (௮௦)

வேண்டிய மாறநங் கொள்ளாள் வெகுண்டுசென் றிடுவாண் முன்ன
மாணடொரு மதமால் யானை யடர்த்துவந் திடலு மஞ்சிப்
பூண்டிடு புலவி நீங்கிக் கணவனைப் புல்லிக் கொண்டா
டுண்டரு தோளி னுனு மிபத்தினைத் தொழுது கின்றான். (௮௧)

ஏமருங் கலாப மஞ்ஞை யினமெனச் செல்லு மாதர்
மாமருங் கிறுங்கொ லிறஞன் மதனா சிறக்கு மென்றே
காமருங் கவறசி கொளாக கரத்தினு லவரைப் புலவித்
தாமருங் காசுப் போனா தார்முடி யினைய ரானோர். (௮௨)

கணவனந பிழைதைய யுன்னிக் கனன்றிடுங் கணவன் றோகி
யனைவுறு நீரமை யுன்னி யழுங்குறு மமல மூரத்தி
மணவினை தன்னை யுன்னி மகிழ்ந்திடு மிவவா ருகிப்
புணாகயிற றாசல் போலுய புந்திகொண் டொருத்தி போனாள். (௮௩)

கையிலா கைகள் பெற்றுங் காலிலா கால்கள் பெற்று
மொய்யிலா மொய்கள் பெற்று மூங்கைகண் மொழியைப் பெற்று
மையல்சோ குருட ரானோ வாள்விழி பெற்றுஞ் சென்ற
வையன்மே லுள்ளம் வைத்தார்க் கனையதோ வரிது மாதோ. (௮௪)

விடந்தரு வேறக ணல்லாள் வெளிப்படி கொங்கை தன்னைப்
படந்தனின் மறைத்த லோடும் பாங்கிலோர் காளை பாராத்
தொடாந்தன னவன்பின் போனா னுணைமுலைப் படத்திற சிக்கிக்
கிடந்ததன் மதியை மீட்கக் கிலேசமோ டேகு வான்போல். (௮௫)

நெய்தலுங் கமலப் போது நீலமு நெடுநீர்ப் பெய்கை
கொய்தனா குமர ரானோர் கொடுங்குழை மடந்தை மார்தங்
கைதனிற் கொடுத்திச் செல்வார் கன்னியீ ரிவையோ துங்கண்
மைதிகழ் விழிக்குத் தோற்ற மலரெனக் காட்டு வார்போல். (௮௬)

அரிசன மேனி நல்லா ளாணிதுகி லசைவின் சீராம்
கரிசன மன்ன கொங்கை காண்டலுந் தளர்த்தோர் காளை
தெரிசனந் தன்னி லீதென் சிந்தையைப் பிணித்த தென்றூற்
பரிசனந் தனிலென் னாமோ வென்றுயிர் பதைத்து நின்றான். (௮௭)

கற்பக வல்லி யன்னு ளொருத்திதன் காதன் மூழ்கி
யற்பக லேவல் செய்வா னாங்கவள் செல்லும் போதிற்
பொற்புறு படாத்தி னீங்கிப் பூண்முலை சிறிது தோன்றப்
பற்பக னோற்று வேண்டும் பரிசில்பெற் றுரை யொத்தான். (௮௮)

ஒப்பிலா வொருவேற் காளை யொள்ளெயிற் றாறு தாங்கித்
துப்புறு பவளச் செவ்வாய் திறக்கலள் சொல்லு மாடா
ளபபடி யொருத்தி வெவல்ல வநங்கவே ளமுதம் வைத்த
செப்பினிற் குறியுண் டாங்கொ றிறக்கலீர் சிறிது மென்றான். (௮௯)

புடைதனி லொருத்தல் புல்லப் போவதோர் பிடியின் மேவு
மடவரல் வெருவ லோடு மற்றது கண்டோர் வள்ள
லிடையக நேரு மாவும் யானையும் படையுங் கொண்டா
கடகரி யொன்றற் கஞ்சங் காரணம் யாதோ வென்றான். (௯௦)

ஆழியி லமுதம் பொங்கி யலையெறிந் தொழுகிற்மென்ன
வேழிசை நரம்பு கொண்ட மகரயா ழிசையப் பண்ணி
வேழமுந் தேரு ழார்ந்து விறலிய ரோடு பாணர்
நீழலும் பருந்து மென்ன நெறிப்பட விசைத்துப் போனார். (௯௧)

வெங்கரி துதலி லப்பும வீரசிந் துரம்வில் வீச
மங்கையர் மைந்தர் பூணும் படைகளும் வயங்க மாடே
தொங்கலுங் கவிகைக் காடெ் துவசமு மிருளைச் செய்யக்
கங்குலும் பகலு மாலேக் காலமும் போலு மாதோ. (௯௨)

கொக்கரை படகம் பேரி குடமுழாக் கொம்பு காளர்
தக்கைதன் னுமைத டாரி சல்லரி நிகராளர் தாளர்
மெய்க்குது றுடியே பமபை வேறுபல் லியமுந் தாங்கி
மைக்கடல வாய்விட் டென்ன வரமபிலோ ரியம்பிப் போனார். (௯௩)

ஆரண முனிவர் தாழு மமரரு மகல்வான் செல்வார்
சீரணி முசுருந் தன்மேற் றிருமலீர் சிதற லுற்றா
காரண மில்லா வள்ளல் கடிமணந் தாழுங் காண்பான்
ரூரணி தன்னிற் செல்லுந் தாரகா கணங்கொ லென்ன. (௯௪)

இன்னன சனங்க ளீண்டி யெங்குமா யேகு மெல்லைத்
தன்னுறு கிளைஞர் தாமுந் தந்திரக் கிழவர் யாரு
முன்னொடு பின்னும் பாங்கு மொய்த்துடன் செல்லத் தானோர்
பொன்னெடுந் தேர்மேல் கொண்டு முசுருந்தன் போத லுற்றான். (௯௫)

வேறு.

அடவியு மிகந்தன என்கனி நாட்டுட
னிடையிடை யடுக்கலும் யாறு நீங்கினுள்
படர்தலு மவன்வழிப் பரிதி நாயக
னடுவுறு முச்சிமே னண்ணி னுனரோ. (௯௬)

அண்ணலம் படைகளு மளப்பின் மாக்களு
முண்ணெகி முவகையோ டொல்லை வந்திடத்
தண்ணிழல் வெண்குடைத் தரணி காவலன்
பண்ணவன் மேவுறு பரங்குன் றெய்தினான். (௯௭)

முசுமுக முடையவன் முன்னர் வந்துழி
வசுமதி யீறைபுரி மன்ன ரேவரு
மசைவறு திருவொடு மனிகந் தன்னெடுந்
திசைதொறுந் திசைதொறுஞ் சென்றங் கெய்தினார். (௯௮)

முறைநெறி யாற்றிடு முசுஞ் தன்முத
விறையவர் யாவரு மீண்டு தானையுந்
குறைதவிர் சனங்களுங் குன்றஞ் சூழ்ந்து
நிறுவின ரொன்றிய நெஞ்சங் கொண்டினார். (௯௯)

புழையுறு கரங்களாற் போத கஞ்சில
வுழைவரு பிடிதனக் கும்பா தாருவின்
குழைகளை முறித்தன கொடுத்திக் கோட்டினான்
மழைமுகில் கீறியே வாரி நல்குவ. (௧௦௦)

படாசிறை நீங்கிய பராரை வெறபெலா
மடிகளி னொற்றியே யசைந்து போர்தெனக்
கடிகமழ் மும்மதக கரிக னோர்சில
விடலருந் தனையொடு மெலலச சென்றவே. (௧௦௧)

மூடுறு கணமுகின் முழக்க றுத்தோர்
கோடுயா குன்றினைக் குறித்து நோக்கியே
யீடுறு திசைக்கரி யீதென் றுன்னியே
போடுவ ததனமிசை யொன்றொ யானையே. (௧௦௨)

வேறு.

கலைபக லல்கு லார்பாற காதலான் முயங்கி வல்லே
யுலைவுறு சேக்கைப போரி லுடைந்திடு குமர ரோபோன்
மலைபொரு பிடிசு னோடு மலைந்துதம மதநீர் சிந்தி
கிலையழி வெய்தி வெள்கி நின்றதோர் நெடுநல வேழம். (௧௦௩)

உடம்பிடி புரையு மொண்கண் மோகிணி யொருத்திக் காகத்
திடம்படு மவுணர் யாருந் திரண்டின் சென்ற வாபோன்
மடம்படு பிடியொன் றேக மையன்மேல கொண்டு மாடே
கடம்படு மொருததல் வேழங் கணிப்பில படர்ந்த வன்றே. (௧௦௪)

காழூற்ற தந்த மின்னக் கபோலத்து மதநீர் கீழ
ஐழிப்பே ருருமுத தன்னை யுமிழ்ந்தென வொலியீக் கொள்ளக்
கேழூற்ற மணியில் வென்னக் கிளர்ந்து லோடை பொங்க
வேழத்தி னினாக ளெல்லா மேகம்போ லுலாவு கின்ற. (௧௦௫)

இருநெடு விசுமீற் செல்லு மெழிலியை யெயிற்றூற் பாய்ந்து
சொரிதரு புனை வாரித் துதிக்கையால் விசுகின்ற
பருமணி யோடை யானை பாய்தினைப் பரவையேழும்.
அரதல மெடுத்தசு சிந்துங் கண்ணுதற் களிது போலும். (௧௦௬)

கன்றொடி பிழிகள் சூழக் கடாம்படு கைமமா வொன்று
நின்றிடு கந்திற் சேர்ந்து நிகளத்தோ டமர்ந்த நீர்மை
குன்றுகள் புடையிற் சுற்றக் குருமணி நீலப் பொற்றை
யொன்றொரு தமிழ் தாகி யுற்றவா ரொத்த தம்மா. (௧௦௭)

எருத்தமே விடிக்கும் பாக ரிசைக்குறி கொள்ளா தாகி
மருத்தினும் விசைமேற் கொண்டு வன்கரித் தண்ட நோக்கி
யுருத்திடு கொடுஞ்சொற் றாய ரொறுக்கவு மொருவன் மாட்டே
கருத்துறு கணிகை நெஞ்சிற போவதோர் கடுங்கண் வேழம். (௧௦௮)

தூவகங் கொண்ட செங்கே முங்குசந் தூண்டு பாகர்
நர்வகங் கொண்ட சொல்லா வையிறுமந் திரத்தால் வாக்கார்
பாவகங் கொண்ட பைங்கட் பாரிடம வழிப்பட்ட டாங்குச்
சேவகங் கொண்ட பொங்கர் சேர்த்தன சிலகைம் மாக்கள். (௧௦௯)

ஆந்தமி லாத செல்வத் தவுணருக் கரசன் முன்னம்
வெந்திறம் காலக் டமமை வியன்சிறைப் படுத்தி யென்னக்
கந்திடைப் பிணிக்கப் பட்ட கடுநடைப் புரவி யெல்லாம்
பந்தியி லொழுங்கு கொண்டு நின்றன பாங்க ரெங்கும். (௧௧௦)

வீரவேற் றடக்கை வள்ளல் விழாவினைக் காண விண்ணை
ருரொடி திசையு மேனை யுலகமு மொருங்குற் றென்னக்
காரினு மொவிமேல் கொண்ட கவினவாம் புரவி பூண்ட
தேர்நிரை யநந்த கோடி செறிந்தன திசைக் கெளங்கும் (௧௧௧)

விடங்கெழு வேற்க ணாரும் வெலற்கரும வீரர் தாழந்
தடங்கெழு தானை வெள்ளத் தலைவரு மேனை யோரு
மிடங்கெழு துளைத்துன் னூசி யிழைதொடுத்த திசைக்கப் பட்ட
படங்கெழு மாட கூடத் தாவணம் பரவிப் புக்கார். (௧௧௨)

கன்னெடுந் தாரா கான்ற கார்முகில் வளைப்பச் செங்கண்
முன்னவ னினாயைக் காதத் முதுவரை நிலைய தென்னப்
பன்னிறப் பசங்காய் சிந்தும் பழுமரக் காமர் காவுட்
பொன்னிவர் புனைமாண் கோயிற புரவலற் கமைந்த தன்றே. (௧௧௩)

முத்தமுந் துகிரும் பொன்னு முழுமணிக் கலனுஞ் சந்துஞ்
சித்திரப் படமு மற்றுந் தெற்றிமே னிரைத்துச் சோசா
லுத்தம் வணிக ருற்றா ருணர்ச்சியுங் கறபுந் தூக்கி
யத்தரு பொருளை யார்க்கு மளித்திடுந் கொடையி னாபோல். (௧௧௪)

மடப்பிடி மான்தேர் நீங்கி வானிடைத் தவறி மின்னின்
கொடித்திரள் செல்லு மாபோற் குவலயம் படர்ந்து பொங்க
ரிடத்தினி லொதுங்கி வெற்பி னெதிரெதிர் கூவி மஞ்ஞை
நடித்திடு மாட னோக்கித் திரிந்தனா நங்கை மார்கள். (௧௧௫)

கோலொடு வில்லும் வாணங் குந்தமும வயங்கப் பாத
சாலமுங் கழலு மார்ப்பத தபனிய மணித்தாரா தாழச்
சோலையி னுலகிச் சார லருவியுஞ் சீனையுங் கண்டு
மால்கரி மலைவு நோக்கி மடங்கலிற் நிரிந்தார் மைந்தர். (௧௧௬)

தாரிடைப் படிந்த வண்டி தடமலர்க் குவளை சேர
வாரிடைப் படிந்த கொங்கை மாதரு மைந்தர் தாழு
மூரிடைப் படிந்த செங்கேழாதவ னுருப்பர் தீர
நீரிடைப் படிதல் வேட்டு நெடும்புனற் றுறையில் வந்தார். (௧௧௭)

வெண்ணிற முகிலி னும்பர் விஞ்சையர் வேந்தர் தாழு
மொண்ணுத லணங்கி னோரு மொருங்குடன் றிரண்ட தென்னக்
கண்ணகன் றடாகம் புக்க கனங்குழை மகளிர் மைந்தர்
தண்ணுறு புனலபாய்ந் தாடித் தலைதலை திரித லுற்றார். (௧௧௮)

கழியுண்ட வுவரிக் கானற கடைசியர் நாட்ட மஞ்சிப்
பழியுண்டு மறைந்த வாபோ லொருசிறை பயிலு நெய்தற்
குழியுண்ட போதை நோக்கிக் குரைபுனர் றடததுக் கம்மா
விழியுண்டு கொல்லோ வென்றே கொழுநரை வினவு கின்றார். (௧௧௯)

பங்கயம் வதன மென்பார் பாசியைக் கூந்த லென்பார்
செங்கிடை யதர மென்பார் புள்ளொலி செப்ப லென்பார்
சங்கினைக் களமே யென்பார் தடாகமு மொருததி யல்ல
மங்கையர் பலரே யென்பார் திரைகளை மணிதது சென்பார். (௧௨௦)

தத்தையை யணைய சொல்லா ளொருத்திதன் னீழ மண்ணை
யத்தடந் தன்னி னோக்கி யளியனை யறியா தீண்டோர்
மைத்தடங் கண்ணி னானை மருவினை யென்று கேள்வன்
கைத்தலந் தன்னை விட்டு வெகுண்டனள் கரையிற போனாள். (௧௨௧)

குளத்திடைப் புனல்வாய்ப் பெய்து கொப்பளித திடுவான் றன்மே
லுளத்திடை வெகுளி யெய்தி யூடின ளொருத்தி யேகி
முளைத்திடி கமலக் கானின் முகமலா வுறுப்பு முற்று
மொளித்தன ணிற்ப நாடிக் காண்கல னுலைத லுற்றான். (௧௨௨)

தாம்பெறு கொழுநா தம்மைத் தததமக் குரிய புத்தே
ளாம்பரி சுன்னுந் தன்மை யையம் தில்லை யென்னக்
காம்புறழ் தடந்தோ ணல்லார் கணவாமேற் கரத்தா லள்ளிப்
பூம்புனல் வீசு கின்றார் பூசனை புரிசு வார்போல். (௧௨௩)

ஞெண்டொடு வராலுஞ் சேலும் யாலையு விலாவெண் சங்கும்
புண்டரீ கத்த டாகங் குடைந்திடும் பூச லஞ்சித்
தெண்டிரை யமுதச் சொல்லா சிறில வுறுப்புத் தன்னைக்
கண்டுகண் டிரிவ தென்னத திரிவன கலகக மெய்தி. (௧௨௪)

ஏந்திழை மகளிர் தாழு மைந்தரு மிருநீர் தன்னுட்
பாய்ந்தன ராடு மெல்லைப் பங்கய விலைக டோறுஞ்
சோந்திடு திவலை யீட்டரு சிறந்தவர் சேர்த லாலே
பூந்தடம் பொய்கை யாக்கை பொடித்தன போலு மன்றே. (௧௨௫)

நோக்கினு னுழைகு ருத னுண்டுகின் மறைத்த வல்கு
மேக்குதன் பொய்கை யாடுஞ் செவவியிற் றெரியத் தோன்ற
நீக்கரும் பெருநான் கொண்டு சின்றீடா தொருத்தி யோடித்
தாக்கணங் கெனனப பொய்த்தன் கொழுநனைத் தழுவித் கொண்டாள்.()

உட்டெளி வில்லா நங்கை யொலிபுனற் றடத்தி னுடுங்
கட்டழ னுளதோர் காணை கவிரிதழ் வெளுப்பு நோக்கிக்
கிட்டியா னிற்க வுன்றன் கேழ்கிள ரதரத் தெச்சி
லிட்டனன் யாரிங் கென்னு வெஞுகனிகொண் டிகலிப் போனான். (க௨௭)
வேறு.

வெளுத்தன சேயிதழ் விழிசி வங்கன
வனித்தொகை யெழுந்தன வளகஞ் சோர்ந்தன
குனித்திடு மலர்த்தடங் கொடிய னூர்க்கெலாங்
களித்திடு கணவருங் கள்ளு மொத்ததே. (க௨௮)

பையர வல்குலார் படியும் பான்மையாற்
றுய்யதோர் குமிழிகள் செறிந்து தோன்றுவ
வையபூந் தடமெலா மவரை நோக்குவான்
மெய்யெலாம் விழிகளாய் விழித்தல் போன்றவே. (க௨௯)

மன்னரு மகளிரும் படிந்த வாசநீர்
செந்நிறக் குங்கும நானஞ் சேர்தலான்
மின்னொடு கூடிய முகிலு மெல்லியற்
பொன்னொடு கூடிய மாலும் போலுமால். (க௩௦)
வேறு.

பூசு சார்தமு நானமும் பொய்கையில்
வாச நீரெங்கு மாகி மணங்கமழ்ந்
தாசை யெங்கு முலாவியவ் வானவர்
நாசி யூடு மடுதது நடந்தவே. (க௩௧)

இன்ன தன்மையி லேர்கெழு மைந்தரு
மன்ன மென்னடை யாககளு மக்தடந்
தன்னி னாடித் தடங்கரை யேறியே
பொன்னின் மாண்கலை பூனொடு தாங்கினார். (க௩௨)

வெளிது மென்னகை மெல்லியன் மாதரு
மொளிது மேனி யுவாக்களு மொன்றியே
பிளிறு மையற் பிடியும் பெருமதக்
களிறு மென்னக் கடிபொழி லேகினார். (க௩௩)

ஏகி னூர்க்கவ் விரும்பொழின் மீச்செறி
மேக சாலமு மீன்றெருகை யீண்டிய
மாக நாடுமவ் வானவர் வந்துசேர்
போக பூமிப் பொதும்பரும் போன்றதே. (க௩௪)

பளிங்க டுத்திடு பாங்கரின் வேங்கைவி
விளங்கு சாயையை மெய்யென நோக்கியிக்
குளங்கொள் பூமலர் கொய்தநல கீரெனாத
தளர்த்தொ ருத்தி தலைவனை வேண்டினான். (க௩௫)

அங்கொ ருத்தியை நோக்கியொ ரண்ணலுன்
கொங்கை யொத்திடாக் கோங்கலர் கொள்கென
வெங்கை தன்முலைக் கொப்பதென் றெண்ணியோ
செங்கை யாற்பறித தீரென்று சிறிஞன். (க௩௬)

வேறு.

மலர்ந்த வாண்முக மங்கையர் நோக்கலும் வற்தாய்ப்
புலர்ந்து நின்றிடு தருக்களும் பொலிவினை யெய்தி
யலர்ந்த வேயெனி னூடவா தங்களை யன்னார்
கலந்த போதுறு மின்பமார் கட்டுரைத் திடுவார். (௧௩௭)

மேற்ற லத்தெழு தாரகை மேதினி வரைப்பிற்
ரோற்று காட்சியோ விங்கிவை யென்னவோ தோன்றல்
கூடற மன்னவேற் கண்ணிசின் கூரெயிற் றிற்குத்
தோற்ற முல்லையி னரும்புகா ணிவையெனச் சொன்னான். (௧௩௮)

மலையும் வேற்கண னொருத்திசொல் வினவிமற ரொருத்தி
முல்லையின் மேல்விழி வைததவன் முறிகளு முகையு
மிலையு மாப்பறித் துதவனு முமக்குமா லீந்தா
டிலையின் மேலிவை சூட்டுமென் றெறிந்தன டரியாள். (௧௩௯)

காதன் மங்கைபால் வைத்தசிந் தையன் கரவீரப்
போது கொய்யல னிலைகொய்து பொறகராத தளிப்ப
வேதி லாளகிற் சேர்தலி னிங்கிவை துகாந்து
சாத லேதலை யெனச்சினந் தானொரு தையல். (௧௪௦)

வேறு.

இங்குன் முலைநேர் குரும்பை யிவையாய் குயம்போற
றங்கும் மிளநீ ருவையன்னவ டன்னை யின்னார்
கொங்கை கிகரு மடற்பாளைக் குழுவி தென்றோ
மங்கை நகைப்ப வவைகாட்டியொர் வள்ள னின்னான் (௧௪௧)

ஓவாத தெங்கி னிளம்பாளையி னென்று தன்னைத்
தாவா வொருவன் கொடுவந்தொரு தையன் முனபோயப்
பாவாய் தமிழே னுயிரே கின்பனை முலைக்காந்
கோவாத முததத் தொடையிங்கிது கொள்க வென்றான். (௧௪௨)

மின்னார் தமக்கோ ரரசேவெறி வேங்கை வீயும்
புன்னக வீயுங் கொணர்ந்தேன்புனை கிற்றி யென்ன
மன்ன வுனக்குப் பலருண்டுகொன் மாத ரென்றத
தன்னுவி யன்னான் றனைச்சீறியொர் தையல் போனான். (௧௪௩)

பொன்பெற்ற மார்ப னொருவன்சில போது கொய்து
கொன்பெற்ற வேற்கண் மடவார்கைக் கொடுத்த லோமம்
பின்பெற்ற நங்கை வெகுண்டாள்பழு தென்று பேசி
முன்பெற் றவளு மவைகிந்தி முனிந்து போனான். (௧௪௪)

அப்பூர் விழியா னொருமூவகைத் தாய பூவு
மைப்பூங் குழலிற் புனைந்தா ளதொர்வள்ள னேக்கி
மெய்ப்பூவை யன்னாய் மருங்குன்முடி வெய்த மென்கார்
முப்பூ வினைந்த படியென்கொன் மொழிக வென்றான். (௧௪௫)

இத்தன்மை மைந்தர் பலரும் மிகல்வேற்க ணா
மெய்த்தன் மலர்க்கா வுலவாவினை யாடி மீண்டு
தத்தம் படமா ளிகைபுக்கனர் தானு மாங்கெ
யத்தம் மயவெற் படைந்தான்கதி ராயி ரத்தோன். (௧௪௬)

வேறு.

ஏலக் காவின் மாக்கள் புகுந்தே யினிதாடுங்
கோலச் செவ்வி நோக்கின னாங்கொல் குடபாலின்
மாலைச் செக்கர் வானம் தாகு மலிதண்டூஞ்
சோலைக் குள்ளே தானு மடைந்தான் சுடர்வெய்யோன். (க௪௭)

முந்தைச் செக்க ராகிய புத்தேண் மொய்ம்பிற்குழ்
தந்திப் போர்வை போலிரு லீட்டஞ் சார்வெய்த
வந்தத் தேவன் மீமிசை யண்டத தவர்வீசங்
கந்தத் தண்போ தொபபன தாரா கணமெல்லாம். (க௪௮)

படையா நேமிப் பண்ணவ னூபாற் கடலுக்கோர்
தடையா யுற்றா ஒன்றிமை யோர்தண் டயிர்வேலை
கடையா நிற்ப வேதிரள் வெண்ணெய் கடிதேவந்
தடையா நிற்தல் போல வுதித்திட் டதுதிங்கன. (க௪௯)

காணப் பட்டான் விண்மதி யென்னைக் காமத்திற்
பூணப் பட்ட மாமதி தோன்றப் புலாவெய்தி
யானர்க் கிண்ணத் துண்ணிதை தேற லினிதட்டிப
பாணிக கொண்டே மேவுத லுற்றார் பலமாதா. (க௫௦)

வேறு.

துயதன் றுகிய புனலெலா நல்கியே சூழ்ந்த தெங்கின்
காபினவந் திடுபயன கொள்ளுவார் போற்சில காளை மார்க்
ளாயதண் டோலை பரிவைமாரா நுகருவா னருளி யன்னா
வாயின்வந் தூறுமெல லமிரதினைக கொள்வதற் குள்ளம் வைத்தார். ()

தெள்ளுபே ரமிர்தநேர் சொலலினூர் தேறல்பெய் கின்ற வெள்ளி
வ ள்ளமா னவைபெலாம் பொலிவன வானகத் திடையு தித்த
வொள்ளிதா கியமதி யொன்றனை நோக்கியொண் புனியி னூடே
கொள்ளையாய் மதிபல மாறுமா றுயெழுங் கொள்ளை போலும். (க௫௨)

அளியினுக சூணவதார் தேறலவாய்க கொண்டதோ ரரிவை யாற்றக
கரியபக கெய்துவா ளிந்துவை நோக்கியிக் கடிய தேற்ற
றுளியினைக் கோடியே லுனதுமா சுள்ளதுந் தொலையு மின்னு
மொளியினைப் பெறுதின னூனமுந் தனிதியென் றுரைசெய்கின்றான்.

கருதியா லுண்டிடு நறவினைக் கண்டுகா மித்து நாளுந்
திரிதியான் மதியமே நாணமுந் றுய்கொலோ செப்பு கில்லாய்
பரிதியாா தமமின்வீ றெய்துவா யன்னதைப் பகர்வ னிங்நன்
வருதியா லென்றன டேறலா நெறிவினா மையல் பெற்றான். (க௫௪)

என்னொடே தோன்றினு யானெனுந் தன்மையா யாதும் வேண்டாய்
பின்னரு முன்னுமாய் வைகலுந் திரிகுவாய் பிரிகி லாதா
யின்னரு வுண்கென வுதனினுங் கொள்கிலா பென்றொ ருத்தி
தன்னதா நீழலோ டேடினா வாடினா டளாத லுற்றான். (க௫௫)

அங்கைவர் ளந்தனின் மதுவையுண் டயருவா ளன்ன தற்குட்
செங்கயல் கிழியையும் வாழிதழ்ப் பொலிவையுந் தெரிய நோக்கி
யிங்கெனைக் கூடியே கணவர்போ யினர்கொலா மென்றொ ருத்தி
பொங்குசீற் மததளா யோடினா னாடினா புலாத லுற்றான். (க௫௬)

வேறு.

திருந்திழை மார்சிலர் செவ்வித் தேறலை
யருந்தினர் வெறுத்தன ரமுதந் தன்னையும்
பொருந்திடு கணவரைப் புணரு மாசையால்
வருந்தினர் தழுவென மதியை யுன்னுவார். (௧௫௭)

வாடுகின் றூர்சிலர் மகிழ்நர் வந்திட
ஆடுகின் றூர்சில ருவக்கின் றூர்சிலர்
பாடுகின் றூர்சிலர் பணிகின் றூர்சில
ராடுகின் றூர்சிலர் நறவ மார்த்துளார். (௧௫௮)

அந்தரப் புள்ளொடு மளிக டம்மொடும்
வந்தடுத தவரொடு மடந்தை மார்சிலர்
சந்தரத் தேறலைத் துய்த்து வாமமார்
தந்திரக் கிளைஞர்போற் றம்மி லீண்டினார். (௧௫௯)

விள்ளுறு நாணினர் வீழந் தூசின
ருள்ளுறு களிப்பின ருமை யங்கினர்
தள்ளுறு தம்முணர் வின்றிச் சாம்பினார்
கள்ளினு முளதுகொல் கருத்த ழிப்பதே. (௧௬௦)

இத்திற மதுவினை யினிதின் மாந்தினோர்
மத்தரின் மயங்கினர் மனந்தெ ளிந்துழித்
தத்தம திறைவருந் தாமுங் கூடியே
யத்தலை முயங்கின ரார்வ மிக்குளார். (௧௬௧)

ஏயுறு பரிசன மினைய தன்மையான்
மேயின விங்கிது விளம்பி னுமினி
யாயிடை வந்திடு மரசர் செய்கையு
நாயகன் வதுவையு நவிலு வாமரோ. (௧௬௨)

கொன்னுனை வேன்முசு குந்த னுதியா
மன்னவர் யாவரும் வைய நீங்கியே
தன்னிக ரிலாததோர் தலைவன் மேவிய
பொன்னிவர் குடுமியம் பொருப்பி லேறினார். (௧௬௩)

ஏறினர் வெற்பின்மே லெவருந் தெய்வத
நூறெரி கம்மிய னுனித்துச் செய்திடு
மாறக நிருநகர் வளங்கண் டுந்திரன்
சாறயர் வதுவையஞ் சாலை நண்ணினார். (௧௬௪)

அம்முசு குந்தனை யாதி யாகிய
வெம்முடி மன்னரு மிமைய வர்க்கிறை
செம்மல ரடிகளைச் சென்னி சேர்த்தினார்
கைம்முறை தொழுதனர் களிப்பின் மேலுளார். (௧௬௫)

கயமீலர் குவனையிற் கண்கண் மிக்குளா
னயலுறு மரசருக் கருளி யாங்கவர்
செயன்முறை வினவியே சிறப்பி னாகிய
நயமொழி பலவுட னவின்னு மேவினான். (௧௬௬)

மேதகு கதியராய் விசம்பிற் சென்றிடு
மாதவன் மதிமுத லமரர் யாவரு
மாதிர விறைவரு மாத வத்தரும்
பாதல வாணரும் பரங்குன றெய்தினர். (௧௬௭)

விண்டொடர் பிறங்கலின் மிசையி வார்துபோ
யண்டரும் பிறருமா யமரர் கோன்றனைக்
கண்டனர் தொழுதனர் களிப்பின் மாதவ
ரெண்டகு மாசிக ளியம்பி யெய்தினர். (௧௬௮)

விறல்வரை மாதரும் விண்ணின் மாதருஞ்
செறிபுனன் மாதருந் திசையின் மாதரு
முறுகல மாதரு முரக மாதரு
மறுவகல் புலோமசை வயின்வர் தீண்டினர். (௧௬௯)

சூரர மங்கையர் தொல்லை விண்ணவர்
பேரர சியற்றிய பிரான்றன் காதலி
சீரடி வந்தனை செய்து தெய்வத
வாரண மென்பவன் மருங்கி லெய்தினர். (௧௭௦)

தெய்வத யானைகே டைய சூருயிர்
வவவிய வேலினுன் மனைவி யாதியா
லெவ்வுல கிற்குந் யிறைவி யாமென
வவவவ ரடிபணிந் தன்பொ டேததினர். (௧௭௧)

சுயற்புரை நோக்குடைக் கடவுள் யானைபா
லியறபடு திருநல னிருக்கப் பின்னருஞ்
செயறபடு கோலமுரு சிறிது செய்திட
மயற்பட வுன்னினர் மடநல் லாரெலாம். (௧௭௨)

பொன்னக மதனிடைப் புராரி சேயினைத்
தன்னக மிசைகொடு தவத்தை யாற்றினான்
பின்னக மயிர்முடிப பிணையற் சூழலை
மென்னக விரல்களான் மெல்ல நீக்கினர். (௧௭௩)

காசறை விரவிய கடிமென் கூந்தலிற்
பூசினா நானெய் புதிய சாந்தமு
மாசறு பளிதமு மற்று நீனியே
நேசமொ டொண்பணி நீர்கொண் டாட்டினர். (௧௭௪)

சேந்ததோர் வெம்பணி சீற்றத் தாற்கரும்
பாந்தனை வாய்க்கொடு பற்று மாறெனப்
பூந்துகிற் கிழிகொடு புனல்வ றந்திடக்
கூந்தலை யொற்றினர் குழைமென் கொம்பனார். (௧௭௫)

மாந்தளி ரேயென வனப்பு மென்மையுங்
காந்தியு மெய்தியே கடவுட் டன்மையாற்
ரோய்த்திட லின்றியுந் துப்பின் வண்ணமாம்
பூந்துகி லொன்றினைப் புனைந்து டிஇயினார். (௧௭௬)

ஈரறு கதிர்களு மிம்பர் சேர்தலி
னூரிநுள் யாவையு மஞ்சி யவ்வைதன்
வாரொலி கூந்தலின் மறைபுக் காலெனக
காரகி னறும்புகை கமழ லூட்டினர். (௧௭௭)

பொலம்புரி யுத்தியும் பொருத மஞ்ஞையும
வலம்புரி மகரமு மரபில் வானவா
குலம்புரி தவம்புரா கொம்பின் கூழையி
னலம்புரி மங்கல நவின்று சாத்தினர். (௧௭௮)

விரியினர்க் கோங்கமும் வெட்சி யஞ்செரீஇ
மருமல ரிதழிடை வைத்து வாசமா
தெரியலுந் தொடையலுஞ் செறியச சூட்டியே
சுரிசூழன் முடித்தனா சுழியத தன்மையால். (௧௭௯)

ஒருமுயன் முழுமதி யுன்புக் காலென
விருவிழி புருவமா மினைய வறறொடு
கருகிறங் கண்டிடக் காமர் சார்தினற்
றிருதுத லதனிடைத திலகந் தீட்டினர். (௧௮௦)

ஊட்டிய நறும்புகை யோதி நின்றொரீஇத
தீட்டிய திருதுதற் றிலகஞ் சேர்தரப்
பூட்டினர் சுட்டியைப் புயங்க மொன்றுநா
நீட்டினஞ் சுமிழ்தரு நிலைமை யீதென. (௧௮௧)

கோல்வனோ யந்நலார் குழையில் வல்லியஞ்
சூல்வனோ மிடற்றினிற் றொடையன் முத்தணி
கால்வனோ கஞ்சனோ கரத்தூந் தோளினும
வால்வனோ தொடியிவை வயங்கச் சோததினா. (௧௮௨)

கொட்டினர் கலைவகா கொங்கை யினமிசை
மட்டிமிர் டீணையலு மணியின் கோலையு
மட்டினர் படாழுமொன் ததன்கட சோததினா
ரிட்டிடை யிடைதனக் கிரக்கம் வைக்கிலாரா. (௧௮௩)

மாடக யாழ்புரா மழலைப் பெண்டினோ
யாடக வினாமல ரனைய தாளீகளிற்
பாடகம் பரிபுரம் பாத சாலங்கா
சூடக முன்கையா தொழுது குழவித்தார். (௧௮௪)

தெய்வத மடந்தையர் திருவின் செல்விபா
விவ்வகை யொப்பனை யியற்றி யேத்தலு
ஹமவிரி குவனோநேர் வடிவக் கண்ணினா
னவ்விடை செய்திடு மமைதி கூறுவாம. (௧௮௫)

வேறு.

மேலை வானவர் கிறையவன் விரிஞ்சனை நோக்கிச
சாலை யாகிய தெவ்வெலாத தேவருஞ் சாரந்தாரா
மலை தாழ்முடி யெம்பெரு முதல்வற்கு மணஞ்செய்
காலை நாடியே யிஃதெனக் கழறுதி யென்றான். (௧௮௬)

அப்பு ரந்தரன் மொழிதனை யம்புயன் வினவிச்
செப்பு கின்றதென் னறுமுகப் பரண்மணஞ் செய்தத்
கெப்பெ ரும்பக லாயினு மினியதே யெனினு
மொப்ப கன்றிடு முகூர்த்தமில் வெல்லையென் றுரைத்தான். (௧௮௭)

ஈவ தேமுறை யாயுளா யிப்பகல் கிரந்த
தாவ தேயெனின் யான்பெறு மணங்கையின் டளிப்பான்
தேவ தேவனா மறுமுகச் செம்மலைக் கொணரப்
போவ தேகட னெமக்கெனப் புரந்தரன் புகன்றான். (௧௮௮)

அனைய காலையி லச்சுதக் கடவுளு மயனு
மினிது போதுமென் றிந்திரன் மன்னொடு மெழுந்து
முனிவர் யாவருந் தேவருஞ் சூழ்ந்துமுன் படரப்
புனித நாயக னாலய நோக்கியே போனார். (௧௮௯)

போந்து மற்றவர் பொலன்மணிக் கோயிலுட் புக்குச்
சேர்தன் மாமல ரடிகளை முடிகளிற் சேர்த்திக்
கார்தன் மெல்விரன் மடந்தைபாற் கடிமணம் புரிய
வேந்த னீயவண் வந்திட வேண்டிமென் றிசைத்தார். (௧௯௦)

இன்ன வாசகம் வினவலு மிராறுதோ ளுடையோ
னன்ன தாகவென் றருள்செய்து மடங்கலே ழுற்றும்த
பொன்னின் மாமணி யணையினும் பொருக்கென வெழுந்தான்
றுன்னு வீரரும் பாரிட முதல்வருந் துதிப்ப. (௧௯௧)

எழுந்து முன்னுறு மஞ்ஞையஞ் சேவன் மேலேறிச்
செழுந்த னிக்கம லத்தய னாதியார் தேவர்
விழுந்து முன்பணிக் தேத்தியே விரைமலர் மாநி
பொழிந்து பாங்கராய் வந்திட வீதிவாய்ப் போந்தான். (௧௯௨)

கொற்ற வெண்குடை யெடுத்தனர் குளிர்ப்பனிக் கவரிக்
கற்றை வீசின ராலவட் டங்கள்கா லசைத்தா
ரொற்றை வாட்படை யேந்தின ருடுபதிக் கடவுண்
மற்றை யாதவன் மருத்துவன் சலபதி மறவி. (௧௯௩)

ஆழி மாலய னுவணமு மன்னமு மழியா
ஹி நாயக னூர்தியி னெனிகொலென் றுட்கக்
கேழி லாமலர் கிஞ்சகச் சூட்டொடுங் கிளர்ந்து
கோழி நீள்கொடி யார்த்ததெவ வண்டமுங் குறுங்க. (௧௯௪)

வேத ரார்த்தனர் வேதமு மார்த்தன விண்ணோர்
மாத ரார்த்தனர் மாதவ ரார்த்தனர் வயவெம்
பூத ரார்த்தனர் பூதமைந் தார்த்தன புடவி
நாத ரார்த்தனர் நாதமிக் கார்த்தன நகமே. (௧௯௫)

திண்டி பேரிகை தண்ணுமை சல்லரி திமிலை
பண்டி யிற்பெயா குடமுழாக் காகளம் படகந்
தொண்ட தந்துடி னூந்துபி வலம்புரிக் தொகுதி
யண்டம் விண்டிட வியம்பினர் பூதரி லநேகர். (௧௯௬)

ஆஞ்சி லோதியின் மேனகை யுருப்பசி யரம்பை
கிஞ்சு கச்செவ்வாய்த் திலோத்தமை முதலினோர் கெழுமி
மஞ்ச மீதினு மானத்து நின்றவாள் விழிக
ணஞ்சு மிழந்திட வமுதெனப் பாடியே நடித்தார். (௧௯௭)

யாணர் வண்டினஞ் சுரும்புட னலமரும் யாமும்
வீணை யுங்கரம் பற்றியே விஞ்சையர் முதலோர்
சேண ரம்பையர் களிநடத் தோடுசீர் னூக்கும்
பாணி யும்மிசை வுற்றிட விசைத்தனர் பாடல். (௧௯௮)

பொருவில் வீரரும் பூதரும் புரந்தரன் முதலாரு
சுரரு மாதவர் யாவரும் பிறருமாய்த் துன்னி
யொருவர் மெய்யினை யொருவர்மெய் நெருக்கவுற் றிடலாற்
மெருவு முற்றமு மிடம்பெரு வாயின சிறிதும். (௧௯௯)

வேறு.

இன்ன தன்மைக ளியல வெல்லீதீர்
பொன்னின் வீதிவாய்ப் போந்து புங்கலா
மன்ன னாற்றிய மணத்தின் சாலையின்
முன்னர் வந்தனன் முடிவின் முன்னையோன். (௨௦௦)

ஆவ தாகிய வண்ண றன்மிசைத்
தாவில் கும்பமேற் றருப்பை தோய்த்தநீர்
தூவி யாசிகள் சொறறு மாதவ
ரேவ ருந்திரண் டெதிர்கொண் டேத்தினார். (௨௦௧)

செங்கை தன்னிடைத் தேவர் மாதவர்
நங்கை மாரெலா நாலி ரண்டெனு
மங்க லங்களு மரபி னேந்தியே
பெங்க னாயகற் கெதிர்ந்து போற்றினார். (௨௦௨)

பஞ்சி தூயநெய் பளித நாவியாய்
விஞ்சு திஞ்சுடர் மினிர் பொற் றட்டைக
ளஞ்சி லோதிய ரங்கை யேந்தியே
செஞ்செவ் வேண்முனஞ் சிறப்பித் தாரரோ. (௨௦௩)

காலை யங்கதிற் காலை யங்கதிர்
மேலை விண்முகில் விட்ட கன்மெனக்
கோலஞ் செய்யநங் குமர நாயக
னீல மஞ்ஞைமே னின்று நீங்கினான். (௨௦௪)

ஏய மஞ்ஞைகின் றிழிந்து வேள்விசெய்
கோயின் முன்கடைக் குமரன் சேர்தலு
மாய போழ்தினி லரம்பை மாரொடுந்
தூய தோர்ச்சி தொழுதங் கெய்தினான். (௨௦௫)

எதிர்பு குந்தி மிந்தி ராணிதன்
புதிய தோர்பகப் பொழிந்த தீயபா
னிதியின் கொள்கல நிரப்பி வந்துவேள்
பதயு கங்களிற் பரிவொ டாட்டினான். (௨௦௬)

ஆட்டித் தீம்பய னலருங் கண்ணியுஞ்
சூட்டி மெல்லடி தொழுது பஸ்கடர்
கூட்டி வைத்ததோர் கொள்க லந்தனைக்
காட்டி மும்முறை கடவுட் சுற்றினான். (௨௦௭)

இனைய தன்மைக ளியற்றி யீந்திரன்
மனைவி வெளகியே மடமின் னாரொடுந்
தனது மந்திரந் தன்னிற் போதலு
மனகன் கண்டதற் கருள்செய் தேகினான். (௨௦௮)

கோல மாமணி சூழிற்றிப் பொன்னரி
மாலை நாற்றியே வனப்புச் செய்திடுஞ்
சாலை புக்கனன் மனக்கு வேறொரு
மூல மில்லதோர் முதலின் வந்துளான். (௨௦௯)

வேறு.

பக்க மாயரி பங்கய னாதியோர்
தொக்கு வந்திடத் தொன்மணி மண்டபம்
புக்கு நம்பி புரந்தர னுய்தகிடு
மிக்க பீடத்தில் வீற்றிருந் தானரோ. (௨௧௦)

வீற்றி ருந்தபின் வேதனு மாயனுந்
தேற்ற மிக்க முனிவருந் தேவரு
மாற்றல் வீரரு மண்ணற னேவலா
லேற்ற வேற்ற விடந்தொறும் வைகினார். (௨௧௧)

அந்த வெல்லை யவனியில் வாழ்முசு
சூந்த னேழுதற் கொற்றவர் யாவரும்
வந்து வந்து வணங்கி வழத்திடக்
கந்த னெந்தை கருணைசெய் தானரோ. (௨௧௨)

ஆன காலே யரியய னாடொணு
ஞான நாயக னங்கையுந் தானுமோர்
மான மேல்கொண்டு மாயிருஞ் சாரதா
சேனை சூழ்தரச் சேணிடைத் தேரன்றினான். (௨௧௩)

அம்மை யுந்தன தத்தலும் வந்தது
செம்மல் கண்டு சிறப்புடை யோகையாய்
விம்மி தங்கொண்டு மேதகு மன்பினு
விம்மெ னக்கடி தேயெழுந் தானரோ. (௨௧௪)

கண்ண னாதிக் கடவுளா யாவரு
மெண்ணி லாமுனி வோர்களு மெம்பிரா
னண்ணி னானிக்கு நாமுயந் தனமெதைத்
துண்ணெ னாவெழுந் தாரகை தொழுதுளார். (௨௧௫)

ஆனைய காலையி லாதியம் பண்ணவ
னினிது மானத திழிந்து கணததுடன்
புனித நீடு பொலன்மணிச் சாலையுள
வனிதை யாரொடும் வந்துபுக் கானரோ. (௨௧௬)

வேறு.

அதுகண் டெடந் தறுமா முகவ
னெதிர்கொண் டெனிரைந் திருவோர் பதமு
முதிரன் பொதென் முடிசூ டினனாற்
கதிருங் கமலங் களுமே வியபோல்.

(௨௧௭)

வந்தஞ் சளிசெய் துவணங் சியதோர்
கந்தன் றனையங் கவர்கை கொட்டொத்
தந்தம் முரனா தெழீஇ முறையே
முந்தன் பொடியிர் தனர்முச் சியையே.

(௨௧௮)

முதுவா னவரும் முனிவோ ரெவரும்
மதுசூ தனனும் மலர்மே லயனுஞ்
சதவேள் வியனுஞ் சகமீன் றவர்தம்
பதமீ மிசைவந் துபணிந் தனரால்.

(௨௧௯)

தாழ்வுற் றிடுவோ ருமைசங் கரனைச்
சூழ்வுற் றுவலஞ் செய்துசூழ் வினையு
டாழ்வுற் றிடுபுன் மையகன் றடியேம
வாழ்வுற் றனமென் றுவழுத் தினரால்.

(௨௨௦)

உன்னம் கரிதா கியுயிர்க் குயிராய்
மன்னுற் றவனை மலைமங் கையுடன்
பொன்னிற் புனையும் புதமன் றன்மனை
தன்னிற் குமரன் கொடுசார்ந் தனனாள்.

(௨௨௧)

வேறு.

ஆகியதொர் போழ்துதனி லாணைமுறை தன்னான்
மாகநெறி வந்தொரு மணித்தவிசு நண்ணத்
தோகையுடை மஞ்ஞையுறழ் தோற்றமுடை மாதோர்
பாகமுற வாயிடை பராபர னிருந்தான்.

(௨௨௨)

மங்கையுமை யுஞ்சிவனும் வள்ளறனை நோக்கி
யிங்குவரு கென்றுபி னெடுத்தினிது புல்லித்
தங்கள்வயின் வைத்துநனி தண்ணளி புரிந்தா
ரங்கது தெரிந்துதொழு தம்புய னிசைப்பான்.

(௨௨௩)

முன்னமொரு வைகறனின் மூவுரு முகத்தோன்
மன்னையசு ரப்படை தடிந்திட விடுதகா
யன்னபரி சேயவுண ராயுளா வீட்டி.
நென்னவிமை யோர்சிறையு நீக்கியருள் செய்தான்.

(௨௨௪)

நன்றியித னைக்கருதி நாங்கல்புரி கைம்மா
றென்றுமிலை யென்னினு முளத்தெழும் விறுப்பால்
வென்றியசு ரேசர்களை வீட்டுகும ரேசற்
கின்றமக வான்மகளை யீந்திட லினைந்தான்.

(௨௨௫)

ஆற்றமிழ் விரக்கமுட னுருயிர்கண் முற்று
நிற்றலு மளித்தருளு நேரிழையு நீயு
ஈற்றிது பகற்பொழுதில் வந்தனர்க் கென்றாற்
கூற்றடிய ரேங்கள்செயல் சீருளதை யன்றோ.

(௨௨௬)

என்றினை நான்முக னிசைத்திடலு மீச
 னன்றென மகிழ்ச்சிகொடு நாழுமிது காண்பான்
 மன்றன்மலர் கூந்தன்மலை மங்கையுட னிங்ஙன்
 சென்றன மிதமஞ்சரிய செய்கவினி யென்றான். (௨௨௭)

நாதனிலை கூறுதலு நன்குமகிழ் வெய்தி
 மாதவனு நான்முகனும் வாசவனை நோக்கி
 வேதமுறை யான்முருகன் வேட்டருள வுன்றன்
 கோதைதனை யன்பொடு கொணர்ந்திடுதி யென்றார். (௨௨௮)

அந்தவமை யந்தனி லதற்கிசைவு கொண்டே
 பைந்தொடிநல் லார்களமர் பாங்கர்தனி லேகி
 நந்தமை யளித்தருளு நங்கைவரு கென்னு
 விர்திரன் விளித்திடலு மேந்திழை யெழுந்தாள். (௨௨௯)

கல்லுயர் பொருப்பினிடை காமரடி செல்ல
 வல்லனகொ லென்றுமணி னூபுர மரற்ற
 மெல்லிடை வருந்துமென மேகலை யிரங்க
 வெல்லவரு முண்மகிழ் வெம்மனை நடந்தாள். (௨௩௦)

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பணிப்பவரை யின்பாற்
 குஞ்சரி நடந்தசெயல் கூறுபுது மைத்தோ
 செஞ்சுடர்வை வேலுடைய செம்மலடி தீயே
 னெஞ்சக வடுக்கலினு நின்றுலவு மென்றால். (௨௩௧)

தந்திமுன் வளர்ப்பவரு தையன்மிக ரொய்ய
 செந்தளி ரொதுங்கமிளிர் சிறடி யொதுங்கி
 யிந்திரையு நாமகரு மேனையரு மேத்தப்
 புந்திகளி கூந்தரு புரந்தான்முன் வந்தாள். (௨௩௨)

வேறு.

இன்ன வெல்லையி விர்திரன் மெய்வதக்
 கன்னி தன்னைக் கடிமணச் சாலையின்
 முன்ன ருய்ப்ப முனிவருந் தேவரு
 மன்னை வாழியென் றேயடி போற்றினார். (௨௩௩)

கணங்கொள் பேரவைவகைதொழ வான்மெறு
 மணங்கு தன்னுட னுதியந் தேவனை
 வணங்கி வேலுடை வள்ளலை நோக்கியே
 சுணங்கு சேர்முலை துண்ணென வெள்கினாள். (௨௩௪)

மங்கை தாழ்த்தலும் வாலிதி னோக்கியே
 யங்க ணாத னருள்செய வண்ணலைக்
 கொங்கை யாறகுழை வித்தவள் கோல்வளைச்
 செங்கை யோச்சிச் சிறுபுற நீவினாள். (௨௩௫)

திருத்த குந்திறம் சேயையுஞ் சேண்மிசை
 யருத்தி பெற்ற வணங்கையு முற்படும்
 பெருத்த பொன்மணிப் பீடிகை மீமிசை
 யிருத்தி வைத்தனன் யாவையு மீன்றுளாள். (௨௩௬)

வேறு.

ஆதிர்கழ லீசனொ டம்மை யிருந்தாங்
கெதிரெதிர் விமப மிலங்கிய வாபோல்
வதுவை யணிந்திடு மைந்தனு மாதாந
கதிர்மணி தோய்கன சுத்தவி சுற்றார். (௨௩௭)

தெய்வத மாதொடு செங்கதிர் வேலோன்
வெவ்வரி யேற்றனை மேவுதல் காண
வெவ்வெவ ருந்தொழு தேத்தின ரீன்ற
வவ்வையு மத்தனு மாரருள் செய்தார். (௨௩௮)

ஆண்டர் தமக்கிறை யாங்கவர் கோலங்
கண்டு புகழ்ந்து கரந்தொழு துச்சி
கொண்டு மினிர்ந்து குளிரந்திடு தேற
லுண்ட சுருமபிணு முண்மகிழ் வற்றான். (௨௩௯)

நெஞ்ச மகிழ்ந்த நெமிந்தகை சொல்லான்
மஞ்சன மாமலர் மற்றுள முற்று
மெஞ்சலி லாவகை யேந்தி யவைக்க
ணஞ்சமு மஞ்ச வருஞ்சசி வந்தார். (௨௪௦)

ஆன்னதொர் காலையி லநதர நாதன
பன்னிரு மொய்ப்பு படைத்திடு புத்தேன்
முன்ன ரிருந்து முறைப்பட வன்னான்
பொன்னடி பூசை புரிந்திட லுற்றான். (௨௪௧)

சொல்லரு நானொடு தோகை மடந்தை
நல்லதொர் கன்ன னறும்புன லுய்ப்ப
வெல்ல வரும்புக ழிந்திர னையன்
மெல்லடி பற்றி விளக்கின னம்மா. (௨௪௨)

செம்மல் பதங்கள் செழும்புன லாட்டிக்
கைம்மலி யுங்கள பந்தனை யூட்டி.
யம்மலர் சூட்டி யகிற்புகை காட்டி.
நெய்ம்மலி பூஞ்சடர் நீட்டின னன்றே. (௨௪௩)

இவ்வகை பூசை யியற்றுத லோடு
மவ்வயி ராணி யயிற்படை யோன்றான்
செவ்விதி னூட்டிய தீர்த்திகை தன்னைக்
கைவகை யேந்தியொர் காப்பிடை யுய்த்தான். (௨௪௪)

ஆன்னுழி யிர்திர னுறுமு கேசன்
றன்னொரு கையிடை தந்தியை நல்கி
நின்னடி யேனிவ னேர்ந்தன னென்னாக்
கன்ன லுமிழ்ந்த கடிப்புன லுய்த்தான். (௨௪௫)

மருதீதுவன் மாமறை மந்திர நீரா
லொருத்தி பொருட்டினி லொண்புன லுய்ப்பக்
கரத்திடை யேற்றன னற்கழல் சேர்த்தார்க்
கருத்திகொண் முத்தியு மாக்கமு மீவோன். (௨௪௬)

செங்கம லத்திறை சிந்தையி னூற்றி
யங்கையி னீந்திட வாண்டகை கொண்ட
மங்கல நாணை மணிக்கள மார்த்து
நங்கை முடிக்கொரா நறுந்தொடை சூழ்ந்தான். (௨௪௭)

மாவொடு வாழை வருக்கைகொள் பைங்காய்
தீவிய கன்னல் செறிந்திடு செந்தே
னாவருள் பாலிவை யண்டர்கள் செம்மன்
மூவிறு மாமுக னேறுகர் வித்தான். (௨௪௮)

வார்த்தொகை சூழ்தரு மத்தளி தக்கை
பேர்தத வலம்புரி பேரி கலித்த
வார்த்தனா வீர ரருங்கண நாதர்
தீர்த்தனை வந்தனை செய்து களித்தார். (௨௪௯)

தண்டுள வண்ணல் சரோருக மேலோ
னெண்டிசை பாலக ரிந்திர நென்போ
னண்டர்க ளேனைய ராங்கவர் கோலங்
கண்டு சிறந்தது கட்டபுல மென்றார். (௨௫௦)

ஆயது போழ்தினி லம்புய முற்றேன்
காயெரி தந்து கலப்பைகள் கூவித
தூய மணம்புரி தொன்முறை வேள்வி
நாயக னைக்கொடு நன்றுசெய் வித்தான். (௨௫௧)

உலகருள காரண னெண்ணுத லோடும்
வலமுறை யாக வயங்கனல் சூழ்ந்து
சிலையிடை யன்னவர் சீறடி தந்தான்
மலரய னுச்சியின் மேலடி வைத்தான். (௨௫௨)

மாலினி காளிகண் மாமல ராட்டி
பாவி னிறத்தி பராயினர் சூழ்ச்
சாலினி மங்கலை தன்னொடு கண்டான்
வேலினின் மாலினை விழ வெறிந்தோன். (௨௫௩)

இவ்வகை மன்ற வியற்றிய பின்னைத்
தெய்வத மாதொடு செங்கதிர் வேலோ
னவ்வையொ டத்தனை யன்பொடு சூழ்ந்து
செவ்வின் மும்முறை சேவடி தாழ்ந்தான். (௨௫௪)

வேறு.

அடித்த லததில்விழ் மக்களை யிருவரு மார்வத்
தெடுத்த னைத்தருள் செய்துதம் பாங்கரி லிருத்தி
முடித்த லததின் லுயிர்த்துமக் கெம்முறு முதன்மை
கொடுத்து மென்றன ருவகையான் மிக்கொள் கையினார். (௨௫௫)

மலைம டந்தையு மிறைவனு மைந்தற்கு மகட்டுந்
தலைமை செய்தருள் புரிதலுஞ் சாலையு ளிருந்த
வலர வன்முத மமரரு முனிவரு மணங்கின்
குலம டங்கலு மவரடி முடியிசைக் கொண்டார். (௨௫௬)

அறுமு கன்றனை யணங்கினை யவையுளோர் ரெவரு
முறையில் வந்தனை செய்தலு முழுதருள் புரிந்து
கறைவி ளங்கிய கண்டனும் கவுரியுங் கடிதின்
மறைத லுற்றனர் பரிசனந் தன்னொடு மன்னோ. (௨௫௭)

மறைந்த காலையில் விம்மித ராய்மணச் சாலை
யுறைந்த தேவரு முனிவரு முயிர்களுக் குயிராய்
நிறைந்த மேலையோர் நிலைமையை கினைந்துதம் வாயா
லறைந்து கைதொழு தவர்பெய ரெடுத்தெடுத் தார்த்தார். (௨௫௮)

வரைப டைத்தவர் மறைந்துழி வானவர் பலரு
நிரைப டைத்துள முனிவருங் கவன்றது நீத்தார்
நிரைப டைத்துள வாழ்கடற் பட்டுளோர் சிறந்த
கரைப டைத்தென வணங்கொடு குமரனைக் கண்டு. (௨௫௯)

உமையு மீசனு மிருந்திடு பீடிகை யுமபர்க்
குமர நாயகன் மெய்வதக் களிற்றொடுங் கூடி
யமர வன்னது காண்டலு மகிழ்சிறந் தன்னா
கமல மெல்லடி தொழுதனர் வழத்தினர் களிப்பால். (௨௬௦)

இனைய காலை லரியனைப் பீடின் நிழியா
வனைவ ருந்தொழு துடன்வர வாறுமா முகத்துப
புனித நாயகன் மங்கல விசையொடும போந்து
தனது கோயிலுட் புக்கன னிறைவியுந் தானும். (௨௬௧)

வேலை யன்னதிற் குமரவேள் வேள்விரா யகற்கு
மால யன்முத லமரர்க்கு மற்றுளார் தமக்கு
மேல வேவிடை தந்துதன் பரிசன மெவையு
மால யந்தனின் கடைமுறை போற்றுமா தளித்தான். (௨௬௨)

இன்ன தன்மைய தாகவே யெம்மையின் மெடுத்த
வன்னை தன்னுட னறுமுக னுறையுளி னடைந்து
பொன்னின் மஞ்சமேற் படுத்துமெல லமளியிற புவன
மன்னு யிர்த்தொகை யுய்த்திட முயங்கிவை கினனா. (௨௬௩)

சேனு தித்திடு தெய்வதக் களிற்றினைச் செவ்வே
னாணி னிற்கட்டி நகரிடைத் தன்னுந் கலன்கள்
பூணு தற்றுறு மங்குசங் கைக்கொடு புயமாந்
துணு தப்பினித் தினைத்தன னருளெனுந் தொடரால். (௨௬௪)

மருந்து போன்மொழிக் குமரியுங் குமரனு மணந்தாங்
கிருந்த வெல்லையில் விரிஞ்சனு மாலுமே னையரும்
விரைந்து தத்தமக் கியன்றதொல் லிருக்கையின் மேவப்
புரிந்த ரன்பரி சனரொடுந் தன்மனை புக்கான். (௨௬௫)

முதினு யர்த்தவன் முசுருந்த னேமுத லுள்ள
வகில மன்னர்க்குந் தேனுவின பலபய னருத்தித்
துகிலு மாரமு மணிகளு மிருந்தித் தொகையும்
விகல மின்றியே கொடுத்தனன் யாரையும் விடுத்தான். (௨௬௬)

எல்லை யன்னதின் முசுஞ்ந்த னாதியா மிறைவர்
கல்ல கந்தனி விழிந்துதஞ் சேனைரின் கடலை
வொல்லை கூடியே வேறுபல் புலந்தொறு மொருவித்
தொல்லை யூர்புஞ் திருந்தனர் வீடுறுந் தொடர்பால். (௨௬௭)

மன்னர் யாவரும் னிடையொடு போதலு மகவான்
மன்ன தாகிய கடிமனைக் கிழத்தியுந் தானு
மின்ன மீர்தரு போகம தாற்றின னிருந்தா
னன்ன பான்மையிற் சிலபக லகன்றன வன்றே. (௨௬௮)

ஆ திருவிருத்தம் ௩௦௩.

வசனம்.

இந்திரன், தன் பகைவனாகிய சூரனை வேரோடுமாய்த்த குமரநாயகனுக்குத் தன் மகளாகிய தெய்வயானையாரை மணமுடித்துக்கொடுக்க நினைத்துத் தன் கருத்தைத் திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கறிவித்தான். அவர்களும் மிகு மகிழ் வோடு அவ்வாறு செய்வது உசிதமாமென்றனர். உடனே இந்திரன் ஒரு தூதனையழைத்து, நீ மேருமலையிற்போய் என் மனைவியையும் புதல்வியையும் அழைத்து வாவென்றான். அத்துடன் விரைந்துபோய் அவர்களை யழைத்துவந்தான். தாகாகிய இந்திரானியைச் சயந்தன் வணங்கினான். பின்பு இந்திரன் தன் கருத்தைச் சண்முகப்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தான். குமரநாயகனும் இந்திரனை நோக்கி, உன் பெண்ணாகிய தெய்வயானையானவள் என்னைக் குறித்துத் தவஞ்செய்திருக்கிறாள். ஆகையால் உன் கருத்தின்படியே நாளைக்கே அவளை மணஞ்செய்து கொள்ளுகிறேனென்றார். அதைக்கேட்ட இந்திரன் மிகவுமனமகிழ்ந்து, சில தூதரையழைத்து, நீங்கள்சென்று தேவர்கள் அரசர்கள் முசுஞ்ந்தன்முதலிய சக்ரவர்த்திகள், முனிவர்கள் ஆகிய எல்லாருக்கும், திருப்பாங்குன்றத்தில் காளைக்குத் திருமணம் எழுது சண்முகப்பெருமானுக்கு நடக்கப்போகிறதென்ற தெரிவிக்கவேண்டுமென, அவ்வாறே அத்தூதர்கள்சென்று தெரிவித்தார்கள்.

பிறகு இந்திரன் தெய்வத்தச்சனைக்கொண்டு, திருக்கலியாணமண்டபம் அந்நடுவே குமரநாயகன் வீற்றிருக்கச் சிங்காதனம், மணத்துக்கு வருகிற தேவர் முதலிய யாவருக்கும் தகுதியான விடுதிகள், கோபுரமண்டபவாய் கூபதடாடிகள் முதலியவற்றை வெகு சிறப்பாகச் செய்து முடித்தான். இந்திரனும் விவாகத்துக்கு வேண்டிய உபகரணங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கையில், சோண்டில் கருவூரிலிருந்து அரசாண்டு வருகிற முசுஞ்ந்த மகாராஜனுணவன் பிறந்த தன்மையைச் சொல்லலாயினான். முற்காலத்தில் கயிலாயமலையில், உமாமகேசுரரிருவரும் அதிக சந்தோஷத்தோடோடார் சோலை யிலிருக்கும்போது, அநேகமான குரங்குகள் ஒரு வில்வமரத்தின்மேலேறி யிருந்தன, அவற்றுள் ஒரு குரங்கானது அந்த மரத்தழைகளை யுதிர்த்தது, அத்தழைகள் அங்கிருந்த அம்மையயர் மேல்விழ, இறைவி கோபித்தான், அதைக்கண்ட இறைவன் இறைவியை நோக்கி, நீ கோபிப்பது தகுதியன்று. அக்குரங்கு நம்மை வழிபட்டதென்று சொல்ல, இறைவி கோபந்தணிந்தான். இறைவன் அந்த முசுவிற்குத் தம்மேல் சொரிந்த வில்வத்தழைகளின் பொருட்டு மெய்யுணாவளிக்க, அது அந்த மரத்திலிருந்திருங்கு உமாமகேசுவரரிருவரையும் வணங்கி, என் பிழை பொ

காண்டம்.] தெய்வயானையம்மைதிருமணப்படலம். ௩௪௯

றுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, இறைவன் அதை நோக்கி, நீ யெம்மை வில்வத் தழைகளால் அருச்சித்ததற்காக, உனக்கு மூன்றுலகத்தையும் காக்கின்ற பெருஞ் செல்வத்தைத்தந்தோம் என்றுசொல்ல, முசுவானது, இறைவனே! எனக்குத் தந்தைதாயாராகிய உங்களிருவரையும் தரிசித்துக்கொண்டிருப்பதே பெருஞ்செல்வமாகும் இதைவிட்டு அற்பமாகிய பொருட்செல்வத்தை நாடிச்செல்வேனாயின், அளவற்ற துன்பங்களுக்கு ஆளாவேன் என்று சொல்லி, நான் எவ்வாறு உய்வேனென்று சொல்ல, இறைவன் அதைநோக்கி, நீ யஞ்சவேண்டாம், நீ பூலோகத்திற் சென்று மீண்மொருக்கடவையென்று சொல்ல, அதற்கு அக்குறங்கு நான் பூமியில் இந்த முகத்தோடிருக்கும்படி வரத்தாள் வேண்டுமென, இறைவனும் அப்படியே தந்தோமென்றுசொல்ல, இவன் சோழமகாராஜனுக்குப் புதல்வனுப்பிறந்து செங்கோல் செலுத்திக் கருளுரைத் தனது ராஜதானியாக்கிக்கொண்டு குரபன்மனது ஆணையைக் கடவாமலிருந்தான். இப்படி அரசாட்சிசெய்துவருகையில், இந்திரன் அனுப்பின தூதர்கள்சென்று, குமரநாயகன் குரனைக்கொண்டு தேவர்களைச் சிறைவிடுத்து அவர்களுக்கு இதஞ்செய்தமையால், இந்திரன் தன் மகளாகிய தெய்வயானையை அவருக்கு மணமுடித்துக் கொடுப்பதாக நிச்சயத்திருப்பதால், அந்த மணம் நானையே திருப்பரங்குன்றத்தில் நடக்கப்போகின்றது, அந்தத் திருமணத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருளவேண்டுமென்று தெரிவித்தார்கள். அதுகேட்ட முசுருந்தன் மிகவுங்களிப்படைந்து அப்படியே யாருகவென்று சொல்லுதலும், தூதர்கள் மற்ற அரசருக்கும் சொல்லப்போயினர். போனவர்கள் சொல்லவேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் சொல்லிவிட்டுத் திருப்பரங்குன்றத்தையடைந்தார்கள். பிறகு முசுருந்தனும் மற்றையரசரும் தத்தம் படைகளோடும் திருப்பரங்குன்றத்தை யடைந்தார்கள். இந்திரன் அவர்களுக்குத் தகுதியான விதிகளமைத்துத்தர அவற்றிலிருந்தார்கள். பிறகு இந்திரன் பிரமனை நோக்கி, எல்லாரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். இனித் திருமணம்நடப்பிக்கலாமெயென்றுசொல்ல, பிரமன் சண்முகப்பெருமானையடைந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் அவ்வாறே யாருகவென்று தேவமுதலிய யாவரும் சூழ்ச்சென்று திருப்பரங்குன்றத்தை யடைந்தனர்.

அதன்பிறகு குமரநாயகன் மணக்கோலங்கொண்டு யாதசாலையிற் பிரவேசித்தனன். பிரவேசித்து இந்திரன் தன் பொருட்டாகவே யமைத்திருந்த சிங்காதரத்தில் வீற்றிருந்தான். தேவர்கள் முதலானவர்கள் தத்தமக் கேற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஆசனங்களில் வீற்றிருந்தார்கள். முசுருந்தன் முதலிய அரசரெல்லாரும் வந்து அவரவர்களுக்கிட்ட ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். பிறகு குமரநாயகன் மணத்தைக்கண்களில்க்கும்பொருட்டுச் சிவபிரான் உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளினார்.

அப்பொழுது குமரநாயகனெழுந்து அப்பெருமானது திருவடி யை வணங்கி நின்றான். இந்திரன் வந்து வணங்கி திருமணமணடபத்திற் கழைத்துக்கொண்டு போய், விமாதமொன்றின்மேல் எழுந்தருளப்பண்ணி, பின்பு குமரநாயகனையு மெழுந்தருளப்பண்ணினான். மூவரும் சோமாஸ்கந்தமாக எழுந்தருளி யிருந்தார்கள். பிறகு பிரமன் இந்திரனைநோக்கி இனித்திருமணத்திற்குப் பிரயத்திரம் செய்வவேண்டுமென்றலும் அவன் தன் மகளாகிய தெய்வயானையார்க்குச் செய்தி யறிவிக்க, அவரும் பூமிகளும் நாமகளும் ஏத்தவும் சேடியார்புறஞ்சூழ்ந்து கைலாசு கொடுத்துவரவும் அன்னப்பெடைபோல நடந்து திருமணச்சாலையை யடைந்தார். அவரை உமாதேவியார், குமரநாயக னிருக்குமிடத்திருத்தினார். அந்தக்கோலத்தைக் கண்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து தொழுதுநிற்க, இந்திரானியும் மஞ்சளநீர் கொண்டு

வர, இந்திரன் குமரநாயகன் திருவடிவிளங்கி, சந்தன புஷ்பாதிகளால் அலங்கரித்து, தெய்வயானையாரை வேதவிதிப்படி குமரநாயகன் திருக்கரத்தில் தாரைவார்த்துக்கொடுத்தான். பிறகு அப்பெருமான் தெய்வயானையார் திருக்கழுத்தில் மல்கலகாண்பூட்டி மணமாஸையையும் அணிந்தான். அப்போது இந்திரன் முப்பழம் கருப்பஞ்சாறு தேன் பால்கலந்து குமரநாயகனுக்கு நகர்வித்தான். அப்பெருமானும் அக்கிவிவலம் வருதல அமமிமிதித்தல் அருந்ததிகாட்டல் முதலிய சட்ங்குகளையும் நிறைவேற்றி, உமாமகேசுவரரை வணங்கி கின்றான். அவ்விருவரும் குமரநாயகனுக்கும் தெய்வயானையார்க்கும் ஆசிகுறி அவ்விருவரையும் அவர்களுக்கூரிய திருமாளிகையை யடைவித்துக் கைலையை யடைந்தார்கள். இவர்கள் இன்பம் துகர்ந்திருந்தார்கள். இந்திரன் முகஞ்சுந்தன் முதலானவர்களுக்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்கள் கொடுத்து அவரவர் இருக்கைக் கனுப்பிவிட்டுத் தானும் இந்திராணியுடன் இனிது வீற்றி ருந்தனன். இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தன.

தெய்வயானையம்மைதிருமணப்படலம் முற்றிற்று.

விண் குடியேற்றுபடலம்.

ஆன சிற்சில வைகல்சென் றிந்திதலு மணங்குந்
தானு முற்றிடு முறையுனை யொருபுகற் றணந்து
வான வர்க்கிறை வினைக்குறை கிரபபுதல் வலித்துக்
கோன கர்ப்பெரும் புதவினில் வந்தனன் குமரன். (க)

உவாவின் மாதா னுவா வினுக் கிளையவ னுவாவிற்
றிவாக ரன்மதி யாமென வருதலுந் தெரிந்து
தவாத வன்புடை வயவருளு சாரத லொரு
மவாவொ டன்னவ ரடிமுறை வணங்கினி னுர்த்தார். (உ)

அனிக மார்த்திடல் செவிப்புலம் படர்தலு மடல்வேற்
புனித நாயகன் போந்தனன் போந்தன னென்று
வனசமேலவன் மாலவன் மகபதி வானோர்
முனிவர் யாவரு மெழுந்தனர் விரைசெலன் முன்னி. (ஈ)

வேறு.

எழுதரு கின்மவர் யாரு மேரிமைப்
பொழுதுறு மளவையிற் போந்து மன்னுயிர்
முழுதருள் புரிதரு முதல்வன் சேவடி
தொழுதன ரிறைஞ்சினர் சூழ்ந்து போற்றலும். (ஈ)

கொந்தவி ழலங்கலங் குவவுத் தோளிணன்
வந்துவர் தனைபுரி வதனை நோக்கியே
நந்தனி யூர்தியை நடாததிச் செல்கெனச்
சுந்தையில விரைதரு தேர்கொண் டேகினான். (ஐ)

ஆசுக னுய்த்திடு மம்பொற் மேர்மிசை
வாசவ னருள்புரி மடந்தை தன்னுடன்
மேசுடை யறுமுகச் செம்மல் கண்ணுத
வீசணங் கவுரியு மென்ன வெய்தினான். (ஐ)

வேறு.

சூரி னோடு துணைபரித் தேர்மிசைச்
சூரி னோடு துணைவன்வந் தெய்தது
வாரி வீசினர் மாமலர் பன்முறை
வாரி வீசினர் வானவர் யாருமே. (௭)

பூத வீரரும் போர்ப்படை மள்ளரு
மூது ணார்த முனிவன் சிரூர்களுங்
கோதை வேலுடைக் கொற்றவற காம்பணி
யேது மாற்றி யினிதயற் சுற்றினார். (௮)

மாகர் யாரும் வணங்க வவரவர்
சேக ரத்தினிற் சேவடி சூட்டியே
தோகை மாமயி றோன்றன்முன் னின்றதா
லாகை யாற்றவ மாற்றல தேயன்றோ. (௯)

பூவி னன்முதற் புங்கவர் யாரையு
மூவி ரண்டு முகத்தவன் கண்ணுறீஇ
நீவி ரெல்லிரு நேர்ந்ததும் மூாதியின்
மேவி யெய்மொடி செல்லுமின் விண்ணென்றான். (௧௦)

என்ன லோடு மினிதென நான்முக
என்ன மீதினு மச்சுதப் பண்ணவன்
பன்ன கேசன் பகைஞன்றன் மீதினு
முன்ன ரேறி முதல்வனை யெய்தினார். (௧௧)

மாதில் வெள்ளி மலைப்படு தென்கயத்
தூறு நீத்தத் தொழுக்கென மும்மதத்
தாறு பாயு மடலயி ராவதத்
தேறி வந்தன னிர்திர னென்பவன். (௧௨)

மற்று நின்றள வானவர் யாவரு
முற்று ணர்ந்த முனிவருந் தத்தமக்
குற்ற லூர்திக ணூர்தெம் மிறைவனைச்
சுற்றி நின்ற துதித்துடன் மேயினார். (௧௩)

வாள ஸ்த்துணை வானுல்கத்திடைப்
பொள்ளெ னப்புக் போதுகின் றானெனக்
கொள்ளை யிற்பலர் கூறலுங் கூளியின்
வெள்ள முற்றும் விரைந்தெழுந் திட்டவே. (௧௪)

குடமு தூப்பணை கொக்கரை தண்ணுமை
படக மாதிய பல்லிய மாற்றியே
புடைநெ ருங்கிய பூதரி லெண்ணிலா
ரிடிமு முங்கிய தென்ன வியம்பினார். (௧௫)

சங்கித் தன்மையி னீண்டு பரிசனம்
பாங்குற் றேகப் பரஞ்சுடர்ப் பண்ணவ
னோக்கற கொண்ட வெருதனிக் கோரகர்
சீங்கிச் சேணி னெடுநெழிப் போயினான். (௧௬)

அந்த ரத்தி லமருல கந்தனைக்
கந்த னங்கொரு கன்னனி நீங்கியே
யிந்தி ரப்பெய ரெய்திய மாதுலன்
முந்தி ருந்த முதுநகா மேவினான்.

(௧௭)

வேறு.

விண்டொடர் பொன்னகர் மேலைச் சூர்மக
னுண்டுகள் செய்திட நொய்தி னுற்றது
மண்டர்க ளிறையவ னைக்கொள் வேட்கையுங்
கண்டனன் குமரவேள் கருணை யாழியான்.

(௧௮)

வீக்குறு களைகழல் விமல நாயக
னாக்கமில் விண்ணுல களிக்கும் பெற்றியாற்
மேக்கிய விஞ்சையின் மெய்தத் தச்சனை
நோக்கின னிணையன நுவறன் மேயினான்.

(௧௯)

செல்லலை யகன்றிடி தேவர் மன்னவ
னெல்லையில வளனெடு மிருக்கும் பான்மையாற்
ஞெல்லைய தாமெனத துறக்க நல்குதி
வல்லையி லென்றலும் வணங்கிப் போயினான்.

(௨௦)

வேறு.

துறெ ரிந்திடி நோன்மையோன்
மாறில் பொன்னகா மாடுற
வீறு மாமதில் விண்ணுலா
மாறு பாய வமைததனன்.

(௨௧)

கண்ண கன்புவிக் காட்சிபோ
லெண்ணில் வீதி யியற்றினான். ()

ஆயி ரம்மல ரம்புயன்
சேய வாய்க டுறந்தென
ஞாயின் மாமதி னள்ளுற
வாயி னுன்கு வகுத்தனன்.

(௨௨)

பூவின் மேல்வரு புங்கவத்
தேவு நாணுறு செய்கையிற்
காவன் மாநக ரத்திடைக்
கோவி லொன்று குயிற்றினான். ()

நாற்றி சைக்கண நாதரு
மாறற வேயரி தாமென
வேறற கோபுர மேழ்கிலை
வீற்று வீற்று விதித்தனன்.

(௨௩)

தேவு காமுறு செய்வரை
காவி மல்கு கயத்தொடு
வாவி பொய்கை வரம்பில
வோவில் பான்மையி னுதவினான்.

வண்ண மாமதில் வைப்பினு
ளண்ண லங்கிரி யாழிசூழ்

மாட மாளிகை மண்டப
மீடு சேரரி யேற்றனை
பாடு சேர்தரு பாழிக
ணடி யேர்தக நல்கினான். (௨௪)

வேறு.

ஏறுசி ரிந்திர னிருக்குங் கோயிலு
மாறுமா முகப்பிரா னமருங் கோட்டமு
மாறிலா மாலயன் மந்தி ரங்கனும்
வேறுளா ரிருக்கையும் விதித்திட் டானரோ.

(௨௫)

கூன்முக வால்வளைக் குரிசி னூரினு
நான்முக னூரினு நலத்த தென்றிட
வான்முக வியனகர் வளமை சான்றிட
நான்முக நாடியே துனிதது நல்கினான்.

(௨௬)

வேறு.

பொன்னி னுக்குப் புகலிட மாகவான்
மன்னி னுக்குச்செய் மாநகர் வண்மையை
யென்னி னுக்கு மியம்பவற் றோகலை
மின்னி னுக்கும் விதிப்பருந் தன்மையே. (௩௦)

இளைத்தி யாவு மிமைப்பிடைச் சிந்தையி
ளினைப்பிற் செப்த நிலைமையை நோக்கியே
நனைத்த மூய்முடி நாரண னுன்முகன்
மனத்தி னூடு மகிழ்ச்சியை மேவினா. (௩௧)

வல்லே வேதன் வகுப்பது மற்றுனக்
கில்லை நேரென் றினிது புகழ்ந்திட
வல்ல நீரம ரர்க்கிறை காணகுநீஇப்
புல்லி னுனப புனைவனை யென்பவே. (௩௨)

அணங்கு சால்புர மவ்வகை நல்கியே
நுணங்கு நூலவன் சண்முக னேன்கழல்
வணங்கி நிற்ப வருள்செய்து மாடுறு
கணங்க ளோடு கதுமெனப் போயினான். (௩௩)

அன்ன கால யரம்பைய ரோடொரு
பொன்னின் மானம் புகுந்து புலோமசை
கன்ன லொன்றினிற் காமரு பொன்னகர்
மன்னன் மந்திரம் வந்தடைந் தாளரோ. (௩௪)

அடையு மெல்லே யறுமுகப் பண்ணவ
னிடையி லைப்படு மிந்திரன் கோநகர்க்
கடைமு தறசெலக் கஞ்சனை யாதியோ
ருடைய தததம தூர்தியி னீங்கினார். (௩௫)

அக்க ணந்தனி லண்டர்கள் யாவருந்
தொக்கு டன்வரத் தோகையன் னாளுடன்
செக்கர் மாமணித் தேரினுந் தீர்த்தொராய்ப்
புக்கு மேயினன பொன்புனை மன்றமே. (௩௬)

வேறு.

தன்றுளை மஞ்ஞை யாகித் தாங்குத நெரிந்தி யானு
மின்றிவற் பரிபப னெனனா விளவனு மமைந்த தென்ன
மன்றிடை யிருந்த தெய்வ மடங்கலந் தவிசி னும்பர்
வென்றியந் தனிவே லண்ணல் வீற்றிருந் தருளி னானே. (௩௭)

அன்னதோ ரளவை தன்னி லறுமுக னலரிற் புத்தேண்
முன்னவர் தம்மை யெல்லா முழுதருள் புரிந்து நோக்கி
யிந்நக ரரசு போற்ற விமையவ ரிறைவற் கின்னே
பொன்னணி மவுளி தன்னைப் பொள்ளெனப் புனைதி ரென்றான். (௩௮)

என்றிவை குமரன் கூற வினிதென விசைவு கொள்ளா
வன்றொரு கணத்தின் முன்ன ரட்டமங் கலமுந் தந்து
மன்றலகொள் கவரி யொள்வாண் மணிமுடி கவிகை யோடு
கின்றா வுறுப்பு மேனைப் பொருள்களு நெறியி னுய்த்தார். (௩௯)

ஆரசிய லுரிமைத் தெல்லா மாங்கவ ரழைத்துக் கங்கைத்
தினாசெறி தெண்ணீ ராட்டிச் செழுந்துகில் கலன்கள் சார்தம்
விரைசெய்தார் புனைந்து சீய வியன்பெருந் தவிசி னேற்றி
வரிசையோ டிந்தி ரற்கு மணிமுடி சூட்டி னூரால். (௪௦)

சுடர்த்தனி மவுலி தன்னைச் சூட்டலுந் துறக்கத் தண்ண
லடித்துணை பணிந்தார் வானோ ரனைவரு மாசி தன்னை
யெடுத்தெடுத்தி யம்ப லுற்ற ரிருடிக ளரம்பை மாதர்
நடித்தனர் விஞ்சை வேந்தர் நல்வியாழ் நவின்றி சைத்தார். (௪௧)

இந்திர னனைய காலெ யெம்பிரான் முன்ன ரோகி
வந்தனை புரிந்து போற்றி வளமலி துறக்க நாடி
முந்துள வரசுஞ் சீரு முழுதொருங் களித்தி யெந்தா
யுய்ந்தன னிதன்மே லுண்டோ லுதிய மொருவர்க் கென்றான். (௪௨)

என்றலு மருள்செய் தண்ண லிந்க ரரசு போற்றி
நன்றிவ ணிருத்தி யென்ன நாகர்கோன் தன்னை வைத்து
நின்றாள் வமரர் தம்மை நிலைப்படு மிருக்கைக் கேவித்
தன்றுணை யணங்குந் தானுந் தன்பெருங்கோயில் போந்தான். (௪௩)

குறினெடி லளவு சான்ற கூளியும் வயவர் யாரும்
வறியதோ ரணுவுஞ் செல்லா மரபினால் வாயில் போற்ற
வுறையுளி னிருக்கை நண்ணி யொருபெருந் தலைவி யோடு
மறுமுக வள்ளல பல்வே ரூடல்செய் திருந்தா னன்றே. (௪௪)

துவியந் தோகை மேலோன் றுணைவியோ டிருந்த காலேப
பூவினன் முதலோரா தத்தம் புக்கிட மமார்தா ரன்றே
தேவர்க ளிறைவன் ருனுஞ் சேயிழை சசியு மாக
மேவின னின்பந் துய்த்து விண்ணுல கரசு செய்தான். (௪௫)

இளைத்தியல் கின்ற வெல்லை யிந்திர வளனே யன்றி
யனைத்துல கத்து முள்ள வாக்கமுந் தாம்பெற் றென்ன
மனத்திடை யுவகை கொண்டு மாநக ரிருக்கை புக்குத்
தனித்தனி யமர லொல்லாஞ் சாறயார் தமர்த லுற்றார். (௪௬)

ஆ திருவிருத்தம் ௩௪௯.

வ ச ன ம்.

குமரநாயகன் இந்திரன் குறை கீக்க எண்ணுகொண்டு, இந்திரலோகத்
தைநாடிச் செல்லுமபொருட்டுத் தன் தேணாக் கொண்டுவரும்படி கட்டணியிட,
வாயுதேவன் கொண்டுவந்தான். அதன்மேல் தெய்வயானையாரோடும் எறி, தே
வர், பூதவீரர் முதலியோர் குழ அமராவதியை யடைந்தபிறகு அந் வலகம் பானு
கோபனால் பாழ்பட்டுக்கிடப்பதைநோக்கி, தெய்வத்தச்சுனை வரவழைத்து அவனால்
அதை முன்போலப் புதுப்பித்து, அவனுக் கருள்செய்தனுப்பிவிட்டு, தான் இந்திரா
னியினது மாளிகையை நாடிவந்தான், அதைநோக்கிக் களித்தபிறகு தேவர்களைக்

கொண்டு இந்திரனுக்கு முடிசூட்டுவித்தனன்; பிறகு இந்திரனைநோக்கி, நீ இன்று போல என்றும் அரசாணடிருவென்று கட்டினையிட்டுத் தானும் தெய்வயானையா ரோடு தன் இருக்கையை யடைந்தனன். இலக்கத்தொன்பதின்மரும பூதவீரரும் இவரது இருக்கையைக் காவல்பூண்டிருந்தனர்.

விண்குடியேற்றுபடலம் முற்றிற்று.

கந்த வெற்புறுபடலம்.

இப்படி சிலநாளேக விக்னமிசை வைக லொன்றி லொப்பருங் கந்த வெற்பி லுறைவது கருதிச் செவ்வேள் செப்புமழ் கொங்கை யோடுஞ் சினகரந் தணந்து செல்ல வப்பரி சுணர்ந்து வேதா வாதியா யாரும் போந்தார். (க)

பெருந்தகை யனைய காலேப் பிரமன்மான் முதலோர் யாரும் விரைந்துதம் பதங்கள் செல்ல விடைபுரிந் தங்கண் வானத் திருந்தர சியமற விண்ணோர்க் கிழைவனை நிறுவித் தெய்வத் திருந்திழை யணங்கி னோடுஞ் சென்றுதன் றேறிற் புக்கான். (உ)

தேரிடைப் புருந்த வையன் றிறலுடை மொய்ப்பன் பாகாய்ப் பாரிடைச் சென்று முட்கோல் பறநின்ன் பணியா லுய்ப்பப் போருடைச் சிலைவல் லோரும் பூதர்தங் கடலுஞ் சுற்றக் காருடைக் களத்துப் புத்தேள் கைலைமால் வரையிற் போந்தான். (ங)

போனதோர் காலே வையம் பொள்ளென விழிந்து முக்கண் வானவன் றன்னை யாயோ டடிகளை வணக்கஞ் செய்து மேனதோர் கருணை யோடும் விடைபெற்றி இண்ணு னோராகள் சேனையந் தலைவன் கந்தச் சிலம்பினிற் கோயில் புக்கான். (ச)

புக்கதோர் குமர மூர்த்தி பொருதிறல் வயவர் யாருந் தொக்கனர் பணியி னிற்பத் தொல்படைக் கணங்கள் போற்ற மைக்கருங் குவனோ யொண்கண் மடவூ லோடு மேவி மிக்குயர் மணிபபீ டத்தில் வீற்றிருந் தருளி னானே. (ஊ)

துய்யதோர் மறைக ளாலுந் துதித்திடற் கரிய செவ்வேள் செய்யபே ரடிகள் வாழ்க சேவலு மயிலும் வாழ்க வெய்யசூர் மார்பு கீண்ட வேற்படை வாழ்க வண்ணப் பொய்யில்சீ ரடியார் வாழ்க வாழ்கவிப் புவன மெல்லாம். (ஈ)

ஆ திருவருத்தம் ௩௫௫.

வசனம்.

அங்கே இவ்வாறு சிலநாளிருந்து, கந்தவெற்புக்குப்போக்க நினைத்து, பிரம னுக்குந் திருமாலுக்குந் தத்தம் பதங்களுக்குச்செல்ல வுத்தரவளித்து, இந்திரனை தேவநாட்டை யாளும்படியாகச்செய்து, வீரவாகுதேவரார் செலுத்தப்பட்ட தேரி

ன்மேல் தெய்வயானையுடன் செவ்வேன் ஏறினன். வீரர்களும் பூதர்களுங் கடல் போற் சூழ்ந்துவர தேரின்மேற்சென்று கைலையையடைந்து தேரின்னிறந்தகித் தாயையுந் தந்தையையும் வணங்கி அவரது விடைபெற்றுச்சென்று கந்தவெற் படைந்து படைவீரர் பணிவிடைசெய்ய, கணங்கன்போற்ற, தெய்வயானையோடு உயர்ந்த மணிப்பீடத்து வீற்றிருந்தார்.

கந்தவெற்புறுபடலம் முற்றிற்று.

இ ந் தி ர பு ரி ப் ப ட ல ம்.

காசினி வியத்தகு கந்த வெற்பிடைத
தேசுடை முருகவேள் சேர்ந்த செய்கையைப்
பேசின னிங்கினிப் பிறங்கு பொன்னகர்
வாசவ னியற்கையு மறுங் கூறுகேன். (க)

துண்ணென வவுணரைத் தொலைத்த வேற்படைப்
பண்ணவ னருளிஞற் பலரும் போற்றிட
விண்ணர சியற்றிய வேந்த னோர்பக
லெண்ணின னுளந்தனி வினைய நீரதே. (உ)

பற்றலர் சிறுதொழில் பலவு மாற்றியே
யுற்றது மளப்பிலா வுகமொ ளித்தது
மற்றத னிடையிடை வந்த தீமையும்
பெற்றிடு துன்பமும் பிறவு முன்னினுன். (ஈ)

மறுத்தனன் சசியுடன் வையும் வாழ்க்கையை
வெறுத்தனன் வெறுக்கையை வேந்தி யற்கையுஞ்
செறுத்தனன் மவத்தினு சேர்வன் வீடுதொ
துறத்தலை யுன்னினன் றுறக்க மேயினுன். (ச)

இந்திர னியற்கையை யெண்ணி வானவர்
மந்திரி யாகியு மன்ன னாகியு
மந்தண னாகியு மமரும் பொன்னவன்
புந்தியி லீதொரு புணர்ப்பை யுன்னினுன். (ஐ)

உன்னிய மேலவ னும்பு ருக்கெலா
மன்னவ னுழைதனில் வந்து வைகியே
கொன்னவில் வச்சிரங் கொண்ட பாணியா
யின்னன கேளென வியமபன் மேயினுன். (அ)

புன்றொழி லாகிய பொய்யும் வாய்மையா
மொன்றொரு பெரும்பய னுதவு மாயிடி
னென்றனர் சரகுரு லீந்தி ரன்பத
நின்றிட வீதொரு நிகழ்ச்சி கூறுவான். (எ)

வேறு.

அன்பு நீங்கிய வவுணருக் கரசுறாப் பட்ட
துன்ப மாணதை யுன்னியே துறக்கமே லரசு
மின்ப வாழ்க்கையும் வெறுத்தனை யிவைவெறுத் தனையேற்
பின்பு நோற்றுநீ யாற்றலாற் பெறும்பயன் யாதோ. (அ)

சிந்தை வெந்தய ருழந்தவ ரல்லரோ திருவு
மந்த மில்பெரு வாழ்க்கையு மெய்தவ ரததான்
மைந்த வாழிகே ணின்னை வன்றுகாண் மதிக்கி
ணிந்த மூவுல கந்தனில் வழங்கிய வியற்கை.

(௬)

ஓவ ருந்தவ மியற்றிய முனிவரி லுலகத்
தேவர் தங்களிற் பாதலத் தோகாளிற் சிறந்த
மூவ ரென்றுபேர் பெற்றிடி முதல்வர்க டம்மி
லேவர் மங்கையர் முலைதலைப் போகம்விட் டிருந்தோர்.

(௧௦)

போன துன்பினுக் கஞ்சியே புகுந்தவித் திருவை
பூன மாமெனத் துறந்துநீ தமிழையநோற் றுழவி
னான போதுநர் துயரினுக் கவதியு முண்டோ
கான னீந்திட வெருவியே கடல்புக வறறோ.

(௧௧)

ஆக நோவுற வருத்தியே யைம்புல னவித்து
மோக மாதியா மூவீரு குற்றமு முருக்கி
யோசு செய்திடி மேலையோர பெறுமபய னுணக்ஹ
போக மன்றியொன் றிலைகா ணெல்லேதீர புகழோய்.

(௧௨)

காண்ட கும்புல னெடுங்குமாங் கரணமு மிலையாம
பூண்ட செய்கையு மொழியுமா மியாக்கையும் போமா
மாண்டொர் பேரின்ப முண்டென்ப ரதனையா ரறிந்தா
ரீண்டு கண்டதே மெய்யென்ப ருலகுளோரா யாரும்.

(௧௩)

பொய்ம்மை யுற்றிடு கானலைப் புனலென விரும்பிக்
கைம்மி சைக்கொண்ட வமிதினைக் கமருகுத் தாங்கு
மெய்ம்மை யிற்சில ருண்டெனும் விடிகே றுன்னி
யிம்மை யிறபய னிழக்குதி நன்றுநின் னெண்ணம்.

(௧௪)

மங்கை மாரிடத் தின்பமேயின்பமற் றவரோ
டிங்கு வாழ்வுறும் வாழ்க்கையே யியல்புறும் வாழ்க்கை
யங்க வர்ப்பெறு செல்வமே செல்வமாங் கவர்தங்
கொங்கை புல்குற வறுமையே கொடியதோர வறுமை.

(௧௫)

மறுவி லாதவான் மதிமுக மடந்தையர் புணர்ப்பைச்
சிறிய விற்பமென் றுணாசெய்வ ரீனனதன சிறப்பை
யறிவ ரேயெனி னுங்கதே பேரின்ப மாகு
மிறைவ நீயது கேட்டியேன் மொழிகுவ னென்றான்.

(௧௬)

ஏமஞ் சான்றிடு குரவன்மற் றிவையிவை யிசைப்ப
நாமஞ் சான்றிடு குலிசமாப படையின னகையா
வோமஞ் சான்றிடு தீமுன்ன ரிழுதென வுடைந்து
காமஞ் சான்றிடு முளததனு யினையன கழறும்.

(௧௭)

பொருந்து மாசினை யகற்றிநற் காட்சியைப் புரியு
மருந்து போலுறு குரவரீ மடந்தையர் சிறப்புந்
திருந்து காமநல் லின்பமு மெனக்கருள் செய்யா
திருந்த காரண மென்கொலோ வின்றுகா நென்றான்.

(௧௮)

வேறு.

வெற்றுட லததில் விழித்தொகை பெற்ற
சிற்றறி வோனிலை செப்புத லோடு
மற்றிவ னுள்ள மயங்கின னென்னாக
கற்றுணா மந்திரி கட்டுரை செய்வான்.

(௧௯)

மாதர்கண் மேன்மைகண் மன்மத னென்னு
லோதிடு முண்மையை யோர்ந்துணர் கின்ற
காதலி லாவழி கட்டுரை செய்யா
ராதலி னைய வதைந்தில னிந்நாள.

(௨௦)

கோண்மதி யேகுடை யாவரு கோன்றன்
மாண்மதி னூலெனும வான்கடன் முற்று
நீண்மதி யாலுணர்ந் தேனத னீரமை
கேண்மதி யென்று கிளத்திடு கின்றான்.

(௨௧)

ஈறில் வென்று மியம்பினர் பத்தே
நூறுட னெட்டெனு நூலு றுவன்றார்
வேறுமி சைத்தனா மெய்ச்சம யந்தா
னறென வோதின ராவகவை தமமுள்.

(௨௨)

சுதையமு தேயெனத் துய்த்திடு நீரார்க்
கிதமிக நல்குவ திமமையின் முததிக்
கதியருள கிறபது காமரு லோகா
யதமென வேறெறி யொன்றுள தன்றே.

(௨௩)

அச்சம யத்தலை யாற்றிடை நின்றே
யெச்சமில் வீடுபெற் றின்புறு கின்றோர்
மெச்சிய லாடவா மேலதை யீவோர்
நச்சுறு கூர்விழி நாரியா தாமே.

(௨௪)

அம்மட வாரிய லானவு மனனோ
தம்மை யடைந்திடு தன்மையு மேவுஞ்
செம்மைகொ ளாடவர் செய்கையு மெல்லா
மெய்மைய தாக விளம்பிடும் வேணூல்.

(௨௫)

சாதி யியற்கை கடத்துவ மாந்தர்
தீதில் குணத்தொடு தேச மவததை
போன கருத்திவை யாதிய போர்வேள்
வேத முறைக்கும் விழுப்பொருண் மாதோ.

(௨௬)

வசைதவிர் மானினி மால்வட வைப்பே
ரிசையினி யததினி யேந்திழை யோர்க்கா
மசைவறு தொன்மர பாடவா யார்க்குஞ்
சசனிட பன்னச வன்னிலை தாமே.

(௨௭)

முன்ன முரைத்திடு மும்மர புக்குட்
கன்னிய ராடவர் காமர் குறிக்கு
மன்னிய வாழமு நீளமு மற்று
மின்னன வென்றிட வேற்ப தியற்கை.

(௨௮)

அந்தமி நேவ ரருந்தவர் நாகர்
கந்தரு வத்தர் கணங்கெழு பூதர்
முந்து மரக்க ரியக்கர் முரட்பேய்
தந்திற னுவது தத்துவ மாமே. (௨௯)

எண்மைகொ டத்துவ யாற்றிடை நின்ற
பெண்மைய ராவளி பித்தென வேரூதம்
வண்மைகொண் முக்குண மன்னினர் மற்றவ்
வுண்மை படைத்திட லொண்குண னாமே. (௩௦)
வேறு.

உருவும் வண்ணமு மோங்கு செயற்கையு
மரிவை மராகட நானு மனையவுந்
தெரிய நாடித் தெளிந்தறி கிற்பரான்
மரபு தான்முதல் வான்குணத் தீறுமே. (௩௧)

ஏறு தேசந்தொ றீண்டிய மாதர்தம்
மூறு நீதியு முள்ளு முஞ் செய்கையும்
வேறு வேறு வினவியெல லோர்களுந்
தேற நிற்பது தேச வியற்கையே. (௩௨)

தரித்த வாலே தருணை பிரவுடை
விருத்தை யாகும் வியன்பரு வங்களி
னுரைத்த காலமு முளைத்தின் வேட்கையும்
பிரித்த நிந்திடப பெற்ற தவதையே. (௩௩)

கோல மாமுகுக் குணத்தர்முப் பான்மையர்
நால்வ ண்மரா நாரியர் பற்றுற
வேறு மாடவ மெய்துதற கேற்றபல்
கால முந்தெரி கிற்பது காலமே. (௩௪)

மக்கள் காமம் வடிவினில் வைகலும்
பக்கந் தோறு மிழிந்துயர் பான்மையாற்
புக்க தோரிடை நாடிப் புரையொரீஇத்
தக்க செய்வதுஞ் சாற்றிய மேலதே. (௩௫)

பற்று னோரையும் பற்றிலர் தம்மையு
முற்று னோரையு முற்றிலர் தம்மையு
மற்று னோரையு மாந்தர்க டேற்றுமா
றுற்ற செய்கை யுளங்கொள் கருத்ததே. (௩௬)
வேறு.

இங்கிவை பாடவ ரியல்புஞ் சால்புறு
மங்கையர் பான்மையும் வகுத்த தன்னவர்
பொங்கிய புணர்வகை புணர்ச்சிக் கேற்பதோ
ரங்கிதம் பிறவுமே லறைய நின்றவே. (௩௭)

புல்லுதல் சுவைத்திடல் புணர்ந் கக்குறி
பல்லுறன் மததனம் பயிலுந் தாடன
மொல்லொலி கரணமோ டுவகை யாதிய
வெல்லையில் புணர்நிலைக் கியைந்த வென்பவே. (௩௮)

வேறு.

விரைதலே சமந்தாக் கென்னும் வேகமு முச்ச நீசம்
புராதவிர் சமமென் றோதும் பொருணமையுங் குணத்திற்பற்றிப்
பரவுமை வகையி லீரைம் பகுதியாற் பிறவாற் சேர்த
ஹாரதரு புணர்ச்சி யாகு முபரியு மணைய தொன்றே. (௩௯)

உறுத்தலே நெருக்கன் மெல்ல வுரோசுத ஹுதன் முன்னு
மறுத்தவிர் தருவு சூழ்ந்த வல்லியே மரமேற் கோடல்
செறித்தவென் ளரிசி பாலார் தீம்புனல் செயிர்தீர் காட்சிப்
புறத்திலோ ருறுப்பு றுத்தல் புணர்ச்சியிற் புல்லற் பால். (௪௦)

வைத்தலே துடித்த லொற்று மரபொப்பு விலங்கு சுற்றே
யுத்தர மதுக்க ஹுள்ளீ டோங்குசம் புடாதி தன்னாற்
பத்துட னென்று மேனைப் பல்வகை யுறுப்பு நாடி
முத்திறத் தமிராத முண்டன் முன்மொழி சுவைத்த லாமே. (௪௧)

சுரிதக மெண்ணுட் டிங்க யேமண் டலமே மஞ்ஞை
கிரலடி முயலின் புன்கா னெய்தவி னிதழே வேங்கை
யுருகெழு நகவி றேகை யுருவிலே முறுப்பி லெவகும்
வரன்முறை நகத்தாற் றீட்டல் வளஞ்சிகாக் குறியதன்றே. (௪௨)

துவர்ப்பி பவள மாலை சனகமு டிகமே யேனக்
கவரடி மணிபோழ் வட்டக் கடிகண்டப் பிரத முற்று
மியையல பிறவும போல வினனமு துண்ட தான
மவைதமி னெறியாற் றந்த மழுத்தல்பற் குறிய தம்மா. (௪௩)

உரமுத லைந்தி லைம்பா ஹுணர்நொழின் முறையா லேற்பப்
பொருவரு புணர்ச்சி வேலை புடைத்திடல் புடைப்ப தாருங்
கரிகர மாதி யாய கணங்குழை மகளிர வெல்க
மருவிய வழிபா டன்றே மததன் மென்ப வல்லோர். (௪௪)

மயில்புற வன்னங் காடை வண்டுவா ரணஞ்செம் போத்துக்
சூயிலென விசைக்கு மெட்டின் குரலினைப் பயின்று காம
ரியஹு மகளிர பாங்க டொழி யிவையில் வேண்டுஞ்
செயல்வகை புரியு மாறு சிறந்தசீற் கார மாமே. (௪௫)

பாரியல் கிராமி யஞ்சீர்ப் பவுத்திக நாக பாச
மேரிய னுக ரீக மிந்திரா ணிகமே கூர்மஞ்
சாரித மாய்த மூர்த்தஞ் சங்கிரா ணிகமண் கேம்
பாரிசம் பிடிதஞ் சூலஞ் சுருமபிதம் பதம பீடம். (௪௬)

எண்டருஞ் சம்பு டம்பேட் டிதம்விசம் பிதமுற் புல்லம்
பிண்டிதம் பீடி தம்மே பிரேதுகை யறுபா தந்தான்
புண்டதங் கடக மதத பத்மவா சனஞ்ச மூர்த்தந்
தண்டகம் லளிதம் வேணுச் சாரிதஞ் சமவே சன்னம். (௪௭)

ஆடவஞ் சம்பு டத்தோ டமர்பரி வத்த கஞ்சங்
காடகந் தேனு கம்மற் கடகமைம் பதமே சாஹு
மாடமர் துகிலம் பின் மாததிக மேகூர்ப் பன்னம்
பிடிதோ ருகமம் பிதம் பிடிக்கை போடி பின்னும். (௪௮)

ஒட்டுவிக்கிரமமேகோ யூதக மென்னு நார்பா
 னெட்டுள திறத்தி னு மிவையல பிறவாற் றுறு
 மட்டமர் குழலி னாகண மகிழ்தா மதனு நேருஞ்
 சிட்டர்கள் புணரும் பான்மை சித்திரக கரண மாமே. (௪௯)

திணைநிலை மகளிர் தத்தர் திறங்களுஞ் சேர்தன் மாண்பு
 முணாகுவ ரெனினு மறம வொண்குழு வதனு ணின்ம
 கணிகையிற் பரத்தை காமக் கன்னிய ரொழிந்தோர தம்மைப்
 புணர்கையும் பிறவுந் தேர்தல் புலமையோர கடனா மன்றே. (௫௦)

முன்னுற மதன நூலின் முறையெலாந் தொகையிற் கூறி
 யன்னதன் வகையுங் கூழி யகலமு மெடுததுக் கூறிப்
 பொன்னவ னிருத்த லோடும் புரந்தா னவற்றை யோர்து
 கன்னியைப் புணருங் காமக் கவலைமேற் கருத்தை வைத்தான். (௫௧)

கொற்றவெங் குலிச வள்ளல் குரவனை யிறைஞ்சி யெந்தை
 சொற்றிடு பான்மை பெல்லாந் துணிவது வாகக் கொண்டேன்
 மற்றொரு பொருளும் வெஃகேன் வரமபிலா னின்பந் தன்னைப்
 பெற்றனன் போலு மென்னப் பெருமகிழ் வெய்திப் போனான். (௫௨)

வேறு.

திரைசெறி கடலெனத் திளைக்கு மின்பநா
 லுரைசெய்து பொன்னவ னுவபிற போர்திட
 விரைசெறி தொங்கலான மேலைப பொன்னக
 ரரசினை மதலைபா லாக்கி னுனரோ. (௫௩)

விண்ணுல காளுறும் வேந்தி யறையை
 யண்ணலஞ் சயந்தனுக் கருளி யிந்திரன்
 மண்ணுறு சசிமுகச சிசியைக் கூடியே
 யெண்ணரும் போகமுற நினிது வைகினான். (௫௪)

ஆலைகட லமிதினை வெறுக்கு மாயிழை
 யிலவித முழுதமே யினிதென றுண்டிடுங்
 கொலையி ராவதந் துறக்குங் கோல்வளை
 முலையி ராவத முயங்கி மேவுமே. (௫௫)

வெல்குறும் வலியுடை விருத்தி ரன்மிசைச்
 செல்குறந் தெய்வதத் தேரைச் சீறிடு
 மொலகுறு துசுப்பினை யுடைய மங்கைத்
 னல்குலந் தேர்மிசை யசைந்து வைகுமே. (௫௬)

கருங்கடல் குழ்புவி கவிழ்ந்து னுன்புற
 விரங்கிய விடிகொடி யிகழ்ந்து காய்ந்திடும்
 பொருங்கனை விழியுடைப புலோம சைத்திரு
 மருங்குன்மின் கொடியின்மேன் மகிழ்ச்சி கொள்ளுமே. (௫௭)

இயற்பிடு தவமுனி யாக்கை யென்பிழை
 செயற்பிடு வச்சிரஞ் செங்கை நீத்திடு
 மயிற்பெடை யன்னதோர் மடந்தை கண்ணெனு
 மயிற்படை சேர்த்திட வுதனைத் தாங்குமே. (௫௮)

இருணிற் விசும்பினி விடைய ரூமலே
வருசிலை யிரண்டையு மறக்கு மாமலர்த்
திருநிகர் வனப்புடைத் தெய்வ மங்கைதன்
புருவவெஞ் சிலைகளே பொருளென் றுன்னுமால். (௫௯)

ஏந்தலம் புயலினை யிகழு மேந்திழை
கூந்தலம் புயன்மிசை யுவகை கூர்ந்திடும்
பூந்தரு வல்லியை முனியும் பூண்முலை
வாய்த்திடு முரோமமாம் வல்வி புல்லுமே. (௬௦)

இகத்திற் மிந்திர னிந்தி ராணிபால்
வைத்திடு முளத்தினன் மறுமை யெய்தினுங்
கைத்திடு கருத்தினன் காமத் தின்பமே
துய்த்தனன மதனனுற் றுணிபு நாடியே. (௬௧)

வேறு.

அன்னதோர் நாளி லோர்நா ளமரர்கோ ணைப் போற்றிப்
பொன்னகர் செங்கோ லோச்சிப் புரந்திடு சயந்த னென்போன்
மன்னயல் வந்து வைகுந் தாபத ரமரர் தம்முண்
முன்னுறு கின்ற வாசான் முகனெதிர் நோக்கிச் சொல்வான். (௬௨)

எந்தைகேண் மலரோ னாதி யியம்பிய வமரர் யாரு
மந்தமின் முனிவர் யாரு மாறறல்வெஞ் சூரன் மன்னால்
வெந்துய ருழந்த தொல்லை மேன்மையு மிழந்து தாழ்
வந்தகா ரணம தென்கொ லென்றலு மறையோன் சொல்வான். (௬௩)

விண்ணவ ராடி னோக்கு மேதகு முனிவர் யார்க்கு
மெண்ணமில் சூரன் மன்னு லெய்திய தீமை யெல்லா
நண்ணலர் புரமுன் றட்ட நாதினை யன்றித் தக்கன்
பண்ணிய மகத்திற் புக்க பாவத்தால் வினோந்த தென்றான். (௬௪)

என்றலுஞ் சயந்தன் கோர வீதுகா ரணமே லந்தப்
புன்றொழிற் றக்கன் வாழ்க்கை புரமெரி படுத்த தேவை
யன்றியே செய்த வேள்வி யாபிடை நிகழ்ச்சி யாவு
மொன்றற ஷுபாததல் வேண்டிஞ் சிறியினை னுணர்தற் கென்றான். (௬௫)

சயந்தனை றுரைக்கும் வள்ளல் சாற்றிய துணரா வாற்ற
வயந்தனை யெய்தி வாழி மதலைகே ளிதனை யென்னு
வியந்திடு மகந்தை தன்னுன் மிக்குறு தக்கன் காதை
நயந்தரு மொழியா லாசா னித்திற் நவில லுற்றான். (௬௬)

ஆ திருவிருத்தம் ௪௨௧.

வசனம்.

அவுணர் குலத்தை வேரோடு களைந்து தனக்கு முன்போல் விண்ணரசு
அருள்புரிந்த குமரநாயகன் திருவடியைத் தியானித்துக்கொண்டு, அமராவதிகரத்
தையாண்டிவரும் இந்திரன் ஒருநாள், தான் சூரபன்மனுக்கு அடிமைபட்டுச் செய்ய
த்தகாதகாரியங்களை யெல்லாம் செய்ததையும் தன்பெருமைகுன்றினதையும் நினை
த்து, இப்படிப்பட்ட அவமானங்களுக்குப் பாத்நிரனாகியும் இன்னமும் இப்போத

போக்கியங்களில் நான் மனம்வைப்பது தருதியன்று. இனித்தறவறத்தை யடைந்து தவஞ்செய்து முத்திச்செல்வத்தை யடைவதே தருதியென்று மனந்துணிந்தான், இந்தத் துணியைத் தமது முற்றுணர்ச்சியால் அறிந்தகொண்ட பிருகற்பதி பகவான் இந்திரானோக்கி, தேவராஜனே! நீ யெண்ணின் எண்ணத்தை ஆராய்மிடத்தில் உண்ணப்போன்ற பித்தன் ஒருவ னுலகம் பதினான்கினு மிருப்பானென்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட பெருஞ்செல்வ றகர்ச்சியை வெறுத்துத் தறவறம்பூண்டு நீ பெறப்போகிற இன்பம் யாதோ அறியேன். முததியுலகச் செல்வம் இந்த இந்திரச்செல்வத்துக்கு நிகராருமோ? இந்தச் செல்வத்தை ஐம் பொறிகளை யொறுத்தடக்கவேண்டாமலே றகரலாகும். முத்திச்செல்வத்தை விரும்பினால், தறவுபூண்டு ஐம்பொறிகளையடக்கி, உணவு முதலியவற்றை வெறுத்துச் சருகுசுலபக்ஷணம்பண்ணி, துயில்முதலியவைகளாகிய சுகத்தை வெறுத்துப் படாதபாடுகளெல்லாம் படவேண்டும்; அப்படிபட்டும் அந்தத்தவம் கைகூடுவது மிகவும்தர்ப்பம். ஆகையால், மாதர்போகமே வீடுபேராகும், இதையறியாத அறிவிலிகள் மோக்ஷமென்று ஒரு பெருகைகி யிருக்கின்றது; அதிற் சிறந்ததொன் றிருக்கவில்லையென்று சிலர் சொல்லிப்புலம்புவார்கள். அதை நம்பவேண்டாம். இந்த மாதரது ஏற்றத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற மதநாகமம் என்கிற நூலொன்றுளது, அதன் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இந்த மதநாகமம் என்னும்நூலைக் கைலாயமலைக் காவலனாகிய நந்திப்பெருமான் மிகவும் விரிவாய்ருளினான். சில நாளைக்குப் பிறகு அதை நூற்றெட்டுச் சாகைகளாகக் குறுக்கினார்கள். அந்தச் சாத்திரக் கருத்தின்படி நடக்கிறவர்களே மஹா புருஷராவர். மாதரின்பமே முத்தியின்பம் என்றிவ்வாறு போதித்து இந்திரனது மனம் மாதரிடத்துப் பதியும்படி செய்தலும், அவன் அதற்கு உடன்பட்டு, தான் சிறந்ததாயெண்ணின் தறவறத்தை யிகழ்ந்து இந்திராணியின் போகத் துய்த்திருந்தான். அப்போது இந்திரன் மகனாகிய சயந்தன் பிருகற்பதியை நோக்கி வணங்கி, எம்பெருமானே! ரூபன்மனுக்கு என் பிதா முதலானவர்கள் பயந்த வருந்தவேண்டியதற்குக் காரணமென்னென்று வினாவ, பிருகற்பதி பகவான், அந்தச் சயந்தனை நோக்கி, தேவர்களுக்கும் ரூபன் மனால். நேரிட்ட துன்பங்களெல்லாம் பரமசிவனை யொழுத்துத் தக்கன்செய்த யாகத்திற்போய் அவனுக்குத் தவிசெய்த தீமையாலேயாம் என்றுசொல்ல, அதுகேட்ட சயந்தன், அப்படியானால் அந்தத் தக்கன் யாகஞ்செய்த வரலாறு முழுதும் அடியேனுக்கு விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று வணங்க, பிருகற்பதிபகவான் சொல்லத்தொடங்கினார்.

இந்திரபுரிப்படலம் முற்றிற்று.

தேவகாண்ட முற்றுப்பெற்றது.

ஆக காண்டம் ஐந்துக்குத் திருவிருத்தம் அ,உஎக.

கச்சியப்பசிவாசாரியர் திருவடிவாழ்க.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

ஆரூவது

தக்ஷகாண்டம்.

உபதேசப்படலம்.

மாயையின் வலியோ எனி மான்முத லோரை வென்றே
யாயிரத தோரெட் டண்ட மரச்செய் துகதூற் றெட்டுக்
காயம தழிவின றுகிக் கடவுளர்க் கலக்கண் செய்த
தியகூர் முதலைச் செற்ற குமரன்றாள் சென்னி வைப்பாம். (க)

உலகினுண் மேல தாகி யோங்குபே ரொளிபாய் வான்மேற்
றலைமைய தாகி வைகுஞ் சத்திய வுலகற் தன்னிற்
புலனுணர் முனிவர் தேவர் புதல்வர்கள் புடையிற் போற்ற
மலரயன் றனது கோயின் மன்றில்வீற றிருந்தா னனதே. (உ)

இருந்திடு காலை வேதா யாவையு மளிப்ப மேனாட்
டெரிந்தநுள் பதின்ம ராகுஞ் சீர்கெழு குமரா தம்முட்
பொருந்திய தக்க னென்னும புந்தியின் மேலோன் முன்செய்
யருந்தவ நெறியா லீதொன் றையனை வினவ லுற்றான் (ங)

தேவரின் முதலவ ராகிச் சிற்றுணத் தலைவ ராகி
மூவரி லுயர்ந்தோ ராகி முடிவிலா வொருவ ராகி
யோவற வுயிர்க டோறு முயிரென வுறைவோ ராகி
மேவினர் தம்மைத தேற விளம்புதி மேலோ யென்றான். (ச)

என்றுதன் மைந்த னிவவா றியம்பலு மலரோன் கேளா
நன்றிது மொழிவன் கேட்டி நாரணன் றுணம் யானு
மன்றம ரியற்று மெல்லை யழலென வெழுந்த வானிற
சென்றதோர் சிவனே யார்க்கு மேலவன் றெனிரீ யென்றான் (ரு)

தருசெயல் வல்லோ னீது சாற்றலுஞ் செயலோர் மூன்றி
னிருசெயல் புரியு லீன ரேதில ராகப பின்ன
ரொரு செயல் புரியு மீச னுங்களுக் கிறைவ எனி
வருசெய லென்னே சிந்தை மயக்கற வுரைத்தி யென்றான். (க)

தம்புகழ் கருத்தின் மிக்க தக்கனீ துரைத்த லோடுஞ்
சிம்பர னிலைமை யன்னு னருளினுற் றெரிந்த வேதாச்
சொற்படு மறைகண் முன்னீ துகளறக் கற்றுத் தூய
நம்பொரு டெரிந்த வாறு நன்றுநன் றென்ன நக்கான். (எ)

பின்னுற முடிப்பான் மண்ணைப் பிரானெனத் தேற்றுந் தன்மை
யென்னென வுரைத்தி மைந்த வெங்களைச் சுரரையேனைத்
துன்னிய வுயிர்க டம்மைத் தொலைவுசெய் திடுவ னீற்றி
லன்னவ னென்னின் முன்ன மளித்தவ னவனே யன்றோ. (௮)

அந்தநா ளொருவ னாகி யாருயிர்த் தொகையைத் தொன்னுள்
வந்தவா றொடுங்கச் செய்து மன்னியே மீட்டு மன்னை
தந்தையா யுயிர்கட்கேற்ற தனுமுத லளிக்கு முக்க
ணைந்தைதன் செய்கை முற்று மினையதென் நிசைக்கம் பார்த்தோ. (௯)

செங்கண்மா மண்ணை யென்னைத் திண்டிறன் மொயம்பி னல்கி
யங்கண்மா ஞாலங் காப்பு மளிப்பது முதனி யாழு
முங்கன்பா லிருத்து மென்மெம் முயிருணின் நியற்றா ளின்ற
னெங்களான் முடியுஞ் செய்கை யாவது மில்லை கண்டாய். (௧௦)

உயிருணின் நியற்ற லன்றி யுற்றநஞ் சிந்தை யுள்ள
மியன்முறை வழாது காப்போ னிருவிழி யகத்து மாணன்
மபலுறு பொழுது மெம்பால் வந்தருள் செய்வன் றானோர்
செயல்புரி கின்றான் போல வெம்மொடு செறிவ னன்றே. (௧௧)

எள்ளுறு மெண்ணெ யென்ன வெறிமணி யரவ மென்னக்
கள்ளுறு போது கான்ற கடியெனச் சலாகை தன்னிற்
மள்ளுற வரிய சோதி தானென வுலக மெங்கு
முள்ளொடு புறமு மாகி யொருமையாற் பரவு மன்றே. (௧௨)

வேதமே முதலா வுள்ள வியன்கலை யனைத்துந் தொன்னு
ளோதினா னவனே யெங்கட் குரைத்திட வுணர்ந்தா மன்றே
யீதுநீ யவற்றிற் காண்டி யாருமொன் றாகக் கொண்டாய்
பேதையோ பெரிது மென்னப் பிதாமக னினைய சொற்றான். (௧௩)

அவனிது புகற லோடு மருண்மக னிசைப்பான் மேலாஞ்
சிவனருள் வேதம் பூதத் திறத்தையு முயிர்க ளோடு
மெவரையும் பிரம மென்றே யிசைப்பதென் னெனது நெஞ்சங்
கவலுறு கின்ற தெந்தை கழறுதி கடிதி னென்றான். (௧௪)

என்னலுங் கமலத் தண்ண லியாவருந் தெரித நேற்றா
வுன்றும்பெற்றி யீதென் றுணர்தரக் கேட்டி யன்னுள்
சொன்னதோர் மறைக டம்மிற் றுணிபுகே னிறுதி பில்லா
முன்னவற் காத லுண்மை யொழிந்தன முகம னுமால். (௧௫)

ஆதலா லீச னல்லா வனைவர்க்கு முயிர்க்கு மைந்தாம்
பூதமா னவைக்கு மேற்றம் புகலுதன் முகம னாகு
மோதலா மேல தாக வொருபொருள் புகழ வேண்டின்
வேதபா ரகரை யன்றோ யானென விளம்பு கின்றார். (௧௬)

யாதொரு பொருளை யாவ ரிறைஞ்சினு மதுபோய் முக்க
ணதியை படையு மம்மா வங்கது போலத் தொல்லை
வேதம துணைக்க ளின்ற வியன்புக ழினைத்து மேலா
நாதனை யணுகு மெல்லா நதிகளுங் கடல்சென் றென்ன. (௧௭)

கேளினி மைந்த வேதக் கிளையெலா மியம்பு கின்ற
சூளுரை சிவனே யெல்லார் தோற்றுவித் தளித்து மாற்றி
மீளவுந் தருகின் றானும் வியனுயிர்க் கருளை நல்கி
யாளுநா யகனு மாத்ரி யந்தமி லோனு மென்னும். (௧௮)

அத்தனும் பகவன் றானு மருவமு முருவு மாகுஞ்
சுத்தனு முணர்தற் கொண்ணைச் சோதியு மியாண்டு மேவுஞ்
சித்தனு மநாத்ரி தானுந் தேவர்க டேவு மென்று
சித்தனு முயிர்க்கு ணீங்கா நிருத்தனு மவனே யென்னும். (௧௯)

மூன்மெனு முலகந் தன்னின் முளைத்திடு பொருளை யெல்லா
மீன்றாள் புரியுந் தாதை யெனுந்திரயம் பகனும் யார்க்குஞ்
சான்மென நிற்கின் றேனுந் தானுவும் பானுந் தன்னைப்
போன்றவ ருயர்ந்தோ ரில்லாப் புங்கவன் றானு மென்னும். (௨௦)

அண்ணலு மேகன் றானு மளப்பருங் குணத்தி னானுங்
கண்ணனு மயனுந் தம்மாற் காணிய நிலலான் றானும்
பெண்ணொடா ணலிய தென்னும் பெற்றியி லோனும் யாரு
மெண்ணிய வெண்ணி யாங்கே யீபவன் றானு மென்னும். (௨௧)

விதிமுத லுணாக்க கின்ற வியனுயிர்த் தொகைகட் கெல்லாம்
பதியென வருளுந் தொன்மைப் பசுபதி தானு மன்றோர்க்
கதிகனென் றெவருந் தேற வாங்கவர் னாஞ்ச வெந்த
பொதிதரு பவியு மென்பும் புனைபவன் றானு மென்னும். (௨௨)

ஊன்புகு மெவரை யுந்தன் னெண்குணத் தொடுக்கித் தானே
வான்புக லாகி நின்று மற்றவர் குணங்க ளாடு
தான்புக லில்லா தோனுந் தன்னிய வினை யதென்றே
யான்புக லரிய தேவு மீசனு மவனே யென்னும். (௨௩)

அன்றியு மொன்று கேண்மோ வம்பு யனாதி யாகி
நின்றவர் தம்மை யெல்லா நீக்கியச் சிவனென் றுள்ள
வென்றொரு முதல்வன் றானே யுய்த்திடு முத்தி வேண்டி.
னென்றுமஃ தியம்பிற் றென்னின் யாவரே தேவ ராவார். (௨௪)

பரசிவ னுணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையு மென்றும்
விரவிய துயர்க்கீ றெய்தி வீடுபே றடைது மென்ற
லுருவமில் விசம்பிற் றேலை யுரித்துடுப பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை யியம்பிற் றென்னிற் பின்னுமோர் சான்று முண்டோ. (௨௫)

இன்னமும் பலவுண் டன்னாற் கியம்பிய மறையின் வாய்மை
யன்னதை யெனக்கு முன்னி யறையொணு தறைவ னென்னிற்
பன்னெடுங் காலந் தேயும் பகரினு முலவா தென்பான்
முன்னமீ னுணர்ந்தா யேனு மோகமுந் றாய்கொ லையா. (௨௬)

காரெழில் புலாயு மேனிக கண்ணனை யென்னைப் பின்னை
யாவாயும புகழும் வேத மரன்னைத் துதித்த தேபோ
லோருரை விளம்பிற் றுண்டோ வுரைத்தது முகம னென்றே
பெருநல கறிய முன்னும பின்னரும் விலக்கிற் றன்றே. (௨௭).

நான்மறை தனிலோர் பாக நாரமார் கடவுட் சென்னி
மேன்மைய தியம்பு மெம்மை விண்ணவா தம்மையேனைப்
பான்மைகொள பூதந் தன்னைப் பலபொரு டனையும் பாதி
தான்மொழிந் திடுமா லீது தவறல வுணர்தி தக்கோய். (௨௮)

நம்மையும் பரமென் றுன்னி நாதனிற் சிறப்புச் செய்யும்
வெம்மைகொ ணெஞ்சர் தீரா விழுமவெந் கிரயம் வீழ்வர்
தம்மையொ் தெறிததல செய்யா சமமெனப் புகல்கிற் போர்க்
மெம்மையுந் துயர மென்னு மிருங்கடற் படுப்ப ரன்றே. (௨௯)

காணுறு புலித்தோ லாடைக் கண்ணுதற் கடவுட் கன்ப
ரானவ ரென்று மன்னாற் கடிததொழில் புரிந்து வாழும்
வானவ ரென்று மெம்மை வழுத்தினாக் கருள்வோ மல்லா
வேனையா தம்மைத் தெவ்வென் றெண்ணியே யிருத்தும் யாமே. (௩௦)

பதியான் பாசந் தன்னிற் பட்டுழல் பசுநா மென்றே
விதியொடு மறைகள் கூறு மெய்ம்மையைத் தெளிய வேண்டி
னிதுவென வுரைப்பன் யாங்க ளிவ்வா சியற்ற விச
னதிராகழ ளருச்சித் தேத்து மாலயம் பலவுந் காண்டி. (௩௧)

அவனருள் பெறாது முததி யடைந்தன ரில்லை யல்லா
லவனரு ளின்றி வாழு மமரரும் யாரு மில்லை
யவனரு ளெய்தி னெய்தா வருமபொரு ளில்லை யானை
யவனல திறைவ ளில்லை யவனை நீ யடைதி யென்றான். (௩௨)

வசனம்.

பிரமலோகத்தில், பிரமன் சகல சாம்ராஜ்யங்களோடு வீற்றிருந்தான். அப்
பொழுது அவன் மக்களில் ஒருவனாகிய தக்கன், தன் தந்தையாகிய பிரமனைநோ
க்கி, இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணன் இன்னானென்று எனக்குத் தெரிவி
க்கவேண்டுமென்றான். அதுகேட்ட பிரமன், அத் தக்கனை நோக்கி, முற்காலத்
தில் நானும் திருமாலும் அகங்கரித்து நான் பெரியன் நான் பெரியன் என்று சொ
ல்லிப் பொருத்தபோது, எங்க ளிருவருக்கு மிடையே நெருப்புருவாய்த் தோன்றி
எங்களை அகங்காரத்தை யொழித்தவனாகிய சிவபெருமானே எல்லா வுலகங்களுக்
கும் மூலகாரணன் என்றான். அதைக்கேட்ட தக்கன், படைத்தல் காத்தல்களை
யுடைய வுங்களைக்காட்டிலும் அந்தச் சங்காரகாதத்தாவாகியசிவபிரான் எப்படி சிற
ந்தவனானான் என்று கேட்க, பிரமன் தக்கனை நோக்கி, அந்தச் சிவபெருமான்
எள்ளிலெண்ணெய்போலவும், பூவில் மணம்போலவும் எல்லாச் சீவராசிகளுக்கும்
ளும் வியாபிதது விளங்குவான், வேதாகமப் பொருள்களையெல்லாம் எங்
களுக்குப் போதித்தவன் அவனே, அவனன்றி எங்களால் ஒரு அணுவு மசையாது
என்று கூற, தக்கனாவன் பிரமனை நோக்கி, அப்படியாயின், அவ்வேதங்கள் பூதப்
பிரேத பிசாசுங்களையும் பிரமமெனப் பேசுவ தென்னையென, பிரமன் சொல்லுகி
றான், புதல்வனே! எல்லாவுயிர்களும் விளங்குவோன் அவனாலால், அந்தப்
பூதப்பிரேதாதிகளும் பிரமமென்று சொல்வதற்குத் தடையாது, சர்வசங்காரகால
த்தில் எல்லா வுயிர்களையும் சுட்டு நீராக்கி அதனைத் தன் திருமேனியிது பூசிக்கொ
ள்வோனாதலால், அவனறி சிறந்தவரும் எனவும் அபியாதவரும் யாவர்? அந்தப்

பரமசிவனது திருவடியை யடைந்தவருக்கே முத்தியுண்டாகும்; அறிவில்லாத சிலர் எம்மோடு அவனையும் சமமாக்குவர், அது அவர்களுக்கு மீளாத நராக் கேதுவாகும்; அவரை யடையாமல் முத்தியடைந்தவர் ஒருவருமில்லர்; அவரை யடுத்தவர்க்குக் கிடையாத பொருள் ஒன்றுமில்லை. என்று பலவகையாய்ச் சிவனது பரத்துவத்தையே போதித்தான்.

உ ப தே ச ப் ப ட ல மு ற் றி ற்று.

த க் க ன் ற வ ஞ் செ ய் ப ட ல ம்,

தந்தை யிவ்வகை யுரைத்தலுங் கேட்டுணர் தக்கன்
முந்து வீடுசேர் நெறியினை முன்னலன் முக்க
ணைந்தை யாலயன் முதலவா தம்மினும் யானோற்
றந்த மில்வளம் பெறுவனென் றுன்னினை நகைதுள்.

(க)

ஏத வல்வினை யுழந்திடு மூழினு விதனைக்
காத லோடுனித் தந்தையை வணங்கிநீ கழறு
மாதி தன்னையான் பரமென வறிந்தன னவன்பான்
மாத வத்தினுற் பெற்றிட வேண்டினன் வளனே.

(உ)

கணிப்பின் மாதவம் புரிதர வோரிடங் கடிதிற்
பணித்து நல்குதி விடையென நான்முகப் பகவ
னினைப்பி லாததன் மனத்திடைத் தொலைநா னெழுந்த
மணிப்பெ ருந்தடத் தேகென விடுத்தனன மன்னே.

(ஈ)

நச னல்லரு ளன்னதோர் மானத மென்னும்
வாச நீர்த்தடம் போகியோர் சாரிடை வைக
வீச கான்மழை யாதபம் பணிபட மெலியாப்
பாச நீக்குந ராமென வருந்தவம் பயின்றான.

(ச)

காலே நேர்பெற வோட்டியே கனைவினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுறு பீடிவத்
தேலு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்.

(ஊ)

சுத்த நீடிய தன்னுள மொருமையிற் றொடர
வித்தி றத்தினு லெம்பிராற் கருச்சனை யியற்றிச்
சித்த மேலவ னுமழம் விதிமுறை செப்பிப்
பத்து னாறியான் டருந்தவம் புரிந்தனன் பழையோன்.

(ஐ)

அன்ன மூர்திசு யன்னமா தவஞ்செயு மதனை
முன்னி நல்வள னுதவுவான் மூரிவெள் ளோற்றிற்
பொன்னின் மால்வரை வெள்ளியங் கிரிமிசைப் போந்தா
லென்ன வந்தன னுமையுட னெம்மையா னிறைவன்.

(ஏ)

வந்த செய்கையைத் தெரிதலும் விரைந்தெழீஇ மற்றென்
சிந்தை யெண்ணமு முடிந்தன வாலெனச் செப்பி
யுந்து காதலும் களிப்புமுள் புக்குகின் துலவ
வெந்தை தன்னடி பரவுவல் யானென வெதிர்த்தான்.

(௮)

சென்று கண்ணுத லடிமுறை வணங்கியே சிறப்பித
தொன்று போவிய வாயிரர் துதிமுறை யுரையா
நின்ற காலையி லுன்செயன் மகிழ்ந்தன நினக்கென்
னின்று வேண்டிய தியம்புதி யாற்கடி தெனலும்.

(௯)

ஆற்று தற்கரு நோன்மைய னாகியோ னமலன்
பேற்றின் வேண்டெவ கொள்கென விசைத்தலும் பிறவி
மாற்று முத்திய திரந்திலன் றொல்விதி வழியே
யேற்ற புந்தியுஞ் சேறவின் மயங்கியீ திசைப்பான்.

(௧௦)

வேறு.

நீணி லம்பெரு வைப்பு நிகரிலா
• வீணை வல்லவ ரேணையர் மேவிய
சேணு மாலய னூருந் திசையுமென்
ணை செல்ல வவித்தருள் செய்தியால்.

(௧௧)

உன்னை வந்து வழுத்து முயிரெலா
மென்னை வந்து வழுத்தவும் யானினி
நின்னை யன்றிரெஞ் சாலும் பிறர்தமைப்
பின்னை வந்தியாப் பெற்றியு மீதியால்.

(௧௨)

ஆய தேவ ரவுணர்கள் யாரும்யா
னைய செய்கை யியற்றவு மெற்கூந்
சேயி னோர்களுஞ் சிற்றிடை மாதரு
மாய்வில் கொள்கையின் மல்கவு நல்குதி

(௧௩)

ஆதி யாகி யனைத்தையு மீன்றநின்
பாதி யான பராபரை யான்பெறு
மாத ராக மறையவ னாகிரீ
காத லாகக் கடிமணஞ் செய்தியால்.

(௧௪)

என்று தக்க னியம்பதூ மிக்கிது
நன்று னக்கது நல்கின நன்னெறி
நின்றி யென்னி னிலைக்குமிச் சீரென
மன்று ளாடிய வானவன் போயினான்.

(௧௫)

ஈச னவ்வா மீந்தன னேகலு
நேச மோடவ னீர்மையைப் போற்றியே
தேசின் மிக்க சிறுவிதி யாரினும்
பேசொ ணாத பெருமகிழ் வெய்தினான்.

(௧௬)

ஒகை மேயவ னோதிம லூர்திமே
லேகு மையனை யெண்ணலு மச்செய
லாக மீதுகண் டன்னவன் மங்கையோர்
பாக னீர்த பரிசுணர்ந் தானரோ.

(௧௭)

வேறு.

பெற்றிடு மதலை யெய்தும் பேற்றினை யவன்பான் மேல்வந்
துற்றிடு திறததை யெல்லா மொருங்குற வுணர்வா னாடித்
தெற்றென வுணர்ந்து தக்கன் சிவனடி யுன்னிப் பன்னு
ணற்றவம் புரிந்த வாறு நன்றேன வுயிர்த்து நக்கான்.

(௧௮)

முப்புர முடிய முனனுண் முளிந்தவ னிலைமை யான
மெய்ப்பொருள் பகர்ந்தேன் மைந்தன் வீடுபெற் றுய்ய வன்னு
னிப்பரி சாளு னந்தோ வென்னினிச் செய்கே னிம்பங்
கைப்பது போமோ நாளுங் கடலமிர் துதவி னாலும்.

(௧௯)

ஆலமார் களத்தோன் றானே யாதியென் றுணர்ந்து போந்து
சாலவே யிந்நாள் காறுந் தலைதநர் தவத்துட் டங்கி
ஞாலமே லென்று நீங்கா நவையொடு பவமும் பெற்றான்
மேலைநாள் வினைக்கீ டற்ற விதியையார் விலக்க வல்லார்.

(௨௦)

செய்வதென் னினியா னென்னுச் சிந்தையி னவலஞ் செய்து
மைவளா தீய புந்தி மைந்தனை யடைந்து வல்லே
மெய்வகை யாசி கூறி மேவலும் வெய்ய தக்க
னிவவிடை நகர மொன்றை யியற்றுதி யைய வென்றான்.

(௨௧)

என்னவத் தக்கன் கூற விமைப்பினி லமைப்ப னென்றே
கொன்னுறு கமலத தண்ணல் குறிப்பொடு கரங்க ளாலே
தன்னக ரென்ன வொன்று தக்கமா புரியீ தென்றே
பொன்னகர் நானுக் கொள்ளப் புவியிடைப் புரிந்தா னன்றே.

(௨௨)

அந்தமா நகரந் தன்னி லருந்தவத் தக்கன் சென்று
சிந்தையு ளுவகை பூகதுச் சேணகர் தன்னு ளொன்று
மிந்தவா ரணிய தன்றா வினையிதற் கிஃதெ யென்னுத்
தந்தைபா லன்பு செய்து தன்பெருங் கோயில் புக்கான்.

(௨௩)

தன்பெருங் கோயி லெய்தித் தவமுனி வரர்வந் தேத்த
மன்பெருந் தன்மை கூரு மடங்கலந் தவிசி னும்ப
ரின்புறு திருவி னோடு மினிதுவீற் றிருந்தா னென்ப
பொன்புனை கிரியின் மீது பொலஞ்சுடர்க் கதிருந் மென்ன.

(௨௪)

கேசரி யணையின் மீது கெழீஇயின தக்க னெண்டோ
ளீசனல் வரம்பெற் றுள்ள வியற்கையை யேமஞ் சான்ற
தேசிக னாகும் பொன்போய்ச் செப்பலுந் துணுக்க மெய்தி
வாசவன் முதலா வுள்ள வானவா யாரும் போந்தார்.

(௨௫)

வானவர் போந்த பான்மை வரன்முறை தெரிந்து மற்றைத்
தானவர் குரவ னானேன் மயித்தியர்க் கிறையைச் சார்ந்து
போனதுன் னவல மஞ்சேல் புரந்தான் மனக்குத் தக்க
னானவன் மலைவ னான னன்னவந் சேர்தி யென்றான்.

(௨௬)

சேருதி யென்னு மாற்றஞ் செவிதளிர்ப் பெய்தக் கேளா
வாரமிர் தருந்தி னன்போ லகமுறு முவகை பொங்க
மேருவி னொருசாராவையும் வெந்திற லவுணர் கோமான்
காரென வெழுந்து தொலைக் கினைஞரைக் கலந்து போந்தான்.

(௨௭)

ஆளரி யேறு போலு மவுணர்கோன் சேற லோடும்
வாளுறு கதிர்ப்புத் தேளு மதியமு மற்று முள்ள
கோளொடு நாளுமேனைக் குழுவுறு கணத்தி னோரு
நீளிருந் தடந்தேர் மீது மானத்து நெறியிற் சென்றார். (௨௮)

மங்குரேய் விண்ணின் பாலார் மாதிரங் காவ லோர்க
ளங்கத நிலயத் துள்ளா ரனையவர் பிறரு முற்று
ரிங்கிவர் யாருந் தக்க னினையடி வணங்கி யீசன்
பொங்குபே ரருளி னொற்றல் புகழ்ந்தன ராகி கின்றார். (௨௯)

அவ்வகை முளரி யண்ண லாதியா மமரர் தத்தஞ்
செய்வினை யாக வுன்னி வைகலுஞ் செறிந்து போற்ற
மெய்வகை யுணராத் தக்கன் விபன்மதிக் குடையுங் கோலு
மெவ்வகை யுலகுஞ் செல்ல விருந்தா சியற்றல் செய்தான், (௩௦)

ஆ. திருவிருத்தம் ௬௨.

வ ச ன ம்.

பிதாவாகிய பிரமணவ்வாறுகூறக்கேட்ட தக்கன் பிதாவை நோக்கி ஐய
னே! உன் சொல்லால் ஐயமொழிந்து சிவனே பரனெனத் தெளிந்தேன்; எனக்கு
முத்தி வேண்டியதில்லை; மேலானவனாய் நான் விளங்கும்பொருட்டு அந்தப் பரம
னைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யத் தருந்த இடம் இன்னதென்று காட்டியருள வேண்
டுமென்றான். அதற்குப் பிரமன், மானதவாவியினிடஞ் சேர்ந்து தவஞ்செய்யலா
மென்றான். அப்படியே மானதவாவிக்கரையையடைந்து ஆயிர வருடங்கள்
அரிய தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அந்தத் தவத்திற்குத் திருவுள்ளங்
கரைந்த பரமசிவன் அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமா யெழுந்தருளி, உனக்கென்ன
வேண்டுமென்று வினவ, தக்கனானவன் இறைவனை நோக்கி, சுவாமி! திருமால் முத
லான தேவர்கள் என் ஆனையிற்கட்டுப்பட்டு நடக்கவும், நற்புதலவரைப்பெறவும்,
அளவற்ற செல்வத்தைப் பெறவும் கருணைசெய்யவேண்டும். இதுவுமன்றி, உனது
இடப்பாகத்திலிருக்கிற உமாதேவியானவள் என் பெண்ணாய்ப் பிரக்கவும் மீ மறை
யவன் உருவமாய் வந்து அவளை மணஞ்செய்துகொள்ளவும் வேண்டுமென்றான்.
அதற்குப் பரமசிவன் மகிழ்ந்து அப்படியே யாருகவென்றருளிச் செய்து, உன்
மனம் நமது பததிமையிற் குறையுமாயின் நமது வரம உனக்குப் பலிக்காதென்
றருளிச் செய்தார்.

பிறகு தக்கன் மனமகிழ்ந்து தன் தந்தையாகிய பிரமனை நினைக்க, அவனும்
தக்கனெதிரே தோன்றி ஆசீர்வதித்தான். தக்கன் பிரமனை நோக்கி, நானிருக்கத்
தருந்த சிறந்த நகரமொன்றை நிருமித்துத் தருகவென்றான். அப்படியே பிரமன்
அதி விசித்திரமான நகரமொன்றை யேற்படுத்திக் கொடுக்க, அதில் வீற்றிருந்
தான். இந்தச் செய்தியை அவுணர்க்கரசன் கேள்விப்பட்டு அளவற்ற மகிழ்ச்சி
யடைந்து தக்கமாபுரிக்கு வந்து தக்கனைக்கண்டு நண்புகொண்டு துயரற்றிருந்
தான். அந்தத் தருணத்தில் இந்திரன் முதலான தேவர்களும் ஏனையோரும்
வந்து நெருங்கிப் புடை சூழ்ந்திருந்தார்கள். தக்கன் வெண்கொற்றக் குடை சிழ
விலிருந்து முச்சகங்கையுமும் அரசாண்டிருந்தான்.

தக்கன்றவஞ்செய்படல முற்றிற்று.

த க் க ன் ம க ப் பெ று ப ட ல ம்.

ஆங்கவன் நேவி யானு ளருந்ததித் கம்பின் மிக்காள்
வாங்கிய றுசப்பி னல்லாண் மறைக்கொடி யெனுநா மததாள்
பூங்கம லத்துப் புத்தேள் பொன்னடி தன்னில் வந்தா
ளோங்குதொல் லுலகுக் கெல்லா மொருதனி முதல்வி யானான். (க)

வே று.

சேயிழை யவளொடு செறிந்து புல்லியே
மீயுயர் கமலமேல் விரிஞ்சன் காதலன்
மாயிரும் பணிபதி மணிக ளீன்றென
வாயிர மைந்தரை யருளி னானரோ. (உ)

அப்பெரு மைந்தர்க ளாயி னோர்க்கெலா
முப்புரி னூல்விதி முறையி னாற்றியே
செப்பரு மறைகளின் றிறமு மீந்துபின்
னிப்பரி சொன்றினை யிசைத்தன் மேயினான். (ஈ)

நல்லதோர் மானத நணுகி நீவிற்க
ளெல்லீரு மீசனை யெண்ணி நோற்றிரீஇப
பல்லுயி ருந்தரும் பரிசு பெற்றீவட்
செல்லுதி ராலெனச் செப்பி யேவினான். (ச)

ஏயின காலையி லிறைஞ்சி மைந்தர்கள்
போயினர் மானதப் பொய்கை புக்கன
ராயிடைப் படிந்தன ரரனை யுன்னியே
மாயிரு நோன்பினை யியற்றி வைகினார். (ஊ)

நேரம வின்னண நெடிது நோற்புழி
நாரத நென்பவ னண்ணி யாயிடை
வாரியு ளாறறவும் வருந்து கிற்றிராற்
காரியம் யாவது கழறு விரென்றான். (ஞ)

என்னலு முனிவகே ளியாங்க ணல்கிடு
முன்னுற நல்குவான் முயன்று முக்கணுன்
மன்னடி யுன்னியே தவத்தை யாற்றுகு
மன்னது மெந்தைதன் னானை யாலென்றார். (ள)

அறிந்திடு முனிவர னதனைக் கேட்டலுஞ்
செறிந்திடு கரத்தொடு செங்கை தாக்குற
வெறிந்தன னகைத்தன னிதுகொ ளீசனாற்
பெறும்பரி சேயெனப் பின்னுங் கூறினான். (அ)

ஈசனை யேரினைந் திறைஞ்சி யேத்தியே
பேசரு மருந்தவம் பிடித்து மூவகைப
பாசம தகனெறி படரச் சிந்தியீ
ராசுறு படைபபினுக் கார்வஞ் செய்திரோ. (ஐ)

சிறப்புள வருந்தவஞ் செய்து நீரினி
யுறப்படு கதிமுறை யுரைப்பக் கேட்டிராம்
பிறப்புள திடருள தன்றிப் பின்னரு
மிறப்புள ததுதமக் கினிய தாகுமோ. (க0)

இன்றுநீர் வெல்கிய தியற்று நான்முகன்
றன்றலை யைந்தினி லொன்று சங்கரன்
பொன்றிகழ் கரங்கொளப புகுந்த தீமையு
நின்றதோர பழியையு நினைக்கி வீர்கொலோ. (கக)

என்னல திறையவ ரில்லை யார்க்கும்யான்
முன்னவ னென்றுநான் முகததன் மாலொடு
பன்னெடு நாளமா பயின்று சோதிகண்
டன்னம தானது மறிந்தி வீர்கொலோ. (கஉ)

நேயமெண் ணுற்றென நிறைந்த கண்ணுத
யைகன் விதித்திட நம்மில் யாவையு
மாயவென் மகந்தையுற் மமர்வ னன்னவன்
மாயமென் றுரைத்திடுந் தலையின் வன்மையால். (ககஉ)

பற்றொடு முழுதுயிர் படைக்கும் பான்மையாற்
பெற்றிடு பயனெவன் பெருமை யல்லது
நற்றவ முனிவீர்கா ணன்கி தென்றொரு
பொற்றனை தம்பதம் பூட்ட லாகுமோ. (ககச)

எத்துணை யெததுணை யின்பம் வெண்டுநர்க்
கத்துணை யலக்கண்வந் தடையு மாங்கது
மெய்த்திற நீவிரும் விதியி னிறிறேற்
கைததுறு துயரெனுங் கடலீற் சார்திரால், (ககடு)

அன்றியு மீசனை யயர்த்தி யாமிறை
யென்றுள முன்னுதி ரிசைவி நீவினை
மன்றவு மாறறுதிர் மயக்கங் கொள்ளுதி
ரொன்றிய பேருணர் வொருவிப் போதிரால். (ககக)

வீட்டிடு மிச்செயல் வீடு சேர்தர
மோட்டுறு நிலைகொடு முயன்று கூடுதி
நீட்டுறு நன்னெறிக் கியைவ தொன்றினைக்
காட்டியே யினைத்தெனக் கழற லாகுமோ. (ககஎ)

அற்றமி றவம்புரிந் தரிய வீட்டினைப்
பெற்றவ ரளப்பிலர் பெறுவ தாகியே
யுற்றவ ரளப்பில ருலகிற சிற்சில
மற்றவர் தமதியல் வகுப்பக கேண்மினே. (ககஅ)

சுற்றம தரனடித் தொண்ட ரல்லது
மற்றில ரவனடி மலர்க ளேயலாற்
பற்றிலர் சாலவு மினிய பண்பினர்
குற்றம தகன்றதோர் கொள்கை பேவினார். (ககஆ)

நேசமுற் றடைபவர் ஈனைப்பி நீக்கரு
மாசறுத் தருள்பொழி யறிவின் மேலையோ
ரீசனைக் குறுகியெஞ் ஞான்றும் வாழ்பவா
பேசுதற் கரியதோர் பெருமை யெய்தினார். (௨௦)

ஆதலி னவரென வவாவின் றுற்றிடு
மேதகு நெறியுறீஇ வீடு சேருதி
ரேதமில் வெறுக்கைபெற் மெண்ணந் தீர்த்திடுந்
தாதைதன் பணியினைத் தவிர்தி ரென்னவே. (௨௧)

அந்தமில் வீடுபே மனடயு முழுமுடை
மைந்தர்க ளோர்புடை வந்து தேர்வுறாத
தந்தைசொல் ளினுமிது தக்க தேயெனப்
புந்திகொண் டடிகளை வணங்கிப் போற்றினார். (௨௨)

வேறு.

போற்றுமைந்த ரைப்பெரும் புறந்தழீஇ யரன்புகழ்
சாற்றிவீடு வெஃகுறுந் தவத்திலோக ணிலையினைத்
தேற்றிமந்தி ராங்களுஞ் செயற்கையும் புணர்த்தியே
மாற்றினன்றொல் லுணர்வுதன்னை மற்றொருண்மை யுதவினான். (௨௩)

வேறொருண்மை யுதவல்செய்து விதியினாடி வேதநூல்
கூறுகின்ற முறைபுரிந்து குமரர்யாரு மின்னண
மீறினமாத வங்களாற்றி யெல்லைதீர்த முத்தியிற்
சேறிவென்று முனிவனெல்லை சேனெழுந்து போயினான். (௨௪)

போகுநர தற்புகழ்ந்து பொன்னடித்த லத்தின்மே
லோகையோடு தாழ்ந்துமுன் னுணர்த்துபான்மை யுன்னியே
மோகமாயி யானதீமை முழுதுமாற்றி மோனிக
ளாகிமைந்த ரெவருமங்க னாற்றினா ரருந்தவம். (௨௫)

அருந்தவங்கள் பலவுமாற்றி யவாகளவீடு சோதலு
மிருந்தவம் புரிந்ததக்க னினைஞர்பெற்றி யின்னமுந்
தெரிந்ததில்லை யென்றுசிந்தை செய்துபோத வுணர்வினாற்
பொருந்தநோக்க லுற்றவட் புகுந்தபான்மை கண்டனன். (௨௬)

மானதத் தடத்தினூய் மாறறருந் தவத்தராய
மோனமுற்ற சிறுவாபாவின் முன்னிவந்து நாரதன்
ஞானமுற்று மோதியென்சொ னவையதென்று மாறறியே
மேனிலைக்க னுய்த்ததுமினை விண்படாந்து போயினான் (௨௭)

மிக்கமைந்த ரவனுரைத்த விதியினின்று வீடுபே
றொக்கலோடு மேயினார்க ளொருவரின்றி யெற்கினி
மக்களின்மெ னத்தெரீஇ வருத்தமுற் றிருந்திடுந்
தக்கன்மற்று மாயிரத் தவசசிறுரை யுதவினான். (௨௮)

பெற்றமைந்த ரைத்தழீஇப் பிறங்குகாமர் மீசசெல்
வற்றமில் சிறப்பினவேத மறிவுறுத்தி யாதியா
நெற்றியங்க ணையுனனி யியாயவு நல்குவா
னற்றவஞ்செய் தனைதிராமான தத்தடத்தி லென்னவே. (௨௯)

கேட்டமைந்தர் தாதைதான் கெழீஇயதங்கள் சென்னியிற்
சூட்டியேவல் போற்றியன்ன தூமலர்த்த டத்திடை
யீட்டமோடு சென்றிருந் திருந்தவம் புரிந்தனர்
காட்டிலுள்ள கயமுனிக் கணங்களாக ணுற்றென.

(௩௦)

வேறு.

ஆன காலையி லணைய மைந்தர்க
ஞன மின்றினோற் றொழுக முன்னரே
போன நாரதன் புணர்ப்பொன் றோர்ந்திடா
மான தத்தட மருங்கி லெய்தினுன்.

(௩௧)

எய்தி யாவாரீர் யாரு மாதவஞ்
செய்தி ரொப்பொருள் சேர்தல் வெஃகினீர்
நொய்தி லன்னது நுவல வேண்டுமாற்
கைத வம்பெறாக் கருத்தி னீரென.

(௩௨)

தந்தை யாகியோன் தக்க னுங்கவற்
கந்தி வண்ண ஓ ருளும் பேற்றினால்
வந்த மைந்தரேம் யாங்கண் மற்றவ
னின்த வானறடத் தெம்மையேவினான்.

(௩௩)

தேவ தேவனைச் சிந்தை யிற்கொடே
யானி யோடு லசை நோற்றிரீஇ
யோவில் பல்லுயி ருதவல் பெற்றிட
வேவி னானெமை யென்று சொற்றனர்.

(௩௪)

சொற்ற காலையிற் றுகளி றாயவ
னற்ற வஞ்செய்வீர் நாதன் றுளையே
பற்ற தாவுளீர் பயனென் றுன்னலீர்
குற்றம் யாவரே குறுக லார்களே.

(௩௫)

நோற்றி யாவையு நோக்கிச் செய்வினைப்
பேறறை யெய்தலீர் பிறப்பு மாய்வது
மாற்று வீரலீர் மயக்கந் தீர்திரோ
வேறற மென்கொனீ ரீகின் றீரினும்.

(௩௬)

மேய மாசுதோய் விழைவின் மெய்யினர்
தூய தோதடந் துறையை யெய்தியுஞ்
சேய சேதகந் தினைத்தல் போலுமா
நீயிர் கொண்டதோர் நிலைமை தானுமே.

(௩௭)

தலைய தாகிய தவந்த னக்குரீர்
விலைய தாப்பெறும் விதியின் செய்கையு
விலைய தாருமோ நீடு நாளொடே
யுலக மீதுசீ ருறுவ தன்றியே.

(௩௮)

வேறு.

போவதும் வருவதும் பொருமறு நன்குமின்
றாவதோர் கதியதே யாருயிர்க் குறுதியா
நீரிக் கதியினை கிண்கிளி ரிறுதியு
மோவரும் பிறையு மும்மைவிட்டக லுமோ.

(௩௯)

சிறுவர்தம் முள்ளமுஞ் சேயிழை மகளிர்தம்
மறிவுமா லெய்தினோர் சிந்தையு மாளவா
ஹுவதோர பணுவஹ முற்றிடம் பெற்றியே
பெறுவதா மன்றியே பின்னரொன் றுகுமோ (௪௦)

ஆதலா லுங்களுக் கருளசெயுந் தன்மையான்
றுதையா கின்றதோர் தககளே யெனினவன்
பேதையா மீசனாற பெருவளம் பெற்றவன்
பாததா மரையினிற் பரிவுறா நெறிமையால். (௪௧)

ஆங்கவன் மையலோ னாதலா லவனாரு
ணீங்களு மனையரே நெறிதருந் தேசிகன
றீங்கெலா நீக்கியே சிவகதிப பார்ப்பட
வோங்குபே ரருளொடு முணாத் துவா னல்லனோ. (௪௨)

முந்துமா யிரவரு முன்பரிப பொய்கைவாய்த
தந்தைதன் பணியினமு தந்தைபோ னலகவே
வந்துளார் நோற்றுழி மயலறத் தேற்றியே
யந்தமா நெறிநீறி யரியவி டருளினும. (௪௩)

என்னலு நாரத னெழின்மலாத தாளினை
சென்னிமேற் சேர்த்தியே சிறியரே முயயவே
யுன்னியின் டேகிநீ ருணர்த்துமெய்ந் நெறியினை
யின்னதென் றுணாகிலே மெமக்கருள புரிதிரால். (௪௪)

என்பவர்க் கருளபுரிந் தெண்ணிலார் வகதொடு
நன்பொருட் காட்சியை நானுமக் குதவியே
வன்புலத தாறுபோய் மதிமருண் டுன்பமுந்
துன்புமுற் றுழல்பவர் தொலைவுசெய் திடுவனாள். (௪௫)

ஆதியார் தாளினை யருளொடே வழிபடு
நீதியா நீரினா நீலமையாய் கின்றிடம்
பாதநான் கவாபெறும் பதமுநான் கதனுளே
யோதியாா பெறுவதோ ருயாபெருங் கதியதே. (௪௬)

முத்தியென் றிடுவதே மொழிவதோர் நாமமா
மத்திறங் கடவுளாக் காயினுந் தெரீவதோ
நித்தனன் புறுவதோர் நெறியரா யிருவினை
யொத்தபண் போகளா லுணரலா மல்லதே. (௪௭)

அங்கிலைக் கண்ணுளா ராதியார் தாளடைந்
தின்னலு கிடையதா மிப்பெரும் பிறவியுட்
பின்னருந் றிடுகிலர் பேசுதற் கரியதோர்
நன்னலத தொடுகெழீஇ நானுமின் புறுவரே. (௪௮)

ஆதலா னீகீரு மந்நெறிப் பாலுறீஇ
மேதைசால் யோகினுல் வீடுசே ருதிரொன
வாதியா மிறைவனா லறையுமுண் மைகளொலா
சாதனா ரருளின னாரச னுரைசெய்தான். (௪௯)

ஆன்றுநா ரதமுனி யவரெலா மய்வழி
கின்றிமம் படிநீரீஇ நெறிகொள்வா னுலகமேற்
சென்மனன் பின்னரச் சிறுவரா யீரவரு
மொன்றுசுந் தனியினு லுயர்தவத் தொழுகினர். (௩௦)

உயர்தவக் கிழமையி லொழுகியே யுற்றனோர்
மயறொலைத் தருள்சிவன் மன்னுபே ரருளினால்
விமனெறிப் பாலதாம் வீடுபே நெய்தினு
ரயன்மகற் கினிமைகூ ராயிரங் குமரரும். (௩௧)

உங்கன நாரத னோதிய துணர்வுறு
விங்கனம் வீடுபே நெய்தலுஞ் சிறுவர்க
னெங்கனம் போயினு ரின்னும்வர் திலரொ
வங்கனஞ் சிறுவிதி யயருவா னுயினன். (௩௨)

வேறு.

போதத் துணர்வா லவர்க்கண்ணுறும் போழ்து தன்னின்
மேதக்க மைந்தர் தமைநாரதன் மேவி மேலா
மோதித் திறமுள் ளனகூற வுணர்ந்து நோற்றுத்
தீதற்று வீடு புருதன்மை தெரிந்த தன்றே. (௩௩)

தெரிகின்ற வேலைக் கிளர்கின்றது சீற்ற முள்ளம்
பரிகின்ற தாவி பதைக்கின்றது பையுண் மாலை
விரிகின்ற தம்மா வியர்க்கின்றது மேனி விண்ணின்
றிரிகின் றதுகோ ளிரங்கும்து ஞால மெல்லாம். (௩௪)

தன்பா லகர்தஞ் செயல்கண்டு தளர்ந்து சோரும்
வன்பா லினனா கியதக்கன் வரததை வேண்டு
மென்பால ரென்பா லிலதாக்கின னெண்ண மிக்கு
நன்பா லுலகத் துழல்வானினி நானு மென்றான். (௩௫)

மேனா ரதன்செய் புணர்ப்புன்னி வெகுண்டு தக்க
னோனா சாப துவன்றேனனி நோற்க மைந்த
ரானா நல்கேன் மகப்பெற்ற தமையு மென்னு
மாறார் தமையே புரியத்தன் மனம் வலித்தான். (௩௬)

வேறு.

இருபதின் மேலு மூவ ரேந்திழை மாறா நல்கிப்
பெருமைகொ டக்கன் மன்மன் பிருகுவே மரீசி யென்போன்
கருணைகொள் புலத்தி யன்னங் கிராப்புல கன்வ சிட்டன்
றிரிலிவத் திரிதி வேள்வி சீர்ப்பித ராவுக் கீந்தான். (௩௭)

தய்யதோர் சுபுத்தி புத்தி சராசையே திருதி துட்டை
செய்யநற் கிரியை கீர்த்தி சிரத்தையோ டிலச்சை மேதா
மைவிழிக் கத்தி சாந்தை வபுவைமுன் மருமன் வேட்டுப்
பொய்தவி ரிருபா னேழு புதல்வரை யளித்தான் மன்னே. (௩௮)

கேதமில் பிருகு வென்பான் கியாதியைக் கொண்டு புல்லி
யேதமில் விதாதாத் தாதா வென்றிரு சிறுநா யீன்று
சீதன் வனசம் கொண்ட செந்திரு வையுமுன் மந்து
மாதவன் மனக்கு நல்கி மாதவத் திருந்தான் மாதோ. (௩௯)

தாரணி புகழ்ம ரீசி சம்பூதி தன்னை வேட்டாங்
கீரிரு பிணைக்க ளீர்தா னிவர்வழிப் பிறந்தார் பல்லோர்
போரியல் புலத்தை வென்ற புலத்திய முனிவ னென்பா
னரிசன் னதியை வேட்டு நன்மகார் பலரைத் தந்தான். (௬௦)

அங்கிரா மிருதி யென்னு மாயிழை தனைம ணந்து
பங்கமி லங்கி தீரன் பரதனா மகாராப் பெற்று
மங்கையர் நால்வர் தம்மை மகிழ்ந்துட னளித்தா னன்னார்
தங்குடிப் பிறந்த மேலைத் தவத்தரு மளப்பி லோரால். (௬௧)

பெருமைகொள் புலக னென்போன் பிருதியைக் கொண்டு தத்தாத்
திரிதனைப் பயந்தா னன்னோன் சீர்வழிக் கும்பன் போந்தா
னெருமைசேர் வசிட்ட னென்போ னூர்ச்சையை மணஞ்செய் தாங்கோர்
தெரிவையை நல்கி மைந்த ரெழுவரைச் சிறப்பிற் றந்தான். (௬௨)

அத்திரி யென்னு மேலோ னனஞ்சுயை தன்னை வேட்டுச்
சத்திரேத் திரனே திங்கள் சனிசங்க தான னென்னும்
புத்திரர் தம்மைத் தந்தான் பொங்குதிச் சுவாவை வேட்டு
மெய்த்திறல் படைத்த மைந்தர் மூவரை விராவொ டந்தான். (௬௩)

கவிபுகழ் கிரது வானோன் கமைதனை மணத்திற் கூடி
யுவகையின் மூன்று பால ருதவினன் பிதரா வென்போன்
சுவதையென் றிசைக்க கின்ற துடியிடை தன்னை வேட்டுத்
தவலருஞ் சிறப்பின் மேனை தரணிமங் கையரைத் தந்தான். (௬௪)

அந்தரன் மேனை தன்னை யார்வமோ டிமவான் கொண்டான்
முந்துறு தாரணி தன்னை முறையினான் மேரு வேட்டு
மந்தர கிரியை நல்க மற்றது நோற்று முக்க
ணைந்தைதன் னிடத்தெஞ் ஞான்று மிருந்திடப பெற்ற தன்றே. (௬௫)

விண்ணாயர் மேருப் பின்னர் வேலையென் பவனை நல்கித்
தண்ணுறு கடற்கு நல்கச் சரவணி யென்ன வாங்கோர்
பெண்ணினை யனையன் பெற்றுப் பெரும்புகழ்ப் பிராசி னப்பே
ரண்ணலுக் குதவ வன்னு னையிரு மகாராத தந்தான். (௬௬)

ஆ திருவிருத்தம் ௧௨௮.

வசனம்.

சிலகாலத்திற்குப் பின்பு, பிரமன் பாதத்தில் உதித்த வேதவல்லியென்னும்
பெண்ணை மணம்புரிந்து வாழங்காலத்தில், அவன் வயிற்றில் ஆயிரம்பிள்ளைகள்
தோன்றினார்கள். அவர்களைநோக்கி, நீங்கள் மானதமடுக்களாயிற் சென்று பரம
சிவனைக்கருதித் தவஞ்செய்து, சீவராசிகளைப் படைக்கும் வரம்பெற்று வாருங்க
ளென்று கட்டணையிட அவர்களும் அப்படியேபோய்த் தவஞ்செய்யும்போது, நார
தர் வந்து, நீங்கள் யாதுகருதித் தவஞ்செய்கிறீர்களென்று கேட்க, அவர்களும் எங்
கள் தந்தையின் கட்டணைப்படியே பிரபஞ்சங்களைச் சிருட்டிக்கும் ஆற்றலைப் பெற
விரும்பித் தவஞ்செய்கிறோமென்றார்கள். அதைக்கேட்ட நாரதர், அவர்களை

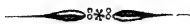
நோக்கி, பிள்ளைகான்! நீங்கள் பெறவிரும்பின செலவத்துக்கும், மோட்ச செலவத் துக்கும் மிகுதியாகிய பேதமுண்டு, நீங்கள் அரியதவஞ்செய்தும் அதற்குத் தகுதியாகிய மோட்சலாபத்தையடைந்தாலன்றோ அழகாகும். அதைவிட்டு, சிருட்டித் தொழிலை விரும்பினீர்கள், இது மிகவும் பேதைமையாகும்.

இதுவுமன்றிச், சீவகாருண்யம் முதலியவற்றையுடையவர்களாய், இறைவனிடத் தன்புசெய்பவர்கள் முத்திச்செல்வம் பெறுதற் குரியராவர்கள். அப்படியே நீங்களும் பெற முயல்வீராக, தக்கன்சொன்னதை மறந்து இதனைக் கடைப்பிடித் தொழுதி ஈடேறக்கடவீரென்று நாரதர் போதித்தலும், அந்தப் பிள்ளைகள் ஆலோசித்து, முனிவர் போதித்தது மேலான மார்க்கமென்று துணிந்து அவர்திருவுழையை வணங்கி, தேவரீர் திருவுளப்படியே செய்யக்கடவோம், அதற் கடுத்தவற்றையும் போதித்தருளவேண்டுமென்று வேண்டி, அவர்களிடத்து அன்புகூர்ந்து அவர்களை யாசீர்வதித்துச் சிவபெருமானது பெருமையை விளங்கக்கூறி, மற்றைய எண்ணங் களை மாற்றி, அவனது சீர்பாதங்களை யடையக்கடவீரென்று சொல்லி மறைந்தார். அதன்பிறகு அந்தக் குமாரர் அந்த முனிவர் சொல்லியவண்ணமே அரியதவத்தைச் செய்து முத்தியடைந்தனர். பிறகு தக்கன் தன் பிள்ளைகள் செய்தி தெரியாமல் வருந்தி, நாரதர் போதனையால் முத்தியடைந்தார்களென் றறிந்து மனம் வருந்தி, மீட்டும் ஆயிரம் பிள்ளைகளைப் படைத்து, அவர்களைநோக்கி, நீங்கள் மானதவாவிக் கையில் பரமசிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து சிருஷ்டிக்கத்தகுந்த வரம்பெற்று வாருங்களென்று சொல்லியனுப்ப, அப்படியே அவர்கள்போய்த் தவஞ்செய்கையில்த், நாரதமுனிவர் அவர்களிடத்தில் வந்து, நீங்கள் எதைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கிறீர்களென்று கேட்க, அவர்கள் உண்மையாகிய செய்தியைச் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட நாரதர் புன்னகைசெய்து உங்கள் தமையன்மார் இவ்வாறே தவஞ் செய்திருந்தபோது யாம் வந்து உண்மையாகிய ஞானநெறியைப் போதித்து சாயுச்சியபதம் பெறச்செய்தோம். நீங்களும் அப்படியே பெறக்கடவீரென்று சொல்ல, அவர்களும் அவ்வாறே அருந்தவஞ்செய்து சாயுச்சியபதவியைப்பெற்று இறைவனது பாததாமரைநிழலில் வீற்றிருந்தாகள்.

இந்தச் செய்தியைத் தக்கனறிந்து, மிகுகோபங்கொண்டு, என் பிள்ளைகளை இப்படி மோசஞ்செய்த நாரதன் ஓரிடத்தில நிலைத்திராமல், எல்லாவிடங்களிலுஞ் சென்று திரியக்கடவெனென்று சபித்துவிட்டு, இனிப் பெண்களைப் பெற்று அவர்களைக்கொண்டு சிருட்டி பெருகச்செய்வது தகுதியென்று இருபத்துமூன்று பெண்களைப் பெற்றுத் தருமன் பிருகு, மரீசி, புலத்தியன், ஆங்கிரசன், புலகன், வசிட்டன், அத்திரி முதலான தபோதனருக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்தான். தருமன் சுபுத்தி, புத்தி, சுராசை முதலானவர்களை மணந்து இருபத்தேழு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். பிருகு கியாதியை மணந்து விதாதா தாதா என்னும் இரண்டு புதல்வரையும் இலக்குமியென்னும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்று அந்தப் பெண்ணை விண்டு வுக்குக் கொடுத்துத் தான் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். மரீசி சம்பூதியைப் புணர்ந்து நான்கு பெண்களைப் பெற்றான். புலத்தியன் முதலானவர்கள் சன்னதி முதலானவர்களைக் கூடிப் பல புதல்வரையும் புதலவியையும் பெற்றார்கள்.

தக்கன் மகப்பெறுபடல முற்றிற்று.

சந்திரசாபப்படலம்.

இன்னபல் கிளைகண் மலக விருந்திந் தக்கன் பின்னர்த்
துன்னிய நாண்மீ னத்துட் டொகைபெறு மிருபா னேழு
கன்னியர் தமமை நலக்சு கடிமண விதியி னீரார்
றன்னிக ரில்லாப பொறபிற றண்மதிக கடவுட் கீந்தான். (க)

ஈந்தபின் மதியை நோக்கி யாக்குமோர பெறறித தாக
வாய்ந்திடு மாவ முய்தது மருவுதி சிலாபா லன்பிற்
ரோய்த்தொரு சிலரை யெள்ளிசு சுளிகிறபா யலலை யென்னு
வாய்ந்திவை புகன்று தேற்றி யணையரோ டேகச் செய்தான். (உ)

ஏகிய கடவுட் டிங்க ளிலங்கெழின் மானத் தேறி
மாகநீ னெறியிற் போந்து மடந்தைய ரவரை யெல்லா
மோகையான் மேவ வுன்னி யோரபகற் கொருவா பாலாய்ப்
போகமா ரின்ப மாற்றி வைகலும் புணாசசி செய்தான். (ங)

இன்னணம் புணர்சசி போற்றி யேகிய திங்கட் புத்தேள்
பன்னிய ரணையா தம்மிற் பழுதிலா வார றுணும்
பின்னவ டானு மாறறப பேரெழி லுடைய ராக
வன்னவர் திறத்தது மேலா மார்வமோ டணுக லுற்றான். (ச)

ஏனையர் தம்பாற சேரா னிருதுவின் வேலை பூத்த
தேனியிற் சொல்லார மாட்டுச் சேருறாக் கணவ ரோபோல்
வானிடை மதியப புத்தேண் மறுததன் றிரியும் வேலை
யானதோர் பான்மை நோக்கி யவரொலா முனிந்து போனார். (ரு)

போந்தனர் தக்கன றன்பாற பொருமியே பொலமபூட் கொங்கை
யேந்திழை மாதா தங்கன கேள்வன தியற்கை கூறக
கார்திய வுளத்த னுகிக் கன்னறவன் கலைக ளொல்லார்
தேய்த்தில வாக வென்று நீயொழிச் சாபஞ் செய்தான். (சு)

செபபருந் திருவில் வைகுஞ் சிறுவந்தி யென்பான சொற்ற
விபபெருஞ் சாபந் தன்னு லென்றுமெரு சாத திங்க
ளொப்பருந் கலைகள் வைகற் கோரொரு கலையா ய்கோப்
பொய்ப்பெருஞ் செலவம பெருஞென் புகழெனக் குறைந்த வன்றே. (ஊ)

மூன்றுற ஸுழந்தி வைகன் முடிந்துழி மதிய மென்போ
னுன்றதன் கலையின் மூவைந் தழிதலு மவனே யென்னச்
சான்றுரை செய்தல் போலோர தண்கலை யிருத்த லோடு
மான்றனன் மெலிந்து வெள்கி வானவா கோணை யுற்றான். (அ)

தககனென் மவன்சா பததாற றண்கலை யனைததும் போகி
யிக்கலை யொன்று கின்ற தீதுமின் றிறக்கு மென்னின்
யிக்கவென் ளியலபுக குன்றும் வியன்பெயர் தொலையும் யாண்டும்
புச்சதொல் புகழுமே ராசர் புகலவசை யாகு மன்றே. (ஐ)

சங்கினிச் செய்வ தென்னோ வுணர்கிலே நெற்கோர் புந்தி
தீங்கற வுணர்த்தி யென்னச் செப்பின னிரங்கி யேங்கித்
தாங்கரும் பையுள் வேலை சார்தலுந் தழுவி யெற்கோர்
பாங்கனை யஞ்ச லென்னு விவைசில பகர்த லுற்றான். (௧௦)

எந்தைவாழ் கயிலை தன்னி விபமுகன் முதினா யாவுந்
தந்தபே ரகடு மங்கைச் சகுலியு நோக்கி நக்கா
யந்தநா ளுனையான் சீறி யாருநிற் காணா ராகி
நிந்தைசெய் தகல வேலி நீசரிற் நிகழ்தி யென்றான். (௧௧)

என்றவச் சாபந் தன்னு லியாவரு மிறப்ப வெள்ளி
யன்றுதொட் டுனைநோக் காரா யகலநீ வென்கி வின்மேற்
சென்றலை யொடுங்க னுடித் திசைமுகன் முதலோர் வெள்ளிக்
குன்றிடை யேகி முன்னோன் குரைகழல் பணிந்து சொல்வார். (௧௨)

காண்டகு னினதுமேன்மை கருதிடா னிகழ்ந்து மாசு
பூண்டன னதனாற் றிங்கள் பொருமலுற் றொடுங்கு மன்னான்
வேண்டுமீவ் வுலகிற் கெந்தை விதித்திடு சாபத் தன்மை
யாண்டொரு வைகல் போற்ற வருளபுரிந் தளித்தி யென்றார். (௧௩)

ஐங்கர னதனைக் கேளா வவ்வகை யருள வெய்யோன்
றிங்களின் முதலாம் பாலிற் செல்லுறு நாலாம் வைகள்
மங்குல்கு மூலக நோக்கா மரபினால் வதிந்தாய் மற்றப்
புங்கவற் கந்நான் மிக்க பூசனை புரிய மேலோர். (௧௪)

இதுபழி யொன்று நிற்க வின்றுநீ தக்கன் மன்னாற்
புதியதோர் குறையும் பெற்றாய் பொலிவொடு திருவுந் தீர்தாய்
மதியினை மதிய தற்றாய் மறநினி வல்லை சென்று
விதியொடு பகர்தி சேயை வேண்டியீ தகமறு மென்றான். (௧௫)

வச்சிர மெடுகத செம்மன் மற்றிவை புகலு மெல்லை
யிச்செய லினிது வல்லே யேகுவு லவ்வா நென்ன
வச்சென வெழுந்து திங்க ளவன்பணி தலைக்கொண் டேகி
முச்சகந் தன்னின மேலா முளரியா னுலகம் புக்கான். (௧௬)

தாமரை யென்னுந் தண்பூந் தவிசிடைத் திகழ்ந்த வண்ணன்
மாமல ரடியின் வீழா மாதுலன் வெகுண்டு சொற்ற
திமொழி யுணர்த்தி யுன்றன் சேயினைத் தெருட்டித் தீயேன்
ரோமுறு கவலை மாற்றித் துடைத்தியிச் சாப மென்றான். (௧௭)

அன்னது மொழிந்த திங்கட் கம்புயன் மொழிவா னீண்டுத்
தன்னுள் பெறிப்பா லன்றிச் சார்கிலன் றக்க னென்பா
னென்னுரை யிறையுந் கொள்ளான் யானவன் மாட்டிஞ் செல்லேன்
முன்னுள் னல்லன் யார்க்கு முதல்வனே யாகி நின்றான். (௧௮)

சொல்லுவ பிறவென் வேறு தொல்லைநாள் யானே கூற
வல்லுறழ் கண்டத் தெந்தை யரும்பெருந் தன்மை யாவு
மொல்லையி னுணர்ந்து பன்னா ளுழந்ததோர் தவத்தா லிந்த
வெல்லையி றிருவின வைக யிறையுமங் கவனை யெண்ணான். (௧௯)

வேறு.

செக்கரிற் படர்சடைத் தீயின் றோற்றமா
முக்கனா யகனெதிர் மொழிந்து வேண்டலா
மெக்குறை யாயினு மெவரு மீண்டையிற்
றக்கன்முன் னோருரை சாற்ற லாகுமோ. (௨௦)

அண்ணலந் திருவிடை யழுந்தி யாரையு
மெண்ணலன் செந்நெறி யியற்ற வேர்கிலன்
கண்ணிலன் மதியினன் சுளிப்பி னோர்மகன்
மன்னிடை விரைவொடும் வழிக்கொண் டாலென. (௨௧)

களியுறு பெற்றியன் கறுவு சிந்தைய
னளியறு முகத்தின னருளில் வாய்மையன்
மெளிதரு முணர்விலன் சிதைத்து மேலிவன்
விளியுறு பொருட்டினிம் மேன்மை பெற்றுளான். (௨௨)

சுண்டிவன் விளிதலு மின்றி யெம்மனோர்
பூண்டநன் னிலைகளும் பேர்க்கல் சிந்தியா
னீண்டசெஞ் சடைமுடி நிமல னன்னவன்
வேண்டிய வரமெலாம் விரைவி னல்கினான். (௨௩)

அன்னது நிற்கயா மவனை வேண்டிவ
மென்னினு முனிவுறு விகழு மெம்மையு
நின்னுறு சாபமு நீக்க லானினிப்
பின்னொரு நெறியுள பேசக்கேண்மியா (௨௪)

செய்யனைக் கண்ணுதற் சிவனை யெம்மனோர்க்
கையனை யடிகளை யமல னாகிய
மெய்யனை யடைந்துநின் மேனி மாசனை
பொய்யென வகற்றிலை யுணர்வி லாய்கொலோ. (௨௫)

சுதவன் முன்புசென் றிசைக்க நீக்குநின்
பேதற வனையது பேசல் வேண்டிமோ
மேதகு மிருளினுல் விளங்கி டாதவை
யாதவன் காட்டிதற் கையஞ் செய்வரோ. (௨௬)

சிறுரென நமையெலாஞ் சிறப்பி னல்கிய
விரூல்புரை சடைமுடி யெந்தைக் கன்பரா
யுருதவர் தம்மையு முற்ற பான்மையர்
பெருததோர் பொருளையும் பேச வல்லமோ. (௨௭)

தெருளொடு தன்னடி சேருந் தொண்டினோர்
பருவா லொழித்திடும் பான்மைக் கல்லவோ
விரிசுடர் கெழுவின வெள்ளி யோங்கவி
னருளுரு வெய்தியே யமலன் மேயதே. (௨௮)

இடுக்கணங் கொருவர்மாட் டெய்தி னெந்தைதன்
னடித்துணை யரணமென் றடைவ ரேயெனிற்
றுடைத்தவர் வினைகளுந் தொலைக்கு மிப்பொருள்
பிடித்திலை யாற்றவும் பேதை நீரைநீ. (௨௯)

அந்தியஞ் சடைமுடி யண்ண மன்னடி
சிந்தைசெய் தடைந்திடு சிறுவன் மேல்வரு
வெந்திற னடுவனை விலக்கி யன்றுமுன்
வந்தருள் புரிந்தது மறத்தி போலுமால். (௩௦)

விஞ்சிய திரைகெழு வேலை தன்வயி
னஞ்சமன் மெழுதலு நடுங்கி நாமவன்
றஞ்சென வடியினை சாரத தான்மிசைந்
தஞ்சலென் றருளிய தயர்க்க லாகுமோ (௩௧)

வார்த்தன் வுமையவண் மலர்க்கைத தோன்றியே
யார்த்தெழு கங்கையிவ வகில மெங்கணும்
போததிட வெருவியாம் போற்றச் சென்னியிற்
சேர்த்தியன் மளித்ததுந் தேற்றி லாய்கொலோ. (௩௨)

அளப்பருங் குணத்தினெம் மண்ண லன்பராற்
கொளப்படும் பேரருள் கூற்றின் பாலதோ
கிளத்திட வரியதேற் கேடில் பல்பக
அளப்பட வுன்னினு முலவிற் றாகுமோ. (௩௩)

ஆதலி னீண்டின் றாதி நாயகன்
காதலின் மேயவக் கயிலை யுற்றவன்
பாதமிங் கரணெனப் பற்றி வல்லையின்
பேதுற வொழிமதி பெருந்தண் மாமதி. (௩௪)

என்றலு மயன்பதத் திறைஞ்சி யெம்பிரா
னன்றிலை புகன்றனை ஞான மூர்த்திபாற்
சென்றடை வேனெனச் செப்பி வெளளியங்
குன்றினை யணைந்துபொற் கோயின் மேயினான். (௩௫)

தன்னுறு பருவரல் சாற்றக் காவலோன்
மன்னரு ணிலையொடு மரபி னுய்த்திடப்
பொன்னவிர் செஞ்சடைப் புனித நாயகன்
முன்னுற வணங்கினன் முடிவி லன்பினால். (௩௬)

மேற்றிக முபகிட வேத வாய்மையாற்
போற்றலும் வந்ததென் புகறி யாலெனச்
சாற்றின னுயிர்தொறுந் தங்கித் தொல்வினை
தேற்றுபு வினைமுறை செலுத்துந் தொன்மையோன். (௩௭)

நங்கனா யலெத்திடு நண்ண லன்றனை
யிங்கிவ ணடுதுமென் றிருட்கள் சூழ்ந்தென
மங்குலி னிறங்கொடு வடிவம் வேறதாந்
திங்கணின் மெம்பிராற் கிணைய செப்புவான். (௩௮)

வன்றிறற் மக்கன்முன் வழங்கு தீச்சொலாற்
றுன்றிருங் கலையெலாந் தொலைந்து போர்த்திட
வொன்றிவ ணிருந்ததா லுதுவுந் தேய்ந்திடு
மின்றினி வினையினை னியாது செய்வதே. (௩௯)

எஞ்சிய விக்கலை யிருக்கத் தேய்தரு
விஞ்சிய கலையெலா மேவ நல்குதி
தஞ்சநின் னலதிலை யென்னத் தண்மதி
யஞ்சலை யென்றன னருளி னாழியான். (௪௦)

தீர்த்தன வன்றியே திங்க டன்னிடை
யார்த்திடு கலையினை யங்கை யாற்கொளா
வார்த்திடு சடைமிசை வயங்கச் சேர்த்தினுள்
சார்த்தில தவ்வழித் தக்கன் சாபமே. (௪௧)

மேக்குயர் தலைவராம் விண்ணு ளோர்கள்பாற்
றாக்குறு வினையையுஞ் சாபம் யாவையு
நீக்கிய தலைவரின் நிலவின் சாபத்தைப்
போக்கின னென்பது புகழின் பாலதோ. (௪௨)

நெற்றியங் கண்ணுடை நிமலத் தெம்பிரா
னுற்றவர்க் கருள்புரி கின்ற வுண்மையைத்
தெற்றென வுணர்த்தல்போற் நிங்க ளின்கலை
கற்றையஞ் சடைமிசைக் கவின்று பூதத்தே. (௪௩)

வேறு.

எந்தை யவ்வழி மதியினை நோக்கிநீ யாதுஞ்
சுந்தை செய்திடே லெம்முடிச் சேர்த்திய சிறப்பா
லந்த மில்லையிக் கலையிவ ணிருந்திடு மதனால்
வந்து தோன்றுநின் கலையெலா நாடொறு மரபால். (௪௪)

நின்ன தொல்கலை யைந்துழுப் பகலிடை நிரம்பிப்
பின்ன ரவ்வழி தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா
தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றான
முன்னை யாவிதோ றிருந்தெலா மியற்றிய முதல்வன். (௪௫)

முதல்வ னிவ்வகை யருள்புரிந் திடுதலு முளரிப்
பதயு கங்களில் வணங்கினன் விடைகொடி படரா
மதிய வானவன் றன்னுல கடைந்துதொன் மரபிற்
கதிகொள் செய்வினை புரிந்தனன் வளர்த்தன கலையே. (௪௬)

ஒன்று வைகலுக் கோர்கலை யாய்நிறைந் தோங்கி
சின்ற தொன்னிலை நிரம்பியே பின்னுற நெறியே
சென்று தேய்ந்துவந் தொருகலை சிதைவுறு தாகி
யென்று மாவது மழிவதும் போன்றன னிரவோன். (௪௭)

செங்க ணன்முத லனைவரு மம்மதித் திறத்தை
யங்க ணடியே தக்கனா விவன்கலை யனைத்து
மங்கு மாறுமேல் வளர்வது மியற்கையா வகுத்தா
னெங்க ணையகன் செய்கையா ரறிந்தன ரென்றார். (௪௮)

செக்கர் வானமேற் கிளர்ந்தெழு திங்களின் செயலை
யொக்க நாடிய சுந்தையார் தூதினா லுணர்ந்து
தக்கனென்பவன் கனனறியா னுரைத்தசா பத்தை
நக்க னேகொலார் தடுக்கவல் லானென நகைத்தான். (௪௯)

எந்தை தன்மந்தை யாவரு மருகனுக் கியான்முன்
மந்த வாய்மையை விலக்கிலர் விலக்கவென் றன்முன்
வந்தும் வேண்டில ரச்சமுற் றிருந்தனர் மற்றத்
தந்தை தாயிலா வொருவனு மென்னுரை தடுப்பான். (௫௦)

நன்று நன்றியாம் பரம்பொரு ணன்முகன் முதலாந்
துன்று தொல்லுயிர் யாவையு மழித்துமைந் தொழினு
நின்று நாம் புரிகின்றன மெங்கணு நீங்கா
மென்று தன்மனத் தகந்தையும் றுன்கொலோ வீசன். (௫௧)

அன்ன தன்றியே யின்னமொன் றுண்டுபா ரகத்திற்
மன்னை யேகிகர் தக்கனு நோற்றிடு தவத்தா
னென்ன வித்திரு வுதவின மென்பதை நீனைந்தோ
வென்ன தானையை யிகழ்ந்தன வித்திற மிழைத்தான். (௫௨)

செய்ய தோர்பரம் பொருளியா மென்பது தெளிந்தும்
வைய மீதிவித் திருவெலாம் பெற்றுநம் மலர்த்தான்
கையி னாற்றொழா னென்றுகொன் முன்னியான் கழறும்
வெய்ய வாய்மையை விலக்கினன் சிவனென வெகுண்டான். (௫௩)

தகவு மீரமு நீங்கிய புரைநெறித் தக்கன்
புகலும் வாய்மையைத் தேர்ந்துழிப புலகனென் றுரைப்போ
னிகரில் கண்ணுதற் கடவுளை யெள்ளலை நினை
யிகழ்வர் யாவரு மெஞ்சமுன் வெறுக்கையு மென்றான். (௫௪)

என்ற வன்முக நோக்கியே தவத்தினு லென்க
ணின்ற வித்திரு நீங்குமோ நெடியமான் முதலோ
ரொன்று மென்பணி மறுத்தில ரெள்ளுவ துண்டோ
நன்று நன்றுநின் னுணர்வெனச் சிறுவிதி நக்கான். (௫௫)

முறுவ வித்திடு தக்கனைக் கண்ணுறீஇ முனிவன்
பிரிழிப் புரை கூட்டு தென்னினும் பெருஞ்சீர்
குறைவு பெற்றிடா தென்னினு கினக்கருள் கொடுத்த
விறைவ னைப்பழித் திடுவது தருவதோ வென்றான். (௫௬)

புலக னென்றிடு முனிவர னினையன புலக
விலகு தீநெறி யாற்றிய சிறுவிதி ஷ்ணவி
யலகி லாததன் னாற்றலும் பெருந்திரு வனைத்து
முலகி னீங்குவான் பெருமிதங் கொண்டிவை யுரைப்பான். (௫௭)

நோற்று முன்னியான் பெற்றவித் திருதுகார் திடுமுன்
மாற்று வானலன் செய்வினை முறையலால் வலிதி
னேற்ற மாகவொன் றிழைக்கல னாதலா லென்பா
லாற்ற லாலரன் செய்கின்ற தென்னென வறைந்தான். (௫௮)

அறைத லோடுமப் புலகனென் றுரைப்பவ னனைத்தே
யுறுதி யாயினு மீசனை யிகழ்ந்தவ ருய்யார்
மறையெ லாமவை சொற்றது மற்றவன் மன்னை
யிறையு மெள்ளலை மனங்கொடு பராவுதி யினிநீ. (௫௯)

தன்ன டைந்தவ ராகுல மாற்றியே தகவா
லென்ன தோர்பொருள் வெஃகினு மீகின்ற தியற்கை
யன்ன வற்கது மதிதெரிந் தடைதலு மவன்பா
னின்னி னுற்றசா பத்தினை நீக்கின னெறியால்.

(௯௦)

கற்றை வான்கலை நிறைந்தபின் முன்னநீ கனன்று
சொற்ற வாய்மையு நிறுவின னாடொறுஞ் சுருங்கச்
செறற மென்னினித் திங்கணின் மருகனச் சிவனும்
பெற்ற மூர்தியு மம்முறை யாவனும் பின்னாள்.

(௯௧)

என்ன வித்திற மொழிதலுஞ் சினமகன் றிமையோ
ரன்ன மூர்தியோ னியாவரும் புகழ்தர வனையான்
பன்னெ டும்பக லரசின்வீற் றிருந்தனன் பரையாங்
கன்னி மறறவன் மகண்மையாய் வருதல்கட் டெரைப்பாம்.

(௯௨)

ஆ திருவிருத்தம் ௧௯௦.

வசனம்.

இவ்வாறு புத்திர பௌத்திராதிகளுண்டாகி அவர்களால் சிருஷ்டி விருத்
தியாகிவரும் காலத்தில், தக்கனாவன் மீண்டும் இருபத்தேழு பெண்களைப்பெற்
றுச் சந்திரனுக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்தது, அந்த மருமகனேனோக்கி, உன் தேவி
மாரெல்லாரையும் ஒரேவிதமாய்த் தழுவிக் களித்திருப்பாயாகவென்று சொல்லி
யனுப்ப, அவனும் தினமொரு கன்னிகையைக்கட்டிக் களித்துவருங்காலத்தில்,
கார்த்திகை உரோகணி இவ்விருவரும் பேரழகுடையவராதலால், அவர்களிடத்தே
அதிகமையல்பூண்டு, மறறையோனாக் கண்ணெடுத்துப்பாராமலிருந்தான். அதைக்
கண்ட மற்றை மாதாகள் பொழுதல் கோவித்துவந்து தம்பிதாவாகிய தக்கனிடத்
தில் இந்தச் செய்தியைச்சொல்லி முறையிட்டார்கள்.

அவர்கள் முறையிடுவதைக்கண்ட தக்கன் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, சந்திர
னைனோக்கி, நீயென் கட்டளைப்படியே நடவாமையால் இன்றுமுதல் தினமொரு
கலையாகக்குறைந்து ஒளிமழுங்கிப் பலராலும் இகழப்படுவாயென்று சபிக்க, அப்
படியே சந்திரன் நாளுக்குநாள் தேய்ந்து ஒரு கலையாயிருக்கும்போது, மிகவும்
மனவருத்தத்தோடு இந்திரனிடத்திற்சென்று, நிகழ்ந்த செய்திகளெல்லாஞ்சொ
ல்லி, இததுன்பத்தையொழித்து என்னைக்காக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொ
ண்டான். இந்திரன் இவனைத் தழுவிக்கொண்டு, என்மனதுக்கினிமையாகிய
நண்பனே, அஞ்சவேண்டாமென்று சில இன்சொற்கள்சொல்லிச் சந்திரன்மனத்
தைத்தேற்றி, சந்திரனே! முன்னொருகாலத்தில், சிவபெருமானெழுந்தருளியிருக்
கிற திருக்கலையத்துக்கு நாயிருவரும் போகையில், விநாயகர் வாழைக்கனி,
மாங்கனி, பலாக்கனி, அப்பம், எள்ளுண்டை, பயற்றுண்டை முதலிய வுணவுகளை
யுணவி வயிறுபெருத்திருப்பதை நீபார்த்துச் சிரித்தாய், அவர் கோபித்து, உன்னை
யாவரும்பாராம லிகழும்படியான சண்டாளத்துவம் உனக்குண்டாகும்படி சபித்
தார். அதுதொடங்கி, உன் சாயைபட்டால் பாவம் நேருமென்று எல்லாரும்
வசைகூறி யிகழ்வதைக்கண்டு வெட்கி நீமறைந்ததைப் பிரமன் முதலானோர்
அறிந்து கைலைக்குச்சென்று, விநாயகரைவணங்கித் தேவரீருடைய பெருமையை
யறியாமல் சந்திரன் அபசாரப்பட்டதனால் தேவரீர் சபிக்க, அதனால் அவன் நீசத்

துவத்தையடைந்து பலராலும் இகழப்பட்டு வருந்தி மறைந்துவருந்துகிறான். இவ்வுலகத்துக்கு அவனுதவி வேண்டியிருப்பதனால், தேவரீரது சாபத்தின்றிறத்தை வழுவாமல் வருடத்துக்கொருநாள் பெறக் கட்டளையிடவேண்டுமென்று துதிக்க, அவ்வாறே அக்கடவுள் அருக்கிரகஞ்செய்து அச்சாபத்தைப் பெறுங்காலமும் நியமித்தருளினார்.

அப்படியே வருடத்தோறும் ஆவணிமாதம் பூருவபக்ஷம் நான்காந்தியில் உலகத்தார் உண்ணைப்பார்த்தால் சண்டாளத்துவமும் மகாபாதகமும் உண்டாகுமென்று பயந்து பாராமலிகழ்ந்து, உன்சாயை பூவுலகத்திற்படுதலால் உண்டாகுங் குற்றம் நீங்கும்பொருட்டு விராயகக்கடவுளைப் பூசித்துவருகிறார்கள். அந்தநாள் விராயகசுதார்த்தியென்று கூறப்படுகின்றது அந்தப்பழி நீடித்திருக்க, மேலும் ஒரு குறையைத் தக்களுற்பெற்று உன் மேன்மையிழந்தாய், ஆதலால் பிரமணிடத்திற் சென்று முறையிட்டுக்கொள்வையாயின் உன் துன்பம் தொலையுமென்று சொல்ல, சந்திரன் அவ்வாறேபோய்ப் பிரமணிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்து இராந்தசின் றான். பிரமன் மனமிரங்கி சந்திரனைநோக்கி, தக்கன் தன்மனத்தின்படியல்லது ஒருவர் சொல்லுந கேட்பவனல்லன். நமக்கடங்கிப் பேசமாட்டான். பரமசிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து இப்படிப்பட்ட மஹதைசுவரியத்தைப்பெற்றான். இப்பொழுது அவரையும் அவமதிக்கிறான். 'இவன் விராவில் நசித்துப்போதற்கு முற்குரியாக இப்படிப்பட்ட தீக்குணங்கள் இவனுக்குண்டாயிருக்கின்றன. பல சொல்லிப்பயனென்ன? பரமசிவனைச் சரணடைந்து உன் மனக்கவலையைச்சொல்லிக்கொண்டால், அருளுருவாகிய அந்தப்பெருமான் உன் மனக்கவலையைப் போக்கியருளுவான். முற்காலத்திலு மார்க்கண்டனைப் பற்றவந்தநமனையுதைத்து அந்த முனி புத்திரனைக் காத்தருளினதும், பாற்கடலிற் றோன்றிய நஞ்சையுண்டு தேவர் களைக் காத்தருளினதும் முதலான அவனது அருட்குணங்களைக் கேட்டிலையா, என்றிப்படி. பிரமன் போதித்தமொழிகளைச் சிரசாவகித்து, கைலைக்குப்போய்ப் பரமசிவனைத் தரிசித்து வணங்கிகின்ற, தனக்குத் தக்கனா ல் நேரிட்ட சாபமுதலிய காரியங்களை விண்ணப்பஞ்செய்தலும், அப்பெருமானானவர் திருவுளமிரங்கிச் சந்திரனைநோக்கி நீயஞ்சுவேண்டாமென்று சொல்லி அவனது ஒற்றைக்கலையினைத் தமது திருமுடியிற் புனைந்துகொண்டனர். அதைக்கண்ட தக்கன் சாபம் சந்திரனைக் கிட்டிதற்கஞ்சி யோடிப்போயிற்று. சிவபெருமான் சந்திரனைநோக்கி, இந்த ஒருகலை யிப்படியேயிருக்க, நாளுக்குநாள் வளர்ந்து இரண்டுமுதற் பதினாறுகலையளவும் நிறைந்தும், பதினாறுமுதல் நாளுக்குநாள் ஒவ்வொருகலை குறைந்தும் பட்சங்கள்தோறும் மாறிவிளங்கும், என்று திருவாய்மலர்ந்தருள், சந்திரன் மனங்களித்து, முன்போலவே தனது தொழிலை நடத்திவந்தான், இந்தச் செய்தியைத் தக்கன் உணர்ந்து சிவபெருமானைப் பலவாறு நிந்திக்கக்கண்ட புலகர் அவனுக்கு இறைவனது பெருமைகளையும் அருட்குணங்களையும் வற்புறுத்திச்சொல்லி அவன் கோபத்தைத்தணித்தார். தக்கனும் கோபந்தணிந்து, தனது அரசசெய்துவ் தான். இனி, பராசத்தி அந்தத் தக்கனுக்குப் பெண்ணாகத்தோன்றும் கதையைக் கூறுவாம்.

சந்திரசாபப்படல முற்றிற்று.

உமைகயிலைநீங்குபடலம்.

கமல மூர்த்தியுங் கண்ணனுங் காண்கிலா
வமல மேனியை யன்பினர் காணுற
சிமல மாகிய நீள்கயி லாயமேல்
விமல நாயகன் வீற்றிருந் தானரோ.

(க)

வீற்றி ருந்தவன் மெல்லடி கைதொழுஉப்
போற்றி யுன்றன் பொருவரு மெய்ம்மையைச்
சாற்று வாயெனச் சங்கரி வேண்டலு
மாற்ற வன்புசெய் தாங்கருள் செய்குவான்.

(உ)

வேறு.

உருவொடு சூணஞ்செய லொன்று மின்றியே
நீருமல மாய்ச்சிவ னிறைந்து நின்றதும்
பரவிய வுயிரத்தொகைப் பந்த நீக்குவா
னொருதனிச் சத்தியா லுன்ன லுற்றதும்.

(ஈ)

ஐந்தியற் சத்திக ளாயி னேர்தமைத
தந்தது மருவுருத் தாங்கி யவ்வழிச்
சிந்தனை யருச்சனை செய்தி யாவரு
முய்ந்திடச் சதாசிவ வருவைந் துற்றதும்.

(ஐ)

இருபதின் மேலுமைந் தீசன் கேவல
வருவம தாகியே யுறைந்த பெற்றியும்
விரவிய குடிலையின் விளைவு செய்துபின்
னருள்புரி மூர்த்திக ளாய பேதமும்.

(ஐ)

முந்திய மாயைகண் மூல மாகவே
யந்தமி றத்தவ மாறொ டாறுமுன்
வந்திட வளித்தது மரபி னைந்தொழில்
சிந்தைகொள் கருணையா னடாத்துஞ் செய்கையும்.

(ஐ)

விதித்திடு மூவகை வியனு யிர்த்தொகை
கதித்திடு தத்துவக் கணங்க ளங்குளா
ருதித்திடு முறைமையி னொடுங்கச் செய்துதான்
மதித்தொரு தன்மையாய் மன்னி நிற்பதும்.

(ஐ)

ஆனதன் னியற்கைக ளனைத்துங் கண்ணுதல்
வானவ னாகம மறையின் வாய்மையான்
மேனிகழ் தொகைவகை விரிய தாகவே
தானருள் புரிந்தனன் றலைவி கேட்கவே.

(ஐ)

சுந்தரி யிவ்வகை யுணர்ந்த தோமிலா
வெந்தைகிற் குருவிலை யென்றி பின்னுற
வைந்தொடு பலவுரு வடைந்த தென்னெனக்
கந்தனை யருளுவான் கழறன் மேயினான்.

(ஐ)

உருவிலை நமக்கென வொன்று நம்வயி
னருளுரு வவையெலா மென்ன வன்னதோர்
பொருளென வுன்னியே புவன மீன்றவள்
பெருமகிழ் வெய்தியிப் பெற்றி கூறினாள். (௧௦)

அந்நிலை வடிவெலா மருளி னாதலா
லுன்னாள் யானென வுரைப்ப துண்மையே
யென்னுரு வாமவை யென்று பாங்கமர்
கன்னிகை வியந்தனள் கழறும் வேலையே. (௧௧)

கயந்தன தீருரி கவின்று பொற்புறப்
புயந்தனி லணிந்தருள் புனித னங்கைநீ
நயந்தரு சின்புகழ் நாடி நம்முனம்
வியந்தனை யுனையென விளம்பி மேலுமே. (௧௨)

இருளுறு முயிர்தொறு மிருந்து மற்றவை
தெருளுற வியற்றுது மதனைத் தீர்துமேன்
மருளுறு சடமதாய் மாயு மேனைய
பொருளுறு நிலைமையப் புகல வேண்டுமோ. (௧௩)

உன்னிடை தன்னும்யா முறுத
நின்னுயி ருணாவுறு நினக்குக் காட்டுது
மன்னது காண்கென வயனை யாதிய
மன்னுயி ரியற்றிடும் வண்ண நீங்கினான். (௧௪)

தேவர்க ணாயகன் செயலி லாமையா
லாவிகள் யாவையுஞ் சடம தாகியே
யோவிய மேயென வுணாவின் றுறறன
பூவுல கேழுதற புவனம் யாவினும். (௧௫)

ஆட்டுவித் திடுபவ னதுசெ யாவழிக்
கூட்டுடைப் பாவைகள் குலைந்து வீழ்ந்தென
நாட்டிய பரனரு ணடாதத லின்மையா
லீட்டுபல் லுயிர்த்தொகை யெனைதது மாய்ந்தவே. (௧௬)

இந்தவா றுயிர்த்தொகை யாவு மொல்லையி
னந்தியே சடமதாய் நணிய வெல்லையிற
சுந்தைசெய் தினையது தெருமந் தஞ்சியே
சுந்தரி யானடி தொழுது சொல்லுவாள். (௧௭)

அறிகில னெந்தைநீ யனைதது மாகியே
செறிவது முழுதுயிர்த் திறனி யறறியே
யுறுவதை யென்பொருட் டொருவி நின்றனை
யிறுதியி னவையெலா மிருளின் மூழ்கவே. (௧௮)

ஒரிறை யாகுமீ துனக்கு யிர்க்கெலாம்
பேருக மளப்பில பெயரு மென்பிழை
சீரிய வுளங்கொள நேறறம் பெற்றெழீஇ
யாருயிர் மல்குமா றருளு வாயென. (௧௯)

பன்முறை பரவினள் பணிந்து கிற்றது
மன்மலி கூந்தலுக் கருளி யாவிச
டொன்மையில் வினைப்பயன் றுய்ப்ப நல்குவா
னின்மல வினைந்தனன் கருணை நீர்மையால்.

(௨௦)

திருத்தகு தனதருள் சேர்ந்த பல்வகை
யுருத்திரர் தமக்குமுன் னுணர்வு செய்துழி
நிருத்தனை யவ்வழி கினைவுற நிச்செயல்
கருத்திடை யாதெனக் கருதி நாடினார்.

(௨௧)

நாடிய வெல்லையி னுன்மு கத்தன்மா
றேடிய வண்ணறன் செய்கை யீதெனக்
கூடிய வோதியாற் குறித்து முன்னுற
வீடிய வுயிர்த்தொகை யெழுபப வெஃகியே.

(௨௨)

கண்ணுத லெந்தைதன் கழல்க ளர்ச்சனை
பண்ணுத லுன்னியப் பகவன் றொல்கடா
விண்ணிடை யின்மையின் வேலை காண்கிலா
மண்ணிடை யருச்சுன வட்டத் தெய்தினார்.

(௨௩)

எங்கனுங் கணையிரு ளிறப்ப வீசலிற
கங்குலே போன்றதிக் காலே கண்ணுதற்
புங்கவற் கேற்றிடு பூசை செய்துமென்
றங்கவர் யாவரு மாய்தன் மேயினார்.

(௨௪)

முண்டக மலர்கெழு முக்கண் மேலையோன்
கொண்டதோ ரைம்பெருங் கோலத் தேவரு
மெண்டகு மூவகை யியலபு ளாங்கவா
மண்டல விதியினல் வடிவ தாக்கியே.

(௨௫)

எண்ணிரு திறத்தவா யியன்ற நற்பொரு
ளுண்ணிக முளியொடு முய்த்து வேதனுங்
கண்ணும் வழிபடு கங்குற் பூசையைப்
பண்ணுதன் முயன்றனர் பரிவின் மேலையோர்.

(௨௬)

ஆறிரு நாலுட னஞ்செ முததையுங்
கூறின ரெண்ணினா கோதில் கண்டுகை
நீறொடு புனைந்திறை கிலைமை யுட்கொளா
வேறுள முறையெலாம் விதியிற செய்துபின்.

(௨௭)

வான்குலாம் விலலுவ மருமென் பாசடை
தேன்குலா மரையிதழ் செய்ய சாதிவி
கான்குலாம் வலம்புரி கடவுட் டொல்பெயர்
நான்கியா மத்தினு நவின்று சாததியே.

(௨௮)

ஏய்வான் பயறுபா லெண்ண லோதனந்
தூயநல் லுணவிலை தொகுத்துக் கண்ணுத
னாயகன் முன்னுற நான்கி யாமத்து
நேயமொ டம்முறை கிவேதித் தேத்தியே.

(௨௯)

பின்னரு மியற்றிடு பெற்றி யாவையுந்
தொன்னிலை விதிகளிற் றேழு ருவகை
யுன்னினர் புரிந்துழி யுவந்து ருத்திரர்
முன்னுற வந்தனன் முக்கண் மூர்த்தியே. (௩௦)

அவ்விடை மருதினி லைந்து மாறுமா
மெய்வகை யுருத்திரர் வேண்டி யாங்கருள்
செய்வதொர் கண்ணுதற் றேவன் றென்மைபோ
லெவ்வகை யுயிரையு மியற்ற வுன்னலும். (௩௧)

எழுந்தனர் மாலய னிந்தி ராதிய
ரெழுந்தனர் ரெழுந்தனர் யாரும் வானவ
ரெழுந்தனர் முனிவர ரேனை யோர்களு
மெழுந்தென வுயிர்த்தொகை யிருளு நீங்கற்றால். (௩௨)

அவ்விடை யுறங்கின ரறிவு சேர்ந்துழி
மெல்லென வயர்ந்தகண் விழித்தெ ழுந்தபோ
லெல்லையி லுயிர்த்தொகை யாவு மவ்வழி
பொல்லையி லெழுந்தன வுலகி லெங்கணும். (௩௩)

ஒங்கலுங் கரிகளு முலப்பி னாகமுந்
தாங்கின தரணிபா தலத்திற் கூர்மமா
மாங்கது போற்றிய தண்டந் தன்னிடை
திங்கதிர் மதியுடுப் பிறவுஞ் சென்றவே. (௩௪)

அன்னதொர திறமெலா மமல னுணையாற்
றென்னிலை யமைந்தவத் தொடர்பு நோக்கியே
யிந்நெறி யாவையு மீசன் செய்கையே
பின்னிலை யென்றனர் பிரம னுதியோர். (௩௫)

வேறு.

மறறிவை கிகழும் வேலை மன்னுயிரக் குணர்ச்சி நல்கி
யுற்றன னெந்தை யென்றே யுருத்திர ருணர்ந்து தம்முன்
பற்றல ரெயின்மூன் றட்ட பண்ணவன் வரநேர் சென்று
பொற்றிரு வடியில் வீழ்ந்து போற்றலு மமலன் சொல்வான். (௩௬)

சுண்டெமை யருச்சித் திட்ட வியல்பின லுயிர்கட் கெல்லா
மாண்டதொல் லுணர்ச்சி நல்கி யெழுப்பின மற்று நீளிர்
வேண்டின யாவுங் கேண்மின் விரைந்தென வமலன் தன்கட்
பூண்டதொ ரன்பு மிக்கோ ரினையன புகல லுறரார். (௩௭)

கிறந்து மல்லி லெம்போ னின்னடி யெனைய ரேனும்
பற்றுட னருச்சித் தோர்க்குப் பழிதவிர் மாகத் திங்க
ஞற்றிரு கதிருமொன்று மொண்பகன் முதனுட் கங்குல்
பெய்திடு சிறப்பு நல்க வேண்டுமாற் பெரும வென்றார். (௩௮)

நீவிர்செய் பூசை தன்ன நெடிதுநா மகிழ்ந்த வாற்றா
லாகிக ளானத்து முடிந்த வருவினை யகன்று நம்போற்
பூவினி லென்றும் பூசை புரிந்தவர்க் கெல்லா முத்தி
மேவர வளித்து மென்றே வியனருள் புரிந்து போந்தான். (௩௯)

எம்பெருந் தலைவ னேக வருத்திரர் யாரு மீண்டித்
தம்பதங் குறுகி முன்போற் சார்தன ரனைய காலே
யம்புய னாகி வாணே ரனைவருங் கயிலே புக்கு
நம்பனை வணக்கஞ் செய்து தொழுதிவை நவில லுற்றார். (௪௦)

மன்னுயிர்க் குயிரா யுற்ற வள்ளல்கேள் யாங்க ளெல்லா
முன்னரு ளுருத நீரா லுணர்வொரீஇச் சடம தாகிப்
பன்னெடுங் காலம் வாளா கிடந்தனம் பவமூழ் குற்றே
மன்னது தனக்குத் தீர்வொன் றருளென வண்ணல் சொல்வான். (௪௧)

மங்கியே யுணர்வு சிந்தி மறைமுறை புரியா நீரா
லுங்கள் பால் வருவ வெல்லா முமையிடத் தாகு மன்றே
யிங்குநீ ரின்று பற்றி யியற்றுதுங் கடன்க ளென்னப்
பங்கயா சனனுந் தேவர் யாவரும் பணிந்து போனார். (௪௨)

வேறு.

வாலி தாமயன் முதலினோர் வணங்கின ரேக
வேல வர்குழ லுமையவள் பிரான்கழ லிறைஞ்சி
மேலை நாளுயிர் தொகையினுக் கெய்திய வினையென்
பால்வ ரும்பரி சென்கொலோ பணித்தரு ளென்ன. (௪௩)

முன்பு நீயுனை வியந்தனை யத்துனை முனிந்து
நின்பொ ருட்டின லுயிர்கடம முணர்ச்சியை நீக்கிப்
பின்பு ணுர்த்தின மாதலி னன்னவை பெற்ற
மன்பெ ரும்பவம் யாவையு நீன்னிடை வருமால். (௪௪)

முறைய தாக்குமாற் பின்னுமொன் றுண்டியிற் முற்றும்
பெறுவ தாழ்நகக் கல்லது பெரும்பவ மவற்றார்
பொறைபு ரிந்திடற கெளிபவோ போறறுநீ யென்றான்
சிறுவி திக்கருள் பரிசுனை முடிவுறச் செய்வான். (௪௫)

நாகு னவ்வுரை யியம்பலு முளநடு நடுங்கிப்
பேதை யேன்செயும் பிழைதணித் தென்வயிற் பெருகு
மேத மாற்றவோர் பரிசுனை யுணர்த்துதி யென்பைப்
பாத பங்கயந் தொழுதலு மினையன பகர்வான். (௪௬)

ஆல மேபுரை சிறத்ததா யமிழ்தினுஞ் சுவைத்தாய்
ஞால மார்தா வொழுகிய காளிந்தி நதீபோய்
மூல மெய்யெழுத் தன்னதோர் முதுவலம் புரியின்
கோல மாகினோற் றிருத்தியா லுலகருள் குறிப்பால். (௪௭)

அந்ந திக்குணீ பற்பக லிருந்துழி யயன்சே
யென்ன சின்றிடு தக்கனென் பவனவ னெய்தி
யுன்னை நேர்ந்துசென் றெடுத்தலுங் குழுவியி னுருவாய்
மன்னி யாங்கவன் பன்னிபாற் சிறுமியாய் வளர்தி. (௪௮)

ஐந்தி யாண்டெனு மளவையிற் ககன் றுழி யதந்தி
புந்தி யாவமோ டெமைசினேந் தருந்தவம புரித்
வந்தி யாமது காணுரு மணஞ்செய்து மறையா
லிந்த மால்வரை யிடையுனைத் தருதுமென் றிசைத்தான். (௪௯)

இசைத்த வாசக முணர்தலு மிறையுரத் தழுந்தத்
தசைத்த பூண்முலை யுமையவ என்னவன் சரணின்
மிசைத்தன் வார்குழ றைவர வணங்கியே விடைபெற்
றசைத்த சிந்தைய னீங்கின ஞலகூநோற் மதனூல்.

(௫௦)

ஆகி தேவனை யொருவியே புடவியி லணுகி
யோத வேலையை மாறுகொள் காளிந்தி யுழிப்போய்
வேத மூலநேர் வால்வளை யுருக்கொடு விளங்கி
யேத மிலலதோர் பதமபீ டத்தின்மே லிருந்தாள்.

(௫௧)

தெளித ருஞ்சிவ மந்திரஞ் சிந்தனை செய்தே
யளவில் பற்பக லன்னோநோற் றிருந்தன ளவட்கண்
டுளம கிழ்ந்தெடுத் தேகுவா னோங்குகா ளிந்தி
நளிகொள் சிந்துவிற் றக்கணுற் றனவினி நவில்வாம்.

(௫௨)

திருவிருத்தம ௨௪௨.

வ ச ன ம்.

பின்பு, திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானை அவர்
இடப்பாகத்தில் அமர்த்திருக்கும் பராசத்தியானவன் வணங்கி, இறைவனே! உன்
உண்மைஞானத்தை அடியேனுக்குப் போதித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,
இறைவனும் அவ்வாறே தனது ஒப்பற்ற ஞானநிலையைப் பலவகையாற் றத் தொகுத்
தும் வருத்தும் விரித்தும் அருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்ட சுந்தரியானவள், சுவாமி!
தேவரீருக்கு உருவமில்லையென்றருளினீர், பின்பு, பஞ்சமூர்த்திகளாகிய தோற்றங்
களைக்காட்டிய காரணம் யாதென்றுவிலாவ, இறைவன் சொல்லலாயினா, எமக்கு
எக்காலத்தும் உருவமில்லையாஹும் பஞ்சமூர்த்தங்களும் எமதருளுவமென்றரு
ளிச்செய்ய இறைவியும் மனங்களித்து, அவ்வகையுருவெல்லாம் தேவரீர் அருளி
னூல் உண்டாகின்றதனால் தேவரீர் அருளே எனதருவென்பதை மெய்யாயுறிந்
தேன். அவையாவும் என்னிடத்தில் தோன்றினவெய்யாம் என்ற மகிழ்ந்தபோது,
இறைவன், அவனைநோக்கி, பெண்ணே! எமக்கெதிரே உடைபுகழைப் பெரிதாகப்
பேசினாய். எல்லாவுயிர்களுள்ளும் வியாபித்துவிளங்குவோம். யாம் நீங்குவோமா
யின் அவையாவும் அசைவற்றுச் சடமாயிருக்கும், ஆதலால் உன்னிடத்தும் யாம்
பொருந்தாதபோது உன்னுயிரும் உணர்ச்சிபெறுது அதனைக்காட்டுவோம். குறிப்
பாயறிந்துகொள்வாயென்று பிரமன் முதலாகிய உயிர்களைப் படைக்குந்தொழிலை
நீதிக்கிரர். உடனே எல்லாவுயிர்களும் இயங்காது மாய்ந்துபோயின. இதைக்கண்ட
புகவதி பயந்த சுவாமி, தேவரீர் என்பொருட்டு உமது சர்வவியாபகத்தையொழிந்
ததனால் எல்லாவுயிர்களும் இயக்கமொழிந்தன. அடியேன்செய்தப் பிழையைப் பொ
றுத்துச் சகலப்பிரானிகளையும் முன்போலவே இயங்குவிக்கவேண்டுமென்று வே
ண்டி, இறைவன் திருவுளமிருங்கி, சிருஷ்டி விரதத்யாகுமபொருட்டுத் தமதருள
பெற்ற உருத்திரகோழி வுருக்கத்தார்க்கு முன்புணாவுண்டாகக் கூவர்கள் படைப்பு
மல்குவதாகப் பரமசிவத்தை அருச்சிக்கிறபோது இறைவன் தோற்றங்காணாது
வருத்திப் பூமியில், திருவிடைமருதூரிற்சென்று, வானிற்கதிரோனின்றி எவரும்
பேரிருள் மூடினமையால், இந்நான் பரமசிவத்தைப் பூசிக்கக்கடவோமென்று துணி

ந்து, பூசைக்குரிய உபகரணங்களையமைத்து பிரம விட்டுணுக்கள் இரவில் ஆராதித்தவாறே வழிபடக்கருதி, விபூதிருத்ராக்ஷங்களை யணிந்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்து, இறைவனை ஆவாகநம்பண்ணி, திருமஞ்சநாதி ஷோடசோபசாரங்க ளஞ்செய்து, கொன்றைமலர் முதலியவற்றால் அருச்சித்து, நான்குசாமங்களினும் இறைவன் திருமந்திரங்களை யுச்சரித்துப் பூசித்து, திரட்டுப்பால் பாற்சோறு முதலியவற்றால் நிவேதித்துப் போற்றிவருங்காலத்தில், அந்தப் பூசையைவிரும்பி, உருத்திரகோடிகளுக்குப் பிரசந்நமாய், அவர்கள் எண்ணத்தை யீடேற்றத் திருவுளமபற்றி, சகல சீவராசிகளையும் சிருஷ்டிக்க நினைத்தவுடன், பிரமன், விட்டுணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் மற்றைய நாகர் மானிடர் முதலியோர்களும், விலங்குகள் பறவைகள் முதலாயினவும் நித்திரைநீங்கி யெழுந்தாற்போல எழுந்திருக்க, சூரியசந்திராதிக்கிரகங்களும் அஷ்டதிக்குப்பாலகரும் சேடன் முதலியோரும் தத்தம் தொழில்களைச் செய்ய முயன்றனர். இறைவனையால் எல்லாவுயிரகளும் முன்போலவே நிலபெற்றுவிளங்கின. இச்சீயைக்கொள்ளாவற்றையுங்கண்ட தேவர்கள் இறைவனைவாழ்த்தினார்கள். உருத்திரக்ஷணங்கள் ஏத்தினார்கள். அவர்களைநோக்கி, நீங்கள் பக்தியோடு பூசித்தீர்கள். உங்களுக்குவேண்டிய வரங்களைத்தருவோம். கேட்கக்கடவீரென்றலும், அவர்கள் சுவாமி! இப்படியே சாமங்கடோறும் இரவீல பூசிப்போருக்கு, சிவராத்திரிப் புண்யகாலப்பயனைத் தரல் வேண்டுமென்றார்கள். அவ்வாறே யாகவென்றருள்செய்து, கயிலைக்கெழுந்தருளினார். உருத்திரகணங்களும் தத்தம் பதங்களிற்சேர்ந்து தமது தொழிலைநடத்தியிருந்தார்கள். பிரம விட்டுணுக்கள் முதலியோரும் விடைபெற்றுப்போய்த் தமது தொழில்களை நடத்திவந்தார்கள். பிறகு பராசத்தியானவன் இறைவனைநோக்கி, சீவராசிகள்செய்யும் வினைகள் என்னைச்சேரக் காரணமென்னவென்றுகேட்க, நீ என்னையிகழ்த்தகாரணத்தால் யாம் விகற்பித்து உயிர்களிடத்துலவாமல் நீங்கினோம், ஆதலால் அவையுணர்வற்றுப் பிறகு எமதருளால் எழுந்துணர்வுற்றன. ஆதலால் அப்பாதகம் உன்னை யணுகிற்று, என்று அருளிச்செய்ய. இறைவி அஞ்சி, என்பிழையைப் பொறுக்கவெனப்போற்ற, இறைவர் அவனைநோக்கி, நீ காளிந்திநதியில் பிரணவவடிவாகிய வலம்புரிச்சங்கின்வடிவுகொண்டு தவஞ்செய்யக்கடவை. சிவநாளில் தக்கன் அங்குவந்து உன்னையெடுக்க நீ குழந்தையாவாய்; அவனிடத்தில் நீ வளருங்காலத்தில் உனக்கறிவுதோன்றி எம்மைக்கருதித் தவஞ்செய்வை, அப்போது யாம்வந்து உன்னைமணந்து இங்கே யழைத்துவருவோமென்றருள அப்படியே இறைவியும்போய்த் தவஞ்செய்திருந்தாள். இனி அந்தப் பராசத்தியானவன் தக்கனிடத்தையடையுஞ் சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்.

உமைகயிலை நீங்குபடல முற்றிற்று.

கா ளி ற் தி ப் ப ட ல ம்.

நீளுந் தகைசேர் நிலமா மகடன்
கோளுந் தியபூங் குழல்வார்ந் தெனலாய்
நாளுந் தியவீ நனுகிக் கரிதாம்
காளிந் தியெனுங் கடிமா நதியே. (க)

முத்துங் கதிரும் முழுமா மணியுந்
தொத்துந் தியசெந் துகிரும் மகிலு
நததும் பிறவுந் நனிநல சுவபோ
லொத்துந் துவதவ் வொலிநீர் நதியே. (உ)

எண்மே னிமிரும் மிருநீர் பெருகி
விண்மே லுலவா⁴ விரிகின் மதொரீஇ
மண்மே லொலியா மலிகார் தழுவிந்
கொண்மு வரவொத் துளதக் குடினொ. (ங)

மீனார் விழிமங் கையர்விண் ணுறைவோர்
வானார் செலவிந் வருநீ ளிடையிற்
காணு மெனவுங் கடலா மெனவுந்
தானு குவதத் தடமா நதியே. (ச)

பாரின் புடையே படர்ந் நதியை
நேரும் படியோர் நெடுநீ ருளதோ
காருந் தெளியாக் கடலீ தெனவே
யாரும் பெருநெழித் தஃதா யிடவே. (ஊ)

துப்பா யினதாய்த் துவரத் தகைசே
ரப்பா யுவரந் மழிவில் பொருளின்
வைப்பா யருளால் வருமவ் வொலியந்
கொப்பா குவதோ ஷுவரா ழியதே. (ஈ)

பாலோங் கியவிற் பணிஓம் படர்வா
ணிலோங் கியவம் பொமிநே மியெலா
மேலோங் கியதன் மையின்மெய்த் தாயில்கூர்
மாலோன் மனையொத் ததுமற் றதுவே. (எ)

மீன்பட் டமையால் விரியுந் தொழுதிக்
கான்பட் டிடவும் கழுநீ ருறலாற்
மேன்பட் டிடவுந் திரைபட் டிடவும்
வான்பட் டிடமோ சைமலிந் ததுவே. (அ)

ஊன்பெற் றலகில் லுயிர்பெற் றகிலம்
வான்பெற் றவள்வால் வலையா யுறவெங்
கோன்பெற் றிடுமக் கொடிமெய் யுருவந்
தான்பெற் றதையொத் ததுமா நதியே. (ஈ)

வேறு.

நஞ்செனக் கொலைசெய் கூர்ங்க ணங்கையர் குடையக் கூந்தல்
விஞ்சிய நானச் சேறும் விரைகெழு சாந்து மாந்தா
தஞ்செனக் கொண்ட நீலத் தன்மைகுன் ரூது மேலோ
ரஞ்சனப் போர்வை போர்த்தா லன்னதா லீனய நீத்தம். (௧௦)

இவ்வுல கத்தோ ருள்ளத் தெய்திய விருளு மன்னா
வெவ்வினை யிருளுந் தன்பால் வீழ்த்தியே விளங்கி யேக
வவ்விரு ளனைத்துந் தான்பெற் றணைந்தென வங்கங் காராய்ச்
செவ்விதி னெழுநிற மம்மா சீர்திகழ் யமுனை யாமே. (௧௧)

எத்திறத் தோரு மஞ்ச வெழுந்துமால் வரையிற் சார்ந்து
மெய்த்தலை பலவு நீடி விரிகதிர் மணிகள் கான்றிட்
டொத்திடி கால்கண் மேவி யொலிகெழு செவலிற் ரூகி
மைத்துறு புனறகா ளிந்தி வாசுகி நிகர்த்த தன்றே. (௧௨)

நிலமக ளுரோம வல்லி நிலையென நகிலி னுப்ப
ணிலகிய மணித்தா ரென்ன விருங்கடற் கேள்வன் வெஃகுங்
குலமக ளென்ன நீலக் கோலவா ரமுத மென்ன
வுலவிய யமுனை யெம்மா லுரைக்கலார் தகைமைத் தாமோ. (௧௩)

இன்னபல் வகைத்தாய் நீடு மிரும்புனல் யமுனை யின்கண்
மன்னிய நெறிசேர் மாசி மகப்புன லாட வேண்டி
யந்நிலத் தவாகள யாரு மடைந்தன ருலக மெல்லார்
தன்னிக ரின்றி யாளுந் தக்கனித தன்மை தேர்த்தான். (௧௪)

மெய்ப்பய னெய்து கின்ற வினைப்படு மூழின் பாலா
லப்பெரு நதியி லஞ்ஞான் ரூடலை வெஃகித் தக்கன்
மைப்படு கூர்ங்கண் வேத வல்லியை மகளி ரோடு
மொப்பிப்பல் சனத்தி னோடு மொல்லையுன் செல்ல வுய்த்தான். (௧௫)

மாற்றமர் செம்பொற் கோயில் வயப்புலித் தவிசின் மீதாய்
வீற்றிருந் தருட னீங்கி விரிஞ்சனு முனிவர் யாரு
மேற்றதோ ராசி கூற விமையவர் கணமா யுள்ளோர்
போற்றிட யமுனை யென்னும் புனவியா ததன்கட் போனான். (௧௬)

போனதோர் தக்க னென்போன் புரைதவிர் புனற்கா ளிந்தித்
துநதியிடைபோய் மூழ்கித் துண்ணென வரலு மோர்பாற்
றேனியிர் கமல மொன்றிற் சிவனிடத் திருந்த தெய்வ
வானியிர் பணிலம் வைக மற்றவ னதுகண் ணுற்றான். (௧௭)

வேறு.

கண்ணுறுவா னனிமகிழ்ந்தே கையினையுய்த் தெடுத்திடுங்காற் தாமர் பெற்ற
பெண்ணுருவத் தொருகுழவி யாதலும்விம மிதப்பட்டுப் பிறைதாழ் வேணி
யண்ணலுநர் புரிவரத்தார் கவுரியே நம்புதல்வி யானு ளென்ன
வுண்ணிகழ்பே ருணர்ச்சியினுற் காணுந் தத்தேவர்குழா மொருவிப் போனான்.

ஆந்தியின் பான்முன்ன சுவன்பணியாற் சசிமுதலா மணங்கி னோர்க
மென்னிராய் வாழ்த்தெடுப்பத் துவன்றுபெருந் தினைஞரொடுந் தூநி ராடி
மன்னுமகன் கரையணுகி மறையிசைசேகட் டமர்வேத வல்லி யென்னும்
பன்னிதனை யெய்தியவன் கரத்தளித்தா னுலகின்ற பாணவ தன்னை. (௧௮)

ஏந்துதனிக் குழவியினைத் தழீஇக்கொண்டு மகிழ்ந்துருயத் திழிபா லார்த்திக் கார்தண்மலர் புனாசெங்கைச் சூாமகளிர் போற்றிசைப்பக் கடிதி னேகி வாய்ந்தன திருக்கையிடைப் புக்கனளாற் றக்கனங்கண் வாளுரோடும் போந்துமணிக் கோயிலுக்குத் தொன்முறைபோ லரசியற்கை புரிந்தருந்நான்.

ஆ திருவிருத்தம் ௨௬௨.

வசனம்.

காளிந்தியென்றொரு நதியுண்டு, அந்தநதியில் மாசிகத்தில் நீராடுதற்கு உல கிலுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் போவதைக்கண்ட தக்கன், தானும் அதில் மூழ்கவே ண்டிமென்ற ஆவலுடையவனாகி முந்தித் தன் மனைவியை யனுப்பிப் பின் தா னும்போய் அதின் முழுநிலையும்போது, பராசத்தியானவள் சங்கிறுருவங்கொண்டு அந்தநதியில் தவஞ்செய்திருப்பது கண்டுகளித்துத் தன்கையிலெடுத்தவுடனே, அது கோடிகுரியப்பிரகாசமாய்ப் பெணகுழந்தையாக விளங்கக்கண்டு, இது பரம சிவனது கருணையால் நமக்குக் கிடைத்ததென்று மனமகிழ்ந்து, கங்கையில் மூழ்கி வந்து குழந்தையைத் தன்தேவிகையிற் கொடுக்க, அவள் விருப்பத்தோடுவாங்கி அக்குழந்தையின் அழகைக்கண்டு உடல்பூரித்துத் தழுவி முத்தமிட்டுப் பாலுட்டித் தெய்வமாதரோடு விரைந்து தன்மாளிகையை யடைந்தனள். தக்கனும் தன் அரண் மனையையடைந்து சபாமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து அரசு செலுத்துவானாயினன்.

காளிந்திப்படல முற்றிற்று.

உமைதவம்புரிபடலம்.

கொண்டிதன தில்லிற் குறுகியபின் வேதவல்லி மண்டிபெருங் காதலொடு மகண்மையா வளர்த்தனளா லண்டமள வில்லனவு மலகிலா வுயிர்தொகையும் பண்டிதன துந்தியினாற் படைத்தருளும பராபரையை.

(க)

வளருமதிக் குழவியென மாநிலமேற் றவழ்தலொடுந் தளருடை பயில்கின்ற தாறுமுடன் றப்பியபின் முலையெயிறுள் ளெழுபோத முளைத்ததெனத் தோன்றுதலு மளவிலுயிர் முழுதீன்றா னோந்தாண்டு கிரம்பினளால்.

(உ)

ஆறான வாண்டெல்லையனைதலுமம் பிகைதனக்கோர் கூறான பிரான்,றன்னைக் கோடன்முறை குணித்தனளாய் மாறாது நோற்பலென மனங்கொண்டி யாய்தனக்கும் பேறான தக்கனெனும் பெருந்தவரகு மிலுதரைத்தாள்.

(ஈ)

கூறுவதொன் றுமக்குண்டாம் குரவீர்கா ளிதுகேன்மி னாறுபுனை செஞ்சுடிலத் தண்ணலுக்கே யுரித்தாகும் பேறுடையே னவன்வதுவை பெறுவதற்கு நோற்பலியான் வேறொருசார் கடிமாடம், விதித்தென்னை யிந்ததிரென.

(ஊ)

நன்றென்று மகிழ்சிறந்து நல்லாயுந் தந்தையுமாய்ப்
பொன்றுஞ்சு தமதிருக்கைப் பொருவினகர்ப் புறத்தொருசு
ரன்றங்கொர் கடிமாட மணிசிறக்கப் புனைவித்துச்
சென்றங்கட் டவமியற்றச் சேயிழையை விடுக்கின்றார். (௫)

முச்சகமுந் தருகின்ற முதல்விதனைத் தம்மகளென்
றிச்சைகொடு நனிபோற்றி யிருவருநா ரொடுநோக்கி
யுச்சியினைப் பன்முறைமோந் துயிர்த்தம்மோ வுன்னுளத்தி
னச்சியனோன் பியற்றுகென நாரியரோ டேகுவித்தார். (௬)

மாதவர்பால் விடைபெற்று வல்விரைவுந் தேருதலும்
வேதவல்லி யதுகாணு மெய்க்கணவன் றனேநோக்கிப்
பேதையிவன் சிவனையுணா பெற்றிமையென மொழிகென்ன
விதனைய ணிலைமையென யாவுமெதி தியம்புகின்றான். (௭)

பொங்குபுனம் நடத்திடையான் புரிகின்ற தவங்காணுஉச்
சங்கரானக் கெய்திடலுந் தாழ்வில்வரம் பலகொண்டுன்
பங்கினளென் மகளாகப் பண்ணவநீ யென்மருகாய்
மங்கலநல் வதுவையு மறையவனாய் வருகென்றேன். (௮)

ஆற்றாக நின்பாலென் றருள் செய்தா னம்முறையே
கற்றாவி னேறுயாத்த கண்ணுதலோன் முழுதலுக்கும்
பெற்றானை யமுனையென்னு மபெருந்தியி லுய்ப்பநம்பா
லுறாண்மற மெஞ்ஞான்று முணாவினொடு வைகினளால். (௯)

மாதவமோர் சிலவைகல் பயின்றுமதிக்கோடுபுனை
யாதிதனக் கன்பினளா யருந்துணைவி யாகின்றளா
பேதையென நினையறக பெருமாடடி தனையென்னக்
காதலிவிம் மிதமெய்திக் கரையிலா மகிழ்சிறந்தான். (௧௦)

இந்நிலைசேர் முதுகுரவ ரேவலினுந் சிலதியரான்
கன்னியர்க்கா சூழ்ப்போதக கடிமாடம் போர்துமைமயான
சென்னிநதி புனைந்தபிரான் றிருநாம முள்ளுறுத்தி
நன்னியமந் தலைகின்று நாளாநனி நோற்கின்றான். (௧௧)

வேறு.

ஈண்டுறு மடவாரா சூழ விரமுறை யிருத்த லோடு
மாண்டுபன் னிரண்டு சென்ற வம்பிகைக் கனைய காலே
வேண்டிய வேண்டியாங்கு விரத்தருக் குதவும வண்மை
பூண்டிடு பரம னன்னொள புரிந்திடி தவத்தைக் கண்டான். (௧௨)

கண்டிமந் தவனோ யாளக் கருதியே கயிலை யென்னும்
விண்டினை யிகந்து முந்நூல வியகிழி தருபபை யார்த்த
தண்டிகைக் கொண்டு வேதத் தலைநெறி யொழுக்கம் பூண்ட
முண்டவே தியனிந் றோன்றி முக்கணெம் பெருமான் வந்தான். (௧௩)

தொக்குலாஞ் சூலத் தண்ண ரொல்புவி யுய்ய வேதச்
செக்காறு புரத்தான் பின்னுஞ் சேப்புற மண்மேற் போந்து
தக்கமா புரத்தி னண்ணிச் சங்கரி யென்னுந் தொல்பேர்
மைக்கனா ளொற்குந் தெய்வ மல்லன்மா ளிகையிற் புக்கான். (௧௪)

அன்னினோற் கின்ற கோட்டத் தணுகியே யளப்பின் மாதர்
முன்னுறு காவல் பேரற்று முதற்பெருங் கடையிற் சாரக்
கன்னிய ரெவரும் வந்து கழவினை பணித லோடு
மென்னிலை தலைவிக் கம்ம வியம்புகென் றிசைத்து நின்றான். (௧௫)

நிற்றலுங் கடைகாக் கின்ற நேரிழை மகளிர் சில்லோர்
பொற்றொடி யுமைபா லெய்திப் பொன்னடி வணங்கி யீண்டோர்
நற்றவ மறையோ னின்பா னண்ணுவான் விடுத்தா னென்ன
மற்றவன் மண்ணை முன்கூய் வல்லீநீர் தம்பி னென்றான். (௧௬)

தம்பினீ ரென்ற லோடுந் தாழ்ந்தனர் விடைபெற் றேகி
யம்மினோர் கின்ற நாப்ப ணரிவையர் கடைமுன் னேகி
வம்மினோ வடிசு மெம்மோய் வரவருள் புரிந்தா னென்னச்
செம்மலும் வினாவிற் சென்று தேவிதன் னிருக்கை சேர்ந்தான். (௧௭)

தேவர்க டேவ னங்கோர் சீர்கெழு மறையோன் போலாய்
மேவிய காலே யம்மை விரைந்தெதி ரேகி மற்றென்
காவலர் தம்பா லன்ப ரிவரெனக் கருதி யன்னுன்
பூவடி வணங்கி வேண்டும் பூசனை புரிந்து நின்றான். (௧௮)

நேயமொ டருச்சித் தேத்தி நின்றவ டன்னை நீல
ஞாயிறு நிகாத்த மேனி நகைமதி முகத்தா யீண்டியா
மேயின தொன்றை வெஃகி விரைந்தருள் புரிதி யென்னி
னாயது புகல்வ மென்ன வம்மையிங் கிதனைச் சொல்வான். (௧௯)

எனக்கிசை கின்ற தொன்றை யிசைத்தியே யென்னி னின்னே
நினக்கது கூடு மிங்ங னினைததென் மொழிதி யென்ன
வுணைக்கடி மணத்தி னெய்த வுற்றன னதுவே நீயென்
றனக்கருள் புரியு மாறு த்திதெதிர் மொழிய லென்றான். (௨௦)

வேறு.

அத்தனீ துரைத்தலோடு மம்மையங்கை யாற்செவி
பொத்திவெய்தெ னக்கனன்று புந்திரொந் துயிர்த்துநீ
யித்திரம் புகன்றதென்னை யென்னையாளு கின்றதோர்
நித்தன்வந்து வதுவைசெய்ய நீடவஞ்செய் தேனியான். (௨௧)

என்னலோடு மிளையென்றி யாருமென்று மிறையுமே
முன்னொணுது நின்றவாதி முடலவனின்னை வதுவையான்
மன்னுகின்ற தரிதுபோலு மாதவங்க ளாறறியே
கன்னிநீ வருந்தலென்று கழறமாது புகலுவான். (௨௨)

பரமனே விரும்பிவந்து பாரின்மா மணஞ்செய
வரியமாத வங்கள்செய்வ லன்னதற்கு முன்னவன்
வருகிலாது தவிர்வென்னின் வலிதினாவி நீப்பன்யான்
சரதயீது பித்தனோ சழக்குரைத் திருத்திரீ. (௨௩)

போதிபோதி யென்றுதானொர் புடையினேக வுலகையாய்
மாதுநின்ற னன்புமுள்ள வன்மைதானு நன்றொ
வாதிதேவ னேனையோர்க ளறிவுருத வகையவள்
காதனீடு தனதுதொல் கவின்கொண்மேனி காட்டினான். (௨௪)

ஆதிதன்றொ ஹருவுகாட்ட வமலைகண்டு மெய்ப்பனித்
தேதிலாரெ னாகினைந் திகழ்தனன் னெனாவவன்
பாதபங் கயங்களிற் பணிந்துபோற்றி செய்தியான்
பேதையே னுணர்ந்திலேன் பிரான்மறைந்து வந்ததே. (௨௫)

உன்னருட்க னெய்துமே னுணர்ச்சியெய்தி நிற்பன்யான்
பின்னொர்பெற்றி யில்லையாற் பிழைத்தனுண்டு தணிநிநீ
யென்னுநற் மவத்திதன்னை யினிதினெந்தை கண்ணுறீஇ
கின்னியற்கை நன்றுநன்று நீதுளங்க லென்றான். (௨௬)

என்றநாத னைப்பினு மிறைஞ்சியெம் பிராட்டிபா
னின்மறாத ரைத்தனது நேத்திரத்தி னோக்கலா
ளொன்றுமுன்னல் செய்திலா ஞுலப்பிலெந்தை தொல்புகழ்
நன்றுபோற் றெடுத்துநிற்ப நாட்டநீ ருகுத்தரோ. (௨௭)

கண்டுபாங்க ராயமாதர் கன்னியெம்மை நோக்கலான்
மண்கொத லந்தனாள் மாபம்வல்ல னேகொலோ
பண்டுநோர் து ளாரையுற்ற பான்மைபோலு மேலியா
முண்டிதேரு மாறதென் னுளத்திலைய மெய்தினார். (௨௮)

சிலதியர்க்குள் விரைவிரைந்து சிலவர்சென்று தக்கனென்
றுலகுரைக்கு மொருவன்வைகு முறையுண்ணணி யுன்மக
ணிலைமையீது கேளொ நிகழ்ந்தயாவு முறையினால்
வலிதுகூற மற்றவன் மனத்திலோர்த லுற்றான். (௨௯)

போதநீடு புந்தியாற் புலப்படத் தெரிந்துழி
யாதியந்த மின்றிகின்ற வண்ணல்வந்த தாகலு
மேதிலா மகிழ்ச்சிபெற் றெழுந்துள்ளி யான்பெறு
மாதையங்க வற்களிப்பன் வதுவையாற்றி யென்றான். (௩௦)

ஆ திருவிருத்தம் ௨௧௨.

வ ச ன ம்.

பிறகு அந்தக் குழந்தையைச் சகல சவுக்கியத்தோடும், தக்கன் மனைவி
யாகிய வேதவல்லி யென்பவள் வளர்த்தீவருங்காலத்தில், சந்திரன் போல
காஸொருமேனியாய் வளர்ந்து தளர்நடைப் பருவர்தாண்டி, ஞானம் அரு
மபினைத நிகர்த்துப் பல்வரிசைதோன்றி ஐந்தாண்டு கிரம்பியபின், பரமசிவனைச்
சேரத் தவஞ்செய்யக்கருதி, தாய்தந்தையரைநோக்கி, நான் பரமசிவனைநோக்கித்
தவஞ்செய்து அவரை மணக்கவேண்டும். தவஞ்செய்யத்தகுதியான இடமொன்
றை யெனக்குக் காட்டவேண்டுமென்று கேட்க, அவர்களும் தங்கள் அரண்மனைக்
கருகில் கன்னிமாடமொன்றைச் செய்வித்து, அம்மா! உன் கருத்தின்படி தவஞ்
செய்யக்கடவையென்று அன்போடு சொல்ல, உமையும் விடைபெற்றுப் போருந்
தருணத்தில், வேதவல்லியானவள் தன் கணவனாகிய தக்கனை நோக்கி, நமது
பெண்ணைவள் அதிபாலையையாயிருந்தும் தவஞ்செய்யக் காரணமென்னவென்று
கேட்க, ஆதிகாலத்திங் நான் மாணதமடுக்கரையில் தவஞ்செய்தபோது பரமசிவன்
தோன்றி, உனக்கு என்ன வேண்டுமென்று கேட்க, நான் அவரை வணங்கி, தேவ

ரீர் எனக்கு மருமகனாகவும் உமது இடப்பாகத்திலிருக்கும் உமையவள் எனக்குப் பெண்ணாகவும் வாங்கொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டேன். அவர் அவ்வாறே இவளைக் காளிந்தி மடுவிற்கெழுத்த, அங்கு நான் சென்றபோது கீண்டெடுத்த வந்தேனென்று தக்கன் சொல்ல, வேதவல்லி வியப்படைந்து மகிழ்ந்திருந்தான். , பிறகு உமையவள் கண்ணிமாடத்தைச்சேர்ந்து அரியதவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில், மங்கைப்பருவமடைந்தனள். அப்போது பரமசிவன் இவளுடைய தவவுறுதியைச் சோதிக்கத் திருவுளங்கொண்டு, ஒரு கிழவேதியனாகித் தள்ளாடிக்கொண்டுவர, அவர்வரவைத் தாதியர் அறிவிக்க அறிந்த உமையவள் ஏதிர்கொண்டுவந்து அன்புடனேயழைத்துப்போய் உபசரித்தது வணங்கிநீர்க், இறைவா அவனைநோக்கி, பெண்ணே! யாமொரு பொருளைவிரும்பி யிங்குவந்தோம். அதனைமறுக்காமல் கொடுப்பதானால் சொல்வோமென்றார். அதுகேட்ட உமையவளும் தடையிராது, சொல்லக்கடவீரென்றாள். அதுகேட்ட பிராமணர், நாம் உம்மை மணம்புணர வந்தோம், அதற்கு நீ சம்மதிக்கவேண்டுமென்றார். அது கேட்ட வுமையவள் ஓ கிழப்பிராமணா! நான் சிவபெருமானை மணக்கவிரும்பித் தவஞ்செய்யாநின்றேன், நீ யிந்தவார்த்தைகள் சொல்லத்தகாது போவென்று மிகுகோபங்கொண்டு சொன்னான். அதுகேட்ட பிராமணன், அவனைநோக்கி, பெண்ணே! மகர்த்தமாக்களாலுங்காணப்படாத இறைவன் உன்னை மணஞ்செய்துகொள்வானென்கிற எண்ணத்தை விட்டுவிடு; ஏன் வீணாக வுன் இளமைப்பருவத்தைக் கழித்துவிடுகிறாய், நான் சொன்னபடியே சம்மதிப்பையானால் பெரும்பேற்றை யடைவாயென்றுசொல்ல, இறைவி மிகச்சினந்து, நீர் வெளியேபோமென்று சொல்லிவிட்டு, அயலில் ஓரிடத்திலிருந்தான். அப்போது இறைவா அவர்களுக்குக் காட்சிகொடுத்தருள, இறைவியானவள், சிவபிரானது தரிசுத்தால் மெய்யுணர்வுபெற்று, சுவாமீ! உம்மை யாரோ ஒருகிழவேதியனென்றெண்ணி அவமதித்துப்பேசின பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று வணங்குகின்றாள். இதைக்கண்ட சேடியர்போய்த் தக்கனிடத்தில் இந்தச் செய்தியைச்சொல்ல, அவன் அவ்வேதியருபமாய் வந்தவர் பரமசிவனையென்றறிந்து மனமகிழ்ந்து, ஆரத்தக்கூத்தாடி, எண்புதல்வியை அந்தப் பரமசிவனுக்கே மணமுடித்துக்கொடுப்பேனென்று மனவுறுதிகொண்டான்.

உ மை த வ ம் பு ரி ப ட ல மு ந் தி ர்று.

தி ரு ம ண் ப் ப ட ல ம்.

தொல்லையில் வதுவையந் தொழி னடாத்திட
வொல்லுவ தெற்றையென் றுளங்கொண் டாய்வுழி
நல்லன யாவும் நாளி னண்ணலு
மெல்லையி லுவகைமிக் கேம்ப லெய்தினான்.

(க)

அண்ணலுக் கிப்பக லணங்கை யீவனென்
றுண்ணிக ழார்வமோ டுளத்திற் றாக்கியே
விண்ணவர் யாவரும் விரைந்து செல்லிய
துண்ணை வொற்றரைத் தூண்டி னுனரோ.

(உ)

தன்னக ரணிபெறச் சமைப்பித் தாங்கதற்
பின்னுற முன்னினும் பெரிது மேர்தக
மன்னுறு கோயிலை வதுவைக் கேற்றிடப்
பொன்னகர் நானுறப் புனைவித் தானரோ.

(க)

கடிவினை புரிதரக் காகின் றுக்கிய
படியறு திருநகர் பைய
கொடியுறழ் மெல்லிடைக் குமரி பால்வரு
மடிகளை யணுகின னடிகள் போற்றியே.

(ச)

அணுகின எண்ணனீ யனைந்து மற்றுவன்
மணநய வேட்கையான் மாகு நோற்றன
ணனுகுதி யடியனே எனகின் பாலென
நனுகிய கேள்வியா னுவன்று வேண்டவே.

(ரு)

இறையவ என்மென வெழுந்து சென்றொராய்
நறைமலர் செறிசூழ னங்கை யாளொடு
மறலகெழு மனத்தினுன் மனையுற் றானரோ
வறைதரு தூபுரத் தடிகள் சேபபவே.

(க)

பூந்திரு நிலவிய பொருவில் கோயின்முன்
காந்தியொ டேகலுங் கடவுண் முன்னரே
வாய்ந்தொ ரெண்வகை மங்க லங்களு
மேந்தின ரேந்திழை மார்க ளெய்தினா.

(எ)

தையலர் மங்கலத் தன்மை நோக்கியே
வையக முதவிய மங்கை தன்னுட
னையனு முறையுளி னடைந்து தானொரு
செய்யபொற் பிடமேற் சிறப்பின் வைகினுன்.

(அ)

அன்னது காலையி லாற்று நோன்புடைக்
கன்னியை மறைக்கொடி கண்டு புல்லியே
தன்னுறு மந்திரர் தந்து மற்றவள்
பின்னலை மென்மெலப் பிணிப்ப நீக்கினுள்.

(க)

சிற்பரை யோதியின் செறிவை யாய்ந்தபின்
பொற்புறு நானறெய் பூசிப் பூந்துவர்
நற்பொடி தீற்றியே நவையில் கங்கைநீர்
பற்பல சூடங்கரின் பாலுய்த் தாட்டினுள்.

(கௌ)

ஆட்டினன் மஞ்சன மணிய பூந்தொடை
சூட்டினள் பொற்கலை சூழ்ந்து பல்கலன்
பூட்டின னெம்பிரான் புடையி லுய்த்தன்
ளீட்டுறு முயிர்த்தொகை யின்ற வாய்தனை.

(கக)

மண்வணி முற்றுறு மாகு போந்துதன்
கணவன தொருபுடை கலந்த காலையிற்
பனைமுத லாகிய பல்லி யங்களு
மிணையற வியம்பின ரியாரு மேத்தவே.

(கஉ)

து துவ ருரைகொளீஇத் துண்ணென் றேகியே
மாதவன் முதலிய வானு ளோரெலாம்
போதினை வளைதரு பொறிவண் டாமென
வாதியை யடைந்தன ரடிப ணிந்துளார். (௧௩)

ஈழ்ஞறு மிழுதெனும் வெய்ய நேரன்குரற்
காழ்கிளர் திவவுடைக் கடிகொள் யாழினை
பூழ்கிளர் கின்னா ருவண ரேந்துபு
கேழ்கிளர் மங்கல சீதம் பாடினார். (௧௪)

கானுறு பஹலைக் காவு கான்றிடு
தேனுறு விரைமல ரடிகள் சிந்துபு
வானவர் மகளிர்கள் வணங்கி வாழ்த்துரை
யானவை புகன்றன ரமலை பாங்கரில். (௧௫)

எல்லைய தாகலு மிருந்து தக்கனங்
கொல்லையின் மறைமொழி யுரைத்துத் தன்மனை
வல்லிபோற் சிரகநீர் மரபின் வாக்குற
மெல்லென வரனடி விளக்கி னுனரோ. (௧௬)

விளக்கிய பின்றையில் விரைகொள் விழுதற்
கொளப்படு பரிசெலாங் கொணர்ந்து மற்றவற்
குளப்படு பூசனை யுதவி மாதனை
யளித்திட வுன்னின் நமரர் போற்றலே. (௧௭)

சிற்கன வடிவினன் செங்கை யுள்ளுமை
நற்கா நல்குபு நன்று போற்றுதி
நிற்கிவ டன்னையா னேர்ந்த னன்னெனாப்
பொற்கா கந்தரு புனலொ டந்தனன். (௧௮)

மூர்த்தமங் கதனிடை முதல்வ னம்பிகை
சீர்த்திடு மணவணி தெரிந்து கைதொழுஉ
நீர்த்தொகை கதிரொடு நிலவு கண்டிழி
யார்த்தென வழுத்தின ரமரர் யாவரும். (௧௯)

மாடுறு திசைமுகன் மணஞ்செய் வேள்வியிற்
கூடுறு கலப்பைகள் கொணர்ந்து தூன்முறை
நேடினன் சடங்கெலா கிரப்ப மான்முத
லாடவ ரிசைத்தன ரமலன் வாய்மையே. (௨௦)

அன்னுழி யுருவமு மருவு மாவியு
முன்னுரு முணர்வுமா யுலகம் யாவிற்கு
நன்னயம் புணர்த்தியே நண்ணு நாயகன்
மன்னுரு வொளித்தன னருளின் மன்மையால். (௨௧)

மறைந்தன னிருத்தலு மகிணற் காண்கிலா
ளறந்தனை வளாக்குமெம் மன்னை நோற்றுமுன்
பெறும்பெரு நிதியினைப் பிழைத்து ளோரெனத்
துறந்தன ருவகையைத் துளங்கி மாழ்கியே. (௨௨)

பொருக்கென வெழுந்தனள் பூவின் மீமிசைத்
திருக்கிளர் திருமுதம் மெரிவை மாதர்க
ணெருக்குறு சூழல்போய் நிறங்கொ டீழுகத்
துருக்கிய பொன்னென வருகி விம்மினாள். (உ௩)

உயிர்த்தனள் கலுழ்ந்தன ஞ்ணர்வு மாழ்கியே
யயர்த்தனள் புலர்ந்தன ளலமந் தங்கமும்
வியர்த்தனள் வெதும்பினள் விமலன் கோலமே
மயிர்த்தொகை பொடிப்புற மனங்கொண் டென்னுவாள். (உ௪)

புரந்தரன் மாலயன் புலவர் யாவரு
நிரந்திடு மவையிடை நிறுக்கும் வேள்விவா
யிருந்தனன் மாயையா விதைவன் றுண்ணெனக்
கரந்தன னாதலிற் கள்வன் போலுமால். (உ௫)

எய்தியெம் கொண்டதோ ரிறைவன் தன்னையான்
கைதவ னேயெனக் கருத லாகுமோ
மெய்தளர் பான்மையின் வினையி னேனரிவட்
செய்தவஞ் சிறிதெனத் தேற்ற வின்றியே. (உ௬)

வேறு.

என்றென் றுன்னி யுயிர்த்திரங்கு மிறைவி செய்கை யெதிர்நோக்கி
மன்ற னாறுங் குழல்வேத வல்லி புல்லி மனந்தளரே
லுன்றன் கணவற் பெறுமவாயி தவமே யின்னு முஞ்றுகென
நின்ற திருவு நாமகனும் பிறரு மினைய நிகழ்த்தினரால். (உ௭)

அன்னை வாழி யிதுகெண்மோ வகில முழுது மளித்தனையா
லென்ன பொருளு நின்னுருவே யாண்டு நீநகா நின்கணவன்
தன்னை மறைக்கு மறையுளதோ தவத்தை யளிப்பா னினைந்தனையோ
வுன்ன லரிதா றுமதாடன் முழுதும் யாரே யுணாகிறபா. (உ௮)

வாக்கின் மனத்திற் றொடர்வருநின் மகிணன் றனையு முன்றனையு
நோக்க முற்றோர் தஞ்சமென துவறல் செய்யா வினையாவும்
போக்க லுற்றோர் தோற்றமுறும் புரையுந் திராந்தோம் போதமனந்
தேக்க லுற்றோ முய்ந்துமியாஞ் செய்யுந் தவமுஞ் சிறிதன்றே. (உ௯)

என்ன வியம்பி வாழ்கதெடுபப விழைவி யவர்க்கண் டினிதருள்செய்
தன்னா் பொய்த லொருவிபபோ யருமா தவமே புரிவாளாய்
முன்ன முன்னைக் கடிமாட முயன்று போந்தா ளிவவனைத்து
நன்ன ரணனை முதலானோர் நோக்கி நனிவிம் மிதராறா. (௩௦)

எங்கும் தனன்கொ விதையென்பா ரில்தோர் மாய மெனவுரைப்பார்
மங்கைக் கொளித்த தென்னென்பார் வாரி காண்டு மேலென்பா
ரங்கித் தகைய பலபலசொற் தலமந் தேங்கி யதிசயித்துக்
கங்கும் போகின் மாரூர்த் கதிர்போன் மாழ்கிக் கவலுற்றார். (௩௧)

கோக்குந் தனைய பான்மைதனை நொய்திற் தக்க னனிகளன்று
தீக்கட் கறங்க வெய்துயிர்த்துச் செம்பொற் கடகக் கைபுடைத்து
முக்கிற் கரந்தொட் டகம்புழுங்க முறுவல் செய்து முடிதுளக்கி
யாக்கத் தொடியாம் புரிவதுவை யாற்ற வழிகி தாமென்றான். (௩௨)

வரந்தா னுதவும் பெற்றியினுன் மற்றென் மகடே வயின்வாரா
விரந்தா னதனை யான்வினவி யியல்பின் வதுவை முறைநாடி
கிரந்தார் கின்ற சுரர்காண நெறியா னேர்ந்தே னேர்ந்ததற்பின்
கரந்தான் யாரு மாணமுற நவையொன் மென்பாற் கண்டானே. (௩௩)

புணையுந் தொன்மைக் கடிவினையைப் புன்மை யாக்கி யூறுபுணர்த்
தெனையும் பழியின் மூழ்குவததே யிறையு மெண்ணு தொளித்தானே
யணையுந் தாதை யுந்தமந் மாரு மின்றி யகன்பொதுவே
மணியென் னாடு மொருபித்தன் மறையோ னாகின் மயல்போமோ. (௩௪)

ஆயிற் றீதே யவனியற்கை யறிந்தே னிர்தாள் யானென்று
தீயுந் மெனவே யுளம்வெதும்பித் திருமான் முதலாந் தேவர்தமைப்
போயுந் றிடுதும் புரததென்று போக விடுத்துப் புனிதன்செய்
மாயத தினையே யுன்னியுன்னி வதிந்தான் செற்றம் பொதிந்தானே. (௩௫)

பொன்னார் மேனிக் கவுரிமுன்னைப் பொலன்மா ளிகையிற் போர்துலப்பின்
மின்னார் செறிந்த பண்ணையுடன் மேவி யங்கண் வீற்றிருந்து
பன்னு ளீசன் றையெய்தப் பரிந்து நோற்கப் பண்ணவனொர்
நன்னு ளாதனிற் றுபதன்போ னடந்தா னவட னிடந்தானே. (௩௬)

நலனேந் தியவெண்டலைக்கலனு நறிய களப் நீற்றணியுந்
கலனேந் தியகண் டிகைதொடுத்த கவிஞ்சேர் வடமுங் கடிப்பிணையு
நிலனேந் தியதா ளிடைமிழற்று நீடு மறையின் பரியகமும்
வலனேந் தியசூ லமும்பின்னல் வனப்புந் காட்டி வந்தனனே. (௩௭)

வேறு.

வந்துமை முற்பட வந்தவ னைக்கண்
டெந்தை பிராற்கினி யாரிவ ரெஞ்சுச்
சுந்தனை செய்தெதிர் சென்றுகை கூப்பி
யந்தரி போற்றின ளன்புறு நீரால். (௩௮)

பற்றொடு சென்று பராய்த்தொழு மெல்லைப்
பெற்றம் தன்மிசை பெண்ணிட மன்றி
மற்றுள தொல்வடி வத்தொடு கித்த
ஹற்றன னவ்விடை யொண்டொடி காண. (௩௯)

பார்ப்பதி யாகிய பாவை துதற்க
ஹற்புய னென்வயி னண்ணின னென்னு
வேற்புறு சிந்தைகொ டின்ன லிகந்தே
மேற்படு மோகையின் வீற்றின ளானாள். (௪௦)

பன்முறை விழ்ந்து பணிந்து பராவி
யென்முன முந்தை யிகந்தனை யின்றிப்
புன்மையை நீக்குதி போந்தனை கொல்லோ
சின்மய வென்மெதிர சென்றுரை செய்தாள். (௪௧)

ஆம்முறை செப்பு மணங்கு தனைக்கூய்
மைம்மலி கண்டன் மலர்க்கர மோச்சித்
தெம்முனை சாடுறு சீர்விடை மேற்கொண்
டிம்மென வேத னிடத்தினில் வைத்தான். (௪௨)

நீல்விட மேயின நேரிழை யோடும்
பால்விடை யூர்ந்து படர்ந்தனன் வெள்ளி
மால்வரை யேகின் மற்றவள் பாங்கர்
வேல்விழி மாதர் விரைந்தது கண்டார்.

(ச௭)

இக்கென வுட்கி யிரங்கின ரேகித்
தக்க னிருந்திடு சங்கமு னாகிச்
செக்க ரெனத்திகழ் செஞ்சடை யண்ணல்
புக்கன னுலொரு புண்ணிய னேபோல்.

(ச௮)

கண்டன னின்மகள் கைதவ மோரா
ளண்டினள் சேர்தலு மாயவன் வல்லே
பண்டை யுருக்கொடு பாறபட வன்னுட்
கொண்டுசெல் வானிது கூறுவ தென்றா.

(ச௯)

பாங்கிய ரின்ன பகர்ந்தன கேளாத்
திங்கனன் மீமிசை தீயதொர் தூநெய்
யாங்குபெய் தென்ன வளப்பில செற்றந்
தாங்கி யுயிர்ப்பொடு தக்க னிருந்தான்

(ச௯)

அக்கணம் வானவ ராயின ரெல்லார்
தொக்கனர் வந்து தொழுங்கட னாற்றிப்
பக்கம தூமி பராவினர் வைகத்
தக்க னவர்க்கிவை சாற்றுத லுற்றான்.

(ச௯)

என்புகல் வேலினி யென்மக டன்னை
யன்புற வேட்டரு ளால மிடற்றோன்
மன்புனை யுங்கடி மன்ற வியற்று
முன்பு கரந்தனன் முன்னரி தாகி.

(ச௮)

அற்றல தின்று மெனாவன் பாங்கிற்
கற்றை முடிக்கொள் கபாவி யெனச்சென்
றுற்றன னென்மு னுரும லொளித்தான்
பற்றின னன்ன வளைப்படர் கின்றான்.

(ச௯)

அன்னையு மத்தனு மார்வ மொடய
மன்னிய கேளிர் மகிழ்ந்தனர் வாழ்த்தப்
பின்னர் மகட்கொடு பேர்ந்தில னீன்றோர்
தன்னை மறைத்திது செய்வது சால்போ.

(௯௦)

இங்கிது போல்வன யாவர்செய் கிற்பார்
சங்கர னேலிது தான்செய லாமோ
நங்கள் குலத்தை நவைக்க னுறுத்தா
னங்கது மன்றியென் னானையு நீத்தான்.

(௯௧)

வேறு.

இரந்தனன் சிவனெனு மேத மெங்கனு
நிரந்தது மற்றது நிற்க விவவிடை
கரந்தன னென்பதோ ருரையுங் காசினி
பரந்தது வேறுமோர் பழியுண் டாயதே.

(௯௨)

பண்டொரு பாவையைப் பரிந்து மன்றல்வா
யொண்டொடிச் செங்கையி னுதக மேவுறக்
கொண்டில நென்பதுங் கொள்ளு நீரரைக்
கண்டில நென்பதுங் காட்டி னுனரோ.

(௫௩)

என்றிவை பற்பல விசைத்துச் செய்நலங்
கொன்றிடு சிறுவிதி குழுமித் தன்புடைத்
துன்றிய சுரர்தமைத் தொல்லைத் தததமூர்
சென்றிட வேவினன் செயிர்த்து வைகினன்.

(௫௪)

கறுவுகொ ணெஞ்சொடு கயவ னன்றுதொட்
டிறைவனை நீனைக்கில நெள்ளுநீர்மையா
னுறுதலுஞ் சிலபக லுயங்கி யிச்செய
லறிதரு மயன்முத லமரர் தோர்குவார்.

(௫௫)

ஆ திருவருத்தம் நடசஎ.

வ ச ன ம்.

அதன்பின்பு திருமணஞ்செய்யக் காலம்பார்க்கவேண்டுமென்று தன்
பெண்ணுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் பொருத்த முதலியவை பார்க்கையில், அந்தத்
தினமே உத்தமதினமாயிருக்கக்கண்டு, தக்கன் விரைவாய்க் கண்ணிமாடத்துக்குப்
போய் அங்கே வேதியவடிவனரா யெழுந்தருளியிருக்கிற பரமசிவனைக் கண்டு
வணங்கி, அடியேன்செய்த பாக்கியமே பாக்கியம், என் புதல்விசெய்த தவமே
தவம், இனித் தாமதஞ்செய்யாமல் என்புதல்வியை நான் தாரைவார்த்துக்கொடு
க்க ஏற்றுக்கொண்டு அடியேனைக் கிருதார்த்தனாக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,
இறைவர் உமையவளோடு தவச்சாலையைக்கட்டித் தக்கனது அரண்மனையினுள்
ளே பிரவேசித்து, கலியாணமண்டபத்தில் மணிமயமாகிய சிவகாதந்தில் எழுந்
தருளினார்.

அத்தருணத்தில் வேதவல்லியானவள், உமையவளை வரவழைத்து, மணக்கோ
லத்துக்குரியவளாக அலங்கரித்துப் பரமசிவனது இடப்பாகத்தில் சேர்த்தினான்.
பிரமன் விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் முனிவர்கள் மற்றுமுள்ளவர்கள் எல்லாரு
மிருந்து மங்கள வாழ்த்தெடுக்க, அக்கினி சாக்ஷியாக தாரைவார்த்துக்கொடுக்கப்
பெற்றுக்கொண்டவுடனே, மணமகனாகியபரமசிவன் மறைந்துபோதலும், தக்கன்
மிகவும் துன்புற்று, இந்தச் சுடலையாடியானவன் இப்படி வருவானேன்? இப்படி
மறைவானேன். இவனது பொல்லாவொழுக்கத்தையின்று கண்டேன். என்று
சொல்லி மணத்துக்கு வந்த விட்டுணு முதலியவர்களை அனுப்பிவிட்டுத் தனது
அரசு செலுத்தி வந்தான்.

அதன்பிறகு கலியாண மண்டபத்தை நீங்கிச் சென்ற பராத்பரையானவள்
முன்போலவே அருந்தவஞ்செய்து வருங்காலத்தில், ஒரு சுப தினத்தில், சிவ பெ
ருமான் தவவேடம்பூண்டு அங்கே யெழுந்தருளக்கண்டு, வினாந்தெழுந்து அவ
ரைப் பலவகையாலும் உபசரித்தாள். அவளது அன்புக்கிரங்கினை சிவபெருமான்
தமது மான் மழு முதலிய சின்னங்களோடும் வெவ்விடைமேல் தோன்றி, அம்
மையைத் தமது திருக்கரத்தாலெடுத்து இடப்பாகத்தில் வைத்துக்கொண்டு கயி
லையை யடைந்து தமது ஆலயத்தில் உமாமகேசுவர மூர்த்தமாய் வீற்றிருந்தனர்.

இதைக்கண்ட தோழியர் தக்கனிடத்திற் போய், நடந்த செய்தியைச் சொல்லுதலும், அவன் மிகு சினங்கொண்டு அருகிருந்த தேவர்களைப் பார்த்து, இந்தக் காளகண்டன் பித்தனைன்பது சரியாயிருக்கின்றது. ஆதியில் ஏன் பெண்ணை மணமுடித்தக்கொடுப்பதற்குமுன்னே மறைந்துபோய், இப்பொழுது அவள் தவஞ்செய்யுமிடத்தில் கபட சர்யாசி வேடம்பூண்டு வந்து அவளை மயக்கிக் கொண்டு போய்விட்டது தகுதியோ? தாய்தந்தையர் சந்தோஷத்தோடு அனுப்பக் கொண்டு போவதல்லவா தகுதி. இவன் என்ருலத்துக்கு வடுவுண்டாக்கித் தானும் பெரும் பழி பூண்டானென்றிவ்வாறு பலபடியாய் நிந்தித்து, தேவர் முதலியோரை அவரவரிடங்களுக் கனுப்பிவிட்டு அதுமுதல் சிவபெருமானை மதியாமலும் நினையாமலும் செல்வப்பெருக்கால் இறுமாந்திருந்தான். இப்படி சிவநாள்கழிய, விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

திருமணப்படல முற்றிற்று.

த க் க ன் க யி லே செ ல் ப ட ல ம்.

மெய்ம்மா தவத்தாற் றிருத்தக்கு விளங்கு தக்க
னெம்மான் றனையெண் ணலனாவி யிழப்பன் வல்லே
யம்மா வியாழு மவனேவலை யாற்று கின்ற
நம்மா ருயிர்க்கு மிறுவாய்நனு குறற போலும்.

(௧)

ஆன லினித்தக் கனையெண்ணல மாயி னன்னுன்
மேனா ளானாற் பெறுகின்றதொர் மேன்மை தன்னுன்
மானாத சீற்றங் கொடுநம்பத மாற்று மென்னு
வோநா மினிச்செய் பரிசென்றிவை யோர்ந்து சொல்வார்.

(௨)

ஈசன் கயிலே தனிற்றக்க நெழுந்துசெல்ல
மாசொன்று சிந்தை கொளத்தேற்றினம் வல்லை யென்னி
னேசங் கொடுபோ யவற்காணி நிலைக்கு மிச்சீர்
நாசம் படலு மொழிவாகு நமக்கு மென்றார்

(௩)

வேதா முதலோ ரிதுதன்னை விதியி னாடித்
தீதான தக்கன் றனைமேவிந்ன் செய்த வதீதின்
மாதா னவனைச் சிவனோடு மறத்தி போலா
மேதா முனது நிலைக்கமம வினைய தொன்றே.

(௪)

குற்றற் தெரித லஃதேருண னென்று கொள்ளிற்
சுற்றம் மொருவற் கெவனுண்டு துறந்து நீங்கிச்
செற்றஞ் செய்கண்ணு மகிழ்வுண்டிது சிந்தி யாயேன்
மற்றுன்னை வந்தோர் வசைசூழ்தரும் வள்ள லென்றார்.

(௫)

முன்னின் றவாசு நியபான்மை முறையி னாடி
யென்னிங் கியான்செய் கடனென்ன விறைவி யோடும்
பொன்னுஞ் சடையோன் றனைக்கண்டனை போதி யென்ன
ன்னுங் கயிலே வரையேக மனம்வ வித்தான்.

(௬)

காணர் கமலத் தயனிந்திரன் காமர் பூத்த
வானூடர் யாரு மவனுற்றிமீம் வண்ண நல்கி
யானுத முன்பிற் றுணையோரொ டகன்று தக்கன்
போனா னமல னமர்வெள்ளியம் பொற்றை புக்கான். (௭)

வெள்ளிச் சயிலர் தனிலெய்தி விமலன் மேய
நள்ளுறற செம்பொற் பெருங்கோயிலை நண்ணி நந்தி
வள்ளற் குறையு ளெனுங்கோபுர வாயில் சாரத்
தள்ளுறற காவன் முறைப்பூதர் தடுத்தல் செய்தார். (௮)

கடிக்கொண்ட பூதர் நிரைதன்னைக் கனன்றி யான்முன்
கொடுக்கின்ற காதன் மடமான்மன் கொழந னோடு
மடுக்கின்ற பான்மை யிவனுடி யறிவ னீவீர்
தடுக்கின்ற தென்கொ லெனக்கூறினன் தக்க னென்போன். (௯)

அவ்வா சகஞ்சொல் கொடியோனை யழன்று நோக்கி
மெய்வாயில் போற்றும் பெருஞ்சாரதர் மேலை ஞான்று
மைவாழுங் கண்டன் றனையெள ளினை மற்று நீயின்
டெவ்வா றனைகின் றனைசால் விழுதை நீராய். (௧௦)

முந்துற்ற தொல்லை யெயின்முன்றுறை மொயம்பி னோர்க்
ணந்துற்ற வையர் தனைவாளை நலிவ ரேனு
மெந்தைக்கு நல்ல ரவரன்பி லிறையு நிற்பால்
வந்துற்ற தில்லை யெவனோவினி வாழ்தி மன்றோ. (௧௧)

இறக்கின்ற வேலை யிமையோர்கட மின்ன னீக்கிக்
கறுக்கின்ற நீல மிடற்றெந்தை கருணை செய்த
சிறக்கின்ற செல்வ மிசைந்தன்னவன் செய்கை யாவு
மறக்கின் றனைநீ யெவன் செய்குதி மாயை யுற்றாய். (௧௨)

ஈசன் றனது மலாததானை யிறைஞ்சி யாற்ற
நேசம் கொடுபோற் றலர்தம்மொடு நேர்த லொல்லா
பாசந் தனில்விழ் கொடியோயுனைப் பார்த்தி யாங்கள்
பேசம் படியுந் தகவோபவப் பெற்றி யன்றோ. (௧௩)

ஆமேனு மின்னு மொருமாற்றமுண் டண்ணன் முன்னர்
நீமேவி யன்பிற் பணிவாயெனி னிற்றி யன்றேற்
பூமே லுனது நகரத்திற் போதி யென்னத்
தீமேல் கிளர்த்தா லெனவாற்றவுஞ் சீற்ற முற்றான். (௧௪)

பல்லா யிரவர் பெருஞ்சாரதர் பாது காக்கு
மெல்லார் செழும்பொன் மணிவாயி லிகந்து செல்ல
வல்லா னனிகா னினனுள்ளம் வருந்தி யங்க
ணில்லாது மீள்வா னிதுவொன்று நிகழ்த்து கின்றான். (௧௫)

கொன்னுருஞ் செம்பொற் கடைசாக்குங் குழாங்கள் கேண்மி
னெந்நாளு முங்க ளிறைதன்னை யிறைஞ்ச லேன்யா
னன்னு னெனது மருகோனி தறிந்தி லீரோ
விந்நா ரணனு மயனும்மெனக் கேவல் செய்வார். (௧௬)

கின்ற ரெவரு மெனதொண்டர்க ணீடு ஞாலம்
பின்றது போற்று மிறையான்பெயர் தக்க னென்பா
ரொன்றாய்வுங்கள் பெரும்பித்தனை யொல்லை மேவி
யின்ற மரபிற் பணிந்தேதொழு தேத்து கின்றேன. (௧௭)

கில்லிங் கெனவே தடைசெய்த நிலைமை நும்மாற்
செல்லும் பரிசோ மருகோனுஞ் சிறுமி தானுஞ்
சொல்லும் படியல் லதுசெய்வதென் றெண்ட ரான்
ரொல்லும் படியாற் றுதலுங்கட் குறுதியன்றோ. (௧௮)

தேற்றும் லின்ன வகைகூழ்ந்தநுந் தேவை யாரும்
போற்ற மல்வந்து பணியாமற புகழ்ந்து மேன்மை
சாற்றும் லெள்ளல் புரிபான்மை சமைப்ப னென்ன
மேற்ற னிழைத்த வினையுத்திட மீண்டு போனான. (௧௯)

வேறு.

மீண்டுதன் பதியை யெய்தி விரிஞ்சனை யாதி யாக
வீண்டிபண் ணவரை நோக்கி யென்மக ளீசன் மன்பாற்
பூண்டபே ரார்வத் தொன்றிப் புணர்ப்பதொன் றுன்னித் தங்கண்
மாண்டகு வாயி லோரான் மற்மெமைத் தடுப்பச் செய்தாரா (௨௦)

பின்னரும் பலவுண் டம்மா பேசவித் தனவு மவ்வா
மென்னையென் றுரைப்ப னந்தோ வெண்ணினு நாணுக் கொள்வே
னன்னவீங் கிசைப்ப னேனு மாவதென் னவர்பாற போந்தேன்
மன்னையொந் திவிவ தன்றித் தாழ்வுண்டோ வனையா தம்பால. (௨௧)

நன்றுநன் மென்னை யெண்ணை நக்கனை யுமையை நீவி
ரின்றுமுன் னாக வென்று மிறைஞ்சியே பரவு கிலவீ
ரன்றியு மதித்தீ ரல்லீ ரப்பணி மறுத்தீ ராயின்
மன்றதும் முரிமை யின்னே மாற்றுவன் வல்லை யென்றான். (௨௨)

கறுத்திவை யுரைத்தோன் மனைக் கடவுளர் யாரு நோக்கி
வெறுத்தெமை யுரைத்தாய் போலு மேலுநின் னேவ மன்னின்
மறுத்தன வுளவோ வீன்றே மற்றுநின் பணியி னிற்றுஞ்
செறுத்திட லென்னுத் தத்தஞ் சேணகர் சென்று சேர்ந்தாரா. (௨௩)

ஆதிருவருத்தம் ௩௭௦.

வ க ன ம்.

அவ்வாறாலோசிக்கத்தொடங்கிய தேவர்கள் தக்கன் அருந்தவஞ்செய்து
பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை விரைவில் இழந்துபோவான். இவன் தனக்கிப்படிப்
பட்ட பெருஞ்செல்வத்தை யருள்செய்த சிவபெருமானை மதியாதிருத்தலால் இவ
னுக்கு நாசம்நேரிடுவது உண்மை. இவன்கட்டளைப்படியே நடக்கிற நமக்குந் துன்
பம் நேரிடும். ஆதலால் இவன் மனத்தைத் திருத்திச் சிவபெருமானை வழிப்பட்டிய
யும்வண்ணஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு தக்கனிடம்போய்ச்
சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறுசென்ற தேவர்கள் தக்கனையோக்கி, அரிதாகப்பெற்ற வன்
மகனாயும் மருமகனாகிய பரமசிவனாயும் பாராமலிருக்கலாமா? குற்றம்பார்க்கிற
சுற்றமுண்டா? கோபமுள்ள இடத்திலேதான் தனையிருக்கும்; வயிரத்தைவிட்டு

நாங்கள் சொல்லுகிறபடியே நடந்துகொள்ளாவிட்டால் உனக்குப் பழிப்புண்டா மென்றிவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட தக்கனானவன் அவர்களைநோக்கி, நான்செய்யவேண்டிய காரியமென்னென்றுகேட்க, நீ கயிலைக்குப்போய் உன் மகனையும் மருமகனையும் கண்டு விசாரித்துவருவது உத்தமமென்றவர்கள்சொல்ல, தக்கனும் அவ்வாறே சம்மதித்துக் கயிலைக்குப்போய், இறைவன் சநிதிக்குப்போக யத்தங்கையில் அவ்வாயிற் காவலாளராகிய பூதகணங்கள் தடுத்தலும் அவர்களைக் கோபித்து, என்மகனையும் மருமகனையும் பார்த்து விசாரிக்கவந்த என்னைத் தடுக்கலாமாவென்றான், அதற்கு அவர்கள் இவனைநோக்கி, அடாமூடா, பரமசிவன் அறுக்கிரகித்த செல்வச்செருக்கால் அவரை மறத்தும் நிந்தித்தும் பாவியாயிருக்கிற நீயிப்போது அவரைப் பார்க்கவந்தாயோ, வெட்கவெட்டவனே, நாங்கள் அவருக்கு அறிவித்து விடைபெற்று வருமளவும் இங்கேநிற்கக்கடவை, அன்றி உன்னிடத்திற்குப் போகக்கடவையென்றார்கள். தக்கன் அவர்களைநோக்கி, பலி தேடித்திரியும் பூதங்களே! கேளுங்கள், உங்கள் தலைவனை யொருபோதும் வணங்கமாட்டேன், எவ்வுலகத்தும் வியாபித்துவிளங்கும் பெருகதீர்த்தியைப்பெற்றிருக்கிற நான் இத்தப் பித்தனை வணங்குவேனோ, இன்னம் சிலநாளில் உங்களிறைவனை எவரும் வழிபடாமல் இகழும்படிசெய்யவேனென்று சொல்லிவிட்டுத் தன்னிடத்திற்குவந்து, பிரமன் முதலானோரைப்பார்த்து, நீங்கள் சொன்னசொல்லைக்கேட்டுக் கைலைகுப்போனதில், பூதர்களால் தடைசெய்யப்பட்டும் அவமதித்துப்பேசப்பட்டும் மீண்டுவந்தேன், இனி, அத்தப் பித்தனையும் என்பெண்ணையும் நீங்கள் வழிபட வேண்டுவதில்லை, கட்டளையைமீறி நடப்பீர்களானால் உங்களதிகாரங்களை வாங்கி விடுவேனென்றுசொல்ல, தேவர்கள் அவனைவணங்கி, அவ்வாறே உமது கட்டளைக்கு விரோதமில்லாமல் நடந்துகொள்ளுகிறோமென்று சொல்லி விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்கள் பதங்கையடைந்தார்கள்.

தக்கன் கயிலை செல்படல முற்றிற்று.

பிரமயாகப்படலம்.

இப்படிப் பன்னாள் யாரு மிவன்றனி யாணைக் கஞ்சி யப்பணி யியற்ற லோடு மம்புய முலாமே லண்ணன் முப்புர முனிந்த செங்கண் முதல்வன தருளா லாங்கோர் செப்பரும் வேள்வி யாற்ற முயன்றனன் சிந்தை செய்தான். (க)

வேண்டிய கலப்பை யாவும் விதியுளி மரபினோடு தேண்டின னுய்த்துத் தக்கன் செப்பிய துன்னி யானே மாண்டிட வரினு முக்கண் மதிமுடிப் பரமன் றன்னை யிண்டுதற் தவிமுன் னீவ லெனக்கிது துணிபா மென்றான். (உ)

இனையன புகன்று சிந்தை யாப்புறுத் தேவல் போற்றுந் ,, தனையாதல் குழுவைக் கூனித் தண்டுழாய் முருந்த னாதி யனைவரு மகிப்பால் கொள்ள வழுத்தாரீர் தம்மி னென்னுத் துனையவே துண்டிப் போதன் றெல்பெருந் கயிலை புக்கான். (ங)

கயிலையி னடுவ னுள்ள கடவுண்மா நகரி லெய்தி
யயிலுறு கணிச்சி நந்தி யருணெறி யுய்ப்ப முன்போய்ப்
பரிலுமன் பொருகின் மேத்திப் பணிதலுஞ் சிவனீண் மீற்ற
செயலதென் மொழிதி யென்னத் திசைமுக னுரைப்ப தானான். (ச)

அடியனேன் வேள்வி யொன்றை யாற்றுவ லரண மூன்றும்
பொடிபட முனிந்த சீற்றப் புனிதநீ போந்தென் செய்கை
முடிவுற வருடி யென்ன முறுவல்செய் திறைவ னந்தம்
வடிவுந் நந்தி யங்கண் வருவனீ போதி யென்றான். (சு)

போகென விடுத்த லோடும் பொன்னடி பணிந்து வல்லே
யேகிய தாதை தக்க னிருந்துழி யெய்தி யேயான்
பாகநல் வேள்வி யொன்று பண்ணுவன் முனிவர் விண்ணோ
ராகிய திறத்த ரோடு மனுகுதி யைய வென்றான். (சு)

என்னலு நன்று முன்போ யியற்றுதி மகத்தை யென்னப்
பொன்னவீர் கமலத் தண்ணன் மனோவதி யதனிற் போந்து
செந்தெறி பயக்கும் வேள்விச் செய்கடன் புரித லுற்றா
னன்னதோர் செய்கை மாலோ னாதிய ரெவருந் தோந்தாரா. (எ)
வேறு.

அக்க ணந்தனின் மாயவ னிமையவர்க் கரசன்
மிக்க தேவர்கண் முனிவரர் யாவரும் விரைந்து
தக்கன் முன்னுற மேவலு மவரொடுந் தழுவி
முக்க னாயகம் கவியினை விலக்குவான் முயன்றான். (ஈ)

ஏற்ற நீங்குறு தக்கனக் கடவுள் ரியாரும்
போற்றி யேதனைச் சூழ்தரத் தாதைதன் புரத்தி
லாற்றும் வேள்வியி லணைதலு மயனெழுந் தாசி
சாற்றி யார்வமொ டிருத்தினன் பாங்கரோர் தவிசின. (ஊ)

காணு லாவுதண் ளெவினா னடிகளாகை தொழுதே
யான பான்மையி லோரதவி சிருத்தின னல்லா
வேனை யோருக்கும் ஖ீற்றுவிற் றுதவின னிடையிற்
ருனொ ரரசனத் திருந்தனன் மறையெலார் தழங்க. (க)
வேறு.

அங்கண் ஞாலம் தளித்தவ னிவ்வகையமர்தலு மதுபோழ்தி
னங்கை யாளொரு பங்கின னருளொடு நந்திதே வுணைநோக்கிப்
பங்க யாசனன் வேள்வியிற் சென்றுநம் பாகமுங் கொடுவல்லே
யிங்கு நீவரு கென்றலும் வணங்கியே யிசைந்தவ னேகுற்றான். (கக)

நூற்றுக் கோடிவெங் கணத்தவர் சூழ்தர நொய்தினக் கிரிநீங்கி
யேற்றின் மேல்வரு மண்ணலை யுளனுறுத் தேர்கொள்பங் கயப்போதிற்
றோற்று நான்முகக் கடவுண்முன் னடைதலுந் துன்னென வெழுந்தன்பிற்
போற்றி யேதொழு திருத்தின னென்பவோர் பொலன்மணித் தவிசின்கண்.

நின்ற பாரிடத் தலைவர்க்கும் வரன்முறை நிரந்தவா சனநேர்ந்து
பின்றை நான்முகன் வேள்விய தியற்றலும் பிறங்கெரி யுறநோக்கி
நன்றி யில்லதோர் தக்கனக் கிரியுறை நக்கனுக் காளாகிச்
சென்ற வன்கொலா மியனென நகைத்தனன் செயிர் ததிலை யுணாக்கின்றான்.

நாரணன்முதலாகிய கடவுளர் நளினமா மகளாதிச்
சீரணங்கினர் மாமுனி கணத்தவர் செறிஞந்ருறைகின்ற
வாரணன்புரி வேள்வியில் விடறுகார் தாடல்செய் பவனுஞ்
சாரதங்களு மோநடு வறுவது தக்கதே யிதுவென்றான். (கசு)

மேவலாரெயின் முனிந்தீ விழியினன் வெள்ளிமால் வரைகாக்குங்
காவலாளனு நந்தியுங் கணத்தருங் கதுமென விவண்மேவக்
கூவி னுரெவ ரோவென வுளத்திடைக் குறித்தனன் மெறிகுற்றான்
மேவார் யாவரும் வெருவுற வயன்றனைச் செயிர்த்திவை யுரைக்கின்றான்.

ஆதி நான்முகக் கடவுளை யாகுநீ யழன்மகம் புரிசெய்கை
பேதை பாகனுக் குரைத்தனை யவன்விடப் பெயருநர் தியையென்முன்
காதலோமிகை தொழுதாள் ளிருத்தினை கடவதோ ளினக்கீது
தாதை யாதலிற் பிழைத்தனை யல்லதான் றலையினைத் தடியேனோ. (கசு)

இன்ன மொன்றியா னுரைப்பதுண் டஞ்ஞனகே ளீமமே யிடனுக்கத்
துன்னு பாரிடஞ் சூழ்தரக் கழியுடல் சூலமீ மிசையேந்தி
வன்னி யூடுநின் றூடுவான் றனக்குநீ மகத்திடை யவிக்கூற்ற
முன்னை வைகலின் வழங்கலை யிப்பகன் முதலவன் றனக்கின்றால். (கசு)

அத்தி வெம்பணி தலைக்கலன் றுங்கியே யடலைமேற கொண்டுற்ற
பித்தன் வேள்வியி லவிகொளற குரியனோ பெயாந்தவிப பகல்காறு
மெத்தி றத்தரு மறையொழுக் கெனநீளந் தியாவது மோராமற்
சுத்த நீடவி யளித்தன ரனனதே தொன்மையாக் கொளற் பாற்றோ. (கசு)

மற்றை வானவர் தமக்கெலா நல்குதி மாலையே முதலாக
கிற்றை நாண்முதற் கொள்ளுதி யீவறகுமுன் னீகுதி யவிதன்னைக்
கற்றை வராசடை யுடையதோர கண்ணுதற கடவுளே பரமென்றே
சொற்ற மாமறைச் சுருதிகள் விலக்குதி துணிவுனக் கிதுவென்றான். (கசு)

என்ற வாசகக் கேட்டலு நந்திதன் னிருகரஞ் செவிபொத்தி
யொன்று கொள்கையி னுதிநா மந்தனை யுளத்திடை நனியுன்னி
யின்றி வன்சொலுங் கேட்பவுய்த தன்கொலா மெம்பிரா னெனையென்னத்
துன்று பையுளின் மூழ்குரு வாயிடைத் துன்னென வெகுளுற்றான். (கசு)

பண்டு மூவெயி லழலெழ நகைத்திடு பரம்பர னருணீரார்
றண்ட ராயகஞ் செய்திடு சிலாதனார் தனிமகன் முனிவெய்தக்
கண்ட வானவர் யாவரு முட்கினா கனலுமுட் கவலுற்று
னண்டம் யாவையு நடுநடுக் குறறன வசைந்தன வுயிராயாவும். (கசு)

ஏற்றின் மேயநம் மண்ணறன் சீர்த்தியி லிறையுமே குறிக்கொள்ளா
தாற்ற லோடவி விலக்கிய தக்கனுக் கஞ்சின மிசைந்தோமான்
மாற்ற மொன்றுயிற் குரைத்திட நகாதென மற்றது பொறுதந்தோ
மேற்ற முற்றன னந்தியென் றுட்கினர் திசைமுக னெடுமாலோன. (கசு)

ஈது வேலையி னந்தியத் தக்கனை யெரிவிழித் தெதிர்நோக்கி
மாது பாகனை யிகழ்ந்தனை யீண்டினன் வாய்துளைத் திடுவேனா
லாதி தன்னரு ளன்றென விடுத்தன னாதலி னுயந்தாய்நீ
திது மற்றினி யுரைத்தியேல் வல்லெனின் சிரந்துணிக் குவனென்றான். (கசு)

இவைய யன்மக னுள்ளமுந் துண்ணென விசைத்துமா மகந்தன்னி
லவிய தெம்பிராற் கிலதென விலக்கினை யதற்கிறை யவனன்றேற்
புவன மீதுமற் றெவருளா ரரிதனைப் பொருளெனக் கொண்டாய்நீ
சிவனை யன்றியே வேள்வியெய் கின்றவர் சிரமறக் கடிதென்றான். (உச)

வேறு.

இன்னதொர் சாபம தியம்பி யாங்கதற்
பின்னரு மிசைத்தனன் பிறைமு டிப்பிரான்
றன்னியன் மதிக்கிலாத் தக்க கிற்கிவண்
மன்னிய திருவெலாம் வல்லை தீர்கவே, (உரு)

ஏறுடை யண்ணலை யிறைஞ்ச வின்றியே
மாறுகொ டிகழ்தரு வாய்கொள் புன்றலை
யீறுற வுன்றனக் கெவருங் காண்டக
வேறொரு சிறுசிரம் விரைவின் மேவவே, (உ௫)

சுரமில் புன்மனத் திழுதை மற்றுனைச்
சாருறு கடவுளர் தாழு மோரபக
லாருயிர் மாண்டெழீஇ யளப்பி லாவுகஞ்
சூரெனு மவுணைற் றுயரின் மூழ்கவே, (உ௬)

என்றுமற் றினையது மியம்பி யேர்புறீஇத்
துன்றிருங் கண்கிரை சூழ வெள்ளியங்
குன்றிடை யிறைக்கிது கூறிக் கீழ்த்திசை
முன்றிரு வாயிலின் முறையின் மேவினான், (உ௭)

முன்னுற நந்தியம் முளரி மேலவன்
மன்னுறு கடிநகர் மகத்தை நீங்கலு
மன்னதொ ரவையிடை யமரர் யாவரு
மென்னிது வினோந்ததென் றிரங்கி யேங்கினார், (உ௮)

நந்தியெம் மடிகண்முன் னவின்ற மெய்யுரை
சிந்தைசெய் தேங்கினன் சிரம்ப னிப்புற
மைந்தன துரையையு மறுத்தற் கஞ்சினான்
வெந்தய ருழந்தனன் விரிஞ்ச னென்பவன், (உ௯)

முடித்திட வுன்னியே முயலும் வேள்வியை
நடத்திய வஞ்சின னவின்று செய்கடன்
விடுத்தன னன்னதை விமீலற் கின்னவி
தடுத்தவன் கண்டரோ யாதுஞ் சாற்றலன், (௩௦)

கறுவுகொள் பெற்றியான் கவற்சி கொண்டுளான்
வறியதோ ருவகையான் மனத்தி லச்சமுஞ்
சிறிதுகொள் பான்மையான் தேவ ரோடெழாங்
குறுகினன் றன்னகர்க் கோயின் மேயினான், (௩௧)

அலர்ந்திடு பங்கயத் தண்ண றன்மகங்
சூலந்திட வாயிடைக் குழீஇய தேவர்கள்
சுலந்தனி னந்திசெய் சாபஞ் சிந்தியாப்
புலர்த்தனர் தத்தம புரத்துப் போயினார், (௩௨)

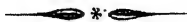
ஆ திருவருத்தம் ௪௦௩.

வசனம்.

அதன்பிறகு, நெடுங்காலம்வரையில் பிரமன் முதலிய யாவரும் தக்கன ணைக்கஞ்சி நடந்துவந்தார்கள். அதற்குமேல் பிரமன் ஒரு யாகத்தைச்செய்ய விரும்பி, அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களைச்சேகரித்து, தன் பிள்ளைகளைநோக்கி கமது யாகத்துக்குவரும்படி விட்டுணு முதலிய தேவர்களுக்கு அறிவித்துவீரூங்க ளென்றான். அவர்களும் அவ்வாறே யறிவிக்கச்சென்றார்கள், தான் திருக்கயிலைக் குப்போய்த் தெரிவித்து, அந்த யாகத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று பிரார்த் திக்க, இறைவன் எமக்குப்பதிலாய் எமதுருவாகிய நந்திவருவான், நீபோய் கிர்ப்பய மாக யாகத்தை நடத்தக்கடவையென்றருளிச்செய்ய, விடைபெற்றுத் தக்கமா புரத்துக்குவந்து தக்கனைக்கண்டுசொல்ல, அவனும் அவ்வாறேசெய்யலாம், நீர் முன்னேபோம், நான் இருடியார் முதலானவர்களோடும் உடனே வருகிறேன் என்று சொல்ல, பிரமன் மனோவதியையடைந்து யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினான். விண்டு முதலானவர்கள் தக்கனிட்டுச்சேர்ந்தார்கள். அவர்களுையழைத்துக்கொண்டு பிரம னிட்டுத்திருவருதலும், பிரமனும் யாகத்தையாரம்பித்துச் செய்துவரும்போது, கயி லையில் பரமசிவன் நந்தியைநோக்கி, நீபோய்ப் பிரமன்செய்யும் யாகத்தில் எமக்கு ரிய அவிர்ப்பாகத்தைப்பெற்று வரக்கடவையென்று கட்டளையிட, அவ்வாறே நந்தி யும்போய்ப் பிரமனைக்கண்டு அவனால் உபசரிக்கப்பெற்று, வீற்றிருந்தகாலத்தில், தக்கன் தன்பிதாவாகிய பிரமனைநோக்கி, என்பெண்ணைத் திருடன்போலக் கவர் ந்துகொண்டுபோன பிதானுக்கு ஆளாய்வந்தவனை உபசரித்து இந்த மஹாசபை யில்வைத்தாயே, அந்தச் சுடலையாடியின் படைகளாகிய பூதங்கள் இந்தச் சிறந்த வைதிகசபையில் வந்திருக்கலாமோ, அந்தச் சிறுவனுக்குப் பழையபடி அவிர்ப் பாகங் கொடுக்கவேண்டுமென்தில்லை. இன்றுமுதல் திருமலைப்பரமாகக்கொண்டு, அக்கிரபூசைசெய்து, அவருக்கே முதல் அவிர்ப்பாகத்தையுன்கொடுத்து வரக்கட வையென்று சொல்லக்கேட்ட நந்திதேவரானவர் மிகச்சினந்து தக்கனைநோக்கி, எம்மிறைவனையிகழ்ந்த வுனதுநாவை இப்போதே யறுத்துப்போடுவேன். இறை வன் கட்டளையிடாமையால் மன்னித்தேன் நீயும் உயிரோடிருக்கிறாய். இனி யொருதரமிகந்தால் உன்தலையை வெட்டித்தள்ளுவேனென்றுசொல்லி, பரமசிவ னையொழித்து யாகஞ்செய்கிறவ ருயிரொழியக்கடவதென்றாரைத்துத் தக்கனை நோக்கி நீ பெற்றசெல்வம் சிலநாளில் அழியக்கடவது, நீ உன் தலையற்று வேறு தலையைப் பெறக்கடவை, உனக்கிசைந்துநடக்கிற இந்தத்தேவர்கள் ஒருகாலத்தில் மாண்டெழுந்த ரூரால் நெடுங்காலம் துன்புறக்கடவர்கள் என்று கடுஞ்சாபமிட் டிக் கயிலைக்குப்போய்த் தமது காவற்றொழில்பூண்டிருந்தார். பிறகு சபையிலிருந்த பிரமன் முதலானோர் பயந்து, இனியென்ன விளையுமோவென்று திகிலடைந்திருந் தார்கள். பிரமன் தான் செய்யத்தொடங்கின யாகத்தை கிறத்திவிட்டான். தக்கன் மனத்துள்ளே துன்புற்றிருந்தாலும் வெளிக்குக் களித்திருப்பவன்போலக் காட்டித் தனது நகரையடைந்தான். விட்டுணு முதலிய தேவரும் தங்கள்தங்கள் பதவிகளையடைந்தார்கள்.

பிரமயாகப்படல முற்றிற்று.

சாலைசெய்ப்படலம்.

அன்றுமுன் னாகவே யளப்பில் காலமா
வொன்றுமவ் வேள்வியி லோம்பு கின்றிலா
துன்றிய முனிவருஞ் சுரரும் பார்தனின்
முன்றிக முந்தணா முதவி னோர்களும்.

(௧)

ஓர்ந்தன னன்னதை யூழின் றீநெறி
சுரர்ந்திடி தக்கனோ வைக நன்முனஞ்
சேர்ந்திடி மிமையவர் திறத்தை நோக்கியே
யீர்ந்திடி தியதொன் றியம்பு கின்றனன்.

(௨)

எடுத்திடி சுருதியி னியற்கை முற்றுற
வடித்திடி தேவீர்காள் வரம்பில காலமா
வடித்திடும் வேள்விய தாற்ற னின்றியே
விடுத்ததெ னனையது விளம்பு வீரென்றான்.

(௩)

வேறு.

எய்யாது வெய்ய விணையீட்டு தக்க னிவைசெப்ப லோடு மிமையோர்
மெய்யா ரணத்தன் முதனா ளியற்று வேள்விக் களத்தி லவியு
ணையா னைத்தர் பெறநல்க லென்றி யதனாலு நந்தி யடிகள்
பொய்யாத சாப வுரையாலும் யாங்கள் புரியா திருத்து மெனவே. (௪)

அந்நாளி லீசன் விடுகின்ற நந்தி யறைகின்ற சாப மதனுக்
கிந்நாளு மஞ்சி மகவேள்வி தன்னில் யாதுஞ் செயாது திரிவீர்
முன்னாக யானொர் பெருமா மகத்தை முறைசெய்வன் முற்றி விடுமேற்
பின்னாக நீவிர் புரிமின்க ளென்று பீடில்ல வன்பு கலவே. (௫)

நீமுன்னொர் வேள்வி புரிகின்ற தைய நெறியென் றிசைப்ப வவரைப்
போமின்கள் யாரு மெனவே புகன்று புரிதோறு மேவி மிகவு
மேமங்கொள் சிந்தை யுளதக்க னூழி னியல்பா லதற்பி னொருநா
ளோமஞ்செய் வேள்வி புரிவான் விரும்பி யுள்ளத்தி லுன்னி முயல்வான்.

தொட்டா மனுத்தொன் மயனைத் தனது சுதரென்ன முன்ன முதவிக்
கட்டா மரைக்குள் விதிபோல நல்கு கலைகற் றுளானை விளியா
முட்டாத வேள்வி யதவொன்று செய்வன் முனிவோர்க டேவ ருறைவா
னெட்டாத வெல்லை தனிவின்றொர் சாலையியல்பால் விதித்தி யெனவே. (௬)

வேறு.

இனிதென விறைஞ்சியே யேகிக் கங்கையம்
புனனதி யதனொரு புடைய தாகிய
கனகல மென்பதோர் கவின்கொள் வைப்பிடை ,
வினைபுரி கம்மியன் விதித்தன் மேயினான்.

(௭)

ஞா

பத்துநூ ற்யோசனைப் பரப்பு நீளமு
மொத்திடும் வகையதா வெரல்லை நாடியே
வித்தக வன்மையான் வேள்விக் கோரர
ணத்தகு பொழுதினி லமைத்து நல்கினான். (க)

நாற்றிசை மருங்கினு நான்கு கோபுரம்
வீற்றுவிற் றுதவிய வியன்கொ ணைச்சியி
லேற்றிடு ஞாயில்க ளியற்றி யன்னதை
யாற்றலை யுடையதோ ரரண மாக்கினான். (க0)

உள்ளுற வணங்கின ருறைதற் கோரிடை
தெள்ளிதி னல்கியே தேவர் தம்மொடு
வள்ளுறை வேற்கணர் மருவி யாடுவான்
புள்ளுறை வாவியும் பொழிவா மாக்கினான். (கக)

அப்பரி சமைத்துமே லமரர் வேதிய
ரெப்பரி சனரும்வந் தீண்டி வெஃகின
துய்ப்பதற கொத்திடு சுவைகொ டும்பதம்
வைப்பதோ ரிருக்கையு மரபிற் றந்தனன். (கஉ)

அந்தண ராதியோ ரமரர் யாவரும்
வந்துண வருந்துவான் வரம்பில சாலைக
ளிந்திர வுலகென விமைப்பி லீந்தனன்
முந்தையின் மகவிதி முழுது நாடினான். (கங)

விருந்தினர் பெற்றிட விரைமென் பாளித
நரந்தமொ டாரம்வீ நறைகொண் மான்மத
மருந்துறு வெள்ளடை யான பாகிவை
யிருந்திடு சாலையு மியற்றி னானரோ. (கச)

ஆனபல் வகையுடை யாடை செய்யபூண்
மேனதொ ரம்பொனின் வியன்கொள் குப்பைக
ளேனைய வெறுக்கைகண் மணிகள் யாவையுந்
தானம தியற்றிடத் தான நல்கினான். (கரு)

கடிகெழு சததளக் கமல மேலுறை
யடிகடன் னகர்கொலென் றையஞ் செய்திட
நடைதரு வேளவிசெய் நலங்கொள் சாலைய
கிடையுற வமைத்தனன் யாரும் போற்றவே. (கசு)

நூறெனும் யோசனை நுவலு மெல்லையின்
மாறகல் சாலையின் வன்னி சேர்தரக்
கூறிய மூவகைக் குண்டம் வேதிகை
வேறுள பரிசெலாம் விதித்தல் செய்தனன். (கௌ)

மேலொடு கீழ்புடை வெறுக்கை யின்மிசைக்
கோலநன் மணிகளாற் குயிற்றி வாவியுஞ்
சோலையும் பறவையுந் தோமி தேவரும்
போலிய வோலியம் புனைந்திட் டானரோ. (கஅ)

புண்டரீ காசனம் பொருந்து நான்முகன்
றண்டிள வோனிவர் தமக்கி ருக்கையு
மெண்டிசை வாணருக் கியலி ருக்கையு
மண்டருக் கிருக்கையு மருளல் செய்துமேல். (௧௯)

தொக்குறு முனிவரர் தொல்லை வேதிய
ரொக்கலின் மேயின ருறையி ருக்கையுந்
தக்கனுக் கிருக்கையுந் சமைத்து நல்கினான்
வைக்குறு தவிசினான் மரபி னுடியே. (௨௦)

தக்கனை வணங்கினின் சாலை முற்றிய
புக்கனை காண்கெனப் புனைவன் செப்பலு
மக்கண மதுதெரிந் தளவி லாதர
மிக்கனன் மகிழ்ந்தனன் விம்பி தத்தினான். (௨௧)

பூங்கம லத்தமர் புனிதன் காண்முளை
பாங்கரின் முனிவரிற் பலரைக் கூவியே
தீங்கனன் மாமகளு செய்ய றான்முறை
யாங்கனம் வலித்தன னவர்க்குச் செப்புவான். (௨௨)

தருவுறு சமிதைகள் சரகை தண்ணடை
பரிதிகண் மதலைநாண் பறப்பை பல்பசு
வரணின் முதுரைக ளாதி யாவிதற
குரியன வுய்த்திரென் றொலலை யேவினான். (௨௩)

ஆனெடு நிதிகளை மணியை யைந்தருக்
கானினை யழைத்துநம் மகத்தைக் காணிய
மாலிலத தந்தனா வருவ ருண்டியு
மேனைய பொருள்களு மீமென் றேதினான். (௨௪)

நல்விடை கொண்டிபோய் நவையி லான்முதற
பல்வகை யவையெலாம் படர்ந்து வீற்றுவிற்
றொல்வதோ ரிடந்தொறு முறற வாயிடைச்
செல்வதோர் பொருளெலாஞ் சிறப்பி னல்கவே. (௨௫)

தனதுறு கிளைஞராய்த் தணப்பி லாததோர்
முனிவரர் தங்களின் முப்ப் தாயிரா
துனியறு வோர்தமைச் சொன்றி யேனவை
யனைவரும் விருப்புற வளிததி ரென்றனன். (௨௬)

மற்றவர்க் கிருதிம மாத வத்தரை
யுற்றனர் யாவரு முண்டி யன்றியே
சொற்றன யாவையுந் தொலைவின் நீமென
நறவத் தயன்மக னயப்புற் றேவினான். (௨௭)

தீதினை நன்றெனத் தெனியு நான்முகன்
காதல னோர்மகங் கடிதி யற்றுவான்
வேதியா விண்ணவர் யாரு மேவுவான்
ஊதரை நோக்கியே யினைய சொல்லுவான். (௨௮)

நக்கனை யல்லதோர் நாகர் தங்களை
மிக்குறு முனிவரை வேத மாந்தரைத்
திக்கொடு வான்புகி யாண்டிஞ் சென்றுகூ
யுய்க்குதி ராலென வுரைத்துத் தூண்டினான். (உ௯)

முந்துற வரித்திடு முனிவ ரவ்வழித்
தந்தனர் மகஞ்செயத் தருவ யாவையும்
வந்தன நோக்கியே மரபி லுய்த்திரென்
மெந்தைத னருளிலா னியம்பி னுனரோ. (௩௦)

வரித்திடு பான்மையின் வழாது போற்றிடு
மிருத்தினர் தமிழ்பலர் யாக சாலையுட்
டிருத்திய வேதிவாய்ச் செறிபல் பண்டமு
நிரைத்தனர் பறப்பையு நிலையிற் சேர்த்தினர். (௩௧)

அசைவறு வேதியி னணித்தி னேரிடை
வசைதவிர் மதலைகண் மரபி னாட்டுபு
பசுநிரை யாத்தனர் பாசங் கொண்டுபின்
னிசைதரு பூசையு மியல்பி னுற்றினர். (௩௨)

வேறு.

நடையிது நிகழும் வேலை நலமிலாத் தக்க னல்கும்
விடைதலைக் கொண்டு போய வியன்பெருந் துதர் தம்மிற்
புடவியின் மறையோர்க் கெல்லாம் புகன்றனா சிலவர் வெய்யோ
னுடுபதி நாள்கோண் முன்ன ருரைத்தனர் சிலவ ரன்றே. (௩௩)

காவல ராகிவைகுங் கந்தரு வத்த ராதி
யாவதோர் திறத்தோர்க் கெல்லா மறைந்தனர் சிலவ ராசை
மேவிய கடவு னோர்க்கும் விளம்பினர் சிலவர் முப்பாற்
மேவர்கள் யாருங் கேட்பச் செப்பினர் சிலவ ரன்றே. (௩௪)

விண்ணக முதல்வ னுக்கு விளம்பினர் சிலவ ராண்டு
நண்ணிய தேவர்க் கெல்லா நவின்றனர் சிலவா மேலைப்
புண்ணிய முனிவ ரர்க்குப் புகன்றனர் சிலவ ரேனைப்
பண்ணவர் முன்னஞ் சென்று பகாந்தனர் சிலவ ரம்மா. (௩௫)

வானவர் முதவன் றெல்லை மன்றன்மா நகரத் தெய்திக்
கோனகர் வாயி னண்ணிக் குறுகினர் காப்போ ருய்ப்ப
மேனிறை காதலோடும் விரைந்தவற் றாழ்ந்து நினசே
யானவன் வேள்விக் கேக வடிகளென் றுரைத்தார் சில்லோர். (௩௬)

மேனகு சுடர்செய் தூய விண்டுல கதனை நண்ணி
மானிறை கின்ற கோயின் மணிக்கடை முன்ன ரெய்திச்
சேனையந் தலைவ னுய்ப்பச் சீதரற் பணிந்து வேள்விப்
பான்மைய தியம்பி யெந்தை வருகெனப் பகார்தார் சில்லோர். (௩௭)

மற்றது போழ்து தன்னின் மாயவ னெழுந்து மார்பு
டுற்றிடு திருவும் பாரு முடன்வர வுவுணர் கோமான
பொற்றடற் தோண்மேற் கொண்டு போரப்படை காப்பத் தன்பாற
பெற்றனர் குழத் தானைப் பெருந்தகை பரவச் சென்றான். (௩௮)

செல்லலு மதனை நாடித் திசைமுகக் கடவு ளங்க
 ணெல்லையி லெழுந்து முப்பா லொண்டொடி மாத ரோடு
 மல்லியங் கமல நீங்கி யுன்னமேற் கொண்டு மைந்த
 ரெல்லையின் முனிவர் யாரு மேத்தினர் சூழப் போந்தான். (௧௯)

மாலொடு பிரம னீண்டி வருதலு மகவா னென்போன்
 வேலொடு வில்லும் வாரும் விண்ணவ ரேந்திச் சூழ
 நாவிரு மருப்பு வெள்ளை நாகம துயர்த்துத் தங்கள்
 பாலுறை குரவ ரோடு பாகமார் கிருப்பில் வந்தான். (௨௦)

ஆயவன் புரத்தில் வைகு மரம்பையே முதலா வுள்ள
 சேயிழை மார்கள் யாருந் தேவரோ டகன்றா ரெங்க
 னாயகன் போந்தா னென்றே நலமிகு சசியென் பானுந்
 தூயதோர் மானத் தேறித் தோகையர் காப்பச் சென்றான். (௨௧)

என்டிசைக் காவ லோரு மீரிரு திறத்த ரான
 வண்டரு முடிக்க டாழு மாரிடத் தொகையு ளோரும
 வண்டுளர் குமுதம் போற்று மதியழு மேனைக் கோளும்
 விண்டொட ரியக்கா சித்தர் விஞ்சையர் பிறரும் போந்தா. (௨௨)

சேணிடை மதியி னோடு செறிதரு முடிக்க ளான
 வாணுதன் மகளிர் யாரு மகிழ்வொடு தந்தை வேள்வி
 காணிய வந்தா ரீது கண்ணுறீஇ யவுணர் கோமான்
 சோணித புரத்துக் கேளிர் தொகையொடுந் தொடர்ந்து சென்றான். ()

வனைகல விலவு பொற்றோள் வாசவன் முதலா வுள்ள
 வினையரும் பிறரு மெல்லா மிருவர்தம் மருங்கு மீண்டிக்
 கனகல வனத்திற் செய்த கடிமகச் சாலை யெய்த
 முனிவர ரோடுந் தக்கன் முன்னெதிர் கொண்டு நின்றான். (௨௪)

எதிர்கொடு மகிழ்ந்து மேலா மிருவாதங் களையு மங்கண்
 முதிரதரு காத லோடு முறைமுறை தழுவி வானோர்
 பதிமுத லோரை நோக்கிப் பரிவுசெய் தினையர் தம்மைக்
 கதுமெனக் கொண்டு வேள்விக் கடிமனை யிருக்கை புக்கான். (௨௫)

மாலயன் றன்னை முன்னர் மணித்தவி சிருத்தி வான
 மேலுறை மகவா னுதி விண்ணவா முனிவர் யார்க்கு
 மேலுறு தவிசு நல்கி யிடைப்பட விருந்தான் மக்கன்
 காலுறு கடலா மென்னக் கடவுண்மா மறைக ளாராப்ப (௨௬)

ஆல்லியங் கமல மாது மம்புவி மகளும் வேதாப
 புல்லிய தெரிவை மாறும் பொருவிலா வுடுவி னோருஞ்
 சொல்லருஞ் சசியு மேனைச் சூரினர் பிறரும் வேத
 வல்லித னிருக்கை நண்ணி மரபின்வீற் றிருந்தார் மன்னோ. (௨௭)

மாமலர்க் கடவுண் மைந்தன் மகத்தினை நாடி யாருங்
 காழுறு முண்டி மாந்திக் கதுமென மீடு மென்றே
 பூமிசை மறையேரா தாழு முனிவரும் போந்து விண்ணோ
 தாழுறு மலாவயை நண்ணித் தகவினா சாரத் லோடும். (௨௮)

அழைத்திடப் போன தூதரனைவரும் போந்து தக்கன்
கழற்றுணை வணங்கி கிற்பக் கருணைசெய் தவரை நோக்கி
விழுததகு தவத்தீர் நீவீர் விளித்தனர் தமிழு ருது
பிழைத்தன ருளரோ வுண்டேன் மொழியெனப் பேச லுற்றார். (சக)

அகத்தியன் சனகன் முன்னோ ரத்திரி வசிட்ட நென்பான்
சகத்துயர் பிருகு மேலாந் ததீசிவெஞ் சாபத தியோன்
பகைத்தகிடு புலத்தை வென்ற பராசர னினைய பாலார்
மகத்தினை யிகழா விண்டு வருகிலர் போலு மென்றார். (சு)

மற்றது புகல லோடு மலரயன் புதல்வன் கேளா
வீற்றிது செய்தார் யாரே முனிவரி லினையர் தாமோ
நெறியங் கண்ணி னார்க்கு நேயம துடைய ரெனஞ்ச்
செற்றமொ டியிாத்து நக்கான் நேவாகன் யாரு முட்க. (சுக)

ஆ திருவிருத்தம் சகிச.

வசனம்.

சிலகாலங் கழிந்தபிறகு, தக்கனைவன் தேவர் முதலியோரை நோக்கி,
நீங்கள் நெடுங்காலமாக வேள்வியெய்யாமைக்குக் காரணமென்னென்று கேட்க,
அவர்கள் நந்திதேவரிடம் சாபத்துக்கு அஞ்சியே செய்யாதிருக்கிறோமென்றார்
கள். அவர்களை நோக்கி, ஒரு காவற்காரனுக்கு அஞ்சி யாகஞ்செய்யாது விட்டிர்
களே, நான் முன்னே ஒரு யாகஞ் செய்துமுடிக்கிறேன், பிறகு நீங்கள் அச்சமின்
றிச் செய்யலாம் என்று சொல்லிவிட்டு, மயனை யழைத்து நான் ஒரு யாகஞ்செய்
யக் கருதினேன், அதற்குரிய ஒரு யாகசாலை வெகுநேரத்தியாய்ச் சமைக்கவேண்டு
மென்றலும், அவனும் அவ்வாறே செய்துமுடித்துத் தக்கனிடத்தில் விண்ணப்பஞ்
செய்ய, அந்த யாகசாலையைச் சென்றநோக்கி மிகமகிழ்ந்து, அருகேயிருந்த மாத
வாநோக்கி, நீங்கள் யாகத்துக்குவேண்டிய உபகரணங்களெல்லாம் சேகரிக்கவே
ண்டுமென்று நியமித்து, சிலரைக்கொண்டு விட்டுனு முதலிய தேவர்களுக்கு
யாகம் நடக்கப்போகிற செய்தியை யறிவித்து, தானும் எதிர்பார்த்திருந்து, அந்தத்
தேவர் முதலியோர் வந்து சேருந்தோறும் அவரவர்க்குரிய மரியாதைகள் செய்து
வீற்றிருக்கச்செய்து, இன்னும் எதிர்பார்த்திருந்தபோது, தூதர் மீண்டுவந்து,
சுவாமி! எல்லார்க்கும் அறிவித்தோம் அவர்களும் சந்தோஷித்தார்கள். அகத்தியன்
முதலிய சிலர்மாத்திரம் வரச் சமமதயில்லாமல் கடுமையாய்ப் பேசினார்களெ
ன்று சொல்லக்கேட்ட தக்கன் நகைத்து, அவர்கள் வராமையால் என் யாகம் கிறை
வேறாமற்போகுமோவென் றிகழ்ந்து பேசினான். அதுகேட்ட தேவர்கள் வாடி
னார்கள்.

சாலை செய்படலமுற்றிற்று.

த தீ சி ப் ப ட ல ம்.

ஆன்ன வேலையி லாரிடர் தமமொடுந்
துன்னி னொனொரு தொல்விதைக் காகவே
முன்ன மால்மா மூண்டெழு மற்றவன
றன்றை வென்ற ததீசியென் பானரோ. (க)

கடிது போந்து கடிமகச் சாலையி
னிடைய தாகி யிமையவர் யாவரு
மடையு மெல்லை யணுகலுங் கண்ணுறீஇக்
கொடிய தக்கன குறித்துணர் கின்றனன். (உ)

ஆகு மாகு மரமகுரித தல்லனிப
பாக மாமகம் பாக்கும் பொருட்டின
லேகி னொன்னக் கஞ்சி யெனுகினைந்
தோகை யெய்தி யுளங்குளிர்ப் பாகியே. (ங)

வருக விண்டென மற்றவன் றன்னிடை
யொருபெ ருந்தவி சுய்த்தலு மாதவ
ரிரும ருங்கு மிருந்திட வாயிடைப்
பொருவின் மாதவப் புங்கவன் மேவியே. (ச)

ஆக்கந் தீரு மயன்புதல் வன்றனை
நோக்கி யெம்மை நொடித்ததென் னீயிவ
ணாக்கி யுற்றதென் னெல்லையில் யாவையு
நீக்க மின்றி நிகழ்த்துதி யென்னவே. (ஊ)

தக்க னாண்டுத் ததீசியை நோக்கியே
நக்க னென்பவ னான்பெறுங் கன்னியை
மிக்க காதலின் வேட்டொளித் தோர்பக
லுக்க மேலுய்த் துயர்வரை யேகினான். (கூ)

போய பின்னைப் புதல்விக்குத் தன்பெரு
மாயை செய்தனன் மற்றவர் தங்களை
யாயு மாறவ் வகன்கிரி யெய்தினே
னைய தன்மை யிருவருந் தேர்ந்தரோ (எ)

அடுத்த பூதரை யாங்கவர் கூவியே
தடுத்தி பிங்களத் தக்களை நம்முனம்
விடுத்தி ரல்லிர் விலக்குதி ராவென
வெடுத்தி யம்பின ரேயினா போலுமால். (ஏ)

இன்று ணர்ந்தில னைகென் பூதர்க
ணிறறி நீயென்று நிர்த்தனை யெண்ணில
சொறற லோடுந் துணையதில் வெள்ளியம்
பொற்றை நீங்கிப் புரம்புகுந் தேனியான். (ஐ)

தங்கண் மாகந் சாரந்தன னீங்குழி
யெங்கண் மாது மெனைவந்து கண்டிலண்
மங்கை யென்செய்வண் மற்றவன் மாயையாந்
துங்க மேன்மை துறந்தனன் போயினான். (க௦)

அந்த வேலை யரும்பெரும் வேள்வியொன்
றெந்தை செய்துழி யான்சென் றரற்குமுன்
றந்த பாகந் தடுத்தன னவ்வழி
நந்தி சாப நவின்றனன் போயினான். (க௧)

வேறு.

எறுழ்ப்பி தண்ணுமை யியம்பு கையுடைச்
சிறுதொழி லவன்மொழி தீச்சொற் கஞ்சியே
முறைபி வேள்வியை முற்றச் செய்திலன்
குறையிடை நிறுவினன் குரவ னாகியோன். (க௨)

நஞ்சமா களானு ணந்தி கூறிய
வெஞ்சொலு மென்பெரு விரத முந்தொர்இ
யஞ்சின ரின்றுகா றுரும் வேள்வியை
நெஞ்சினு முன்னலா நிகழ்த்தும் வேட்கையால். (க௩)

ஆனதொர் செயலுணர்ந் தைய மேற்றிடம்
வானவன் றனக்கவி மாற்றும் பான்மையா
னானொரு வேள்வியை நடாத்து கின்றன
னேனைய தோர்பயன் யாதும் வேண்டலன். (க௪)

அப்பெரு மகந்தனக் கமரர் மாதவ
ரொப்பரி சனரும்வந் தீண்டு தொக்கன
ரொப்பருந் தவத்தினீ ருமக்கு மித்திறஞ்
செப்பினன் விடுத்தனன் செயலி தென்னவே. (க௫)

வேறு.

தண்ணளி புரித தீசி தக்கன துரையைக் கேளாப்
புண்ணியம் பயனின் றம்மா பொருளினிற் பவமே யென்னு
வெண்ணின் னினைக ளீட்டு மிழித்தக னியற்கை போலா
மண்ணறன் செயலு மென்னு வணியெயி நிலங்க நக்கான். (க௬)

நக்கதோர் வேலை தன்னி னலத்தகு முழிக் கான்மேன்
மிக்கெழும் வடவை யென்ன வெய்துயிர்த் தூர்ப்பிச் சீறி
முக்கண னடியான் போலு முறுவலித் திகழ்தா யென்னத்
தக்கனீ துரைத்த லோடுந் ததீசிமா முனிவன் சொல்வான். (க௭)

மலரயன் முதலே யாக வரம்பிலா வுயிரை முன்னர்
தலையளித் துதவு கின்ற தாதையா யளித்து மாற்றி
யுலகெலா மாகி யொன்றா யுயிர்க்குயி ராகி மேலா
யிலகிய பரனை நீத்தோ யாகமொன் றியற்ற நின்றாய். (க௮)

புங்கவ ரெவாக்கு நலகும் புனிபுக முனிகொள் வானு
மங்கியின முதலும் வேள்விக் கதிபனு மளிக்கின் றுனுஞ்
சங்கரன் றானே வேதஞ் சாற்றுமான் மகத்துக் காதி
ஃங்கொரு தேவுண் டென்னி னெழுமென வுரைத்தி மாடோ, (க௯)

மாலயன் முதலோர் யாரும் வரம்பிவித திருவையெய்த
மேலோர் எளிதோன் றானும் விமலனு மினையர்க் கெல்லா
மூலமுந் தனக்கு வேறோர் முதலிலா தவனு மெங்க
ளாலமர் கடவு ளன்றி யமரரில் யாவ ரமமா.

(உ௦)

தேவதே வன்மா தேவன் சிறப்புடை யீச நென்கோன்
மூவரின் முதல்வ னேகன் முடிவிற்கு முடிவாய் கின்றோ
னவியு ளாவி யானே னந்தனை னதி யென்றே
பேவரை யிசைத்த வம்மா வெல்லையின் மறைக னெல்லாம.

(உ௧)

விதிமுத லாகி யுள்ளோர் வியனுயிர்த் தொகையா மீசன்
பதியவன் பணிய தன்றே பரித்தன ரினைய ரெல்லா
மிதுவுமச் சுருதி வாய்மை யிவையெலா மயர்த்து வாளா
மதியமங் கினையாற் பேரா மாயையூ டமுந்து கின்றாய்.

(உ௨)

அந்தணர்க் காதி யீச னேனையோர்க் கரியே வேதா
விந்திர னென்று வேத மியமபிய மறையோர் தங்கண்
முந்தையின் முட்டை நீத்து முறையகன் றெழுக்கல் பெற்ற
தந்தையை விலக்கி வேறு தேவொன றன்மை யன்றே.

(உ௩)

ஆதலி னெவாக்கு மேலா மாதியை யிகழா கிறறல்
பேதைமை யன்றி யீதோர் பெருமிக மன்றா லாற்ற
நோதக வுன்னி யாரே நோதபவ ரனையை நீயே
வேதம் தொழக்க நீததில் வேளவியைப் புரிய கின்றாய்.

(உ௪)

விலக்கினை மறையின் வாய்மை வேள்விசெய் யினுமுற் றுது
கலக்குமே லமல னனை காண்டியா லவனுக் கஞ்சா
வலத்தினர் யாவ ருண்டேன் மாய்வரே மறையு மெம்முன்
னிலைப்பொலி சூல மேந்து மேகனென் றேத்திற் றன்றே.

(உ௫)

ஆதியு முடிவு மில்லா வமலனுக் கனியை நல்கி
வேதக முறைவ ழாது வேள்வியோம் புலது நாடாய்
திதுகின் னெண்ண மென்னச் சிவன்றனக் கருள்பா கத்தை
மாதவன் றனக்கு நல்கி மாமகம் புரிவ னென்றான்.

(உ௬)

அவ்வரை கொடியோன் கூற வருந்தவ முனிவன் கேளா
வெவ்வமீ துரைத்தாய் மேலா யாவரும் புகழ் கின்ற
செவ்வியர் தமையி ழிததுக் கிறியரை யுயர்ச்சி செய்த
லுய்வகை யன்றா னுமமோ ருயிராக்கெலா முடிவீ தென்றான்.

(உ௭)

ஊறுசோ தக்கன் சொல்வா னுனதுருத் திரனை யொப்பா
ராதினமே லைந்த வான வருத்திர ரமாவா ராசை
யீறுசேர் தருமீ சான ரிருந்தன ரவர்க்கே முன்னர்
வீறுசே ரவியை நல்கி வேள்வியை முடிப்ப னென்றான்.

(உ௮)

என்னலு முனிவன் சொல்வா னீறுசெய் தகில மெல்லாந்
தன்னிடை யொடுக்கி மீட்டிந் தாதையாய் நல்கி யாரு
முன்னருந் திறத்தில் வைகு முருத்திர மூர்த்திக் கொப்போ
வன்னவன் வடிவும பேரு மவனா ளதனாற் பெற்றோர்.

(உ௯)

உருத்திர மூர்த்தி யென்போ னுயர்பரம் பொருளா யுள்ளே
நிருத்தம் தியற்று கின்ற நித்தனா மவன்றன் பொற்றான்
கருத்திடை கினைந்தோ ரன்னுன் காயமுந் திருப்பேர் தானும்
பரிப்பரா லினைய ரெல்லை பகர்ந்திடி னுலப்பின் ருமால். (௩௦)

ஆதிதன் னாமம் பெற்றோ ரவனிய லடையார் கொண்ட
வேதமில் வடிவு மற்றே யென்னினு மிறைவ ரென்றே
பூதல முழுதும் விண்ணும் போற்றிட விரும்ப ரிந்த
வேதனும் புகழு நீரான் மெய்நெறித் தலைமை சார்வார். (௩௧)

ஈசனை யளப்பில் கால மிதயமே லுன்னி நோற்றே
யாச்சு லுருவம் பெற்ற வன்பினர் போல்வ ரின்னோர்
வாசவன் முதலோர் போல வரத்தகா ரெந்தை பானீ
நேசமில் லாத தன்மை கினைந்திலர் போலு மென்றான். (௩௨)

வேறு.

என்ற காலே யிருந்ததக் கன்னிது
நன்று நாரண னுன்கு கனிற்கவி
றொன்று செய்யு முருத்திர னாதியாய்
கின்ற தென்கொ னிகழ்த்துதி யென்னவே. (௩௩)

விதிசி ரங்கள் வியன்முடி வேய்ந்திடும்
பதிசி வன்றன் பதத்துணையுட்கொடு
மதிசி றந்திட வாவிதின் வைசிய
ததிசி யென்னுந் தவமுனி சாற்றுவான். (௩௪)

இருவா தமமொடு மெண்ணிய தன்மையா
லொருவ னான வுருத்திர மூர்த்தியைப்
பெரிய னென்று பிடித்திலை யன்னதந்
தெரிய வேதாவன் தேர்த்தனை கேட்டியால். (௩௫)

ஆதி யந்த மிலாதவெம மண்ணலுக்
கோது பேரு முருவுமோர செய்கையும்
யாது மில்லையிவ வாற்றனை யெண்ணிலா
வேதம யாவும் விளம்புந் துணிபினால். (௩௬)

ஆன்ன தோர்பரத் தண்ணற னுணையான்
முன்னையாரிருண் மூடத்துண் மூழ்கிய
மன்னு யிர்த்தொகை வல்வினை நீக்குவா
னுன்னி யேதன் னுளத்தருள் செய்துமேல். (௩௭)

உருவுஞ் செய்கையு மோங்கிய பேருமுன்
னருளி னாகொண் டனைத்தையு முன்புபோற்
மெரிய நல்கித் திசைமுக னாதியாஞ்
சுரர்கள் யாவையுந் தொன்முறை யீந்துபின். (௩௮)

ஏற்ற தொல்பணி யாவு மிசைத்தவை
போற்று செய்கை புரிந்துபின் யாவையு
மாற்று கின்றது மற்றெமக் காமெனச்
சாற்றி னுனத் தகைமையுந் கேட்டிரீ. (௩௯)

வேறு.

அந்த மாதியின் ருகியே யுயிரெலா மனிக்குந்
தந்தை யாகிய தனக்கன்றி முழுதந் தகைமை
மைந்த ராகிய வமரரான் முடிவுறு மையினு
லெந்தை தன்வயிற் கொண்டன னீறுசெய் யியற்கை. (௪௦)

அன்று தேவர்கள் யாவரு மெம்பிரா னடியிற
சென்று தாழ்ந்தெமக் கிபபணி புரிந்தனை சிறியே
மென்று தீருது மிப்பர மென்றலு மெங்கோ
னென்று கூறுதுங் கேண்மினோ நீயிரென் றுரைத்தான. (௪௧)

ஆயுண் மற்றுமக் கெததுணை யத்துணை யளவு
நீயி ரிச்செயல் புரிமின்கள் பரமென கிணர்தீர
னாய வித்தையா னீறுள தாக்கியே தொழுது
காய மேற்புணர் தஞ்செழுத் தன்னுதிர கருத்தின். (௪௨)

தன்மை யிக்கிவை புரிதிரே விததொழி றரிக்கும்
வன்மை பெய்துவீ ரன்றிநங் கலைகனும் மருங்கு
தொன்மை யுள்ளன காட்டினின் மருளுமாத றெலைவி
னன்மை பெய்துவீ ரென்றருள் செய்தன னமபன். (௪௩)

அன்னவர்க் கொடே யெவ்வகைச் செய்கையு மளித்துப
பின்னை யுள்ளதோர் செய்கையும் புரியுமெம பெருமான்
முன்னை வேதங்க ளவன்னை யைந்தொழின் முதல்வ
னென்னு மறறிது தேருதி கேட்டியா லின்னும். (௪௪)

வேறு.

உருத்திர னென்னு நாம மொப்பிலா வரறகு மனனன்
மரத்தகு சிறுர்க ளானோர் தங்கட்கு மனையன பாதங்
கருத்திடை யுன்னிப் போற்றுங் கணங்கட்கு மவன்றன் மேனி
பரித்திடு வோர்க்குஞ் செந்தீப பண்ணவன் றனக்கு மாமால். (௪௫)

இன்னலங் கடலுட் பட்டோர யாரையு மெடுக்கு நீரா
லுன்னரும் பரம மூர்த்தி யுருத்திர னெனுமபோ பெற்றா
னன்னவன் மரவர் தோர்க்கு மடியடைந் தோர்க்கு மன்னன்
மன்னுரு வெய்தி னோர்க்குஞ் சாரந்ததா லவன் மனிப்போ. (௪௬)

செந்தழ லென்ன சின்ற தேவனுக் குருத்தி ரப்பேர்
வந்தது புகல்வன் கேட்டி வானவர் யாரு மீண்டி
முந்தையி லவுணர் தம்மை முனிந்திட முயன்று செல்ல
வந்தமி னிதியர் தன்னை யவ்வழி யொருங்கு பெற்றார். (௪௭)

பெற்றிடு சிதிய மெல்லாம் பீடிலாக் கனல்பால் வைத்துச
செற்றலர் தம்மேற் சென்று செருச்செய்து மீண்டு தேவ
ருற்றுழி யதுகொ டாம லோடலுந் தொடர்ந்து சூழ
மற்றவன் கலுழ்த லாலே வந்தது மறையுங் கூறும். (௪௮)

ஓதுமா மறைக் டம்மி லுருத்திர னெனும்பேர் நாட்டி
யேதிலார் தம்மைச் சொற்ற தீசன்மேற் சாரா வந்த
வாதிநா யகனைச் சுட்டி யறைந்ததும் பிறாமாட்டேறு
மேதைசா லுணாவி னுன்றோர் விகற்பம் துணாவ ரன்றே. (௪௯)

ஒங்கிய சுருதி தன்னு ளுருத்திர னெனுநா மத்தாம்
 றீங்கன லோனை யேனைத் திறத்தரை யுரைத்த வாற்றை
 யீங்கிவண் மொழிய லெங்கோற கியம்பிய விடங்க ணாடி
 யாங்கவன் றலைமை காண்டி யறைகுவ னின்னு மொன்றே.

(௫௦)

வேறு.

முந்தை யோரபகன் முனிவர்கள் யாவரு முதலோ
 டந்த மில்லதோர் பரமிவ ரவரென வறைந்து
 தந்த மிற்சென்று வாதுசெய் தறிவருந் தகவா
 ளொந்து மற்றவர் பிரமனை வினவுவா னுவன்றார்.

(௫௧)

மல்லன் மேருவின் முடிதனின் மனோவதி வைகு
 மல்லி வான்கம லத்திடை யண்ணலை யணுகி
 யெல்லை தீர்த்தி பரம்பொரு ளுணர்கிலே மிவரென்
 றெல்லை தன்னினீ யுரைத்தருள செய்யென வுரைத்தார்.

(௫௨)

உரைத்த வாசகங் கேட்டலு நான்முகத் தொருவன்
 சுருத்தி லிங்கிவை தெளிதர மறைமொழி காட்டி
 விரித்து மென்னினுந் தெளிவுறார் மெய்மையால் விரைவிற்
 மெறித்து மிங்கென வுன்னின னவர்மய தீர்ப்பான்.

(௫௩)

நாற்ற லைச்சிறு மாமகன் றுதைதன் னலஞ்சேர்
 தோற்ற முள்ளுற வுன்னியே விழிபுனல் சொரிய
 வேற்றெ முந்துமீக் கரமெடா வருத்திர னென்றே
 சாற்றி மும்முறை நின்றனன் மெளிதருந் தகவால்.

(௫௪)

அங்க ணன்முகன் சூளினு லாதியம் பகவன்
 சங்க ரன்னெனக் காட்டியே பொடிப்புமெய் தயங்க
 வெங்க னற்படு மிழுகென வருகிமீ மிசைசேர்
 செங்கை மீட்டனன் முனிவருக கிணையன செபபும்.

(௫௫)

வம்மி னோவுமக் கோருரை மொழிகுவன் வாணோர்
 தம்மை யெங்களை யளித்தனன் மறைகளுந் தந்தான்
 மெய்ம்மை யாவார்க்குஞ் செய்பணி யுதவினன் மேனாண்
 மும்மை யாகிய செய்கைநம் பாலென மொழிந்தான்.

(௫௬)

அருளி னீர்மையா லைத்தொழில் புரிபவ னநாதி
 பரம னின்மல னேதுவுக் கேதுவாம் பகவ
 னொருவர் பாலினும் பிறந்திடா னருவதா யுருவா
 யிருமை யாயுறை பூரண னியாவார்க்கு மீசன்.

(௫௭)

முற்ற மாமினான் முடிவிற்கு முடிவிற்கு முடிவா
 யுற்று ளானென்று முள்ளவ னனைத்தையு முடையோன்
 மற்றென் னாறுரைப பரியதோர் சீர்த்தியன் மலர்த்தான்
 பற்றி னோர்க்கன்றி யுணரவொண் னாததோர் பழையோன்.

(௫௮)

அன்ன தோர்சிவன் பரமென மறையெலா மறையு
 மின்னு மாங்கவ னிலையினைக் கண்ணனும் யானு
 முன்னி நாடியும் காண்கில மவன்பதி யொழிந்தோர்
 மன்னு யிராததொகை யென்றன னன்னதொன் மலரோன்.

(௫௯)

அருள்பு ரிந்துபின் சிவனடி கைதொழு தந்நாண்
மருள கன்றிடு பிதாமக னிருந்தனன் மற்றப்
பொருளி னீர்மையைத் தெரிந்துதம் புந்திமேற் கொண்ட
விருளொ ழிந்தனர் மகிழ்ந்தனர் முனிவர ரிசைப்பார். (சு0)

தாதை யாயெமை யளித்தனை யாங்களுன் மனய
ராத லாலெமக் கித்திறந் தேற்றினை யடிகே
ளீத லாலின்று குரவனு மாயினை யென்றே
பாத தாமரை வணங்கினர் முனிவரா பலரும். (சுசு)

அடிவ ணங்கினர் தமைத்தெரிந் தின்றுதொட் டமலன்
வடிவ முன்னுதி ரருச்சுனை புரிசுதிர் வயங்கும்
பொடிய னிர்துநல் லஞ்செழுத் தியம்புதிர் புரைசேர்
கொடிய வெம்பவ மகலுதி ரெனவிடை கொடுத்தான். (சுஉ)

ஆத லாலெங்க ளீசனே பரம்பொரு ளல்லா
வேதி லாரெலா முயிர்ததொகை யாகுமா லிதனைக்
காத லாலுரைத் தேனன்று வாய்மையே காண்டி
வேத மேமுத லாகிய கலையெலாம் விளம்பும். (சுங்)

அன்றி முன்னய னுன்றனக் கரன்புக முனைத்து
நன்று கேட்டிட வுணாததின நீயது நாடி
கின்று மாதவம் புரிந்திது பெற்றனை கினக்குப்
பொன்று காலம்வர் தெய்தலின் மறந்தனை போலாம். (சுசு)

தந்தை யேமுதல யாவரு முடிவுறுந் தகவால்
வந்து கின்னவை யிருந்தனர் மாயையான் மருண்டா
யுய்ந்தி டும்படி கினைத்தியே லரற்களி யுதவி
யிந்த மாமகம் புரிந்திடு வாயென விசைத்தான் (சுரு)

ஆ நிருவிருததம் நுகசு.

வ ச ன ம்

இவ்வாறு யாவரும் நெருங்கியிருக்கிறசமயத்தில், ததீசிமுனிவர் தமது சீட
ரோடு யாகசாலைக்குள் வருவதைக் கண்ட தக்கன், அம்முனிவருக்கு ஆசநமளித்து
உபசரித்தான். அவர் என்னை யழைத்தகாரியம் யாதென்று வினவ, தக்கன் அவ
ரைநோக்கி, முனிவரோ! சிவன் தானேவந்து என் பெண்ணை மணம்புரிந்து உடனே
மறைந்துபோனான். அதன்பிறகு என்னை யறியாமல் அவளை மயக்கி யழைத்துக்
கொண்டுபோய்விட்டான். அவளையும் என் பெண்ணையும் பாக்கப்போனான்,
அப்போதும் தனயதாட்சண்யமில்லாமல், காவலாயுள்ள கணங்களைக்கொண்டு
அவமானப்படுத்தினான். என்பெண்ணைப்பற்றி அதையும் பொறுத்தேன், அவளும்
வந்து விசாரிக்கவில்லை; ஆகையால் சிவனுக்கு அவர்ப்பாகமில்லாமல் ஒருயாகஞ்
செய்யவேண்டிமென்னும் எண்ணத்தோடும் உறகளுக்கெல்லாம் தெரிவித்தேன்
என்றான். அதுகேட்ட ததீசிமுனிவர் நகைத்தார். அதற்குத் தக்கன் மிகு
கோபங்கொண்டு, நீ என் சொற்களைக் கேட்டுச் சிரித்தமையால் நீ சிவனோயன்
போலுமென்றான். அதற்கு விடையாக முனிவர் சொல்லுகிறார்.

கீ எல்லாம்வல்ல இறைவனை நீக்கியாகஞ்செய்யத் தொடங்கினாய். எல்லாத் தேவர்களைப்பார்க்கிலும் சிவபெருமான் மேலானவன், அவனையொழித்து மற்றைத் தேவர்களுக்கு கீ அவிர்ப்பாகம் கொடுப்பது தகுதியன்று, பழையபடியே அவருக்கு அவிர்ப்பாகம் கொடுக்கவேண்டுமென்பதே எனக்குள்ள அபிப்பிராயம் என்றார். அதைக்கேட்ட தக்கன் நகைத்து, சிவனுக்கு அவிர்ப்பாகம் தரமாட்டேனென்று சொல்ல, ததிமுனிவர் நகைத்து, தக்கனைநோக்கி, செலவச் செருக்குடைய யவனே? உனக்கு அச் சிவபெருமானுடைய பெருமை தெரியாது; இதைக்கொரு திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன் கேள்.

முற்காலத்தில் பிரமனைநோக்கி, பரம்பொருளாவார் யாரென்று சில ருஷிகள் கேட்டார்கள். அப்போது அவன் அவர்களைநோக்கி, எங்களுக்கெல்லாம் நியந்தா வாயிருத்தலால் சிவபெருமானே பரம்பொருளென்றான். ஆதலால் சிவனே பரம் பொருள். உனக்கு நாசகாலம் நேர்த்தமையால் கீ இவ்வாறு தீநெறியைக் கடைப் பிடித்தாய். இதுவும்மற்றி, பிரம விட்டினுக்களும் உன் யாகத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கும் முடிவு நோத்தகபோலும், கீ நந்தகதியடையவேண்டுமெனவாயின், அந்தச்சிவபெருமானை வழிபட்டு யாகத்தை முடித்து உய்யக்கடவையென்று வற்புறுத்திச்சொன்னார்.

த தீ சி ப் ப ட ல மு ற் றி ற் று .

த தீ சி யு த் த ர ப் ப ட ல ம்.

இந்த வண்ணமத் ததீசிமா முனிவர நியம்பக்
கந்த மாமலர்க் கடவுள்சேய் நகைசெய்து கானிற்
சிந்து மென்பொடி சிரத்தொகை யணியுமோ தேவர்
வெந்த சாம்புரும் பூசுமோ பரனெனு மேலோன். (க)

கழிந்த தீயுட லேந்தியே திரியுமோ கானி
விழிந்த கேசமுந் தரிக்குமோ வேனத்தி னெயிறு
மொழிந்த கூருமத் தோமிமேற் கொள்ளுமோ வுலக
மழிந்தி மும்படி யுயிர்களை முடிக்குமோ வமலன். (உ)

புலியி னீருரி யுடுக்குமோ தந்தியின் புன்றோல
வலிய தன்புயம் போர்க்குமோ செந்தழன் மழுமா
னிலைகொண் முத்தலை வேற்படை யேந்துமோ வெங்கும்
பலியு மேற்குமோ கிருத்தமுஞ் செய்யுமோ பகவன். (ஈ)

ழிக்க சாரதர் படையெனத் திரியுமோ விடமே
கக்கும் வெம்பணி பூணுமோ வெண்டலை கலமாச்
செக்கர் மாமுடி தரிக்குமோ வம்பரந் திசையா
நக்க னாகுமோ வேற்றுருக் கொள்ளுமோ நாதன். (ஊ)

விடையு மேறுமோ வாலமுங் கொள்ளுமோ வீந்தோர்
கடலை தன்னினு மாடுமோ வொருத்தியைச் சுமந்தோர்
முடம கட்டிடங் கொடுக்குமோ மகவையும் பெறுமோ
கடிய தோர்குணம் படைக்குமோ பரமெனுங் கடவுள். (ஐ)

ஆத லா லுங்க ளீசனோர் குணமில் னவனுக்
கீத வின்றியாம் புரிகின்ற மகத்தவி யெனது
நாத ணைக்கொலோ பழிக்குவ னிவனென நகையாக்
கோதின் மாதவ முனிவர னழலெனக் கொதித்தான். (க)

தீர்த்த னுண்மைய யுணர்கில னிவனெடு சிறிதும்
வார்த்தை கூறுதற் காதுமா லயன்முதல் வாணோ
ரார்த்த சங்கத்தி லிகழ்ந்தவற் கெதிர்மொழி யறைய
விர்த்த தென்னுள முணர்த்துவன் சிலவென விசைந்தான். (எ)

இந்த வாறிசைந் தெம்பெரு மான்றனக் கிவணீ
கிந்தை போறசில கூறினை நிமலனுக் கவைதாம்
வந்த வண்ணமோர் சிறுவது முணர்ந்திலை மருண்டாய்
புந்தி யில்லதோர் கயவநீ கேளெனப் புகல்வான். (அ)

நிலவு கின்றதன் னருளுருக் கொண்டிடு நிமலன்
றலைமை பெற்றிடு புங்கவர் தம்மைமுன் றந்தே
யுலகம் யாவையு மளித்தருள் செய்திட வுதவி
யலகி லாவுயிர் யாவையு மயன்கணின் றளிப்பான். (க)

மாய வன்கணின் றவையெலாம் போற்றிமற் றவைக்குத்
தூய துப்புர வருத்தியே மேல்வினை தொலைச்சி
யாய வற்றிலோர் பறபல வீழிற் வருளி
மேய வாருயி ருலகெலாம் பின்னரே விட்டிம். (க0)

அன்ன வேலையி லவையெலா மழித்தபின் னளிப்போ
ரென்ன நின்றவர் தம்மையு மொடுக்குறு மிதம்பின்
முன்ன ருள்ளதோ ரேகமா யுறையுமெம் மூர்த்தி
பின்னு மிம்முறை புரிந்திடு மென்றுயிப் பெற்றி. (கக)

பரம னிவ்வகை யுடுந்தொறு மிடுந்தொறும் பலவாம்
பிரம னாதியோ ரென்பினை தரிக்குமப் பெரியோர்
சிரமெலார் தொடித் தணியலா வணிந்திடுஞ் சினைதன்
னூரமு லாவுமுந் னூலென வேயணிந் துறையும். (கஉ)

அல்ல தங்கவா தங்கனோ முத்தலை யயிலான்
மெல்ல வேயெடுத்த தேந்திடு மவீர்தமை விழியாற்
றெல்லை நாணினீ ரூக்கியும் புனைந்திடுந் தூயோன்
மல்லன் மாதவ மனையவ ரியற்றிய வகையால். (கஃ)

ஆத லாறறனை வியப்பதற் கன்றவை யணித
வீத லாதொரு திறமுள தியாவரு மெவர்க்கு
நாத னேயிவ னென்றுதன் பாங்கரே நண்ணித்
தீதெ லாமொர் இ முத்திபெற் றுய்த்திடுஞ் செயலே. (கௌ)

என்பு நீறொடு கழியுடல் சிகைமுடி யெனைத்து
முன்ப ணிந்திடு மியல்பினை முழுதுயிர்த் தொகைக்கு
மன்பு றெய்திடுஞ் செயலிது வாமென வறிநீ
பின்பு முள்ளதுங் கேண்மதி யகந்தையாற் பெரியோய். (கஊ)

விண்ணு ளோர்க்கெலா மல்லலே வைகலும் விளைத்து
நண்ணு மாடகக் கண்ணினன் முன்னமோர் நாளின்
மண்ண கந்தனை வெளவியே வயிற்றிடை வைத்துத்
துண்ணென ப்பிலம் புக்கன னுயிரெலார் துளங்க. (௧௬)

கண்டு வானவர் யாவரு மஞ்சினர் கரிய
கொண்டன் மேனியம் பண்ணவன் கோகன தத்தோன்
றுண்ட மாகிய விடத்திலோ ரேனமாய்த் தோன்றி
யண்ட மீதுபோய் வடவரை யெனவளர்ந் தார்த்தான். (௧௭)

ஓரி மைக்குமுன் பாதலந் தன்னின்மா லுற்றுக்
கூரெ யிற்றினம் பாய்ந்துபொற் கண்ணனைக் கொன்று
பாரி னைக்கொடு மீண்டுமுன் போலவே பதித்து
வீர முற்றனன் மன்னையே மதித்தனன் மிகவும். (௧௮)

மாலு மப்பக லகந்தையா யுணர்வின்றி மருப்பான்
ஞாலம் யாவையு மழிதர விடந்தவை நனிகூழ்
வேலை தன்னையு முடைத்தன னன்னதோர் வேலை
யால மார்களத் தண்ணலகண் டெய்தினு னங்கண். (௧௯)

கண்டு கண்ணுத் தவன்மருப் பொன்றனைக் கரத்தார்
கொண்டு வலையிற் பறித்தலு முணர்வுமுன் குறுக
விண்டு மற்றதும் பறிப்பினிங் கிவனென வெருவிப்
பண்டு போலகின் றேத்தலும் போயினன் பரமன். (௨௦)

அன்று கொண்டதோர் மருப்பினைச் சின்னமா வனிந்தா
னின்று மங்கவன் மார்பிடைப் பிறையென விவங்கு
மொன்று மற்றிது கேட்டனை நின்றது முரைப்பா
நன்று தேர்ந்துணர் மறைகளு மித்திற நவிலும். (௨௧)

ஆடவின் மேதகு தேவரு மவுணரு மந்நாட்
கடல்க டைந்திடு மெல்லையின் மந்தரங் கவிழ
நெடிய மாலது நிறுவியே பொருக்கென நீத்தந்
தடவி யுள்ளனைந் தாமையாய் வெரிநிடைத் தரித்தான். (௨௨)

தரித்த வேலையவ் வேலையை மதித்திடத் தன்க
ணருத்தி மிக்குறு மமிதினைத் தீருதலு மதனைத்
தெரித்து மற்றிது நமதென நமதெனச் செப்பி
மருத்தி னன்மையா லமரரு மவுணரு மலைந்தார். (௨௩)

மலைந்த போரினை நீக்கலன் மாயனில் வரையை
யலைந்த வேலையி னிறுவியே வெரிநிடை யாற்றி
யுனைந்தி டாவகை காத்துமா லெனப்பெரி துன்னக்
கண்த் தாலவ னுளத்தினி லகந்தையங் கடலே. (௨௪)

அகந்தை யெய்தியே யாவையுந் தேற்றலா னலைபோய்த்
திகந்த முற்றிட வேலைக ளுழக்கினன் றிரியச்
சகந்த னக்கழி வெய்தலுந் தனதருட் டன்மை
யிகந்த னன்கொலாக் கண்ணனென் றுன்னின னெங்கோன் (௨௫)

அற்றை நாள வண் வல்லையி லேகியே யரிதன்
முற்ற லாமையி னுருவினை நோக்கியே முனிந்து
கற்றை வாரசடைக் கண்ணுதல் யாப்புறக் கரத்தாற்
பற்றி யாங்கவ னகந்தையும் வன்மையும் பறித்தான். (உசு)

கினைந்து தொல்லுருக் கொண்டனன் புகழ்தலு நிலவைப
புனைந்த செஞ்சடை நின்மல னவுணரைப் போக்கி
யினைந்த தேவருக் கயிர்தினை யீகென வேக
வனைந்த மேனிமான் மாயையா லவுணரை மாய்த்தான். (உ௭)

மாய்த்து வானவர்க் கமுதினை நல்கினன் வைபங்
காதத கண்ணனென் றுரைப்பரா லவனுறு கமட
மீத்த யங்கிய காப்பினை வாங்கியே விமலன்
சாத்தி னுன்முன மணிர்திடு மருப்புடன் சார. (உ௮)

வாரி சூழ்புனி யகழ்தரு கேழலின் மருப்பு
மூரி யாமையி னோடிமேற் கொண்டது மொழிந்தான்
தாரு காவனத் தெம்பிரான் பவிக்குறு தகவுஞ்
சேர வேயவ ணிகழந்தவுந் கூறுதூந் தெளிநீ. (உ௯)

வேறு.

முன்புதா ருவ னத்தின் முனிவரர் யாரு மீசற
கன்பில ராகி வேள்வி யளபபில புரிந்து தாமே
யின்புறு முததி தன்னை பெய்துவா னுன்னி யங்கந்
துன்புற வானா நோற்றுத் துணிவினா லொழுக லுற்றார். (௩௦)

ஒழுகிய வேலை தன்னி லுயிர்க்குயி ராகி யுற்றோன்
பழுதினை யகறறித் தன்னோர் பாங்கரி லுமையான் மேவ
விழுமிய கயிலை நாப்பண் ஷீற்றிருந் தருள்வோ னங்க
ணிமுதையர் புரியு நீர்மை யாவையு முணர்ந்தா னன்றோ. (௩௧)

முன்னவ னிதனை நாடி முழுதுணர் முருந்தன் மன்னை
யுன்னின னன்ன பான்மை பெய்யென வுணர்ந்து மாலோ
னென்னையு முதல்வன் மன்பா லெய்துவான் பணித்தா னென்னாப்
பன்னக வமளி நீத்துப் பணியினாற் கயிலை யுற்றான். (௩௨)

உற்றன னகர்மு னெய்தி யுணர்த்திய நுந்தி யுய்ப்பப்
பற்றலர் புரமன் மட்ட பரனடி பணிந்து முன்போய்
நீற்றலுந் குறிப்பா லங்க ணினைத்தன வுணர்த்தி மாயன்
பொற்றடஞ் செங்கை பற்றிப் புனிதனாண் டெழுந்து போந்தான். (௩௩)

கயிலையங் கிரியை நீங்கிக் கண்ணனை நோக்கித் தொன்னு
ளியலுறு சினது பெண்மை பெய்துதி யிவனீ யென்னப்
புயலுறழ் மேனி மாயோன் பொருக்கென வளப்பில் காமர்
மயலுறு பான்மை யங்கோர் மடந்தையாய் மருங்கு வந்தான். (௩௪)

வந்திடு கின்ற கரீலை மாயைசேர் பொருண்மை முற்றூர்
தந்திடு முமையுங் காணிற் றளர்ந்துவீழ் பான்மை தானு
மந்தமில் யாணர் மேல்கொண் டாயிடைப் பெயர்ந்தான் முக்க
ணெந்தைதன் வடிவி னீர்மை யார்விரித துரைக்கற் பாலார். (௩௫)

முன்பன துருவை யெல்லா முகனுறு விழியான் மாந்தித்
துன்புறு மான்மீக் கொள்ளத் துண்ணென வரியுஞ் சோர்ந்து
மன்புடை யருளால் வந்தான் மற்றவன் தனக்கு மாலோ
னென்பதோர பெயரு மஞ்ஞான் தெய்திய போலு மன்றே. (௩௬)

நராரியி னுரிவை நீத்து நக்கனே யாகி முக்கட்
பராபரன சூலத் தொழி பவிக்கல னங்கை கொண்டு
முராரிதன பாங்கர் செல்ல முனிவருக் கிருக்கை யாகத்
தராதல மதிக்க கின்ற தாருகா வனதுதிற் புககான். (௩௭)

புக்கனன் மாலை நோக்கிப் போந்துநீ நமையெண் ணது
தொர்க்குறு முனிவர் வைகுரு சூழல்க டோறு நண்ணி
மிக்கமால் பூட்டி யன்னோ விரதங்கண் மாற்றி நந்தம்
பக்கநீ வருதி யெனனப் பகர்ந்தனன் விடுத்திச் சென்றான். (௩௮)

விடுத்தலு முராரி யேகி வேள்வியுந் தவமுந் தாமே
கொடுத்திடு முத்தி யென்னுங் கொள்கைசேர் முனிவர் யாரு
மடுத்திடு பவைக்க னெய்தி யளவையி லநங்கர் வல்லே
தொடுத்திடு சரங்க னேபோற றுணைவிழி பரப்பி கின்றான். (௩௯)

கண்டனர் முனிவ ரம்மா கதுமெனக் காம வேட்கை
கொண்டனா விரத நோன்மை சூலைந்தனர் மகத்தின் செய்கை
விண்டனர் மதனீர பாய மெலிந்தனா வெதும்பி வேழ
முண்டிடு கனியா மென்ன வுணர்வுபோ யுருகா கின்றார். (௪௦)

ஆலமார் கண்டக தெந்தை யருளினை மாயோன் கொண்ட
கோலமார் வடிவ மெல்லாந் குறிப்புட னேக்கி நோக்கிச்
சீலமா மனைததும் வீட்டிச் செழுஞ்சுடர் மலாச்சி கண்ட
வோலமார் விட்டி லென்ன வொலலென வந்து சூழ்ந்தார். (௪௧)

பார்கொ லோ விசுமபு கொலலோ பங்கயன் பதியோ காம
னூரகொ லோ முசுந்தன் வைகு முலகமோ வுறையு ளன்றே
வீரகொலோ வமராக் காக் கிருதனாத தொலைத்தி நும்மை
யார்கொ லே வுணரு கிறபா ரடியருக் கருளு மென்றார். (௪௨)

என்றிலைவ பலவும் பன்னி யிடருழிந் தெரியிற் பட்ட
மெனதளி ரலங்க லென்ன வெதுமயியே விரகத் தீயாந்
பொன்றினா போனது கின்றா பொருவரு முனிவர் பொன்றார்
கொனதையஞ் சடையோன செய்த செயலினைக் கூற ஹறறேன். (௪௩)

கண்ணனை விடுத்தாக தானோ கலனெடு சூல மேந்தி
யெண்ணரு முனிவா வைகு மிருககையின் மறுகு சென்று
பண்ணிசை மறைகள் பாடி யையமேற படர்வார் போன்றா
னுண்ணிக முணாவா யென்று முயிரினுக் குயிராய் நீன்றான். (௪௪)

பாட்டிய விசையை யங்கண் முனிவாதம் பன்னி மார்கள்
கேட்டலு மெவாகொ லமமா கிடைத்தன ரவணாக் காண்பான்
வேட்டன விழிக ளின்னே விராவினிற் சேறு மென்னா
வீட்டமொ டெழுந்து விதி மொய்தியங் கிறைவற் கண்டார். (௪௫)

கண்ணுறு மாதர் யாருங் காமனைக் கணையின் மூழ்கி
யுண்ணிக முணர்வு மாழ்க வுயிர்ப்பதை பதைத்துச் சோர
வண்ணநன் காத லென்னு மாழ்கிறைப் பட்டா ரன்னார்
பண்ணிய செய்கை தன்னிற் சிறிதியான் பகர்த லுறமேன்.

(சக)

வேறு.

காய மேலணி கண்டில மித்தவர்
தூய பாடலைத் துண்ணெனக் கேட்டலு
மேய காமத்தின் வீழ்ந்தன மாகையான்
மாய மேயிவ் வடிவமென் பார்சிலர்.

(சஎ)

ஐயா செய்கை யறிந்தன மிவ்விடைப
பைய வந்து பவிதனைக் கேட்பது
மெய்ய தன்றிது மெல்லிய லார்தமை
மையல் செய்திட வந்ததென் பார்சிலர்.

(சஅ)

நன்று நன்றிந்த நறவவர்க் காந்துகி
லொன்று நல்கி யுணவளித் தோவிலா
மன்ற லின்புறன் மங்கைய ரேவரு
மின்று கொல்லென் றிரங்குகின் றாசிலர்.

(சக)

மாறி லாவிவ் வனததிடை வந்தனன்
வேறொ ருரிடை மேவிலன் போலுமாற்
மேறில் யாமுனஞ் செய்திகி செய்தவப
பேறி தாமெனப் பேசுகின் றாசிலர்.

(சூ)

சுண்டு வந்த விருந்தவன் யாரையும்
வேண்ட லன்னிது மெய்ம்மைய வன்பதம்
பூண்டு காதலிற் போற்றுகர் போலமெய்
தீண்டு தும்மெனச் செப்புகின் றாசிலர்.

(சுக)

பூணி லங்கிய பொறறொடி சங்கின
மாணு றுந்துகின் மறறிவை சோதலுங்
காணு கின்றனர் கைநெரித தஞ்சியே
நாணி வீதி நடுவிருந் தாசிலர்.

(சுஉ)

ஏமம் பாயமெய் பெங்கணுந் காமவே
மேம் பாயவை சூழ்ந்தயிர் வாட்டிட
வாமம் பாய்புனல போன்மயிர்க் காறொறுங்
காமம் பாயக் கலுழுகின் றாசிலர்

(சுங)

பாச நீங்கிப் பரபத மீதென
வாசை யோடுகண் டன்புசெய் வாரென
வாச நீங்கி வளையுசுத தையாதக
கோச நோக்கினா குமபிடு வார்சிலர்.

(சுச)

இளையி னோடுறு மெந்தைதன் வேட்கையாற்
களையி னோடு கதமெனச் சென்றுபா
லளையி னோடுறு மோதன மங்கைவிழ்
வளையி னோடு வழங்குகின் றாசிலர்.

(சுசு)

பாவை மார்முன் பவிக்குறத் தன்மையா
னீவியின்றியிந் நெற்றியங் கண்ணுதன்
மேவு நந்துகில் வீழ்கினும் வீழுக
வேவ மோவெமக் கென்றுரைப் பார்சிலா.

(௫௬)

போய நாணம் புகுந்தது மாலுளந்
தீயு மானிறை சிந்திய தாருயிர்
வீயு மெய்யும் விளிந்திடு மெம்முயி
ரீயு மெங்களுக் கென்றுரைப் பார்சிலர்.

(௫௭)

தண்டு லங்கொ மவத்த ரிரப்பெனக்
கொண்டு சென்று குறுகினர் காமமா
மண்டு தீச்சுட வண்பொடி யாதலு
மண்டர் நாயகன் போலணின் தாரசிலர்.

(௫௮)

வடிவி னாலெமை மாலுறுத் தாளுமென்
றடியில் வீழினு மாரருள் செய்கிலர்
கடிது போவது போலுங் கருத்திவாக்
கிடுகி லீரைய மென்றுரைப் பார்சிலா.

(௫௯)

ஆர மற்றன ராரமும் வீழ்மெய்
யீர மற்றன ரீரம தன்படை
தீர மற்றனர் தீரவு மேகலா
பார மற்றனர் பாரமற் றாரசிலர்.

(௬௦)

குல முண்டு சுடர்விழி மேனிமிர்
பால முண்டு படர்ச்சடை யுண்டிசெந்
கோல முண்டு குறைமதி யுண்டிவ
ரால முண்டவ ராகுமென் பார்சிலர்.

(௬௧)

எந்தை யார்தம் மிருங்குறி யின்கணே
சிந்து கின்ற திவலையொன் றல்லவோ
வுந்தி மேல்வந் துலகனைத் துந்தரு
மந்த நான்முக னுனதென் பார்சிலா.

(௬௨)

சங்கு மாழியுந் தாங்குத் தின்றியே
பொங்கு காமரம் பொன்னந் துகிலொரீஇ;க
துங்க மாதவர் துண்ணென மால்கொள
வங்கண் மேவு மரியையொத் தாரசிலர்.

(௬௩)

கட்டு செஞ்சடைக் கண்ணியி னுள்ளகப்
பட்ட மாணெனப் பார்த்தகண் வாங்கலர்
சட்டு வந்தனிற் றாங்கிய வோதன
மிட்டு வெள்ளிடை யேமரு வார்சிலர்.

(௬௪)

கிளியின் மேற்செலுங் கேழ்க்கிள ரோதிமங்
களிம யக்குறு காளகண் டத்திறை
வெளியின் மேனியு மெய்யுப்படு கோலமுந்
தெனிகி லாது தெருமரு வார்சிலா.

(௬௫)

ஆளியி னட்ட வடிசில்கொண் டாயிடைக்
களிம யக்கங் கருத்தற வேகியே
யொளியி னுக்கொளி யாகியுள் ளாருரு
வெளியி னுக்கு விரைந்தளிப பார்சிலர்.

(சுங்)

ஆண்ணன் மேனிகண் டார்வமுற் றுடைபோய்ப்
பெண்ணி னீரமைப் பெருங்குறி மூடியுந்
கண்ணை மூடியுந் கைக்கடங் காமையால
விண்ணை மூடினா போல்வெள்கி னூர்சிலர்.

(சுங்)

விருந்த ராயிவண் மேவினிர விண்ணவா
மருந்து போல்வதொர் வண்பத முண்டவை
யருந்தி யேநல் லருள்புரிந் தோரிறை
யிருந்து போமென் றிசைத்திடு வாரசிலர்.

(சுஅ)

கையி லேந்து கலனெடு குலமும்
வையு நம்மனை வந்திமிம் பாலொடு
நெய்யு முண்டியு நின்றலு முண்டியா
முய்ய நீரிங் குழையுமென் பார்சிலர்.

(சுங்)

பார்க்கு மாதர்க்கும் பல்குழு வாடவ
ரர்க்கு மைய லளிக்கும் வடிவுளீர்
சர்க்கு மோடொன்று செங்கைகொண் டெங்கணு
மேறகு மோவிதென் னென்றுரைப் பார்சிலர்.

(எ0)

இன்று மைக்கண் டியாங்களு மாடைபோ
யொன்று காதலுற் றேய்ந்தன மிங்கிது
நன்று கூடுதிர் நங்களை நீரென
நின்று கூறி நெடிதுயிர் த் தார்சிலர்.

(எக)

நந்து மிவ்வன நண்ணிய மாதவ
ரிந்த வேலையி லேகலா யாவதுஞ்
சிந்தை கொள்ளலிர் சேக்கையுண் டோரிறை
வந்து போமென வாய்மலர்ந் தார்சிலர்.

(எஉ)

எம்மை யாரிட மாதரென் றெண்ணியோ
வெம்மை பேசினு மேவுகி னீர்பவ
மும்மை மேவுகுகொ லோவொழிந் தார்கள்போ
லம்ம வந்தெமை யாளுமென பார்சிலர்.

(எங்)

ஆடை தாரு மதன்மெனிற் கொண்டதோர்
வேடை தீரும் விளம்புகி லீரெனிற்
கூட வாருங் குறிப்புமக் கென்னெனப்
பாடு சேர்ந்து பகர்ந்திடு வார்சிலர்.

(எச)

ஒல்லி கின்ற துமக்கிவ் வடிவினாற்
சொல்லு கின்ற தெரிவையர் யாரையுந்
கொல்லு கின்றது வோபலி கொள்வதே
சொல்லு மென்று தொடர்ந்திடு வார்சிலர்.

(எடு)

போற்றி யிங்கெமைப் புல்லுமென் றுலுமா
லாற்றி யின்பத் தணைகிலிர் யாவருஞ்
சாற்று கின்றனர் சங்கர ரென்றுமை
யேற்ற தோவதற் கென்றுரைப யாசிலர்.

(எசு)

அணங்கி னல்லவ ரண்ணறன் கோசமே
னுணங்கு மாலொடு நோக்கிய தற்குமுன்
வணங்கு மாமென மற்றவர் நானுபு
கணங்க ளோடுக விழ்ந்துசென் றாசிலர்.

(எசு)

வேறு.

இன்னவர் பலருஞ் குழா வீண்டுபு கலையுஞ் சங்குந்
துன்னிய கலனு நானுந் துறப்பருங் கற்புஞ் சிந்தி
மன்னுயி ரொன்றுந் தாங்கி மால்கொடு தொடர வெங்கோன்
பொன்னடிக் கமலஞ் சேப்பப புனிதமா மறுகிற் போனான்.

(எஅ)

சில்லிடை வீணை நாதஞ் செய்திடு மல்தே யன்றிச்
சில்லிடை மறைகள் பாடுநு சில்லிடைச் சிவநூ லோதுஞ்
சில்லிடைத் தன்மெய் காட்டிஞ் சில்லிடை யையங் கேட்குநு
சில்லிடை யன்பர் போற்றன் சீர்த்தியைய் புகழ்ந்து செலலும்.

(எசு)

தேமலர்க் கமலை யன்ன தெரிவையர் தொழுங்கா லீசன்
மாமலர்த் தான்மே லிட்ட மலர்களு மன்னர் சிந்துந்
தூமலர்த் தொடையுஞ் சங்குந் துலங்குபொற கலனுங் காமன்
பூமலர்த் தொடையு மீண்டப பொலிந்ததப புனித வீதி.

(அ0)

ஊனுலா முயிர்கட் கெல்லா முணர்வுட னுயிராய் நின்றோன்
வானுலாம் பலிக்கு வந்த வடிவினை கிணக்கின் மாயோன்
ருனுமா லாகி யின்னுந் தளர்வுறு மென்ற லம்மா
வேனையோர் செய்கை தன்னை யினைததென வியம்ப லாமோ.

(அக)

செந்திரு வனைய மேனிச் சீறடிக் கருங்கட் செவ்வாய்ப்
பைந்தொடி மகளிர் கற்பாம் பரவைகண் மதிகுரு மெண்ணின்
மந்தரம் போன்ற னெங்கோன் மற்றவர்க் கெல்லாம் வெவ்வே
றிந்திர ஞால மென்ன வெவ்வேயி லுருக்கொண் டெய்தி.

(அஉ)

நீண்டவர் நிகமப புக்க நிமலன்மே லார்வம் வைத்துக
காண்டரு மாதர் யாருங் கருவுறு நிலைய ராகி
மாண்டரு வயாவு மற்றோர் வருத்தமு மின்றி யாங்கே
யாண்டகை மகார்க ளாக வாழெண்ணு யிரரைப பெற்றார்

(அங)

எந்தைபால் விழைவு செய்தாங் கிமைப்பினின் மடவா நீன்ற
மைந்தர்கள் யாரு மையன் மலாடி முன்னாத தாழ்ந்து
புந்திகொ ளன்பி னின்று போற்றிட வனைய வீவிர்
நந்தமை யுன்னி யீண்டு நற்றவத் திருத்தி ரென்றான்

(அச)

நெட்டிருஞ் சடில மீது நிலவினை முடித்த வண்ணல்
கட்டுரை செய்தல் கேளாக் கைதொழுஉ விடைபெற் றேகி
யுட்டெளி வெய்தி நோற்றாந் கொருசிறை யிருந்தார் நாற்பா
ண்டென பத்து னுற்றி னெண்ணொகை முனிவர் யாரும.

(அதி)

சேயென வந்தோர் நோற்பச் சென்றுழித தெரிவை மாரா
மாயிரும் பரவை நீத்த மால்கொடு தொடர்ந்து செல்லப்
போயின னென்ப மன்னோ புரியிகந் தரிமுன் னீந்த
வாயிரம் கமலம் கொண்டோ ரரழியை யளிக்க வல்லோன். (௮௬)

போதலு மதனை நோக்கிப் பொறறொடி யாகி நின்ற
சீதர நமலன் தன்பாற் சேறலுந் தொடர்ந்து பின்னா
மாதவா யாரும் போர்தார மறதத னியலபு நோக்கி
னேதமில் கங்கை பாலம் யமுனையைக் கமிதத தன்றே. (௮௭)

மெல்லியல் வடிவ மாகி மேயினோன் தன்பால் வீழ்ந்து
செல்லுறு முனிவ ராற்றத் தீவினை புரிந்த நீரா
ல்லுறழ் மிடற்றுட் புததே ளவர்க்கெலாந் தனதா யுள்ள
தொல்லுரு மறைத்து வேறோர் வடிவொடு தோன்றி நின்றான். (௮௮)

மடல்தையாய் வந்த மாலோன் மணிமிடற் றிறைவன் தன்பா
லடைந்திட முனிவர் தத்த மரிவையா தம்மை நோக்குத்
தொடர்ந்தன ரிவரு நம்போற் றோற்றனர் கலையு நாணுங்
கடந்தன ரிவனைக் கண்டு காதலித் தார்கொ லென்றா (௮௯)

மோனமா நெறியி னோற்கு முனிவரர் முருந்தன் தன்பா
லானமால் சிறிது நீங்கி யருங்குலப் பன்னி மாக
ளீனமா நிலையை நோக்கி யின்னலுற் றிரங்கி யேங்க
மானமேல கொணமி வீடா மனனுயி ரோடு நின்றார். (௯௦)

பொன்னுலா மலகு லாளிப் பொறறொடி யொருததி யெம்பான்
மன்னியே தவததைச் சிந்தி மாலசெய்தா னொருவன் வந்து
பன்னிமார் கறபை வீட்டிப் படுத்தினன் மோக மந்தோ
வென்னமா யங்கொ லீதென் மெண்ணினா யாரு மீண்டி. (௯௧)

எண்ணிய முனிவர் தேறி யியம்புவார் கயிலை வைகுங்
கண்ணுத லாகு மின்னோர் கற்பினை யுடைத்தான யாமுன்
பண்ணிய தவததை வீட்டப் பைந்தொடி யாகி வந்தோன்
மண்ணுல கனைத்து முண்ட மாயவன் போலு மன்றே. (௯௨)

நந்தவர் தன்னை வீட்ட நாரணன் றானே நம்பால்
வந்தன னன்றா லீசன் பணியினான் மாயை செய்தா
னிந்திரா கேளவன் செய்து தென்கொலோ வெமது நோன்பு
சிந்தினு நன்றா லின்னுந் தீரவுநோந் தியறறு கின்றோம். (௯௩)

அங்கையிற் கபாலொன் றேந்தி யையமேற் றிடுவான் போலச
சங்கரன் வந்து மறறித் தாருகா வனத்தின மேவு
மங்கையர் கற்புச சிந்தும் வசையுணாக கொழிவு முண்டோ
செங்கதிர் மதியரு செலலுந் திசையெலாம் பரவு மனமே. (௯௪)

தானொரு வேட்டங் கொண்டுந் தண்ணு வலங்கற் சென்னி
வானவன் தன்னை விட்டு மற்றிவை யனைததுஞ் செய்தோன்
காணுறு கடுக்கை வேய்ந்த கண்ணுத லேகொ லென்றே
யானவெங் கணலுஞ் சீற்ற வன்னியுங் கிளர நின்றார் (௯௫)

கின்றிடு முனிவர் யாரு நெருப்பெழு விழித்துச் செம்பொற்
குன்றுமழ முலையி னூர்தங் குழுவினைக் கூவி யார்பின்
சென்றிடு கின்றீர் கற்பின் செய்கைய திகந்தீ ரிங்ஙன்
பொன்றுத லழகி தன்றேற் போமினும் புரியி னென்றார். (கூசு)

இத்திற மாதர் கேளா வீங்கிவர் தம்மைக் கண்டோர்
முத்தரா யுறுவ தன்றி முடிவரோ முனிவர் தாமும்
பித்தாகொ லென்றே யன்னான் பிறங்குரு வினையுட் கொண்டு
சித்தன தருளான் மீண்டு நீணக ரிருக்கை புக்கார். (கூஎ)

நீணகர் புகுந்த பின்னர் நேரிழை மகலே வாகித்
தாணுவி னயலி னின்ற தண்டிள வலங்கற் புத்தே
ளாணுவி னுருவு கொண்டா னருளினு லீனைய தன்மை
காணிய விரிஞ்ச னாதிக்க கடவுளா யாரும் வந்தார். (கூஅ)

கடவுளர் யாரும் வந்த காலையி லங்க ணின்ற
முடிவறு முதல்வன் மன்னை முனிவொடு நோக்கி யீண்டு
கொடியதோர் வேள்வி யாற்றிக் கொல்லுது மிவனை யென்னு
மடமைகொண் முனிவர் சூழ்ந்து மற்றொர்தீ மகத்தைச் செய்தார். (கூக)

எள்ளுதற் குரிய வேள்வி யெரியத னிடையே யாரு
முள்ளுதற் கரிய தோற்றத் துருமிடிக் குரல பேழ்வாய்த்
தள்ளுதற் கரிய சீற்றத் தழல்விழித் தறுகட் செங்கால்
வள்ளுகிப் புலியொன் மம்மா வல்லையி னெழுந்த தன்றே. (கூ0)

எழுதரு புலியை நோக்கி யீசனை முடித்தி யென்றே
தொழுதனா விடுபப வாங்கே துண்ணென வருத லோடு
மழல்விழிப் பரம நோர்போ யங்கையா லுரிதது மறமவ்
வுழுவையந் தோலை முன்ன முடித்தனன் றானே யொப்ப. (கூக)

இங்கிது போய பின்றை யிறுதிசெய் கணிசசி யொன்று
செங்கன லிடையிற் றோன்றித் தீயவர் விடுப்ப வேகிச்
சங்கரன் மனது முன்னஞ் சார்தலு மதனைப் பற்றி
யங்கையி லேந்தி நீரும் மடுபடை யாதி யென்றான். (கூஉ)

பின்னுற வொருமா னங்கட் பிறந்தது முனிவ ரெல்லா
மன்னதை யரன்பா லுய்ப்ப வந்தரத் தெழுந்து பாய்ந்து
தன்னெடுங் குரலால் வல்லே சராசரம் வீட்டிச் செல்ல
முன்னவ னுயிர்க ளற்றான் முடிவுறு தருட்கண் வைத்தான். (கூஈ)

மற்றதன் பின்றை யெந்தை மான்பினை யதனை நோக்கித்
தெற்றென விளித்து நந்தஞ் செவியினுக் கணித்தாய் மேவி
சிற்றலுங் கூவு கென்றே நீடருள் செய்து வாமப்
பொற்றடங் கையிற் பற்றிப் பொருக்கென வேந்தி கின்றான். (கூச)

ஏந்திய பின்னர் வேள்வி யெரியழற் கிடையே யெண்ணில்
பாந்தளங் கெழுந்து தீயோர் பணியினுற் சிறந்த தோடும
போந்தன வவறவை மாயோன் புள்ளினுக் கஞ்சிக் தன்பாற்
சேர்ந்திடு பணிக ளோடுஞ் செவவிதற் புனைந்தா னென்கோன். (கூ0)

பணியெலாம் பணிய தாகிப் பரனிடைத் திகழப் பின்ன
ரணிகெழு கனவி னுபப ணசனிக ளெழுந்தா லென்னக்
கணிதயில பூத வெள்ளம் கதுமென வெழுது நீவிர்
மணிகளா மிடற்றோன் வன்மை மாற்றுதி ரென்றே யுய்ததார. (க௦௬)

ஆரிட ரேவல் போற்றி யண்டமுந் துளங்க வார்த்துச்
சாரதா வருத லோடுஞ் சங்கர னவரை நோக்கி
நீரெமை யகனறி டாது கிற்றலுந் துணை யாகிச்
சேருதி ரென்ற னுற்றோர் தீவினை தீர்க்க வல்லான். (க௦௭)

ஆற்றல்சேர் பூதர் யாரு மாதியீ துரைப்ப வன்னை
போற்றியே தானை யாகிப் புடையுற கிற்ற லோடுஞ்
சேற்றமா முனிவா வேள்வித் தீயில்வெண் டலைதா னென்று
தோற்றியே யுலகம் யாவுந் தொலையநக் கெழுந்த தன்றே. (க௦௮)

நக்கெழு சிரத்தை யன்னோர் நாதன்மேல விடுத்த லோடு
மககண மனுக் வற்று லகிலம் திறவா வண்ண
முக்கண னருள்செய தந்த முண்டமுண் டகக்கை பற்றிச்
செக்கரஞ் சடைமேற் கொண்டின் செயலினைப் புரிதி யென்றான். (க௦௯)

அறுகுறை முடிமேற் கொண்ட வமலனை நோக்கி நோக்கி
உறுகிய முனிவா தததம் வாய்மைமர் திரங்க னோவி
யிறுதிசெய் திடுதி ரென்ன வினையவை துடியொன் றாகிச்
செறிதரு புவனம் யாவுஞ் செவிடுற வொலித்த தன்றே. (க௧௦)

பொருவருந் துடியி னேதை பொம்மெனக் கேட்ட லோடுந்
தரணியின் வானி னுள்ள சராசரம் யாவு மீச
னருளினால் வீடிற் றில்லை யசனியி னார்ப்புக் கேட்ட
வுரகாதக் குலங்க ளென்ன வொய்யென மயங்கிற் றன்றே. (க௧௧)

அததுடி யார்த்துச் செவவே யமலன்முன் னணுக மற்றைக்
கைத்தல மதனிற பற்றிக் கறங்குதி கன்னத தென்று
வித்தக மரபில் யாரும் வியப்புற வேந்தி கின்ற
னித்திறம் யாரே செய்வா ரென்றனர் முனிவ ரெல்லாம். (க௧௨)

இனையது கண்டு பின்னு மிறுதிசெய் யிறைவற் கின்ற
லனையதென் றறித தேற்றா ரடுசினம் கடவத் தொல்லுழ்
வினையது வினைவாற் பின்னும் வேள்வியை வியமற னுற்றார்
முனிவரர் கனற்க ணையோர் முயலக னெழுந்த தன்றே. (க௧௩)

முயலகன் றன்னை நோக்கி முகமனுஞ் சொற்றுத் தங்கள்
செயலகன் றிருந்த வேள்வித் தீயையும் விளித்து நந்த
மியலகன் றிடவே செய்த விசனை முடித்தி ரென்றே
மயலகன றிலாதா ரூய்ப்ப வல்விரைந் தனைந்த வம்மா. (க௧௪)

வன்னியந் தேவு முட்க வந்திடு கனலை யார்க்கு
முன்னவ னெருகை யேந்தி முயலகன் றன்னை மெல்லத்
தன்னடி யதனூல வீழத் தள்ளியக் கமலத தானை
வென்னிடை யருளா லுன்றி விண்ணவா போற்ற நின்றுன். (க௧௫)

நிற்றலு மதனைத் தீயோர் நெருப்பெழு விழியா வின்னு
முறமனன் பரம னந்தோ வுஞற்றியா முய்த்த வெல்லா
மிற்றன கொல்லோ வென்றே பிரங்கியே யெண்ணில் சாபஞ்
சொற்றன ருலக மெல்லார் தொலைப்பவன் றெலைய வென்றே. (ககக)

சங்கையின் முனிவர் யாருஞ் சாற்றிய சாபம் யாவு
மெங்கடம் பெருமான் முன்னு மெய்திய தில்லை யன்றே
ரங்கவன் தன்பா லுய்க்கு மளவையி லிறுதி நாளிற்
பொங்கெரி யதன்மேற செலலும் பூனைபோன் மாய்ந்த வன்றே. (கக௭)

சாபமும் பயனின் ருகத் தவததர்கள் யாருங் கொண்ட
தோப்பு நீங்கி யாறறல சூறைந்தொரு செயலு மின்றிச்
சோபமு நாணுங் கொண்டு துளங்கியே தொலைவி லாத
பாபமும் பழியும் பூண்டு படிக்கொரு பொறையாய் நின்றார். (கக௮)

ஏற்றமின் முனிவர் தங்க ளேழைமை தனையென் னென்று
சாற்றுது மிறுதி யில்லாத் தாணுவை முடிப்பான் வேள்வி
யாற்றினா பலவு முய்த்தா ரறைந்தனர் சாப மற்றான்
மாற்றிட வற்றே தங்கள வன்மையு மிழந்தார் மாதோ. (கக௯)

கடுக்கையு நதியும் பாம்புங் கலைமதிக் கொழுந்துஞ் சென்னி
முடித்தவன் பதத்தி லூன்று முயலகன் மெல்ல மெல்ல
வெடுத்தெடுத்த தசைதத லோடு மேதுவங் கதனை நோக்கி
நடித்தன னென்று நீங்கா நடம்புரி கின்ற தேபோல். (க௨௦)

ஆண்டவ ணிமையா முக்க ணாதிநா யகனஞ் ஞான்று
தாண்டவம் புரித லோடுஞ் சகமெலார் துளங்கிற் றங்க
ணீண்டிய வுயிராக ளச்சுற் றிரங்கிய நடுக்க மெய்தி
விண்டனர் வேளாவி செய்து வினையினை யீட்டிம் வெய்யோர். (க௨௧)

நஞ்சணி கண்டத தெந்நை நடநவில் செய்கை தன்னைக்
கஞ்சனு மாழி யானுங் கண்டிகண் களித்துப் போற்றி
நெஞ்சக மகிழ்ந்து பாங்கர் கின்றனா மகவான் றன்றே
டெஞ்சிய வமரா யாரு மிறைஞ்சுவா போல வீழ்ந்தார். (க௨௨)

அருளொடு கிருத்தஞ் செய்யு மண்ணலிப் புவனம் யாவும்
வெருவுறு செயலும் வீழும் விண்ணவ ரயர்வு நோக்கித்
திருநட மொழிநது நிறபத தேவருந் தேவர் கோனும்
பரிவுட னெழுந்து நீன்று கைதொழுடப பாங்க ருற்றார். (க௨௩)

மாதொர்பா கத்தோன் றன்னை மதித்திடா முனிவர்க் கெல்லாம்
போதமே யருள லோடும் பொருக்கென வெழுந்து பொல்லா
வேதமே யியற்று கின்ற வெமபெரும் பிழைகள் யாவு
நாதநீ பொறுத்தி யென்று நடநவில் கழன்முன் வீழ்ந்தார். (க௨௪)

பொறுத்தியெம் பிழையை யென்றே போற்றிசெய் முனிவர் தங்க
டிறத்தினை நோக்கி நந்தஞ் செந்நெறி யொழுக்கித் தீய
மறத்தினை யகற்றி மேலை மாதவம் புரிதி ரென்று
கிறத்தின னடையா தார்த்து நீடருள புரியி கித்தன். (க௨௫)

முனிவரை கிறுவியங்கண் முக்கணன் மீண்டு வெள்ளிப்
பனிவரை யேகி மாலும் பங்கயத தவனும் வாறே
ரனைவருந் தத்தம் பாலி லடைந்திட வருளி யம்பொற
புணியிழை யுமையி னேடும் பொருந்திவீர் திருந்தா னன்றே. (கஉ௯)

உரித்திடு முழுவை வன்றே லுரிமுத லுள்ள வெல்லார்
தரித்தது மெங்க ணாதன் ருருகா வனத்தி லன்று
கிருத்தம் தியற்றி நின்ற நீரமையும் பிறவு மெல்லாம்
விரித்திவ ணுரைத்தாங் கேட்டி மேலது மியம்பு கின்றும். (கஉ௯)

வேறு.

துங்க மால்கரி யாக்கையி னுலகெலாந் தொலைக்கும்
வெங்க யாசுர னென்பவன் மேருவின் மிசைபோய்ப்
பங்க யாசனற் போற்றிசெய் தருந்தவம் பயில
வங்க ணுடியே தோன்றின னுலகெலா மளித்தோன். (கஉ௮)

வேண்டு கின்றதென் மொழிகென நான்முகன் விளம்ப
வாண்டு நோற்றிடுங் கயாசுர னென்றனக் கடிக்கேண்
மாண்டி டாதபே ராயுளு மாறறனும் வயமு
மீண்டு நல்குதி யென்றலு நகைத்திவை யிசைப்பான். (கஉ௯)

இந்த வண்ணநீ வேண்டிய தளித்தன மிகவி
லந்தி வண்ணனேர் சென்றிடல் சேறியே லந்நாட்
சிந்து மிவ்வரங் கடைப்பிடி யீதெனச் செப்பி
யுந்தி வந்தவன் போயினன் மனதுபே ருலகில. (கஉ௦)

அன்ன காலையிற் கயாசுர னென்பவ னயனசொ
லுன்னி யீசன்மேற போகல மொழிந்தவா தர்பாற
றுன்னி வெஞ்சம ராற்றியெவ வுலகமுந் தொலைத்தே
யின்ன லேபுரிந் திருத்ததுமென் றுன்னியே யெழுந்தான். (கஉ௧)

எழுதல் கொண்டிடு மவுணாகோ னமராக்கா யாருங்
குழுமி யேயமர் வான்பதந் தொறுந்தொறுங் குறுகி
வழுவி யேயவர் முரிந்திடப் பொருதுமற மவரூா
முழுது மட்டுமா சவர்க்கமே லேகினன் முனிவால். (கஉ௨)

போகி யோடம ராற்றியே யன்னவன் புறந்தந்
தேக வேதூரந் துயர்த்திடு நான்மருப் பியானைத்
தோகை வானுதி பற்றியே பன்முறை சலவி
மாக யாசுர னேச்சினன் மகபதி மயங்க. (கஉ௩)

பின்ன ரன்னதோர் பொன்னக ரழித்தனை பெயர்ந்து
துன்னு மெண்டிசைக் காவலர் தமையெலாந் தூர்து
தன்னி னங்கலா மவுணர்க டம்மையுஞ் சாடி
வன்னி யஞ்சிகை யரக்கர்தங் குழுவையு மாய்ததான். (கஉ௪)

மஞ்ச நேர்தரு கயாசுரன் புவிமிசை வைகி
வெஞ்சி னங்கொடே மக்கடந் தொகையெலாம் வீட்டி
நஞ்ச மாமெனத் திரிதலு நாடிநற மவாக
ளஞ்சி யோடியே யரனமா காசியை யடைந்தார். (கஉ௫)

அருந்த வத்தீர்க ளடைதலுங் கயாகுர னவரைத்
தூர்த்து காசியிற் சென்றிட வனையவா துளங்கித்
திருந்து மந்நகர் வாணர்தங் கிளையொடுஞ் செறிந்து
விரைந்து போய்மணி கன்னிகை புகுந்தனர் வெருவி. (கநக)

இனிது வித்திய தம்பய ஸீவதே யென்னத்
தனது மந்திர முடிபவர் செவியிடைச் சாற்றிப்
புனித மாயதன் னுருத்திர வடிவருள் புரியு
மனக நாயகற் பணிந்துகின் றின்னவா றறைவார். (கந௭)

வெய்ய தந்தியாய் வந்தொரு தானவன் விரைவில்
வைய கத்தையட் டெம்மையும் கொல்லிய வருவா
னைய நின்னதா ளரணமென் றடைந்தன மடியே
முய்ய வேயருள் புரியெனப் போற்றியே யுறலும். (கந௮)

அகில நாயகன் மந்திரத் தப்பரி சனாக
டொகையி னோடுபோ யரணமென் றடைதரு தொடர்பை.
முகிலே நேருருக் கயாகுரன் காணுரு முனியா
விகலி யேமணி கன்னிகை வாயில்வந் திறுத்தான். (கந௯)

வாயில் வந்திறுத் துருமெனத் தெழித்தலு மதித்துக்
கோயி லெய்திய சனமெலா முளங்குலை குலையா
வாய கண்ணுத னிமலனைத் தழீஇமயக் கடையத்
திய னன்னது நாடியு மடும்வகை செறுத்தான். (கச௦)

செறுத்து மற்றவன் செல்லுழித் தேவர்க ளுய்யக்
கறுத்த கந்தரத் தண்ணலாங் கத்திறங் கண்டு
குறித்தெ லாமடு முக்கிர வடிவினைக் கொண்டு
கிறுத்து மண்டமே லுச்சியின் முடிதொட கிமிர்ந்தான். (கச௧)

விண்ணு லாவிய வமரரு முனிவரும் விழித்துக்
கண்ணி னாடரி தெனவிழி பொத்தினர் கவல
வண்ண லாயிர கோடியா தவர்திரண் டதுபோ
லெண்ணி லாதபே ரொளியொடு தோன்றின னெங்கோன். (கச௨)

உக்கி ரப்பொரு வடிவுகொண் டெம்பிரா னொருகா
னக்கு மெல்லென வுரப்பலு நடுங்கின வகில
மக்கொ டுந்தொனி யொழிந்தில துகம்பல வயனு
மிக்க தேவரு மவ்வொலி கேட்டலும் வெருண்டார். (கச௩)

சொற்ற வித்திற முக்கிர வடிவொடுந் தோன்றிக்
கொற்ற மால்கரி யவுணன்முன் னெம்பிரான் குறுக
மற்றி வன்சிவ னாமெனத் தேறியு மலைவா
ஹற்று நின்மன னயர்த்தனன் மலரய னுரையே. (கச௪)

மதித்து வேழமார் தானவ னெதிர்தலும் வடவை
யுதித்த வன்னியு மச்சுற வெரிவிழித் தொருதன்
கதித்த தாள்கொடு தள்ளவே கயாகுரன் கவிழ்ந்து
பதைத்து வீழ்தலு மிதித்தனன் சிரத்தையோர் பதத்தால். (கச௫)

ஒருப தத்தினைக் கவானுறுத் திருகரத் துகிரால்
வெரிநி டைப்பினர் திரிரு தாள்புடை மேவக்
குருதி கக்கியே யோலிட வவுணர்தம் குலத்துக்
கரியு ரிததனன் கண்டின் மம்மையுந் கலங்க.

(கசக)

கார்த்த சிந்தரத் தவுணர்கோன் விளிந்திடக் கரத்தா
லீர்த்த தோலினை யீர்த்தது முலகுயிர யாவுந்
தீர்த்தன் மேனிகொள் பேரொளி நோக்கியே தியங்கிப்
பார்த்த கண்ணெலாந் கதிரிழந் தலமரப் பதைத்த.

(கசஎ)

ஆளு நாயக னஃதறிந் துயிர்தொகை யனைததும்
வாளி லாதுகண் ணயர்வது மாற்றுதன் மதித்து
நீளி ருங்கரி யுரித்திட மதளினை கிமலன்
ரோளின் மேற்கொடு போர்த்தன னருள்புரி தொடர்பால்.

(கசஅ)

ஐயன் மிக்கதன் கதிரினைக் குருதிநீ ராறுத
மையல் யானைவன் ரோலைமேற் கொண்டனன் மறைத்தான்
செய்ய கோளொடு கரியகோ ளிருவருஞ் செறிந்து
வெய்ய பானுவி னடுவுறக் கவாந்துமே வியபோல்.

(கசக)

மிகவு மெம்பிரான் மன்சுடர் மாற்றிமெய் துநு
மகில மேலவர் விழிக்கெலாந் தொல்கதிரருளித
தகவி லச்சமு மகற்றியே காத்தனன் மனக்கு
கிகரு மேலுமின் றுகியே யமர்தரு கிமலன்.

(கச௦)

அந்த வேலையி லமரர்போற் றிசைத்தன ரதுகேட்.
டெந்தை மாமணி கன்னிகை யாலயத் தேக
முந்து தந்திமா லவுணற்கு வெருவிமொய்ம் பிழந்து
சிந்தை மான்றுவிழ் பரிசனர் யாவருந் தெளிந்தார்.

(கச௧)

செறிவு போகிய சனத்தினோ ரெழுந்தருட் டுறத்தார்
கனற்கொள் காலினுன் குருதியென பொருதசை காணு
விறைவ னேயவன் மன்னையட் டானென வெண்ணி
யறையு நேமிபோ லாடினர் பாடின ரார்த்தார்.

(கச௨)

காசி வாணரு முனிவரும் பணிந்தனர் கழல்கள்
பூசை யாற்றவும் புரிவித்து வழுத்தியே போன
ரீசன் வேழவன் ரோல்புனை பேரரு ளிதுகாண்
பேசு வாமினி யயன்சிர மேந்திய பெற்றி.

(கச௩)

வேறு.

முன்னமோர் வைகன் மாலு முண்டகத் தயனு மாகப்
பொன்னின்மால் வரையி னுசசிப பொலங்குவ டொன்றி னும்பர்
மன்னுழி முனிவர் தேவர் வரம்பிலோர் வந்தன் னொரச்
சென்னியால் வணக்கஞ் செய்து செங்கரந் குவித்துச்சொல்வார்.

(கச௪)

மூவரின் முதலா னோரு முதலிடை முடிவு மில்லாத்
தேவரு மெவையு நலகுஞ் செல்வரும் பரமே லாகி
யோவரும் புவனத் துள்ள வுயிர்க்குயி ராய்கின் ரோரு
மேவரெந் சநுக்கு வல்லே யிருவரு மிசைத்தி ரென்றார்.

(கச௫)

என்றுரைத் திடலும் வேதா வெம்பிரான் பிணித்த மாயை
தன்மலைப் படலால் யானத் தலைமையாம் பிரமமூரக
நன்றிதைத் தெளிதி ரென்ன நாரணன் றுனு மற்றா
யுன்றனைத் தந்த யானே யுயர்தரும் பிரம மென்றான்.

(கடுக)

இருவரு மிளைய பேசி யெண்ணிலா வைகல் யாரும்
வெருவரு நிலைய தாக வெய்துயிர்த் தழன்று மாறாய்ப்
பொருவரு தருக்கஞ் செய்யப் போயினர் முனிவர் தேவ
ரொருவரு மின்றி நம்மா லுற்றதிப் பெற்றி யென்றே.

(கடுஎ)

போதலு மனையர் பின்னும் பூசல்செய் திட்ட காலை
வேதமுங் குடிலை தானும் வேறுவே றுருக்கொண் டெய்தி
வாதம தியற்ற லென்று மன்னுயிர்க் குவிரா யார்க்குந்
தாதையாஞ் சிவனே வாய்மைத் தற்பர னென்ற வன்றே.

(கடுஅ)

பண்டவ ருணர்ந்த வேதப் பனுவலுங் குடிலை வாக்குங்
கொண்டிலர் விலக்கிப் பின்னுங் கொடியவெம் பூசல் செய்யக்
கண்டிமற ததனை பன்னோர் கடுமுரண் டொலைக்கு மாறு
கொண்டனன் கருணை யார்க்குங் குறித்தருள் கூரும் பெம்மான்.

(கடுக)

அடிமுடி யிலாத வள்ள லமலமா மொளியாய் விண்ணி
னடுவுற வந்து தோன்ற நாரணன் றுனும் வேதக்
கடவுளுஞ் சிவனு மென்று கருதிலர் யாதோ விர்தச்
சுடரென மருண்டார் மாயச் சூழ்ச்சியி னீங்க லாதா.

(கக0)

இயலது தெரிந்து சோதி யிடையதா யெம்மை யாளக்
காலிலை யுமையா னோடு கலந்துவீற் றிருக்குங் கோலச்
செயல்கொடு பரம னண்ணச் சிவனெனச் சிந்தை தேற்றிப்
புயலுறழ் மேனிப் புததேள் பொருக்கென வெழுந்து தாழ்ந்தான்.

(ககக)

மாயையோர் சிறிதுந் தீரா மலரய னமது தந்தை
யாயவன் போந்தா னென்ன வச்சுத மூாததி யேபோ
னையமோ டெழுந்து தாழா னெடியதன் னுச்சிச் சென்னித
தியதோர் வாயான் மேலாஞ் சிவனையு மிகழ்த லுற்றான்.

(ககஉ)

முண்டக மிருந்த வைந்து முகத்தவன் முதல்வன் றோற்றங்
கண்டன னிகழ வந்தக் கருணையங் கடலுஞ் சீற்றங்
கொண்டிலன் சிறிது மறமே கொண்டன னென்னி னெல்லா
வண்டமு முயிரும் பின்னு மழிவுறு திருக்கு மோதான்.

(ககஉ)

எகினம துயர்த்த வண்ண விரும்பவந் தொலைப்ப வேனைப்
பகவர்த மகந்தை மாற்றப் பண்ணவர் மதர்ப்புச் சிந்த
மிகுபெருங் கருணை தன்னால் வேதநா யகனுள் எத்து
மகிழ்வொடு புரிந்தா னென்ப வயிரவக் கடவு டன்னை.

(ககச)

நீலுறு சுடரின் மெய்யு னெகிழிக ளரற்றுந் தாளு
மாலம துயிர்க்குஞ் செங்கே ழாவவெற் றரையுஞ் சென்னி
மாலிக ளநந்த கோடி வயின்வயின் பெயரு மார்புஞ்
சூலமும் பரசு நாணுந் துடியுமேந் தியபொற் றோளும்.

(ககஇ)

முக்கணுந் திங்க ளேபோன் முளைத்தவா ளெயிறும் வன்னிச்
செக்கரஞ் சடையின் சீஞஞ் செயிர்கெழு நகையு மாக
வுக்கிர வடிவு கொண்டாந் குதித்திடு வடுகன் றன்னை
மைக்கிளர் கண்டத் தெந்நை நோக்கியே வகுத்துச் சொல்வான். (௧௯௬)

திசுழந்தநஞ் சிறுவ னாகுஞ் செங்கம லத்தோன் சென்னி
யிகழந்தது நம்மை யுச்சி யிருந்ததே யதனை வல்லே
யகழந்தனை கரத்தி லேந்தி யவனுயிர் நல்கித் தம்மை
புகழ்ந்திடு முனிவர் தேவர் புரந்தொறும் போதி யன்றே. (௧௯௭)

போந்தனை யணையர் தங்கள் புலவுடற் சோரி தானே
வாய்ந்ததோ ரைய மாக வாங்குதி வாங்கும் வேலை
வீர்தவர் தமக்கு மீட்டும் வியனுயி ருதவி யன்றே
ராய்ந்திடு மகந்தை மாற்றி யண்டமே லடைதி யம்மா. (௧௯௮)

முன்புடைத தாகு மண்ட முகமிகோய் பதத்தின் மன்னி
மன்பதைக் குலங்கள் யாவும் வானவர் தொகையும் யாண்டிந்
துன்பறக் காததி யென்று தூயநல லருளை நல்கி
யன்புடைக் கடலா மெங்கோ னமலமாஞ் சோதி புக்கான். (௧௯௯)

ஆதியங் கடவு ளங்க ணடைதலு மமல மாகுஞ்
சோதியு மணையர் காணாத தோற்றம தாக மாயோ
னீதெலார் தெரிந்து நிறை வியறகையன் மென்ன முக்க
ணதனை யிறைஞ்சி வல்லே நடந்துதன் பதியிற் புக்கான். (௨௦௦)

அளந்துமண் கொண்ட மாய னககை ரடைத லோடுங்
கிளர்ந்தெழு காரி வேதாக் கேழ்கிள ருச்சிச் சென்னி
களைந்துதன னகததா லேந்தக் காலுறு குருதி நீத்தம்
வளைந்து புனியைத் துஞ்சி மலரவன் றுனும் வீழ்ந்தான். (௨௦௧)

சோரிநீர் நீத்த மாகித் துண்ணென வுலகங் கொண்டு
மேருமால் வரையைச் சூழ வெய்யதன் னுதற்கட் டியாற்
சேரவே வறப்பித் தந்தச் செங்கம லத்தி னுனுக்
காருயிர் நல்க லோடு மவனுணர்ந் தெழுந்தா னன்றே. (௨௦௨)

வேறு.

துயிலு ணர்ந்தவ ராமெனத் தொல்லையிற்
பயிலு நல்லுணர் வெய்தலும் பங்கயன்
வயிர வன்மன் மலரடி மீமிசை
யியலு மன்பொ டிறைஞ்சி யுரைசெய்வான். (௨௦௩)

நெற்றி யங்க ணிமலற் கியான்செயுந்
குற்ற முண்டு குணிப்பில வன்னதாற்
பெற்று ளேனிப பெரும்பழி யீங்கினிச்
செறற மேதூர் திருவுளங் கொள்ளலை. (௨௦௪)

இன்மை யாக விமைப்பி னுலகமும்
வன்மை கொண்ட வடுககின் னாரந்
ணன்மை யாற்றொல்லை நல்லுணர் வெய்தினன்
புன்மை யாவும் பொறுத்திடல் வேண்டிமால். (௨௦௫)

தீய தான சிறியவிச் சென்னியுந்
தூய தாகத் தொழும்பினன் கண்டுழி
மாயை தீர மலர்க்கையிற் கோடிநீ
மேய சூல வியன்படை யென்னவே. (க௯௯)

என்ன வித்தகை பன்னி யிறைஞ்சலுஞ்
சென்னி நான்குடைத் தேவனை நோக்கியே
யன்ன தாகவென் றைய னருளியே
பொன்னின் மால்வரை நீங்கினன் போயினான். (க௯௮)

கால வேகன் கனன்முகன் சோமக
சூல கால னதிபல னாதியாச்
சரல நீடிய சாரதர் தானையை
நீல மேனி நிமல னுதவினான். (க௯௯)

எண்ணி லாவக் கணங்கொள டெம்பிரா
னண்ணி யொல்லை நவையுறு மாதவர்
மண்ணின் மேய வனந்தொழும் வானவர்
விண்ணி னெல்லை தொறுமவிரைந் தேகினான். (க௯௯)

மெய்யி னூறும் வியன்குரு திப்புன
லை மாக்கொண் டணையர்த மாளிக
ஞாய்ய வேபின் னுதவி யுளமெலார்
துய்ய வாக்கினன் றொல்லரு ளாழியான். (க௯௦)

வடிக வண்ணலவ் வானவ னுரெலாங்
கடிதி னீங்கிக் கருமத்தை நீங்குரு
நெடிய மாலுறை நீள்புரம் போயினான்
முடிகி யேகினர் முன்கண் நாதோ. (க௯௧)

ஆந்த மில்கண் மானவர் யாவரு
முந்தி யேக முதற்பெரு வாயிலோன்
றந்தி ரத்தலை வன்றித் தானரோ
நந்து மாழியு நாரணன் போலுளான். (க௯௨)

கால வேகனை யாதிக் கணத்தவ
ரால மென்ன வவனெங் போர்செய
மேலை யோனங்கு மேனி யவனுடல்
சூல மேற்கொந்தித் துண்ணென வேகினான். (க௯௩)

வேறு.

நிலமக ளொருபுடை நிறங்கொள் பங்கய
மலர்மக ளொருபுடை மருவப் பஃறலை
சூலவிய பணியின்மேற் கொண்டன் மேனியான்
றலைமையொ டிறைதரு தான நண்ணினான். (க௯௪)

நிணங்கிளர் முத்தலை நெடிய வேலிறை
கணங்கனி னிரையொடு கடிது செல்லமா
லணங்கின ரோடெழா வையன் றுண்மிறை
வணங்கின் றெந்தைநீ வந்த தென்னென்றான். (க௯௫)

என்றலுங் கண்ணுத லிறைவன் யாமிவட்
சென்றது பலிக்குநின் றிருந்து சென்னியி
லொன்றிய குருதியே யுதவு வாயென
நன்மென நாரண னவின்று போற்றியே.

(கஅக)

தன்னுத லதனிடைத் தனது செங்கையி
னன்னகத் தாலொரு நாடி வாங்கியே
யன்னதொர் பொழுதினி லரியுய்த் தானரோ
துன்னிய குருதிநீர் சூலி யேற்பவே.

(கஅஎ)

வீண்டிடு சோரியின் வெள்ளம் வெம்பணி
பூண்டதொர் கண்ணுதல் பொலங்கைச் சென்னிமே
லாண்டொரு னாறுநா றவதி யுய்த்தலு
மாண்டது வேறொரு மயக்கம் வந்ததே.

(கஅஅ)

பாதியு நிறைந்தது மில்லை பாணியின்
மீதுறு பலிக்கலன் மிக்க வன்மைபோய்ச்
சீதரன் சோர்தலுந் திருவு ஞாலமுங்
காதல னிலைமையைக் கண்டி ரங்கினார்.

(கஅக)

செஞ்சர ணடைந்தயர் தெரிவை மார்தமை
யஞ்சலென் றருளியெம் மண்ண லச்சத
னெஞ்சறு மயலினை நீக்கி யாங்கவ
னுஞ்செழு மாறுசெய் துறையு ணீங்கினன்.

(கஅஉ)

நீங்கினன் பின்வரு நெடிய மாயனை
யீங்கினி திருத்தியென் றியம்ப வன்னவ
னோங்குநின் சூலமே லுற்று ளான்மனைப்
பாங்குற வருள்கெனப் பகர்ந்து வேண்டவே.

(கஅக)

கைத்தலை யயன்றலைக் கபால்கொண் டிற்றவன்
முததலை வேலினு முடிந்த சேனையின்
மெய்ததலை வன்றனை விதித்துத் தொல்லுயி
ரத்தலை நல்கியே யருள்செய் தானரோ.

(கஅஉ)

மானுல கொருளியே வடுக னன்னதோர்
கோலமொ டேகணங் சூழமிச் சூழ்தர
மேலுள புவனமென் மேனி வைகலும்
பாலனஞ் செய்தனன் பலவன் டங்கனும்.

(கஅஉ)

அடுவதொ ரிறுதியி லமல னானையாற்
கடவுளர் சென்னியுங் கமல னாதியோர்
முடிகளு மட்டுயிர் முற்று மாறறிதுண்
பொடிபட வியற்றுமாற புவனம் யாவையும்.

(கஅஉ)

பொறியுறு முயிர்களும் புவனம் யாவையு
றியுதியா யழிவுறு மீமக் தெல்லையின்
மறைபெனு ஞானியை யுயர்த்து மற்றவ
லுறுவதோர் மகிழ்ச்சியா லுலவு மென்பவே.

(கஅஉ)

வேறு.

கண்ட கங்கொள் கபால்கொடு காசினி
விண்ட கந்தொறும் வெம்பலிக் குற்றது
முண்ட கன்முத லோர்தமை யெம்பிரான்
றண்ட கஞ்செய் தலையளி யாகுமால். (ககக)

ஆற்றின் மலகு மவீர்சடை யண்ணல்பாற
ரோற்று கின்றதொர் தூயவன் சோரிநீ
ரேற்ற தன்மை யியம்பின மீங்கினி
வேற்று ருக்கொண்ட தன்மை விளம்புவாம். (ககக)

வேறு.

முந்தொரு ஞான்றுமூ வுலகும் போற்றிடு
மிந்திர னிமையவ ரினதொடேகியே
யந்தமில் கயிலையி லரணைப் போற்றுவான்
வந்தன னகந்தையு மனத்திற் றாங்கியே. (ககக)

பொன்கெழு கடிமதிற் பொன்னங் கோயின்முன்
மின்கெழு வச்சிர வேந்தன் சோதலுங்
கொன்கெழு பாரிடக் கோலந் தாங்கியே
முன்கடை நின்றனன் முடி வின் முன்னையோன். (ககக)

நின்றிடு மொருவனை நெடிது நோக்கியே
யின்றுனைக் கண்டனன் யாரை யையநீ
மன்றவும விருந்தினை வள்ள லைதொழச்
சென்றனன் வேலையென் செபபு கென்னவே. (உ௦௦)

மற்றது காலையின் மகேசன் யாவதுஞ்
சொறறில னாகியே சூர்த்த நோக்குட
னுற்றிட மேல்வரு மூற்ற முன்னலன்
செற்றம தாயினன் தேவா செம்மலே. (உ௦௧)

அண்டரு மகந்தைய னாற்ற வுந்திறல்
கொண்டன னென்றுதன் குலிச மாப்படை
கண்டக னெறிதலுங் கடவுண் மேற்படா
துண்டுக ளாகியே நொய்தின் மாய்ந்ததே. (உ௦௨)

மருதுவன் வசசிர மாய்ந்து போதலும்
புரத்தினை யட்டருள் புனித னவ்வழிக்
கிருத்திம வருவினை நீங்கிக் கேழ்கிள
ருருத்திர வடிவினை யொல்லே தாங்கினான். (உ௦௩)

உயர்ப்புறு சடிலநின் னாறு தண்புன
லயர்ப்புறு மகபதி யகந்தை கண்டட
மயிர்ப்புற மெங்கனும் வந்து தோன்றலின்
வியர்ப்புவந் தடைந்தன மேனி முற்றுமே. (உ௦௪)

எள்ளுதல் செய்திடு மிவன்ற னாறுயிர்
கொள்ளுது மெனச்சினங் கொண்ட தீயொடு
முள்ளுது காலெழீஇ யொருங்கு சென்மெனப்
பொள்ளென வுயிர்ப்புடல் புகையொ டுற்றதே. (உ௦௫)

குறுகியின் றுற்றலாற் குவிச மாப்படை
யெறிதரு கொடியனை யெய்த வேனெனச்
செறுகனல் விழியெனச் செப்பச் சேறல்போ
னெறிதரு புருவமு நெற்றி சேர்ந்தவே.

(உ.௦௬)

பற்றலர் புரங்களோ வுலகின் பன்மையோ
முற்றயி நீட்டமோ முடிக்கப் பேதையைச்
செற்றிடல் வசையவன் செயலைக் காண்மென்
றுற்றனன் முறுவலு முதித்த தொல்லையில்.

(உ.௦௭)

துடித்தன துவரித முரப்பித தூயவா
யிடித்தன சேந்தன விரண்டு கண்களும்
விடத்தினை துகர்ந்தவன் வெகுளிக் தீயினுக்
கடுத்திடு துணைவாத மமைதி போலவே.

(உ.௦௮)

அக்கண மிவ்வகை யார்க்கு மாதியா
முக்கண னுன்முகன் முதல தேவரு
மிக்குள வுயிரகளும் வெருவ வெய்யதோ
ருக்கிர வடிவுகொண் டிருத்து நின்றனன்

(உ.௦௯)

வேறு.

நிற்கின்ற வெம்பெருமான் பெருஞ்சீற்றந் துணைநோக்கி நெஞ்ச மாகுங்
சற்குன்ற நடுநடுங்கப் பதைபதையா வஞ்சியவன் கழலின் விழந்தே
யெற்குன்றன் மாயமெலார் தெரிந்திடுமோ மாலயனு மின்னுந் தேரூர்
பொற்குன்றச் சிலையானே வினையென்செய் பிழையதனைப் பொறுத்தி யென்றான்.

போற்றிப்பன் முறைதாழும் புரந்தரனை யஞ்சலென்று புரிந்து நோக்கி
மேற்றிக்கில் விழ்கின்ற செங்கதிரோ விதுவெனன வேலை மேற்றன்
சிறத்தீ யினைவிசி யாங்கவற்கு விடைகொடுததுச் செல்கென் றேவி
யேற்றிற்செ யரியணமேலுறையுள்புகுந்தமையோமெவீற்றிருந்தானெங்கோன.

வேறு.

கூற்று வன்றனிக் கூற்றன் மந்திரம்
வீற்றி ருந்திடும் வேலை வாய்தனி
லாற்றல சோபுனம் கரசன் பால்விடு
சீற்ற மானதோர சிறுவ னானதே

(உ.௧௨)

ஆன பாலனை யம்பு ராசிதன்
கானு லாந்திரைக் கரங்க ளாற்றழிதித்
தான வேசனென் றனய னாயின
னான் லாதியார் நறவவஞ் செய்தார.

(உ.௧௩)

ஊழி பேரினு மூலகம் பேரினும்
வாழி வாழியென் மைந்த நீயெனாக
கேழி லாசிகள் கிளத்திப் போற்றின
னாழி மால்கடற் கரச னென்பவே.

(உ.௧௪)

நஞ்சகு லாவிய நலை காத்திடு
வீசைவி லான்சிறி தழுத வேலையில்
வசையி லாதுயர் வாணு மண்ணுமென்
டிசையும் பாணவாயுஞ் செனிடு பட்டவே.

(உ.௧௫)

தான்மு கத்தினோர் துனித்துக் காணுறு
நான்மு கத்தினோ னுடி யிவ்வொளி
வான்மு கத்திடை வருமி தேதென
மீன்மு கத்துலாம் வேலை மேவினான். (உகக)

வேலை சேரவவ் வேலை வேலையுஞ்
சால வன்பினும் றனிசொன் றிட்டிநீ
யேல மேவுகென் றிருத்தி யான்பெறுட்
பால னீங்குவன் பார்த்தி யாலென. (உக௪)

கையி னீட்டலுங் கடிது வாங்கியே
யையன் றன்மடி யதனிற் சேர்த்திடத்
துய்ய புல்லணந் தொடர்ந்து பற்றினான்
மையன் மைந்தனுந் தனது வன்மையால. (உக௫)

நார்ததொ டுத்தெனு நான்ரு தாடியு
மீர்த்துத் தூங்கலு மினையிற் வேதனு
மார்த்தி யெய்தினு னவன்க ணையவன்
சீர்த்தி காண்மொனச் சிந்திற் றொண்புனல். (உக௬)

காறொ டர்ந்திழி கலங்கு கட்புன
லாறு போலிய வகலந் தன்வழிச்
சேறன் மேயது செறிவுந் தீண்டியே
வேறொர் வேலைபோல் வேலை புக்கதே. (உ௧௭)

முக்க னாயகன் முனிவு தன்னிடைப்
புக்க காலையிற் புனல்வ றந்திடு
மைக்க ருங்கடல் வறுமை நீங்கிற்றான்
மிக்க நான்முகன் விழியி னீரினான். (உ௧௮)

பதும னவ்வழிப் படாம யிர்ததொடை
மதலை கையினு மரபி னீக்கியே
சதுமெ னப்பல கரங்க ளாலெடுத
துத்தி தன்கையி லுயிர்த்து நீட்டினான். (உ௧௯)

நீட்டி யோரிறை நீனைந்து நீயிது
கேட்டி யொன்றியாங் கிளத்து வேரமிவ
னேட்டு லாயதே னிதழி சென்னியிற்
சூட்டு மெம்பிரான் முனிவிற றோன்றினான். (உ௨௦)

கருதி டானொரு கடவு டன்னையும்
வரமும் வேண்டல னேது மறநிவ
னொருவ ராலுமீ றுற்றி டானரோ
பரமன் சீறறமே யான பான்மையால். (உ௨௧)

தேவர் தேவர்கோன் நிசையி னோவெரீஇப
போவ ரேயெனிற் பொருகிற் பாரெவர்
நீவி ரேனுமுன் னிற்ற லஞ்சவி
ரேவ ரேயிவ னெதிர்திற் பார்க்கோ. (உ௨௨)

ஆயுந் தொன்னெறி யமரர் யாவரு
மீயுஞ் சாபம்வந் திவனை நேருமோ
காயுந் திண்டிறத் கடவுட் டன்மைசேர
தியுந் தியுநின் சிறுவன் வெம்மையால்.

(௨௨௭)

நானு மஞ்சவ னள்ளை காவலன்
ரூனு மஞ்சவன் தவறில் வேள்விசெய
கோனு மஞ்சமவெங் கூற்று மஞ்சமவ
வானு மஞ்சமிம மண்ணு மஞ்சமே.

(௨௨௮)

பாச னங்களை பரவ ஞாலமேற
தேசில் வெய்யகோல் செலுத்தி யாங்கவ
ராசி செய்யநீ டரசு செய்வன
லீச னன்றியா ரிவனை வீட்டுவார்.

(௨௨௮)

என்னு மாத்திரத் திவன்ற னக்குநீ
நன்ன லந்திகழ் நாம மொன்றினைப்
பன்னு கென்னநீ பரிதத லாவிவன
றன்ன தொண்பெயா சலந்த ரன்னென.

(௨௨௯)

பேரிட் டொல்லையிற் பேரமன் ரூனுறை
பூரிற் போயின னுத்தி பறபகல்
சீரிற் போற்றலுஞ் சிறுவன் காளையாய்ப்
பாரிற் சோந்தன னவுணர் பாறபட

(௨௩௦)

சென்று பாரிடைத் திசைகள் யாவையும்
வென்று வாசவன் விண்ணு ளோர்ந்திக
குன்று சேர்தரக் கொடுமை செய்தனன
றுன்று கின்றதொல் லவுணா சூழவே

(௨௩௧)

பொன்னெ நெங்கிரி தனிற்புத் தேளிநு
மன்னும் வைகலும் வான நாடெலார்
தன்னை நேரிலான் ரூன வாங்கெலா
நன்ன யப்பொடு நலகி னுனரோ.

(௨௩௨)

வச்சி ரப்படை மன்னன் பொன்னகர்
நச்சும் வண்ணமோர் நகருஞ் செய்கென
வச்ச லந்தர னருளத் தானவர்
தச்ச னவவழி சமைத்து நல்கினான்.

(௨௩௩)

பார்தண் மீமிசை பரிக்கு நேமிசா
லாந்த ரம்மென வறையு நின்றதோ
ரேர்தன் மாநக ரிடையிற் ரூனவர்
வேந்தர் போற்றிட வரசின் மேயினான்.

(௨௩௪)

கால நேமியா மவுணன் கன்னிகை
வேலை நேர்விழி விருந்தை யென்பவன்
கோல நாடியே குரவன் கூறிட
வேல வேமணந் தின்ப மெய்தினான்.

(௨௩௫)

பாரி லவ்வழிப் பன்னெ டிம்பகல்
சீரின் வைகிணன் தேவர் யாவரு
மேரு வுற்றன ரவரை மேவியாம்
போர்செய் வோமெனப் புகன்று போயினான். (௨௩௬)

துங்க வீரர்க டொழுசு லந்தர
னங்கண் மேவலு மமரர் வெய்யவ
னிற்கும் வந்தன னென்செய் வோமெனச்
சிங்கக் கண்டதோர் கரியிற் தேம்பினா. (௨௩௭)

தேம்பு கின்றவர் செய்வ தேர்கிலார்
பாம்ப ணைததூயில் பவனை யுன்னியே
யோம்பு கென்றலு மூவண மீமிசை
யேம்ப லோடுமவந் திமைப்பி லெய்தினான். (௨௩௮)

வருச லந்தரன் மாறு கொண்டெழு
விறுப தாயிரம் யாண்டு பல்படை
யுரிய மாயைகொண் டிருத்தெ முந்துமால்
பொருதும் வென்றிலன் புகழ்ந்து போயினான். (௨௩௯)

கொண்டன் மேனியன் கொடியன் றன்னெடு
மண்டு போரிடை மலையும் வேலையி
லண்டர் வாசவ னஞ்சி யாலமார்
கண்டன் மேவிய கயிலை யெய்தினா. (௨௪௦)

வேறு.

அற்றா கின்ற வேலையின் வேலை யருண்மைந்தன்
பற்றார் தம்மை நாடினன் யாண்டும் பார்க்கின்றான்
கற்றா ரேத்துங் கண்ணுதன் மேய கயிலாயத்
துற்றார் கொல்லென் றுன்னி வெகுண்டா னூர்போந்தான். (௨௪௧)

தூண்டா வெற்றற்றப் பெற்றறி சேனைத் தொகையோடு
மீண்டா கிற்பான் நென்கயி லைக்கென் நெழும்வேலை
வேண்டா வேண்டா கிதத னுடன்வெஞ் சமர்செய்யின்
மாண்டா யென்றா ளில்லென வாழு மதிவல்லி. (௨௪௨)

குலந்தனில் வந்தார் கூறிய மாற்றங் குறிக்கொள்ளா
னலந்தரு கின்ற செய்வினை யேவரா னவைபாரான்
புலந்தரு செறற மீக்கொள யாதும் பொறையின்றிச்
சுலந்தர னும்பே ருண்மைய தென்னச் சாதித்தான். (௨௪௩)

சோனா மேகம் போற்படை மாரி சொரிகின்ற
சேனா யுகஞ் சூழ்தர வாழித் திருமைந்தன்
போனா னெங்கோன் நென்க யிலைக்கோர் புடையாக
வானா டிள்ளோ னங்கது காணா மறுகுற்றான். (௨௪௪)

தாண்டும் பாய்மாத் தேர்கரி வீரர் தற்குழ
விண்டும் வந்தான் றியவ னாவி யிறும்வண்ணங்
காண்டும் மென்னா வாசவன் வானோர் கணமோடும்
வேண்டும் வெள்ளிச் சூன்றுறு கோயின் மேவுற்றான். (௨௪௫)

வேறு.

முந்திய வாயிலின் முறைபு ரிந்திடு
நந்தியை வணங்கியுண் ணடுக்களு செப்பலு
மந்தமில் பண்ணவ னருளை நாடியே
யுந்திட விர்திர லுறையுள போயினான். (உச௭)

குணங்கனின் மேற்படு குழகன் மால்வரை
யணங்கொடு வீற்றிருந் தருளு மெல்லேபோய்
வணங்கினன் ரொழுதனன் வலிய துன்பினு
லுணங்குதன் மனகசுறை யுரைததன் மேயினான். (உச௮)

நிலந்தனை வளைந்தமுந் நீரில் வந்தவன்
சலந்தர னெனும்பெயாத தறுகட் டானவன்
மலைந்தமை வென்றிட மாசுந் ரோடினே
னலந்தரு கின்றபொன் னாடு நீத்தனன். (உச௮)

வெந்துய ரெய்தியே மேரு விற்புடை
யுயந்தனன் யானென வொளித்து மேவின்
னந்தவண் ணததையு மறிஞ்ந் ருங்கவன்
வந்தன னவவழி மாலே யுன்னினன் (உச௯)

மாலும்வந் தணுகியே மலைந்து தோற்றிதா
மேலும்பக் கவந்தனை வியந்து போயினு
னீலகண் டத்தனே நினது மால்வரை
யேலவந் துறறன் னினதுவுங் கேட்டனன். (உ௯௦)

ஈங்கும்வந் துற்றன் னியாவ துன்னியோ
வாங்கது தெரிகிலே னளியன் றுன்பமுந்
தீங்குறு சலந்தரன் றிறலும் வாழ்க்கையு
நீங்குத லுன்னுதி நிமல நீயென்றான். (உ௯௧)

வரையெறி படையினன் மாற்றங் கேட்டுநின்
பருவர லொழிகெனப் பகர்ந்து போக்கியே
கருணையி னீர்மையாற் கணிச்சி வானவ
னொருதனி யாடலை யுள்ளத் துன்னினான். (உ௯௨)

நான்றகுண் டிகையின் னரைகொள் யாக்கைய
னூன்றிய கோவின னேலைக் கையினன்
மூன்றனல் வளர்ப்புறு முனிவ ரேயெனத்
தோன்றினன் றனக்கொரு தோற்றம் வேறிலான். (உ௯௩)

விம்மலை யுற்றிடு விரதர்க் காகமுன்
கைம்மலை யுரித்தவன் கயிலே யென்றிடு
மம்மலை யொருபுடை யணுகுந் தானவர்
செம்மலை யெதிரொகொடு செல்லன் மேயினான். (உ௯௪)

இந்திர னிமையவ ரினத்தொ டுண்டியே
வந்தனை செய்தனன் மறைந்து பின்வர்
வந்தனா வடிவுகொண் டவுணா காவலன்
முந்தற வெய்தியே முதல்வன் கூறுவான். (உ௯௫)

எங்குளையாரை யெவரை நாடியே
யிங்குறு கின்றனை யியம்பு வாயென
வங்கணன் மொழிதலு மந்தண் வேதிய
சங்கைய தில்வகை சாற்றக் கேளென்றான். (௨௫௬)

நிலந்தனி லுற்றுளே நேமி காதலன்
சலந்தர னென்பவன் றமியன் வானவ
ருலேந்திட துதல்விழி யொருவன் றன்னுடன்
மலைந்திட வந்தனன் வல்லையின் டென்றான். (௨௫௭)

அவ்வுரை வினவியே யண்ண லெண்ணமுஞ்
செவ்விது செவ்விது தீதுண் டோவென
வெவ்வமில் புதழ்ச்சிபோ லிகழ்ந்து காட்டிடா
ரவ்வியங் கைத்தல னகைத்துச் செப்புவான். (௨௫௮)

உலையவ கிரியுறை கண்ணு தற்பிரா
னயலுற விருப்பன்யா னவனெ டேயமா
முயலுது கிற்றியேன் முடிந்தி யுய்த்திடு
செயலினை நீனைத்தியேற் செல்க மீண்டென்றான். (௨௫௯)

பண்ணவ னினையன பகாதல் கேட்டலு
மெண்ணமில் சலந்தர னெரியிற் சிறியே
கண்ணமில் கதுவுறக் காயம் வேர்வெழுத்
துண்ணென வுயிராத்திவை சொற்றன் மேயினான். (௨௬௦)

சிறியவன் போலெனைச் சிந்தித் தீரியான்
பெறுவதோர் சயமெலாம பேசி யாவதென்
னிறைவரை யீண்டுநின் றெனது வன்மையை
யறிகுதி ரறிகுதி ரந்த னீரென்றான். (௨௬௧)

என்றிவை சலந்தர னிசைப்ப யாமுமுன்
வன்றிறல் காணிய வந்த னம்மெனத்
தன்றிரு வடியினுற் றாணி யின்மிசை
யொன்றொரு திகிரியை யொல்லை கீறினான். (௨௬௨)

ஆங்கது திகிரியொன் றாக வந்தன
னீங்கது சென்னியி லேற்றி வன்மையாற்
முங்குதல் வல்லையோ வென்று சாற்றலுந்
தீங்குறு சலந்தர னினைய செப்புவான். (௨௬௩)

புங்கவர் யாரையும் புறங்கண் டேன்வரு
கங்கையை யடைத்தனன் கார்கொள் வேலையி
லங்கியை யவித்தன னிரியை வென்றன
னீங்கது தாங்குவ தரிய தோவென. (௨௬௪)

புரத்தழல் கொளுவியோன் பொறித்த நேமியைக்
கரத்திடை யெடுத்தனன் கனங்கொண் டெய்தவி
லுரத்திடைப் புயத்திடை யுயிர்த்துத் தாங்கியே
சிரத்திடை வைத்தனன் மேவ ரார்க்கவே. (௨௬௫)

செழுஞ்சுடர்ப் பரிதியைச் சென்னி கோடலா
 லொழிந்திடு சலந்தர னுச்சி யேழுதற்
 கிழிந்தது முழுதடல் கிளர்ந்து சோரிநீ
 ரிழிந்தது புனிதனி லிழுமெ னோசையால். (௨௬௬)

பரிதியங் கடவுளப் பதகன் மன்னுட
 லிருபிள வாக்கியே யிறைவன் மன்னிடை
 யுருவுகொண் டெற்றதிவ் வுலகம் யாவையுங்
 குருதியம் பெருங்கடல் வளைந்து கொண்டதே. (௨௬௭)

பாதல நிரயமாம் பாழி யூடுநீ
 போதென வெருவைநீர் போந்த தாயிடை
 யாதியங் கடவுளவ் வவுணன் சேனையைக்
 காதின் விழிப்பொழி கனலின் றூனையால். (௨௬௮)

பரந்திடு மவுணர்தம் பருதி வீட்டியே
 கரந்ததொல் வடிவினைக் காட்டி நின்றலும்
 புரந்தரன் முதலினோர் வணங்கிப் போற்றியெம்
 மரந்தையை பகற்றினை யைய நீயென்றார். (௨௬௯)

முன்புறு புரந்தரன் முதலி னோர்க்கெலா
 மின்புறு தொல்லா சியற்ற நல்கியே
 யன்புடன் விடைகொடுத தமல நாயகன்
 மென்பெருங் கயிலைமேற சேர்ந்து வைகினான். (௨௭௦)

ஆவியை யிழந்திடு மவுணர் காவலன்
 மேவியை விரும்பியே திருவி னாயகன்
 மாவிர தியரென மற்ற வன்மனைக்
 காவினு ளிருந்தனன் கைத வத்தினான். (௨௭௧)

இருந்திடு மெல்லையி லேமக கற்புடை
 விருந்தையென் றிடுமவள வேந்தன் செய்கையைத்
 தெரிந்தில ளாற்றவுஞ் சிந்தை நொந்துமெய்
 வருந்தின ஞாயந்திடுங் வண்ணங் காண்கிலாள். (௨௭௨)

பரிதலுற் நிரங்கினள் பதைத்துச் சோர்ந்தன
 ளொருதனித் திருக்கல ஞரையு மாடல
 டிரிதலுற் றுலவினள் செய்வ தோர்க்குல
 ளிருதலைக் கொள்ளியி னெற்றுமபு போன்றுளாள். (௨௭௩)

கல்வரை யேந்திய காளை யைப்புணர்
 தொல்வரை யூழினுற றுன்ப நீங்கலா
 மெல்வரை யன்னதோள் விருந்தை மேவினா
 ளில்வரை யிகந்திடா வேமக் காவினுள். (௨௭௪)

மடவரல் வருதலும் வைகுண் டந்தனிற்
 கடைமுறை போற்றிடு மிருவர் காவல
 ரடலரி யாகியே யார்த்த முன்னுற
 விடியுறு மரவுபோ லெங்கி யோடினாள். (௨௭௫)

மடந்தையங் கிரிதலு மடங்க லானவர்
தொடர்ந்தனர் பின்வரத் துளங்கிச் சோலையி
லிடந்தனின் முனியென விருந்த வெய்யனை
யடைந்தன ளடைதலு மஞ்ச னீயென்றான். (உஎ௯)

என்றான் புரிதலு மிகல்வெஞ் சீயமாய்ப்
பின்றொடர் காவலர் பெயர்வுற் றோடினார்
நின்றவ ளிருந்தவ னிலைமை நோக்கியே
நன்றிவ னியல்பென நவிலவ தாயினான். (உஎ௯)

எந்தையெம் பெருமகே னெனது காதல
னந்தமி லீசன்மே லமருக் கேகினான்
வந்தில னின்னமு மாய்வுற் றுன்கொலோ
வுயர்துள னேகொலோ வுரைத்தி நீயென்றான். (உஎ௯)

இரங்கின ளிவ்வகை யிசைப்ப மாதவன்
வரங்கெழு தானையின் மன்னர் மாயையாற்
குரங்கென விருருக் கொண்டு கொம்மென
வுரங்கிளா சலந்தர னுடல்கொண் டெய்தினார். (உஎ௯)

இருபிள வாமவ னியாக்கை கொண்டுசென்
றரிவைமுன் னிட்டன ரதனைக் காண்டலும்
வெருவின ள் பதைத்தன ள் விழ்ந்த ரதறினா
லொருவின ளுயிரென வுணர்வு நீங்கினான். (உஎ௯)

வருந்தலை வருந்தலை மங்கை நீயெனாக்
கரந்தனை யோச்சியே காத னீர்மையா
லிருந்தவ னெழுபபலு மெழுந்து தேறியே
விருந்தைக் கொழுதிவை விளம்பன மேயினான். (உஎ௯)

நின்னிகர் மாதவர் நிலத்தி னில்லையா
லென்னுயிர் காததியே லெனது நாயகன்
பொன்னுட லந்தனைப் பொருத்தி யவ்வுயிர்
தன்னையு மமைத்தனை தருதி நீயென்றான். (உஎ௯)

ஆயது காலையி லவுணன் யாக்கையை
யேயென வொன்றுமா நியறறி மாதவன்
மாயம தாகியே மறைந்து மற்றவன்
காயம திடைதனிற் கலந்து வைகினான். (உஎ௯)

புல்லிய குரங்கெனப் புகுந்த கள்வரு
மொல்லையின் மறைந்தன ருயர்ச லந்தான்
றொல்லுடல் புகுந்தரி துண்ணென் றேயெழு
மெல்லியல் கண்டன ள் வியந்து துள்ளினான். (உஎ௯)

உயர்தனன் கணவனென் றுளத்தி லுன்னியே
வெந்துய ரகன்றன ள் விருந்தை யென்பவன்
வந்தனை போலுமென் மகிண நீயெனா
வந்தமி லுவகையா லவனைப் புல்லினான். (உஎ௯)

புல்லிய விருந்தையைப் புணர்ந்து மாயவ
னெல்லியும் பகலுமோ ரிறையு நீங்கலா
னெல்லியந் தேனு க ரளியைப் போலவன்
மெல்லித் துழுதமே மிசைந்து மேவினான். (௨௮௬)

காய்கதிர் துழைவுறுக் கடிமென் காவினுண்
மேயினன் பலபகல் வேளி னூல்வழி
யாய்தோர் வைகலி னரன் தானையான்
மாயம் தயர்த்தனன் மலர்க்கண் டுஞ்சினான். (௨௮௭)

துஞ்சிய வேலையிற் றுணைவி யாகிய
பஞ்சினின் மெல்லடிப் பாவை பார்த்திவன்
வஞ்சகன் வஞ்சகன் மாய னேயெனு
வஞ்சின னெஞ்சுக மழன்று நீங்கினான். (௨௮௮)

அருந்ததி யன்னகற் பழிந்த தன்மையால்
வருந்தின னுயிர்த்தனன் மாயம் யாவையும்
பொருந்திய தன்னுயிர்ப் போத நீர்மையாற்
மெரிந்தனா. சிதரற் கிதனைச் செப்புவான். (௨௮௯)

மாவலி யுடைபடுதோர் மடங்க லாயினோ
காவல ரிருவரக காவ லாளருள்
மேவல ராயுற வேந்த னாகிநீ
யோவலை குரங்கொடு திரிதி யொண்புவி. (௨௯௦)

பொறபுறு கண்டனைப் போல வந்தெனைப்
பறபகல் புணர்ந்தனை பகைவர் மாயையாற்
கற்புடை மனைவியைக் கவாந்து போகநீ
சொற்படு பழியினைச் சுமத்தி யாலென்றான். (௨௯௧)

இக்கொடு மொழிபுகன் மெரியை மூட்டியே
புகுபுயிர் துறந்தனன் புலம்பி யாங்கவ
ளக்குறு சுடலை ரூடி வாடினான்
மைக்கடன் மேனியன் மாலின் மூழ்கியே. (௨௯௨)

வேறு.

அத்துனை தன்னின் வானோ ரம்புயன் கயிலே யேகி
நித்தனை யிறைஞ்சி மாயோ னிலைமையை யுணர்த்தும் போழ்திற்
சுத்தியங் கத்தனைத் தேர்ந்து தலையளி செய்து தானோர்
வித்தனை யுதவி யீது விண்டுமுன் னிடுகி ரென்றான். (௨௯௩)

சுதலு மதனை வேதா விருகையா லேந்திச் சென்னி
மீதுறக் கொண்டு போந்து விருந்தைதன் னீமற் தன்னிற்
றாதுறு பவியின் வித்தித் தட்டங்கட லமுதம் பெய்ய
மாதவன் முன்ன மாங்கோர் னாவமாய் மலிந்த தன்றே. (௨௯௪)

தண்டுள வான தாங்கோர் தையலாய் நின்ற காலேக்
கண்டனன் றிருவின் கேள்வன் கன்னிடைப் புகுந்தான் மீது
கொண்டிடு காத னீங்கி யவள் வயிற் கூட்டடக வெல்க
வண்டரு மயனு மாலுக் கருங்கடி யியற்றி யீந்தார். (௨௯௫)

கடியுறு துளவ மென்னுங் கன்னியைக் கொண்டு கஞ்சக்
கொடியுறு தகைமைத் தான கோநகர் குறுகி வேரோர்
படியுறு பெற்றித் தல்லாப் பல்பெரும் போக மாற்றி
முடியுறு சூட்டு மாக முடித்தனன் முளரிக் கண்ணன். (உகக)

ஆவன்சலர் தரணை வீட்டு மாழியை வாங்கப் பன்னாட்
சிவன்கழல் வழிபட்டோர்நாட் செங்கணை மலராச் சாத்த
வுவந்தனன் விடைமேற ரோன்றி யப்படை யுதவப் பெற்று
நிவந்தன னதனால் வைய நேமியா னென்ப மாதோ. (உக௭)

வேறு.

போற்ற லார்தம் புரமடு புங்கவன்
வேற்று ருக்கொள வியனருட் டன்மையைச்
சாற்றி னுமினித் தன்னிக ரில்லதோ
ரேற்றின் மேலவருந் தன்மை யியம்புவாம். (உக௮)

இன்ன நான்குதத் தெல்லையி ராயிர
மன்னு கின்றதொர் வைகலவ் வைகறான்
றுனனு முப்பது தொக்கதொர் திங்களா
மன்ன தாறிரண் டால்வரு மாண்டரோ. (உக௯)

ஆண்டு நூறுசென் றூலயற் காயுவு
மாண்டு போமது மாற்கொரு வைகலா
வீண்டு நூல்க னெலாமிவை கூறுமாற்
காண்டி யாலிவை கற்றுணர் பேதைநீ. (௩௦௦)

ஆய தன்மையி லச்சுதற் காயுவு
மாயு மெல்லையின் மன்னுயிர் யாவையுந்
தேயு மண்டலா சிதைந்திடு மெங்கணும்
பாயி ருங்கன லேபரந் துண்ணுமால். (௩௦௧)

ஆன காலே யகிலமு மீமமாய்த
நூந லங்கொடு தோன்றுமச் சூழலிற்
றூனு லாவித தனிநடஞ் செய்திடு
ஞான நாயக னுயகி காணவே. (௩௦௨)

பெருகு தேயுப பிரளய மன்னதிற்
றருமட யாவினுக் குந்தனித் தெய்வதம்
வெருமி யாமிவண் வீடுதே மேலினிப்
புரிவ தேதெனப் புந்தியிற் சூழ்ந்ததே. (௩௦௩)

ஆறு லாஞ்சடை யண்ணலைச் சேர்வனே
லீற் லாதென்று முற்றிடு வேனெனாத
தேறி யேயறத தெய்வதஞ் செங்கண்
னேற தாயொ ரெழிலுருக் கொண்டதே. (௩௦௪)

ஏற்றின் மேனிகொண் டசன்முன் னேகியே
போறறி யானின்று பொன்றிந் தன்மையை
மாற்றி யாற்றல் வழங்கிந் கூர்திபாம்
பேறறை யெற்குப பிரானரு ளென்னவே. (௩௦௫)

வேறு.

இறத்தலை யின்மையும் யான மாய்த்தனைப்
பொறுத்திடுந் தன்மையும் பொருவில் வன்மையு
முறைத்திடு மன்புமவா லுணர்வு நல்கியே
யறத்தனிக் கடவுளுக் கண்ணல் கூறுவான்.

(௩௦௬)

முதலய ஸிடைகடை மொழிய நின்றிடுஞ்
சுதர்வித யுகந்தனிற் றருமத தின்றிற்
மிது வென நான்குமூன் றிரண்டொன் றுகிய
பதமுறை யூன்றியே படியிற் சேறிமேல்.

(௩௦௭)

சங்குன திடந்தனில் யாமெக காலமு
நீங்கல மிருந்தன நீயும் வந்துநம்
பாங்கரி னடைந்தனை பரிவொ ரீர்தியாய்த்
தாங்குதி யாரினுந் தலைமை பெற்றுளாய்.

(௩௦௮)

எண்ணுந் தொண்டர்க ளியற்று பாவமும
புண்ணிய மாநமைப் புறக்க ணித்துளார்
பண்ணிய வறமெலாம் பாவ மாகுமாற்
றிண்ணமீ தருமறை தானுஞ் செப்புமே.

(௩௦௯)

மைதவி ரடியர்செய் பவமு மற்றுளார்
செய்திடு தருமமுந் திரிப தாகியே
யெய்திடு கின்றதி யாமுன் றன்னிடை
மெய்திக முயிரென மேவும் பான்மையால்.

(௩௧௦)

நின்னிடையா முளோ நீயு மூர்தியாய்
மன்னுதி யெமதுபான் மற்றி தல்லதை
யின்னுமொர் வடிவுகொண் டெம்மைப் போற்றுதி
யன்னது முணர்கென வருளிச் செய்தரோ.

(௩௧௧)

வேறு.

கூர்ந்த சூலக் கொடுப்படை வானவன்
சார்து போற்றுந் தருமக் கடவுளை
யூர்ந்தி டிந்தனி யூர்திய தாகியே
சேர்ந்தி டும்படி சீரருள் செய்தனன்.

(௩௧௨.)

அந்த நாண்முத லாகிப் பிரான்றனைச்
சின்தை மேல்கொண்ட சீருடை யன்பர்முன்
னந்தி யாகு நலம்பெறு மூர்திமேல்
வந்து தோன்றும் வரம்புரி பான்மையால்.

(௩௧௩)

சாற்று மவ்விடைக் கேதனைத் தாங்குபே
ராற்ற லீந்த செயலறிந் தல்லவோ
மாற்ற லார்புரஞ் செற்றுழி மாயவ
னேற்றின் மேனிகொண் டெந்தையைத் தாங்கினான்.

(௩௧௪)

ஆத லாலர வைவிடை யூர்ந்திட
லேத மோவன் றிதுநிற்க தெண்டிரை
மீது தோன்றும் விடததையுண் டானென
வொதி னுயத னுண்மையைக் கேட்டிரீ.

(௩௧௫)

வேறு.

நீருதர் தம்முட னவுணரு மமரரு நேர்ந்து
திருகு வெஞ்சினத் தொருபகன் முந்துபோர் செய்ய
விருதி மத்தினும் பற்பலர் வல்லையி லிறப்ப
வெருவி யன்னது கண்டன ரமரினை விடுத்தார்.

(௩௧௭)

மேலை வானவ ரவுணர்தங் கோவொடு விரவிக்
கால மெண்ணில னிருந்துபோர் செய்வது கருதி
நாலு மாமுகத் திறையவன் பதத்தினை நணுகிச்
சீல மோடவன் னுண்மலர் பணிந்துரை செய்வார்.

(௩௧௮)

ஒல்கு மாயுனை யுடையரேம பற்பக லுஞற்று
மல்கு பேரம ரியற்றுவான் பாற்கடன் மதியா
வல்க லின்றிய வயிர்க்கினை வாங்கியே யடிகே
ணல்கு வாயெமக் கென்றுலு மயனிலை நலில்வான்.

(௩௧௯)

ஆதி மாயவற கிச்செயன் மொழிகுவ மவனே
யோத வேலையைக் கடைந்தமு தளித்திடு முண்டாற்
சாதல் வல்லையில் வந்திடா தென்றயன் சாற்றிப்
போது நாமென வவரொடும் பாற்கடல் புகுந்தான்.

(௩௨௦)

நனந்த லைப்படு பயங்கெழு தெண்டிரை நடுவ
ணனந்தன் மீமிசைத் துயிலுறு மூர்த்தியை யணுகி
மனந்த வாதபே ரன்பொடு நான்முகன் வழுத்த
கினைந்து கண்விழித் தொய்யென வெழுந்தன னெடியோன்.

(௩௨௦)

நீவி ரிவ்விடை வந்தவா மென்னென நெடியோன்
பூவின் மேல்வரு பண்ணவ னவுணர்கள் பொருவி
மேவர் வேந்தர்கள் வேண்டிய குன்றயினைச் செப்ப
வாவ தென்றதற கியைந்தன னளித்திடு மருளால்.

(௩௨௧)

அருள்பு ரிந்தெழு மாயவன் மந்தர மதனை
யுருள்பு ரிந்திடு மததென கிறுனியே யுடலாம்
பொருள்பு ரிந்திடு மதியினை மதலையாப் புரியா
விருள்பு ரிந்தவா சுகிதனை நானென யாத்தான்.

(௩௨௨)

ஒருபு மத்தினி லமரர்க ளொருபுமத தவுண
ரிருபு மத்தினு மீர்த்திட நல்கியிப் புவிசுழ்
தருபு மக்கரி யனையமத் தடிமுடி தன்மெய்
வருபு மத்தினுங் கரத்தினும் பரித்தனன் மாலோன்.

(௩௨௩)

ஆன தன்மையின் மாயவன் பரித்துழி யமரர்
கோனும் வானவர் யாவரு மவுணருங் கோமான்
நூனும் வாசுகி பறறியே வலியுறுந் தகவால்
வானி லாவுயிழ் பாற்கடன் மறுகிட மதித்தார்.

(௩௨௪)

மதித்த வேலையவ் வேலையி லுடைந்தென வாய்விட்
டதீர்த்த தேவரு முலைந்தனர் குலைந்தன வகிலங்
கதித்த மேருவுஞ் சலித்தன வெலித்தன கரிகளா
பதைத்து வெய்துயிர்த் தொடுங்கின நடுங்கின பணியே.

(௩௨௫)

உடைந்து போவது கொல்லென வமரர்க ளொருங்கே
தொடர்ந்த தம்பெரு வன்கொடே மந்தராஞ் சமுலக்
கடைந்து வேலையைக் கலக்குழி யீர்த்திடுங் கயிரு
யடைந்த வாசுகி பொறுக்கலா தயர்ந்ததை யன்றே.

(௩௨௯)

ஊன்று பேதுற வெய்தியே யாற்றவெய் துயிர்த்துத்
தோன்று வெஞ்சினங் கொண்டுமெய் பதைத்துநாத் துடிப்ப
வான்ற வாயிரம் வாய்தொறு மாலகா லத்தைக்
கான்ற தத்துணை யளக்கரு முமிழ்ந்தது கடுவே.

(௩௨௭)

ஈற்றுக் கோடியி னெழுமுகிற் கோடியி னிருண்டு
கூற்றுக் கோடியின் மறங்கொடு திசைதொறுங் குலவுங்
காற்றுக் கோடியின் விரைவினால் வடவையங் கடுந்தீ
நூற்றுக் கோடியிற் பரந்ததவ் விடமெலா ரொய்தின்.

(௩௨௮)

ஒட லுற்றெழுந் தவ்விடஞ் சூழ்தலு முலையா
வோட லுற்றனர் தானவ ருமபரா யுள்ளோ
ரோட லுற்றனர் முனிவர ரோட லுற் றனரா
லோட லுற்றன ருலகெலாம படைத்திடு முரவோர.

(௩௨௯)

தண்டு நூய்முடிப் பண்ணவ னிணையதேரர் தன்மை
கண்டு மந்தரங் காப்புவிட் டிள்ளமேற் சுவரசி
கொண்டு நாமின்னு போற்றுது மீதெனக் குறியா
வண்ட ராதியர் மேறசெலும் விடத்தின்முன் னடுததான்.

(௩௩௦)

மேல்வ ருங்கொடு விடத்தின்முன் னுறுதலும் வெகுண்டு
சால வங்கது தாமரைக் கண்ணன் மேற் றுக்கி
மூல முள்ளதோர் வச்சிர மணிநிற முருக்கி
நீல வண்ணமே யாகுகிய தவனுநின் நிலனால்.

(௩௩௧)

கோல காலமா யுலகெலா மடுந்தொழில் கொண்ட
வால காலமுன் னிற்கலா ரரிமுத லானோ
மூல காலமு மிறுதியு மின்றியே மூவாக்
கால காலன்வாழ் கயிலையை யடைந்தனா கடிதில்.

(௩௩௨)

முந்து வெவ்விடஞ் சுடுதலா லிரிந்தவர் முக்க
ணைந்தை யெம்பெரு மாட்டிவாழ் கயிலையி லெவருட
வந்த தற்புத நீரகோ வெருவினை மைந்தர்
தந்தை தாயிடத் தன்றியே யாங்கனஞ் சாரவார.

(௩௩௩)

வேறு.

ஆயவர் கயிலையி லமலற காகிய
கோயின் முதம்பெருங் கோபு ரத்திடை
நாயக நந்தியர் தேவை நண்ணியே
பேரூயதெந் துயரெனப் புகன்று போற்றினர்.

(௩௩௪)

போற்றிய பின்னுறப் புகுந்த வாறெலாஞ்
சாற்றினர் கேட்டலுந் தருவர் தேவர்கள்
வீற்றுற வவணிநீஇ வேதன் மூற்சைச்
கொற்றொழி லார்தமைக் கொண்டு போயினன்.

(௩௩௫)

நடைநெறி யருள்புரி நந்தி யெம்பிரான்
கடைகிலை யைந்தவாங் காப்பி லெண்டிசை
யடைதரு மன்னரை யருளி னோக்கியிவ்
விடைதனி னுறுதிரென் றியம்பி யேகியே. (௩௩௬)

அருண்முறை நாடிமா லயனென் றுள்ளதோ
ரிருவரை யமலன்முன் னெய்த வுய்த்தலுங்
கருணையங் கடறனைக் கண்டு போற்றினார்
பரவச மாயினா பணிந்து பன்முறை. (௩௩௭)

போற்றினர் நின்றலும் புரத்தை முன்னி
மாற்றலி னும்பரா னரிநின் மேனிதான்
வேற்றுரு வாயிவண் மேவிற் றென்னெனச்
சாற்றினன் யாவையு முணருந் தன்மையான். (௩௩௮)

மெய்வழி பாடுசெய் மேலை யோர்க்கெலா
முய்வழி புரிபவ னினைய வோதலு
மைவழி மேனியன் மான முள்ளுற
வவ்வழி யினையன் வறைதன் மேயினான். (௩௩௯)

வஞ்சின வவுணர்கள் வான மேலவர்
வெஞ்சின வமரினில் விளிர்த வேலையி
லெஞ்சலி லாயுவுற் நிகல்செய் வாமெனப
புஞ்சமொ டயனொடு புகறன் மேயினார். (௩௪௦)

ஆன்மென் கொடியின னனைய ரோடுபோந்
தென்னொடு கூறினன் யானெ முந்தரோ
வுன்னருள் பெற்றில னுணாந்தி டாமலே
மன்னிய வமிழ்திவண் வருதல் வேண்டினேன் (௩௪௧)

தானவ ரடரர்கள் சதூர்மு கத்தவ
னேனையர் தடமுட னிபானின் றெய்தியே
பானிறை கடல்கடை பொழுதிற் பாயெரி
யானது மருளுற வாலம் போந்ததே. (௩௪௨)

உன்றன தருள்பெறு வுண்மை நாடியே
யின்றுல குயிரெலா மிறக்க வவ்விடஞ்
சென்றதி யாவருந் தெருமந் தோடினா
கின்றவென் மெய்யையிந் கிறம தாக்கிற்றே. (௩௪௩)

வேற்றுரு வாக்கியென் மெய்யிற் றுக்கலு
மாற்றல னகன்றன னனையர் தம்மொடே
யேற்றம தானவெம் மிடர்கள் யாவையு
மாற்றுநர் யாருளர் மற்று ளீயலால். (௩௪௪)

உன்னருள் பெருமலவ் வுதகி சேர்தலா
லின்னதொ ரின்னல்வந் தெய்திற் றுதலா
னின்னடி யடைந்தன நீடு தீயெனத
துன்னிய கொடுவிடந் தொலைக்கச் செல்லுமால். (௩௪௫)

ஆரணம் யாவையு மறிந்து நாடொணுப்
பூரண வுமையொடு பொருந்தி மின்னதா
மேரண வருவுகோண் டிருக்கை யெம்மையான்
காரண மன்றியே கருமம் யாவகோ.

(௩௪௬)

தியென வெழுதரு சீற்ற வெவ்விட
மாயதை மாற்றியே யளியர் தங்களை
நீயருள் புரிகென நீனி றந்திகழ்
மாயவ னுரைத்தனன் வழுத்தி நிற்கவே.

(௩௪௭)

மாதிர விதைவரும் வாறு னோர்களு
நீதியி லவுணரு நின்ற வெல்லையி
தைனை வழுத்தலு நம்பன் கேட்டரோ
வேதிவை யரவமென் றியம்ப லோடுமே.

(௩௪௮)

வானவ ரவுணர்கண் மாதிர த்தவ
ரேனையர் வல்விடத் தின்ன லுற்றுளார
கோநகர்க் கடைதொறுங் குழுமி யேத்தினு
ரானதிவ் வொளியென வயன்வி ளம்பவே.

(௩௪௯)

கறுத்திடு மிடறுடைக் கடவு ணந்தியைக்
குறிப்பொடு நோக்கியே கொணாதி யாலெனப்
புறத்திலம் மேலவன் போந்து மற்றவர்
திருத்திட னுறையுளிற செல்ல வுய்ப்பவே.

(௩௫௦)

வந்தவர் யாவரும் வணங்கி யீசனைப்
புந்தியி லன்பொடு போற்றி யாற்றவு
நொந்தனம விடத்தினு னெய்தி லன்னதைச்
சுந்தினை யொடுக்கருள் செய்தி யென்னவே.

(௩௫௧)

வேறு.

ஈதெலாங் கேட்ட மேலோ னிறைவியை நோக்கி யின்னோ
ரேர்தலா மாற்ற முன்ற லுளத்தினுக் கியைவ தாமோ
மாதுநீ புகறி யென்ன வந்துநின் னடைந்தார் வாணோ
ராதலா லவாக்கு வல்லே யருள புரிந் திடுதி யென்றான்.

(௩௫௨)

வண்டமர் குழலெம் மன்னை மற்றிவை யிசைத்த லோடு
மண்டரு மகிழ்ச்சி யெய்தி யாதியங் கீடவு டன்பாற்
றெண்டுசெய் தொழுது கின்ற சுந்தரன் மன்னை நோக்கிக்
கொண்டுவண் வருதி யாலக் கொடுவிடந் தன்னை யென்றான்.

(௩௫௩)

என்றலு மினிதே பென்னு விதைஞ்சின னேகி யாண்டுந்
துன்றிய விடத்தைப் பறநிச் சுந்தரன் கொடுவந் துய்ப்ப
வொன்றொரு திவலை யேபோ லொடுங்குற மலர்க்கை வாங்கி
நின்றிடு மபரரா துட்மை நோக்கிய கிரஸன் சொல்வான்.

(௩௫௪)

காளக வருவு கொண்ட கடுவினை யுண்கோ வன்றே
னீளிடையதனிற் செல்ல நெறிபட்ட வெறினோ வென்னு
வாளுறு மதிதோய் சென்னி வானவ னருள வன்னுன்
ருளுற வணங்கி நீன்று சதுர்முகன் முதலோர் சொல்வார்.

(௩௫௫)

ஐயரீ யன்றி யாரிவ் வனல்விட மாற்று நீரார்
செய்யகைக் கொண்ட வாற்றூற் சிந்தெனக் காட்டிற் மன்றே
வெய்யதோ ரிதனை யின்னே விட்டனை யென்னிற் பின்னை
யுய்வரோ யாரு மின்னே யொருங்குடன் முடிந்தி டாரோ. (௩௫௬)

முடிவிலா வுனக்கே யவளோ முன்னுறு பாக மெல்லாம்
விடமதே யெனினு மாக வேண்டிது மிதனை வல்லே
யடியரே முய்யு மாற்று லருந்தினை யருண்மோ வென்னக்
கடிகம முிதழி வேய்த்தோன் கலங்கலீ ரினிரீ ரென்றான். (௩௫௭)

என்றான் விரைவிற் தன்கை யேந்திய விடமுட் கொள்ளச்
சென்றது மிடற்றி லன்ன திறத்தினை யாரு நோக்கி
யின்மெம துயிரீ காத்தற் கிங்கிது சான்றா யங்க
ணின்றிட வருடி யென்றே கிமலனைப் போற்ற லுற்றார். (௩௫௮)

போற்றலு மிடற்றி லென்கோன் பொலன்மணி யணிய தென்ன
மாற்றருந் தகைமைத் தான வல்விட நிறுவி யன்னார்க்
கேற்றநல் லருளைச் செய்ய யாவரு மிறந்தே யின்று
தோற்றின ராகு மென்னச் சொல்லரு மகிழ்ச்சி கொண்டார். (௩௫௯)

மாமகிழ் சிறந்து நிற்கு மாலயன் முதலோர் தம்மைத்
தூமதி மிலைச்சுஞ் சென்னித தொல்லையோ னருளா னோக்கிக்
காமரு கடலை யின்னுங் கடைதிரா லமுதுண் டாகும்
போயினீ ரின்னே யென்னப் போற்றினர் வணங்கிப் போனார். (௩௬௦)

போனவர் தொன்மை போலப் புணரியைக் கடைந்த காலை
மேனிக பூமிர்த மேனை வியன்பொருள் பலவும் வந்த
வானவர் தாமே பெற்றார் மற்றவை தம்மை யால
மானதை யமல னுண்ட தவருயி ரளித்த தன்றே. (௩௬௧)

கடல்விட நுகர்ந்த தொல்லைக் கடவுள் பின் னழிக்குங் காலை
யுடலுயி ரகிலம் யாவு மொடுங்கிய விடம தனளோ
கடலைய தாகு பந்தச் சுடலைகா ணையை சோதி
நடநவில் கின்ற வெவலை நாடருந் தகைமைத் தலேதே. (௩௬௨)

அங்கது மன்றி யெந்தை யகிலமு முடித்த ஞான்றி
னெங்குதவென் ளிடைய தாகி யீமடா மவ்வி மத்து
மங்கையுந் தானு மேவு மற்றிது தவளோ வன்னான்
கங்கையை முடிமேற் கொண்ட காதைமே லுரைத்து மன்றே. (௩௬௩)

ஈசனை யொருஞான் தம்மை யெழில்பெறு கயிலைக் காவிற்
பேசல ளாட லுன்னிப் பின்வரா விழியி ரண்டுந்
தேசறு கரத்தாற் பொத்தச் செறிதரு புவனம் யாவு
மாசிருள் பரந்த தெல்லா வுயிர்களும் வருத்தங் கொள்ள. (௩௬௪)

திங்களின் கதிரு மேனைத் தினகரன் வெயிலுந் தீயின்
பொங்குசெஞ் சுடரு மேனைப் புலவாதங் கதிரு மற்று
மெங்குள வொளியு மாய்வுற் றிருணிற் படைத்த மாதோ
தங்கரன் விழியா லெல்லாச சோதியுந் தழைத்த நீரால். (௩௬௫)

தன்னிகர் பிறரி லாத தம்பரன் விழியி ரண்டுங்
கன்னிகை கமலக் கையாற் புதைப்பவக் கணம தொன்றின்
மன்னுயிர்த் தொகைகட் கெல்லாம் வரம்பிலா லுழி யாக
வன்னதோர் பான்மை நோக்கி யருளுவா னினைந்தா னன்றே. (௩௬௬)

ஒங்குதன் னுதலி னாப்ப னெருதனி நாட்ட நல்கி
பாங்கு கொண்டு நாத னுளகொடி நோக்கி யாண்டு
நீங்கரு நிலைமைத் தாகி நின்றபே ரிருளை மாற்றித்
தீங்கதீர் முதலா னோர்க்குச் சிறந்தபே ரொளியை யீந்தான். (௩௬௭)

மண்ணுறு புவனத் துள்ள மாயிருண் முழுது நீங்க
வுண்ணிக முவகை மேல்கொண் டுயிர்தொகை சிறுத்த லோடுங்
கண்ணுத லிறைவன் செய்கை கவுரிகண் டச்ச மெய்தித்
துண்ணென விழிகண் மூடுந் துணைக்கரம் வாங்கி னுளால். (௩௬௮)

சங்கரன் விழிகண் மூடுந் தனுதுகை திறக்கு மெல்லே
யங்குலி யவையீ ரைந்து மச்சத்தால் வியர்ப்புத் தோன்ற
மங்கையத் தகைமை காணா உமற்றவை விதிபபப போந்து
கங்கையோர் பத்தா யாண்டுங் கடல்களிற் செறிந்த வன்றே. (௩௬௯)

ஆயிர தூறு கோடி யணிமுகம் படைத்தி யாண்டும்
பாயிரு நீத்தமாகிப் பரவலு மதுகண் டஞ்சி
மாயனு மயனும வாறோர் மன்னனும் பிறரும் போற்றி
மீயுடர் கயிலை நண்ணி விமலனை யடைந்து தாழ்ந்தாரா. (௩௭௦)

அடிமலர் தொழுதே யெந்தா யறிகிலோ மிதுவோர் நீத்தங்
கடல்களு மன்றால் யாண்டுங் கலவென விரைத்தி யாரு
முடிவுறு திறத்தா லண்ட முழுவதுங் கவார்த முன்னா
விடமெனப் பரித்தே யீது விமலநீ காததி யென்றா. (௩௭௧)

என்றலு நதிக டோற்ற மியம்பியெவ் வுலகுஞ் சூழ்போய்
சின்மவந் நீத்தந் தன்னை நனைத்தவ ணைமுத்து நாத
னென்றுதன் வேணி மேலோ ருரோமத்தி னுமப ருப்பப
மன்றலங் கமலத் தோனு மாலுமிந் திரனுஞ் சொல்வாரா. (௩௭௨)

மேதினி யண்ட முற்றும் விழுங்கிய கங்கை யுன்மன்
பாகியாள் கரத்திற் றோன்றும் பான்மையா லுனது சென்னி
மீதினிற் செறிக்கும் பண்பால் விமலமா மதனி லெங்கண்
மூதெயி்னகரம் வைகச் சிறிதருண் முதலவ வென்றார். (௩௭௩)

இறையவன் வேணி யுப்புக் கிருந்ததோர கங்கை தன்னிற்
சிறுவதை வாங்கி மூவர் செங்கையுஞ் செறிய நல்க
நிறைதரு மன்பாற் ருழ்ந்து நிகழ்விடை பெற்றுத் தத்த
முறைநக ரெய்தி யங்க னுய்த்தன ரனைய நீத்தம். (௩௭௪)

அந்நதி மூன்று தன்னி லயனகர் புருந்த கங்கை
பன்னருந் திறலின் மிக்க பகீரதன் றவத்தான் மீளப்
பின்னரு மிமையா முக்கட் பெருந்தகை முடிமேற் ருங்கி
யிநில வரைபபிற செலல விறையதில் விடுத்தல செய்தான். (௩௭௫)

நானில மிசையே யுய்த்த நன்னதி சகர ரெல்லாம்
வானுயர் கதிபெற் றுய்ய மற்றவ ரென்பிற பாய்ந்த
மீனெறி தரங்க வேலை மேவிய திஃதொன் றல்லா
லேனைய நதிக டொல்லை யிடந்தனி விருந்த வனமே. (கூஎக)

தொல்லையி லிறைவி யங்கைத் தோன்றிய கங்கை நீத்த
மொல்லையி லுலகங் கொள்ளா தடக்கிய வுண்மை யன்றோ
வல்லிரு ளனைய கண்டத தாதியங் கடவுண் முன்னோர்
மெல்லிய மன்னை வேணி மிசைக்கொண்டா னென்னு மாமே. (கூஎஎ)

மாதுளம வசத்த னுகி மருவுவா னென்றி யன்னு
ணாதன தருளே யெல்லா நண்ணுவித் தருளும் வண்ணம்
பேதக மாகித் தானோர் பெண்ணுருக் கொண்டு மேவு
மாதலி னவள்வந் துற்ற தன்மையை யறைவன் சேட்டி. (கூஎஅ)

தொல்லையோர் சுமலத் தண்ண றேன்றியே யிருந்த காலேப்
பல்லுயிர்த் தொகுதி தன்னைப் படைப்பது கருதி முன்னர்
வல்லையிற் சனக னுகி மைந்தர்நால வரையு நல்க
நல்லுணர் வெய்தி யன்றோர் நற்றவ ராகி யுறார். (கூஎசு)

அன்னதற் பின்னர் வேத னளிப்பது மல்கா தாக
வின்னலுற் றிரக்க மெய்தி யாதினிச் செய்வ தென்னு
முன்னுறு குமர ரோடு முகுந்தன திடத்தி லெய்திப்
பொன்னடி வணக்கஞ் செய்து தன் குறை புகன்று நின்றான். (கூஅ௦)

நின்றிடு கின்ற காலே நேமியங் கரத்து வள்ள
வின்றிது நம்மான் முற்றா தீசனா லன்றி யென்னு
நன்றுணர் முனிவ ரோடு நான்முக னேழிம் வெள்ளிக்
குன்றினி லேகி நாதன் குரைகழல் பணிந்து சொல்வான். (கூஅ௧)

அண்டர்கண் முதல்வ கேண்மோ வம்புயன் படைப்பி னுள்ளங்
கொண்டன னதமல் காதாற் குறையிது நீக்கு் கெண்
வண்டுள வத்தி னானை மைந்தரை யயனை நோக்கி
துண்டுகள் படவே யீச னெய்தென விறு செய்தான். (கூஅ௨)

ஏகனை யாகி வைகு மெந்தைதன் னிடப்பா லான
வாகுவை நோக்கு மெல்லை மற்றவ னுமையர் டோன்றப்
பாகம திருத்தி யன்னுட் பரிவொடு கலந்து மேவிக்
கோகன தக்கண் னானைக் குமரரை யயனைத் தந்தான் (கூஅ௩)

தந்துழி யீசன் மன்னைத் தனயரு மயனு மாலும்
வந்தனை செய்து போற்ற மாயவன் வதன நோக்கி
நந்தம தருள தாகு நங்கையோ டினிது சேர்த்தா
முந்தையின் வேதாச் செய்கை முற்றிமீம் போதி யென்றான். (கூஅ௪)

என்னலு முவகை யெய்தி யாமினி யுய்ந்தோ மென்னு
வன்னையொ டத்தன் மன்னை யளியொடு வலஞ்செய் தேத்திப்
பின்னரும் வணக்கஞ் செய்து பெயர்ந்தனர் பின்பு வேதா
மன்னுயிர்த் தொகுதி யெல்லாம் வரன்முறை படைக்க லுற்றான். (கூஅ௫)

மாற்றலர் புரமூன் றட்ட வானவ னுமைபா னோடும்
 வீற்றிருந் தருள லாலே விழைவுட னுன்பெண் மேனி
 யாற்றவு மின்ப மெய்தி யான்கள பெரிது மல்க
 நாற்றிசை முகத்தன் செய்கை நன்றுற நடந்த தன்றே.

(௩௮௬)

தேனமர் கமலத் தண்ணல் செய்தொழின் முற்று மாற்றா
 லானதன் னருளே யாங்கோ ராயிழை யாக நலகி
 மேனிகழ் கருணை தன்னான் மேவுவ துணரா யேனே
 வானவா போலெவ் கோணை மதித்தலை மதியி லாதாய்

(௩௮௭)

காமரு வடிவா யெங்குங் காண்பது சுகதி யங்கண்
 மாமய மாகி கின்றான் மன்னிய சிவனா மீது
 தூமறை முதலா வுள்ள தொல்லைதூல் புகலு மன்றா
 தாமொரு புதல்வன் றன்னைத் தந்தவா சாற்று கின்றும்.

(௩௮௮)

ஆ திருவிருத்தம ௯௦௭.

வ ச ன ம்.

இவ்வாறாகத் ததீசிமுனிவர், பரமசிவத்தினது ஒப்பற்ற குணதிசயங்களை யும், பரத்துவ நிர்ணயங்களில் சிலவற்றையும் விவரித்து உரைக்க வதனைக்கேட்ட தக்கன் நகைத்து நீ சொல்லிய மேலான பரம் ஊர்ப்புறமபுகளிலிருக்கும் சுகோட் டிற்கிடக்கின்ற எலும்பையும், தலைகளையும், சாம்பலையும் அணியுமோ! புலால் நாரும் பிரேதத்தை ஏந்தித்திரியுமோ! கழிந்த கேசத்தை முப்புரிதூலாக அணியு மோ! வராகத்தின் கோடும் ஆமையோடும் தரிக்குமோ! உலகமழிய உயிரகளைச் சங்கரிக்குமோ! புலியதலுக்குமோ! யானைத்தேலைப் போர்க்குமோ! கொடிய அனல் மான் குலமுமேந்தி பிச்சைக் கெங்கும் உழலுமோ! பேயனைப்போல் நடன மும் செய்யுமோ! பூதங்களைப் படையாகக்கொண்டு உலாவுமோ! காளமாநாகங் களை யாபரணமாகச் சூடுமோ! நெடுவெண்டலையைச் சிரத்திலே தாங்குமோ! வேற றுருக்கொள்ளுமோ! மாட்டின்மீதேறுமோ! ஆலத்தை யுண்ணுமோ! பேய்கள் சூழச் சுடலையி லாடுமோ! ஒருத்தியைச் சடையிலும் மற்றொருத்தியை இடையிலு மிருத்துமோ! பிள்ளைகளையும் பெறுமோ! தாமதகுணத்தைப் படைக்காமோ! இன்னம் அளவற்ற துர்க்குணங்களைப் பெறுமோ! இவ்வாறான செய்கைகளினால் உங்கள் ஈசன் ஒருவரைப்பட்ட குணமுள்ளவன் அல்லன், பரமாயிருப்பவன் பரி சுத்தனாய்த் தயாரிதியாய்ச் சகல மங்கலகுணங்களையும் பெற்றிருக்கவேண்டும்; இதனால் மூலமென்னும் பெயர்பெறலாம். இதற்குப் புறம்பானவனானால் அவ னுக்குச் சிறந்த யாகத்தில் அவர்ப்பாகம் தரவேமாட்டேன். இதனை உறுதியாகக் கொள்ளக்கடவாயென்று அஞ்சாது சொல்லிய தக்கன் மனத்தானிவை அறிந்து தபோநிதியாகிய ததீசிமுனிவன் எமகிறைவனை இவன் பழிகூறலாமோவென்று சேற்றங்கொண்டு ஆலகாலத்தைப்போலச் சேறி இறைவன் உண்மைகளிற் சிறிதும் இவன் உணர்ந்தவன் அல்லன். இப்பாதகனுடன் வார்த்தையாடல் யோக்கிய மன்று. ஆயினும் பிரம்ன் விண்டுமுதலானதேவர் முனிவர் முதலானவர்கள் நெருங்கியிருக்கும் இச்சபையில் விச்சுவகாயகளுகிய சிவப்ராணைப் பழித்திகழ்த்த படியால் அவற்றின் காரணங்களை யாவரும் அறிவத் தெருட்டுவது சமது கட

னென்றெண்ணி அடா தக்கா? இம்மகாசனையில் ஏமகிறைவனாய்த் தேவாதி தேவனாய் விச்சுவராயகனாய் விளங்கும் பரமசிவனிடத்திற் சில குற்றங்களைக்காட்டிப் பேசினுயே, அவைவந்த விவரம் யாதாமறியாதவனைப்போற் பெருஞ்செல்வச்செருக்கினால் மயங்கிய மூடனே கேளென்று சொல்லுவார்:—

சர்வார்த்தரியாயியாய் அருளுருக்கொண்ட நிருமலன் பஞ்சகிருத்தியங்களில் ஒன்றாகிய அனுக்கிரகத்தினால் தேவர்களில் முதன்மையாகிய பிரம் விஷ்ணுக்களைப்படைத்துப் பிரமனிடத்திருந்து சராசரப்பிரபஞ்சத்தைப்படைப்பித்துவிண்டு வினிடத்திற்பொருந்தி அவைகளைக்காத்து அவைகளுக்குரிய வினைப்போகங்களை யூட்டி நடிப்பித்து அவைகள் பெறும்பதங்களிற்சேர்த்து இவ்வாறாகச் சனனமரண துக்கத்திற்பட்டு அலையுஞ் சேவகோடிகள் சிலகாலம் அல்லலற்றுச் சுகாதீத எல்லையைச் சேர்த்து களித்திருக்கத் திருவுளந்தொண்டு உருத்திராக அண்டாண்டபுவனசராசரங்களையும் அழித்தொடுக்கிப் பின்பு கிருட்டி திதி கருத்தாக்களை யொடுக்கி எகனாய் நின்று மீளவும் இப்படியே உலகங்களை யுண்டாக்கி, தன் லொப்பற்ற திருவினையாடல்களை நடத்திவருவான். இச்சர்வசனகாரங்கடோறும் மரித்துப் பிறக்கும் கிருட்டி திதி தலைவரைப் பரமென்றெண்ணித் திரோபவத்தினுழந்து பவத்திற்பட்டு உழலு மூடர்கள் சுருதி குரு சுவாஸுவவங்களினாலே தெளிதற்றுகக் காரணமாக மாய நென்புகளையும் பிரமன் சிவங்களையும் மாலையாகவும் கேசங்களை உபவீதமாகவும் அணிவான். இவ்விருவா செய்த தவமுயற்சியினால் சர்வசனகாரகாலத்தில் அவர்கள் களேபாங்களைச் சூலத்திலேந்தி நெற்றிவிழியினாலே நீறாகி அந்நீற்றைப் பூதியாகவணிவான். கிருபாநிதியாதலால் தமமையடுத்த உயிர்கள் பாபரகிதமாய் முத்திபெற்று உய்யும்பொருட்டு இவையனைத்தையும் அணிந்ததே யல்லது இவைகளாலே தம்மைப் புகழும்படியன்று; அகந்தையிற் சிறந்தவனே! மற்றவைகளையும் விவரமாக அறிவிப்போம் கேள். முன்னுளில் இரணியாக்களென்னும் அசுரன் பூமியைப் பாயாச்ச்சுருட்டிச் சீவராசிகள் வருந்தப் பாதாளத்தில் மறைத்திருந்தான். அதைக்கண்ட தேவர்கள் நடுநடுங்கி விஷ்ணுவைத் துதித்தார்கள். அவர்கள் வேணுகோளரீன்படி மாதவன் வராகவுருவங்கொண்டு பாதலத்திற்சென்று தன் கூரிய தந்தங்களினாற் பாய்ந்து அவ்வசுரனைக் கொன்று பூமியை முன்போல் தாபித்து அசசெய்கையைப் பெரிதாக நினைந்தவனாய்த் தானே பரமென மதித்துச் செருக்கிப் பூமியைத் தன் கூரிய கோட்டினாற் கல்லி உபத்திரவப் படுத்துகையினாலே பிராணிகளவாழிப் பரமசிவத்தைக் குறித்து முறையிட்டார்கள். அத்தருணத்திற்சிவபிரான் எழுந்தருளி வராகத்தின் கோடுகளைப் பறித்தான். அதனால் விஷ்ணு தன் செருக்கடங்கி இறைவனைச் சரணடைந்து போற்றிசெய்யப் பொறுத்துத் திருக்கலைக் கெழுந்தருளி அககோடுகளைச் சினனமூக வணிந்தான். அவை பிறையைப்போல இப்போதுத் திருமாபிற பிரகாசித்திருக்கின்றன. இது நிகழ், மற்றச்செய்கைகளையும் வேதபூர்வமாகச் சொல்லுவோம், கவனமாய்க்கேள்! முன்னொருகாலத்திலே தேவர் அசுரர் கிரணம் திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது மத்தாக நாட்டிய மந்தரகிரி ஞாழவதைக்கண்டு விஷ்ணு கூர்மமாய்த் தாங்கிநிற்க மீளவும் கடைகையில் அமுதம் தோன்றிற்று, அதனைத் தேவர்களும் அரக்கரும் கண்டு எமதெமதெனப் பொருவதையும் பாராமல் தான் மந்தரத் தாங்கிய வலியைப் பெரிதாகஎண்ணி அகந்தைக்கொண்டு சிரம் வானத்தைமுட்ட ஒங்கிப்பாய்ந்து பூமி தத்தளிக்க கடலைக் கலக்குகையில் யாவரும் இவ்வுபாதிக்கஞ்சி எமகிறைவனைத் துதித்தார்கள். அத்தருணத்திற் பரமசிவன் அவ்விடத்துக் கெழுந்தருளி

ஆமையினோட்டையும் பெருமிதத்தையும் ஏகநாலததிற் பறித்தபோது விஷ்ணு சோர்ந்து நடுங்குமுறுத் துதிக்க இரங்கிக் கிருபானோக்கமளித்து அமுதத்தினைத் தேவருக்கு பகிரக் கட்டினாயிட்டு வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்தான். இறைவன் அருகிரசுப்ப ப. மாயன் மோகினியடிவெடுத்தது அரக்கரை வஞ்சித்து அடக்கி விண்ணவர்க்கு அமுதமீந்தான். அக்கமடத்தி னோட்டையும் எமமிறைவன் பன்றிக்கோடுகளுடன் தரித்தான்; ஆமையோடு அணிந்த திருவிளையாட விதவாகும்.

இனிச் சிவபிரான் ஐயமேற்ற சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம். ஆதியிலே தாருகவனத்து இருடிகள் இறைவன் மாயையின்பட்டு மயங்கிப் பரமசிவனிடத்து அன்பு செலுத்துவதிற் பிரயோசனமில்லையென்றும், யாகங்கள் செய்தலே மோட்சம் அடைதற்குக் காரணமென்றும் நினைந்து அவ்வாறே நடத்திவருகையில் இவர்கள் செய்கையைச் சிவபிரானறிந்து விஷ்ணுவைத் திருவுளத்திற் கருதினார். விஷ்ணு அக்கணத்தி லனந்தசயனத்தை நீங்கி வெள்ளியங்கிரியையடைந்து நந்தி தேவர் அனுமதிபெற்று இறைவன் சன்னிதானத்தைச்சேர்ந்து மும்முறை வணங்கித் துதித்துநிற்க, சிவபிரான் தனது எண்ணத்தைக் குறித்துக்காட்டி சிங்காதனத்தை நீங்கினவராய் விஷ்ணு கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு வெள்ளிமலையைக் கடந்து போய்க் கண்ணைப்பார்த்து பஞ்சசத்திகளில் ஒன்றாகிய உன்னுருவைக்கொள்ளென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினான். அவ்வாறே மாயன் கோழுகுரியப்பிரகாசமாய் இலக்கணத்துக்குமேற்பட்ட வடிவுடன மோகினியுருவெடுத்து மாயைக்கரசியான பார்வதி கண்டாலும் மயங்கத்தக்க நடைநொடிப்பாவனையைப் பெற்றநிற்க தாமுஞ் சிறந்த பிச்சாடனவேடக கொண்டார். அவ்வடிவின் சீரை மோகினி கண்டு காமவிகாரத்தினுற் சோர்ந்து காத்தன் அனுக்கிரகத்தினால் உணர்வுபெற்றதனால் அன்றுமுதல் வைகுந்தவாசுக்கு மாலென்னுந் திருநாம முண்டாயிற்று; ஆதலாற் பரமன் திருவடிவின் சுந்தரத்தை யாவராலும் ஒப்பிட்டுப் புகழப்படுமோ? பின்பு பரமன் திருமால் தம்முடன்வர முனிவர்களுக் கிருப்பிடமாய்த் தராடலம்புகடும் சிறப்பையுடைய தாருகாவனத்தருகிற்புகுந்து திருமாலேநோக்கி நம்மை மதியாமல் தவமே பெரிதென்றெண்ணி நோற்கின்ற முனிவர்கள் வாடிஞ்செய்யும் சோலைகடோறும் சென்று மையலுண்டாக்கி, அவர்கள் கொண்ட விரதங்களை யழித்து நம் மிடீத்துக்கு வருக என்றனாக்கிரகஞ்செய்ய, அவ்வாறே மாயன் விடைபெற்றுப் போய் வேள்வியுந் தவமுமே மோகிஷத்தைத் தருமென்றெண்ணி நடாத்தும் இருடிகள் வாசமாகிய இடங்களிற்சென்று அளவற்ற மன்மதர் ஏககாலததிற் கரவேகமாய்ப் பிரயோகிக்கும் புட்பரணகளைப்போல விழிமலர்களைச் சுழற்றிப்பார்த்துப் புன்முறுவல் விளைத்துச் செம்பஞ்சுட்டிய பாதங்களி லணிந்த சிலம்புகளுந் கரங்களிலமைத்த விலையல்களும் கவிக்க அன்னத்தைப்போல மெல்லென நடந்து கிரியைநிகர்த்தாக் கொஞ்சியாண்டும் திரிவதை இருடிகள் கண்டவுடன் காமவிகாரத் தலைமேற்கொண்டு மதியங்கினவராய் விரதவுறுதிகளை மறந்து வேள்வியிலைகளிலேந்து உடைசோர்ந்து காமவெள்ளம் பெருக வருந்தி யானையுண்ட விளங்குளியைப்போல உள்ளுடைந்து மோகினியின் இலக்கணவடிவைப் பாதா திகேசபரியந்தமும் நோக்கி நோக்கித் தவவொழுக்கத்தைத் தாந்து சுடரைக் கண்ட விட்டிலைப்போலப் பலதிகையின்னிறும் விடைத்தவந்து சூழ்ந்துகொண்டவராய்ப் பெண்கள்நாயகமே! உமது திருநாமம் யாத! நீர் இருக்கும் தானமெது! திருவாய்மலர்ந்தருளும் பெண்ணரசே! நீர் வசிப்பது பூவுலகமோ, பொண்ணகரோ, பிரமணுகோ, மன்மதன்பதியோ, வைகுந்தவளநாடோ, அல்லது அசுரரைவஞ்சித் தழித்துத் தேவர்களுக் கமுதம்பகிர்ந்த மோகினியோ, பெண்ணே கண்ணே உமது

பெருமைகள் யாவராம் புகழப்படும்? எங்கள் தவப்பேற்றினால் இவ்விடமெழுந்தருளினீர் அடியோங்குளித்திற் கருணைசெய்து உமதிணக்கத்தை யளிக்கவேண்டும் நீரிட்ட பணிவிடைகளைச் செய்யக் காத்திருக்கின்றோம். நீர் விரும்பிய அனைத்தையும் இந்நிமிஷத்திலே தரவல்லோம். யாங்கள் காமநோயினாற் பிராணனை யிழப்பதற்குமுன்னே நீர் தயைசெய்து அதற்குரிய இன்பரசத்தைக் கடைப்பிடித்துப் பாதுகாப்பதன்றியும் மன்மதபாணத்துக் கிரையாகாமலும் உமது கடகங்கணங்களணிந்த திருக்கரத்தினாலே சற்றிணைத்து ஆதரிக்கத் தயையில்லையோ என்று வெளுத்த முறுவலுத்திறந்து, கரங்களைநீட்டிப் பலபலவிதங்களாகக் கெஞ்சிக்கெஞ்சி இரந்து தொடர்ந்து, அக்கினியிற்பட்ட காந்தன்மலரையொத்து மெய்கருகி, விரகாக்கினியினால் இறத்தவர்களைப்போலவுஞ் சித்திரத்தையொத்தும் பொற்பாவையையுநிகர்த்தும் அறிவழிந்து, பின்பற்றித் தொடர்ந்தும் கின்றும் விழுந்தும் இவ்வகையாக அலைந்து உழன்றார்கள். இவ்விருடியார் இப்பாடுபட்டிருக்குந்தருணத்தில் இவர்கள் பத்தினிமார் வாசஞ்செய்யுமிடத்திற் பரமசிவன் செய்த திருவிளையாடல்களிற் சில சொல்லுவோம்:—மோகினிவடிவுகொண்ட விண்ணவைத் தவசிகள் பக்கலுக் கேவியபின்பு எமது இறைவன் சிவந்த சடைகள் அசைய சர்வாங்கதூளிதராய்த் திருக்கரங்களிற் குலமும், பாத்திரமுமேந்தி வேதப்பாதுகைகளைக் கால்களிறொடுத் து, ரிஷிபத்தினிகள் வாசஞ்செய்யும் பர்னசாலையில் அவர் மனதுக்கினியு சுந்தரமிருந்த புருடனுக்கிப்போய்ப்பண்களுடன் சுருதிகளைப்பாடிக்கொண்டு ஐயமேற்பாரைப்போலத் திரிகின்றபோதில் உயிருக்குயிராய் எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்தாட்டி மரமசிவத்தின் கீதங்கள் கேட்கையே, தவத்தர் தேவிமார் கேட்டவுடன் மனமுருகி யாரம்மா நம்முடைய வீதிகளில் இப்படி அற்புதமாகப் பாடிவருகின்றவர்; அந்தப் புண்ணியனைக் காண மனம் விரும்புகின்றது; வாரும் வாருமென்று ஒருவரையொருவா கூலிக் கூட்டங்கூட்டமாய் வீதிகளில்நெருங்கி, எமதிறைவனைத் தரிசித்தவுடன் காமமுற்று மன்மதபாணங்கள் சாடப் பொறிக்கலங்கி காணமட மச்சவரம்புகளைக்கட்டி மனமருண்டு, காமலாகிகொண்டு சோர்ந்து, இறைவனிடத்து ஆசையென்னும் வலியிறிசிக்கிறார்கள். அவர் செய்கைகளிற் சில பேசுவோம். இந்தத் தவசியினது கீதங்கள் செவிகளுக்கு அமுதமாகப் புருந்தவுடன் தேகம் பரவசமாய்க் கொங்கைகள்விடமிச் சரீரம்பூரித்து அவயவங்களில் அணிந்திருக்கும் ஆபரணமுதலியவைகள் சிதறிப்போன இடம் தெரியவில்லை, காமக்கவலையிற்பட்டி உழல்கின்றோம். இதனால் இக்கோலம் அற்புதவடிவாய்க் காணுகின்றதென்று சிலர் சொல்லித் தொடரவும், இவ்வையருடைய செய்கைகளை யோசிக்குமிடத்துப் பிச்சைவேண்டி இவ்விடம் வந்தாரெனக் காணவில்லை; என்றிப்படி பலவகையாய் வருந்தும்போது, இறைவன், அழகிய திருவடிகள் சிவக்க நடக்குங்காலையில், இருடியா மனைவியர் பரமசிவன் பாதுகாளிற்சொரிந்த மலர்களும் கழன்றவன்களும் பல ஆபரணங்களும் மன்மதபாணங்களும் அந்த வீதிகளிலெல்லாம் நிறைந்து விளங்கின.

பரமசிவன் கொண்ட கோலத்தைத் திருமாலாகிய மோகினி கண்டு மைழல் கொண்டு தோர்வாளாயின், தவத்தியர்செய்கைகளைச் சொல்லவுடையெண்ணுமோ? அப்பெண்களுடைய எண்ணமபோலவே இறைவன் அவர்களுக்கு மாந்தப்பணர்ச்சியைக் கொடுக்க, அதனால் அவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் இருடியரைப் பெற்றார்கள். அவர்கள் சிவபெருமான் கட்டளைப்படியே தவஞ்செய்திருந்தார்கள். பிறகு இறைவன் இருடியார் வாசம்பண்ணுகிற சாலையில் வருமபோது மோகினி

யானவன் எதிர்ப்பட்டான். அப்பொழுது இறைவன் தனதுருவம் முனிவருக்குத் தோன்றாது நெறறுருவங்கொண்டுநிற்க, இருடியர் சிவானுக்காகத்தினால் மயக்க மொழிந்து, தங்கள் தேவியாரும் கற்பிழந்தமைகண்டு, மோகினியாய்வந்த அந்தத் திருமால் நமது தவத்தைக் கெடுத்தான், இந்தப் பிச்சாண்டி நமது தேவியாருடைய கற்பையழித்தான். இதற்கென்னசெய்யலாம் என்று தமது தேவியரை அட்ட, அவர்கள் பயந்து தமதிடங்களைச் சேர்ந்தார்கள். பிறகு அந்த இருடியர், இறைவனைக் கொல்லுமபொருட்டு ஒரு அபிசாரதோமஞ்செய்தார்கள். அந்த தோமராக் கினியில் பயங்கரரூபமான ஒரு புலியானது தோன்றிற்று. அதனை யுபசரித்து, சிவனைக்கொன்றுவாவென்றேவினாகன். அது இறைவன்மீது பாய வருவதுகண்டு அதனைக் கொன்றித்து அந்தத்தோலை அரையிலுடுத்திக்கொண்டார். அதன் பிறகு ஒரு குலத்தையுண்டாக்கியேவினார்கள். அதைத் தமகரத்தில் ஆயுதமாகத் தாங்கினார். பிறகு ஒரு மானைப் படைத்தனுப்ப அதைத் தமது இடக்கரத்தில் தாங்கினார். பிறகு அநேகமான பாம்புகளையுண்டாக்கி யனுப்ப, அவற்றையெல்லாம் ஆபரணமாகத்தரித்துக்கொண்டார். பிறகு பூதவெள்ளங்களைச் சிருட்டித்து அனுப்பினார்கள். அவைகளை வசப்படுத்தித் தமக்குச் சேனைகளா யமைத்துக்கொண்டார். அதற்குமேல் கருவெண்டலை துடி, முயலகன் முதலியவற்றை யுண்டாக்கியனுப்ப, அவற்றை முறையே எத்தியும் அணிந்தும் பாதத்தில் மிதித்தும் அவற்றின் வேகத்தைத் தடுத்தார். இன்னும் அளவற்ற தீமைகள் செய்தும் இறைவனிடத்துச் செல்லாமற்போயினமையால் மனங்கலங்கி இனி யென்செய்வோமென்றேங்கி, இறைவனை வணங்கி, யாம்பெய்தருற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டித் தும், இறைவர் மனமிரங்கி, இன்றுமுதல் எமது திருவைந்தெழுத்தை யுச்சரித்துத் தவஞ்செய்யக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டுத் திருக்கயிலைக் கெழுந்தருளினார். பூர்வகாலத்தில் கயாசுரன் என்னும் ஓரவுணன் பிரமனைகோக்கித் தவஞ்செய்து அளவற்ற செல்வத்தையும் சிவபெருமானொழிய மற்றவரையெல்லாம் வெல்லத்தருந்த வலியையும்பெற்று, உலகத்திலுள்ள சகலபிராணிகளையும் வுருத்திக்கொண்டே வந்து காசியையடைந்தான். இவனைக்கண்ட அந்த நகராஜனங்களும் மற்றோரும் அஞ்சியோடி விசுவநாதர் ஆலயத்தையடைந்து முறையிட, அவர் அந்தயானையுருவையுடைய அவுணனைக் கொன்று உரித்துத் தோலைப்போர்த்துக்கொண்டு முன்போலவே ஆலயத்திலெழுந்தருளி, அவர்களுடைய அச்சத்தையொழித்தருளினார்.

முன்னொருகாலத்தில், இந்திரன் முதலியதேவர்கள் பிரமவிஷ்ணுக்களை யடைந்து, உங்களில் பிரமமாவார் யாரென்று வினவ, அவ்விருவரும் நானே பிரமம் நானே பிரமம் என்று வாதிட்டு, முடிவில் சண்டைசெய்யத்தொடங்க, இவ்விருவருடைய அகம்பாவத்தை யடக்குமபொருட்டு, சிவபெருமான் இருவருக்கிடையே ஒரு பெருஞ்சோதியுருவாய்த் தோன்றினின்றார். பிறகு அந்தச் சோதியினிடையில் உமாமதேசுவரமூர்த்தத் தோன்றக்கண்ட விஷ்ணுவானவர் அவரைப் போற்றிகின்றார். பிரமன் திரோபவத்தில் முழுகியுணர்ந்திலுதலால் அவனகந்தையையும் தேவர்களுக்கையும் அடக்கத்திருவுளங்கொண்டு, வயிரவரையுண்டாக்கி, அவரைநோக்கி, இந்தப் பிரமனது நடுத்தலையைக்கிள்ளிக்கரத்திலேந்தி, அவனுயிரைக் காத்துத் தேவர்களுடையோரிடத்திற்போய் அவர்களுதிரத்தையும் பலியேந்தி உயிரைக்காத்து, அவர்கள் அகந்தையையொழித்தபிறகு, அண்டமுக்கட்டிலமர்ந்த பிராணிகளைக் காத்துவரக்கடவையென்று கட்டளையிட்டருளி, அந்தச்சோதியில் மறைந்தார். விஷ்ணு தமதுலகத்தை யடைந்தார். வயிரவரும் இறைவனது கட்டளையின்படியே பிரமன்நிலையைக் கிள்ளுதல்முதலிய காரியங்களைச்செய்து அண்ட

முகட்டிற்சென்றமைந்திருந்தார். இதுநிங்க, முன்னொருகாலத்தில் இந்திரன் தனக்கு மேற்பட்டவரொருவருமில்லையென்று செருக்கி அரசுபுரிந்துவருங்காலத்தில், ஒருநாள் பரமசிவனைக் கண்டவரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அயிராவதத்தின்மேலேறிச் சுயிலையைக் கிட்டினான். இறைவன் அதையறிந்து, அவன் செருக்கையடக்கத் திருவுளங்கொண்டு, பாரிடவேடந்தாங்கி ஆலயமுகவாயிலில்வந்து நின்றார். அவரை இந்திரன் பார்த்து, நீர் யார் பரமசிவனைச் சேவிப்பதற்கு இது சமயத்தானோ சொல்லுமென்றான். அதற்கு இறைவர் மறுமொழிகொடாமல்நிங்க, இந்திரன் மிகுகோபங்கொண்டு தன்கையிலிருந்த வச்சிராயுதத்தை வீசினான். அது இறைவர் திருமேனியிற்பட்டிச்சாம்பலாய்விட்டது. பிறகு இறைவர் கணத்தரசாகி, திரிபுராதிகளை யெரித்தவகை விளங்கத் தோன்றினார். அதைக்கண்ட இந்திரன் அஞ்சிப் பலவிதமாகத் தோத்திரம்பண்ண, இறைவர் தமது கோபத்தைக் கடலிலெறித்து அவன் பயத்தலிர்த்தது அவனுக்குப் படையும் விடையும் தந்தருளித் தமதாலயத்தில் பார்வதி மகிழ்வீற்றிருந்தார்.

அதன்பிறகு, கடலிலெறியப்பட்ட இறைவரது கோபத்தீயானது ஒரு குழந்தை யுருவாய் விளையாடுவதை வருணன் கண்டு மகிழ்ந்து பரீவோடுகிடுத்து வளர்த்துவருங்காலத்தில், ஒருநாள் அககுழந்தை பசியால் வீறிட்டழ, அவ்வழகையோசை அண்டங்களுள்லாமடுங்கச்செய்தது. அதைக்கேட்ட பிரமன் அதிசயித்து வருணனிடத்திற்குவந்து, அவனுக்குச் சிசுவின்பெருமையெல்லாஞ்சொல்லி, இதற்குச் சலந்தரனென்று பெயரிடக். கடவையென்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். பிறகு சலந்தரன் காணப்பருவம் வாய்க்கப்பெற்று, வில்வித்தை முதலியவைகளில் மிகுசமர்த்தனாகி, சகலலோகங்களையுமடக்கி, அசுரராஜனாய்க் கொடுங்கொல் செலுத்தி வருங்காலத்தில், தன் குலக்கம்மியனைவருவித்து, அவனைக்கொண்டு சலந்தரபுரம் என்றொரு நகரத்தை யுண்டாக்கி, அதிலிருந்து அரசு செய்கையில், காலநேமியென்னும் அவுணன்மகளாகிய பிருந்தையைமணஞ்செய்துகொண்டு அவளோடு கூடி யின்பதுகாந்து வந்தான். அக்காலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மேருமலைச் சாரலில கூடியிருப்பதாகச் சிலநூதர்கள் வந்து சொல்லக்கேட்டு, அவ்விடத்திற்குப் போதலும் அவர்கள் பயந்து விஷ்ணுவைத் தியாசித்தவுடனே அவர் கருடவாகனத்தின் மேலேறிவந்து இவனோடு நெடுங்காவம் யுத்தமபண்ணியும் வெல்லமாட்டாமையால், இவனைச் சிநேகம் பண்ணிக்கொண்டு தமது லோகத்தை யடைந்தார். பிறகு இந்திரன் முதலான தேவர்கள் சுயிலாயத்தையடைந்து அவ்விடத்திலொளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதையறிந்து அவ்விடத்துச் சென்றான். இந்தச்செய்தியை இறைவனிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்து முறையிட்டார்கள். இறைவரும் அவர்களுக்கிரங்கி, ஒரு விருத்த சங்கியாகியாகி, சலந்தரனெனதிரில் வந்து நீயார், எவகிருந்துவந்தாய், யாரைத் தேடிவந்தாய், சொல்லென்று கேட்க, அதற்கவன் சங்கியாகியே, நான் சமுத்ரா ராஜகுமாரனாகிய சலந்தரன், தேவர்களையும் அவர்களுக்கிடந்தத் சிவனையும் கொல்லவந்தேனென்று சொல்ல, அவர் நகைத்தது, அய்யா, நாம் இறைவர் சங்கிதியிலிருந்து அவர் பெருமைகளெல்லாம் அறிந்திருக்கிறோம். அவரோடு போர்செய்வையாயின் நீயிந்துபோவாய். இன்னஞ் சிலகாலம் உயிரோடிருக்க விரும்பினாயானால் திரும்பிப்போய்விடுவதேநல்லென்றார். அதைக்கேட்ட சலந்தரன் பெருங்கோபங்கொண்டு பெரியவரே, நீ என் வலியறியாமற்பேசுகின்றீர். சற்றுநேரம் இங்கிருந்து பாரும் என்ற சொல்ல, இறைவரும், யாம் அதைப்பார்க்கத்தான்வந்தோமென்று

சொல்லி, தமது காற்றொருவிரலாலே பூமியில்வட்டமாகக் கீறி, இதையெடுத்து உன் சிரசினால் தாங்குவையாயின், நீ பராக்கிரமசாலியென்பது விளங்குமென்று சொல்ல, சலந்தரன் நகைத்து, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் எளிதில் வென்ற எனக்கு இது ஒரு பெரியகாரியமோவென்று கூறி அந்தச் சக்கரத்தை ஒரு கையால் ஏந்தி மற்றொருகையால் தூக்கப்படாமையால் மார்பிலினைத்தெடுத்துத் தலையில் வைத்தலும், அது அவனுடம்பை யிருகூறுகப் பிளந்து தன்னி விட்டு இறைவர் திருக்கரத்தை யடைத்தது. இறைவரும் தமதாலயத்தையடைந்தார். பிறகு சலந்தரன் மனைவியாகிய பிருந்தையின் பேரழகைக்கண்டு ஆனியில் மையல்கொண்டிருந்த விஷ்ணுவானவர், இது நல்லசமயமென மெண்ணி ஒருகபட சந்நியாசியாகி, சலந்தரன் அரண்மனையிலுள்ள நந்தவனத்தில் ஒரு குருக்கத்திநிழலில் தவஞ்செய்பவன்போலிருக்க, பிருந்தையானவர், நமது கணவன்போன செய்தியொன்றுத் தெரியவில்லையென்று மனம் வருந்திப் பூஞ்சோலைக்கு வந்தான், அப்பொழுது விஷ்ணுவின் கட்டளைப்படி, வைகுண்டத்துத் துவாபாலகா இருவா புலியுருக்கொண்டு அவளெகிரேபாய, அவள் பயந்தோடிக் கபடசந்நியாசியைச் சரணடைதலும் அவர் அந்தப்புலிகளையதட்டி யோட்டிவிட்டு அவளச்சத்தை யொழிந்தார். அவன் அச்சமொழிந்துகின்று, சுவாமி, தேவரீர் முக்காலமுமறிந்த வராகக்காணப்படுகிறீர், என்கணவன் பரமசிவனோடு போர்செய்யச்சென்றநான் முதலாகச் செய்தியொன்றுத் தெரியவில்லை. கிருபைசெய்யவேண்டுமென்றிரந்தான். அக்கபடசந்நியாசியும், ஆகட்டுமென்று தமது துவாரபாலகரைக்கொண்டு சலந்தரனுடம்பை வரவழைத்துக்காட்ட, அவனுடம்பின் இருபிளவைக்கண்ட பிருந்தையானவர் மரணமூர்ச்சையடைந்தான், அவனைச் சந்நியாசி வாரியெடுத்து மார்போடணைத்துத் தெளிவித்தலும், அவளெழுந்து, என்னுயிரைக்காத்ததுபோலவே என் கணவனுயிரையுந் தரவேண்டுமென்றவேண்ட, அவர் அவ்விருபிளவையும் ஒன்றாகப்பொருத்தி அவ்வுடம்பில் தாம் பிரவேசித்து நிற்க, பிருந்தையானவர் தன் கணவனென்று நமசி அன்றுமுதல் அவரோடு கூட நெடுங்காலம் இன் புற்றிருந்தான். ஒருநினைம் விஷ்ணுவானவர் நித்திரைசெய்கையில் விஷ்ணு கோலம் காணப்பட்டது, அதைக்கண்ட பிருந்தை இவன் மாயோனாகுமென்று நிதாசித்து, அவரைநோக்கி, புலியாய்வந்த வுண்வாயில் காப்பாளர் உன் பகைவராய் அரக்கர் குலத்தில் உதிக்கக்கடவர். நீயும் பூமியில் அரசர் குலத்தில் அவதரித்து, என்னை வஞ்சித்தபடியே உன் பத்தினியை அசுரா மாயையரல வஞ்சித்துக்கொண்டுபோக, நீயும் குங்கினங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, காடு மலை முதலியவிடங்களில் தேடியலைந்து பலரும் பழிகுற வருந்தக்கடவையென்று வகைகூறித் தீப்பாய்ந்திருந்தான். இவன் மீதுள்ள விருப்பயிருதியால் இவளெரிந்துபோன சாம்பலின்மீது விஷ்ணுவானவர் விழுந்து புரண்டழுதார். இச்செய்தியைப் பிரமன்முதலானோர்போய்ச் சிவபெருமானுக் கறிவித்தாராக. அவர் நகைத்துப் பார்வதியைநோக்கி, அவள் ஒரு விதையையுண்டாக்கி, பிரமனிடத்திற்கொடுத்து, இதைக்கொண்டுபோய் கண்ணனுக்குக் காட்டக்கடவீரென்று சொல்ல, அவ்வாறே பிரமன் வாங்கிப்போய்ப் பிருந்தையின் சாம்பலில் மயங்கிக்கிடக்கிற கேசவனுக்குக் காட்ட, அது துளசியாய் முளைத்து உடனே யொரு பெண்ணுருக்கொண்டுநிற்க, அழைக்கக்கண்ட கண்ணன் விருந்தையிடத்திற் கொண்டிருந்த மையலையொழித்து, இவன்மீது மையல்கொண்டார். இதைக்கண்ட தேவர்கள் இவனை விஷ்ணுவாகே மணஞ்செய்தார்கள். பிறகு அவளோடும் வைகுந்தஞ்சேர்ந்து இன்பதூகர்த்திருத்தன்றியும் சிரத்திலும் தரித்தார், அதுமுதல் திருத்துளவும் விஷ்ணு

வுக் குவப்பாயிற்று. அப்பால் திருமால் சலந்தரனைப் பிண்த சக்கரத்தைப் பெறக் கருதி, பரமசிவனைப் பூசித்துவருங்காலத்தில், ஒருநாள் ஸஹஸ்ரநாமாச்சரினைக் கொரு கமலம் குறையக்கண்டு, தமது கண்மலரையிடந்து சாத்திப் பூசிக்க, இறைவர், சக்கரத்தைக் கொடுத்தருளினார். அன்றமுதல் விண்டுவுக்கு நேமியானென்னும் ஒருபெயரும் உண்டாயிற்று.

இனி இறைவர் இடபவாகனமேறிய செய்தியுஞ் சொல்லுவோம்; கேட்கக் கடவாய். சர்வசங்காரகாலத்தில், எல்லாப் பொருள்களும் நசித்தும் தாம் நசிக்காமல் பெருமயானத்தில் பராசத்தியானவன் கண்டுகளிக்க நடிக்கிறபோது, அந்தப் பரமேச்சுரினைத் தருமதேவதை வணங்கி, என்னை யுமதுவாகனமாக்கிக் காக்க வேண்டுமென்று வேண்ட, இறைவன் அப்படியே வரந்தந்து, இனி வருகிற சூர்யுகங்களிலும், முறையே நான்கு மூன்று இரண்டு ஒன்று ஆகிய பாதங்களோடு நடக்கக்கடவாய், எக்காலத்தும் எமக்கு வாகனமாகவும விளங்கக்கடவாயென்றருளிச்செய்தார். அன்றியும் அளவற்ற பேறுகளையும் தந்தருளினார். இது கருதியல்லவா திருமால் திரிபுரதகனகாலத்தில் வெள்விடையாய்த்தானுகினார். இது நிகழ்,

முற்காலத்தில் ஒருநாள் தேவாசுரர் பகைகொண்டு போரிட்டு, இருதிறத்தாருள்ளும் அநேகர் இறந்தார்கள். அப்போது அவ்விருதிறத்தாரும் பிரமனிடஞ்சேர்ந்து, பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தமெடுத்தத் தரவேண்டுமென்று கேட்க, அவர் அந்தக் காரியம் என்னலாகாதென்று திருமாலிடத்திற் கழைத்துப்போய் இந்தச் செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் மந்தரகிரிமுதலிய உபகரணங்களைக்கொண்டு மதிக்குங்காலத்தில், கடைகயிறு யமைத்திருந்த வாசுகியென்னும் பாம்பானது வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் உமிழ்ந்த நஞ்சானது உலகமுழுதும் பரவினபோது, எல்லாரும் பயந்து முறையிடத் திருமால் போய் அதற்கெதிரே நின்று அதட்டியும் அது தடைபடாது மிக்கு வருதலால், அவர் நிறம் வேறுபட்டுக் கருகி யெல்லாரோடும் கயிலைக் கோடினார். இவ்வாறாக யாவரும் கயிலாயத்தை யடைந்து பரமசிவன் சந்நிதியினின்று இந்தச் செய்தியைச் சொல்லி முறையிட, இறைவர் தம்பக்கத்திலிருக்கிற ஆலாலசுந்தரனை யழைத்து அந்த விடத்தைத் திரட்டிக்கொண்டுவாவென்று கட்டினையிட்டு, அப்படியே அவன் கொண்டுவரவாங்கி ஒரு திவையாக்கி யுண்டு, அதனால் கறுத்த கண்டத்தை யுடையனாய்க் காளகண்டென்னும் பெயர்தானுகினார். பிறகு விண்டு முதலானாரை நோக்கி, நீங்கள்போய் இன்னொருதரங் கடைவீராயின் அமிர்தமூண்டாமென்றருளிச்செய்ய, அவர்களும் அப்படியே கடைந்து அமிர்தத்தையும் மற்றபொருள்களையும் பெற்றார்கள்.

இனிச் சங்கையைத் தாங்கிய கதையைக் கேளும். முன்னொருகாலத்தில், கயிலையிலுள்ள பூஞ்சோலையில் உமாமதேசுவரர்கள் வேடிக்கையா மொழந்தருளியிருக்கும்போது, இறைவன் திருக்கண்களை இறைவி தன் திருக்கரத்தால்பொத்தினான். சூரியசந்திராக்கினிகள் இறைவன் கண்களாதலால் அவை மூடப்படவே, எல்லா உலகங்களும் பேரிருளால் மூடப்பட்டு வருந்த, இறைவர் தமது கெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து ஒளியுண்டாக்குதலும் முச்சுடர்களும் தோன்றி விளங்கின. இறைவன் கண்களை மூடியிருந்த இறைவி கைவிரல்களை நெகிழ்த்து உதற, அவற்றினின்றும் பெருகின வெயர்வையின் பெருக்குக் சங்கைகளாகிக் கடல்போலப்பெருகி உலகங்களை யழித்தோடின. அதுண்ட பிரமன் முதலானோர் வணங்கி நின்று இந்தச்செ

ய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, பரமசிவன் திருவுளமிரங்கி அந்த வெள்ளத்தைத் தமது சடையி னொருரோமத்தில் சுவறச்செய்தடக்கினர். என்றிப்படி பலவகையாகிய கதைகளைச் சொல்லிச் சிவபெருமானது பெருமையை விளக்கினார். இது நிற்க,

ததீசீயுத்தரப்படலம் முற்றிற்று.

கயமுகனுற்பத்திப்படலம்.

பாக சாதனன் றொல்லேநான் வானவப் படையோ
டேகி யேயசு ரார்க்கிறை தன்னைவென் நிகலில்
வாகை சூடியே விஞ்சையா முதலினோர் வாழ்த்தப்
போக மார்தரு முலகிடை மீண்டுபோய்ப் புகுந்தான். (க)

பொன்ன கார்க்கிறை போதலும் பொருமையிற் புழுங்கி
வன்னி யுற்றிடு மலங்கல்போ லுளநனி வாடி.
வென்ன ளித்திடு மவுணர்தங் கோமகன் வினையேற்
கென்னி னிச்செய லெனப்பெரி துன்னியே யினைந்தான். (உ)

வெருவ ரும்படி மலைந்திடு மமரர்பான் மேவிப்
பொருது வென்றிகொண் டெனக்குமப் பெரும்புகழ் புனைய
வொருவ ரெங்குலத தில்லைகொ லோவென்று வுரையாக்
குருவி ருந்துழி யனுகியே வணங்கினன் கொடியோன். (ங)

பொற்றை யின்சிறை தடிந்தவன் சுரரொடும் போர்மே
லுற்ற காலையிற் படையுடன் யான்பொரு துடைந்து
மற்ற வற்குவென் னளித்தன னம்பெரு மரபிற்
கொற்ற வீரர்க ளியாவரு முடிந்தனா கூற்றால். (ச)

கழிய மாசினை யடைந்தன மின்னலே கரையாம்
பழிகொள் வேலையி லமுந்தின முடைந்திடு பகைவாக
கழிவு முற்றனம் பெருந்திற லறநீன மவுண
ரொழியு மெல்லேவந் தெய்திய தோவிவ னுரைத்தி. (ரு)

சிறுவ ராயினோர் பெருமையிற் பிழைப்பரேற் றெருட்டி.
யுறுதி பற்பல கொளுத்திமற் றவர்தமை யுயர்ந்த
நெறியி னாக்குதல் குரவர்தங் கடனது நீயே
யறிதி யாதலி னுய்யுமா றுரைத்தியென் றறைந்தான். (ஸ)

உரைத்த வாசகங் கேட்டலு மன்னநீ யுளத்தில்
வருத்த முற்றிட் லென்னவே தேற்றிமேல் வருவ
கருத்தி லுன்னினன் றெரிதலும் வெதும்பிய காயத்
தரைத்த சார்தினை யப்பினன் போலவொன் றறைந்தான். (ஊ)

ஆதியம் பரமன் ஸ்ரீ ஸ்ரீ கடைதரு புனிதன் ஸ்ரீ ஸ்ரீ
வேதியர் தலைவ குண விரிஞ்சன்மெய் யுணர்விற பூத்த
காதலன் புன்னக ளாய பகைஞரைக் கிடந்த காட்சி
மாதவ முனிவாக் கீசன் வசிட்டனென் றுரைக்கும் வள்ளல். (அ)

அன்னவன் மரபின் வந்தொ னறிஞர்க்கு மறிஞன் மேலாய்
மன்னிய நெற்க்க ணின்றோன் மாகத நென்னும பேரோ
ஊன்னரு மறைகள் யாவு முணர்ந்தவ னுயர்ந்த வீடு
தன்னியிற் கடைவ நென்னுத தவந்தனை யியறம் லுறமுன். (ஆ)

ஆயவன் தன்பா லின்றோ ரசுரகன் னிகையைத் தேற்றி
யேயினை யென்னி னன்னு ளெய்தியே யவன்ற னோடு
மேயின காலை யாங்கோர் வேழமா முகத்த னுங்க
ணயக னாகத் தோன்றி நற்றவம புரிவ னன்றே. (க)

நற்றவம் புரிதல் காணு நண்ணலர் புரங்கண் மூன்றுஞ்
செற்றவன் மேவி மேலாஞ் செல்வமுந் திறலு நல்க
மற்றவன் வாணோர் தொலகீர் மாற்றியெவ் வுலகு மாளுங்
கொற்றவ னாவ னென்று கூறினான் குரவ னானேன். (கக)

ஆவ்வுரை கேட்ட லோடு மடித்துணை யிறைஞ்சி யீது
செவ்விது செவ்வி தெந்தாய் செய்வனீ பணிதத தென்ன
வெவ்வயில் புகரு மற்றே யியறறிப சென்மேர் வென்ன
மைவரை யனைப மேனி மன்னவன் கடிது மீண்டான். (கஉ)

மீண்டுதன் னிருக்கை யெய்தி விபுதையென் றொருத்தி யன்னுள்
காண்டகு மெழிலின் மிகக கன்னிதன குலகதில் வந்தாள்
பூண்டகு நாணி னோடும் பொருந்தின ளவளை யெய்தி
யிண்டொரு மொழிகேட் டன்னு யென்னிடர் தீர்த்தி யென்றான். (கங)

மன்னவர் மன்னன் கூறு மாற்றமங் கதனைக் கேளாக்
கன்னிகை யாகி கின்ற காமரு வல்லி யன்னு
ணின்னடித் தொண்டி செய்ய கிருதார்தம் குலத்து வந்தே
நென்னுனக் கியற்றுஞ் செய்கை யிசைந்தன விசைத்தி யென்றான். (கச)

உரையென லோடு மன்ன னுன்குலத் தோரை விண்ணோர்
பொருதுவென் கண்டு மீண்டு பேரனதை யறிதி யன்றே
மருவருங் குழலாய் போரில் வானவர் தம்மை வெல்ல
வொருவரு யில்லை கின்ன லுறறிட வேண்டிங் கண்டாய். (கஞ)

ஆங்கதற் கேதுக் கேட்டி யம்பொன்மால் வரைததெ ன்ருத்
பாங்கரி லரிய நோன்பு பயிலுமா கதன்பாற் சென்று
நீக்கல்செல் லாது பன்னு ணினைவறிந் தொழுகிக் காலந்
தீங்கற நாடி யன்னுன் செய்தவஞ் சிதைத்துச சேர்தி. (கக)

சேருதி யென்னி னங்கோர் சிறுவனின் லிடத்திற் றோன்றித்
பாருல கனைத்து மேலாம் பதங்கூறும் வலிதிற் கொண்டு
விதரில் வீர னாகி வெம்பகை வீட்டி யியங்க
கீர்த்தி னுடைக்கு மன்னு யன்னவா தமைதி யென்றான். (கங)

வேந்தன துணையக் கேட்ட விபுதையம் முனிவன் மன்பாற்
போத்தனை தெண்ண முற்றப் புதல்வனை யுனித்து மீள்வ
லேந்தனீ யிரங்க லென்றே யேகின னிறைவன் வரனோர்
மாய்ந்தன ரினியென் றுன்னி மகிழ்ச்சியோ டிருந்தா னங்கண். (௧௮)

ஏகிய வசுரர் கன்னி யேமமால் வரையின் சார்போய்
மாகதன் பாறசென் மன்னுன் மாதவக திறத்தை நோக்கி
யாகொடி திவனே யல்லா தாரிது புரியு நீரா
மோகமிங் கிவனை யாககி முயங்குவ தெவவா மென்றான். (௧௯)

நேமிக ளனைத்து மார கிவந்தெழும் வடவை கன்னே
மாழுகின் மாறற வற்றோ மாறறவே வல்ல தென்னிற
காமவே ளெடுத்த செய்ய கணையெலா மொருவகு சென்றித
தோமில்சீர முனியை வாட்டி துறவையு மாறறு மென்றான் (௨௦)

வானுயர் தவததி நிறகு மாகதன் யானே யல்ல
மேனகை வரினு நோக்கான் விண்ணவர் பகைஞர் தங்கள்
கோனிலி துணரான் போலுங் குறுகிநீ புணர்தி யென்று
ளுனதற கிசைந்த வாறு நன்றென நகைத்து நின்றான். (௨௧)

போந்தனென் மீண்டு மென்னிற் போற்றலர்க் குடைந்து சோரும்
வேந்தனென் னுற்று யென்று மீளவும் விடுபப னம்மா
வேய்ந்தனே யத்தி லென்பா லெய்கிமற் திவனே யெறசுக்
கார்தனே யாக நோறறுக் காலமும் பாபப னென்றான். (௨௨)

என்றிவை யுன்னி யுறறோர்க் கினிதருள் புரியும் வெள்ளிக்
குன்றுறை பெருமான செய்ய குரைகழல் கருத்துட கொண்டு
வன்றிற னோன்பின் மிக்க மாகத முனிவ னேரா
கின்றருந் தவததை யாற் றநெடுமபகல கழிந்த தன்றே (௨௩)

மாதுசெய் தவததி னாலும வரன்முறை வழாத லுழி
னேதுவி னாலு மங்க ணிருங்கனிற ரெருத்த லொன்று
காதலம் பிடியி னோடு கலந் துடன் புணரக் காணுஉ
வாதரம் பெருகப பலகா னோக்கின னருந்த வத்தோன். (௨௪)

மறந்தனன் மனுளின் செய்கை மனப்படு பொருளை வாளா
துறந்தனன் காம மென்னுளு சூழ்வலைப் பட்டிச சோர்வுற
றிறந்தனன் போல மாழ்கி யின்னுயிர் சுமந்தா னின்று
பிறந்தன னினைய கூட்டம் பெறறிதி வேளை லென்றான். (௨௫)

என்றிது புகன்று, முன்செய் தவக்குறைக் கிரங்கி யென்று
கின்றது பழியே யேனு நீடுமேற காமச சூரனாய்
தின்றுயிர் செகுக்கு மரீதோ செய்வதிக் கெவனோ வெனது
வென்றிகொண் முனிவன் றுனு மனதொடு வினவ லுறான். (௨௬)

திருட்டர் தலைக்கொண் டாங்கே தெறுதரு காமச் செந்தி
யோயவது சிறிது மின்றி யுள்ளுயி ரலைக்கும் வேலை
பாவதெ டிருக்கி னின்னு மருந்தவந் கூடு மாவி
பேறுதிற் பயனயா தென்னுப புணர்ச்சிமேற் புந்தி கெர்ண் டான். (௨௭)

போவதம் கெண்ணும் போதிற் பொருவில்சீ ரசரர்க் கெல்லாங்
காவல னேவல் போற்றுங் கன்னிகை முனிவன் காமத்
தோய்வதம் பிறவு மெல்லா மொருங்குட னோக்கி யெண்ணம்
யாவது முடிந்த தென்னு வெல்லையின் மகிழ்ச்சி பெற்றாள். (உஅ)

சங்கிது கால மாகு மிடனுமா மீதற்கு வேறு
திங்கிலை யினைய கூட்டஞ் செய்தவஞ் செய்த தென்னு
வாங்கிய நுதலி னானும் வல்வினார் தெழுந்து னாயோன்
பாங்கரி னனுகிப் பொற்றாள் பணிந்தனள் பரிவு கூட. (உஅ)

மின்னிடை பணிந்து கிற்ப மெய்யுறுப் பனைத்து நோக்கிப்
பின்னரு மான்மீக் கொள்ளப் பித்தரின் மயங்கா நின்று
கன்னியு மென்னை வெஃகுங் காந்தரு வததி னானு
மின்னவ ளாயி னன்றோ வென்னுயி ருய்யு மென்னு. (உ௦)

கருத்திடை யுன்னி யார்நீ கன்னியோ வென்ன லோடு
மருத்திகொண் முனியை நோக்கி யன்னதா மென்ன நம்பால்
வரத்தகுந் கரும மென்கொல் வல்லையி லியம்பு கென்றான்.
விரத்தரிற் றலைவ னாகி விடுபெற் றுய்ய நோற்றான். (உ௧)

முருந்தெனு முறுவ லானு முனிவநீ கணவ னாக
விருந்தவம் புரிந்தேன் பன்னு ளின்றது முடிவ தாகப்
பொருந்தின னீண்டு கிண்ணைப் புல்லிய வந்தே னென்ன
வருந்திறு தமுதம் பெறற மாக்களபோன் மகிழ்ச்சி யுற்றான். (உ௨)

என்பெருந் தவமும் பன்னு ளென்பொருட் டாக நோற்ற
கின்பெருந் தவமு மன்றோ கின்னுட னென்னை யீண்டு
யன்புறக் கூட்டிற் றம்மா வடுகளி றென்னப் புல்லி
யின்புற வேண்டு நீயு மிரும்பிடி யாதி யென்ன. (உ௩)

மெல்லிய ருனு மங்கோர் வெம்பிடி யாகித் தோன்றி
யெல்லையில் காதல் பின்னு மீதலு முனிவன் ருனு
மல்லலங் களிற் தாகி வானுயர் புழைக்கை நீட்டிப்
புல்லின னூற்றற் தானே புணாச்சியிற் சிறந்த தன்றே. (உ௪)

நையுறு முள்ள மாதி நான்மையும் பொறியி னண்ணி
யையுறு புலனோ ரைந்து மாவியி னெருங்க வன்னுண்
மெய்யுறு புணாச்சித் தாய வேட்கையின் மேவ லுற்றுச்
செய்யுறு காம முற்றித் திரந்திடு கால தன்னில். (உ௫)

ஆயன்முதற் றலைவர் வானத் தமர்தரு புலவ ராற்றுஞ்
செயன்முறைக் கடன்கள் யாவுஞ் சிந்தினன் சிதைக்கும் வண்ணம்
வயமுகத் தடவு கொண்ட வயிர்த்திடு மருப்பி னுல்லாய்க்
கயமுகத் தவுண னுங்கே கதமென வுதயஞ் செய்தான். (உ௬)

பற்றிய புலனாக யொள்வாள் விரித்தனன் பரவை. ஞாலஞ்
சுற்றினன் வரைகள் யாவுந் துகளபடத் துணைத்தா ளுந்தி
யெற்றின னுருமே றஞ்ச விரட்டின னுலக மெல்லாஞ்
செற்றிடுங் கடுவ தென்னத் திரிந்தனன் சிற்ற மிக்கான். (உ௭)

அன்னதோர் பிடியு ரோம மளப்பில வவற்றி லாங்கே
மின்னலங் கெயிற்றுப் பேழ்வாய் விளங்கெழிற் செக்கர் வாய்ந்த
சென்னியங் குடுமி வீரர் தெழித்தெழீஇச் செங்கை தன்னிற்
றுன்னிரும் படைக ளோடுந் தோன்றினர் தொகையி லான்றோ. (௩௮)

இன்னவ ரோடு கூடி யிபமுகத் தவுண னார்ப்பத
தன்னையும் பயந்தோன் றானுந் தளர்ந்தன ரிரியல் போகி
முன்னுறு முருவந் கொள்ள முனிவர னுணர்வு தோன்ற
வுன்னிகின் றிரயி யேங்கி யூழ்முறை கினைந்து ரைந்தான். (௩௯)

மாயமாங் காம மென்னும் வலையிடைப் பட்டு நீங்குந்
தூயவன் முன்ன கின்ற தோகையைச் சுளிந்து நோக்கி
நீயெவர் குலத்தில் வந்தாய் கினைந்ததென் கழறு கென்னச்
சேயிழை மரபும் வந்த செய்கையு முணர்த்தி கின்றான். (௪௦)

வரன்முறை யுணர்த லோடு மாகத முனிவன் யானே
தரணியி லுயிர்க ளான சராசரந் தனக்கு மேலாந்
சுரகுலந் தனக்கு மின்றே துன்புறு வித்தே னென்னு
வெரியுறு தளிர்போல் வாடி யின்னலங் கடலுட் பட்டான். (௪௧)

சிலபொழு திரங்கித் தேறிச் சேயிழை மடந்தை துங்கோன்
மெவிவுகின் னெண்ணந் தானும் வீடுபெற் றுய்ய யான்முன்
பலபகல் புரிந்த நோன்பும் பாருல கனைத்தும் வானே
ருலகநு முடிந்த வேரீ யொல்லையிற் போதி யென்றான். (௪௨)

போதிரீ யென்ன லோடும் பொன்னடி வணங்கிச் சென்று
தாதுலார் தெரிய லாகத் தயித்தியர்க் கிறைபா லெய்தி
யீதெலா முரைத்த லோடு மெல்லையின் மகிழ்ச்சி யாகிக்
காதல்கூர் தபனந் காணுங் காலையங் கமலம போன்றான். (௪௩)

தாங்கரு முவகை யோடுந் தானவர்க் கரச னண்ண
வீங்குறு முனிவன் முன்போ லினிதுநோன் பியறந்ப் போன
னங்கவ னுதித்த மைந்த ரனைவரு முதல்வன் றன்றே
டோங்கலின் குலங்கண் மேரு வுடனடந் தென்னச் சென்றார். (௪௪)

சீற்றங்கொ டறுக னாக மொருவழித் திரண்ட தென்னக்
கூற்றம்பல் லுருவு கொண்டு குலாயுகொட் பென்ன லூழிக்
காற்றெங்கும் பரவீந் தென்னக் கடலிடைப் பிறந்த நஞ்சு
மூற்றங்கொண் டிலாய தென்ன வுலகெலாந் திரிதந் துற்றார். (௪௫)

மூலையினைப் பொர்டுப்ப ரேனை மண்ணினை மறிப்பர் வாரி
யலையினைக் குடிப்பர் கையா லாருயிர்த் தொகையை யள்ளி
யுலையினைப் பொருவு பேழ்வா யோச்சுவர் பரிதி யோடு
கிலையினைத் தடுப்பர் சேட னெளிதரப் பெயர்வா மாதோ. (௪௬)

தக்கதோ ரவுண ரோடுந் தந்திமா முகத்து வீரன்
றிக்கெலா முலையி யெல்லர்த் தேயமு மொருங்கே சென்று
மக்களே யாதி யான மன்னுயிர் வாரி றுங்கித்
தொக்கதோர் செந்நீர் மாந்தித் துண்ணெனத் திரியு மன்றே. (௪௭)

அகதிரும் வைக றோறு மவுணரு மிறையு மேகிக்
கைத்துறு முயிர்கள் யாவும் கவர்ந்தனர் மிசைந்தா ராகப்
பொய்த்தவா வெறுக்கை யென்னப் போயின வுயிர்கள் சாஸ
வெய்த்தனர் முனிவர் தேவ ரிறந்தது மறையி நீதி. (சஅ)

முகரிமை யடைந்த வன்றோன் முகத்தவ னவுண ரோடு
மகவிட மிசையே யிவ்வா ரமர்தலு மனைய தன்மை
தருவர்கள் முதல்வ னோர்ந்து தமதுதொல் குரவ னுள்
புகரினை விடுபப வன்னுள் போந்திவை புகல ஹற்றான். (சக)

வேறு.

ஒள்ளி தாகிய வுங்குலத் துற்றுள்
மள்ளர் யார்க்குமொர் வான்குரு வாயினேன்
மெள்ளு பன்மறைத் திட்டமுந் தேர்ந்துளேன்
வெள்ளி யென்பதொர் மேதகு பேரினேன். (சுஅ)

உங்கு லத்துக் கொருமுத லாகிய
சிங்க மன்ன திறலின னுய்த்திட
விங்கு றின்புடை யெய்தினன் மேனெறி
தங்கு நன்னயஞ் சாற்றுதற் கேயென்றான். (சுக)

குரவ னாகிக் குறுகிய சல்லியன்
பரிவொ டுது பகர்தலு மாங்கவன்
நிருவ டுத்துணை சென்றுவ ணங்கியே
கரிமு கத்தன் கமுறுதன் மேயினான். (சுஉ)

இறுவ தின்றிய வெங்குலத் தோர்க்கெலா
மறிவ நீயரு ளாலடி யேறகிவ
ஊறுதி கூறுகின் றுயித னூங்கினிப்
பெறுவ தொன்றுள தேயெனப் பேசினான். (சுங)

அந்த வேலை யவுணர்கள் யாவருஞ்
சிந்தை மேல்கொண்ட தீதினை நீத்திடா
வெந்தை யார்தங் குரவ ரிவரொன
வந்து பார்க்கவன் றுளில் வணங்கினார். (சுச)

சீத வான்முகிற் கோளெ னுஞ் செவ்வியோ
னாதி தன்னரு ளாலவு ணர்க்கிறை
போத கன்முக னோக்கிப் பொருவிலா
வோதி மாண்பி னிவையுரைக் கின்றனன். (சுரு)

வேறு.

மீயுயர் தவத்தை யாற்றாய் விமலனை யுணரா யொல்லாச்
மாயமுந் திறலுஞ் சீரும் வன்மையுஞ் சிறிதாந் தேரா
யேயவிவ் வுடல நில்லா தென்பதாந் கருதாய் வாளா
போயின பன்னு ளென்னீ புரிந்தனை புந்தி யில்லாய். (சுக)

முப்பகை கடந்து மற்றை முரட்பகை முடித்திட் டைம்பகன்
மெய்ப்பகை கடந்து நோற்று விழுத்தகு மாற்றல் பெற்றுத்
துப்பகை தொண்டைச் செவ்வாய்ச் சூரோடு புணரும் வானுட்
டப்பகை கடந்து தொல்சீ ரடைந்திலை போலு மன்றே. (சுஎ)

இம்மையி லின்பந் தன்னைப் புகழொடு மிழத்தி மேலை
யம்மையி லின்பந் தானு மகன்றனை போலு மன்றே
யும்மையு மின்ப மென்ப துற்றிலை யென்னிற் பிண்ணை
யெம்மையி லின்பந் துய்க்க விசைந்துநீ யிருக்கின் றுயால். (௫௮)

ஆக்கமுந் திறலுஞ் சீரு மாயுவு நலனு மேலா
மூக்கமுந் வீடு மெல்லார் தவத்தின னூற்ற மன்றோ
நோக்குறு மிந்நாள் காறு நோக்கலா திணைய வெல்லாம்
போக்குவ தென்னை கொல்லோ புகலுதி யிகலும் வேலோய். (௫௯)

ஆற்றிடு தருமம் விஞ்சை யரும்பெறன் மகவு சீர்த்தி
யேற்றிடு கொற்ற மாற்ற விருகிதி பெருமை யின்ப
நோற்றிடு விரதஞ் சீல நாவலரும் போதம் யாவுந்
கூற்றுவன் கூவு ஞான்று குறித்திடிற் கூடு மோதான். (௬௦)

காலனா கியதோர் சேர்ப்பன் காலமாம் வலையை வீசி
ஞாலமார் தடத்தில் வைகு நல்லுயிர் மீன்கள் வாரி
யேலவே யீர்த்து கின்றா னிறுதியாந் கரைசேர் காலே
மேலவன் கையுட் பட்டு மெலிவொடு வீடுமன்றே. (௬௧)

சீரிய துடல மென்கை தெரிந்திலை கிலைததல் செல்லா
தாருயிர் வகையு மென்ப தறிந்திலை யாயுட் பன்னுட்
சாருதல் வேண்டு மென்னுந் தகைமையு கினைத்தி யல்லை
பாருயி ரிறப்ப துங்கி யிருப்பதோ பரிசு மாதோ. (௬௨)

மந்திர மில்லை மாய மில்லையோர் வரமு மில்லை
தந்திர மில்லை மேலோர் தருகின்ற படையொன் றில்லை
யந்தர வமர ரெல்லா மனிகமாய்ச் சூழ நின்மே
விந்திரன் பொருவான் செவலின் யாதுநீ செய்தி மாதோ. (௬௩)

சிறியதோர் பயனைத் தூக்கித் தீயவர் செய்யுஞ் சூழ்ச்சி
யறிகில வாகி வீழ்வுந் தகப்படு மாவு மீனும்
பறவையு மென்ன வொல்லார் புணர்ப்பினிற் படுதி யினனே
விறலொடு வலியுஞ் சீரு மேன்மையு மின்றி யுற்றாய். (௬௪)

ஆதலி னெவர்க்கு மேலா மரன்றனை யுன்னி யாற்ற
மாதவம் புரிதி யன்னான் வரமபல கேட்ட வெல்லார்
தீதற வுதவும் பின்னர்த தேவருந் தேவல் செய்வார்
மேதகு முலகுக் கெல்லாம் வேந்தனா யிருத்தி யென்றான். (௬௫)

சொன்னவை கேட்ட லோமிந் தொழுதகை யவுணா தோன்றன்
முன்னிவை யாவ ரேனு மொழிந்தன ரில்லை யானு
மின்னவை புரித மேற்றே னினித்தவ மியற்று கின்றே
னன்னவை புரியுந் தன்மை யருளசெயல் வேண்டு மென்றான். (௬௬)

வேறு.

ஐவினைசெய் ஓபாறிகளெலா மரங்கமெனக் கறங்குமறி வடங்கு கின்ற
மெய்வினைய மந்திரமுந் தந்திரமு மங்கமுறு விதியி னோடு
வைவினையு முட்கோளும் புறங்காப்பும் விரதஞ்செய் கடனு மேனைச்
செய்வினையு முணர்விதது மேருவின்பாற் றவம்புரியச் செல்லு கென்றான்.

ஏவுதலுங் கயமுகத்தோ னவுணரோடும் புகரடியி னிறைஞ்சி யங்கண்
மேவுவன்யா னெனவுரையா னிடையென்கொண்டு கோற்றிவொன் விரைவி னேகக்
காவதமங் கோரிரண்டு கடப்பளவுந் தானின்று கண்ணி னோக்கிப்
போவனினி யெனமகிழ்ந்து மீண்டுபோ யவுணர்பதி புகுந்தா னன்றே.()

அக்காலத் தெதிர்வந்த விறைவனுடன் புகுந்தவெலா மறைய வன்னு
னிக்காலத் தானன்றோ வருள்செய்தீ ரெனவியம்பி யேத்தி யன்பான்
முக்கால்வந் தனைசெய்து விடுத்திடப்போய்த் தன்பதத்தின் முன்ன மேபோன்
மிக்கானும் வீற்றிருந்தான் கடவுளரும் புரந்தரனும் விழும்ங் கொள்ள.()

மாண்டகமவ் வலியகவன் நருப்பதனை யெதிர்த்ததொல்லை வைப்பி னீங்கு
மீண்டியதிண் காழிமுமபி னெல்கமுதல் வியன்படைக ளியற்கை யென்னக்
காண்டகைய தங்குரவ னுடைய நுரையதனைக் கருத்துட் சேர்த்தி
யாண்டகைசே ரிபமுகத்தோ னவுணருடன் நவம்புரிவா னகல லுற்றான். (எ0)

அங்கன்முடில் படிந்தரியா மேருவினுக் கொருசார்போ யவுணர் வேந்தன்
றுங்கமிசு கருவிகளாய் வேண்டுவன கொணர்வித்துத் தூநீ ராடிச்
செங்கதிரோன் றனைநோக்கி யாற்றுகடன் முடித்துமுன்னைத் தீர்வ நோந்து
தங்கன்குர வன்பணித்த பெற்றியினுன் மிக்கதவந் தன்னைச் செய்வான், (எ1)

பொறியிலுறு புலனவிதது நவவரீக்கிக் கரணவியல் போக்கி யாசான்
குறிவழியே தலைகின்று மூலவெழுத துடனைந்துங் கொளுவி யெண்ணி
யறிவுதனி லறிவாகி யுயிர்க்குயிராய்ப் பரம்பொருளா யமல மாகிச்
செறிநருகண் ணுதற்கடவு ளடிபோற்றி யவனுருவைச் சிந்தை செய்தான்.

வேறு.

ஆயிர மாண்டுபுல் லடகு மேயினு
னாயிர மாண்டிசில் புனல ருந்தினு
னாயிர மாண்டள வனில துங்கினுன்
மாயிரும் புனியுயிர் மடுக்கும் வாயினுன். (எ2)

காலமு வாயிரந் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தூண்டியே
மூலவெங் கனலினை முடுக்கி மூட்டுரு
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினுன். (எ3)

கண்டன ரதுசுரர் கவலுஞ் சிந்தையர்
திண்டிற் லவுணனிச் செய்கை முற்றுமே
லண்டமும் புவனமு மலைக்கு மேயெனுக்
கொண்டனர் தம்பதி யறியக் கூறினார். (எ4)

கூறிய செயலினைத் தேர்ந்து கொற்றவ
னறிய வெகுட்சிய னயர்ந்து சோர்வுறு
வீதியல் வாய்மையும் விறலு மாண்மையு
மாறிய வோவெனு மறுக்க மெய்தினுன். (எ5)

புலர்த்தன னிரங்கினன் பொரும லெய்தினு
னலர்த்தன னுயிர்த்தன னைச்சங் கொண்டன
னுலர்த்தனன் போன்றன னெடுங்கித் தன்னுளங்
குலைத்தன னவன்செயல் கூறற் பாலதோ. (எ6)

ஈசனை யன்றுகா நெதிரக் கண்டிலன்
காய்சின மகன்நீடு கயமு கத்தினான்
மேசிக னாருளினா றீயின் கண்ணுறீஇ
மாசறு தவஞ்செய மனத்து முன்னினான்.

(எஅ)

சுற்றுற நாற்கனல் சூழ நள்ளிடை
மற்றொரு பேரழல் வதிய வன்னதிற்
கொற்றவெங் கயமுகக் குரிசி ருணரீஇ
நற்றவ மியற்றினு னாதற் போற்றியே.

(எக)

மேயின கொழும்புகை மிசைக்கொண் டாலெனத்
தீயழ னடுவுறச் செந்நின் றையிரண்
டாயிர மாண்டையி னவதி யாருயிர்
நோயுற விபமுக னோற்ற லோம்பினான்.

(அ௦)

புழைக்கையின் முகத்தினன் புனித மார்தரு
தழற்சிகை மீக்கொளத் தனது தாணரீஇ
விழுத்தக் நோற்றலை வியந்து நோக்குறீஇ
யழற்பெருங் கடவுளு மருள்செய் தானரோ.

(அக)

அன்னதோ ரமைதியி லவுணன் மாசுடல்
வன்னியி லுறுத்துகா ரிரும்பின் மாண்டது
பொன்னினு மணியினும் பொலிந்து பூத்தது
மின்னிவர் வச்சிர மிடலுஞ் சான்றதால்.

(அ௨)

ஏற்றநந் தொன்மர பியல்வ ழாமலே
போற்றிய வருமிவன் பொறையு மேன்மையு
நோற்றிடு திட்பமு னுவலற் பாலவோ
துற்றுது மலரொன வவுணர் தோன்றினார்.

(அ௩)

விசினர் நறுமலர் வியப்பி னன்மொழி
பேசினர் புகழ்ந்தனர் பிறங்கு மார்வத்தா
லாசிகள் புகன்றன ரமரர் தானையை
யேசின ரவர்தம தின்ன னோக்குவார்.

(அ௪)

தளப்பெரும் பங்கயத் தவிசின் மீமிசை
யளப்பருங் குணத்துட னமர்ந்த நாயக
னுளப்படநோக்கின னுவந்து பூமுடி
துளக்கின னமரர்க டினுக்க மெய்தினார்.

(அ௫)

இன்னு னருந்தவ மியற்று மெல்லையிற்
பொன்னவிர் சடைமுடிப் புனித நாயக
னன்னது நாடியே யவுண ருக்கிறை
முன்னுற வந்தனன் மூரி யேறறின்மேல்.

(அ௬)

வேறு.

வந்து தோன்றலு மற்றது நோக்கியத்
தந்தி மாமுகத் தானவ னோன்பொரீஇச்
சிந்தை யன்பொடு சென்னியிற் கைதொழு
தெந்தை தன்னை யிறைஞ்சினி னேத்தினான்.

(அ௭)

போற்று கின்றுழிப் புங்கவ னின்றுகா
 ழூற்று நோன்பி லயர்ந்தனை நீயினிப்
 பேற்றை வேண்டிவ பேசினை கொள்கெனத்
 தேற்ற மிக்கவன் செப்புதன் மேயினான். (அஅ)

வேறு.

மாலய னிந்திரன் முதல்வ ரம்பிலோர்
 மேலுறு தலையினர் வெய்ய போரிடை
 யேலுவ ரென்னினு மெனக்கு வென்னிட
 வரலமர் கடவுணி யருளல் வேண்டுமால். (அக)

எழுவ வவறிகுவ வீர்வ வெய்குவ
 குழுவ முதலிய குழுக்கொள் வான்படை
 முற்றுற வரினும்தான் முடிவு றுவகை
 யற்றமில் பெருமிட லளிததல் வேண்டுமால். (அ௦)

மிக்கதோ ரமரரால் வியப்பின் மாணுட
 மக்களா லவுணரான் மற்றை யோர்களாற்
 ரொக்குறு விலங்கினுற் றுஞ்சி டாவகை
 யிக்கணந் தமியனேற் கீதல் வேண்டுமால். (அக)

என்னிக ராகிவர் தொருவ னென்னொடு
 முன்னுற வெஞ்சமர் முயலு மென்னினு
 மன்னவன் படையினு மழிவு றுவகை
 பொன்னவீர் வேணியாய் புரிதல் வேண்டுமால். (அ௨)

வரந்தரு கடவுளர் முனிவர் மற்றையோ
 ரிருந்திடு முலகெலா மென்ன தானையிற்
 றிரிந்திடு மாழியுங் கோலுஞ் சென்றிடப்
 புரிந்திடு மரசியல் புரிதல் வேண்டுமால். (அ௩)

அன்றியு மொன்றுள தடியன் சூழ்ச்சியாற்
 பொன்றினும பிறவியுட் புகாமை வேண்டுமா
 லென்றலு நோற்றவர்க் கேது மீபவ
 னன்றவை பெறுகென நல்கி யேகினான். (அ௪)

பெற்றனன் படைகளும் பிறவுந் தன்புறஞ்
 சுற்றிடு கிளையெலார் தொடர்ந்து சூழ்தா
 வுற்றனன் காண்டகு மும்ப ருங்குவன்
 மற்றொரு கயமுக னென்று மாழ்கினார். (அ௫)

காழுறு பெருந்தரு நாறு காகினி
 வீழுறு துரொடு மெலிந்து நின்றன
 ஐழுறு பருவமவற் துறற காலையிற்
 குழுறு தொன்னிலை யென்னத தோன்றினான். (அ௬)

அறபுத மெய்தின னைகொள வாரியிற்
 புற்புத மாமெனப புளகம் பூகதுளான்
 சொற்பகர் வரியுதோர் மதாப்பின் சுமமையான்
 சிறபரன் கருணையிற் றிளைததன் மேயினான். (அ௭)

அன்னது தேர்வுறீஇ யவுணர் தொல்குல
மன்னனும் வெள்ளியு மதங்க மாமுகன்
மண்ணவர் தெய்தியே சயமுண் டாகெனப்
பன்னரு மாசிகள் பகர்ந்து மேயினார்.

(சஅ)

தண்ணளி யில்லதோர் தந்தி மாமுக
னண்ணலங் கடகளிற் றமரர் கோளையும்
விண்ணவர் பிறரையும் வென்று மீண்டுபின்
மண்ணுல கதனிடை வல்லெ யெய்தினன்.

(சக)

வேறு.

புவனி தன்னிடைப போந்துபின்
னவுணர் கம்மிய வறிஞனை
றுவறு மன்பொடு நோக்குறு
வுவகை யாலிவை யுரைசெய்வான்.

(ச௦௦)

நாவ லந்தரு நண்ணுமித
திவின் மேதகு தென்றிசைப
பூவி லோர்நகர் புரிதியான்
மேவ வென்று விளம்பவே.

(ச௦௧)

பூவின் மேல்வரு புங்கவத்
தேவு நாணுறு செய்கையிற்
காவன் மாநகர் கண்டதிற்
கோவி லொன்று குயிற்றினன்.

(ச௦௨)

வேறு.

வெங்கண் மேதகு வேழ முகத்தனைத
தங்க டொல்பகை தாங்குவ தாமெனச்
சிங்க மாற்றுந் திருமணிப் பீடமொன்
றங்கவன் வைக வாற்றின னவ்விடை.

(ச௦௩)

இளைத்தி யாவு மிமைப்பினிற் கம்மிய
னினைப்பி னிற்செய் நிலைமையை நோக்கியே
சினத்தி னீங்கிய செய்தவத தேசிகன்
மனத்தி னூடு மகிழ்ச்சியின் மேயினான்.

(ச௦௪)

காமர் தங்கிய காப்பிய னந்நகர்
தும தங்கெழு தோன்முகற் காதலான்
மாம தங்க புரமென மறறொரு
நாம மங்கதற் கெய்திட நாட்டினான்.

(ச௦௫)

அந்த மாநக ராதெனக் கம்மியன்
சிந்தை நாடினன் செய்திடு காலையிற்
றந்தி மாமுகத் தானவன் கண்ணுறீஇ
யந்த மில்லதோ ரார்வமொ டேகினான்.

(ச௦௬)

கத மங்கொரு பத்தெனக் கற்றவ
ரோது கின்ற வொழுக்கமு மொன்றெனும்
பாதி யெல்லைப் பரப்பும் பெறுநகர்
விதி நோக்கினன் விம்மித மெய்தினன்.

(ச௦௭)

அரக்கர் தொல்லையவுணர்க் கரசொடு
தருக்கு தானவர் தம்முட நெய்தியே
பெருக்க முற்றதன் பின்னவ ரின்னவ
ரிருக்க நல்கின னிந்நகர் யாவையும. (க௦அ)

அங்கண் மேவு மணிமணிக் கோயிலின்
மங்க லத்தொடு வல்லையி னேகியே
சிக்க வேற்றின் சிரங்கெழு பீடமேல்
வெங்கை மாமுகன் வீற்றிருந் தானரோ. (க௦க)

போந்து பின்னர்ப் பொருவருந் தானவர்
வேந்தன் மாமக ளான விசித்திர
கார்தி தன்னைக் கருதான் னாளினி
லேந்தன் முன்வரைத் தின்புற மேவினான். (க௧௦)

விண்ணின் மாதர்கண் மேதகு தன்குல
நண்ணு மாதர்க னாகர்தம் மாதர்கள்
வண்ண விஞ்சையர் மாதர்க ளாதியா
மெண்ணின் மாதரைப் பின்வரைந் தெய்தினான். (க௧௧)

பொன்ன கர்க்கும் பொலங்கெழு புட்பக
மன்ன கர்க்குமவ் வானவ ரீண்டிய
வெந்ந காக்கு மிலாவன மெய்திய
வந்ந கர்க்க ணமர்ந்திடன் மேயினான். (க௧௨)

சூழும் வானவர் தானவர் துன்னியே
தாழ வேழுல குந்தன தாணையால்
வாழி சேர்கொடுங் கோலொடு மன்னுபே
ராழி செல்ல வரசுசெய் தானவன். (க௧௩)

ஆவுஞ் சங்கமு மம்புய மும்மலர்க்
காவு மாமணி யுங்கம லாலயத்
தேவும் பின்வருந் தேவரு மாதரு
மேவல் செய்ய வினிதிருந் தானரோ. (க௧௪)

புந்தி மிக்க புகரும் புகருட
னந்த மற்ற வவுணர்கண் மன்னனுந்
தந்தி யின்முகத் தானவ னுக்குநன்
மந்தி ரத்துணை யாயவன் வைகினா. (க௧௫)

ஆன்ன காலையுகரி மாமுக
மன்னன் முன்வரும் வாசவ னாதியார்
துன்னு வானவர் சூழலை நோக்கியே
யின்ன தொன்றை யியம்புதன் மேயினான். (க௧௬)

வைக லுய்மிவண் வந்துழி துங்கடம்
மொய்கொள் சென்னியின் மும்முறை தாக்கியே
கைகள் காதுறக் கால்கொடு தாழ்ந்தெழீஇச்
செய்க நம்பணி தேவர்க ணீரென்றான். (க௧௭)

அன்ன தோதலு மண்டர்கள் யாவரு
மன்னன் றானு மறுப்பதை யஞ்சியே
முன்ன ரேகன்று மொயம்புடைத தோன்முகன்
சொன்ன தோர்புன் றெழின்முறை யாற்றினார். (ககஅ)

எழிலி யூர்தியு மேனைய வானவர்
குழுவி னோர்களுங் குஞ்சர மாமுகத்
தழித கன்பணி யல்கலு மாற்றியே
பழியெ னும்பர வைப்படிந் தாரரோ. (ககக)

கரிமு கத்துக் கயவன தேவலாற்
பருவ ரற்பழி மூழ்குறு பான்மையைச்
சுராக ளுக்கிறை தொல்லை விரிஞ்சன்மா
லிருவ ருக்கு மியம்பி யிரங்கினான். (ககஉ)

இரங்கு மெல்லையி லிந்திர முற்றுளந்
தரங்க மெய்தித் தளர்த்திட னீயெனா
வுரங்கொள் பான்மை யுணர்த்தி யவனெனும்
புரங்க ளட்டவன் பொறமையிற் பேயினார். (ககக)

மாகர் யாவரும் வாசவ னும்புடை
யாக வந்திட வமபுயன் மாலுமை
பாகன் மேய பணிவரைக் கோயிலு
ளேகி னூர்ந்தி யெந்தை விடுபபவே. (ககஉ)

கண்டு நாதன் கழலினை தாழ்ந்துநற
றெண்டு காணத் துதித்தலு மாங்கவ
னண்ட ரோடு மலமர லெய்தியே
வண்டு ழாய்முடி வந்ததென் னென்னவே. (ககஉ)

வேறு.

ஆனதோர் பொழுதின்மா லரனை நோக்கியோர்
தானவன் கயமுக னென்னுந் தன்மையான்
வர்னவர் தமையெலாம் வருத்தி னானவ
னானமி றவமபுரிந் துடைய வன்மையால். (ககஉ)

வெங்கய முகத்தினன் விறலை நீக்குத
லெங்களுக் கரியதா லெவர்க்கு மாதியாம்
புங்கவ நிகககு பொருளன் றுகையா
லங்கவ னுயிர்தொலைத தருள வேண்டிநீ. (ககஉ)

என்றுரை செய்தலு மீசன் யாமிவ
றென்றொரு புதல்வனை யுதவித் தோன்முக
வன்றிற் லவுணனை மாய்த்து மற்றவன்
வென்றிகொண் டேகுவான் விடுத்து மேலென்றான். (ககஉ)

வீடியு பறதுடை விரதர்க் கென்னினு
நாடிய வரியவ னவின்ற வாய்மையைச்
சூடினர் சென்னிமேற றெழுத கையரா
யாடினர் பாடின ரமரர் யாருமே. (ககஉ)

பாங்கரி லீனையரைப் பரிந்து நோக்கியே
யீங்கினி றும்பதிக் கேரு விரென
வாங்கவ ரெம்பிரா னடியில் வீழ்ந்தனர்
வீங்குறு காதலால் விடைகொண் டேகினார். (கஉஅ)

ஏகிய வெல்லையி லெண்ணி லாவிதி
சேகர மிலைச்சிய சென்னி வானவன்
பாகமுற் றுலகெலாம் பயந்த சுந்தரத்
தோகையை நோக்கியே யிதனைச் சொல்லுவான். (கஉக)

யாம்பெரு விருப்புட னியற்று வித்திடுந்
தேம்படு தருவனந் தெரித்துஞ் செல்கென
வாம்பரி சருளினை வருவ னாங்கெனக்
காம்படு தோளுடைக் கவுரி கூறினாள். (கஉ0)

ஆயது கேட்டன னகிலம் யாவையுந்
தாயென வருளுமத் தைய மன்னெடுஞ்
சேய்யா விசம்பினைச் செறிதண் சோலையிற்
போயினன் மறைக்கெலாம் பொருள தாயினான். (கஉக)

நீணுதற் கனல்விழி நிமலத் தேவெனுந்
தானுவைப போலவே தனது பாதமுஞ்
சேனுடைச் சென்னியுந் தேவர் யாரினுங்
காணுதற் கரியதக் கடிகொள் சோலையே. (கஉஉ)

தேசுடைத் தருகிரை திருமென் போதொடு
பாசடைத் தொகுதியும் பரித்து நிற்பன
விசனாக் கருச்சனை யியல்பி னாற்றிட
நேசமுற் றுடையவர் ஈலைய தொக்குமால். (கஉங)

பாலுற வருவதோர் பரைதன் மெய்யொளி
மேலுறு பைங்கொடி வேத நாயக
னேலுறு தாருக வனத்தி லெய்த்தமுன்
மாலுறு மங்கையர் வடிவம் போலுமால். (கஉச)

கொடிகளுந் தருக்களின் குழுவு மாதாட
னடிகளங் கேகலு மணையர் செம்மையுஞ்
சுடர்கெழு பசனமயுந் துவன்றி யன்னதோர்
வடிவுகொண் டிருந்திடும் வண்ணம் போலுமால். (கஉடு)

பூந்தரு கிரைகளிற் பொருவில் கோட்டிடைச்
சேந்திடு நனைபல திகழ்வ பார்ப்பதி
காந்தனை யன்பொடு கண்டு பாங்குளா
ரேந்திய தீபிகை யென்ன லானவே. (கஉசு)

வரன்மரு வேர்சில மலரின் கண்டொழந்
தேன்றுளி விடுவன சிவனைக் கண்டுழி
யான்மதோ ரன்பினு ரகநெ கிழந்துகட்
கான்மதோர் புனலெனக் கவின்று காட்டிய. (கஉஎ)

வண்டரு வோர்சில மருப்பில் வானிறங்
கொண்டிடு மதுமலர் குழுமி யுற்றன
வெண்டிரு ம்லையிடை வீழங் கங்கையிற்
றண்டிளி சிதறிய தன்மை போன்றவே, (கநஅ)

கற்றையஞ் சுடர்மணி கனக மேனைய
பிற்றையென் னாதருள் பெரியர் வண்மைபோன்
மற்றவ னுள்ளபன் மரமுந் தம்பய
னெற்றையு மூலப்புற தீகை சான்றவே, (கநக)

காவத னியல்பினைக் கண்டு தன்னொரு
தேவியொ டேயருள் செய்து சிற்பர
னையுள் ளுணர்வென வதனுள் வைகுமோ
ரோவிய மன்றிடை யொல்லையேகினான், (கந௧)

எண்டகு பெருநகை யெய்தி யைம்புலன்
விண்டிட லின்றியே விழியின் பாற்படக்
கண்டனள் கவுரியக் கடிக்கொண் மண்டபங்
கொண்டிடு மோவியக் கோலம் யாவுமே, (கநக)

பாங்கரில் வருவதோர் பரம னானையா
லாங்கத னடுவணி லாதி யாகியே
யோங்கிய தனியெழுத தொன்றி ரண்டதாய்த்
தூங்குகைம் மலைகளிற் றேன்றிற் றென்பவே, (கந௨)

ஆன்னவை யுமையவள் காண வாங்கவை
முன்னுறு புணர்ச்சியின் முயற்சி செய்தது
மென்னைகொ விதுவென வெண்ணித் தன்னொடு
மன்னிய முதல்வனை வணங்கிக் கூறுவரான், (கந௩)

மூலமா மெழுத்திவை முயங்கி மால்கரிக்
கோலமாய்ப் புணர்வதென் கூறு கெனறது
மேலவார் கருங்குழ லிழைவி கேளென
வாலமார் களத்தின னருள்செய் கின்றனன்,
வேறு. (கந௪)

முன்புரீ காண்டலின் மூலமா யுடையதோ
மன்பெருந் தொல்பொறி மருவியீ ருருவுறீஇ
யன்பின லானைபோற் புணருமா லாகையா
னிற்பெருந் தகவினை றினைகலாய் றீயுமே, (கந௫)

காட்சியா விதுசெயுங் காரணம் பெற்றகின்
மாட்சிதான் யாமலான் மற்றியா ருணர்குவா
ராட்சியா யுற்றதொல் லருமறைக் காயினுஞ்
சேட்செவக நிற்குகின் றிருவருட் செய்கையே, (கந௬)

என்னவே முகமன லெம்பிரா னம்பிகை
தன்னொடே மொழியவத் தந்தியும் பிடியுமாய்த்
துன்னியே புணர்வுறுந் தூயசெய் தொழில்விடா
முன்னமே போன்றதான் முடிவினாக் குடினையே, (கந௭)

அக்கணத் தாவிடை யைங்கரத் தவனருண்
முக்கணல் வாயினுன் மும்மதத் தாறுபாய்
மைக்கருங் களிமெனு மாமுகத் தவன்மதிச்
செக்காவார் சடையனோர் சிறுவன்வர் தருளினான். (கசஅ)

ஒருமையா லுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியா
னருமையா னேவரு மடிதொழந் தன்மையா
னிருமையா மீசனே யென்னின் மருளுவான். (கசக)

மருளறப் புகலுநான் மறைகளிற் நிகழுமெய்ப்
பொருளெனப் படுமவன் புவனமுற் றவர்கடம்
மிருளறுத் தவர்மனத் திடர்தவிர்த் தருளவோ
ரருளுருத் தனையெடுத தவதரித் துளனவன். (கச௦)

வந்துமுன் னிருவர்தம் மலரடித் த... விரைச்
சிந்தையார் வத்தொடுஞ் சென்னிதாழ்த் திடுதலுந்
தந்தையுந் தாயுமுன் மழுவிமார் புறவனைத்
தந்தமில் கருணைசெய் தருளின ரவ்வழி. (கச௧)

என்னரே யாயினும் யாவதொன் மெண்ணுதன்
முன்னரே யுனதுதான் முடியுறப் பணிவரே
லன்னர்தஞ் சிந்தைபோ லாக்குதி யலதுனை
யுன்னலார் செய்கையை யூறுசெய் திடுதிநீ. (கச௨)

சேயநன் மலர்மிசைத் திசைமுகன் மான்முத
லாயபண் ணவர்தமக் காருயிர்த் தொகையினுக்
சேயபல் கணவருக் கெத்திறத் தோர்க்குநீ
நாயகம் புரிதியா னல்லருட் டன்மையால். (கச௩)

காணுறுங் கரடவெங் கயமுகத் தவனெனுந்
கானவன் வன்மையைச் சாடியே தண்டிழாய்
வானவன் சிறுமையு மாற்றியே வருகென
வானையின் முகவனுக் கைம்முக னருள்செய்தான். (கச௪)

மோனமே குறியதா முதலெழுத் தருளிய
ஞானமா மதலைபா னண்ணவே பூதவெஞ்
சேனையா யினவருள் செய்துசிற பரையொடு
மாணமா முகனெடு மமலன்மீண் டருளினான். (கச௫)

புங்கவர்க் கிறைவனும் புதல்வனை நோக்கிடா
சங்கடைத் தலையினி னாயகம் புரிகென
வங்கருத் தியொடிருத் தினனணிக் கோயிலுட்
சங்கரக் கடவுள்சுந் தரியொடு மருவினான். (கச௬)

தந்திமா முகமுடைத் தனயனங் கணுகியே
முந்துபா ரிடமெலா மொய்த்தமுன் சூழ்தர
நந்திவர் தனைசெய நான்முகன் முதலினோ
வந்துவர் தடிதொழ மகிழ்வொடே வைகினான். (கச௭)

அன்னதற் பின்னரே யாயிரம் பெயருடைப்
பொன்னுலா நேமியான் புனிதனைக் காணிய
மின்னுதன் சுடர்விடும் வெள்ளிமால் வரைமிசைத
துன்னினு னுலயச் சூழன்முன் னன்னுகினுன். (கரு௮)

அந்தியார் சடைமுடி யண்ணறன் னருளினு
னந்திதே வுய்த்திட நங்கையோர் பங்கு
மெந்தைபா லெய்தியே யிணைமலர்த் தாடொழாப
புந்தியார் வத்தொடும் போற்றிசெய்தருளவே. (கரு௯)

வேறு.

நிருத்தனவ் விடைதனி னேமி யான்றனை
யிருத்தியென் றருள்புரிந் திடத்தின் மேவிய
வொருத்தியை நோக்கியென் றுரைப்பங் கேளென
வருத்திசெய் யாடலொன் றருளிற் கூறுவான். (கரு௦)

சூதினை யெம்மொடே பொருதி தோற்றனை
யாதியே னீபுனை யணிகள் யாவையு
மீதியால் வென்றனை யென்னி னெம்மொரு
பாதியாஞ் சசிமுதற் பலவுங் கோடி.யால். (கரு௧)

என்னலு முமையவ ளிசைவு கோடலு
மன்னதொ ரெல்லையி னரியை நோக்கியே
தன்னிக ரில்லவ னிதற்குச் சான்றென
மன்னினை யிருத்தியான் மாய நீயென்றான். (கரு௨)

பற்றிக வின்றியே பழவி னைப்பயன்
முற்றுணர்ந் துயிர்களை முறையின் வைப்பவன்
மற்றிது புகறலும் வனசக் கண்ணினு
நைற்றி மிஃகென நவின் று வைகினுன். (கரு௩)

இந்தவா றுயிடை கிகழு மெல்லையிற்
சுந்தரன் முதலிய வுழையா சுற்றினே
ரந்தமில் பெருங்குணத் தாதி யேவளிற்
றந்தனர் காசொடு பலகை தன்னையே (கரு௪)

அதுபொழு தண்ணலு மரியை நோக்கியிம்
முதிர்நரு கருவியை முறையின் வைக்கெனக்
கதுமென வைத்தலுங் கவுரி நீநமக்
கெதிருறு கென்றுமுன் னிருத்தி னுனரோ. (கரு௫)

கவற்றினை முன்னரே யுய்ப்பக் கண்ணுத
லவற்றினைப் பின்னுற வவளு முய்த்தன
டவற்றியல் பல்லதோர் வல்ல சாரியா
லெவற்றினு மேலையோ ரினிதி னுடினார். (கரு௬)

பஞ்சென வுரைசெய்வர் பாலை யென்பரீ .
ரஞ்சென மொழிவாஞ் சென்ப ரன்றியுந்
துஞ்சலி னடமென்பர் துருத்தி யீதென்பர்
விஞ்சிய மகிழ்வொடு வெடியென் றோதுவார். (கரு௭)

அடியிது பொட்டையீ தென்ப ரஃதென
முடிவில குழுஉக்குறி முறையின் முந்துறக்
கடிதினிற் கழறினர் கவறு சிந்தினர்
நொடிதரு கருவிக ளெதிரி னூக்கினர். (க௬அ)

வேறு.

ஏற்றா னவனெய் தியவின்னருள் யாவ தேயோ
தேற்றா மஃதி யார்க்கு மளப்பருஞ் செய்கையாலே
மேற்றா னெதிரா வுடனாடிய மெல்லி யற்குத்
தோற்றா னெடுமா லயனாடவுந் தோற்றி லாதான். (க௬ஆ)

ஒன்றாய பரஞ்சுட ரோனுமை தன்னை நோக்கி
நன்றாயது நின்வலி யென்று நகைத்து நம்மை
வென்றாயலை தோற்றனை முன்னர் விளம்பு மாற்றா
னின்றொரோடு பூணு மெமக்கினி நேர்தி யென்றான். (க௬B)

மூன்றாமுல கங்களு மாருயிர் முற்று முன்ன
யின்றானது கேட்டலுந் தானிக லாட லஞ்சி
வான்றாவிய பேரடி மாயனை வல்லை நோக்கிச்
சான்றாமென வைகினை நீயிது சாற்று கென்றான். (க௬க)

சொல்லு மளவிற் சுடர்நேமியன் சூது டைப்போர்
வெல்லுந் தகையோன் பரனென்று விளம்ப லோடு
நல்லுண்மை சொற்றாய் திறநன்றிது நன்றி தென்னுச்
செல்லுண்ட வைம்பா லுமையாறறச் சினம்பு ரிந்தான் (க௬உ)

பாராயலை கண்ணனு மாயினை பாலி னுற்றாய்
தேராதது வொன்றலை யாவருந் தேர வொண்ணாப்
பேராதி யோனவை கூறினு நீயிது பேசலாமோ
காராமெய் யென்பர் மனமுங்கரி யாய்கொன் மன்னோ. (க௬ங)

ஏம்பாலிது சொற்றனை யாதவி னென்று மாயை
யேரம்பாவரு வாயுறு கைதவத் தூற்ற மிக்காய்
பாம்பாதி யென்னை பகர்ந்தாளபகர் கின்ற வெல்லை
தூம்பா லுருவ மஃதங்க ணடைந்த தன்மே. (க௬ச)

அவ்வா றவன்பா லணைகின்றதொங் போழ்தி லாழிக்
கைவா னவனு மதுகண்டு கவற்சி யெய்திச்
செவ்வா னுறழு முடியோனடி சென்று தாழா
வெவ்வா றெனக்கிவ் வருநீங்கு மிசைத்தி யென்றான். (க௬டு)

காலாய் வெளியாய்ப் புனலாய்க்கன லோடு பாராய்
மேலாகி யுள்ள பொருளாயெவற் றிற்கும் வித்தாய்
நாலாய வேதப் பொருளாகநண் னுற்ற நாதன்
மாமா யவனுக் கிஃதொன்று வகுத்து றைப்பான். (க௬க)

என்பால்வரு மன்பி னிசைத்தனை யீது பெற்றாய்
நின்பால்வரு மின்னலை நீக்குவ னீங்கு கின்றாய்
தென்பா லுல கந்தனீ லன்னதொர் தேய மீதின
மூன்பா லவனம் மெனவொன்றுள மொய்ம்பின் மிக்காய். (க௬எ)

ஆங்கே யினிரீ கடிதேகினை யன்ன கானிற
பாங்கே யொருதொன் மரநின்றது பார்த்த துண்டே ,
பூங்கே பராரை யின்மேயபொர் தொன்றி னூடு
தீங்கே குறப்போய்ப் பெருமாதவஞ் செய்து சேர்தி. (கஎஅ)

அஞ்சே லவணீ யுறைகின்றதொர் காலீ யானே
யெஞ்சே டவனாங் கயமாமுக னெய்து வானச்
செஞ்சே வகனாக் கெதிர்கொண்டனை சென்று காண்டி.
மஞ்சே யனையா யுனக்கிவ்வுரு மாறு மன்றே. (கஎஆ)

வேறு.

என்னுமள விற்றொழுதி றைஞ்சியினி தேத்தி
யன்னதொர் வனத்திலை யமர்ந்ததொன் மரத்திற்
றுன்னுவ னெனக்கடிது சொல்லுதலும் யார்க்கு
முன்னவனு மேகென முராரியை விடுததான். (கஎஇ)

விட்டிடுத லுங்கயிலை நீங்கினன் விரைந்தே
கட்டபுகின் மேதகைய காமனது தாதை
சிட்டாகள பயின்றுறை தெனாதுபுல நண்ணி
மட்டொழுது தொன்மர வனத்தினிடை யுறறான். (கஎஈ)

நன்மதி யுடைப்புலவர் நால்வாகளு முய்யச்
சின்மய முணர்த்தியரு டேவனமர் தாருத்
தன்மையது பெற்றுநனி தண்ணிழல் பரப்புந்
தொன்மர வியறகையத னிற்சிறிது சொல்வாம். (கஎஉ)

பசுந்தழை மிடைந்தவுல வைத்திரள் பரப்பி
விசும்பளவு நீடியுயர் வீழினிரை தூங்கத்
தசும்பனைய திங்கனிக டாங்கியது தாளால்
வசுந்தரை யளந்தநெடு மாயவனை மாணும். (கஎஊ)

அண்டநடு வாயவுல கேழினையு மந்தா
ளுண்டருளி யொல்லேதனி லோர்சிறுவ னாகிப்
பண்டுகரி யோன்றுயில்கொள் பாசடை கடன்பாற்
கொண்டவட மன்னதொரு கொள்கைய துடைத்தால். (கஎச)

மழைத்தபசு மேனியது மாதிர வரைப்பில்
விழுத்தகைய வீழினிரை விசுவட தாருத்
தழைக்குல மருப்புமிசை தாங்கியிடை தூங்கும்
புழக்கைகொடு மால்கனிது நாடுகரி போலும். (கஎசி)

பாசடை தொடுத்தபட லைப்பழு மரத்தின்
வீசினிமிர் கின்றபல வீழின்விரி கறறை
பூசலிடு கூளியொடு பூதநீரை பற்றி
பூசல்பல வாடியென லுக்கியன வன்றே. (கஎசு)

ஆல்வரையின் வீழ்நிரைக ளாகக முடற்றப்
பால்வரையி னெற்றிவரு மாறிர்வி பாகன்
காலவரையி னேகவெழு கந்துகம தென்னு
மால்வரையின் விசுபல மத்திகைய தொத்த. (கஎசு)

ஆசறு தெனாதிசை யாளுமிறை யெண்ணில்
பாசமொடு நீன்றதொரு பான்மையல் தன்றேல்
வாசவனு மாகமிசை மாவிசையு மாமால்
வீசபழு மாமர விலங்கலும்வ் வீழும்.

(கஅஅ)

மாநில மெலாந்தனை வழுத்தவரு மன்னம்
கூனமுறு காலேதனி லொண்குருதி வாரி
வானமுகில் கான்றனைய மாண்டதொன் மரத்தின்
மேனிதரு செய்யபல வீழின்விரி மலை.

(கஅக)

இம்பருறை யாலமிசை யெம்முருவு கொள்ளா
வம்புலவு தண்ணெவ மாயன்வரு மென்னு
வெம்பணிக டம்பதியின் மேவுவன போலாந்
தம்பமென வேதரை புகுந்ததனி வீழ்கள்.

(கக௦)

கடித்தன வெயிறறினழல் காலவர வின்மே
னடிக்குமொரு கட்செவி நமைக்குறுகு மென்னுத்
துடித்தன வெனததலை துளக்கின வுரோமம்
பொடித்தன நிகர்த்துள புனிற்றினுறு புன்காய்.

(ககக)

கிளாப்புறு கவட்டிலை கிடைத்தகிளை யாவு
மளப்பில்புகை சுற்றிட வனமகெழுவு கற்றை
துளக்குறு தரக்குழுவு தோன்றியது போன்ற
விளக்கழ நிகர்த்துள விரிந்தழுகை யெல்லாம்.

(ககஉ)

செருப்புரு சினத்தெதிர செறுத்தமத வெற்பின்
மருப்பினை யொசிப்பவன் வரத்தினியல் காணு
விருப்பமவி வுறறதன் விழித்தொகைக னெங்கும்
பரப்பிய நிகர்த்துள பயங்கெழுவு பைங்காய்.

(ககங)

வெள்ளிபடு கின்மமதி விண்படர் விமானங்
கள்ளிபடு பால்கெழு கவட்டினிடை தேய்ப்பத்
துள்ளிபடு கின்மளவி லோர்திவலை தொத்தப்
புள்ளிபடு மாறுமுய லென்பர்புவி மேலோரா.

(ககச)

காவதமொ ரேழுள பராரைகணிப் பின்றூற்
ரூவறு முயர்ச்சிய தனுக்குமதி சூன்றே
பூவுலக மெங்குநிழல் போக்கிநெடி தோம்புங்
கோவதென நீன்றதுயர் கோளியெனுங் குன்றம்.

(ககஊ)

அவ்வகைய தாருவினை நோக்கின னனைந்தான்
பவ்வநிற வண்ணறுயில் பாசடைக டம்மோ
டெவ்வகை சுமத்திரென வேவினவ வென்றே
வெவ்வரவி னுக்கிறைவன் மேவியது மான.

(கககூ)

அந்தமில் பெருங்கடல் வளாகுடனைத் துந்தன்
னுந்தியி லடைந்ததென் வேங்குகெழு மொள் வாள்
வந்துமையி னிற்புகுவ தென்னவட தாருப
பொந்தினிடை யேயனுதி னுனுலகு பூத்தோன்.

(ககௌ)

சுததியுரை யாலரித னிப்பணிய தான
வித்திற மிசைத்தன மினிச்சுரரை வாட்டு
மத்திமுக வெய்யவனை யாதியருள் செய்யும்
விந்தக முதற்புதலவன வென்றமை யுரைப்பாரம்.

(ககஅ)

வேறு

முந்து வேழ முகத்தவ னேவலா
னெந்து சிந்தை துணங்கிய தேவரு
மிந்தி ராதிபர் யாவரு மைங்கரன்
வந்த தோர்ந்து மகிழ்ச்சியின் மேயினா.

(ககக)

ஏத மின்மகிழ் வெய்திய விர்திர
னாதி யோர்கயி லாயத் தணுகியே
போத கததுப் புகர்முகப புங்கவன்
பாத முறறுப பணிந்து பரவினா.

(உ௦௦)

பரவல் செய்திதி பான்மையை நோக்கியே
கருணை செய்து கயமுதத தெம்பிரா
னுரையு துங்கட். குறுகுறை யெனறலும
வரன்மு மைப்பட வாசவன் கூறுவான்.

(உ௦௧)

தொல்லை நாண்மதி சூடிய சோதிபா
லெல்லை நீங்கும் வரந்தனை யெய்தினான்
கல்லென் வெஞ்சொற் கயாசுர நெனபவ
னல்லல் செய்தன னுற்றவு மெங்களை

(உ௦௨)

பின்னு நங்களைப் பீடற வைகலுந்
தன்னை வந்தனை செய்யவுஞ் சாற்றினா
னன்ன செய்தன மன்றியு மெங்களை பான
மன்ன வேபுதி தொன்று வகுதகன் ன்.

(உ௦௩)

கிட்டித் தன்முன் கிடைத்துழி நெறியிற்
சூட்டிக் கொண்டு குழையினை யிறகரந்
தொட்டுத் தாழ்ந்தெழச் சொற்றன னுங்கும
பட்டு பட்டுப் பழியிடை மூழ்கினேம.

(உ௦௪)

கறுத்து மற்றவன் கட்டுரைக் கின்றசொன்
மறுத்த லஞ்சி வரும்பழி தன்னையும்
பொறுத்து நாணமும் போகவின் றந்தமுஞ்
சிறப்பி லாவச் சிறுதொழில் செய்தனெம.

(உ௦௫)

ஆங்க வன்மன தாணியொ டெங்குறை
நீங்கு வித்திட நீவரு வாயென
வோங்க னல்கு முமையவ டன்றொரு
பாங்கர் வைகும் பராபரன் கூறினா.

(உ௦௬)

ஆத் லானின் னடைந்தன மெமமுடை
யேத மாற்றுதி யென்று வழிபடஇ
மோத காதிகண் முன்னுற ஷாத்திடப
பூத நாத னருளிற புசலுவான்.

(உ௦௭)

அஞ்ச லஞ்ச லவுணர்க் கரசனும்
விஞ்ச வேழ் முகமுடை வீரனைத்
கஞ்ச வித்துத் துயர்தவிப் போமெனக்
குஞ்ச ரத்திரு மாமுகன் கூறவே. (உ௦௮)

இறைவ னோடு மிமையவ ரெம்முடைச்
சிறுமை நீங்கின செல்லு நீங்கின
மறுமை யின்பமும் வந்தன வாவினிப்
பெறுவ தொன்றுள தோவெனப் பேசினார். (உ௦௯)

வே ழு.
துன்பினை யுழந்திடு சரர்க ளிவ்வகை
யின்புறு காலையி லீசன் றந்திடு
மன்புடை முன்னவ னானை மாமுக
முன்பினை யடுவது முன்னி னானேரே. (உ௧௦)

பொருக்கெனத் தவிசினின் மெழுந்து பூதாக
னெருக்குறு வாய்தலி னெய்தி நீள்கதி
ரருக்களி னிலகிய வசல நென்பவன்
றருக்கிய புயத்தின்மேற் சரன்வைத் தேறினான். (உ௧௧)

ஏறியங் கசலன்மே லிருந்து செல்லுழிக்
காறொடா முகிவினங் கவைஇய காட்சிபோன்
மாறில்வெம் பூதர்கள் வந்து சுற்றியே
கூறின ரவன்புகழ் குலாய கொள்கையார். (உ௧௨)

சாமரை வீசினர் தண்பில் பன்மணிக்
காமரு தண்ணிழற் கவினை யேந்தினர்
பூமரு மதுமலர் பொழிதன் மேயின
ரேமரு பூதரி வெண்ணி லோர்களே. (உ௧௩)

துடியொடு சல்லரி தோமி றண்ணுமை
கடிபடு கரடிகை கணையஞ் சல்லிகை
விடியுறழ் பேரிகை விரலை காகளங்
குடமுழ வியம்பினர் கோடி சாரதர். (உ௧௪)

சுந்தையி லுன்னினர் தீமை தீர்ப்பவன்
வந்திடு காலையின் மகத்தின் வேந்தனு
மந்தர வமரரு மடைந்து போற்றியே
புந்திகொ ளுவகையற போதன் மேயினார். (உ௧௫)

தாருவி னறுமலர் தத்தங் கைகொடு
பேரரு ணுதல்விழிப் பிள்ளை மீயிசை
சேருற விசியே புடையிற் சென்றனர்
காரினை யடைதரு கடவுள் வில்லென. (உ௧௬)

விரைந்தெழு சாரத வெள்ள மெண்ணில்
நிரந்தன சூழ்தர நிமலன் மாமகன்
பெருந்தரை யேகியே பிறங்கு தோன்முகன
புரந்திடு மதங்கமா புரமுன் போயினான். (உ௧௭)

ஆயது கயமுகத் தவுணற் கோடியே
வேயினர் புகறலும் வெகுட்சி கொண்டெழீஇ
யேயதன் படையெலா மெடுத்து மற்றவன்
சேயுயர் தனதுபொற் தேரி லேறினான், (உகஅ)

பல்லிய மியம்பின பரிகள் சுற்றின
சில்லிகொ ளாழியந் தேர்கள் சூழ்ந்தன
வெல்லையி லிபகிரை யாபு மொய்த்தன
வல்லிய லவுணர்கள் வரம்பின் நீண்டினார், (உகக)

ஆயிர வெள்ளமா மனிகஞ் சுற்றிடக்
காய்கனல் விழியுடைக் கயமு காசுர
னையெனு மளவையி லேகிக் கண்ணுத
னாகன் மதலைதன் படைமு னண்ணினான், (உக௫)

நண்ணிய காலையி னவையில் பூதரு
மண்ணலங் கழலடி யவுண ருங்கெழீஇப்
பண்ணினர் பெருஞ்சமர் படையின் வன்மையால
விண்ணவர் பாவரும் வியந்து நோக்கவே, (உக௭)

புதிதெழு வெயிலுடன் பொங்கு பேரிரு
ளெதிர்பொரு மாறுபோ லினங்கொ டானவ
ரதிர்கழற் பூதரோ டுமர்செய் தாற்றலர்
கதுமென வழிந்தனர் கலங்கி யோடினார், (உக௮)

ஒடின ரளப்பில ருயிரைச் சிந்தியே
வீடின ரளப்பிலர் மெய்கு றைந்துடி
னாடின ரளப்பில ரகலு தற்கிடந்
தேடின ரளப்பிலர் தியக்க மெய்தினார், (உக௯)

ஒழிந்தன கரிபரி யுலப்பி தேர்சிரை
யழிந்தன வித்தி மவுணர் தம்படை
குழிந்திடு கண்ணுடைக் குறள்வெம் பூதர்கள்
மொழிந்திட வரியதோர் விசய முறறினார், (உக௯)

உயர்தரு தானவ ருடைந்த தன்மையும்
புயவலி கொண்டுள பூதர் மாவருஞ்
சயமுடன் மேல்வரு தகவு நோக்கியே
கயமுக வவுணர்கோன் கணவிற் சீறினான், (உக௯)

உளத்தினில் வெகுண்டிசென் றொருதன் கைச்சிலை
வளைத்தன னத்துணை வளைத்துப் பேரமர்
விளைத்தனர் பூதர்க ளனையர் மெய்யெலாந்
துளைத்தனன் கணைமழை சொரிந்து துண்ணென, (உக௯)

அரந்தெறு பகழிக ளாகம் போழ்தலும்
வருந்தினர் திறலொடு வன்மை நீங்கின
சிரிந்தனர் பூதர்கள் யாரு மோடினார்
புரந்தர னிமையவர் பொரும லெய்தவே, (உக௯)

கணகிரை சாய்தலுங் கண்டு மறமது
மணிகிளர் கிம்புரி மருப்பு மாமுக
னிணையறு மசலன்மே லேகி வல்லையி
லணுகின னிபமுகத் தவுணா கோணையே. (உஉஅ)

காருடை யிபமுகக் கடவுண் மேலையோ
னேருற வருதலு நின்ற தூதரைச்
சீருறு கயமுகத் தீய னேக்கியே
யாரிவண் பொருவதற் கணுகும் றுனென. (உஉஆ)

பரவிய வொற்றர்கள் பணைம ருப்புடைக்
கரிமுக முடையன்முக கண்ண னைங்கர
ணுகெழு பூதனமே லுறுகின் றுன்சிவன்
பெருமக னாகுமிப் பிள்ளை தானென்றா (உஉஐ)

அன்னது கேட்டலு மவுணன் சீறியே
பன்னருங் கலைதேரி பாகை நோக்கிநம்
பொன்னிர தத்தினைப் புழைக்கை மாமுகன்
முன்னுறக் கடவுதி மொய்ம்ப வென்னவே. (உஉக)

கேட்டிடு வலவையோன் கிஞ்சு கக்குரத்
தாட்டிமற பரியினந் தன்னின் மத்திகை
காட்டினன் மவறிலாக் கனாகத் தேரினை
யோட்டின னைங்கரத் தொருவன் முன்னுற. (உஉஉ)

ஆயிடைக் கரிமுகத் தவுண னைங்கரத்
தூயனை யழல்விழி சுழல் நோக்கியே
காயெரி யெயிறுகக் கறைகொள் பற்களாற
சேயித் துதுக்கியே யிணைய செப்புவான். (உஉஊ)

தந்தையென் யாதவ நோக்கி முன்னரே
தந்திடு பெருவரந் தன்னைத் தேர்கிலை
யுயந்தனை போதிநின் னுயிரகொண் டென்னெதிர்
வந்தனை யிறையது மதியி லாய்கொலோ. (உஉச)

அன்றிரீ யமாசெய வமைதி யென்னினும்
வன்றிற லுனக்கிலை மைந்த வென்னெதிர்
பொன்றின ரலலது போரசெய் தென்னைமுன்
வென்றவ ரிவரென விளம்ப வல்லையோ. (உஉஊ)

தேன்பெறு தருகிழற ற்ருனின் வையிய
வான்பெறு தேவரான் மக்க ளாலவ
ருன்பெறு படைகளா லொழிந்தி டேனிது
நான்பெறு வரத்திய னவிலக் கேட்டியேல். (உஉஈ)

பின்னரும் பல்வுள பெற்ற தொல்வர
மென்னைவெல் பவரெவ ரிந்தி ராதிபர்
தன்னிடர் தணிப்பவர் போலச் சார்ந்தனை
யுன்னைவென் மன்னவ ருயிரு முண்பனல். (உஉஎ)

பொருதெனை வென்றனை போக வல்லையேல்
வருதியென் றுரைத்தலும் வாறு லாவிய
புரமெரி டித்தவன் புதல்வ னவ்விடை
யருளுட னொருமொழி யறைவ தாயினான்.

(௨௩௮)

வேறு.

கிரந்தப் படையு நாளு கிலைபெற கினக்குத் தொன்னுள்
வரந்தரு கின்ற வெந்தை வலலைநின் னுயிரை வவ்விப்
புரந்தரன் முதலி னோர்க்குப் பொன்னின டிதவி யன்ன
ரரந்தையு மகற்றிச் செலகென் றருளின னெனக்கு மன்றே.

(௨௩௯)

உன்னுயிர் கரத்தி யென்னி னுறுதியொன் றுரைப்பன் கேண்மோ
பொன்னக ரதனை யிர்தப் புரந்தரன் புரக்க நல்கி
யிந்திலை தாசு செய்தே யிருத்தியஃ திசையா தென்னி
னின்னுயிர் முடிப்பா னேர்ந்து நின்றன னினைவென் னென்றான்.

(௨௪௦)

என்னலு மவுணன் பொங்கி யெரியுக் விழித்துச் சென்றோர்
பொன்னெடுஞ் சிலையை வாங்கிப் பொருக்கெனப் புரிநா னேற்றி
மின்னுடை வடிம்பின் வாளி வீசலும் விமல னல்து
முன்னவ னெழுவொன் றேந்தி முரனொடு சிந்தி நின்றான்.

(௨௪௧)

பொற்றனு முரிந்து வீழப் புழைக்கையிற பிடித்த தண்டா
லெற்றின னனைய காலையிபுமுகத தகர னென்போன்
மற்றொரு சிலையைக் கையால் வாங்கினன் வாங்கு முன்னர்ச்
செற்றன னதனை மைந்தன் றிசைமுகன் முதலோ ரார்ப்ப.

(௨௪௨)

திண்டிமல் பெற்ற வீரச் சிலைமுரிந் திட்ட பின்னர்த்
தண்டமொன் றேந்தி யீசன் றனையனோ டெதிர்த லோடும்
விண்டது சோரும் வண்ணம் வெய்தெனப் புடைத்து மாயாக்
கண்டக னுரத்திற் றுக்கக் கையற வெய்தி நின்றான்.

(௨௪௩)

நடுங்கினன் சிந்தை யொன்று நவில்கில னுணத் தாலே
யொடுங்கினன் கயவெஞ் சூர னுலந்தன் போல நின்ற
னடும்பரி களிறு திண்டே ரணிகெழு தானை பாரிற்
படும்படி கினைந்து முன்னோன் பாசமொன் றுய்த்தா னன்றே.

(௨௪௪)

விட்டவெம் பாச மங்கண் வெய்யதோர் சேனை முற்றுங்
கட்டிய தாக மைந்தன் கணிச்சியு மதற்பி னேவ
வட்டதா லதனை நோக்கி யாடின ரமரா தானை
பட்டன வுணர்ந்து தீயேழன் பதைபதைத் துயிர்த்து நொந்தான்.

(௨௪௫)

முந்துதன் கரத்தி லுள்ள முரண்கெழு படைகள் யாவுஞ்
சிந்தின னவைக லொல்லாஞ் சோந்தன திங்கா குடு
மெந்தையை வலஞ்செய் தேததி யேவலி னியன்ற மாதோ
வெந்தி லவுணன் மேன்மேல வெகுளித்திக் கனல சின்றான்.

(௨௪௬)

கின்றவன் றன்னை நோக்கி நெடியபல் படைக ளேயிற்
சென்றவன் றன்னைக் கொல்லா சிவனருள் வரத்தின் சீரா
லினறிவிச செழவ தென்னென் றிறைவரை யுன்னி யெந்தை
தன்றிருக் கோட்டி லொன்று தடக்கையின் முரித்துக் கொண்டான்.

()

தடக்கையி லேந்து கோடடைத தநத்யா மவுணன் மீது
விடுத்தது மணைபன் மார்பை வெய்தெனக் கீண்டு போகி
யுடற்படி மிசையே வீழ்த்தி யொல்லையி லேந்தித் தெண்ணீர்க்
கடற்படிந் தமலன் மைந்தன் கரத்தில்வர் திருந்த தன்றே. (௨௪௮)

புயலினத் தொகுதி யொன்றிப் புவிமிசை வழுக்கிற் மென்னைக்
கயமுகத் தவுணன் முந்நீர்க் கடலுடைந் தென்ன வார்த்திட்
டியலுடைத் தேர்மேல் வீழா வெய்த்தன னவன்றன் மார்பில்
வியனதித் தாரை யென்ன விரிந்தன குருதி வெள்ளம். (௨௪௯)

ஏடவி ழுலங்கற் றிண்டோ ளிபமுகத் தவுணன் மார்பி
னீடிய குருதிச் செந்நீர் நீத்தமா யொழுதும் வேலைப்
பாடும வருங்கா னென்றிற் பரத்தவி னதுவே செய்ய
காடுனப் பெயர்பெற் றின்னுங் காண்டக விருந்த தம்மா. (௨௫௦)

ஆய்ந்தநல் லுணர்வின் மேலோ ரறிவினு மனுகா வண்ண
லீந்ததொல் வரத்தான் மாயா விபமுகத் தவுணன் வீழ்ந்து
வீந்தனன் போன்று தொல்லை மெய்யொரிஇ விண்ணு மண்ணுந்
தீங்கிட வெவிரகண் சிந்தச் சேற்றத்தோ ராகு வாணன். (௨௫௧)

தேக்கிய நதிசேர் கின்ற சென்னியன் செம்ம தன்னைத்
தாக்கிய வருத லோடுஞ் சாரதன் றோளி னீங்கி
நீக்கருந் துப்பின் றாக்கி நீநமைச் சுமத்தி யென்று
மேக்குயர் பிடரிற் றுவி விற்றிருந் தூர்த லுற்றான். (௨௫௨)

மற்றது கண்ட தேவர் வாசவன் முதலோர் யாரு
மிற்றனன் கயவெஞ் சூர னெம்மிடர் போயிற் றன்றே
யற்றதெம் பகையு மென்ன வாடினர் பாடா கின்றார்
சுற்றிய கலிங்கம் விசித் துண்ணென விசம்பு தூர்த்தார். (௨௫௩)

காமரு புயலின் றோற்றங் காண்டலுங் களிப்பின் மூழ்கி
யேமரு கலாப மஞ்ஞை யினமெனக் குலவு கின்றார்
தேமரு மிதழி யண்ணல் சிறுவனைத் தெரியா வண்ணம்
பூமலர் பொழிந்து நின்று புகழினைப் போற்ற லுற்றார். (௨௫௪)

காப்பவ னருளு மேலோன் கண்ணகன் ஞாலம் யாவுந்
தீப்பவ னேனைச் செய்கை செய்திடு மவனு றீயே
யேப்படுஞ் செய்கை யென்ன வெமதுளம் வெதும்பு மின்ன
னீப்பது கருதி யன்றோ றீயருள் வடிவங் கொண்டாய். (௨௫௫)

உன்னிடைப் பிறந்த வேத முன்பெரு நிலைமை தன்னை.
யின்னதென் றுணர்ந்த தில்லை யாமுனை யறிவ தெங்ங
னன்னையும் பயந்தோன் றுனு மாயினை யதனான் மைந்தர்
பன்னிய புகழ்ச்சி யாவும் பரிவுடன் கேட்டி போலாம். (௨௫௬)

என்றிவ ரெகின மூரு மிறையொடு மிறைஞ்சி யேத்தி
நன்றிகொள் சிந்தை யோடு நகையொளி முகத்த ராகி
மன்றவர் குமரன் றன்பால் வந்தனர் சூழ்த லோடு
மொன்றிய கருணை நோக்கா லுலப்பிலா வருஷ டி ரிந்தான். (௨௫௭)

உய்த்தன மினிநா மென்னு வோதிம முயர்ததோன் வெள்ளைத்
தந்தியன் யாரும் போற்றிச் சார்தலுஞ் சமரின் முன்னம்
வெந்தொழி லவுணன் காய வீந்திடு பூதர் தம்மை
பெய்தையங் கினிது நோக்கி யெழுதிரென் றருளிச் செய்தான். (௨௫௮)

ஆவ்வகை யருள லோடு மரவென வெழுந்து போற்றி
மைவரை மிடற்றுப் புத்தேண் மைந்தனை வணங்கி யேத்தி
யெவ்வமில் பூதா யாரு மீண்டின ரினைய வெல்லாஞ்
செவ்விதி னுணர்ந்து கொண்டான் நேசிலா நிருதர்க் கீசன். (௨௫௯)

மந்திரி யோடுஞ் சூழ்ந்து வருந்தினன் புலம்பி மாழ்கி
யுய்த்தனன் போவல் யானென் னுன்னியோர் பறவை யாகி
யந்தரத் திறந்த புள்ளோ டனுகியப் பதிபை நீங்கிச்
சிந்தையிற் செல்லல் கூரச் செம்பொன்மால் வரையிற் சென்றான். (௨௬௦)

தாமுறு சார லாதி தபனனு முணராத் தாருச்
சூழலொன் னுண்டா லங்கட் சுருங்கையோ டிருந்த சேமப்
பூழையுட் புலம்பி யுற்றான் பொன்னக ரிறைக்கு மங்க
ணுழிவெங் காலிற் சூழு முலப்பில்பு தாக்கு மஞ்சி. (௨௬௧)

வானவர் பகைஞ் னந்த மதங்கமா புரியை நீங்கிப்
போனதோர் காலைமற்றைப் புகருமோர் புள்ள தாகித்
தானுறை யுலகு நண்ணித் தவமறைத் தல்ல தாற்றி
பூனுட லோம்பு வார்போ லொருப்படா யோகி னுற்றான். (௨௬௨)

பூதரு மன்ன வேலைப் புரிசைசூழ் நகரம் போகி
நீதியி லவுண ராகி நிறங்கிளர் படைகொண் டோரைக்
காதிவெஞ் சினப்போா முற்றிக் களத்திடை வருத லோடி
மாதிதந் தருளு மைந்த னவ்விடை யகன்று மீண்டான். (௨௬௩)

மீண்டுசெங் காட்டி லோர்சார் மேவிமெய்ஞ் ஞானை தும்பர்
தாண்டவம் புரியுந் தானைத் தன்னுருத் தாபித் தேத்திப்
பூண்டபே ரன்பிற் பூசை புரிந்தனன் புனியு ளோர்க்குக்
காண்டரு மனைய தானங் கணபதிச் சரம தென்பா. (௨௬௪)

புரமெரி பதெதோன் றன்னைப் பூசனை புரிந்த பின்ன
ரெரிவிழி சிதறு மாகு வெருத்தமேவினிதி னேறிச்
சுரபதி யயன்வின் னோர்க் டொழுதுடன் சூழ்ந்து போற்ற
வரவென மாலோன் வைகு மாலமா வனத்திற் புக்கான். (௨௬௫)

ஆ திருவிருத்தம் ௧,௧௭௨.

வசனம்.

முற்காலத்தி லிந்திரன் அசுரேந்திரனைச் செய்தித்துப் போக மனுபவத்திருக்
குங்காலத்தில், அசுரேந்திரன் மிகவும்வருத்தித் தனது குருவாகிய சுக்கிராசாரியை
யடைந்து, இந்திரனோடு யான் போரிட்டுத் தோற்றேன், ஆதலால் யாங்கள் உய்யு
மாறு அருள்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அது கேட்ட சுக்கிரன்
வருத்திதே யெனத் தேற்றி, தீர்க்காலோசனைசெய்து, பிரமபுத்திரனான வசிகூட

னது வயிசத்திற்கேற்றேன்றிய மாகதனெனு முனிவன் மோட்சமடையுமாறு தவத்தைச் செய்கின்றான். அவனிடத்து ஒரு அசுரகன்னியை யனுப்பிப் புணர்ச்செய்தால் கஜமுகனென்பா நெருவன் உலகன் தலைவனாகப் பிறந்து, தவத்தினைச்செய்து சிவபெருமானிடத்து வேண்டிய வரங்களைப் பெற்று, தேவர்களை யடக்கி யெல்லா உலகத்திற்கும் அரசனாவனென்று கூறினான். அது கேட்ட அசுரேந்திரன் இருக்கையையடைந்து விபுதையென்னும் அசுரக்கன்னியை மாகதமுனியைக் கூடிப் புத்திரனைப் பெறுமாறு அனுப்பினான். அவன் மேருமலையின் தென்புறத்திற் தவஞ் செய்யும் மாகத முனியினிடஞ் சென்று அவனது தவத்தினைக் கண்டஞ்சி, அவன் தனக்குக் கணவனுமாறு அவனெதிரே வெருகாலத் தவஞ்செய்திருந்தான். அவ்வாறு தவஞ்செய்திருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் பெட்டை யானையோடு ஆண் ஆனை புணருவதை மாகதமுனிவன் கண்டு தானும் அவ்வாறு புணரவேண்டுமென்று வருந்தினான். அதனைக் கண்ட அசுரமங்கை மகிழ்ந்து, இதுதான் நல்ல சமயமென்று அவனிடஞ்சென்று வணங்கினாள். அவளைக் கண்ட முனி நீயார் வந்தகாரியமென்னவென்று கேட்க, அவள் யான் அசுரகன்னி நீ கணவனாகவேண்டுமென்று வந்தேனென்று கூறினாள். முனிவன் மகிழ்ச்சியடைந்து, தம்பிருவரதுதவத்தின் தன்மையை வியந்து, நீ பெண்யானைவடிவவகைகளென்றுகூறித் தான் ஆண் யானை வடிவங்கொண்டு அவனைப் புணர்ந்தான். அவ்வாறு புணர்ந்தபோது கஜமுகசுரன் பிறந்தான். பிறந்த வுடனே தனது கையிற் பிடித்த கத்தி கேடயத்தைச் சுழற்றி மலைகளைத் தூளாக்கி ஆரவாரித்துத் திரிந்தான். பிறகு அப்பெண்யானையின் ரோமத்திருந்து அனேக அசுரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களோடு கயமுகன் ஆரவாரஞ்செய்தலைக்கண்ட விபுதையும் மாகதனும் பயந்து பழைய உருவைக்கொண்டார்கள். பிறகு முனிவன் ஊழமுறையை நினைந்து வருந்தி, யான் உலகத்திற்குத் துன்புறுவித்தேனென்று கூறி விபுதையை நோக்கி நீ விரைந்தோடிப்போவெனக் கூறினான். அவன் அவனை வணங்கி மீண்டு, அசுரேந்திரனை யடைந்து நடந்தவற்றை விபரமாய்க் கூறினான்.

அது கேட்டு மகிழ்ந்த அசுரேந்திரன் சேனைகளோடு உலகை வருத்தித் திரியும் கசுமுகனிடத்துச் சுக்கிரனையனுப்ப, அவன் கஜமுகனை யடைந்து நான் உன் குலகுரு; என் பேர் சுக்கிரன். நான் சகலசாஸ்திரபண்டதன் அசுரேந்திரனால் அனுப்பப்பட்டு இவ்ரு உனக்கு உபதேசஞ்செய்யவந்தேன். கயமுகனே நீ அசுரர்குரிய செய்கைகள் முற்று மறியாது வீணாக நாள்களைக்கழிக்கின்றாய். நீ சிவனைநோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரங்களை பெற்றுத் தேவர்கள் ஊழியஞ்செய்யும்படி உலகத்திற்கு அரசனாயிருத்தல் வேண்டுமென்றுகூறினான். அதுகேட்ட கயமுகன் எனக்குத் தவஞ்செய்யும் மார்க்கத்தை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கூற, அம்மார்க்கத்தைச் செவ்வையாக உபதேசித்துத் தவஞ்செய்ய அனுப்பினான். அவன் மேருவின் ஒரு புறத்திற் சென்று அனேக ஆயிரவருடம சிவபெருமானை, நோக்கிக் கடுந்தவஞ் செய்தான். அதனைக்கண்ட தேவர்கள் மிகவும் வருந்தினார்கள். அசுரர்கள் மிகவும் மகிழ்ந்து மலர்மாரி சொரிந்தார்கள். பிரமனும் இவனது தவத்தைக்கண்டு வியந்தான். இவ்வாறு கடுந்தவம்புரியுங்காலத்தில், அவனெதிரே சிவபெருமான் இடபவாகனருடராய் எழுந்தருளிவந்து நீ விரும்பிய வரத்தைப்பெற்றுக்கொள்ள என்று கூறியருளினார். அவன் அவரைவணங்கி ஆண்டவனே திருமால் முதலிய எல்லாதேவர்களும் போரில் தோற்றோடவேண்டும், யான் எவ்வித ஆயுதங்களினாலேயும் சாகாதிருக்கவேண்டும்; தேவர்களாலும், மானுடராலும், அவுணராலும், மந்த்ரோராலும், விலங்கினங்களாலும் யான் சாகாதிருத்தல்வேண்டும்; எனக்கொத்

தவனாலும் சாகாதிருக்கவேண்டும்; யான் எவ்வுலகத்தையும் அரசுசெய்யவேண்டும்; ஒருசமயம் பகைவரால் இறப்பேனாயின் மீண்டும் பிறவாதிருக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கச், சிவபெருமான் அவ்வாறேத்து மறைந்தருளினான். அதனை புணர்ந்த அசுரேந்திரனும் சுக்கிரனும், கயமுகாசுரனையடைந்து, ஐயமுண்டாருக என வாழ்த்தி அவ்வேடு இருந்தனர். அக்கொடியன், இந்திரன்முதலியோரை வென்று மண்ணுலகத்திற்குவந்து அசுரத்தச்சுரனோர்க்கி, இந்நாவலந்தீவின், தென்பாகத்தில் யான் வசிப்பதற்கு ஒரு நகரமுண்டாக்குவா யெனகூற, அவன் அவ்வாறே சிறந்தநகரமுண்டாக்க, அதற்குச் சுக்கிரன் மதங்கபுரமென்ப பேரிட்டான். அந்நகரத்தைக்கண்ட கயமுகன் சந்தோஷமடைந்து அதிலிருந்து அரசான டித்தான். அவ்வாறு வருங்காலத்தில் அசுரேந்திரன் மகளான விசித்திராம்பாயன் பவனை மணம்புரிந்ததோடமையாது பலதெய்வமாதர், அசுரமாதானையும், மீனவியராகக்கொண்டு தேவா அசுராயாவரும் தன்னைவணங்க எழுபுகங்களிலும் தனது ஆக்கைக்கொஞ்செல்ல அரசாணுவந்தான். சுக்கிரனும் அசுரேந்திரனும் மந்திரத்துணைவராகவும், காமதேனு முதலியன ஆழியஞ்செய்யவும் அரசாணங்கயமுகன் ஒருநாள் தன்னெதிரில்வந்த இந்திரன் முதலிய தேவா கூட்டத்தை நோக்கி, தேவர்களே! நீங்கள் ஒவ்வொருநாளும் இவ்விடத்திற்கு வந்தவுடனே தலையில் மூன்றுதரங் குட்டிக்கொண்டு, கைகள் காதுகளிற் பொருந்த தோப்புக்கரணம் போடவேண்டுமென்று கட்டளையிட, அதுமுதல் அவர்கள் அவ்வாறேசெய்து மிகவும் துன்பக்கடலுள்ளமுழுவதைப் பிரமணிடத்தும் விஷணுவினிடத்தும் இந்திரன் சொல்லிவருந்த அவ்விருவரும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு திருக்கையைய மலையையடைந்து நந்திதேவரது உத்தரவுபெற்று உட்சென்று சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்கித்துதிக்க, சிவபெருமான் விஷணுவைநோக்கி நீதேவரோடு வருத்தமடைந்து வந்தகாரணம் யாதென்றுகேட்டான். அப்பொழுது திருமால் சிவபெருமானைப்பார்த்துக் கயமுகனென்னுமசுரன் கெடாததவவலிமையால், தேவர்களெல்லாரையும் துன்பப்படுத்துகிறான், அவனை ஒழிப்பதற்கு எங்களுக்குச் சக்தியில்லை; தேவரே அவனையொழித்தருளலவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் நாம் ஒரு புதல்வனையிந்து கயமுகாசுரனை வெற்றிபெற்றவரும்படி பின்னர் அனுப்புவோம் என்றுகூற, அதனைத் திருமால் முதலிய தேவர்கள் சிரசாசுவத்து ஆழிப்படித் தம்மருகில நின்றவாக்கினோர்க்கி நீங்கள் உங்கள் நகரங்களுக்குப்போங்களென்று கட்டளையிட்டுச் சிவபெருமானது திருவடியையவணங்கி விடைபெற்றுச்சென்றனர். அவர்கள் சென்றபிறகு சிவபெருமான் பாவதியோடு அவ்விடத்தினின்றும்நீங்கி ஓர் சோலையையடைந்து அங்குற்ற சித்திரமண்டபத்துள் எழுந்தருளினான். அப்போது உமாதேவியார் அம்மண்டபத்துள்ள சித்திரங்களை ஆசையோடு பார்த்துவரும்போது, சிவபெருமானது கட்டளையால் அச்சித்திரங்களின் நடுவில் பிரணவமானது பிழகளிறென்னும் இரண்டு யானையுருவங்கள்போலத் தோன்றிற்று. அவ்யானைகளை உமாதேவியார் பார்த்தருள உடனே அவை புணர்ச்சிசெய்ய முயற்சித்தன. அவற்றைக்கண்டு பாவதி வியப்புற்று, தனதுபக்கத்திற் பொருந்திய சிவபெருமானைநோக்கி, பிரணவாட்சரம் யானைவடிவங்கொண்டு புணருகிறதென்ன? அதனைக் கூறவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் நீ முன்னே பிரணவாட்சரத்தைப் பார்த்தமையால், அது நின்னருளால் யானைவடிவங்கொண்டு புணராகின்றது. இது உனது பெருந்தகைமையாகும்; இம்மாட்சிமையை நாமன்றி வேரூரறிவார்களென்று கூறியபோது, குழலையான அப்பிரணவாட்சரம் அவ்வுருவங்களைக்கொண்டு புணர்ந்த தொழிலிலிடுத்து முன்புபோல

லிருத்தது. அப்போது அங்கே ஐங்கரத்தனான விசாயகர் மூன்றுதண்ணும், நால் வாயும், மும்மதமும், யானைமுகமும், சந்திரனையணிந்த சடாபாரமுமுடைய ஒரு சிறுவனாக அவதாரஞ்செய்தார். அவதாரஞ்செய்த தீமது தாய்தந்தைகளான உமா மகேசுவிரை வணங்க, அவர்கள் வாரியெடுத்துத் தழுவி மார்பிலுணைத்து, யாவ சாயினும் எக்காரியத்தையுஞ் செய்வதற்கு முன்னே உனது திருவழியை வணங்கு வாராயின் அவர்கள் காரியத்தை அவர் மனம்போல முடிக்கக்கடவாய், உன்னை வணங்காதவர் காரியத்தை இடையூறு செய்யக்கடவாய், திருமால் முதலிய தேவர் களுக்கு நாயகனாக இருக்கக் கடவாய், கயமுகாசுரனை வென்று திருமாலின் சிறு மையை யொழித்து வரக்கடவாயென்று அருள்செய்து, அவரோடு செல்லுவதற்குப் பூதப்படைகளைச் சிருட்டித்துக்கொடுத்து, அவ்விநாயகமூர்த்தியோடு தமது கோயிலுக்கெழுந்தருளித் தமதுபுத்திரனைநோக்கி, நமதுகடைத்தலையிலில் நாயகனையிருத்த யாவருக்கும் அருள்செய்யக் கடவாயென்று உட்சென்று இருந்தார்கள். பிறகு விசாயகர் பூதப்படைகள் நெருங்கியிருக்க நந்தி முதலானோர்வணங்க அவ்விடத் தெழுந்தருளி யிருக்குமபோது, விஷ்ணு சிவபெருமானைத் தரிசித்தற் பொருட்டிக் கயிலை மலையையடைந்து நந்தியினருளால் உட்சென்று, சிவபெருமானை யன்போடு வணங்கினார். அப்போதுசிவபெருமான் மாயோனை யோராசனத்திலிருக்கச்செய்து, உமாதேவியை நோக்கி நீ எமமோடு சூதாடக்கடவாய், நீதோற்றால் உன் ஆபரண மெல்லாவற்றையுந் தரல்வேண்டும், வெற்றி பெற்றால் எமது ஒருபாதியாயுள்ள சந்திரன் மூதலானவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவாயென்று கூற, அதற்கு உமா தேவி சம்மதிக்க, இருவரும் விஷ்ணுவைச் சாட்சியாக வைத்துச் சூதாடினார்கள். அப்படி யாடுமபோது சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்குத் தோற்றனர். பிறகு சிவபெருமான் உமாதேவியை நோக்கி நீதோற்றயாதலின் உனது ஆபரண முதலிய வற்றை யெல்லாம் கொடுக்கக்கடவாயென்ன, அதனைக் கேட்டவுடனே உமாதேவி அஞ்சி விஷ்ணுவைநோக்கி இதற்கு நீசாட்சியாயிருந்தனையாதலால், உன்மையைக் கூறக்கடவா யென்றார். அதற்கு விஷ்ணு சிவபெருமானே வென்றாரென்றுகூற, உமாதேவி மிகவுந் கோபங்கொண்டு நீ மலைப்பாம்பாகவெனச் சபித்தான். சபித்த படி பாம்புருவமுண்டாகி சமயத்தில் விஷ்ணு சிவபெருமானைவணங்கி இவ்வுருவம் எப்படி நீங்கும் என்று வினவ, அதற்குச் சிவபெருமானுக்கறினை தேசத்திலுள்ள ஆவவனம் உண்குத் தெரியுமல்லவா, அவ்வனத்தில் ஒரு பெரிய வாலமசரியுக் கிறது. அம்மரத்தின் பொத்திலிருந்து தவஞ்செய்திருப்பாயாயின், அவ்விடத்து எமது மைந்தனான விநாயகன் வருவான். அவனுக்கெதிர்த்தென்றுகாண்பாயாயின் இப்பாம்புருவம் நீங்குமென்றுகூற, திருமால் சிவபெருமான் கட்டளைப்படி தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இதுகூறிக் கயமுகனால் வருத்திய இந்திரன் முதலியோர் விசாயகப் பெருமான் அவதரித்ததை யறிந்துமகிழ்ந்து கயிலைக்குச்சென்று விநாயகக் கடவுளை வணங்கித் துதித்தார்கள். அதனைநோக்கி விசாயகப்பெருமான் உங்கள் குறையை யுரையுங்கொள்ளுகூற, இந்திரன் கயமுகனதுண்டான தன் பங்கனையெல்லாம் வில்தாரமாகக்கூறி எங்கள் குறையை நீக்குதற்குத் தேவரீர் வருவீரென்று, சிவபெருமான் அருளியபடி உன்மையடைத்தோம், எங்கள் துன்பத்தை நீக்கவேண்டுமென்று மோதகமுதலியவற்றை எதிரேகொண்டுவந்து குவிக்க, விசாயகர் கருணைகூர்ந்து இந்திரனைநோக்கி அஞ்சாதே! அஞ்சாதே!! கஜமுனை அழித்து, உங்கள் துன்பத்தை நீக்குகின்றோமென்றுகூறி, கயமுகனையழிக்கத் திருவுளத்தெண்ணி வெளியேவந்து அசலன் என்பவன்பேரில் பாதம்வைத்தேறிப் பூதக்கூட்டங் கள் புடைசூழ்ந்தவர, கயமுகாசுரன் அரசாரும் மதங்கமடிபுரத்துக்குச் சென்ற

னர். அதனை ஒற்றாலரித்த க்யமுகசூரன் ஆயிரம்வெள்ளம் அசுரப்படைகள் குழ்த்துவரப் பொற்றேரேறி விநாயகப்பெருமான் சேனைக்கெதிரே சென்றான்.

அப்போது இருதிற்படைகளும் உக்ஷிமாயப் போர்புரிந்தன; அவ்வாறு போர்புரியும்போது அசுரப்படைகள் தோல்வியடையப் பூதப்படைகள் வெற்றிபெற்றன. அதனைக்கண்ட க்யமுகன் மிகவுங்கோபங்கொண்டு வில்லைவளைத்து பாணமழைசொரித்து உக்ஷிரமாகப்போர்செய்து பூதர்களைச் சின்னபின்னமாக்கிப் பின்னிட்டு ஓடும்படிச்செய்தான். அதனைக்கண்ட விநாயகமூர்த்தி க்யமுகனெதிரேசென்று போர்செய்யவர அதனைக்கண்ட க்யமுகன் தூதரைநோக்கி, போர் செய்யும்படி வருபவன்யார் என்றுகேட்க, இவன் சிவகுமாரன் என்று தூதர்கள் சொன்னார்கள். அதனைக்கேட்ட க்யமுகன் கோபித்துத் தேரினை விநாயகரொதிரே போர்செய்யச் சாரதியால் ஓட்டச்செய்து, நெருங்கி விநாயகரைக் கோபத்தோடுபார்த்து உன்தந்தை யெனக்குத்தந்த வரத்தினை நீயறியவில்லை போலும், நீ உன் உயிரைக்கொண்டு பிழைத்துப்போகக்கடவாய், என்னை வெல்லத்தக்கவீர் உலகத்திலொருவருமில்லை, என்னை போரிட்டு வெல்லவல்லையாயின் வரக்கடவாய் என்றுகூறினான். அதுகேட்ட விநாயகர் கருணையோடு க்யமுகனை நோக்கி நினக்கு வரத்தந்த எமதுதந்தையார் விரைவாக உன்னைக்கொன்று இந்திரனாதியோர் துன்பத்தை நீக்குவாயென எனக்கு அருள்செய்திருக்கின்றார். உன்னுயிரைக்காக்க விரும்பமுண்டாயின் உறுதி வார்த்தையொன்று கூறுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய்; பொன்னுலகத்தை இந்திரனுக்குக் கொடுத்து இந்நில உலகத்தில் அரசுசெய்திருக்கக்கடவாய், இதற்குச் சம்மதியில்லையாயின் உன்னை யழித்துவிடுவேன்; உன் கருத்த யாது என்று கூறினார். அதுகேட்ட க்யமுகன் மிகவுங் கோபித்துப் பார்த்துச் சென்று தனது பெரிய வில்லை வளைத்து விரைவாக நானேற்றிப் பாணப் பிரயோகஞ் செய்ய அவற்றை விநாயகப் பெருமான் ஒரு எழுவாயுத்தால் சிதறவடித்து அவன் பிடித்த வில்லொடிந்து விழும் வண்ணம் தம்பிக்கையிற்பிடித்த தண்டாலடிக்க, அப்பொழுது அவன் மற்றொரு வில்லெடுத்த வளைத்துப் பிரமன் முதலியோர் ஆரவாரிக்கும்படி போர்செய்யத்தொடங்க அதனையுமிழந்து, விநாயகரது தண்டத்தால்மார்பிலடிப்பட்டு மிகவும்வருத்தி இறந்தவனை யொப்பகின்றான். அப்போது விநாயகர் தனதுபாசத்தால் அசுரசேனைகளைக்கட்டி மழுவாயுத்தாற் கொல்ல, அதுகண்ட க்யமுகவன் தன்கையிலுள்ள தேவாஸ்திரங்களினைத்தையும் விநாயகர்மீதுவிடுத்தான். அவையாவும் விநாயகரை வலமவந்து கட்டளைக்குட்பட்டு நின்றன. பிறகு விநாயகர் இவன் ஆயுதமொன்றாலுஞ் சாகாவென்றறித்து, தனது தந்தங்களிலொன்றை கரத்தாலொடித்து அதனைக் க்யமுகன் மீதுவிட, அது விரைந்துசென்று அவன் மார்பைப்பிளந்த அவனுடலைப் பூமியிற்றள்ளி, எண்ணிக்கடலின்மூழ்கி விநாயகரது திருக்கரத்தில் வந்திருந்தது. சிவபெருமானது வரத்தினாலே அக்க்யமுகன் இறவானாகிப் பழையவுருவைவிடுத்துப் பெருச்சாளியுருவங்கொண்டு விநாயகர்மீது போர்செய்யவந்தான். அப்போது விநாயகப்பெருமான், அசலனென்னும் பூதனது தோளினின்றும் நீங்கி அதன் முதுகின்மேற்றாவி வீற்றிருந்து அதனை வாகனமாகக்கொண்டனர். * அதனைக்கண்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சந்தோஷக்கடலின்மூழ்கி விநாயகப்பெருமானிடேர்த்திப்பிரதாபங்களைப் பாடித்துதித்து அவரைச்சூழ்ந்த உடனே அவர்களுக்குக் கருணைசெய்து போரில் இறந்த பூதர்களை யெழுப்பியருளினார். இறையறிந்த அகரேந்திரன் சுக்ஷிரனுடன் ஆராய்ந்து வருத்திப்புலம்பி ஒருபுறவை வடிவங்கொண்டு, அம்மதங்கமாபுரத்தைக்கடந்து மேருமலையையடைந்து, ஒரு

மரப்பொந்திப்புருத்து புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். சக்கிரனும் ஒரு பறவைவடிவந்தான். தன்னுடையதையடைந்து யோகஞ்செய்திருந்தான். அப்பொழுது மதககமாபுரத்திலுள்ள அசுரர்களைப் பூதப்படைகளிற்சென்று கொன்று விராயகப்பெருமாளையடைந்தன. பிறகு விராயகப்பெருமான் திருச்செங்காட்டின் ஓர்புறத்திலுள்ளது தங்கிச் சிவபெருமானது திருவுருவைப் பிரதிட்டைசெய்து பேரன்போடுபூசித்து ஆருவாகனமேறி இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் துதிக்கப் பாம்புருவாகத் திருமாலிருக்கும் ஆலவனத்தையடைந்தனர். கணபதிபூசித்த அத்தலம் கணபதிச்சரமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

கய முகனுற்பத்திப்படலம் முற்றிற்று.

அனந்தன்சாபநிங்குபடலம்.

புக்கதொரு பொழுதிலங்கண் முந்தோராலம்
பொந்தினிடை யிருந்தமலன் பொற்றா னுன்னி
மிக்கதவம் புரிமலைங் கரத்து முன்னேன்
மேவியது மனங்கொண்டு விரைவி னாங்கே
யக்கணமே யெதிர்சென்று யழுத்திக் காண
வம்மையளித் தருள்சாப மகற லோடுரு
சக்கரமே முதலியவைப் படைக ளேந்தித்
தனது தொல்லைப் பேருருவர் தன்னைப் பெற்றான்.

(க)

மாலோன்றெல் லுருவுதன்பான் மேவக் கண்டு
மகிழ்சிறந்து சிவனருளை மனங்கொண் டேத்தி
மேலோன்றன் முன்னரெய்தி வணக்கஞ் செய்து
மீண்டுமவன் மனைத்துதித்து விமல நீயென்
பாலோங்கு பூசனைகொண் டருளல் வேண்டும்
பணிததருள்க வாதிபரா பரத்தின் பாலாய்
மூலோங்கா ரப்பொருளா யிருந்தான் முன்ன
மொழிந்தருள்சா பந்தொலைத்த முதல்வ வென்றான்.

(உ)

ஐங்கரன்றான் மாலுனாத்த மாழ்ந்த கேளா
வன்னதுசெய் கெனவருளி யங்கண் மேவக்
கொங்குலவு மஞ்சளநீர் சாந்த மலை
கொழும்புகையே முதலியன கொண்டு போந்து
சங்கரனார் மதலைதனை யருச்சித் தன்பாற்
ருவறுபண் ணியம்பலவுஞ் சால்பிற் றந்து
பொங்கியபா லவியினெடு முன்ன மார்த்திப்
போற்றியே யிஃதொன்று புகல ஹற்றான்.

(ஈ)

வின்னமம் புகல்கின்ற திங்க டன்னின்
மிக்கமதி தனிலாரும் பக்க மாரு
மிந்நாளில் யானுன்னை யருச்சித் திட்ட
வியறகைபோல யாருமினி யீறி லாவுன்

பொன்னுரு மலரடியே புகலென் றுன்னிப்
பூசைபுரிந் திடவுமவர் புன்க ணெல்லா
மந்நாளே யகற்றிநீ யுலவாச் செல்வ
மளித்திடவும் வேண்டுமீஃ தருள்க வென்றான். (ச)

மாயனுரை கேட்டலுநீ மொழிந்தற் றாக
மகிழ்ந்தனின் பூசையென மதித்துக் கூறி
யாயவனு மயன்முதலா வுள்ளோரா யாரு
மன்பினொடு வாழ்த்திசைப்ப வாரு வென்னுந்
தூயகொடூர் தியிலெய்திக் கணங்க ளானோ
சூழ்ந்துவாக் கயிலையெனுந் துகடர் வெற்பி
னையமுடன் போந்தாணை வணக்கஞ் செய்து
நீடருள்பெற தேதொல்லை நிலயத துற்றான். (௫)

வேறு.

ஆற்றை நாளி லரியய னுதியோர்
நெற்றி யங்க ணிமலன் பதங்களின
முற்று மன்பொடு மும்முறை தாழ்ந்தருள்
பெற்று நீங்கினா பேதற னீங்கினார். (சு)

கரிமு கம்பெறு கண்ணுதற் பிள்ளைதான்
பரவி முன்னம் பணிந்தனர் கிறப்புறி
யருள்பு ரிந்திட வன்னதொர் வேலையிற்
பரிவி னுலொர பரிசினைக் கூறுவார. (எ)

எந்தை கேண்மதி யெம்மை யலைத்திமிந்
தந்தி மாமுகத் தானவற் செற்றியா
லுய்ந்து நாங்க ளுனதடி யோமிவண்
வந்து நல்குகைம மாறுமற தில்லையே. (அ)

நென்னல் காறு நிகரில் கயாசுரன்
முன்ன ராறறு முறைப்பணி பெந்தைமுன்
னிள்ள நாட்டொட் டியற்றுதும் யாமென
வன்ன செய்திரென் றானரு ணீரமையான். (க)

இததி மமபடு மெல்லையி னின்றிடு
மத்த லைசுரர யாவரு மன்புறீஇக
கைத்த லததைக் கபித்தம தாக்கியே
தத்த மததகந் தாக்கினா மும்முறை. (க௦)

இணைகொள கையை யெதிரெதிர் மாற்றியே
துணைகொள வாராழை தொட்டனர் மும்முறை
கணைகொள் காலுங் கவானுஞ் செறிந்திடத்
தணிவி லன்பொடு தாழ்ந்தெழுந் தேத்தினார். (க௧)

இணங்கு மன்புடன் யாருமி தாற்றியே
வணங்கி கிற்ப மகிழ்சிறந் தான்வரை
யணங்கின் மாமக னவ்விய னைக்கியே
கணங்க ளாரத்தன கார்க்குட லாமென. (க௨)

கின்ற தேவர் நிமலனை நோக்கியே
யுன்மன் முன்ன மூலகுளர்யாவரு
மின்று தொட்புடமைப் போலிப் பணிமுறை
நன்று செய்திட நல்லநுள் செய்கென; (௧௩)

கடனிற் றத்துக் கயமுக னத்திற்
நடைபெ றும்படி நல்கி யமரர்கேர
னெடிய மாலய னின்ற னருக்கெலாம்
விடைபு ளிந்து விடுத்தன னென்பவே. (௧௪)

ஆம்பு யக்க ணரியயன் வாசவ
னும்ப ரவ்வரை யொல்லையி னீங்குறத்
தம்ப தற்கொறுஞ் சார்ந்தனர் வைகிறார்
அம்பி யின்முகத் தோன்ற லருளினால். (௧௫)

முந்தை வேத முதலெழுத் தாகிய
வெந்தை தோற்ற மியம்பின மிங்கினி
யந்த மில்குணத் தாண்டகைக் கோர்குணம்
வந்ததென் னென்றி மற்றது கேட்டிநீ. (௧௬)

வேறு.

நற்குண முடையநல் லோரு நாடொணுச்
சிற்குண னாகுமச் சிவன் பராபரன்
சொற்குண மூவகைத் தொடர்பு மில்லதோர்
நிற்குண னவன்செய னிகழ்த்தற் பாலதோ. (௧௭)

பரவிய வுயிர்க்கெலாம் பாச நீக்குவா
னருளின னாகியே யமலன் மாலயற்
கருதொழின் முறையினை யீந்து மற்றவைக்
குரியன குணங்களு முள்ள வாக்கினுன். (௧௮)

முடித்திட வியற்றுமெம் முதல்வ னத்தொழி
றடிப்பரும் வெஞ்சினர் தன்னின் மூற்றுமா
லடித்தவப் பான்மையா லதன்கட் டாமதம்
படுத்தின னத்திறம் பலருந் தேர்வரால். (௧௯)

மாமறை யளப்பில வரம்பி லாகமந்
தோமற வுதவியோர் தொன்ம ரதநிடைக்
காமரு முனிவரர் கணங்கட் கன்னவை
தாமத குணத்தனேற் சாற்ற வல்லதே. (௨௦)

வூலிய நிமலமாம் வடிவங் கண்ணுதன்
மேலவ னெய்குமோ வேதம் விஞ்சையின்
மூலமென் றவனையே மொழியு மோவிது
சீலமில லாக்கெவன் தேற்றும் வண்ணே (௨௧)

இமையவர் யாவரு மிறைஞ்சுங் கண்ணுதல்
விமலன் றிறுதியை வினாக்கும் பண்பிறை
றமகுண னெனறியுத் தன்மை செய்கையா
லமைகுண மியற்குண மறியற் பாலதோ. (௨௨)

சுத்தலு மளித்தலு மியற்று வோர்க்குள
சாத்திக ராசதந் தத்தஞ் செய்கையின்
மாத்திரை யல்லது மற்ற வர்க்கவை . .
*பாத்தடி னியறகையாப பகர லாகுமோ.

(௨௩)

அக்குண மானவை யளிக்குஞ் செய்கையாற்
ஹைக்குறு மியற்கையத் தொல்லை யோர்கள் பா
லிக்குண மல்லதோ ரிரண்டுஞ் சேருமான்
முக்குண நெறிசெலு முனிவர் தேவர்போல்.

(௨௪)

நேமியாற் குருவெலா நீல மாயதூந்
தோமறு கடலிடைத் துயில்கொள் பான்மையு
மேழுறு மகந்தையும் பிறவு மெய்துமேற்
றுமத ராசதந் தானு முற்றவே.

(௨௫)

அறிவொருங் குற்றுழி யனையன் கண்ணுத
லிறைவனை வழிபடிஇ யேத்தி யின்னரு
ணெறிவரு தன்மையு நீடு போதமும்
பெறுதலிற் சாத்திக முறையும் பெற்றுளான்.

(௨௬)

மேனிபொற் கென்றலின் விமல வான்பொரு
ணென்னு மருட்கையி னவையி லீசனைத்
தானுணா தெளிவினிற் றவத்திற் பூசையி
லானது குணமெலா மயன்ற னக்குமே.

(௨௭)

ஆதலின் விருப்புட னல்ல தெய்தினே
ரோதிய குணவிதத் துறுவர் கண்ணுத
னாதனுக் கணையது நனுகு றுமையாற்
பேதைமை யொருகுண மவன்கட் பேசுதல்.

(௨௮)

மூன்றென வுளபொருள் யாவு முன்னமே
யின்மவன் கண்ணுத லென்னு நான்மறை
சான்றது வாகுமாற் றவத்தர்க் கென்னினு
மான்மதோ ரவன்செய லறியற் பாலதோ.

(௨௯)

செங்கண்மான் முத்தலிய தேவ ரேனையோ
ரங்கவ ரல்லவை யகததன் வைகியே
யெங்குமா யாவையு மியற்று கின்றதோர்
சங்கர னொருகுணச் சார்பின் மேவுமோ.

(௩௦)

சுறுசெய் முன்றயினை யெண்ணித் தாமதங்
கூறின ரல்லது குறிக்கொண் மேலையோர்
வேறொரு செய்கையின் விளம்பி னாரல
ராமணி செஞ்சடை யாடல னுக்கரோ.

(௩௧)

வேறு.

என்றிவை பலவுந் துயோ லிசைத்தலு மனைய வெல்லாம்
வன்றால் வெறுக்கை யெய்தி மயங்கலாற் றங்க னென்னும்
புன்றொழில் புரியுந் தீயோன் பொறுத்திலன் புந்தி மீது
நன்மென வறித் தேற்றா னொருநில நவில ஆற்றான்.

(௩௨)

முனிவகேள் பலவு மீண்டு மொழிவதிற் பயனென் வெள்ளிப்
பனிவரை யுறையு றுங்கோன் பகவனே யெனினு மாக
வனையவன் மனக்கு வேள்வி யனிதனை யுதவே னீயு
மினியிவை மொழியல் போதி யென்செயன் முடிபப னென்றான். (௩௩)

வளங்குலவு தக்கனிது புகன்றிடலுந் ததீசிமுனி மனத்திற் சீற்றம்
வினைந்ததுமற் றவ்வளவில வெருவியது வடவையழல் விண்ணோரெஞ்சந்
தளர்ந்ததுபொன் மால்வரையுஞ் சலித்ததந்தக குலகிரியுந் தரிபபின் ருகி
யுளேந்தனவே லைகளேழு மொடிகியன நடுங்கியதிவ் வுலகமெல்லாம். ()

அக்கணமே முனிவரன்மன் பெருஞ்சீற்றந் தனைநோக்கியந்தோவென்னு
லெக்குவடி மெக்கிரியு மெக்கடலு மெவ்வுலகும் யாவும் யாருந்
தக்கனெரு வன்பொருட்டாற் றளர்ந்திடமோ வெனமுனிவு தணிந்துதற்கு
மொக்கலொடி மவனெழுந்து சிறுவிதியின் முகநோக்கி யொன்று சொல்வான்
சங்கரனை விலக்கி யின்று புரிகின்ற மகஞ்சிதைதக தக்க நின்னே
டினகுறையு மமரொலா முழிவுறவின் னேயென்னு விசைத்துப பின்ன
ரங்கனுறு மறையோர்தம் முகநோக்கி யந்தனரி லழிதூ வானீ
ருங்கன்குலத தலைமதனை யிழந்திட்டீர் சேண்மினென வுரைக்க ஆற்றான்.

பேசரிய மறைகளெலாம் பராபரனீ யெனவணங்கிப் பெரிது போற்று
மீசனையு மன்பரையு நீரெடுகண் டுகையினையு மிகழ்ந்து நீவிர்
காசினியின மறையவா யெந்நாளும் பிறந்திறந்து கதியுறாது
பாசமத னிடைப்பட்டு மறையுரையா நெறியதனிற் பதிதி ரென்றான். ()

இனையநெறி யாற்சாபம் பலவுரைத்துத் ததீசிமுனி யிரண்டு பாறு
முனிவாதொகை தற்குமுத் தானுறையு மாச்சிரம முன்னிச் சென்ற
னையவன்மன் பினனாகத் தக்கனென்போன் பெருந்தகவு மாற்று நோன்பும்
புனைபுகழுஞ் செழுந்திருவு மாற்றலுமா மனசெருக்கும் போயிற்றன்றே.

ஆ திருவிருத்தம் ௧,௨௧௦.

வசனம்.

இவ்வாறு விநாயகப்பிரான் அவ்வாலவனததை யடைந்தபோது ஆண்டுத்
தேவியாரிட்டசாபத்தால் பாம்புருவங்கொண்டு ஓராலமரப்பொந்தில் சிவத்தியா
னஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமால் தனது பணடைவடிவம்பெற்று விநாயகப்
பிரானைச் சோடச உபசாரங்களுடன் பலவாறு போற்றித்ததித்தனா, பின்னா
விநாயகக்கடவுள் கைலேசென்று தமதிருப்பிடத்திலிருந்தார், அப்போது சிவபிரா
ணத்தரிசித்து வெளியேரும் அரிபிரமாதியோ விநாயகரைத் தரிசித்துத் தாங்கள்
கஜமுகாசரன் முன்ன ரியற்றிய பணியை விநாயகப்பிரான் முன்னரும் இயற்
றவேண்டியிர்தனர், அவா அவ்வாறாகுவென விலைபெற்றுத் தம்பதங்களுக்குச்
சென்றனர், நிற்க; ததீசிமுனிவா சிவபிரான் தாமதருணமுடைமைக்குப் காரணங்
கூறுவாராயினர், சிவபிரான் அரிபிரமாதிகள்போல இயற்கையாகவே முக்குணவயத்
தராய் ஒவ்வோ சிறப்புக்குணத்தைப் பெற்றவராயிராது இயற்கையிலே நிற்க்குண
த்தராயச் சுககாரதொழிலினிமித்தம் தாமதருணத்தைச் செயற்கையாக கொண
டவெரன்பதனை முனிவாகுதியும் செல்வசெருக்கால் தக்கன் செவ்வொடாளுய்ச்
சிவபிராணக் கலிப்பாகங் கொடேனென மறுத்த முனிவரையும் அவ்விடம்விட்டு
நீங்கும்படி யுரைத்தான். அதனைக்கேட்ட ததீசிமுனிவா மிகக்-சீற்றங்கொண்டவ
ராயத் தக்கயாகத்தையும் யாகசம்பந்திகளையும் சபித்து முனிவர் குழாமும் தக்க
னதுபெருமைமுதலியனவும் தமமைப்பின்றொடர அவ்விடத்தினின்றும்நீங்கினர்.

அனந்தன்சாபநீங்குபடலம் முற்றிற்று.

தானப்படலம்.

போனதோர் பொழுதிலவன் றுவசமிற்ற மகத்துணிற் பொருக்கென் நெய்திக்
கானுலா வியகொடியுங் கழுகுமிடைந் தனயாருங் கலங்கத் தானே
மானமார் வேதவல்லி மங்கலநா ணுங்கழன்ற மற்றித் தன்மை
யானதோர் துன்னிமித்தம் பலவுண்டான் முழுவோன்க ணவையுறுவோ.(௧)

வேறு.

இந்த வாறுதுன் னிமித்தங்கள் பலகிகழ்ந் திடவுஞ்
சிந்தை செய்திலன் சிறுவது மஞ்சிலன் றீயோன்
றந்தை தன்னையு நாறணன் றன்னையுந் தகவான்
முந்து பூசனை புரிந்தனன் முகமன்கண் மொழியா. (௨)

மற்றை வானவர் யாவர்க்கு முனிவர்க்கு மரபா
லெற்று வேண்டிய வனவயெலா நல்கியே யிதற்பின்
பெற்ற மங்கையர் தமக்குமா மருகர்க்கும் பெரிது
மற்ற மில்லதோர் மங்கலத் தொல்சிறப் பளித்தான். (௩)

நாலு மாமுகக் கடவுள்சே யித்திற நல்கி
மாலும் யாவருங் காத்திடத் தீதகொழின் மகஞ்செய்
வேலை நோக்கியே தொடங்கின எவ்விடை வேள்விச்
சாலை தன்னிடை கிகழ்ந்தன சாற்றுவன் மயியேன். (௪)

முன்ன ரேதக்க னேவலும் வினைசெயன் முறையான்
மன்னு தேனுவோ ராடகச் சாலையின் மாடே
பொன்னின் மால்வரை நடுவுசேர் வெள்ளியம் பொருப்பை
யன்ன தாமென வன்னமாம் பிறங்கலை யளித்த. (௫)

ஏத நீங்கிய தீயபா லடிசிலு மெண்ணில்
பேத மாகிய முதிரையி னுண்டியும் பிறவா
மோத னங்களும் வீற்றுவிற் ருகவே யுலகின்
மாதிரங்கலிற் குலகிரி யாமென வகுத்த. (௬)

நெய்யி னோடளாய் விரைகெழு துண்கெ ணீவிச்
சூய்யி னாவியெவ் வுலகமு நயபட்டறக் குழுமி
வெய்ய தாகிய கருணை கிசைதொறு மேவு
மையல் யானை ளாமென வழங்கிற்று மாதோ. (௭)

அண்ணல் சேர்வெந்தை தோசையே நொலையலே யாதிப்
பண்ணி பங்களுந் தாரமுங் கணிவகை பலவு
மண்ணின் மேலுறு கிரியெலாங் குலகிரி மருங்கு
நண்ணி னுலெனத் தொகுத்தன யாவரு நயப்ப. (௮)

விருந்தி னோர்கொள விழுதடன் பாறயிர் வெள்ளர்
திருந்து கங்கையும் யமுனையு மாமெனச் செய்த
வருந்து முண்டுகள் யாவையும் வழங்குகோ வதனிற்
பொருந்து கின்றது தந்ததென் றுலது புகழோ. (௯)

தாவில் பாளித மான்மதஞ் சாந்துதன் பணிநீர்
நாவி வெள்ளடை செழும்பழுக் காயொடு நறைமென்
பூவு மேனைய பொருள்களு நல்கின புகழ்ச்சேர்
தேவர் கோமகன் பணிபுரி கின்றதோர் தேனு. (௧௦)

ஆவ திவ்வகை யாவது நல்கியே யங்கண்
மேவு கின்றது மணியுமச் சங்கமும் வியன்சேர்
காவு மம்புய கீதியமுந் தக்கனாங் கடியோ
னேவ லாலருட் சாலையி லடைந்தன விமைப்பில். (௧௧)

கணித மில்லதோர் பரிதிகண் மேனியிற் களுது
மணிக ளோர்புடை தொகுத்தன வாடக வரைபோ
லணிகொள் காஞ்சன மோர்புடை தொகுத்தன வம்பொற்
பணிக ளாடைக ளோர்புடை தொகுத்தன படைத்தே. (௧௨)

மற்றும் வேண்டிய பொருளெலா முதவியம் மருங்கி
ஹற்ற வேலையுத தக்கன தேவலி னெழுகா
நிற்றல் போற்றிய முனிவரர் யாவரு நிலத்தோர்க்
கிற்றெ லாமியண் வழங்குதும் யாமென விசைத்தார். (௧௩)

வேறு.

இன்ன வேலையி லிச்செயல் யாவையு
முன்ன மேயுணர் முப்புரி னூலினர்
துன்னி யேமனந் தூண்டவந் தொல்லையி
லன்ன சாலை தனையணைந் தாரரோ. (௧௪)

சாலை காண்டலுந் தக்கனை யேத்தியே
பாலர் தன்மையிற் பாடின ராடினர்
கோல மார்பிற் குலாவிய வெண்டுகில்
வேலை யாமென வீசிகின் றுர்த்துளார். (௧௫)

மிண்டு கின்றவவ் வேதியர் தங்களைக்
கண்டு வம்மின் கதுமென நீரெனாக்
கொண்டு சென்று குழுவொ டிருத்தியே
யுண்டி தன்னை யுதவுதன் மேயினார். (௧௬)

மறுவில் செம்பொன் மணிகெழு தட்டைக
ளிறுதி யில்லன யாவர்க்கு மிட்டுமே
னறிய வுண்டிக ணல்கியின் னோர்தமக்
குறவி னுரென லுட்டுவித் தாரவண். (௧௭)

அன்ன காலை யருப்பசி தீர்தாத்
துன்ன வுண்டுஞ் சுவையுடைத் தாதலா
துன்னி யுன்னியிவ் வுண்டுகள் சாலவு
மின்னம் வேண்டு மெனவுரைப் பார்சிலர். (௧௮)

குற்ற மொன்றுள கூறுவ தென்னினி
நற்ற வஞ்செய்து நான்முக னுலிவ
னுற்ற வுண்டி யெலாமுண வேர்ப்பசி
பெற்றி னோமெனப் பேதுறு வார்சிலர். (௧௯)

வீறு முண்டி மிசைந்திட வேண்டும்வாய்
நூறு நூற தென்துவல் வார்தமை
யேற வேண்டு மிதிலமை யாதெனச்
சிறி யேயிகல் செய்திடு வார்சிலர்.

(௨௦)

புலவர் கோனகர் போற்றிய தேனுவல்
தலகி லீவ்வுண வாக்கிய தாலெனச்
சிலர்பு கன்றனர் தேக்கிட வுண்மினோ
வுலவ லீரோன வோதுகின் றூர்சிலர்.

(௨௧)

ஆறிவி லாத வயன்மகன் யாகமின்
நிறுதி யாமென் நிசைத்தன ரன்னது
பெறுதி யேனுமிப் பேருண வேநமக்
குறுதி வல்லையி னுண்மினென் பார்சிலர்.

(௨௨)

உண்டி லேமிவ னுண்டதி லீதுபோற
கண்டி லேமொரு காட்சியு மின்பமுங்
கொண்டி லேமின்று கொண்டதி லீசனல்
விண்டி லேமெனின் மேலதென் பார்சிலர்.

(௨௩)

எல்லை யில்லுண னீயுமித் தேனுவை
நல்ல நல்லதொர் நாண்கொடி யாததிவண்
வல்லை பற்றிரம் மாநக ரிறகொடு
செல்லு தும்மெனச் செபபுகின் றூர்சிலர்.

(௨௪)

மக்கள் யாவரும் வானவா யாவரு
மொக்கல் யாவரு முய்ந்திட வாழ்தலாற
றக்க னோற்ற தவததினு முண்டுகொன்
மிக்க தென்று விளம்புகின றூர்சிலர்.

(௨௫)

மைந்த னிட்டன மாந்திட நான்முகன்
றந்தி லன்வயின் சாலவு மாங்கவன்
சிந்தை மேலமூக் காறுசெய் தானென
நொந்து நொந்து துவலுகின் றூர்சிலர்.

(௨௬)

குழுவு சேர்தரு குய்யுடை யுண்டுகள்
விழைவி னோடு மிசைந்தன மாறறவும
பழுதி லாவிப் பரிசனா தம்மொடு
மெழுவ தெப்படி பென்றுரைப் பாரசிலர்

(௨௭)

இந்த நல்லுண வீண்டு நுகர்ந்திட
நந்த மைந்தரை நம்மனை யாங்கொடு
வந்தி லம்மினி வந்திடு மோவெனச்
சிந்தை செய்தனர் செபபுகின் றூர்சிலர்.

(௨௮)

அன்ன பற்பல வார்கலி யாமெனப்
பன்னி றுங்கும் பனவர்கள் கேட்டன
ரென்ன மறறவை யாவையு மார்தர
முன்ன னித்து முனிவ ரருத்தினர்.

(௨௯)

அருத்தி மிச்சி லகற்றி யருந்தவ
விருத்தி மேவிய வேதியர் தங்களை
யிருத்தி மற்றொ ரிருக்கையில் வாசகீர்
கரைத்த சந்தின் கலவை வழங்கினார். (௩௦)

நளிகு லாவிய நாவிர ரந்தம்வெண்
பளிதம் வெள்ளடை பாகுட னேனவை
யளியு லாவு மணிமலர் யாவையு
மொளிறு பீடிகை யுய்த்தனர் நல்கினார். (௩௧)

அரைத்த சாந்த மணிந்துமெய் யெங்கணும
விரைத்த பூந்துணர் வேயந்துபைங் காயடை
பரித்து நின்ற பனவர்புத் தேளுறுந்
தருக்க ளாமெனச் சார்ந்தன ரென்பவே. (௩௨)

ஆன பான்மையி லந்தனர் யாவரு
மேன காதலின் வெய்தென வேகியே
வான மண்ணிடை வந்தென வேர்க்குழு
தான சாலே தனையடைந் தார்களே. (௩௩)

அடையும் வேலை யயனருள் காதலன்
விடையி னுலங்கண் மேவு முனிவர
ரிடைய ருதவர்க் கீந்தன ரீந்திடுங்
கொடையி னுலெண்ணில் கொண்டலைப போன்றுளார். (௩௪)

பொன்னை நல்கினர் பூனொடு பூந்துகி
றன்னை நல்கினர் தண்குட ரோனென
மின்னை நல்கும் வியன்மணி நல்கினர்
கன்னி யாவுங் கறவையு நல்கினார். (௩௫)

படியி லாடகப் பாதுகை நல்கினர்
குடைக ணல்கினர் குண்டிகை நல்கினர்
மிடையும் வேதியர் வேண்டிய வேண்டியாங்
கடைய நல்கின ரங்கைகள் சேப்பவே. (௩௬)

இந்த வண்ண மிறையதுந் தாழ்க்கிலர்
முந்து நின்ற முனிவர ராண்டுறு
மந்த னுளர்க் கயினியொ டாம்பொரு
டந்து நின்று தயங்கின ரோர்புடை. (௩௭)

அற்ற மில்லிற் பந்தன ராயிடைப
பெற்ற பெற்ற பெருவளன் யாவையும்
பற்றி மெல்லப் படர்ந்தனர் பற்பல
பொற்றை செய்தனர் போற்றின ரோர்புடை. (௩௮)

வரத்தி னாகும் வரம்பில் வெறுக்கைதம
புரத்தி னுய்த்திடும் புந்தியி லன்னவை
புரத்தி னுற்றமக் கொப்பரும வேதியர்
சிரத்தின் மேற்கொடு சென்றன ரோர்புடை. (௩௯)

அரித னூர்தியு மன்னமுங் கீழ்த்திசை
யரித னூர்தியு மாங்கவன் மாக்களு
மரித னூர்தியு மாருயிர் கொண்டிடு
மரித னூர்தியு மார்ப்பன வோர்புடை.

(ச௦)

தான மீது தயங்கிய தேவரு
மேனை யோர்களு மிவ்விடை யீண்டலின்
மீன மார்தரு விண்ணென வெண்ணிலா
மான கோடி மலிகின்ற வோர்புடை.

(ச௧)

நரம்பின் வினை ஓரலுறும் வேய்க்குழல்
பரம்பு தண்ணுமை பண்ணமை பாடனூல்
வரம்பி னேய்த்திட வானவர் நாடவே
யரம்பை மார்கணின் றுடின ரோர்புடை.

(ச௨)

தேவா மாதருஞ் சிற்சில தேவருந்
தாவி லாமகச சாலையின் வைகிய
காவு தோறுங் கமல மலர்த்திடு
மாவி தோறுமுற றுடின ரோர்புடை.

(ச௩)

வேத வல்லி வியப்புட னல்கிய
காதன் மாதருங் காமரு விண்ணவா
மாத ராருஞ் சசியு மகத்திரு
வோதி நாடியங் குற்றன ரோர்புடை.

(ச௪)

இனைய பற்பல வெங்கணு மீண்டலிற்
கனைகொள பேரொலி கல்லென வாராதன
வனையன் வேளவிக் ககன்கடல் யாவையுந்
துனைய வந்தவண் சூழ்ந்தன போலவே.

(ச௫)

ஊன மேலுறு மும்பரு மிம்பரு
மேன காதலின் மிககவ ணின்றுவ
வான யாறு வருநதி யுமபுவித்
நான யாறுந் தழீஇயின போன்றவே

(ச௬)

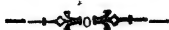
ஆக நிருவிருத்தம க,௨௫௬.

வ ள் ன ம்.

இவ்வாறு ததீசி முகிலா செல்ல யாக மழியுமபடியான கொடியறுதல் முதலிய துர்நிமித்தங்கள் தோன்றின. பின்னாத தககன் ஆண்டுவந்திருந்த மறையவருக கும, மற்றையோருக்கும் காமதேனுவையுந், கற்பகத்தருவையுந் கொண்டு வேண் டியவர் வேண்டியபடி உண்ணவும், உடுக்கவும், பூணவுந் கொடுத்தான். பின்னர் யாவரும் யாகசாலை சென்றனர். ஆண்டுவந்திருந்த தேவர்கள் நகரத்திரங்கள் போல் விளங்கினார்கள். ஒருபுறம் அரம்பைமாதர்கள் இசைக்கருவிகளுடன் நட னஞ்செய்தார்கள். தேவர்களும், தேவமாதர்களும் ஆண்டிள்ள சோலைகளிலும், குளங்களிலு மாடினார்கள். இந்நிராணி முதலிய தேவமாதர்கள் யாகசாலையின் வைபவத்தைப் பார்ப்பாராயினார். இவ்விதமாக யாண்டும் கலீரோனப் பேரோசை முழங்கின.

தானப்படலம் முற்றிற்று.

வேள்விப்படலம்.

இகந்த சீர்பெறு மிப்பெருஞ் சாலையி
லகந்தை மிக்க வயன்பெருங் காதலன்
மகம்பு ரிந்தது மற்றது சிந்திடப்
புருந்த வாறும் பொருக்கெனக் கூறுகேன். (க)
வேறு.

மருத்து மூய்முடி மாலயன் பாங்குற மகத்தின்
கருத்த னாகிய தீயவன் முன்னமே கருதி
வரித்த மேலவர் தங்களை நோக்கியே மரபி
னிருத்து முத்தழ் லென்றது நன்மென விசைந்தார். (உ)

முற்று நாடிய விருத்தினே ரரணியின் முறையா
லுற்ற, வங்கியை வேதிகைப் பறப்பைமே லுய்த்துச்
சொற்ற மந்திர மரபினுற் பரிகிகள் சூழ்ந்து
மற்று முள்ளதோர் விதியெலா மியற்றினர் மன்னே. (ங)

ஆங்கு முத்தழல் விதிமுறை செய்தது மயன்சேய்
பாங்க ருற்றிடு மிருத்தினர் யாரையும் பாரா
நீங்க னுங்களுக் காகிய செய்கையை நினந்து
துங்க வின்றியே புரிமினே கடிதெனச் சொன்னான். (ச)

சொன்ன வாசகங் கேட்டது மிருத்தினோர் தொகையின்
முன்ன மாகிய வம்மகத் தனக்கவி முழுதும்
வன்னி யாதியாஞ் சமிதையுந் தருப்பையு மற்று
மின்ன போல்வதுங் கொடுவதுங் கினாகளா றிருவா. (ஊ)

அந்த வேள்விசெய் வித்தன ரொருவரா லனிக
ளெந்தை யல்லவர் கொள்ளவே யவரவர்க கிசைத்த
மந்தி ரந்தனைப் புகன்றன ரொருவரவ் வாணோர்
தந்த மைக்குறித் தழைத்தன ரொருவர்பேர் சாறறி. (ஈ)

மற்ற வர்க்கெலா மமைந்திடு மவிகளை மலர்க்கை
பற்றி யங்கிவா யளித்தன ரொருவரப பரிசி
னற்ற நோக்கியே யிருந்தன ரொருவரங் கதற்கு
முற்று நல்லருள் புரிந்தன ரொருவரம் முதல்போல். (எ)

இருத்தினோர்களும் பிறருமீ தியற்றுழி யாக
கருத்த னாகிய தக்கனத் தேவரைக் கருதிப்
பரித்து துங்குதி ரென்றவி புரிதொறும் பகர்ந்தே
யருத்தி யுற்றனன் கடவுளர் தமக்கெலா மமுதின. (அ)

திருந்து கின்றநற் சுவையினுற் றாய்மையாற் றிகழு
மருத்து போன்றன வென்னினு முயிர்தொறு மனத்து
மிருந்த வெம்பிரா னன்றியே மிசைதவி னிமையோர்க்
கருந்து நீரலா நஞ்செனலாகிய வவிகள். (ஐ)

ஆ திருவிருத்தம் ௧,௨௬௮.

வசனம்.

இவ்வீதமாகத் தக்கன் ரித்விக்குகளைக்கொண்டு, வேதவிதியிற்சிறந்த சிவ பெருமான் மந்திரங்களை யொழித்து, விஷ்ணுவுக்குரிய மந்திரங்களையோதி யாகத் தைவனர்க்கக் கட்டினாயிட்டான். அவ்வாறே யாகத்தைச்செய்து தேவர்கட்கு அவிகொடுத்தான். அந்த ஹவிசானது தேவாயிரத்தினுஞ் சிறந்ததாயினும், பிரதம தேவதையை நீக்கினதினால், எல்லார்க்கும் நஞ்சாயத்தோன்றிற்று.

வேள்விப்படலம் முற்றிற்று.

உமைவருபடலம்.

பேசுமிவ் வேள்வி பிதாமகன் மைந்த

னாசம் வினோந்திட நாடி யியற்ற

மாசறு நாரத மாமுனி யுறறே

காசினி மேலிது கண்டன னன்றே.

(க)

கண்டன னுலமர் கண்டனை நீக்கிப்

புண்டரி கந்திகழ் புங்கவன் மைந்த

னண்டரு டன்மக மாற்றின னன்னான்

றிண்டிறல் கொல்லிது செய்திட லென்னு.

(உ)

எண்ணிய நாரத நெவ்வுல குஞ்செய்

புண்ணிய மன்னதொர் பூங்கயி லாய

நண்ணிமுன் னின்றிடு நந்திக ளுய்ப்பக்

கண்ணுதல் சேவடி கைதொழு துற்றான்.

(ஈ)

கைதொழு தேத்திய காலையன்னனை

மைதிகழ் கந்தர வள்ளல் கண்ணுற்றே

யெய்திய தென்னிவ ணிவ்வுல கத்திற்

செய்திய தென்னது செப்புதி யென்றான்.

(ச)

எங்கணு மாகி யிருந்தருள் கின்ற

சங்கர னிமமொழி சூற்றது லோடு

மங்கது வேலையி லம்முனி முக்கட்

புங்கவ கேட்டி யெனப்புகல் கின்றான்.

(ஞ)

அதிர்தரு கங்கை யதன்புடை மாயோன்

விதிமுத லோரொடு மேதகு தக்கன்

மதியிலி யாயொர் மகப்புரி கின்றான்

புதுலமயி தென்று புகன்றன னம்மா.

(க)

சங்கிது கூறலு மெமபெரு மான்றன்

பாங்கரின் மேவு பராபரை கேளா

வாங்கவன் மாமக மன்பொடு காண்பா

னோக்கு மகிழ்ச்சி யுளத்திடை கொண்டாள்.

(ஈ)

அங்கண னல்லரு ளாஸனை யான்மன்
பங்குறை கின்றனள் பாங்கரி னீங்கி
யெங்கள் பிராணை யெழுந்த வணங்கிச்
செங்கை குவித்திது செப்புத லுற்றாள். (அ)

தந்தை யெனப்படு தக்க னியற்று
மந்த மகந்தனை யன்பொடு நோக்கி
வந்திடு கின்றனன் வல்லையி லின்னை
யெந்தை பிரான்விடை யீகுதி யென்றான். (ஆ)

என்றலு நாயக னேந்திழை தக்க
லுன்றனை யெண்ணல லும்பர்க ளோடும்
வன்றிற லெய்தி மயங்குறு கின்ற
னின்றவன் வேள்வியி லேகலை யென்றான். (க௦)

இறையிது பேசலு மேந்திழை வேதாச்
சிறுவ னெனப்படு தீயதொர் தக்க
னறிவில னாகு மவன்பிழை தன்னைப்
பொறுமதி யென்றடி பூண்டனன் மாதோ. (க௧)

பூண்டனள் வேள்வி பொருக்கென நண்ணி
மீண்டுவண் மேவுவல் வீட்டுள் செய்யுந்
தாண்டவ நீவிடை தந்தரு ளென்றான்
மாண்டரு பேரருள் வாரிதி போல்வாள். (க௨)

மாதிலை கூறலும் வன்மைகொ டக்கன்
மேதகு வேள்வி வியப்பினை நோக்குங்
காதலை யேலது கண்டனை வல்லே
போதுதி யென்று புகன்றனன் மேலோன்.
வேறு. (க௩)

அரன்விடை புரிதலு மம்மை யாங்கவன்
றிருவடி மலாமிசைச் சென்னி தாழ்ந்தொழா
விரைவுட னீங்கியோர் விமானத் தேறினான்
மரகத வல்விபொன் வரையுற் றுலென. (க௪)

ஐயைதன் பேரரு ளனைத்து மாங்கவன்
செய்யபொன் முடிமிசை நிழற்றிச் சென்றெனத்
துய்யதொ கவுரிபாற் சுமாலி மாலினித்
தையலார் மதிக்குடை தாங்கி நண்ணினார். (க௫)

துவரிதழ் மங்கலை சுமனை யாதியோர்
கவரி களிரட்டினர் கவுரி பாங்கரி
லிவர்தரு மோதிம மெண்ணி லாதவோ
ரவிர்தடர் மஞ்ஞபா லடைவ தாமென. (க௬)

கால்செயும் வட்டமுங் கவின்கொள் பிவியு
மால்செயு நறுவினை மல்க விகியே
நீல்செயும் வடிவுடை நிமலை பாற்சிலர்
வேல்செயும் விழியினர் மெல்ல வேகினார். (க௭)

கோடிக மடைப்பைவாள் குலவு கண்ணடி.
யேடுறு பூந்தொடை யேந்தி யம்மைதன்
மாடுற வணுகியே மானத் தேகினர்
தோடுறு வரிவிழித் தோகை மராபலா.

(௧௮)

நாதன தருள்பெறு நந்தி தேவியாஞ்
சூதுறழ் பணைமுலைச் சுகேசை யென்பவண்
மாதுமை திருவடி மலாக டீண்டிய
பாதுகை கொண்டிபின் படர்தன் மேயினாள்.

(௧௯)

கமலினி யனிந்திதை யென்னுங் கன்னிய
ரமலைதன் சுரிகுழற கான பூந்தொடை
விமலமொ டேந்தியே விரைந்து செல்கின்றா
திமிவிடு கின்றதொல சேடி மாருடன்.

(௨௦)

அடுத்திடு முலகெலா மளித்த வம்மைரா
படித்தன ரேகினா சிலவா பாட்டிசை
யெடுத்தன ரேகினர் சிலவ ரேர்தக
நடித்தன ரேகினர் சிலவர் நாரிமார்

(௨௧)

பாங்கியர் சிலதியர் பலரு மெண்ணிலா
விங்கிய பேரொளி விமானத் தேறியே
யாங்கவள் புடையதா யணுகிச் சென்றன
ரோங்கிய சிலவுகு முடுகிகள் போன்றுளா.

(௨௨)

தண்ணுறு நானமுஞ் சாந்துஞ் சந்தமுஞ்
சுண்ணமுங் களபமுஞ் சுடரும் பூன்களு
மெண்ணருந் துகில்களு மிட்ட மஞ்சிகை
யொண்ணுத லார்பரித துமைபின் பேரயினா.

(௨௩)

சூயில்களுங் கிள்ளையுங் குறிக்கொள பூவையு
மயில்களு மஞ்சமு மற்று முள்ளவும
பயிலுற வேந்தியே பரைமுன் சென்றன
ரயில்விழி யணங்கின ரளபபி லாகனோ

(௨௪)

விடையுறு துவசமும் வியபின் மேதகு
சூடைகளு மேந்தியுங் கோடி கோடியா
மிடியுறழ் பல்லிய மிசைத்து மம்மைதன்
புடைதனில் வந்தனர் பூத ரெண்ணிலா.

(௨௫)

அன்னவ் ளடிதொழு தருள்பெற ரொல்லையிற்
பன்னிரு கோடிபா ரிடங்கா பாறபட
முன்னுற வேகின்ன மூரி யேற்றின்மேற
ரொன்னெறி யமைச்சியற் சோம நந்தியே.

(௨௬)

இவரிவ ரித்திற் மீண்ட வெல்லைநீர்
புவனமு முயிரகளும் புரிந்து நல்கிய
கவுரியம் மானமேற சுடிது சென்றரோ
தவலுறு வோன்மகச் சாலை நண்ணினாள்

(௨௭)

என்று மானகின் நிழிந்து வேள்வியஞ்
சாலையு ளேகியே தக்கன் முன்னுறும்
வேலையி லுமைதனை வெகுண்டு நோக்கியே
சீலமி லாதவ னிணைய செப்பினான்.

(௨௮)

வேறு.

தந்தை தன்னொடுந் தாயி லாதவன்
சுந்தை யன்புறுந் தேவி யானநீ
நிந்த வேள்வியா னியற்றும் வேலையில்
வந்த தென்கொலோ மகளிர் போலவே.

(௨௯)

மல்லல் சேருமீம் மாம கந்தனக்
கொல்லை வாவென வுரைத்து விட்டது
மில்லை பீண்டுநீ யேக லாகுமோ
செல்லு மீண்டுநீன் சிலம்பி லென்னவே.

(௩௦)

மங்கை கூறுவாண் மருகர் யார்க்குமென்
றங்கை மார்க்குநீ தக்க தக்கசீ
ருங்கு நல்கியே யுறவு செய்துளா
யெங்க டம்மையோ ரிறையு மெண்ணலாய்.

(௩௧)

ஆன்றி யும்மிவ னாற்றும் வேள்வியிற்
சென்ற வென்னையுஞ் செயிர்த்து நோக்குவாய்
நன்ற தோவிதோர் நவைய தாகுமா
உன்ற நெண்ணம்யா துரைத்தி யென்னவே.

(௩௨)

எய முக்குணத் தியலுஞ் செய்கையுட்
மய தொல்குணச் செய்கை யாற்றியே
பேயொ டாடல்செய் பிததன் தேவியாய்
நீயு மங்கவ னிலைமை யெய்தினாய்.

(௩௩)

ஆன்ன வன்றனே டகந்தை மேவலா
லுன்ன யெள்ளின னுனது பின்னுனோர்
மன்னு கின்றவென் மருகர் யாவரு
மென்னி னும்மெனக் கினியர் சாலவும்.

(௩௪)

ஆத னானியா னவர்கள் பாங்கரே
காத லாகியே கருது தொல்வான்
யாது நல்கின னிந்த வேள்வியி
லோது நல்லவி யுளது நல்கினேன்.

(௩௫)

புவனி யுண்டமால் புதல்வ னாதியா
மெவரும் வந்தெனை யேத்து கின்றனர்
சிவனு நீயுமோர் சிறிது மெண்ணீ
ருவகை யின்றெனக் குங்கள் பாங்கரில்.

(௩௬)

ஏற்றின் மேவுநின் னிமைன னுக்கியா
னாற்றும் வேள்வியு ளவியு மீகலன்
சாற்று கின்றவே தத்தின் வாய்நாயு
மாற்று கின்றனன் மற்றென் வன்மையால்.

(௩௭)

அனைய தன்றியீண் டடுத்த நிற்குமயான்
நினையின் காறுமோர் சிறப்புஞ் செய்கல
னெனவி யம்பலு மெம்பி ராட்டிபாற்
றுனைய வந்ததாற் றோமில் சிற்றமே. (௩௮)

சீற்ற மாயதீச் செறியு யிர்ப்பொடே
காற்றி னோடமுல் கலந்த தாமெனத்
தோற்றி யண்டமுந் தொலைவி லாவியு
மாற்று வானெழீஇ மல்கி யோங்கவே (௩௯)

பாரு முட்கின பரவு பௌவமுந்
நீரு முட்கின நெருப்பு முட்கின
காரு முட்கின கரிக ளுட்கின
வாரு முட்கின ரமர ராயுளார். (௪௦)

பங்க யாசனப் பகவன் றுனுமச்
செங்கண் மாயனுஞ் சிந்தை துண்ணென
வங்க ணுட்கின ரென்னி னாகவன்
பொங்கு சீற்றமயார் புகல வல்லரே. (௪௧)

வேலை யன்னதில் விமலை யென்பவா
பாவி னின்றதோர் பாங்கி தாழ்ந்துமுன்
ஞாலம் யாவையு நல்கு முன்றனக
கேலு கின்றதோ வினைய சீற்றமே. (௪௨)

மைந்தர் யாரையும் வளங்க டமமொடு
தந்து நல்கிய தாய்சீ னங்கொளா
வந்த மாற்றுவா னமைந்து ளாயெனி
னுய்ந்தி மீர்திற முண்டு போலுமால். (௪௩)

அறத்தை யீங்கிவ னகன்று ளானெனச்
செறுத்தி யனினதோர் சீற்றம் யாரையு
லிறைககு முன்னரே யீறு செய்யுமாற
பொறுத்தி யீதெனப் போற்றன மேயினா (௪௪)

போற்றி நிறுதும் புனிதை தன்பெருஞ்
சீற்ற மாயெழுந் தியை யுள்ளுற
மாற்றி வேள்விசெய் வாளை நோக்கியே
சாற்று கின்றன ளினைய தன்மையே. (௪௫)

என்னை ியிவ னிகழ்ந்த தன்மையை
யுன்ன லேனெனை யுடைய நாயகன்
றன்னை யெள்ளினுய் தரிக்கி லேனதென்
கன்ன முடிசெல் கடுவு போலுமால். (௪௬)

நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னென்னவன்
சிற்கு ணத்தனுய்த் திகழு வாடுறா
சொற்கு ணத்தனே தொலைக்கு நாளடி
முற்கு ணத்தனை முன்னு மாறலால். (௪௭)

துன்று தொல்லுயிர் தொலைவு செய்திடு
மன்று தாமதத் தடுவ தன்றியே
நன்று நன்றது ஞான நாயகம்
கென்று முள்ளதோ ரியற்கை யாகுமோ.

(௪௮)

திய தன்றிடு செயலு நல்லரு
ளாயி லாவிக ளாழிந்துந் தோன்றியு
மோய்வி லாதுமுன் றுலைவு ருமலே
மாய்வு செய்திதை வருத்த மாற்றலால்.

(௪௯)

ஆன வசசெய லழிவி லாததோர்
ஞான நாயகம் கன்றி நாமெனு
மேனை யோர்களா லியற்ற லாகுமோ
மேன காவலும் விதியு மென்னவே.

(௫௦)

முன்ன ரேயெலா முடிதத நாதனே
பின்னு மத்திற் மளிக்கும் பெற்றியா
னன்ன வன்கணை யனைத்து மாகுமா
லின்ன பான்மைதா னிறைவன் வாய்மையே.

(௫௧)

தோமி லாகமஞ சுருதி செப்பியே
யேம விஞ்சைகட் கிறைவ னாகியே
நாம றுமபொரு ணல்கு மெந்தையைத்
தாம தன்னெனச சாற்ற லாகுமோ.

(௫௨)

ஆக லாலவ னனைவ ருக்குமோர்
நாத னாமரோ வவறகு நல்லவி.
யீதல செய்திடா திகழ்தி யஞ்சியே
வேதம யாவையும் வியந்து போற்றவே.

(௫௩)

சிவனெ னுந்துணைச சீரே முததினை
துவலு வோர்க்கி நொய்தி லெய்துவநு
ரவனை யொள்ளினு யாரி தாற்றுவா
ரெவனை யுய்குதி யிழுதை நீரைநீ.

(௫௪)

வேறு.

முண்டக மிசையினேன் முகுந்த னாடியே
பண்டினார் வரியதோர் பரனை யுத்தியாக்
கொண்டில ரெள்ளிய கொடுமை யோர்க்கெலாந்
தண்டம்வந் திடுமென மறைகள் சாற்றுமால்.

(௫௫)

சுதுகேள் சிறுவிதி யிங்க னோர்மகம்
வேதநா யகனானை விலககிச் செய்தனை
யாதலா ஓனாகுமவந் தடைக தண்டமென்
சூகினை ஞலகெலா முதவுந் தொன்மையாள்.

(௫௬)

இன்னன கொடுமொழி யியம்பி வேள்விசெ
யந்நில மொருவியிவ் வகில பீன்றுளரண்
முனனுள பரிசன முறையின் மொய்ததிடப்
பொன்னெழின் மானமேற் புகுந்து போந்தனள்.

(௫௭)

அகன்றலை யுலகரு ளயன்றன் காதலன்
புகன்றன வுன்னியுட் புழுங்கி யைந்துமா
முகன்றிரு மலையிடை முடுகிச் சென்றனன்
குகன்றனை மேலருள் கொடிது சுப்பினான்.

(ருஅ)

ஒருவின னுந்தியை யுமைதன் னுயகன்
நிருவடி வணங்கினள் சிறிய தொல்விதி
பெரிதுனை யிகழ்ந்தனன் பெரும வன்னவ
னரிதுசெய் வேள்வியை யழித்தி யென்னவே.

(ருக)

எவ்வமில் பேராருட் கிறைவ னாகியோ
னவ்வியங் கரமுடை நாத னாகவி
னவ்வுரை கொண்டில னாக வம்பிகை
கவ்வையோ டினையன கமுறன் மேயினான்.

(ரு௦)

மேயின காதலும் வெறுப்பு நிற்கிலை
யாயினு மன்பினேற் காக வன்னவன்
நீயதோர் மகத்தினைச் சிதைத்தல் வேண்டுமென்
னுயக னேயென நவின்று போற்றினான்.

(ருக)

ஆ திருவிருத்தம் ௧, ௩௨௬.

சைனம்.

]ந்தச்செய்தியை நாராதர் அறிந்து கயிலைக்குப்போய் இறைவனுக்கறிவித்
தார், உடனே உமையவள் எழுந்து வணங்கி, என் பிதாசெய்யும் யாகத்தைப்பார்த்
துவர விடைதரவேண்டுமென்றான். அதற்கு இறைவா என்னையும் உன்னையும்
இகழ்ந்து அவன்செய்யும் யாகத்துக்கு நீபோகலாமாவென்று தடுத்தது கேளாமை
யாற் போய்வாறென்று விடைகொடுத்தனுப்பினார். உடனே இறைவி அநேக ஆட
ம்பரங்களோடு விமானமேலேறிச்சென்று தக்கன் வேள்விச்சாலையிற் பிரவேசித்
தான். இவனைக்கண்ட தக்கன், உன்னையார் இங்கே வரவழைத்தது, உன் கணவ
னாகிய பித்தனும் எனக்கெதிரேவரலாகாது, நான் உங்களைப்பாக்கவந்தபோது
என்னை யந்தப்பித்தன் அவமானப்படுத்தினானால், அவனுக்கு அவிரப்பாகங்
கொடேன். நீ யென்னென்றே நிலமாற்போய்விடக் கடவையென்று மிகச்சிறிச்
சொல்லக்கேட்ட இறைவி மனங்கொதித்து நெருப்போடுகூடின வாயுனைப்போ
லப் பெருமூச்செறிந்தான். அதனால் அண்டகோடிகளும் அவற்றள்ளையடங்கின
சீவர்களும் நிலைகுலையக்கண்ட விமலேஷுன்னுற் தோழியானவள் இறைவியைப்
பணிந்து, அவள் கோபத்தையிச் சில நியாயங்களைச்சொல்லினாள். அதன்கேட்ட
இறைவி கோபமாறி, தக்கனைநோக்கி, நீயென்னை யிகழ்ந்ததை நான் ஒருகுற்ற
மாய்ப் பாலிக்கவில்லை, என் கணவனாகிய பரமதயாநிதியைப் பலவகையாய் நிற்
பித்தனையாதலால் உன்யாகமும் நிறைவேறாமல் நீயும் விரைவில் நசித்துப்போவா
யென்று சபித்துவிட்டு, விமாதமேறிக் கயிலையைடைந்து சிவபெருமான் சந்தி
யில்கின்ற வணங்கி, சுமாரீ! என் பிதாவாகிய தக்கன் எனையெயன்றித் தேவரீ
ரையும் நின்றித்தான், அவன்செய்யும் வேள்வியையழிக்கத் திருவுளங்கொள்ள
வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

உ மை வ ரு ப ட ல ம் முற்றிற்று.

வீரபத்திரப்படலம்.

—:§:—

* ஆந்த வவலலையெமை யானுடைய வண்ண வகிலந்
தந்த மங்கைதன தன்பினை வியந்து தளருந்
சிந்தை கொண்டசெயன் முற்றியிடு மாறு சிறிதே
புந்தி யுள்ளுற நினைந்தன் னினைந்த பொழுதே. (க)

பொன்னின் மேருவி னிருந்திடு பொலங்கு வடெலா
மின்னும் வெள்ளிமுனை மேற்கொடு விளங்க யதென
மன்னு தண்சுடர் மகிக்குறை மிலைச்சு மவுலிச்
சென்னி யாயிரமும் வான்முகடு சென்றொ ளிரவே. (உ)

விண்ட லந்தனி லிலங்கு சுடரின் மிடலினைக்
கண்ட லந்தர வொதுங்கு வனபோற் கதிருலா
மண்ட லந்திகழ் முகந்தொறும் வயங்கு பணியின்
குண்ட லங்கனினை கொண்ட குழைகொண் டிலவவே. (ஈ)

ஆன்ற திண்கடல் வறந்திட விறந்த தனிடைத்
தோன்று கின்றதோர் மடங்கல் வலியின்று தொலை
முன்று கண்கண்முக மாயிரமு மேவி முனிவாற்
கான்ற வங்கிகளி னண்ட முழுதுங் கரியவே. (ச)

சுண்ட மாருதமு மங்கியு மொதுங்கு தகவாற்
றுண்ட மீதுறு முயிர்ப்புட னெழுந்த சுடுதீ
யண்ட கோளமுட னப்பறமு மாகி யழியாக்
கொண்ட லுடுதவழ் மின்னு வெனவே குலவவே. (ஞ)

மலரின் வந்துறையு நான்முகன் முகுந்தன் மகவான்
புலவர் தம்புக பூனைதையு துகார்த பொழுதிற்
சிலவொ முங்கொடி தழின்புடைகள் சிந்தி யெனவே
நிலவு செய்தபிறை வாளெயிறு கின்றி லகவே. (க)

துண்ட மீதினழ லோவிதழின் வீழ்ந்த சுசியோ
மண்டு தீவிழிகள் கான்ற கனலே மனமிசைக்
கொண்ட தோவெகுளி யாகிய கொடுத்த ழலதோ
வெண்டி சாமுகமு மாகியடு கின்ற தெனவே. (எ)

தண்ட லின்றுறையு மாவிசை வெரீஇத் தளரமே
லண்ட ரண்டகிரை விண்டிட வவற்றி டையுநர்
தெண்டி ரைக்கடல் கலங்கவட லுறற சிவனிற்
கொண்ட வார்ப்புழுழு தெண்டிசை குலாய் சிமிரவே. (அ)

தராத லங்கண்முழு துண்டிமிழு கின்ற தன்கசே
ரராவி னங்கடமை யங்கடக மங்க தமொடே
விராய மென்றொடிக ளாவிடுபு விண்ணுற் றிமிர்
திராயி ரங்கொள்புய மெண்டிசை யெலாஞ் செறியவே. (க)

வரத்தின் மேதகைய வேதன்முத லான் வளியோர்
சிரத்தின் மாஷிகை யடுக்கல்வ ரென்பு செறியூன்
பெருத்த கேழலின் மருப்பினுட னுமை பிறவு
மூரத்தின் மேவுபுரி னுலொடு பெயர்ந்தொ ளிரவே. (௧௦)

சூத்தம் வெம்பலகை தோமர மெழுக்குவி சம்வாள்
செந்த முற்கழுமுள் சூலமொடு பீலி சிலைகோன்
முந்து தண்டமவி ராழிவசி யால முதலா
மந்த மில்படைக ளங்கைக டொறுங் குலவவே. (௧௧)

ஐய மாழைதனின் மாமணியி னாகி யறிவார்
செய்ய லாதுவரு பேரணிக ளோடு சிவணிப்
பையு லாவுசுடர் வெம்பணிக ளான பணியு
மெய்யெ லாமணி யிடந்தொறு மிடைந்தி லகவே. (௧௨)

நெஞ்ச லஞ்சல மரும்பிறவி நீடு வினையிற்
சஞ்ச லஞ்சல மகன்றதன தன்பர் குழுவை
யஞ்ச லஞ்சலெனு மஞ்சொலென விஞ்சு சரண்மேற
செஞ்சி லம்பொடு பொலங்கழல் சிலமப மிகவே. (௧௩)

வேறு.

அந்தி வான்பெரு மேனியன் கறைமிட றணிந்த
வெந்தை தன்வடி வாயவ னுகல்விழி ஈடையே
வந்து தோன்றியே முன்னுற கின்றனன் மாதோ
முந்து வீரபத் திரனெனுந் திறலுடை முதல்வன். (௧௪)

அங்க வேலைபி லுமையவன் வெகுளியா டடல்செய்
நங்கை யாகிய பத்திர காளிகைய நல்கச்
செங்கை யோரிரண் டாரிரம் பாதிசெம் முகமாய்த்
துங்க வீரபத் திரன்றனை யடைந்தன டினையாய். (௧௫)

எல்லை தீர்தரு படைக்கலத் திறையுமல் விறைவற்
புல்லு கின்றதோர் திறலுடைத் துணைவியும் போலத
தொல்லை வீரனுந் தேவியு மேவரு தொடர்பை
யொல்லை காணுறு மகிழ்ந்தனர் விமலனு முமையும். (௧௬)

தன்னை வந்தடை பத்திரை தன்னொடு தடந்தான்
மன்னு வர்கழல் கலித்திட லுலஞ்செய்து வள்ள
லன்னை தாதையை வணங்கியே யவாதமை நோக்கி
முன்ன நின்றனாக தொழுகன ளிவைசில மொழிவான். (௧௭)

மால யன்றனைப் பற்றிமுன் றநீதிடோ மறவெங்
கால னாவியை முடித்திடோ வகாரைக் களைகோ
மேலை வானவர் தம்மையுந் தடிந்திடோ வேலை
ஞாலம் யாவையும் விழுங்குகோ வுலகெலா நிகீகா. (௧௮)

மன்னு யிர்த்தொகை துடைத்திடோ வரம்பில வாகித்
துன்னு மண்டங்க டகர்த்திடோ நுமதுது மலர்த்தாள்
சென்னி யிற்கொடே யாவதொன் றென்னினுஞ் செய்வ
னென்னை யிங்குநீர் நல்கிய தெப்பணிக் கென்றான். (௧௯)

என்ற வீரனை நோக்கியே கண்ணுத லெம்மை
யன்றி வேள்விசெய் கின்றனன் மக்களவ் விடைநீ
சென்று மற்றெம தவியினைக் கேட்டியத் தீயோ
ன்னு தந்தன னெயெனி னிவ்விடை நடத்தி. (உ௦)

தருத லின்றெனி னையவன் மலையினைத் தடிந்து
பரிவி னுலவன் பாலுறு வோரையும் படுததுப்
புரியு மெச்சமுங் கலக்குதி யங்கது பொழுதின்
வருது மாயிடை யேகுதி யென்றனன் வளளல். (உ௧)

அந்த வேலையிற் பத்திரை தன்னொடு மடலின்
முந்து வீரனவ் விருவர்தம் பதங்களின் முறையாற்
சிந்தை யன்புடன் வணங்கியே விடைகொண்டு சிலனை
நிந்தை செய்தவன் வேள்வியை யழித்திட நினைந்தான். (உ௨)

உன்னி மற்றவ னைக்கியே யாற்றவு முருத்துத்
தன்னு யிரப்பினு ளளவையில் கணங்களைத் தந்து
தன்னு கின்றமெய் வியர்ப்பினுற் சிலவரைக் கொகுத்து
வன்னி போன்மயிரக் காரொறுஞ் சிலவரை வகுத்தான். (உ௩)

மொழியி னிற்பல பூதரை யளித்தனன் முளரி
விழியி னிற்பல பூதரை யளித்தனன் வேணி
யுழியி னிற்பல பூதரை யளித்தனன் னுந்திச்
சுழியி னிற்பல பூதரை யளித்தனன் றாயோன். (உ௪)

தோளி லெண்ணிலா வீரரை யளித்தனன் கவையின்
கோளி லெண்ணிலா வீரரை யளித்தனன் குளிர் பொற்
ரூளி லெண்ணிலா வீரரை யளித்தனன் மடககை
வாளி லெண்ணிலா வீரரை யளித்தனன் வலியோன். (உ௫)

கையி னிற்சில பூதரை யளித்தனன்களத்தில்
வெய்ய மார்பினிற் கன்னத்திற் சிலவரை விதிததா
னைய தோர்முழந் தாடனிற் சிலவரை யளித்தான்
குப்ப மீதினி லுருவிற் சிலவரைக் கொடுத்தான். (உ௬)

இன்ன தன்மையில் வீரபத் திரனெனு மிறைவன்
மன்னை நேர்வரு மெண்ணிலா வீரரைத் தந்து
தன்னு கின்றுழிப் பத்திரை யென்பதோ துணை
யன்ன பண்பினிற் காளிக டொகையினை யளித்தான். (உ௭)

வீர பத்திர வுருத்திரன் வேறுவே மளித்த
சார தர்க்குளங் கோர்சிலா நீனிற் தழைப்போர்
கோர பத்திர மணிக்கலன் மின்னுவிற் குலவக்
காரெ னப்பொலிந் துருமெனக் கழறுகின் மனரால். (உ௮)

அக்கு மாலையு மணிகளு முடுக்கள்போ லவிரப்
பக்க வாணிலா வெயிறுகள் பிறையெனப் பயில
மிக்கு நீடிய வடிவின ராகியே மேலாஞ்
செக்கர் வானெனச் சேந்தெழு பூதர்கள் சிலரே. (உ௯)

அண்ட ரைத்தொலை வித்திமெ வீரனை யடைந்தோர்
பிண்ட முற்றும்வா னிறத்தினர் பூதரிற் பெரியோர்
பண்டி ரைத்தொரு முனிமகன் பிள்ளொடர் பாஷின்
மெண்டி ரைக்கடற ஞ்ஞையெனக் கிளாந்தனர் சிலரே. (௩௦)

வெம்பொன் மேனிய ரணுகுறி னவர்தமை விரைவிற்
பைம்பொன் மேனிய ராக்குமத திருகிழல் பரப்பி
யம்பொன் மார்புடை முகுந்தினில் வடிவுடை யவராய்க்
செம்பொன் மால்வரை நிரையெனத தோன்றினர் சிலரே. (௩௧)

மேய வான்பசப் பூர்தரு மேனிப ராகிக்
காய மித்துணை யெனப்படாக் கண்ககின ராகி
மாயர் கண்கியில் சேக்கையையத் தங்கணை வகுத்துச்
சேய தொன்மரத தொகையெனக் கெழீஇயினர் சிலரே. (௩௨)

வேறு.

அங்க வர்க்கு ளடல்விடை யானனந்
தங்கி கின்று தயங்கின ரோசிலா
பொங்கு சேறப பொருதிமல வாலுளைச்
சிங்க மாமுக மாய்ததெழித் தார்சிலர். (௩௩)

புழைகொள் கையுடைப போர்வலி யாளியின்
முழைகொண் மாமுக மாகிமொய்த் தார்சிலர்
வழுவை யானன மன்னின ரோசில
ருழுவை பின்முக மாகியுற் றார்சிலர். (௩௪)

அலைமு கப்பரி யானன மெய்தியே
கொலைமு கத்துக் குழீஇயின ரோர்சிலா
மலைமு சுத்து மரைகளி றெண்குடன்
கலைமு கத்துக் கவினடைந் தார்சிலர். (௩௫)

இனையர் தங்குழு வெண்ணில வன்னாகைப்
புனைய நின்ற பொருபடை யெண்ணில
வினையொள வன்மையுமா வீரமு மிமென
வினைவ தறகரி தெவ்வு னிகழ்த்துகேன். (௩௬)

கையி லெண்ணில் படையினர் காய்கனற்
செய்ய பூணினர் தீக்கலுழி கண்ணினர்
வெய்ய சொல்லா வெருவரு மேனியர்
வையம யாவு மிகெகுறும வாயினர். (௩௭)

கட்டு செஞ்சடைக் கற்றையர் காய்ந்தெழு
நெட்ட முற்கு நிகர்வரு நாவினர்
வட்டி மாலைகண் மாணு மெயிற்றினர்
தொட்ட மூவிடைச் சூலந் துளக்குவார். (௩௮)

துண்ட மீது சொரிதருந் தீயின
ரண்ட கூட மலைத்திடுக கையினர்
சண்ட மாருதந் தாழ்க்குஞ் செலவின
ருண்டி போரென் றுளந்தளிர்ப் பெய்துவார். (௩௯)

மடித்த வாயினர் வானவ ரென்பினுற்
றொடுத்த கண்ணி துயல்வரு மார்பினர்
தடித்த தோளா தனித்தழ லென்னினும்
பிடித்து துங்கும் பெரும்பசி மிக்குளார்.

(௪௦)

நச்சிற் றீயவர் நானில மங்கையு
மச்சுற மெஞ்ச வடிகள் பெயாத்துளார்
கச்சைத் தோன்மிசை கட்டி யதட்டிய
ருச்சிட் டமமென் றுலகினை யுண்கிலார்.

(௪௧)

சூழி யானை துவன்றிய மால்வரைப்
பாழி யாகப் படர்செவி வாயின
சூழி மாருத முட்கு முயிரப்பின
ராழி யாக வகன்ற வகட்டினர்.

(௪௨)

ஆழ்ந்த சூர்ப்பகங் கண்ண ரடித்துணை
தாழ்ந்த கையர் தடக்குறுந் தாளினர்
வீழ்ந்து மிகக வியன தரத்தினர்
சூழ்ந்த பூத்த தொகையினர் யாவரும்.

(௪௩)

வேறு.

அத்தகை நின்றிட வண்ண னுடன்சேர்
பத்திர காளி பயந்திடு கின்ற
கத்து கடற்புரை காளிக டம்மை
யித்துணை யேயென வெண்ணரி தாமால்.

(௪௪)

அந்தமில் பல்படை யங்கையி லேந்தி
யுந்திய தும்பைக ளுச்சி மிலைச்சிக்
சந்தர மெய்திய தோற்றம தாகி
விந்தை யெனச்சிலர் மேவின ரன்றே.

(௪௫)

தோளின் மிசைத்திரி சூலமி லங்கக்
கோளி னுயிரப்பவி கொள்கல னேந்தித்
தாளிடை தூபுர சால மிலங்கக்
காளிகள் போற்சிலர் காட்சி மலிந்தார்.

(௪௬)

வாகினி யெங்குள வென்றிட மல்கு
மோகினி போற்சிலர் மொய்த்தனர் மாயச்
சாகினி போற்சிலர் சார்ந்தன ரல்லா
யோகினி போற்சில ருற்றன ரம்மா.

(௪௭)

அயிருற வண்ட மனைத்தையு மெற்றா
வுயிரவி துங்கிய வுன்னி யெழுந்தே
செயிரவி யாது தெழித்திடு தொன்னுள்
வயிரவி போற்சிலர் மன்னினர் மாதோ,

(௪௮)

நீடலை மாலை கிலத்திடை தோய
வாடுறு பாந்த ளணிக்கலன் மின்ன
விடுறு வானுரு மேமென வார்த்தே
மோடிக ளாமென மொய்த்தனர் சில்லோர்.

(௪௯)

இவ்வகை மாதர்கள் யாவரும் வெவ்வே
 றைவகை மேனிய ராய்வத னங்கள்
 கைவகை யெண்ணில ராய்க்கவின் மாட்சிச
 செவ்விய ராய்ச்செரு மேற்கிளர் கின்றார். (௫௦)

வேறு.

கணந்திக முனைய பூதர் காரிகை மார்கள் யாரு
 மணங்குறு காளி தன்னோ டாண்டகை வீரன் னுளிற்
 பணிந்தனர் பரசி யன்னர் பாங்கரில் விரவிச் சூழ்ந்து
 துணங்கைகொ டாடிப் பாடித் துள்ளியே போத லுற்றார். (௫௧)

சுட்டமிக் கெழுந்து செல்லு மின்னதோர் பூதர் தம்மின்
 மோட்டிகற் பாணு கம்பன் முதலிய கணங்கண் முத்தி
 வீட்டுடைத் தலைவ னான வீரபத் திரன்முன் னாகி
 யீட்டுடைப் பல்லி யங்கள் யாவையு மியம்பிச் சென்றார். (௫௨)

கொண்டிபே ராற்ற லோடுங் குலவிய வீரன் மன்பா
 லண்டமே லுரிஞ்சப் பல்வே ரணிப்பெருங் கவிகை கொண்டிம்
 விண்டலாங் கவரி யீட்டம் விசியுஞ் சேற லுறாரார்
 தண்டனே பிணிக் கிங்க னதியார் தறுகட் பூதா. (௫௩)

பாசிழை மகளிர் சில்லோர பததிரை பாங்க ராகித்
 தேசடைக் கவிகை யீட்டர் திருநிழல் பரப்ப வேந்தி
 மாசறு கவரி வட்டம் வரம்பில விரட்டிப் பல்வே
 ருசிகள் புகன்று செம்பொ னணிமலா சிதறிப் போந்தார். (௫௪)

படர்ந்திடு புணரி போலப் பார்முழு தீண்டித் தாளை
 யடங்கலு மார்க்கு மோதை யகிலமுஞ் செறிய விண்ணு
 முடைந்ததங் வண்டங் கொல்லோ வுதுகொ ணோ விதுவோ வெனன
 மிடைந்தபல் லண்டத் தோரும் விதிப்பொடும விளர்ப் புறாரார். (௫௫)

பூழிக ளொழுந்த வம்மா புளியெலாம் பரவித் தொல்பே
 ராழியு மடைத்து வான்புக் கச்சுதன பதங்கா தேசி
 பூழியின் முதல்வ னார்க்கு மொலியின லுடைந்த வண்டப்
 பாழிக டொறுமுற் மெல்லாப் புவனமும் பரந்த வனதே. (௫௬)

அங்கெழு பூழி தன்னு லவர்விழி கலுமுற் தீயாற்
 செங்கையிற் படைக டேய்ப்பச் சிதறிய கனலால் வைய
 மெங்கணு மெரிக மென்னி யிரும்புகைப் படல மீண்டிக
 கங்குலும் பகலுங் காணுக் கடைப்பகல் போன்ற தன்றே. (௫௭)

இப்பெருந் தாளை சூழ வெம்பிரா னெழுந்து சிற்றத்
 துப்புட னேகித் தக்கன் றொன்மகம புரியுஞ் சாலை
 வைப்பினை யணுகித் தன்பால் வருபடைத் தலைவாக் கொன்று
 செப்பின னென்ப மன்னோ சேனூரு மேறு நான. (௫௮)

பற்றலர் புரமுன் மட்டபரமனை யிகழ்ந்து நீக்கிச்
 சிற்றினம் பொருளென் றுன்னிச் சிறுவிதி யென்னுந் தீயோ
 னிற்றிடு நெறியால் வேள்வி யியற்றுமிச் சாலை வாயில்
 சுற்றொடு சேமஞ் செய்து தயக்கறக் காத்தி ரென்றான். (௫௯)

என்றவன் தானே யோர்க ளெயிற்புற முற்றுஞ் சூழ்த்த
நின்றனர் வானி னூடு நெருங்கினர் வாய்த ரோறுஞ்
சென்றனர் கொடிய தக்கன் சேனையா யெதிர்த்தோர் தம்மைக்
கொன்றன ரவருன் றுய்த்துக் கூற்றனு முட்க வார்த்தார். (௧௦)
ஆ திருவிருத்தம் ௧, ௩௮௬.

கசனம்.

அப்பொழுது எமதிறைவன் இறைவியின் எண்ணப்படி முடிக்கத்திருவுளம்
பற்றினவுடனே நெற்றிக் கண்ணினின்றும் அகோர வீரபத்திரர் தோன்றிப் பரம
சிவனைத் தொழுது நின்றார். அந்தச் சமயத்தில, உமையவளுடைய கோபக்கள்
ணினின்றும் பத்திரகாளி தோன்றி வீரபத்திரருக்கருகே நின்றார்.

அவ்விருவரையும் சிவபெருமான் கண்டு கிறுபை செய்தபோது அவர்கள்
இறைவரையும் பிரட்டியானரையும் தொழுது நின்று எங்களைப்படைத்தற்குக் கார
ணம்யாது? எங்களைக்கொண்டு என்ன காரியம் ஆகவேண்டியது? அதனைக் கட்ட
னையிடவேண்டுமென்றார்கள். அப்பொழுது இறைவன் அவர்களை நோக்கித் தக்கன்
எம்மையொழித்து ஒரு யாகஞ் செய்கிறான். அங்கே போய் நீவிர் எனக்கு அவிர்ப்
பாகந் தந்தால் வாங்கி வரக்கடவீர். மறுப்பாலுயின், அந்த யாகததையழித்து,
அங்குவந்திருக்கிற தேவர்களையும் அதம்பண்ணி வாருங்கள் என்று சொல்ல, அவர்
கள் தமது வேர்வையினின்றும் மயிர்க்கால்களினின்றும் அநேக பூதங்களையும் காளி
களையும் படைத்தார்கள். அவர்கள் சூழ்ந்துவர வீரபத்திரர் காளியோடு இரதத்தி
லேறிச் சென்று யாகசாலையை யடைத்து பூதத்தலைவரை நோக்கி, நீங்கள் இந்த
வாயிலினின்றுகொண்டு ஒருவரையும் வெளியேறவொட்டாமல் காக்கக்கடவீ
ரென்று கட்டினயிட, அவர்களும் அப்படியே வளைந்து நின்று, அவருள்ள காவல
ரைக் கொன்று தின்று ஆர்ப்பரித்திருந்தார்கள்.

வீரபத்திரப்படலம் முற்றிற்று.

யாகசங்காரப்படலம்.

ஆர்த்தலு மிறைவி தன்னோ டாண்டகை வீரன் வாசத்
தார்த்தொகை தூங்கும் யாக சாலையு ளேக லோடுந்
தீர்த்தனைத் தலைவி தன்னைத் திசைமுகன் முதலோர் யாரும்
பார்த்தன ருளாந்துண் னென்று பதைபதைத் தச்சங் கொண்டார். (௧)

மேடங்கலின் வரவு கண்ட மானினம் போன்றும் வானத்
தடங்கிய வுருமே றுற்ற வரவினம் போன்றும் யாக்கை
நடுக்கின ராற்றல் சிந்தி நகையொரீஇ முகனும் வாடி
யொடுக்கின ருயிரி லார்போ லிவைசில வுரைக்க ளுற்றார். (௨)

சசனு முமையு மேவந் தெய்தின ரென்பா ரன்னார்
காய்சின முதவ வந்த காட்சியர் காணு மென்பார்
பேசரி தந்தோ வந்தோ பெரிதிலர் சீற்ற மென்பார்
நரசம்வந் திட்ட தின்றே நம்முயிர்க் கெல்லா மென்பார். (௩)

தக்கனாக் கீறுமின்றே சார்ந்தது போலு மென்பார்
மிக்கதோர் விதியை யாரே விலக்கவல லார்க னென்பார்
முக்கணம் பெருமான் தன்னை முனிந்திகழ் கின்ற நீரா
ரக்கண முடிவ ரென்றற் கையமு முண்டோ வென்பார்.

(ச)

விமலனை யிகழு கின்றான் வேள்வியைப் புரிந்தா னென்பார்
நமையெலாம் பொருளென் றுன்னி நடத்தினன் காணு மென்பா
ரிமையவர் குழுவக் கெல்லா மிறுதியின் றுமோ வென்பா
ருமையவன் பொருட்டா லன்றோ வுற்றதின கிதெலா மென்பார்.

(சு)

சிறுபூதர் யாரு மெங்கனும் ளைந்தா ரென்பா
ரோடவு மரிதிங் கென்பா ரொளிதக்டற கிடமே தென்பார்
வீடினங் காணு மென்பார் மேலிளிச் செயலென் னென்பார்
பாடுகு ழங்கி நாப்பட் பட்டபல கன்று போன்றார்.

(சு)

அஞ்சின ரினைய கூறி யமரர்க் ளரந்தை கூரச்
செஞ்சர ணதனை நீங்காச் சிலபெரும் பூதர் குழப்
பஞ்சமழ் பதமச் செந்தாட் பததிரை யோடு சென்று
வெஞ்சின வீரன் வெய்யோன் வெள்ளசெய் வதனைக் கண்டான்.

(சு)

இடித்தென நக்குப் பொங்கி யெரிவிழித திகலி யார்த்தப்
பிடிததனன் வயகொம் போதை பிளந்தது செம்பொன் மேரு
வெடித்தது மல்லன் ஞாலம் விண்டன வண்டம் யாவுந்
துடித்தன வுயிரகண் முற்றந் துளங்கினா சுராக ளெல்லாம்.

(சு)

எழுகின்ற வோசை கோரா விடியுண்ட வரவிற சோரா
விழுகின்றார் பதைக்கின் றார்வாய் வெருவுகின் றாக ளெங்கி
யழுகின்ரு ரோடு கின்ற ரழிந்ததோ வேளவி பென்று
மொழிகின்றாட் மீளு கின்றார் முனிவரு மிமையோ தாமும்.

(சு)

வானவர் பிறரில் வாறு வருந்தின ரென்னி னங்க
ணையர் பட்ட தன்மை யியம்பரி தெவாக்கு மென்ற
னாது புகல வறறோ நளிர்புனல் வறந்த காலத்
தானதோ ருருமே றுற்ற வசனமாத் தன்மை பெற்றார்.

(சு)

வேலையங் கதனின் மேலாம் வீரருள் வீர னேகி
மாலயன் றுனு முட்க மகத்தின்றுன் னடைத லோடுஞ்
சீலம தகன்ற கொள்கைச் சிறுவிதி யவற்கண் டேங்கிச்
சாலவு நடுக்குத் துள்ளந் தளாந்தனன் மலைமை நீங்கி.

(சு)

சாரதர் வளைந்த வாறுஞ் சாலைய துடையு மாறு
மாருமங் குற்ற வாறோ ரயர்வுறு மாறு நோக்கிப்
பேரஞ் ருழந்து தேறிப் பெருந்தி லாளன் போல
வீரபத் திரனை நோக்கி விளம்பின னினைய தொன்றே.

(சு)

இங்குவந் தடைந்த தென்கொல் யாரைநீ யென்ன லோடுஞ்
சங்கரன் மனது சேயான் மக்கின் வேள்வி தன்னி
னங்கவற் குதவும் பாக மருளுதி யதற்கா வந்தப்
புங்கவ னருளி னாலே போந்தன னீண்டை பென்றான்.

(சு)

இத்திறம் வீரன் கூற விரந்தவத் தக்க னுங்க
ளத்தனுக் குலகம் வேள்வி யதனிடை யவியின் பாக
மூய்த்திடா தென்ன வங்க னுறைதரு மறைக ணன்குஞ்
சுத்தமார் குடிலை தானுந் துண்ணென வெழுந்து சொல்லும். (கச)

சுநிலா வுயிர்கட் கெல்லா மிறையவ னொருநா னாகு
மாநிலா வரனே யல்லான் மகத்தினுக் கிறையா யுள்ளோன்
வேறொர்வா னவனு மூண்டோ வேள்வியி லவற்கு நல்கும்
கூறுநீ பாணி யாது கொடுத்தியா லென்ற வன்றே. (கரு)

தேற்றமில் சிதட னாகுஞ் சிறுவிதி கேட்ப வின்ன
கூற்றினுன் மறைக ணன்குங் குடிலையு மொருங்கு கூடிச்
சாற்றித் துன் னன்காக் தலைமைகண் டிறைவன் றொல்சீர்
போற்றியங் ககன்று தத்தம் புகழிடம் போய வன்றே. (கக)

போதலுந் தக்கன் றன்னைப் பொலங்கழல் வீரன் பாரா
வேதமும் பிறவுங் கூறும் விழப்பொருள் கேட்டி யன்றே
யீதியெம் பெருமாற் றுள்ள வின்னவி யெனலுங் கானிற்
பேதையொ டாடல் செய்யும் பித்தனுக் கியே னென்றான். (கௌ)

ஆங்குத கேளா வண்ண லம்புய னுதி யாகிப்
பாங்குற விரவும் வானோர் பலகுழு வதனை நோக்கி
நீங்களு மிவன்பா லானீர் கிமலனுக் கவிநல் காம
சீங்கிவ னிகழந் தன்மை யிசைவுகொ ளுமக்கு மென்றான். (கஅ)

என்றறு மனையர் தொல்லா ழிசைவினா வதாகே ளார்போ
லொன்றுமங் குரையா ராகி யூமரி னிருந்த லோடு
கின்றதோர் வீரன் வல்லே நெருப்பெழு விழித்துச் சிறி
நன்றிவர் வன்மை யென்னா நகையெயி றிலங்க நக்கான். (கக)

கடித்தன னெயிறு செந்திக் கான்மனன் கனன்று கையிற்
பிடித்திடு மேரு வன்ன பெருந்திறற் கதைய தொன்றாற்
றடித்திடு மகல னார்பத தடவரை யகடு சரய
வடித்தனன் றக்க னுள்ளம் வெருவா வரிமுன் வீழ்ந்தான் (உ௦)

விட்டுமுன் வீழ்த லோடும் வீரருள் வீரத் தண்ணன்
மட்டுறு கமலப் போதில் வான்பெருந் தவிசில் வைகுஞ்
கிட்டனை நோக்கி யன்னான் சித்ததிடை யுருமுற மென்னைக்
குட்டின னொருதன் கையான் மேல்வருங் குமர னேபோல். (உ௧)

தாக்குத லோடு மையன் சரணிடைப் பணிவான் போல
மேக்குறு சென்னி சோர விரிஞ்சனும் வீழ வன்னான்
வாக்குறு தேவி தன்னை மற்றவா தமமை வாளான்
மூக்கொடு குயமுக் கொய்தா னிறுதிநான் முதல்வன் போல்வான். (உ௨)

ஏடுலார் தொடையல் வீர னித்திற மிவரை முன்னஞ்
சாடினா னதுகண் டங்கட் சார்தரு மிமையோர் யாரு
மோடினா ருலந்தார் வீழ்ந்தா ரொளித்திடற் கிடமே தென்று
தேடினா ரொருவ ரின்மீச் சிதறினா் கதறு கின்றார். (உ௩)

வேறு.

இன்னதோர் காலையி லிரிந்து போவதோர்
மெய்கிறை மதியினை வீரன் காணுறாத்
தன்னொரு பதங்கொடே தள்ளி மெல்லெனச்
சின்னம் துறவுட மேய்த்திட் டானரோ.

(௨௪)

அடித்தலங் கொடுமது யதனைத் தேய்த்தபின்
விடுதனன் கதிரவன் வெருவி யோடலு
மிடித்தெனக் கவுளிகை பெறறி னானவ
ணுதிகிர னுதிர்ந்தென வுருப்பத் தந்தமே.

(௨௫)

எறித்தரு கதிரவ னெயிறு பார்மிசைத்
தெறித்திட வுயிரொரீஇச் சிதைந்து வீழ்தலும்
வெறித்தரு பகனெனும் வெய்ய வன்விழி
பறித்தனன் மருவதோர் பரிசு நலகுவான்.

(௨௬)

தொட்டலும் பகன்விழித் துணையை யித்திறம்
பட்டது தெரிந்துயிர் பலவும் பைப்பைய
வட்டிடு கூற்றுவ னலமந் தோடலும்
வெட்டின னவன்றலை வீர வீரனே

(௨௭)

மடிந்தனன் கூற்றுவ னாக வாசவ
னுடைந்தனன் குயிலென வருக்கொண் டிம்பரி
லடைந்தன னதுபொழு தண்ணல கண்ணுறீஇத்
தடிந்தனன் வீட்டினன் நடக்கை வாளினால்.

(௨௮)

அண்டர்கோன் வீழ்தலு மலமந் தோடிய
திண்டிற லங்கியைத் திறலகொள சேவகன்
கண்டன னங்கவன் கரத்தை யொல்லையிற்
முண்டம தாகவே துணித்து வீட்டினான்.

(௨௯)

கறுத்திடு மிடறுடைக் கடவுட் டேவனை
மறுத்தவ னல்கிய வரம்பி லுண்டியும்
வெறுத்திலை யுண்டியா லென்று வீரனு
மறுத்தன னெழுநிறத் தழலி னுக்களே.

(௩௦)

துள்ளிய நாவொடுந் துணிர்த கையொடுந்
தள்ளுற வீழ்ந்திடுந் தழுவின் மேவியை
வள்ளுகி ரைக்கொடு வலங்கொ ணுசியைக்
கிள்ளினன் வாகையாற் கிளர்பொற றோளினான்.

(௩௧)

அரித்னைக் கின்னதோ ரானை செய்திடு
மொருதனித திறலின னும்பா மேலெழு
நிருதியைக் கண்டன னிற்றி யாலெருப
பொருதிறம் மண்டினுற் புடைத்திட் டானரோ.

(௩௨)

வீட்டின னிருதியை வீரன் மன்பெருந்
தாட்டுனை வீழ்தலுந் தடித லோம்பின
னோட்டினன் போதிரென் றுரைத்துச் சென்னெறி
காட்டின னுருத்திர கணத்தர்க் கென்பவே.

(௩௩)

ஒழுக்குட னுருத்திர ரொருங்கு போதலு
மெழுகுகொடு வருணனை யெற்றிச் செங்கையின்
மழுகுகொடு காலினை மாய்தது முத்தலைக்
கழுக்கொடு தனதனைக் கடவுள் காதினன். (௩௪)

எட்டெனுந் திசையினே நேங்கி வெள்கியே
யட்டிநிங் கொல்லென வஞ்சிப் போற்றலுங்
கிட்டினன் வைதனன் கேடு செய்திலன்
விட்டன னுருத்திரர் மேவுந் தொன்னெறி. (௩௫)

தாணுவி னுருக்கொடு தருக்கு பேரின
னொறெடு போதலு நடுந் பிங்கியே
சோணித புரத்திறை துண்ணென் றோடுழி
வேணுவி. னவன்றலை வீரன் வீட்டினான். (௩௬)

மணனயர் சாலையின் மகத்தின் மெய்வதம்
பிணையென வெருக்கொடு பெயாந்து போதலுங்
குணமிகு வரிசிலை குனித்து வீரனோர்
கணைதொடுத் தவன்றலை களத்தில் வீட்டினான். (௩௭)

இரிந்திடு கின்றதோ ரெச்ச நென்பவன்
சிரந்துணி படுதலுஞ் செய்கை யிவ்வெலா
மரந்தையொ டேதெரிந் தயன்றன் காதலன்
விரைந்தவ னெழுந்தனன் வெருக்கொள் சிந்தையான். (௩௮)

விட்டனன் றிண்மையை வெய்ய தோர்வலைப்
பட்டதொர் பிணையெனப் பதைக்குஞ் சிந்தையான்
மட்டிட வரியவிம மகமு மென்முனங்
கெட்டிடு மோவெனா விவை கிளத்தினான். (௩௯)

ஊறக னுமுகத தொருவன் வாய்மையாற்
கூறிய வுணாவினைக் குறித்து நோற்றியர்
ஹணி செஞ்சடை யமலன் றந்திட
வீறகல் வளம்பல வெய்தி னேனரோ. (௪௦)

பெருவள நல்கிய பிராணைச் சிந்தையிற்
கருதுதல் செய்திலன் கசிந்து போற்றிலன்
றிருவிடை மயங்கினன் சிவையை நல்கியே
மருகனென் மவனையான் மன்ற வெள்ளினேன். (௪௧)

வேதநூல் விதிமுறை விமலா கீர்திடு
மாதியா மவிதனை யளிக்கொ ணுதெனத்
தாதையோன் வேள்வியிற மடுத்தி யானுயிர்
வேதமா மகத்தனை யியற்றி னேனரோ. (௪௨)

தந்தைசொல் லாமெனுந் ததிசி வாய்மையை
கிந்தனை செய்தன னீடு வேள்வியில்
வந்தவென் மகடனை மறுத்துக் கண்ணுதன்
முந்தையை யிகழ்ந்தனன் முடிவ தோகிலேன். (௪௩)

அன்றியும்-ஊரனின் மலையை யீதியா
லென்றலு மவன்றன தெண்ண நோக்குயு
நன்றென வீர்திலன் மறையு நாடினேன்
பொன்றிட வந்தகொ ளினைய புந்தியே. (௪௪)

அல்லியங் கமலமே லண்ண லாதியாச்
சொல்லிய வானவர் தொகைக்கு நோற்றிட
வல்லபண் ணவர்க்குமேவ தியர்க்கு மற்றவ
ரெல்லவர் தமக்குமே ரிறுதி தேடினேன். (௪௫)

துதிதரு மறைப்பொருட் டுணிபு நாடியு
நதிமுடி யமலனை நன்று கீர்தியா
விதபொழு திறப்பதற் கேது வாயினேன
விதிவழி புந்தியு மேவு மேகொலாம். (௪௬).

எனத்தகு பரிசெலா மினைந்து தன்னுடை
மனத்தொடு கூறியே மாளு மெல்லையி
னினைத்தறி வின்மையை நிகழ்த்தி னுவதென்
னினிச்செய லென்னென வெண்ணி நாடினான். (௪௭)

பாடுறு சாரதர் பரப்பும் வேள்வியி
னுடுறு வீரன துரமுஞ் சிற்றமுஞ்
சாடுறு பத்திரை தகவுங் கண்ணுறீஇ
யோடுவ தரிதென வுன்னி யுன்னிமேல். (௪௮)

சென்றதோ ருயிரொடு சிதைந்த தேவாபோற
பின்றுவ னென்னினும் பிழைப்ப தில்லையால
வன்றிறல் வீரன்முன் வன்மை யாளாபே
லின்றிட றுணிபெனத் தக்க னிறப்பே. (௪௯)

வேறு.

கண்டு மற்றது வீரபத் திரனெனுங் கடவுள
கொண்ட சீறறமொ டேகியே தக்கனைக் குறுகி
யண்ட ரோடுநீ யீசனை யிகழ்த்தனை யதனா
றண்ட மீதென வாங்கொடே யவன்றலை தடிந்தால. (௫௦)

அற்ற தோர்சென்னி வீழுமு னிறைவனங் கையினாற
பற்றி யாயிடை யலமரும பாவகற் பரீராத்
திறறி யீதெனக் கொடுததன் கொடுததலுஞ் செந்தி
மற்றொர் மாததிரைப போதினின் மிசைந்தது மன்னே. (௫௧)

மெல்ல வேயெரி யத்தலை துகர்தலும் வேத
வல்லி யாதியார் துணைவியர் தக்கன்மா மகளிர்
சில்லி ருங்குமு ருழ்வரச் செங்கரங் குலைத்தே
யொல்லி யத்திறங் கண்டனர் புலம்பிவந் துற்றா. (௫௨)

அந்த வேலையின் மறைக்கொடி தன்னைமுன் னனுதி
முந்தி வார்குழை யிறுத்தன னேனையர் முடியுந்
தந்த நங்கையர் சென்னியும் வாங்கொடு தடிந்து
கந்து கங்கன்போ லடித்தனள் பத்திர காளி. (௫௩)

காளி யாம்பெயர்த் தலைவியுங் கருதலர் தொகைக்கோ
ராளி யாகிய வீரனு மேனையண் டர்களைக் .
கேளி ராகிய முனிவரைத் தனித்தனி கிடைத்துத்
தாளி லார்ப்பினிற் றடக்கையிற் படைகளிற் றடிந்தார். (௫௪)

மருத்து மூழியி லங்கிய மூற்றென மாது
முருத்தி ரப்பெருமூர்த்தியும் வந்தென வுயர்சீர்
தரித்த வீரனும் பத்திர காளியுந் தக்கன்
றிருத்தும் வேள்வியைத் தொலைத்தனர் தனித்தனி திரிந்தே. (௫௫)

அண்ண றன்மையுந் தேவிதன் னிலைமையு மயரும்
விண்ணு ளோர்சிலர் நோக்கியே யாங்கனும் விரளி
யண்ணு கின்றனர் யாரையுந் தொலைக்குந ரம்மா
வெண்ணி லார்கொலாம் வீரனு மிறைவியு மென்றார். (௫௬)

இற்றெ லீளிகழ் வேலையின் வீரன திசைவாற்
சுற்று தானைய ரித்திற நோக்கியே சூழ்ந்த
பொற்றை போலுயர் காபினை வீட்டியுள் புகுந்து
செற்ற மோடுசென் றூர்த்தனர் வானுளோர் தியங்க. (௫௭)

சூர்த்த நோக்குடைப் பூதருங் காளிக டொகையு
மார்த்த காலையின் முனிவருந் தேவரு மயர்ந்து
பராத பார்த்ததோர் திசைதொறு மிரிதலும் படியைப்
போர்த்த வாரகட லாமென வளைந்தல் புரிய. (௫௮)

வேறு.

தியக்குற்றனர் வெருளுற்றனர் திடுக்கிட்டனர் தெருள்போய்த்
துயக்குற்றனர் பிறக்குற்றனர் தொலைவுற்றனர் மெலியா
மயக்குற்றனர் கலக்குற்றனர் மறுக்குற்றனர் மனமே
லுயக்குற்றனர் நிமையோர்களு முயர்மாமுனி வரரும். (௫௯)

அளிக்கின்றனர் தமைத்தம்முனை யருண்மக்களை மனையைக்
களிக்கின்றதொ ரிளையோர்தமைச் சுற்றந்தனைக் கருதி
விளிக்கின்றனர் பதைக்கின்றனர் வெருக்கொண்டனர் பிணத்து
டொளிக்கின்றனர் ரவன்வேள்வியி லுறைகுற்றதொர் மறையோர். (௬௦)

அலக்கட்படு மிமையோர்களு மருகாமுனி வரரு
கிலக்கட்படு மறையோர்களு நெடுநீக்கட லாகக்
கலக்குற்றனர் வரையாமெனக் கரத்தாற்புடைத னுதித்தா
ருலக்கற்றிர ளாகச்சினத் துயர்மால்கரி யொத்தே. (௬௧)

முடிக்குந்திறப் பெருங்கோளரி முழங்கிற்றென முரணு
லிடிக்கின்றனர் கலைமானென விமையோர்தமை விரைவிற்
பிடிக்கின்றனர் ரடிக்கின்றனர் பிறழ்பற்கொடு சிரத்தைக்
கடிக்கின்றனர் ரொடிக்கின்றனர் களத்தைப்பொரு களத்தில். (௬௨)

முறிக்கின்றனர் தடந்தோள்களை முழுவென்புட னுடலங்
கறிக்கின்றனர் ரடிநாவினைக் களைகின்றனர் விழியைப்
பறிக்கின்றனர் மிதிக்கின்றனர் படுக்கின்றனார் சங்கங்
குறிக்கின்றனர் குடிக்கின்றனர் குருதிப்புன் றனையே. (௬௩)

எடுக்கின்றனர் பிளக்கின்றன ரெறிகின்றன ரெதிர்போய்த்
தடுக்கின்றன ருதைக்கின்றனர் தடந்தாள் கொடு துகைத்துப்
படுக்கின்றனர் தலைசுந்திடப் படையாவையுந் தொடையா
விடுக்கின்றனர் மடுக்கின்றனர் மிசுமுனினைப் பருவாய்.

(௬௪)

நெரிக்கின்றனர் சிலர்சென்னியை நெமிந்தாள் கொடு மிதியா
வூரிக்கின்றனர் சிலர்யாக்கையை பொருசிபசிலர் மெய்யை
யெரிக்கின்றனர் மகத்தியிடை யிழுதராகடத் திட்டே
பொரிக்கின்றனர் கரிக்கின்றனர் புதைக்கின்றன ரம்மா.

(௬௫)

ஆகழ்கின்றனர் சிலர்மார்பினை யவர்தங்குடர் சூடி
மகிழ்கின்றனர் நகைக்கின்றனர் மதாக்கின்றனர் சிவனைப்
புகழ்கின்றனர் படுகின்றதொரா புலவோரதமைக் காணா
விகழ்கின்றன ரெறிந்தேபடை யேற்கின்றன ரன்றே.

(௬௬)

கரக்கின்றதொர் முனிவோர்களைக் கண்டேதொடர்ந் தோடித்
தூரக்கின்றனர் பிடிக்கின்றனர் துடிக்கும்படி படிமேற்
றிர்க்குன்றுகொடரைக்கின்றனர் தெழிக்கின்றனர் சிலஜ்
னிரக்கின்றதொர் கழுகின்றொகைக் கீகின்றனர் மாதோ.

(௬௭)

நெய்யுண்டனர் ததியுண்டனர் பாலுண்டனர் நீடுந்
துய்யுண்டனர் ரிமையோர்கடந் தொகைக்காமென வுய்க்கு
மையுண்டதொ ரையுண்டனர் மகவேள்வியில் வந்தே
நையுண்டவ ருயிர்கொண்டிடு நாளுண்டவ ரெல்லாம்.

(௬௮)

உகத்துக்கடை யனலைக்கட லுவர்நீர்தணித் தெனவே
மகத்திறறி விடுவேதியில் வைகுங்கன லதனை
மிகத்துப்பர வுனதென்றுகொல் வியப்பாத்தம துயிரி
னகத்துப்புனல் விடுதேவிறைந் தவித்தார்மக மழித்தார்.

(௬௯)

தடைக்கொண்டதொர் சிறைதோறுள் சாலைக்கட வெல்லா
மடைக்கின்றனர் தழுவிடன ரவணுறவார் தம்மைத்
துடைக்கின்றனர் கலசத்தொடு தொடர்கும்பமும் விரைவா
லுடைக்கின்றனர் தகாக்கின்றன ருதிர்க்கின்றன ருடுவை.

(௭௦)

தவக்கண்டகத் தொகையார்த்திடத் தனிமாமகத் தறியிற்
றுவக்குண்டய ரணிமேதகு துகடர்பசு ந்ரையை
யவிழ்க்கின்றனர் சிலர்சங்கையி னலையிற்செல விடுவா
திவக்கும்படி வாழேசுசினா சிலவெற்றினர் படையின்.

(௭௧)

பங்கங்கள் பட்ச்செய்திடு பதகன்மகந் தனிற்போய்
கங்கங்களை முறிக்கின்றனர் கவின்சேரர மகளி
ரங்கங்களைக் கறிக்கின்றன ரறுக்கின்றன ரதனை
யெங்கெங்கனு முமிழ்கின்றன ரெறிகின்றன ரெவரும்.

(௭௨)

படுகின்றவர் வருமூர்தியும் படர்மானமுந் தேருஞ்
சுடுகின்றன ரவர்கொண்டிடு தொலைவிலபடைக் கலமு
மிடுகுண்டல முடிசுண்டுகையெவையுந் தழுவிட்டே
கடுகின்றக ளாகப்பொடி கண்டார்திறல் கொண்டார்.

(௭௩)

அடிக்கொண்டதொர் மகச்சாலையு ளமர்வேதியை யடியா
விடிக்கின்றனர் பொடிக்கின்றன ரிருந்தோரணத் தொகையை
யொடிக்கின்றனர் பெருந்தியினை யுமிழ்கின்றனர் களிப்பா
னடிக்கின்றன ரிசைக்கின்றனர் நமனச்சுறுந் திறத்தோர். (எச)

தருபுத்தினை யடுகின்றதொர் தக்கன்றைக் குறவா
மருமக்களைப் பிடிக்கின்றனர் வாயாறபுக லொண்ணக்
சுருமத்தினைப் புரிகின்றனர் கரத்தாலவ ருரத்தே
யுருமுறமெனப் புடைக்கின்றன ருமிழுவித்தன ரவியே. (எடு)

தறிக்கின்றனர் சிலதேவரைத் தலைமாமயிர் முழுதும்
பறிக்கின்றனர் சிலதேவரைப் பாசங்கொடு தறியிற்
செறிக்கின்றனர் சிலதேவரைச் செந்தியிடை வதக்கிக்
கொறிக்கின்றனர் சிலதேவரைக் கொலைசெய்திங் கொடியோர். (எசு)

நாற்றிக்கிணு மெறிகின்றனர் சிலர்தங்களை நல்லுன்
சேற்றுத்தலைப புதைக்கின்றனர் சிலர்தங்களைச் செந்நீ
ராறறுக்கிடை விடுக்கின்றனர் சிலர்தங்களை யண்டப்
பாறறுக்கரை யிடுகின்றனர் சிலர்தங்களைப் பலரும். (எஎ)

இடைந்தாரையும் விழுந்தாரையு மெழுந்தாரையு மெதிரே
நடந்தாரையு மிரிந்தாரையு நவையுற்றிட விற்றதே
கிடந்தாரையு மிருந்தாரையுங் கிளாந்தாரையும் விண்மேற்
படாந்தாரையு மவாகுகேற்றதொர பலதண்டமும் புரிந்தார். (எஅ)

உலக்குறறிடு மகங்கண்டழு துளநொந்தனர் தளரா
மலக்குற்றிடு மணங்கோதமை வலிதேபிடித் தீர்த்துத்
தலக்கப்படு மலர்ப்பொய்கையைத் தனிமாலகரி முனிவாற்
கலக்கிற்பெனப் புணாகின்றனர் கணநாதரிற் சிலரே. (எசு)

குட்டென்பதும் பிளவென்பதுங் கொல்லென்பதுங் கடிதே
வெட்டென்பதுங் குததென்பது முரியென்பதும் விரைவிற்
கட்டென்பது மடியென்பது முதையென்பதுங் களத்தே
யெட்டென்பதோர் திசையெங்கணு மெவரும்புகல் வனவே. (அ0)

கையற்றனர் செவியற்றனர் காலற்றனர் காமர்
மெய்யற்றனர் நாவற்றனர் விழியற்றனர் மிகவு
மையுற்றிடு களமற்றன ரல்லான்மல ரயன்சேய்
செய்யுற்றிடு மகத்தோர்களிற் கிதைவற்றவ ரிலையே (அக)

வேறு.

இததிறம் யாவையு மேந்த னானையும்
பததிரை சேனையும் பரவித் தண்டியா
மெத்துறு மனோகெழு வேலை யிறபல
மத்துறு கின்றென மகத்தை வீட்டவே (அஉ)

செழுந்திரு வுரத்திடை தெருமற் துற்றிடத்
தொழுந்திறம் பரிசனத் தொலை மாயவ
ளமுந்திடு கவலொடு மயர்ஷி யித்தவ
செழுந்தனன் மகம்படு மிறப்பு நோக்கினான். (அக)

திருத்தகும வேள்வியைச் சிதைவின் ருகயா
 னருத்தியிற் காதத்து மழகி தாலெனக்
 கருத்திடை யுன்னினன் கண்ணன் வெள்கியே
 யுருத்தனன் மானகின் றுளத்தை யீரவே.

(அச)

பரமனை யிகழ்ந்திடு பான்மை யோர்க்கிது
 வருவது முறையென மனத்துட் கொண்டிலன்
 மெருமரு முணர்வின் நிறல்கொள் வீரனமேற்
 பொருவது கருதினன் பொருவி லாழியான்.

(அரு)

உன்னின் கருடனை யுடைந்த தாதலுந்
 தன்னுறு சீறமமார் தழலை யாங்கொரு
 பொன்னிருஞ் சிறையபுள் ளரச னாககலு
 மனைது வணங்கியே யரிமு னினமதே.

(அசு)

நிற்றலு மதன்கையி னீல மேனியான்
 பொறதடர் தாள்வையாப பொருக்கென் தேறியே
 பறறின னைமபெரும் படையும னோவியுன்
 முறறுறு சூதாமேன் முனிவுற தேகினான்.

(அள)

எமித்தனன் சங்களை யிலங்கு செந்துவ
 ரடுத்திடு பவளவா யாரச சோத்தியே
 படுத்தனன் பேரொலி பாவைத் தெண்டிரைத்
 தடக்கட லுடைந்திடு தன்மை போலவே.

(அய)

மீச்செலு மமராகன் புரிந்த வேள்வியந்
 தீச்சிகை யுதவிய சிலையை வாங்கியே
 தாச்செலும் வசிகெழு சரங்க ளெண்ணில
 வோச்சினன் வீரன் தூவுத் தானேமேல.

(அசு)

காளிக டொகைகளுந் கழுதி னீட்டமுங்
 கூலிக டொகைகளுந் குழுமி யேற்றெழீஇ
 லாளிக டொகைசொரீஇ மாயற குழுவூ
 நீளிகல் புரிந்தனா ளிகரில் வன்மையார்.

(சு0)

தன்டுள வலங்கலந் தடம்பொற றோளுடை
 யண்டலுந் தன்படை யனைத்து நோகொடு
 மண்டமா புரிதலை மறற வெல்லையிற
 கண்டன னகைத்தனை கடவுள் யீரனே.

(சுக)

வெருவரும் பெருந்திறல் வீரன் நண்டுழா
 யரியொடு போசெய வாதி நாயகன்
 றிரைகட லுலகமுஞ் சிறிது தானென
 வொருபெருந் தேரினை யுய்த்துட் டானரோ.

(சுஉ)

பாயிரந் தானெனப் பகரும் வேதமா
 மாயிரம் புரவிக ளளபயில் கேதனம்
 காயிரும் படைகண்ணிக் கலந்த தாகிய
 மாயிருந் தேரவண் வல்லை வந்ததே.

(சுஉ)

தேரவண் வருதலுந் திறல்கொள் வீரனாற்
பாரிடை வீழ்ந்தயர் பங்க யாசன
னருயிர பெற்றென வறிவு பெற்றெழீஇ
நேரறு மகம்படு நிகழ்ச்சி நோக்கினன்.

(௯௪)

அரிபொரு நிலைமையு மாடல் வீரன
தருகெழு செற்றமு மும்பர் தன்னிடை
யிரதமவர் திட்டதடி யாவு நோக்கியே
கருதினன் யானுயுங் கால மீதென.

(௯௫)

விண்ணிழி தேரிடை விரைவி னுன்முக
னண்ணினன் வலவனி நகைமுட் கோல்கொடு
துண்ணென நடத்தியே தொழுது வீரனும்
புண்ணியன் மனக்கிது புகமன் மேயினான்.

(௯௬)

நீறணி பவளமெய் நிமல நிறகிதோர்
வீறணி தேர்தனை விரைவி லுய்த்தனன்
தேறலர் தமையெந் திறல்கொள் வீரநீ
யெறுதி றுணைவியோ டென்று போற்றினான்.

(௯௭)

போற்றின நிரத்தலும் பொருவில் வேதன்மேற்
சீறறமுள் ளதிலொரு சிறிது நீங்கியே
யாற்றல்கொள் வீரனெம் மண்ணை தன்னுட
னேற்றமொ டதன்மிசை யிமைப்பின் மேவினான்.

(௯௮)

மேவிய காலையில் வெலற்க ருந்திறற்
சேவக வடியனென் றிறததைக் காண்கெனத்
தாவக தேரினைத் தண்டு மூய்முடிக்
காவலன் முன்னுறக் கடாவி யுப்பபவே.

(௯௯)

வரனுறு நான்முக வலவ னுய்த்திடு
திருமணித தோமிசைத் திகழ்ந்த வீரன்முன்
னெருதனி வையமே லும்பர்க் காகவே
புரமட வருவதோர் புராரி போன்றனன்.

(௧௦௦)

எல்லையில் பெருந்திற லிறைவ னேறுதே
ரல்லியங் கமலமே லண்ண லுய்த்திட
சொல்லருந் தானையின் றெகையை நீக்கியே
வல்லைசென் றிறுத்ததம் மாயன் முன்னரே.

(௧௦௧)

பாருல களவினும் பரந்த பைம்பொன்னற்
தேரவ னெதிர்தலுந் திருவு லாவிய
காருறழ் மேனியங் கண்ணன் கண்ணுதல்
வீரனை நோக்கியோர் மொழிவி ளம்பினான்.

(௧௦௨)

வேறு.

தெழித்த வார்புனற் கங்கையஞ் சடைமுடிச் சிவனைப்
பழித்த தக்கனை யடுவதல் லாலவன் பாவி
லிழுக்கி தேவரை யடுவதென்று லேன்வியை யெல்லா
மழித்த தென்னீர் புகலுதி யாலென் வறைந்தான்.

(௧௦௩)

பாடல் சான்றிடு மாலிது புகறலும் பலரு
நாடு தொல்புகழ் வீரனன் நிதுவென நகையா
வீடு சேரிமி லேறுடன் வயப்புகி யேறென்
றுடல் செய்தல்போ லொருமொழி யுரைத்தன னன்றே. (க௦௪)

எல்லை யில்லதோர் பரமனை யிகழ்ந்தவ னியற்று
மல்லல் வேள்வியி லவிதுகர்ந் தோர்க்கெனா மறைமுன்
சொல்லு தண்டமே புரிந்தன நின்னையுந் தொலைப்பாம்
வல்லை யேலது காத்தியென் மன்னுமை மைந்தன். (க௦௫)

வீர னிங்கிது புகறலுஞ் செங்கண்மால் வெகுண்டு
பார வெஞ்சிலை குனித்தன னொறெலி பமித்தி
யாரும் விண்முகி லொன்றுதன் வில்லொடு மப்பு
மாரி பெய்தெனப் பகழியாற் பூதரை மறைத்தான். (க௦௬)

கணங்க டம்மிசை மால்சரம் பொழிதலுங் காணாஉ
வணங்கு தன்னொடு நகைசெய்து வீரனா மமலன்
பணங்கொள் பண்டலைப் பன்னகக் கிறைவனும் படைத்த
குணங்கொண் மேருவே யன்னதோர் பெருஞ்சிலை குனித்தான். ()

செற்ற மீக்கொள வையன்வில் வாங்கினன் சிற்றே
பற்றி நானொலி யெடுத்தலு மொடுங்கின பரவை
பொற்றை யாவையுங் கீண்டன துளங்கின புவன
மிறறை வைதலோ விறுதியென் றயார்தன ரெவரும். (க௦௭)

கோளி லாகிய புற்றிடை யோரராக் குறுகி
மீளில வெஞ்சினக குழங்கொண் டேகலின் வீரன்
றோளில் வாங்கிய சிலையினிற் தூணியிற் றுதைந்த
வாளி வாங்கியுய்த தொருதனி மாயனை மறைத்தான். (க௦௯)

செங்க னுன்றனை மறைத்தபின் மற்றவன் செலுத்துந்
துங்க வெங்களை யாவையும் பொடிபடத தொலைபப
வங்கொ ராயிரம் பகழியை யைதெனப் பூட்டி
யெங்க னாயகன் றிருமணிப் புயத்தினே ரெய்தான். (க௧௦)

எய்யும் வெங்களை யாவையும் வீரரு ளிறையா
மைய னாக மாயிர மோச்சின னகற்றி
யொய்யெ னக்கரி யோனுதன் மீமிசை யொருகன்
வெய்ய பொத்திர மேவின னவனுளம் வெருவ. (க௧௧)

ஏவு தொல்தனை மாயவ னுதலிடை யிமைப்பின்
மேவு கின்றுழி யணையவன் றளர்தலும் வீரன்
வாவு தேர்மிசை பூன்றினன் சிலையைவார் கணையுந்
துவு கின்றிலன் மாவிடர் நீக்குறுந் துணையும். (க௧௨)

இன்ன லத்துனை யகன்றுமா லெதிர்தலு மெமது
மன்னு நேர்த்தன னிருவரும் வரிசிலை வளையப்
பொன்னின் வானிகள் பெய்திந்தனர் முறைமுறை பொருதா
ரன்ன பாண்மையர் செய்தபோரா யாவரே யறைவார். (க௧௩)

மாறு கொண்டபோ ரிவ்வகை புரிதலும் வயத்தால்
வீறு கொண்டியர் முக்கணுன் வெய்யதீ வடவைக்
கூறு கொண்டதோர் படைபினை யோச்சலுங் குவட்டி
லேறு கொண்டலை யனையவ னுரத்திலெய் தியதே. (ககச)

எப்து காலையி னுளம்பதை பதைத்திட வீரங்கி
வெய்த யிரப்புட னுணர்வொரீது யுளநனி மெலிந்து
நெய்தின் மையலை நீங்கலு முகுந்தனை நோக்கிச்
செய்தி போரென வுரைத்தனன் சரபமார் திறலோன். (ககடு)

மெய்வ தத்தினை யாவார்க்கும் விரைவினீ லிழைக்குந்
தெய்வ தப்படை முழுவதுஞ் செங்கண்மால் செலுத்த
வவ்வ னைதனையு மனையவப படைகளா லகற்றிக்
கவ்வை முற்றிவ னுதலவிழி யளித்தடுங் கடவுள். (ககசு)

வேறு.

தென்றிகழ் பங்கயத் திருவி னாயகத்
தோன்றறன் படைக்கலந் தூண்ட வெங்கணுஞ்
சான்றென ின்றவன் றனயன் வீரமாம்
வான்றிகழ் படைதொடா வல்லை மாறதவே. (கக௭)

அரியதன் பின்னுற வாகி வீரன்மேற்
பொருகனை யளப்பில பொழிய மாறறியோர்
சரமது செலுத்திமால் சராங்க மொன்றையு
மிருதுணி படுத்தின னிறைவன் மைந்தனே. (ககஅ)

பின்னுமத் துணைதனிற் பெருந்தி றற்பெயர்
முன்னவ னிருகனை முறையி னோச்சியே
பன்னக மிசைத்துயில் பகவ னுராதிகள்
பொன்னிருஞ் சிறையினைப் புலியில் வீட்டினுன். (ககக)

ஆயதோ ரமைதியி லாழி யங்கையான்
மாயவ னாதலின் வரமடில் கண்ணரை
மேயின் காதலின் விதிபப வீரன் முன்
பாயிருண் முகிலெவப் பரம்பி னாரேரோ. (க௨௦)

அங்கவர் யாரையு மமலன் வெய்யகட்
பொங்கழல் கொளுவிதுண் பொடிய தாக்கலூர்
பங்கய விழியினுன் பரம னன்றருள்
செங்கையி லாழியைச் செல்கென் றேவினான். (க௨௧)

விடுத்ததோர் திகிரியை வீர னங்கையாற
பிடித்தவண் விழுங்கின் பெயர்த்து மாயவ
னெடுத்திடு கதையினை யெறிய வன்னது
தடுத்தன றனதுகைத் தடம்பொற் றண்டினால். (க௨௨)

வேறு.

சங்கார் செங்கைப் புங்கவ னேவுந் தண்டம்போய்
மங்கா வங்கண் வீழ்வது காணு வாள்வாங்கிப்
பொங்கா ின்றே யுய்த்திட வெய்தும் பொழுதின்க
ணங்கா ரஞ்செய் திட்டன னம்மா லுமைமைந்தன். (க௨௩)

ஒய்யென் றையன் சீற்றமொடங்க ணுங்காரஞ்
செய்யுங் காலத தோவிய மென்னச் செயனீங்கி
கையும் வாளு மாயவ ணின்றான் கடலூடே
வையம் முண்டு கண்டியில் கின்ற மாமாயன்.

(கஉச)

சான்றகன் மாயனச்சுற வெய்தித் தளர்காலை
முன்றுகண் விரன் யாது நினைந்தோ முனிவெய்த
வான்றதொர் செற்ற நீங்குதி யென்ன வண்டதே
தோன்றிய தம்மா கண்ணுத லீசன் சொல்லொன்றே.

(கஉ௫)

அந்தர மீதே வந்திடு சொல்லக் கதுகேளா
வெந்தை மனங்கொள் வெஞ்சின நீங்கி யிடுபோழ்தி
லந்தின் மணித்தே ருய்த்திடு பாக னதுநோக்கி
வந்தனை செய்தே போற்றியொர் மாற்றம் வகுப்பானால்.

(கஉ௬)

வேறு.

அறத்தினை யொருவிச் செல்லு மழிதக னுலக மெல்லா
மிறத்தலை யெய்த விங்க னியற்றிய மகத்தின் மேவிப்
பெறத்தகு மவியை துங்கும் பேதையேன் பிழையை யெல்லாம்
பொறுத்தனை கொண்மோ வென்னப் பொன்னடிக் கமலம் பூண்டான். (1)

பூண்டிடு முலகந் தந்த புங்கவன் றன்னை நோக்கி
யுண்டகை விரன் தே யாகவென் றருள லோடு
நீண்டதோர் மாய னன்னு னீட்டு ணிலைமை காணா
விண்டிது கால மென்ன வேத்தின் னியம்ப லுற்றான்.

(கஉ௭)

பாரவெஞ் சிலையும் வீட்டிப் பல்படைக் கலமுஞ் சிந்திச்
சேரல ருயிர்க ளுண்ட திகிரியுஞ் செல்ல துங்கிப்
போரீடை யெனையும் வென்று புகழ்புனைந் திடுதி யென்றால்
வீரகின் றகைமை யாரே முடிவுற விளம்ப வல்லா.

(கஉ௮)

ஆசறு நெறியி னீங்கு மயன்மக னியற்று கின்ற
பூசனை விரும்பி வேள்வி புகுந்தனன் புந்தி யிலலேன்
மாசறு புகழாய் கின்னன் மற்றிது பெற்றே னந்தோ
வீசனை யிகழ்ந்தோர தம்பா லிருப்பரோ வெண்ண மிக்கோ.

(கஉ௯)

ஆதிநா யகனை யொல்லா ரணையவர்ச் சேரந்தார்க் கெல்லாம்
வேதமே யிசையா நிற்கும் வியன்பெருந் தண்ட மன்றோ
வீதெலா மெம்ம னோர்பா வியற்றிய வினைய தன்மை
நீதியா லெம்பா லன்றி கின்கனோர் குறையு முண்டோ.

(கஉ௧)

விழிதனின் முறுவ் றன்னின் வெய்துயிர்ப் பதனி லார்ப்பின்
மொழிதனிற் புவன மெல்லா முதலொடு முடிக்க வல்லோய்
பழியடு வேள்வி தன்னிற் பலரையும் படையி னோடு
மழிவுசெய் திட்ட தம்மா வடிகளுக் காட லன்றோ.

(கஉ௨)

உறுநர்தந் தொகைக்கு வேண்டிற் றுதவிய முதல்வ னேவு
முறையதை யுன்னி வேள்வி முடிப்பதோ ராட லாகச்
சிறிதெனு மளவு தன்னிற் சிதைத்தனை யன்றி யெந்தா
யிறுதிசெய் திடநீ யுன்னின் யார்கொகோ வெதிர்க்கு நீராற்.

(கஉ௩)

ஐறுதிசெய் திடலே சிற்ற மின்பமே யாண்மை யென்ன
வலுதரு சத்தி நான்கா மரன்றனக் கையை காளி
மூதைரு கவுரி யின்னோர் மூமமையும் பெற்றோ ரேனைப்
பெறலருஞ் சத்தி யானிப் பெற்றியு மறைகள் பேசும். (ககசு)

அன்னதோர் பரிசா லீச னரும்பெருஞ் சத்தி யென்னிற்
பின்னமன் றவற்கி யானும் பெரிதுமன் புடையேன் முக்கண்
மூன்னவன் றன்பா லீண்டென் மொய்ப்புட னிழந்த நேமி
யின்னுமங் கவன்றா ளர்ச்சித் திமைப்பினி லெய்து கின்றேன். (ககரு)

முனிவுட னடிக ளீண்டு முறைபுரிந் ததனுக் கின்னன்
மன்னிடை கொள்ளே னின்னான் மற்றிது பெறுத லாலே
புனிதமாக் கொள்வன் றண்டம் புரிந்தனை பொறுத்தி குற்ற
யினியருள் புரிதி யென்ன வினையடி யிறைஞ்ச லோடும். (கககூ)

வீரருள் வீரன் மாலோன் விளம்பிய மாற்றங் கேளா
நாரணற் கன்பு செய்து நணியதோர் காலே தன்னிற்
பாரிடஞ் சூழ நந்தி பரவிட வுமையா ளோடு
மூரிமால் விடைமேல் கொண்டு தோன்றினன் முடிவி லாதான். (ககௌ)

தேங்கிய கங்கை சூடுஞ் செஞ்சடைக் கடவு டோன்ற
வாங்கது தெரிந்த வீர னச்சமோ டங்கை கூப்பிடு
பாங்குற நிற்ப மாலும் பங்கயத் தயனுந் தாழா
நீங்கிய தாயை நேருங் சூழவியி னிலைய ரானார். (ககஐ)

கண்டனள் கவுரி வேள்விக் களத்திடைக் கழலுங் கையுந்
துண்டமுந் தலையு மார்புந் தோள்களுந் துணிந்து வீழ
வண்டருந் தக்கன் றானு மாவிபோய்க் கிடந்த தன்மை
கொண்டதோர் சிற்ற நீங்கியருள்வரக் கூறு கின்றான். (ககீசு)

வேறு.

பொன்னார் சடையெம் புனிதன் றனைநோக்கி
முன்னு கியபொருட்கு முன்னோனே வேள விக்கு
மன்னுன் வறகு மிமையோர்க்கு மறமெவாக்கு
மென்னுன் முடிவெய்திற் மென்றுரைக்கு மிவவுலகே. (ககௌ)

மற்றவர்கள் புந்தி மயக்குற் றுனது தொல்சீர்
சற்றுமுண ராது தவறுசெய்த தன்மையிறை
செற்றமிகு வீரத திருமகனு விஞ்ஞான்று
பெற்றனரே யன்றோ பெறத்தக்க தோர்பரிசே. (ககசு)

முந்து மிவரை முடித்தியென வெஃகியதுந்
ஊந்து முடித்தாய் தனிவீர னுள்ளைய
ருய்ந்து குறைபோ யுயிர்பெற பெழும் வண்ண
மிந்த வரமு மெனக்கருளா யெங்கோலே. (ககஉ)

என்று தொழுதாங் கெமையுடையாள் கூறுதது
நன்றுன் னருளென்று நகைசெய்து தன்பாங்கா
நின்ற திறலோனை நோநோக்கி யிம்மாற்ற
மொன்று பகர்ந்தா னுயிரக்குயிரா யுற்றபிரான். (கககூ)

சுண்டை மகத்தி லெமையிகழ்ந்து சின்சினத்தான்
மாண்டு சிதைவுற்ற வலியிலோர் தம்முயிரை
மீண்டு மளித்தருவு மேனா னெனப்புரிதி
யாண்டகைநீ யென்றே யுரனருளிச் செய்தலுமே.

(கசச)

ஃர னதற்கிசைந்து மேனா னென ஹந்தீர்
யாரு மெழுதி ரெனவுரைப்ப வானவர்கள்
சோரு முனிவர் மறையோர் துயிலுணர்ந்த
நீர றெனவுயிராவர் தெப்த நிலத்தெழுந்தார்.

(கசடு)

தண்ட மியற்றுந் தனிஃர னாற்சிதைந்த
பிண்ட முழுதுருவும் பெற்றார் மகம்புக்கு
விண்ட செயலுமுயிர் மீண்டதுவுங் கஞ்ஞடைக்
கண்ட புதிய கனவுகிலை போலுணர்ந்தார்.

(கசசு)

அந்தண் முனிவோ ரனைவோரும் வானவரு
மிந்திரனே யாதி யிமையோர் களும்வெருவிச
சிந்தை மருண்டு சிவனை யிகழ்த்துதனால்
வந்த பழியுன்னி வருந்திமிக வெளகினரால்.

(கசஎ)

பாணா ரளிமுரலும் பைந்தார் புனைஃரன்
மாணாகத தன்னோர் மருங்காகத தேவியுடன்
பூணா ரரவப் புரிசடையெம் புண்ணியனைச்
சேணார் ககனர் திகழுளு செயல்கண்டார்.

(கசஅ)

துஞ்ச லகன்ற சுரரு முனிவரரு
நஞ்ச மணிமிடற்று நாயகனைக் கண்ணுறே
யஞ்சி நடுங்க வதுகண் டெவரிவர்க்குத்
தஞ்ச மெமையல்லா லென்றுதள ரேலென்றான்.

(கசஈ)

என்றாங் கிசைத்த விறைவ னருணாடி
நன்றா விதென்று நனிமகிழ்ந்து முன்னணித்தாச்
சென்றார் தொழுதார திசைமுகன்மா லாதியராய்
நின்றா ரெவரு நெறியா லிவையுரைப்பார்.

(கடு0)

சிந்தை யயர்வுற்றுச் சிறுவிதிதன் வேள்விதனி
லெந்தை கிளையன்றி யிருந்தேங்கள் கண்முன்னும்
வந்து கருணை புரிந்தனையான் னைந்தருக்குத்
தந்தை யலது பிறிதொருவர் சாராபுண்டோ.

(கடுக)

அற்றமி லன்பில்லா வடியேங்கள் பாலடிகள்
செற்ற மதுபுரியிற் செய்கைமுத லானசெயல்
பற்றி முறைசெய் பதமுளதோ வஞ்சலென
மற்றொரு புகலுளதோ மன்னுயிருந் தானுளதோ.

(கடுஉ)

வேதக் திறங்கடந்த வேள்விப் பவியருந்தும்
பேனதச் சிறியெழ் பெரும்பகலுந் தீவினையி
லேதப்படாமே மீமைபரி லததொலைத்த
வாதித் கெவன்கொ லனிக்கின்ற ளகம்மாமே.

(கடுஊ)

இங்குன் னடிபிழைத்தோ மெல்லோமும் வீரனெனுஞ்
சிற்கந்தன் கையாற் சிதைபட்ட வாறெல்லாம்
பங்கங்க ளன்றே பவித்திரமாய் மற்றெங்க
ளங்கங்கட் கெல்லா மணிந்த வணியன்றோ. (க௫௪)

கங்கை முடித்ததுவுங் காய்கனலை யேந்தியதும்
வெங்கண் மிகுவிடத்தை மேனா ளருந்தியது
நங்கை யுமைகாண நடித்ததுவு முற்பகலு
மெங்கண் மிசைவைத்த வருளன்றோ வெம்பெருமான். * (க௫௫)

ஐய பலவுண் டறிவீலே நின்றனக்குசு
செய்ய வருபிழைகள் சிந்தையிசைக் கொள்ளாம
லுய்யும் வகைபொறுத்தி யுன்னடியே மென்றலுமே
வையலொரு பங்கன் மணிந்தனமா லித்தென்றான். (க௫௬)

ஏற்றுத் தலைவ னியம்புந் திருவருளேப்
போற்றித் தொழுதுதம புந்தி தளிர்ப்பெய்திக்
கூற்றைத் தடிந்த குரைகழறாண் முன்னிறைஞ்சித்
தேற்றத் துடனபாடி யாடிச் சிறந்தனரே. (க௫௭)

ஆன்ன பொழுதத் தயன்முதலார் தேவர்கண்மே
லுன்ன வரிய வொருவனருட் கண்வைத்து
தூற்றும் மரசு நுமக்கே யளித்தனமான்
முன்ன ரெனவே முறைபுரிதி ரென்றுரைத்தான். (க௫௮)

மாலயனே யாதிபராம் வானவர்க ளெல்லோரு
மாலமிடற் றண்ண லருளின் றிறம்போற்றி
யேல மகிழ்வெய்த விறந்தெழுந்தோ தங்குழுவிற்
சீலமில்லாத் துனமகனைக் காணன் மிசைமுகனே. (க௫௯)

மாண்டதொரு தககன வயவீரன் றன்னருளா
வீண்டினன் தன்னோ டெழாவச் செயலோக்கிக்
காண்டகைய நாதன் கழலினைமுன் வீழ்ந்திறைஞ்சி
யாண்டு கமலத் தயனின் றுரைக்கின்றான். (க௬௦)

வேறு.

ஐயகின் வாய்மை யெள்ளி யழல்கெழு மகத்தை யாற்றுங்
கையன தகந்தை நீங்கக் கடிதினிற மண்டஞ் செய்து
வையுறு திரயப் பேறு மாற்றினே யவனு மெம்போ
லுய்யவே யருளு கென்ன வுமாபதி கருணை செய்தான். (க௬௧)

இறையருள் கண்டுவீர னெல்லையங் கதனி லெந்தை
யறைகழல் கண்டு போற்றி யவற்றியல் வினவித் தாழாப்
பொறியுள தென்று தக்கன் புன்றலை புகுத்த வுன்னுக்
குறையுட லதனைப் பாலு கம்பனைக் கொணர்ந்தி யென்றான். (க௬௨)

வித்தக வலிகொள் பூதன் வீரபத் திரன்றன் முன்ன
ருய்த்தலு மதன்மேல வேள்விக் குண்டியாம் பசவுள் வீந்த
மைத்தலை கண்டு சேர்த்தி யெழுநென்றான் மறைகள் போற்று
மத்தனை விகழு நீர ராவரிப் பரிசே யென்னு. (க௬௩)

என்றது முயிர்பெற் றங்க னெழுந்தவத தக்கன் முன்ன
கின்றதோர் வீரற் கண்டு நெஞ்சுதுண் ணென்ன வஞ்சித்
தன்மக விழந்து பெற்ற தலைகொடு வணங்கி நானி
யன்றுசெய் கிலைமை நாடி யரந்தையங் கடலுட் பட்டான்.

(க௯௪)

அல்லல்கூர்ந் திரங்கு கின்ற வசமுக னடல்வெள் ளேற்றின்
வெல்லிய லோடு முற்ற விமலன் தருவங் காணூஉ
வொல்லென வெருக்கொண் டாற்ற வுற்றன னச்ச மற்றவ்
வெல்லையி லிறைவன் மக்க வஞ்சல யினிநீ யென்றான்.

(க௯௫)

அஞ்சலென் றருள லோடு மசமுகத் தக்க னெங்கோன்
செஞ்சரண் முன்னர்த் தாழ்ந்த தியனேன் புரிந்த திமை
நெஞ்சினு மளக்கொ ணாதா னினைதொறுஞ் சடுவ தையா
வுஞ்சன னவற்றை நீக்கி யுனதருள் புரிந்த பண்பால.

(க௯௬)

அடியனேன் பிழைத்த தேபோ லார்செய்தா ரெனினு மென்போற்
படுவதே சரத மனறோ பங்கயத் தயனை நல்கு
நெடியவன் றுணைபென் றுன்னி கின்பெரு மாயை யாலே
யடிகளை யிகழ்ந்தேன் யாது மறிக்கேன் சிறியே னென்றான்.

(க௯௭)

காலையங் கதனி லமைமை காளிதன் னோடு போற்றிப்
பாலுற கின்ற வீர பததிரன் றனைவம மென்றே
வேலவன் றேவி யெனன வெரிப்புற நீவி யன்றாக்
கேலநல் வரங்க ளீந்தா ளீசனுக் கன்பு மிக்காள.

(க௯௮)

மீத்தரு விண்ணு ளோரும் வேள்வியந் தேவு மாலும
பூததிகழ் கமலத் தோனும் புதல்வனு முனிவர் தாமு
மேத்தினர் வணங்கி கிற்ப வெம்மையா ளுடைய முக்க
ணத்தனங் கவரை நோக்கி யிவைசில வருளிச் செய்வான்.

(க௯௯)

வம்மினோ பிரம னாதி வானவர் மகளுசெய் போழ்தி
னம்மைநீ ரிகழ்ந்தி யாரு நவைபெறக் கிடந்த தெல்லா
மும்மையில் கீதியார் தண்ட முமக்கிது புரிந்த வாறு
மிம்மையின் முறையே நானுற றிரங்கலீ ரிதனுக் கென்றான்.

(க௯௦)

வேறு.

இனைத்தருள் புரிதலு முண்ண லாரையு
நினைத்தருள் புரிதரு கிமலன் றுடொழாச்
சினதொடு மகததைமுன் சிதைத்த ளோனையு
மனததரு மன்பினால் வணங்கிப் போற்றவே.

(க௯௧)

வீரரில் வீரனும் விசய்மேதரு
நாரியு மயல்வர நந்தி முன்செலப்
பாரிட மெங்கனும் பரவ மாதொடே
போரடல் விடையினுன் பொருக்கென் மேகினுன்.

(க௯௨)

கயிலையி லேகியே கவுரி யோடரன்
வியனகர் மன்றிடை வீற்றி ருந்துழி
வயமிரு வீரற்கு வான மேக்குற
வியலுமோர் பதமளித் திருத்தி பாங்கென.

(க௯௩)

இருவர்தந் தானாயு மிறைஞ்சி யன்னவர்
தருவிடை பெற்றன னாகித் தக்கன
துரியதோர் மகமடு முலப்பில் பூதர்க
டிரைகட லாமெனத் திசைதொ றீண்டவே. (௧௭௪)

தந்தைமுன் விடுத்ததோர் தடம்பொற் றேரயல்
வந்ததங் கதன்மிசை வயங்கொ ளாடலான்
பைந்தொடி யொடம்புகாப் பாணு கம்பன
தூத்திட வரனரு னுலகிற் போயினான். (௧௭௫)

போயின னதனிடைப் பொருவி றொல்பெருங்
கோயிலி னெய்தியே குழுக்கொள் சாரதர்
மோயினர் சூழ்கா வீர பத்திர
னையதோர் துணைவியோ டுனிது மேவினான். (௧௭௬)

ஆ திருவிருத்தம் ௧௭௬௨.

வசனம்.

இப்படி காவற்படுத்தின பிறகு, வீரபத்திரர், யாகசாலையில் ஓமருண்டத்
துக்கருகே வருவதைக்கண்ட திருமால் முதலியோர் திடுக்கிட்டு நடுங்கினார்கள்.
தக்கன் கண்டு, மனங்கலங்கிச் சற்றுத்தெளிந்து நீயார்? நீ யிங்கு வந்ததற்குக்கார
ணம் யாது? என்று வினவ, வீரபத்திரர் நகைத்து, நான் பரமசிவன் புதல்வன்,
நீ செய்யும் யாகத்தில் அவர்க்குரிய அவிர்ப்படித்தை வாங்கிப்போக வந்தேன்
என்றார். அதற்குத் தக்கன் ஒருபோதும் அந்தச் சுடலையாடிக்கு அவிர்ப்
பாகம் தரமாட்டேனென்று சொன்னான். அதுகேட்ட வேதங்களும் குடிலையும்
தோன்றி, எங்களுக்கும் ஏனைய வுயிர்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற பரமசிவனன்றி
இத்தயாகத்தகருக் கர்த்தாவார் யாவா? அவர்க்கு முதல் அவிர்ப்பாகம் கொடுத்
தலே தகுதி, அல்லாவிடின், உன்யாகம் நிறைவேறாது, நீயும் அழிந்துபோவா
யென்று சொல்லியும் அவன் கேளாமையால், உன்விதிப்படி அறுபவிக்கக்கடவை
யென்று சொல்லிவிட்டுத் தமது கிலைகனையடைந்தன.

அப்போது வீரபத்திரர், அருகிலிருந்த பிரம விஷ்ணுக்களேநோக்கி, இவன்
சிவபெருமானுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடாமல் மறுத்துப்பேசுவது தகுதியோ, உங்க
ளுக்கும் சம்மதமோவென்றுகேட்ட, அவர்கள் விடைசொல்லமாட்டாமல் ஊமை
கள்போல நின்றார்கள். அதைக்கண்ட வீரபத்திரர் வெருண்டு, தமதுகையிலிருந்த
கதாயுத்தால் கேசவனைமோதி மூர்ச்சையடைவித்தும், பிரமனைச் சிரத்திற்குட்
டிக் குப்புறவிழுத்தியும், சந்திரனைக் காலால்தேய்த்தும், சூரியனைப் பல்லுதிர்த்தும்,
சனியைக் கண்பறித்தும், யமனைச் சிரமறுத்தும், சூலலாகிப்பறந்த இந்திரனைத்
தண்டித்தும் இவ்வாறே மற்றையரையும் கடுத்தண்டம்புரித்துவருவதைக்கண்ட
தக்கன், மனம்வருத்தி இப்படி விளையுமென்றறியாமல் வீணை செருக்கி எனக்கு
நானே கெடுதிவிளைத்துக்கொண்டேனே, இனி யெவ்விதத்திலும் பிழைக்கும்
வழியில்லை. ஆயினும் தைரியம் விடலாகாதென்று கேடயத்தையும் வானையும்
கையிற் பற்றிக் கொக்கரித்து எதிரே வரக்கண்டவீரபத்திரர், வடவைததிப்
போற் கொதித்து, தமது வாளாயுகத்தால் அவன் சிரத்தைச் சேதித்துத் தன்

னதலும், அதனை யாகாக்கினி விழுங்கிவிட்டது. இதை அவன் மலைவியாகிய வேதவல்லி கண்டு மார்பிலறைந்துகொண்டு பிரலாபிக்கக் கண்ட பத்திரகாளியா னவள் அவனைச் சிகையறுத்தும் மற்றவரைப் பலவகையாய்த் தண்டித்தும் வீரபத் திரரோடு கலந்துகொண்டு தேவர் முனிவர் முதலானவர்களைச் சின்னபின்னப்படு ததி யுலாவிக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது பூதப்படைகள் மதிலையுழித்து உள்ளே நுழைந்து, பயந்தாழ் கிற பிரமணர் முதலானோரைப் பற்றிப் பலவகையாய்ச் சித்திரவதைசெய்தன. இதைக்கண்ட திருமாலானவர் தமது சாரங்கத்தை வளைத்து அநேக பாணங்களை யேவினார். அப்பொழுது பிரமன் கொண்டுவந்த தேர்மீது வீரபத்திரர் ஆரோக ணித்து எதிரே வரக்கண்ட திருமால் வீரபத்திரரை நோக்கி, சிவனை யிகழ்ந்த தக் களைத் தண்டித்தல் தருதியென்றி யாகத்துக்கு வந்த தேவர் முதலியோரைத் தண்டிப்பது தருதியோவென்று வினாவ, வீரபத்திரர் ஒரு துராத்தமா குற்றஞ்செய்தால் அதைக்கண்டித்து அவனுக்கு நற்புத்தி வருவியாமல் அவனுக்குதவி செய்வது விவேகிகள் செய்கையோ, நீங்களும் அவனுக் கிணக்கமா யிருந்ததனால் உங்களுக் கும் சிணக்க நேரிட்டதென்றார். அதற்கு விஷ்ணுவானவா கோபித்து வீரபத்திர ரோடெதிர்த்துப் பலவகையாயுதங்களைப்பிரயோகிக்க, வீரபத்திரரும் அநேகவகை யாயிப் படைகளை யேவ, இப்படி நெடுநேரம் இருவரும் கைகலந்து போரிட்டு, முடிவில் விஷ்ணு தோலவியடைந்து வீரபத்திரரது ஆற்றலைப்புகழ், அவரும் மகிழ்ந் திருந்தார்.

பிறகு சிவபெருமான் பராசத்தியோடு இடபவாகனத்திலேறி யாகசாலைக்கெ ழுந்தருளக்கண்ட வீரபத்திரர் வணங்கினின்றார். அப்பொழுது அருட்கடலாகிய பராசத்தியானவள் யாகசாலையில் மடிந்தகிடக்கிற தககன் முதலியவர்களையும் யாகத்தின் அலங்கோலத்தையுங்கண்டு இரக்கமுற்று, சுவாமி! இவ்வளவு அகர்த் தககளும் என்னாணுண்டாயினவென்று உலகம் நிந்திக்குமாதலால், இவர்களையெல் லாம் உயிர்தலெதழுமபடி திருவுளங்கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதனேட்ட பரமன் வீரபத்திரரைநோக்கி, உன்றாற் கொல்லப்பட்டவரையெல் லாம் பிழைப்பிக்கக்கடவையென் நதக்கிரகிக்க, அவரும் அவ்வாறேசெய்தாா, பிரமன் முதலானோர் சிவபிரானைப் பலவாறுவாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

அப்போது அக்கூட்டத்தில் தக்கனைக்காணுமையால் பிரமன் சிவபெருமானை வணங்கி, எம்மைப்போலவே எமது குமாரனையும் காத்தருளவேண்டுமென்று வேண்ட, அவர் வீரபத்திரரைநோக்க, அவர் பானுகம்பனால் அத்தக்கனுடம்பைத் தருவித்து அவிக்கறுக்கப்பட்ட ஆட்டினதலையை அகிறபொருத்தி, எழக்கடவை யென்றவுடன், அவன் பரமசிவனையிகழ்ந்தவர் இவ்வாறாவென் றறிவிப்பவன் போன்றெழுந்து, வீரபத்திரரைக்கண்கு நானி, பரமசிவனையும் நோக்கி நடுங்கி நின்றான். அதைக்கண்ட கடவுளகிருபை பாலித்தார், பிறகு அவரைத் தக்கன் பல வாறு துதித்துத்தொழுதான். பிறகு இறைவா கேசவன் முதலானோருக்கு கிருபை பாலித்து அவரவரிடங்களுக்கனுப்பித் தாமும் திருக்கயிலாயத்திற்கெழுந்தருளி வீரபத்திரர் முதலானோரை அவரவர்க்குரிய இடங்களிற் செலுத்தியருளினார்.

யாகசங்காரப்படலம் முற்றிற்று.

அடிமுடிதேடிபடலம்.

இங்கிது நிற்கமுன் னிறைவன் வந்துழி
யங்குந் நின்றதோ ரமரா தங்களுட்
செங்கம லத்தனை தேவன் மக்களுர்
துங்கமின் மைந்தனை நோக்கிச் சொல்லுவான். (க)

யாதுமுன் னுணர்ந்தனை யாது செய்தனை
யாதவன் கருதினை யாரிற் பெற்றனை
யாதுபின் செய்தனை யாது பட்டனை
யாதிவன் பெற்றனை யாதன் னெண்ணமே. (உ)

பொன்றுத லில்லதோர் புலவர் யாவர்க்கும
வன்றிறன் முனிவரர் தமக்கும் வையமேற்
றுன்றிய வந்தணர் தொகைக்குந் துண்ணெனக்
கொன்றுயி ருண்பதோர் கூற்ற மாயினாய். (ங)

சீரையுந் தொலைத்தனை சிறந்த தக்கனும்
பேரையுந் தொலைத்தனை பேகைகின்
னேரையுந் தொலைத்தனை யேவல் போற்றுக
ராரையுந் தொலைத்தனை யலக்க னெய்தினாய். (ச)

நின்னுணர் வல்லது நிகரின் மேலவர்
சொன்னது முணர்ந்திலை தொல்லை யூழினை
லிநிலை யாயினை யிறையை யெள்ளினாய்
முன்னவ னுயர்நிலை முழுதந் தோந்தநீ. (ஞ)

இயற்படு வளம்பெறீஇ யீசன் மேன்மைக
ளயர்த்தனை நின்னவ வன்று மையறா
னுயிரத்தொகை தமக்கெலா முள்ள தாதலான்
மயக்கினை யடைந்தனை மற்றென் செய்திநீ. (க)

முற்றுணர் வெய்தியே முழுத ளிததிடப்
பெற்றவெங் கண்ணினுடி பெரிது மாமயக்
குற்றன முறபக லுதுகண் டின்றுபோ
னெற்றயங் கண்ணினு னருளி னீக்கினன். (எ)

ஆதலி னருளுடை யமல நாயகன்
பாதம தருச்சனை பரிவிற் செய்துதி
பேதுறு மிப்பலப் பெற்றி நீக்கியே
போதமோ டின்னருள் புரிவ னென்றனும். (அ)

மைதிகழ் முகத்தினன் மறந் தற்கிசைந்
துய்திற முணரத்தினை யுங்கள் கண்ணுமுன்
னெய்திய மையலு மெம்பிரா னருள்
செய்தது மியர்புதி தெளிதற் கென்னவே. (ஈ)

பொன்னிருஞ் சததளப் போதின் மீமிசை
மன்னிய திசைமுகன் மதலை மாமுக
முன்னுற நோக்கியே முந்துங் கூறின
மின்னமு மக்கதை யியம்பு வோமென,

(க௦)

நாலுள திசைமுக நாதன் றொல்லைநான்
மாலொடு பற்பகன் மலைவு செய்துநா
மேலதோர் பொருளென விமலன் வந்தருள்
கோலம் தன்னியே தொழுது கூறுவான்.

(க௧)

வேறு.

பத்தினெடு துறெதிர் படுத்தயுக நான்மை
யொத்தமுடி வெல்லையென தோர்பகல தாகு
மத்தகு பகற்பொழுது மந்தியொடு செல்ல
நத்தமுறு நான்றுயிலி னண்ணுவனவ் வேலை.

(க௨)

வாளு மொடுங் கும்பரிதி மாமதி யொடுங்கு
நாளுமொடுங் குந்தமது நாளுமொடுங் குறநே
கோளுமொடுங் குங்குலிச பாணிமுதல் வாணோ
கேளுமொடுங் குமபுவனி கேடுபடு மன்றே.

(க௩)

மண்ணுலகி லாருயிர வறந்திறுதி யாகும்
துண்ணென வெருக்கொடு துளங்கினாகள் சூழா
விண்ணுறு பதங்களில் வியன்முனிவர் யாருந்
வெண்ணுசன லோகமிசை யெய்துவாக ளந்நாள்.

(க௪)

வாரிதிக ணுற்றிறமும வல்லையி லெழுந்தே
யாரியை தவஞ்செய்பதி யாதியன வல்லாப்
பாரினை யருந்தியொரு பாகமதன் மேலு
மோரெழு பிலத்தலக முண்டிலவு மன்றே.

(க௫)

ஒண்டுகிரி மால்வரை யுமித்தநில முற்றுங்
குண்டுறு பிலத்தினெடு கூடும்வகை வீட்டி-
யண்டருல குண்டுகிமிந் தப்புறனு மாகி
மண்டுபுன லேயுலகை மாற்றியிடு மன்றே.

(க௬)

ஆனதொரு வேலையிலோ ராலிலையின் மீதே
மேனிலவு தண்மதி மிலைந்தவன் கலரத்தா
டானக முறுத்தியொர் தனிக்குழவி யேபோற
காணுறு துழாய்மவுளி கண்டியிலு மாதோ.

(க௭)

கண்டியிலு கின்றபடி கண்டுசன லோகத்
தண்டுமுனி வோபுகழ வாங்கனம் விழித்தே
பண்டைநில னேடவது பாதலம தாகக்
கொண்டன்மணி மேனியனோர் கோலவுரு வாணோன.

(க௮)

கோலமெனு மோருருவு கொண்டில மேகி
ஞாலமெவ ணுற்றதென நாடியது தன்னை
வாஸிய வெயிற்றினிடை வல்லைகொடு மீண்டு
முலமென வேநிறுவி மொய்ம்பினெடு. போனான்.

(க௯)

அற்பொழுது நாலுகமொ ராயிரமு மேக
வெற்பொழுது தோன்றியதி யான்றுயி லுணர்ந்தே
கற்பனை யியற்றிய கருத்தினினை போழ்தி
னிற்புழி யடைந்தன நெடும்புணரி யெல்லாம். (௨௦)

அருத்திகெழு பாற்கட லராவணியின் மீதே
திருத்திகழு மார்புடைய செம்மல்புவி தன்னை
யிருத்தினை மெயிற்றினி லெடுத்தென ினைத்தே
கருத்தினி லகந்தைகொடு கண்டியில லுற்றான். (௨௧)

ஆனபொழு தத்தினி லளப்பிலிமை யோரைத
தானவரை மாணுடவர் தம்மொடு விலங்கை
யேனைய வுயிர்த்தொகையை யாவையு மளித்தே
வானகமும் வையகமு மல்கும்வகை வைத்தே. (௨௨)

மன்னியலு மிந்திரனை வானரசி லுய்த்தே
யன்னவ னொழிந்ததிசை யாளர்களை யெல்லார்
தந்திலை நிறுத்தியது தன்னேநெடி துன்னி
யென்னையல தோர்கடவு ளின்றென வெழுந்தேன். (௨௩)

துஞ்சலுறு காலேதனிற் றுஞ்சமெழும் வேலை
யெஞ்சலி லுயிராததொகுதி யாவுமெழும் யானே
தஞ்சமெனை யன்றியொரு தாதையிலை யார்க்கும்
விஞ்சபொருள் யானென வியந்தெனை நடந்தே. (௨௪)

மல்லலுறு மேலுலகு மாதிரமு மேனைத்
தொல்லுலகு மேருவொடு சுற்றுக்கட லேழு
மொல்லென னிரைத்தெழு முயிர்த்தொகையு மல்லா
வெல்லையில் பொருட்டி றனும் யானெடிது நோக்கி. (௨௫)

இப்பொரு ள்னைத்துமுனம் யான்பயந்த வென்றா
லொப்பிலை யெனக்கென வுளத்திடை மதித்தே
னப்பொழுதி லாரமுத வாழியிடை யாழிக்
கைப்புய லகந்தையொடு கண்டியிலல் கண்டேன். (௨௬)

அன்றவனை மாலென வறிந்தன னறிந்துஞ்
சென்றன னகந்தையொடு செய்பதிரு வைகு
மன்றன்மணி மார்பமிசை வண்கைகொடு தாக்கி
யின்றுயி லுணர்ந்திதி யென்றலு மெழுந்தான். (௨௭)

ஏற்றெழு முாரிதினை யாரையுரை யென்றே
சாற்றுதலும் யாமுனது தாதையறி யாய்கொ
னாற்றலெகொண் மைந்தவென நன்றென நகைத்துத்
தேற்றிடினு நீதுயி றெளிந்தில்கொ லென்றேன். (௨௮)

தந்தையென வந்தவர்க டாமுதவு சின்ற
மைந்தாக டமக்குரைசெய் வாசகம தென்ன
முந்துற வெமக்கிது மொழிந்ததியல் பன்றா
லெந்தையென வேகினைதி யாம்பிரம மேகான். (௨௯)

உந்தியி லிருந் துவரு முண்மையுண ராமே
மைந்தனென நீயெமை மனத்தினினை குற்ற
யிர்தன முதித்திடு மெரிக்கடவு ளுக்குத்
தந்தையது வேர்விது சழக்குரைய தன்றே.

(௩௦)

நின்னுடைய தாதையென நீயுண் வியந்தா
யன்னதை விடுக்குதி யருந்தவ வலத்தாண்
முன்னமொரு தூணிடை முளைத்தனை யவற்றா
லுன்னிலது வேமிக வுயர்ந்தபொரு ளாமோ.

(௩௧)

தாய்மக னுமபிறகு சொற்சப தத்தா
லையிரு பிறப்பினை யடிக்கடி. யெடுத்தாய்
மெய்யவை யனைத்தையும் விதித்தனம் விதித்தெங்
கையது சிவந்துள து கண்டிடுகி யென்றேன்.

(௩௨)

வேறு-

அன்றவற கெதிர்புகுந் தனையசொற் புகறலுங்
குறைடுத் திடுகரக் கொண்டல்பேரென மேனியா
னன்றெனச் சிரமசைஇ நகைசெயா வெகுளிபாற
பொன்றளிர்க் கரதலம் புடைபுடைத் துரைசெய்வான்.

(௩௩)

நச்சராப பூண்டி நம்பலுன் சென்னியி
லுச்சியந் தலையினை யுகிரினா களைதலு
மச்சமாய் வீழ்ந்தனை யதுபடைத் தின்னமும
வைச்சிலாய் நன்றுநீ மறபெமைத் தருவதே.

(௩௪)

நேயமாய் முன்னரே நின்னையின் றுதவிய
தாயும்யா மன்றியுந் தந்தையும் யாமுனக்
காய்தோர கடவுளயா மடிகள்யா மைந்தநம்
மாயையா லின்றிவண் மதிமயக குறுதிகாண்.

(௩௫)

பொன்னலா தாங்கொலோ பூணெலா மிறைபுரி
மன்னலா தாங்கொலோ மாநில மாநிலந்
தன்னலர் தாங்கொலோ தருவதோர வளமதி
லென்னலா தாங்கொலோ வெச்சரா சரமுமே.

(௩௬)

எண்ணுவிப போலுநா னெண்ணுகின் றோலுநான்
கண்ணுதற் பொருளுநான் காண்டுகும் புலனுநா
னண்ணுதற் கரியனா னாணக் கடவுளுன்
விண்ணகத் தலைவனா னேவதமும பொருளுநான்.

(௩௭)

ஆதிநா லுருவுநா னருவுநா னிருளுநான்
சோதிநா னத்தனன் றாயனான் மாயனான்
யாதுநான் பூதநான் யாருநான் சங்கரன்
பாதிநா னவனுநான் பரமெனும் பொருளுநான்.

(௩௮)

என்றுபற் பலவுரைத் திடுதலும் யானெதிர்
சென்றுருத் திருவருஞ் செருவினைப் புரிதிமேல்
வென்றியுற நவரரோ மேலையோ ரெழுகென
வன்றிதற் போர்செய்வான் வந்தனன் மாலுமே.

(௩௯)

ஏற்றெழுந் தோர்சிலை யேந்தியே வாங்கிமால்
கூற்றிரும் படைமுதற் கொடியவெம் படையெலா
மாற்றநூர் தன்மையால் வல்லையுய்த் திடுதல்கண்
டாற்றினன் குசைகளா லணையவெம் படைதொட. (௪௦)

வேறு.

ஆங்கவை யழிவுற வரியுந் தன்படை
வாங்கினன் விடுத்தலும் வருதல் கண்டியான்
பாங்கரி னின்றவென் படையை யங்கையிற்
ரூங்கின் றுய்த்தனன் றறித்து மீண்டதே. (௪௧)

அப்படை மீண்டபி னுதி யாகிய
வொப்பருஞ் சிவனளித் துளது புங்கவ
ரெப்பெரும் படைக்குமோ ரிறைவ னாயது
மைப்புயன் மேனிமால் வழத்தி வாங்கினான். (௪௨)

மஞ்சன முதலிய மறுவில் பூசனை
நெஞ்சறு புலன்களி னிரப்பி யோச்சலு
மெஞ்சலி லமரர்க ளிரிய மேற்செலு
நஞ்சினுங் கொடிதென நடந்த வேலையே. (௪௩)

முன்னமே யெனக்குமம் முக்க ணையக
னன்னதோர் படையளித தருளி னுனதை
யுன்னியே வழிபடஇ யொல்லை யுய்ததன்
வன்னிமேல் வன்னிசெல் வண்ணமென்னவே. (௪௪)

ஒருதிறத் திருவரு முஞ்ந்நி யேவிய
வரனருள் பெரும்படை தம்மி லாடல்செய்
தெரிகனற் கற்றைகள் யாண்டுஞ் சித்தியே
திரிதலுற் றுலகெலாஞ் செற்று லாயவே. (௪௫)

அப்படை திரிதலு மவைகள் வீசிபு
தாப்புறழ் கொழுங்கன ரெல்லை வானினு
மிப்புவி மருங்கினு மீண்ட வானவர்
வெப்பற விரிந்தனர் விதிர்ப்புற் றேங்குவார். (௪௬)

வீண்டன ரொருசிலர் வெதும்பி விம்மியே
மாண்டன ரொருசிலர் வந்த நஞ்சமுண்
டாண்டவர் கழலினை யடைதும் யாமெனக்
காண்டகு கயிலையின் கண்ணுற் றூர்சிலர். (௪௭)

காரெலாங் கரிந்தன ககனந் தன்னொடு
பாரெலா மெரிந்தன பௌவப் பாற்படு
நீரெலாம் வறந்தன நிரந்த பல்லுயிர்ப்
பேரெலார் தொலைந்தன பின்னும் போர்செய்தோம். (௪௮)

இந்தவா மமர்புரிந் திட்ட காலையிற்
மந்தையா ரருளினாற் றமியன் மாமுகம்
வந்துநா ரதனெனு மறுவின் மாமுனி
நிந்தைசெய் தெமக்கிவை செம்பன் மேயினான். (௪௯)

நீர்முத னுமென நினைந்து கூறியே
போர்முத லேசில புரிகின் தீர்கொலா
மோர்முத லன்றியே யில்லை யுங்களி
லார்முத விருவரு மன்ன பண்பினீர். (௫௦)

பொருசுமர் கருதியே புகுந்த போழ்தினு
மூரியதோர் படையல துலகந் தீப்பதோர்
வெருவரும் பெரும்படை விடுத்தி ரப்படை
யருளிய கடவுளை யயர்த்திர் போலுமால். (௫௧)

கடவுளை மறந்திரேற் கருதி நீர்பெறு
மடுபடை நாமமு மயர்த்தி ரோவது
நெடிதூறும் மனத்தினி னினைந்து தேற்றுமின்
விடுமினி யமரென விளம்பி மேலுமே. (௫௨)

வாதியா வின்னுநீர் மலைதி ரேயெனி
னாதியா யருவுரு வான தோர்பொருள்
சோதியாய் நடுவுறத் தோன்றுங் காண்டிரென்
ரோதியா லெமக்கவை யுணர்த்திப் போயினான். (௫௩)

போயின னுரைத்தசொற் புந்தி கொண்டி. லந்
தீயென வுருத்திகல் செருக்கு நீங்கல
மாயிர மாண்டுகா தமரி யற்றின
மாயிரும் புவனமு முயிரு மாயவே. (௫௪)

இங்கிவை யாவையு மிறுதி யூழியி
னங்கியி னடம்புரி யண்ண னோக்கியே
தங்களி லிருவருஞ் சமர்செய் கின்றனர்
புங்கவர் தாமெனும் புகழை வெஃகினா. (௫௫)

அறிவறை போயின ரகந்தை யுற்றன
ருறுவதொன் றுணர்கில ருண்மை யோர்கிலர்
சிறுவரி லிருவருஞ் சீற்றப் போர்செயா
விறுதிசெய் கின்றன ருலகம் யாவையும். (௫௬)

ஈங்கவர் செயலினை யின்னுங் காண்டுமேற்
தீங்குறு முலகுயிர் சிதைந்து விடுமா
லோங்கிய நங்கிலை யுணர்த்தி னாயிடைத்
தாங்கரும் வெஞ்சமர் தணிந்து நிற்பரால். (௫௭)

தம்மையே பொருளெனச சாற்று கின்றதும்
வெமமைசேர் வெகுளியும் வெறுத்து வீட்டியே
செம்பைசோ பனத்தராய்த திகழ்வா தாமென
வெம்மையா ளுடையவ னெண்ணி னானரோ. (௫௮)

வேறு.

ஆன்றதோ ரளவை தன்னி லடைந்தது மாகந் தனனில்
வான்றிகழ் பானுட் கங்குன் மதிபக றழுவு நென்னன்
ஞான்றது தனில்யாங் கண்டு நடுக்குற நடுவ னாகத்
தோன்றினன் கனற்குன் மேபோற சொல்லரும் பரத்தின் சோதி. (௫௯)

தோற்றிய செய்ய சோதி தொல்லம் ருழந்தி யாங்கண்
மாற்றரும் படைக ளாக வழங்கிய விரண்டும் வெளனி
யாற்றநூர் தன்மைத்தாக வணுகுற தகன்று போகிச்
சீற்றமுஞ் சமரு நீங்கிச் சேணுற நோக்கி கின்றேம். (௬௦)

கிற்றலும் யாங்கள் கேட்ப நெடுவிசும் பிடையோர் வார்த்தை
தெற்றென வெழுந்த தம்மா சிறுவிற்கா னுமது வன்மை
பற்றலர் புரமூன் றட்ட பரமனே காண்பான் சோதி
மற்றித் னடியு மீறும் வரன்முறை தேரு மென்றே. (௬௧)

கேட்டன மதனை நெஞ்சிற் கிளர்ந்தெழு சீற்றம் யாவும்
வீட்டின மெனினும் டின்னும் விட்டில மகந்தை தன்னைக்
காட்டிய வெமது முன்னேன் காண்பனும் வலியை யென்ன
வீட்டென் விசும்பிற் சொற்றார் யார்கொலென் றெண்ணிப்பின்னும். ()

எணுற வெதிர்ந்தி யாஞ்செ யிகலினுக் கிடையூ ருக
நீணில மதனைக் கீண்டு சிமிர்ந்துவான் புகுந்து நீடி
மானுறு சோதி தானு மறைமுனி யுறைத்த வாறு
சாண்பி வந்த தெம்மிற் கடந்தவான் பொருள்கொ லென்றேம். (௬௩)

தூறு சாவின் வந்த செந்தழ லன்ற லீது
யாதமொன் றறித தேற்றா மிருவரு மிதனை யின்னே
யாதியு முடியு நாடி யன்னது காண்டு மென்னு
மாதவன் றுனும் யானும் வஞ்சின மிசைத்து மன்னே. (௬௪)

நீடுவா னுருவிச் சென்று நிலனுற விடந்து புக்கு
மோடிநா மொல்லை தன்னி னுற்றிதற் கடியு மீறு
நாடின லவற்றி லொன்று நலமபெற முன்னங் கண்டோர்
பிடுயா தலைவ நீதே துணிவெனப் பேசி கின்றேம். (௬௫)

முடியினைக் காண்ப னென்றே மொழிந்தனன் றமிய னேனை
யடியினைக் காண்ப னென்றே யரியுமங் கிசையா கின்ற
னடைபயின் மழலை யோவா நாகிளஞ் சிறுவர் வானிற்
சுடர்மலி கதிரைக் கையாற் றீண்டிவான் றுணியு மாபோல. (௬௬)

எரியுறத் தறுகட் செங்க ணிமிலுடை யெருத்தம் யாரு
முருகெழு துழனிக் கூர்வா யொள்ளொழி நிலங்கு தந்தங்
கருவரை யனைய மேனிக் கடுநடைக் குறுந்தாள் வெள்ளைக்
குரமொடு கண்ண னன்றோர் கோலமாங் கோலங் கொண்டான். (௬௭)

ஒருபது நூற தாகும் யோசனை யுகப்பி னேடு
பருமையு மாருமந்தப் பகட்டுரு வாகி முன்னர்
தரணியை யிடந்து கீழ்போய்த் தடவியே துருவிச் சென்று
கிரைபடு புவண்ம் யாவு நீந்திய போயி னுறல். (௬௮)

பாதல நாடி யன்னுன் படர்தலும் யானு மாங்கை
ரோதம் வடிவ மாகி யொலலையி லெழுந்து மீப்போய்
மேதகு விசும்பின் மேலாம் வியன்புவ னங்கணுடிப்
போதலுஞ் சோதி முன்னம் போலமேல் போயிற் றம்மா. (௬௯)

முன்னமோ ரேன மாகி முரனெடு புவனி கீண்டு
வன்னியா யெழுந்த சோதி வந்ததோர் மூலங் காண்பா
னுன்னியே போன மாலோ னூக்கியே செல்லச் செல்லப
பன்னெடுங் காலஞ் சென்ற பாதமுங் காணுன் மாதோ. (௭௦)

நொந்தன வெயிறு மேனி னுடங்கின நோன்மை யாவுஞ்
சுந்தின புனலுண் வேட்கை சேர்ந்தன வுயிர்ப்பி னேழும்
வந்தன துயரம் போன வஞ்சின மகந்தை வீந்த
முந்தையி லுணர்வு மால்பான் முழுதொருங் குற்ற தன்றே. (௭௧)

தொல்லையி லுணர்ச்சி தோன்றத் துண்ணெனத் தெளிந்த கண்ண
னல்லுறழ் புயலின் றோத்தத் தண்ணலங் களிற்றின் யாக்கை
மெல்லவே தரிக்க லாற்றான் லீட்டவுங் கில்லான் மீண்டு
செல்லவு மூற்ற மில்லான் சிவனடி சிந்தை செய்தான். (௭௨)

வேறு.

என்று முணர்வரிய வெம்பெருமா னுன்றிருததா
ளன்றி யாணிலை யவற்றையருச் சித்திடவும்
பொன்றியதென் வன்மை பொறுத்தி ருமையடியே
னென்று முணரேனென் றுளநொந்து போற்றினனே. (௭௩)

ஆன பொழுதி லமலன் திருவருளாற்
மேலுலவு தண்டாத திருமான் மிடலினனா
யேன வடிவோ டெழுத்துபுளிப் பாலெய்தி
வானுறுசோ திககணிததா வந்து வணங்குகின்றான். (௭௪)

வேறு.

நின்ற னொருபா னெடுமாலது கீறக யான்முன்
பினரு வகையாற் பெருஞ்சூழிலைவ பேசி வானிற்
சென்றா யிரமான் டி திரிந்து திரிந்து நாடிக்
குன்றாத சோதிக கொழுந்தின்புலே கூட லேஷ்யான். (௭௫)

மீளும் படியு நிணையென்னினை யேனு மீளிற்
சூளும் பழுதா மதுவன்றித் துணிந்து முன்ன
மூளுரு சுடரின் முதலகண் டரிமாததி யாவா
னொளென்ப ரென்னை யழிவெய்துமில் வாறறன் மன்னே. (௭௬)

எந்நாள்வரை செல்லினுஞ் செல்லுக வின்னும் விற்போய்ப்
பொன்னாமுடி கண்டபி னல்லலது போக லேனென்
றுன்னாவது காணிய போதலு முள்ளம் வெம்பி
மனனா வுயிரு முலைத்தாற்றலு மாண்ட தன்றே. (௭௭)

கண்ணுஞ் சுழன்ற சிறைநொந்தன காலு மோய்ந்த
வெண்ணுந் திரிந்த ததுபோதி லெழுந்த சோதி
யுண்ணின் மசுத்த ரெனவேபல ரொல்லே மேவி
வின்னின் மலைபோ யிதுவொன்று விளம்ப லுற்றார். (௭௮)

வானுர்பரஞ் சோதியி னீற்றினை வாரி தன்னுண்
மீனார் தரவே திரிகின்றதொர் வெள்ளை யன்னந்
தானு முணருஞ் சிறைபோகித் தளர்ந்து வன்மை
போனாலு நாட வருகின்றது போலு மம்மா. (௭௯)

*
அன்னர் தனக்கீ தறிவின்மைய தாகு மல்லாற்
பின்னென் றுளதோ துணிவுற்றதொர் பெற்றி நோக்கி
னின்னுஞ் சிறிது பொழுதேகி னிறக்கு மிந்த
மன்னுஞ் சுடரைச் சிவனென்று மனங்கொ ளாதோ. (அ௦)

மாலென் பவனு நிலங்கிண்டனன் வல்லீ யேகி
மூலந் தெரிவா னுணராமன் முரணு நீங்கிச்
சிலங் குறுகச் சிவனேசர னென்று பைய
ஞாலந் தனில்வந் தனல்வெற்பினை நண்ணி நின்றான். (அ௧)

முத்துந் நிதனை யருள்செய்திடு மூர்த்தி தானே
சிந்தைக் குண்மாசு தனைத்தீர்த்தருள் செய்யி னுய்யு
மிந்தப் பறவை பெனயானு மிதனை நாடிப்
புந்திக் குண்மைய லொழிந்தேயவர்ப் போற்றி செய்தேன். (அ௨)

சுசன் னருளா லிவைகூறின ரேக லோடு
மாசின் வழியா மகந்தைத்திற னாதி யாய
பாசங்களை விட்டி யரன்புகழ் பன்னி யேத்தி
நேசங்கொடு பூசனை செய்ய நினைந்து மீண்டேன். (அ௩)

வேறு.

வந்துகண்ணன் றனையனுகி வான்பொருள்யா மென்றிகலி
முத்துறுவெஞ் சமரியற்றி முனிமொழியு முணர்ந்திலமாற்
றந்தைவர வறியாமற ருண்முடியுந் தேடாற்றே
மந்தமுறும் வேலைதனி லவனருளா லவற்புகழ்ந்தேம். (அ௪)

கிண்டில னிருவிசம்பிற் கிளர்ந்துமடி முடியுணரே
மீண்டிமவன் றன்னருளான் மிடல்பெற்று வந்தனமா
லீண்டுசிவன் றனைவழிபட் டிருவருமன் னவன்றோற்றங்
காண்டுமென யானுரைப்பக் கண்ணனுமங் கதறகிசைந்தான். (அ௫)

இருவருமச் சிவனுருவை யியன்முறையாற் ருபித் து
விரைமலர்மஞ் சனஞ்சார்தம விளக்கமுலா தியவமைத்துப்,
பொருவருபூ சனைபுரிந்து போற்றிசெய்து வணங்குதலு
மெரிகெழுசோ திக்கணிததா வெந்தைபவண் வந்தனனே (அ௬)

மைக்களமு மான்மழுவும் வரதமுட ஷுபயமுறு
மெய்க்கரமு நார்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்பூணுஞ்
செக்கருறு மதிச்சடையுஞ் சேயிழையோர் பாகமுமாய்
முக்கணிதை யாங்காண முன்னின்றே யருளபுரிந்தான். (அ௭)

அவ்விடையா மிருவர்களு மமலன்ற னடிவணங்கிச்
செவ்விதின் றவனருளிற் றினைத்திதனைச் செப்பினமான்
மெய்வகையா மன்பின்றி விளங்காகின் னியன்மறையு
மீவவகையென் றுணராதே யாங்காணற் கெளிவருமோ. (அ௮)

புந்தி மயங்கிப் பொருங்காலை யெம்முன்னிற்
செந்தழவின் மேனிகொடு சென்றருளித் தொல்லறிவு
தந்துகினை யுணர்த்தித் தாக்கடரு நீக்கினையா
லெந்திரம்யா முண்ணின் றியற்றுக்கின்றாய் நீயன்றோ. (அ௯)

உன்னை யுணரு முணர்வுபுரிந் தாலுன்னைப்
பின்னை யுணர்வேம் பெருமசிறி யேஞ்செய்த
புன்னெறியை யெல்லாம் பொறுத்தியுந் தஞ்சிறுவ
ரென்ன செயினு மினிதன்றோ வீன்றவர்க்கே.

(சூ0)

இன்னுத் தகைசே ரிரும்பினைவல் லோனிலங்கும்
பொன்னுக் கியபரிசு போலே யெமையருளி
மன்னுக்கிணு யயர்த்தோ மற்றுனையும் யாங்களுயிர்
தொன்னுட் பிணித்த தொடரகற்ற வல்லோமோ.

(சூ1)

வேறு.

என்றி யம்பியா மேத்தலு மெதிருந் தோர்க்கி
குன்ற வில்லுடை யொருவனீர் செய்தன குறியா
வொன்று மெண்ணலீர் தும்பெரும் பூசனை யுவந்தா
மன்று மக்கருள் பதந்தனை யின்னும்பா மளித்தேம்.

(சூ2)

வேண்டு நல்வரங் கேண்மினீ ரென்றலும் விசுமபிற்
றாண்ட வம்புரி பகவசின் சரணமே யரணுப
பூண்டி. நெத்தல யன்பரு ளென்றலும் புரிந்து
காண்ட குந்தழந் சோதிய ளிமைப்பினிற் கலந்தான்.

(சூ3)

கலந்த காலையில் யாங்கண்முன் ரொழுத்தெழுந் காலேச்
சலங்கொன்ட் பான்மையின் முன்னுறத் தேடுவான் றழலாய்
மலர்ந்த பேரொளி மீமிசை சுருங்கியே வந்தோர்
விலங்க லாகிய துலகெலாம் பரவியே வியப்ப.

(சூ4)

அன்ன தாஞ்சிவ லிங்கரு பந்தனை யணுகி
முன்ன மாகியே மும்முறை வலஞ்செய்து முறையாற்
சென்னி யாற்றொழு தேத்தியெம பதங்களிற் சென்றேம்
பின்ன ரெந்தையை மறந்திலம் போற்றுதும் பெரிதும்.

(சூ5)

அரியும் யானுமுன் தேடுமல் வனமகிரி யனல
கிரியெ னும்படி நின்றகா லவ்வொளி கிளர்ந்த
*விரவ தேசிவ ராத்திரி யாயின திறைவற்
பரவி யுய்ந்தன ரன்னதோர் வைகலிற் பலரும்.

(சூ6)

ஆத லாலவ னருள்பெறி னவனிய லறியு
மோதி யாகுவ ரல்லரேற் பலகலை யுணர்ந்தென்
வேத நாடியென் னிறையுமன் னவனிலை விளங்கார்
பேதை நீரரு மாங்கவ ரல்லது பிறரார்.

(சூ7)

மோக வல்லினை யாற்றியே பலத்திடை மூழ்கும்
பாக ரல்லவர்க் கெய்திடா தவனருள் பவமும
போக மாற்றிடு தருமமு சிகர்வரு புனிதர்க்
காகு மற்றவ னருணிலை பாகரா மவரே.

(சூ8)

நீயுந் தொல்வினை நீங்கலி னெமபிரா னிலைமை
யாயுந் தொல்லுணர் வின்றுவந் தெய்திய தவனே
தாயுந் தந்தையுந் குரவனுந் கடவுளுந் தவமு
மேயுஞ் செல்வமு மனையவந் சார்தியா லென்றான்.

(சூ9)

ஆட திருவிருத்தம் ௧,௧௯௪.

வசனம்.

பிரமன் தக்கனோக்கி பின்வருமாறு கூறினான். என்செய்தனைமைந்த! நின் எண்ணம் யாது? தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் மறையவர்க்கும் இயமனானாய். நின் சீரும், பேரும், அறிவுச் சொல் தலைநீனை. நின் ஊழலவியால் பெரியோர்சொற் சேளாது சிவபெருமானே இகழ்ந்தனை. நீ என்செய்வாய்? ஜீவராசிகளுக்குச் சகச மாயுள்ள மயக்கம் நின்னைப் பற்றியது; அது உலகம்படைக்கும் என்னையும்பற்றச் சிவபெருமான் தனது கிருபையால் நீக்கினான். ஆகையால் சிவபெருமானைப் பூஜை செய்வாயாக. பிறகு இத்துன்பம்நீங்கி, ஞானமபெறச் சிவபிரான் நின்க்கருளுவ னென்றுகூற இதைக்கேட்ட தக்கன் பிரமனோக்கி உன்னிடத்தும் மயக்கமுண் டாயதும் சிவபிரானருளியதும் எனக்கு உரைப்பாயாக என்றான். அவ்வாறே அக்கதையைக் கூறலாயினான். இரண்டாயிரம் சதாயுகங்கள் எனக்கொருநாளா கும்; அது முடியும்பொழுது சூரியன் முதலிய தேவர்களும் உலகமுமொடுங்கும். மாயோன் நித்திரைசெய்வான். அப்படியிருந்த மாயோனை தேவர்கள்வேண்டி பன்றியருக்கொண்டு பாதலஞ்சென்று பூமியைத் தன் கொம்பினைக்கொண்டு மீண் டும் தாபித்தான். பின்னர் யான் துயிலொரிஇ மீண்டும் உலகம் முன்னர் இருந் தவாறே படைத்தான். இதனால் உலகத்திற்கு மூலகாரணன் யானேயெனச் செருக்குற்று மாலினையடைந்து மார்பிற்குக்கினன். உடனே அவன் விழித்து நின்னுடைய தாதையும் பிரமமுமாயின் என்னை இவ்வாறு தாக்கியது குற்றமன் றோவென்றான். அதற்கு யான் பிறகு சாபத்தால் நீபெற்ற பத்துப்பிறப்பினை யும் படைத்தனனன்றோ? அதனால் நான் நின்தாதை என்றான். அதற்குத் திரு மால் நகைத்துச் சிவபெருமான் கிள்ளிய நின்தலையில் ஒன்றை இன்னும் படைத் திலை. இதுவோ நின்படைப்புத்திறம்? ஆகையால் யானே எல்லாமாயிருப்பவன் என்றான். அதற்கு யான் நாபிருவரும் சண்டைசெய்வோம் அதில் வெற்றிபெற்ற வரே மேலானவா என்றான். அப்போதென்கி யாமிருவரும் பன்னாள் போர்புரிந் தனம். இருவரும் சிவாஸ்திரம் எடுத்தனம்; அவற்றின்போரால் உலகம் அடியு ஆரம்பித்தது; இதனைக்கண்ட நாரதர் எமயிருவா முன்தோன்றி இவ்வஸ்திரத்தை உக கொடுத்த சிவனை மறந்தீர் ஆகையால் சிவனைநீனைத்து நமபோரைநினைத்து இன்று உரைத்து மறைத்தனர். அந்நிலையோராது மீண்டும் யாம் போர்புரியலா லோம். இதனையறிந்த சிவபிரான் எங்கனம் பெருமான் சதார்த்தவியன்று அக்கவரீ மலையாயத்தோன்றினான். இவ்வக்கினித்தற்பத்தி உடம்புடையவனவரே மேலோ ரென ஓர் அசரீரி தோன்றியது. அதனைக்கேட்டு அளவில் திருமால் பன்றியுருக கொண்டு பூமியைப்பிளந்து அடியினைத் தேடிச்சென்றான். யானும் அன்னவருக் கொண்டு பறந்து முடியினைத் தேடிச்சென்றான். பாதலஞ்சென்ற திருமால் அடியைக்காணாது தன் ஆற்றலிழந்து கிள்ளடையைச் சிந்தைசெய்து சிவபிரானரு ளால் திரும்பிவரச் சக்திபெற்று பூமிபன்மீது வந்தருந்தான். யானே மேல்கோக கிப்பறந்து என் வலியுயிரிழந்து மீண்டும் பூமியில்வந்தேன்; பிறகு இருவரும் சிவ பிரானைத்துதித்தனம்; அதற்கினங்கிய சிவபெருமான் மான் மழு சதார்ப்புஜனாய் மாதொருபாகனாய் எங்கள்முன் தோன்றினான்; அவரைநோக்கித் துதித்தனம். அதற்கு அவன் தலைமையன்பினை யெமக்களித்து மலைமடிவாயினான், அம்மலையே மும்முறைவலஞ்செய்து சிவபிரானை மறவாது எமதுபதவிக்களிற்சென்றோம். ஆகையால் இச்சிவபெருமானே, மாதாவும், பிதாவும், குருவும், கடவுளும், தவமும், செல்வமுமாவன். அவனையடைவாயாக என்று பிரமன் தக்கனுக்கு உரைத்தான்.

அடிமுடிதேபேடலம் முற்றிற்று.

தக்கன்சிவபூசைசெய்யப்படலம்.

மருமல ரயனிலை வகுப்ப நாடியே
புரிசுவ னெதெனப் புகன்று தாழைதாள்
பரிவொடு சிறுவிதி பணிந்து காசியாந்
திருநக ரதணிடைச் சேறன் மேயினான் (க)

சென்றனன் காசியிற் சிறந்த தொன்மணி
கன்றிகை யொருபுடை கங்கை வேலையிற்
பொன்றிகழ் செஞ்சடைப் புனிதற் காலய
மொன்றுமுன் விதித்தன னுணர்வு சேர்ந்துளான். (உ)

அருளுரு வாகியே யகில மாவிக
டருவதுங் கொள்வது மாகித் தாணுவா
யுருவரு வாகிய் வொப்பில் பேரொளித
திருவுரு வொன்றினைச் சிவனுக் காக்கினான். (ங)

நாயகன் மொழிதரு நவையி லாகம
மேயின முறைதெரி விரக னாகியே
பாய்புனல புனைசடைப் பரமன் ருண்மல
ராயிரம் யாண்டிகா மருச்சித தேத்தினான். (ச)

அருச்சினை புரிதலு மயன்றன் காதலன்
கருத்துறு மண்டினைக் கண்டு கண்ணுதல்
பொருககென வெளிப்படப் புகழ்ந்து பொன்னுலாந்
திருக்கழல வணங்கினன் மெளிவு பெற்றுளான். (ஐ)

அகந்தைய தாகியே யைய நின்றனை
யிகழ்ந்தன நென்கணை யெல்லே யில்பவம்
புகுந்தன வவையெலாம் போக்கி நீன்றிடைத்
தரும்பரி சன்பினைத் தருதி யாலென்றான். (ஈ)

ஆயவை தொலைத்தளித் தவன்றன் பூசையி
னையம தாகியே நிமலன் றன்கண்
நாயக வியற்கையை நல்கி வில்லையிற்
போயினன் தக்கனும புனித னாயினான். (ஊ)

வேறு.

கங்கைச் சடையான் றனைத்தக்க னக்காசி தன்னி
லங்கர்ச் சனைசெய் திடப்போந் துழியம் புயன்மா
றுங்கத் திமையோ ரிறையா வருளுஞ் சாதர்
சங்கத்துவரு மகவெல்லே தணந்து போனார். (அ)

போகும் தவர்க ளனைவோரும் பொருவில் சீர்த்தி
வாகுறற வீரன் சயந்தனை வழுத்தித் தங்கட்
காகுற்ற தொலைத் தலந்தோறு மடைந்து மாதோர்
பாகத் தமலன் றனைப்பூசனை பண்ண ஹற்றார். (ஆ)

ஆரா தனைகள் புரிந்தே யனைவோரு மெங்கும்
பேராது நிற்கும் பெருமானாள் பெற்று மெய்யிற்
மீராத சின்னங்க ளுந்தீர்து சிறந்து தத்த
மூரா கியதோர் பதமேவி யுறைத னுற்றார்.

(௧௦)

மேதக்க தக்கன் மகந்தன்னில் விரைந்து புக்காங்
கேதத் தடிசின் மிசைந்தே பொருள்யாவு மேற்றுப்
பூதத் தரின்மாய் தெழுந்தே தம்புரிக டோறும்
பேதைத் தொழிலற் தணர்யாரும் பெயர்ந்து போனார்

(௧௧)

என்றிங் கிவைகள் சூரவோ னிசைத்திட்டல் கேளா
நன்மென்று சென்னி னுளக்கும் றுநனி மகிழ்ந்து
குன்றின்கிறை கொய்தவன மந்த குரிசி னுளளத்
தொன்றுங் கவலை யிலனாகியவ் வுமப ருற்றான்.

(௧௨)

ஆ திருவிருத்தம் ௧,௪௭௩.

வ ச ன ம்.

அதன்பிறகு தக்கன், தன் தந்தையானவர் அருளிச் செய்தபடியே தவஞ்
செய்யக்கூடுதி, காசியையடைந்து, கங்கைக்கரையில் ஆலயமொன்றுண்டாக்கி,
சிவலிங்கத்தைத் தாபித்து ஆயிரவருடம் அருச்சித்துவர, இறைவன் இதைவி
யோடு மெழுக்தருளக்கண்டு துதித்து வணங்கி, சுவாமீ, அடியேன் பேதைமையால்
அளவற்ற பாவங்களைத் தேடிக்கொண்டேன். அவற்றைப்போக்கி உமது அடியா
ரிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்ட, அவ்வாறே கணத்தலைமையருளி
மறைந்தனர். பிரமன் முதலியோர் சிவப்பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்து வேண்டிய
பேறுகளைப்பெற்றுத் தங்களுக்கத்திற்குப் போனார்கள். தக்கன் யாகத்திற் சேர்ந்
திருந்ததாலேதான் இவர்கள் யாவரும் சூரன் முதலியோரால் தன்பமடைய
வேண்டியதாயிற்றென்று பிருகற்பதி பகவான் சொல்லக்கேட்ட சயந்தன் சந்தேக
மொழிந்து விண்ணுலகத்தை அரசுபுரிந்துவந்தான்.

தக்கன்சிவீபூசைசெய்யப்படலம் முற்றிற்று.

க ந த வி ர த ப் ப ட ல ம்.

உரைசெறி மகவான் செம்ம லும்பரி விருபப விம்பா
முரசெறி தானே வேந்தன் முகசூந்த னென்னும் வள்ளல்
விரைசெறி நீபத்தண்டார் வேல்வன் விரதம் போற்றித்
திரைசெறி கடம்பா ராண்ட செயன்முறை விளம்ப னுற்றாம்.

(௧)

முந்தொரு ஞான்று தன்னின் முகசூந்தன் வசிட்ட நென்னு
மந்தண னிருக்கை யெய்தி யடிமுறை பணிந்து போற்றிக்
கந்தவேள் விரத மெல்லாங் கட்டுரை பெரியோ யென்ன
மைந்தூரீ கேட்டி யென்ன மற்றவை வழாது சொல்வான்.

(௨)

எள்ளருஞ் சிறப்பின் மிக்க வெழுவகை வாரந் தன்னுள்
வெள்ளிநாள் விரதந் தானே விண்ணவ ருலகங் காத்த
வள்ளறன் விரத மாகு மற்றது புரிந்த மேலோ
ருள்ளமே னினைந்த வெல்லா மொல்லையின் முடியு மன்றே. (௩)

பகிரத னென்னும் வேந்தன் படைத்தபா ருலகை யெல்லா
நிதரறு கோர னென்னு நிருதனங் கொருவன் வெளவ
மகவொடு மனையுந் தானும் வனத்திடை வல்லே யேகிப்
புகரவன் மனது முன்போய்த் தன்குறை புகன்று நின்றான். (௪)

பார்க்கவ னென்னு மாசான் பகீரத னுரைத்தல் கேளா
வேற்கான் மகிழு மாற்றால் வெள்ளிநாள் விரதந் தன்னை
நோற்குதி மூன்றி யாண்டு துங்களுக் கல்லல் செய்த
முர்க்கனு முடிவ னீயே முழுதுல காள்வை யென்றான். (௫)

நன்மென வினவி மன்னன் ஞாயிறு முதலா நாளி
லொன்மெனும் வெள்ளி முறறு முணவினைத் துறந்து முன்பின்
சென்றிடு மிரண்டு நாளுந் திவாவினி லடிசின் மாந்தி
யின்றுயி லதனை நீத்தி யாண்டிமூன் மளவு நோற்றான். (௬)

நோற்றிடு மளவி லைய னுதியுடைச் செவ்வேல் வந்து
மாற்றல னுயிரை யுண்டு வல்லையின் மீண்டு செல்லப்
போற்றியே பகீர தப்பேர்ப் புவலன் மன்னு ரெய்தி
யேற்றதொல் லரசு பெற்றா னின்னுமோர் விரதஞ் சொல்வாம். (௭)

வாரிசு மலர்மேல் வந்த நான்முகன் மதலை யான
நாரத முனிவ னென்போ னலத்தகு விரத மாற்றி
யோரெழு முனிவர் தம்மி லுயர்ந்திடு பதமு மேலாரு
சீரொடு சிறப்பு மெய்தச் சிந்தனை செய்தா னன்றே. (௮)

துற்படு கேள்வி சான்ம துண்ணிய வுணர்வின் மிக்கோன்
பார்ப்பதி யுதவு முன்னோன் பதமுறை பணிந்து போற்றி
யேற்புறு முனிவ ரான வெழுவகை யோரில் யானே
மேற்பட விரத மொன்றை விளம்புகி மேலோ யென்றான். (௯)

முன்னவ னதனைக் கேளா முழுதருள் புரிந்து நோக்கி
யன்னது பெறுதி திண்ண மாறுமா முகத்து நம்பி
பொன்னடி வழிபா டாற்றிப் பொருவிசுகார்த் திகைநா னோன்பைப்
பன்னிரு வருடங் காறும் பரிவுடன் புரிதி யென்றான். (௧௦)

நாரதன் வினவி யீது நான்புரிந் திடுவ னென்றோ
பாருல கதனில் வந்து பரணிரா ளபரா னத்தி
லோர்பொழு துணவு கொண்டே யொப்பிலகார்த் திகைநா டன்னில்
விரவேற் றடக்கை யண்ணல் விரதத்தை யியற்ற லுற்றான். (௧௧)

துசொடு கயத்தின் மூழ்கித் துய்யவெண் கலைகங் சுற்றி
யாசறு சியம முறறி யான்மமை புலத்த னுகித
தேசிகுன் மனது பாதஞ் சென்னிமேற் கொண்டு செவ்வேள்
சூசனை புரிந்திட டன்னான் புராணமும் வினவி னுனால். (௧௨)

கடிப்புன லள்ளித் தன்னோர் கைகவித் துண்டு முக்கார்
படுத்தித் தருப்பை யென்னும் பாயலிற் சயனஞ் செய்து
மடக்கொடி மாதர் தம்மை மறலியா மதித்து வள்ள
லடித்துணை யுன்னிக் கங்கு லவதியு முறங்கா துற்றான். (கக)

அந்தரார் செல்லப் பின்ன ருரோகிணி யடைந்த காலேச்
சந்தியர் கியம மெல்லாஞ் சடக்கென முடித்துக் கொண்டு
கந்தவேள் செம்பொற் மண்டைக் கான்முறை வழிபட் டேத்தி
வந்தமா தவர்க ளோடும் பாரண மகிழ்ந்து செய்தான். (கச)

பாரணம் விதியிற் செய்தோன் பகற்பொழு துறங்கு மாயி
னாரண மறையோர் தம்மி லைம்பதிற் நிருவர் தம்மைக்
காரண மின்றிக் கொன்ற கடும்பழி யெய்து மென்ன
நாரதன் மாயம் வல்லோ னிமைத்தில நயனஞ் சற்றும். (கஊ)

விழியொடு மிமைகூ டாமே வெய்யவன் குடபால் னீழும்
பொழுதள் விருந்து மற்றைப் புறத்துள் செயலும் போற்றி
யழிவறு விரத மிவ்வா றுறிரு வருட மாற்றி
யெழுவகை முனிவோ ருக்கு மேற்றமாம் பதத்தைப் பெற்றான். (ககூ)

இந்தரல் விரதர் தன்னை யீண்டொரு மறையோ னோற்று
முந்திய மனுவே யாகி முழுதல கதனை யாண்டா
னர்தனை னொருவன் பின்னு மவவிர தத்தைப் போற்றிச்
சுந்தையி னினைந்தாங் கெய்தித் திரிசங்கு வாகி யுற்றான். (ககீ)

ஈங்கொரு மன்னன் வேட னிருவரு நோற்று வண்மை
தாங்கிய வந்தி மானே சந்திமா னென்று பேராய்
விற்குநீ ருடுத்த பாரை மேலைநாட் புரந்தா ரென்ப
வாங்கவர் பின்னான் முத்தி யடைவது திண்ண மம்மா. (ககி)

இப்படி யார னாளில் விரதத்தை யியல்பி னோற்று
முப்புல னததின் வேண்டு முறைமையை யடைந்த நீரார்
மெய்ப்படு தொகையை யாரே விளம்புவ ரீதே யன்றி
யொப்பரும் விரதம் வேறு மொன்றுள் துரைப்பக் கேண்மோ. (ககூ)

வெற்பொடு மவுணன் மன்னை வீட்டிய தனிவேற் செங்கை
யற்புதன் மன்னைப் போற்றி யமரரு முனிவர் யாருஞ்
சொறபடு துலையின் நிற்கட் சுக்கில பக்கர் தன்னின்
முற்பகலாதி யாக மூவரு வைக னோற்றா. (ககௌ)

முந்திய வைக லாதி மூவரு நானுங் காலே
யந்தமில் புனலின் மூழ்கி யாடையோ ரிரண்டு தாங்கிச்
சந்தியிற் கடன்கள் செய்து தம்பலிம் பங்கும் பத்திற்
கந்தனை முறையே பூசை புரிந்தனா கங்குற போதில. (ககௌ)

நிறைதரு கட்டி கூட்டி நெய்யினுற் சமைக்கப் பட்ட
குறைதவிர் மேரத கத்தைக் குமரநா யகற்க ருத்திப்
புறவுள் விதியுஞ் செய்து பிரான்றிருப் புகழ்வி னாவி
யுறுபுண்ல் சிறிது மாந்தி யுபவசித திருந்தார மாதோ. (ககௌ)

ஆரண முனிவர் வாஜோ ரங்கதன் மற்றை வைகல்
சீரணி முருக வேட்குச் சிறப்பொடு பூசை யாற்றிப்
பாரணம் விதியிற் செய்தார் பயிற்றுமிய் விரதத் தன்னை
ரூரணி யவுணர் கொண்ட தம்பதத் தலைமை பெற்றார். (௨௩)

என்றவை குடிவன் செப்ப விறையவன் வினகி யெந்தாய்
நன்றிவை புரிவ னென்னு நனிபெரு வேட்கை யெய்தி
யன்றுதொட் டெண்ணில் கால மவ்விர தங்க ளாற்றிக்
குன்றெறி துதிவே லையன் குரைகழ லுன்னி நோற்றான். (௨௪)

வேறு.

ஆன காலையி லாறுமா முகமுடைய மலன்
கோன வன்றனக் கருளுவான் மஞ்ஞமேல் கொண்டு
தானே வீரனு மென்மரு மிலக்கருஞ் சார
வானு ளோர்களுங் கணங்களுஞ் சூழ்வுற வந்தான். (௨௫)

வந்து தோன்றலு மன்னவர் மன்னவன் மகிழ்ந்து
கந்த வேளடி பணிந்தனன் கைதொழுட்ப பரவ
வந்த மில்பகல் விரதங்க ளாற்றின யதனை
லெந்த நல்வரம் வேண்டின யதுபுக லென்றான். (௨௬)

என்ற காலையின் முசமுக முடையவ னெந்தாய்
நன்று பாரெலா மெனதுசெங் கோலிடை நடப்பான்
வென்றி மொய்ம்பின னுதியாம் வீரரை யெல்லா
மொன்று கேண்மையிற் றுணைவராத தருதியென் றுரைத்தான். (௨௭)

மன்ன னிவ்வகை வேண்டுகோள் வினவுற வள்ள
லன்ன வாறுனக் குதவுவ மென்றருள் புரிந்து
மின்னல் வாட்படை வீரமொய்ம் பன்முதல் விளம்புந்
துன்னு தானையத் தலைவரை நோக்கியே சொலவான. (௨௮)

நோற்றல் கூடிய முசுஞ்ந்த னும்மினு மெம்பா
வேற மேதரு மன்பினு னெழுதடற் புனியும்
போற்ற வைஞுவா னீவிரக் ளாங்கவன் புடைபோ
யாற்றல் சான்றி துணைவரா யிருத்திரென மறைந்தான். (௨௯)

வேறு.

முழுதருட் புரிதருங் கடவுள்சொல் வினவியே முடிவ தில்லாச்
செழுமதித் தன்னுடைச் சூர்குலத் தனையடுந் திறவி னேனகன்
பழிபடப் பாணுவின் வழிவருஞ் சிறுமகன் பாங்க ராகி
யிழ்தொழிற் புரிகிலோ மெனமறுத் துரைசெய்தா யாரும் வீரா. (௩௦)

ஞானநா யகனவர் மொழிதனைத் தேர்ந்தநம் முரைம றுதந்
ரானகோர் பான்மையா னீவிரமா னுடவரா யவனி மன்னன்
சேனையா கிப்புறம் போற்றியே பற்பகற் சேர்திர் பின்னர்
வானு ளோர் புகழவே நோற்றுநம் பக்கலில் வருதி ரென்றான். (௩௧)

ஐயன்வாய் மொழியினால் வீரமொய்ம் புடையவ னாகி யானோர்
மையன்மா னுடவராய்த் தொல்லைநா னுடையுதோர் வன்மைநீக்கி
மெய்யெலாம் வியர்வுறப் பதைபதைத் தேங்கியே விழும் மிக்குப்
பொய்யரேம் பிழைபொறுத் தருடியா லென்றுபொன் னடிப ணிந்தார்.

கமலமார் செய்யசே வடியின்மேற் றுழந்தகை தொழுது போற்றிக்
குமரவேள் விடைதனைப் பெற்றுமா னவரெலாங் கொற்ற மன்னன்
மமார்களா யொழுகினார் நேமியும் படையுடைத் தரும முர்த்தி
யமரர்கோ னிளவலா யாங்கவன் பின்செலு மமைதி பேபோல். * (௩௩)

ஆயதோர் காலையின் முசுமுகத் திறையவ னுடல் வேற்கை
நாயகன் பொற்பதம் வந்தியா கிற்பநல் ளருள்பு ரிந்தே
பாயபொன் சுடர்மணித் தோகையம் புரவியும் படைக் ளாகு
மாயிரும் பூதருந் தானுமந் நிலைதனின் மறைத லுற்றான். (௩௪)

வேறு.

மறைந்தனன் குமர னேக மன்னவன் மகிழ்ச்சி கொண்டு
சிறந்திடு கருவூ ரென்னுந் திருநக ரரசின் மேவி
யறந்தரு மடட வீதி யளப்பில புரிவித் தாங்கே
சிறைந்திடு வீரர் தம்மை நிலைபெற விருத்தி னானே. (௩௫)

ஆயவர் தங்கட் கெல்லா மரும்பெற லாக்க முள்ள
தேயமுங் கரிதேர் வாசித் திரள்களும் வரிசை முற்றுந்
தூயபல் சனங்க ளாகுந் தொகுதியு முதவித் தண்ட
நாயக முதல்வ ராக நல்கினன் ஞால மன்னன். (௩௬)

அன்னதோர் காலந் தன்னி லரம்பைய ரவனி யாளு
மன்னவர் தம்பாற் றேன்றி வளர்தலும் வாகை மொயம்பின்
முன்னவன் முதலோரக் கெல்லா முசுஞ்ந்த வேந்த னந்தக்
கன்னியர் தம்மைக் கூவித் கடிமண மியற்று வித்தான். (௩௭)

ஆந்தமில் வன்மை சான்ற வாடலம் புயத்தோன் புட்ப
கந்தியென் றுரைபெற் றுள்ள கன்னிகை தன்னை வேட்டுச்
சிந்தையின் மகிழ்வாற் சேர்ந்து சித்திர வல்லி யென்னும்
பைந்தொடி தன்னை யன்பாற் பயந்தனன் பதும மின்போல் (௩௮)

அத்தகு பொழுதிற் பின்னை யனகனே சனக னென்னும்
புத்திரா தம்மை நல்கிப் புவனியான் முசுஞ்ந்த தற்குச்
சித்திர வல்லி யென்னுஞ் சீர்கெழு புதல்வி தன்னை
மெய்த்தகு வதுவை நீரால் விதிமுறை வழாம லீர்தான். (௩௯)

ஏனைய வீரர் தாழு மியல்புளி வழாமல் வேட்ட
தேனியர் குழலா ரோடுஞ் சிறந்தவிவ் வாழ்க்கைபோற்றிப்
பானலங் குதலைச் செவ்வாய்ப் பாலரை நீல வேற்கண்
மானனை யாரை நல்கி மனுகுலத் தொன்றி யுற்றார். (௪௦)

சித்திர வல்லி யென்னுஞ் சீருடைச் செல்வி யங்கோர்
தத்தையை வளர்த்த லோடுந் தண்டகத் தருமன் மேவி
யத்தனிக் கிளியை வெஃக வாங்கவன் றாதா் போந்து
கைத்தலத் ததனைப் பற்றிக் கடிதினிற் கொடுபோ யிர்தார். (௪௧)

அவ்வழி கிள்ளை காணு ளாயிழை யயர்த லோடு
மெவ்வழி போயிற் றோடுவன் றிறையவ னுலகி னாடி
மைவழி கின்ற மேனி மறவிதன் றுணைவி யானாள்
கைவழி யமருந் தன்மை கதுமென வுணர்ந்தா னன்றே. (௪௨)

பூதலம் புரந்த செங்கோற் புரவலன் வீர மொய்ம்ப
 னுதியர் தம்மைக் கூவி யங்நனன் தூண்ட வன்னோ
 ரேதமில் கரிதேர் வாசி யெல்லையின் மறவர் சுற்ற
 மேதியங் கடவுண் மூதூர் விரைந்துபோய் வளைந்து கொண்டார். (௪௩)

தன்னகர் வளைத லோடுந் தருமன்வந் தேற்ற காலை
 யன்னவ னொடுபோர் செய்தே யடுமுரண் டொலைச்சி யம்பொன்
 வன்னமென் கிள்ளை தன்னை வாங்கினர் மீண்டு தங்கண்
 மின்னுள மகிழ நல்கி வேந்தற்கு விசயஞ் செய்தார். (௪௪)

சித்திர வல்லி பின்னர்ச் சீர்கெழு ரூல்கொண் டிறறு
 மெய்த்தகு பலங்காய் வேண்டி வேண்டினர் வினவ லோடு
 முத்தணி யலங்கற் றிண்டோண் முசுருந்த னதுகொண் டேக
 வத்திரு மலைநன் னாட்டுக் களபபிலோர் தம்மை யுய்த்தான். (௪௫)

மஞ்சுரூழ் மலைநா டுள்ளார் மன்னவர் மன்ன னானைக்
 கஞ்சல ரிகழ்த லோடு மாடலம் புயனு மேனைச்
 செஞ்சிலை வீரர் தாமுஞ் சென்றன ரந்நாட் டுள்ள
 வெஞ்சுர மீரொன் பாணும் வென்றொரு பகலின் மீண்டார். (௪௬)

பூண்டிடு கழற்கால் வீரர் பொறபுறு புதல்வி யானான்
 வேண்டிய தீய பைங்காய் வியத்தக நல்கிப் பின்ன
 ரீண்டுள தரணி யெல்லா மேகியே திறைகொண் டெங்கு
 மாண்டைய மன்னன் கோலு மாணையு நடக்கச் செய்தார். (௪௭)

கருமுதீர் கின்ற காமர் கற்பக வல்லி யன்னு
 னொரிகிள ரங்கி வன்ம நென்பதோர் குமரன் மன்னை
 யரியதோர் தவத்தின் சீரா லளித்தன ளதனைக் கண்டு
 பெரிதுள மகிழ்ந்து மன்னன் பேரர சாட்சி செய்தான். (௪௮)

வேறு.

ஆன்ன காலையில் வலாசுர நென்பதோ ரவுணன்
 பன்னெ டும்பெருஞ் சேனையுந் தானுமாய்ப படாந்து
 பொன்னி னாட்டினைச் சுற்றியே யடர்த்தலும் புலவோர்
 மன்னர் மன்னவ னவனுடன் சிலபகன் டலைந்தான். (௪௯)

கிருதர் போற்றிய வலாசுரன் மன்னொடு நேர்ந்து
 பொருது வென்றில னாதலாற் பூதலம் புரக்குங்
 குருதி வேற்படை முசுருந்த மன்னனைக் கூவி
 வருதி யென்றொரு தூதனை விடுத்தனன் மகவான். (௫௦)

ஏய தூதுவ னிருநிலம் புக்கன னிமையோர்
 நாய கன்பணி யுரைத்தலு நன்றென வினவி
 மாயி ருந்திறல் வீரர்தம் படையொடும வான்மேற்
 போயி னுன்முசு ருந்தனென் றுரைபெறும் புகழோன். (௫௧)

போன மன்னவன் புரந்தான் பொன்னடி வணங்கித்
 தானே விண்ணவர்க் கதிபனாற் தலைமையைத் தாங்கி
 மானி னங்கண்மேன் மடங்கல்சென் மென்னவல் லவுணர்
 சேனை யங்கடல் யாவையு மிமைப்பினிற் செறுத்தான். (௫௨)

சுற்று நிற்பது மவுணராஞ் சூழ்பெரும் பௌவம்
வற்று கின்றுழி வலாசரன் தன்னெடு மகவான்
செற்ற வீரோடி சிலபக னின்றுபோர் செய்து
கொற்ற மார்குலி சுத்தினு லவனுயிர் குடித்தான்.

(௩௩)

மன்னு தொல்புகழ் வலனுயிர் கோறலால் வலாரி
யென்ன வோர்பெயர் பெற்றனன் வாகையு மெய்திக்
கொன்னு னைப்படை முசுசூந்த வேந்தனைக் கொண்டு
பொன்ன கர்த்திருக் கோயிலிற் புரத்தான் புகுந்தான்.

(௩௪)

காய்ந்த மாற்றலர் தம்வலி கடந்தெனைக் ககன
வேந்த னைக்கினை வீரமு மேதகு புகழு
மீந்தெ னைக்குந் துணைவனு மாயினை யிதனு
ஊர்த ரங்கமாஞ் சுற்றநீ யல்லையோ வென்றான்.

(௩௫)

என்று மன்னனை நோக்கியே முகமன்க ளியம்பிக்
குன்று போலுயர் தன்பெருங் கோயிலுட் கொடுபோய்
மன்றன் மாண்புன லாடியே மணிக்கலை புனைந்து
சென்று மாறொழுந் தேவனைப் பூசனை செய்தான்.

(௩௬)

எயிலை யங்கெரி பூட்டிய கண்ணுத லிமைய
மயிலு மைந்தனு மொருபுடை மகிழ்வுடன் மேவக்
கயிலை யின்கணே யமர்தலபோ லிருத்தலுங் கண்டான்
பயிலு மன்புடை மன்னவன் பரவச மாணன்.

(௩௭)

ஆடி னுன்றொழு தேத்தினு னைக்களை முடிமேற்
சூடி னுனுள முருகினுன் றுள்ளினுன் சுருதி
பாடி னுன்கரங் கொட்டினுன் பகரொணு லுவகை
கூடி னுன்மொழி குழறினுன் பொடிப்புமெய் கொண்டான்.

(௩௮)

சிறந்த வெள்ளியங் கிரியின்மேற் கண்ணுதற் செல்வ
ஹைந்த விப்பெருங் கோலத்தைக் கண்டிகண் டெனத்தே
நிறைந்த மாமகிழ் வெய்தியே யிருந்தன நெடுநாண்
மறந்த னன்கொலோ பிறப்பினுன் மயங்கியே யென்றான்.

(௩௯)

ஒவி லாமலே யொருபொருள் போற்றுவா னுன்னி
மேவு கின்றவ வைசமாய் விழிதுயின் றதுபோன்
மாவின் மாமுகம் வாங்கிய மயங்கிய மன்னன்
மேவ தேவனை நோக்கியே தொழுதிவை செப்பும்.

(௪௦)

வேறு.

ஏகனே போற்றி யார்க்கு மீசனே போற்றி யம்மை
பாகனே போற்றி மேலாம் பரஞ்சுட ருருவே போற்றி
மேகமார் களனே போற்றி விடைமிகை வருவாய் போற்றி
மோகமார் தக்கன் வேள்வி முடித்திடு முதல்வா போற்றி.

(௪௧)

அம்புயா சனன்மா லின்னு மளப்பருந் திறத்தாய் போற்றி
நம்பனே போற்றி யெங்க னாதனே போற்றி கோதில்
செய்பொனே மணியே போற்றி சிவபெரு மானே போற்றி
யெம்பிரான் போற்றி முக்க ணிறைவனே போற்றி போற்றி.

(௪௨)

பொங்கரா வணிக ளாகப் புனைதரு புனிதா போற்றி
யங்கரா கத்திற் பூதி யணிந்திடு மாதி போற்றி
வெங்கரா சலத்தின் வன்றோல் வியன்புயம் போர்த்தாய் போற்றி
சங்கரா பரமா போற்றி தானுவே போற்றி போற்றி. (௬௩)

முன்னெனும் பொருளுக் கெல்லா முன்னவா போற்றி முப்பான்
மன்னுயிரக் குயிரே போற்றி மறைகளின் முடிவே போற்றி
யென்னைமுன் வலிந்தாட் கொண்டே யிருசிலம னிடுத்தாய் போற்றி
நின்னுருக் காட்டி யென்னை சீனைபடுத்த நிகதா போற்றி. (௬௪)

எவ்வெவர் தம்மையேனும் யாவரே யெனினும் போற்றி
னவ்வவ ரிடமாக கொண்டே யவர்க்கரு டருவாய் போற்றி
மெய்வரு தெளிவி லுன்னை வெளிப்பட வுணர்ந்து னோர்க்குத்
தெய்வத போக முத்தி சிறப்பொடு தருவாய் போற்றி. (௬௫)

ஆம்புய மலர்மே லண்ண லச்சுத னுதி வானோர்
தம்பத மெமக்கு நல்குந் தற்பரா வென்றே யாரு
நம்புறு பொருட்டால் வேத நவின்றிட வடைந்தோர்க் கெல்லா
வும்பர்தம் பதமு மீயு முலகுடை முதல்வா போற்றி. (௬௬)

உறைதரு மமரர் யாரு முழையராய்ச் சூழ நாப்பண்
மறைபயில் பெரியோ ருற்று வழிபட விருந்தாய் போற்றி
யறுவகை யைந்து மாறு மாகிய வரைப்பின் மேலா
மறைவனே போற்றி போற்றி யென்பிழை பொறுத்தி யென்றான். (௬௭)

இவைமுசு சூர்தன் கூற வெம்பிரான் கருணை செய்தே
யவன்முகர் தன்னை நோக்கி யாழியா னளப்பில் கால
முவகையால் வழிபா டாற்றி யுமபர்கோ னிடத்தில் வைத்தான்
புனிதனிற் கொடுபோய் நம்மைப் பூசனை புரிதி யென்றான். (௬௮)

என்றிவை முக்கண் மூர்த்தி யிர்திரன் கேளா வண்ணீ
நன்றருள் புரித லோடு நனிபெரு மகிழ்ச்சி யெய்தி
யுன்றிரு வுளமீ தாயி னுயர்ந்தன னடியே னென்றோ
வென்றிகொண் மன்னர் மன்னன் விம்மித னாகி யுற்றான். (௬௯)

இந்திர னமலன் பூசை யிவ்வழி முடித்த பின்னாச்
செந்தழ லோம்பி யேனைச் செய்கபன் புரிந்து வேறோர்
மந்திரம் புகுந்து தேனு வருகென வல்லு கூவி
வெந்திரன் மன்னந் கந்நாள விருந்துசெய் வித்தா னன்றே. (௭௦)

விருந்துசெய் வித்த பின்னர் விசித்திரக் கலையும் பூணூற்
தெரிந்திடு மணியு முத்தூந் தெய்வதப் படையு மற்றும்
பரிந்துட னுதவி யின்னும் வேண்டுவ பகாதி யென்னப்
புரத்தா னருள லோடும் புரவல னிதனைச் சொலவான். (௭௧)

ஏவருந் தெரித மேற்றா திருந்திடு மிமையா முக்கட்
பாவையோர் பாகன் மன்னைப் பசிவொடு கொடுத்தி யைய
பூவுல கதனின் யான்போய்ப் பூசனை புரிதற் கென்னைத்
தேவர்கண் முதல்வன் கேளா வினையன செப்ப ஹற்றான். (௭௨)

உந்தியா லுலகைத் தந்த வொருதனி முதல்வன் முன்ன
மைந்தர்தா மின்மை யாலே மன்னுயிர்த தொகுதிக் கெல்லார்
தந்தையா யிருந்த தங்கோன் சரணமே யரண மென்னுச்
சிந்தைசெய் தூழி காலஞ் செய்தவ மியற்றி யிட்டான். (௭௩)

தவமுழந் திருந்த காலேச் சாரதப் புணரி சுற்றக்
கவுரியுந் தானு மையன் கருணையால் வந்து தோன்றப்
புவிதனை யளந்த மாயோன் பொள்ளென வெழுந்து போற்றிச்
சிவனடி வணக்கஞ் செய்து செங்கையாற் றொழுது நின்றான். (௭௪)

வேறு.

மாதொரு பாகன் மகிழ்ந்தருள் செய்து
நீதவ மாற்றி நெடும்பக னின்றா
யேதிவண் வேண்டு மியம்புதி யென்னச்
சீதர னின்னன செப்புத லுற்றான். (௭௫)

'அந்தமி லாயுவு மாருயிர் காப்புஞ்
செந்திரு வேடுகை செல்வமு மீந்தாய்
மைந்த னிலாமல் வருந்தின னெந்தாய்
தந்தரு ளாய்தமி யேற்கினி யென்றான். (௭௬)

குன்றினை யாற்றிடு கோனிலை செப்ப
நன்றென வேநகை யாநவை யில்லா
வொன்றொரு செம்ம லுனக்குத லுற்றா
மென்றருள செய்தனன் யாரினு மேலோன். (௭௭)

கழையிசை போற்று கருங்கடல் வண்ணன்
முழுதுல சீன்றிடு முற்றிழை பாதந்
தொழுதில னின்று துதிததில னன்பால்
வழிபடு நீரின் வணங்கிலன் மாதோ. (௭௮)

வேறு.

முறையி னுறநனக் கிளையவ னென்றே
முன்னி னன்கொலோ மூலமு நடுவு
மிறுதி யுடமிலாப பரமனுக் கெம்போ
லிவரு மோர்சத்தி யெனகினைந் தனனே
பறுவி லாமலை மகனென வுளத்தே
மதிதத னன்கொலோ மாயவன் கருததை
யறிக்க லேழுமை யம்மைபாற் சிறிது
மன்பு செய்திலன் முன்புசெய் கிளையால். (௭௯)

ஆன்ற வைப்புல நொருவழிப் படுத்தி
யார்வம் வேரறுத தையமொன் றின்றி
பூன்றி ரிந்திடி னுந்கிலை திரியா
வுண்மை யேபிடித துலகக்கண் முழுது
மீன்ற வெம்பெரு மாட்டியை நீக்கி
யெம்பி ரானையே வழிபடு மியற்கை
மூன்று தாளுடை யொருவனுக் கல்லா
லேனை யோர்களான் முடியுமோ முடியா. (௮௦)

ஆன்ன காலையி லெம்பெரு மாட்டி-
 யாழி யம்படை யண்ணலை நோக்கி
 யென்னை நீயிவ ணவமதித் தனையா
 லெம்பி ராற்குநீ யன்புள னன்றான்
 முன்ன நீபெறு மதலையு மையன்
 முனிவ னெல்லையின் முடிந்திட வென்னப்
 பன்ன ருங்கொடு மொழிதனை யியம்பிப்
 பரபர ரன்றனை நோக்கியே பகாவாள்.

(அக)

ஆன தோர்பரப் பிரமமும் யானே
 யல்ல தில்லையென் றறிவிடப் பேதை
 மானு டப்பெரும் பசுக்களை யெல்லா
 மருட்டி யேகிரி வஞ்சகன் முன்ன
 ஞான நீரினா ரறிவினா லன்றி
 நனுகு ருதநீ யனுக்கிற் பதுவோ
 ளுனு லாவிய வுயிரினுக் குயிரா
 மொருவ செலலுதம் வருகென வுரைத்தாள்.

(அட)

இன்ன வாறுரைத் தெம்பெரு மாட்டி-
 யெம்பி ரான்றனைக் கொண்டுபோ மளவி
 லன்ன தன்மைகண் டச்சுதக் கடவு
 ளலக்க ணெய்தியே யச்சமுற் றயர்ந்து
 தன்னு ளந்தடு மாறிமெய் பணித்துத்
 தளர்ந்து நேமியந் தண்கரைக் கணித்தாய்
 மன்னு பல்பொருட் கலந்தனைக் கவிழ்த்த
 வணிக னுமென வருந்தினன் மாதோ.

(அஈ)

ஆம்மை தன்பொருட் டாலிடை யூழிற்
 கடைந்த தென்றுமா லகந்தனி லுன்னி
 யெம்மை யாளுடை யிறையவன் றனையு
 மிறைவி தன்னையு மிளங்கும ரனையு
 மெய்ம்மை சோவடி வாகவாங் கமைத்து
 வேத வாகம விதிமுறை வழாமற்
 பொய்ம்மை தீர்த்திடு மீன்மீனும் பூசை
 புரிந்து பின்னரும் வருந்தியே நோற்றான்.

(அச)

வேறு.

ஆனைய தன்மையா லாண்டுபல் லாயிர கோடி
 புனித னாகியே நோற்றன னதுகண்டு புழுங்கி
 முனிவ ராயுளோ ரின்னமும் வருகிலன் முதலவ
 னினிய ருந்தவஞ் செய்பவ ரில்லையா லென்றா.

(அரு)

ஆந்த வெல்லையிற் சத்தியுஞ் சிவமுமா யனைத்தும்
 வந்தி டும்பரி சளித்தவ ரிருவரும் வரலுஞ்
 சிந்தை யின்மகிழ் வெய்தியே யம்மைசே வடியின்
 முந்தி யோடியே வணங்கினன் முழுதொருங் குணார்தோன்.

(அக)

இறைவி தான்மலர் பணிந்தபின் னெம்பிரான் பதமு
முறையி னூற்பணிந் திருவர்தஞ் சீர்த்திகண் முழுது
மறையின் வாய்மையாற் பன்முறை யால்வழுத் துதலு
நிறையு நல்லுநர் புரிந்தனன் றனக்குநே ரிலாதான். (௮௭)

மாது நீயிவற் கருள்புரி யென்னவம் மாது
சீத ரன்றனை நோக்கியே நம்பெருந் தேவ
னோதும் வாய்மையும் யான்முனிந் துரைத்திடு முரையும்
பேதி யாவினி யாவரே யன்னவை பெயர்ப்பார். (௮௮)

எங்க னாயகன் விழிபொழி யங்கியா விறந்து
துங்க மேன்மைபோய்ப் பின்முறை முன்புபோற் றோன்றி
யுங்குன் மாமக னிருக்கவென் றுரைத்தன னுமையா
எங்க தாகவென் றருளியே மறைந்தன னையன். (௮௯)

ஆம்மை தன்னுட னெம்பிரான் மறைதலு மண்ணல்
விம்மி தத்தொடு தன்பதி புருந்துவீற் றிருப்ப
மைம்ம லிந்திடு மெய்யுடைக் காமவேள் வாரா
விம்மெ னக்கடி துதித்தன வைன்மனத் திடையே. (௯௦)

வேறு.

வந்திடுங் காமவேள் வடிவுடைக் காளையாய்க்
கந்தமார் பூங்களை கன்னல்விற் கைகொடே
மைந்தரா னோர்களு மாதருங் காமமேற்
புந்திவைத் திடும்வகை போர்புரிந் துலவினான். (௯௧)

தண்ணிழற் குடையெனச் சசிபடைத் துடையவ
னெண்ணமற் றொருபகல் யார்க்குமே லாகிய
கண்ணுதற் பகவன்மேற் கணைமலர் சிந்றியே
துண்ணெனத் துகுள தாய்த தொலைதலுற் றுனரோ. (௯௨)

பூதியாய் மாணொளரன் பொருவினா நல்லரு
ளாழியா னுணையா லருவொடே யுருவமாய்
வாழிசேர் தொல்லைநாள் வளனொடு மன்னினான்
சூழிமால் கிரிதருந் தோகைசொற் றவறுமோ. (௯௩)

நிற்பமற் றித்திற நேமியான் முன்னைநா
ளற்புடன் வழிபடு மமலையைக் குமரனைத்
தற்பரக் கடவுளைத் தனதுமார் பிற்கொடே
பற்பகற் பணியின்மேற் பாற்கடற் றுஞ்சினான். (௯௪)

நீடவே துயிலுமா னெட்டுயிர்ப் பசைவினாற்
புடுசேர் நாகனைப் பேருயிர்ப் பசைவினாற்
பாடுகூழ் தெண்டிரைப் பாற்கட லசைவினா
லாடியே வைகினா ரலகிலா வாடலார். (௯௫)

ஆன்னதோ ரமைதியி லகரரசே னைக்கெலா
மன்னனா யுற்றுளான் வாழகலி யென்பவ
னென்னைவா வைரொடு மீடழித் தமர்தனின்
முன்னைநாள் வென்றனன் முடிவிலா மொய்ம்பினால். (௯௬)

அத்திறங் கண்டிரா னமரரோ டேகியே
பத்துநூற் றுத்தலைப் பார்தண்மேற் றுயில்கொளுந்
சுத்தனைப் போற்றியே தொழுதுவாற் கலியினு
லெய்த்தனங் காத்தியா டிலம்மை நீ யென்றனன். (௬௭)

நஞ்சுபில் கெயிறுடை நாகமாம் பள்ளிமேற்
றுஞ்சும்வா லறிவினான் றுயிலேவிட் டேயெழீஇ
யஞ்சலீ ருங்களுக் கல்லலே யாற்றிய
வஞ்சனா ருயிர்தனை வல்லையுண் டிடுதுமால். (௬௮)

என்றுதன் கையமைத் தேழொடே மூலகமுண்
டன்றொரா லிலையின்மே லறிதாயின் மேலிய
மன்மலந் தண்டிழாய் மாலைசூழ் மௌலியா
னொன்றுபே ரன்பினு லொன்றெனக் குரை செய்தான் (௬௯)

பார்த்தியா லெனதெனும் பைம்பொன்மார் பத்திடை
மூர்த்தியாய் வைகிய முதலவியைக் குமரனைத்
தீர்த்தனைப் பூசனை செய்துகின் றீவினை
யார்த்திலீங் குதியெனா வாநரத தருளினான். (௭௦)

அன்னவா மருள்செய்தே யணையர்மூ வோரையும்
பொன்னுலா மார்பினும் பொள்ளென வாங்கியே
யென்னதா கியகரத் தீர்தன னீதலுஞ்
சென்னிமேற் றுங்கினென் மாதவத் திண்மையால். (௭௧)

வேறு.

அங்கத்தர்பின் முறையாக வச்சுதன்பாற கடலகன்று
நங்குமுலெ லாஞ்சூழ நாவலந்தீ வகத்தனாகி
யெங்கள்பிரா னருண்டஞ்செய் யெல்லையிலாத் தில்லைதனிற்
றுங்கமணி மன்றுதனைத் தொழுதுபர வசமானான். (௭௨)

செல்லரிய பரவசமாய்த் திருமுன்னே விழ்ந்திறைஞ்சிக்
தொல்லைதனி லறிவிழந்து துணைவிழிகள் புனல்பெருகப்
பல்லுயிர்க்கு முயிரா கும் பரமசிவ பூரணத்தி
னெல்லைதனிற் புக்கமுந்தி யெழுந்திலனீ ரிருதிங்கள். (௭௩)

இத்திறத்தா லவசமதா யீறுமுத னெடுமிலா
வத்தன து திருவடிக்கி ழுடங்கியே யணையினான்
மெய்த்துரியங் கடந்தவுயிர் மீண்டுசாக் கிரத்தடையத்
தத்துவமெய் யுணர்ச்சியெலார் தலைத்தலைவர் தீண்டினவால். (௭௪)

கண்டியில்வா னெழுந்ததெனக் கதுமெனமா யோனெழுந்து
புண்டரிகப் பதந்தொழுது போற்றசெய்து புறத்தேகித்
தெண்டிரைசூழ் புவிக்கரசு செலுத்தியவாற் கலியுடனே
மண்டிபெருஞ் சமர்செய்து வல்லைதனி லுயிருண்டான். (௭௫)

வாற்கலிதன் னுயிருண்டு வாகைபுனைந் தேதிருமால்
சீர்க்கருணை நெறியதனும் மேவருக்கு மென்றனக்கு
மேற்கும்வகை விடையுதவி யிம்மெனவே மறைந்திகிப்
பாற்கடலிற் பணியினைமேற் பண்டுபோற் கண்வளர்த்தான். (௭௬)

தேவர்குழாத் தொடுமிண்டு சிறந்திடுமித் துறக்கத்தி
லாவலுடன் வந்தேயா னன்றுமுத லின்றனவும்
பூவைநிறம் கொண்டபுத்தேள் பொன்மார்பில் வீற்றிருந்த
மூவரையு மருச்சித்தேன் முதுமறைநூல் விதிமுறையால். (க௦௭)

மன்னர்க்கு மன்னவரீ வழிபடுதல் காரணமாத்
தன்னொப்பி லாதாரைத் தருகென்றாய் தந்திடுவ
தென்னிச்சை யன்றேமா விசைவுனக்குண் டாமாகிற்
பின்னைத்தந் திடுவனெனப் பெருந்தகையோன் பேசினனான். (க௦௮)

பேசுதலு முசுருத்தன் பெயர்த்துபாற் கடவிடைபோய்க்
கேசுவனை யடிவணங்கிக் கிட்டிநின்று வேண்டதலும்
வாசவனது னிடந்தன்னில் வைத்திடநம் முயிர்க்குயிரைப்.
பூசனைசெய் கொடுபோர்து பூதலத்தி னிடையென்றான். (க௦௯)

நன்மெனவே யிசைவுகொண்டு நாரணனை விடைகொண்டு
சென்றபுரந் தரற்குரைப்பச் சிந்தைதளர்ந் தேயிரங்கி
யன்றுதனை யீன்றதனிப புனிற்றுவை யகலுவதோர்
கன்மெனவே நனிபுலம்பி யொருசூழ்ச்சி கருதினான். (க௧௦)

தேவர்பிரா னவ்வளவிற் றெய்வதக்கம் மியன்செயலான்
மூவடிவு மூவிரண்டு முறைவேறு வேறாக
வேவர்களும் வியப்பெய்த விமைப்பின்முன மமைப்பித்துக்
காவலன்கை தனிமகொடுப்பக் கைதவமென் றறிந்தனனே. (க௧௧)

ஆதியில்விண் ணவர்தச்சு னமைத்திடுமூ விருவடிவும்
பூசலமன் னவன்வாங்கிப் புதலவனெடுங் கவுரியொடும்
வீதிவிடங் கப்பெருமான் மேனியதா மெனவிருந்து
மேதுமுரை யானெறிபா லிவரவரன் றெனமொழிந்தான். (க௧௨)

துங்கமுறு முசுருத்தன் சொல்வினவிசு சுடராழிப்
புங்கவன்மன் மார்பமெனும் பொன்னாச லாடிகந்து
மங்கையொடுங் குமரனெடு மகிழ்ச்சியொடும் வீற்றிருந்த
வெங்கள்பிரான் தனைக்கொடுவந் திவராமோ வென்றனனே. (க௧௩)

இந்திரனில் வாறுரைப்ப விமையாமுக் கட்பகவன்
முந்துதிமன் முசுருத்தன் முகநோக்கி நிள்பாலில்
வந்தனமா லெம்மையினி மாகிலத்திற் கொடுபோர்து
புந்திமகிழ் வாறபூசை புரிவாயென் றருளசெய்தான். (க௧௪)

ஊழிநா யகன்மகவா னுணராமே யிஃதுரைப்பக்
கேழிலாப் பேருவகை கிடைத்தினிது பணிந்தேத்தி
யாழியான் பூசனைகொண் டமர்ந்தவரா மாமிவரை
வாழியாய் தருகவென வாங்கினன்மன் னவரமன்னன். (க௧௫)

வாங்கியபின் னிமையவர்கோன் மன்னவனை முகநோக்கி
யிங்கிவரை யறுவரொடு மிருகிலத்தி னிடைகொடுபோய்ப்
பூங்கமலா லயமுதலாப் புகல்கின்ற தலந்தன்னிற்
நிற்கறவே வழிபாடு செயதியென விடைகொடுத்தான். (க௧௬)

நன்மெனவே வினைகொண்டு நானிலத்தி னிடையிழிந்து
தென்றிசையா ஞர்தன்னிற் சிவனுரைபூங் கோயில புக்கு
மன்மல்கமழ் தண்டுளவோன் வழிபடவீம் நிருந்தோரை
வென்றியரி யணைமீதில் விதிமுறையாற் றுபித்தான்.

(கக௭)

கடனாகை நள்ளாறு காரூயல் கோளரியூர்
மடனாக முத்தீனும் வாய்மியூர் மறைக்கான
முடனாகுத் தலமாறி லோராறு வடிவுகொண்ட
படநாக மதிவேணிப் பரஞ்சுடரை யமாவித்தான்.

(கக௮)

இப்படியே யொருபகலி லெழுவரையுந் தாபித்து
மெய்ப்பரிவில் வழிபாடு விதிமுறையாற் புரிவித்துச்
செப்பரிய புகழாநாத தேவனுக்கு விழாசெய்வான
முப்புவனங் கருமபோற்று முசுருத்தன முன்னினனா.

(கக௯)

ஆந்நாளி லிமையவர்கோ னருச்சனைசெய் பரம்பொருளைக்
கொன்னுர்வேன் மன்னவன்கைக் கொடுத்ததொரு கொடும்பவத்தாற்
பொன்னாட்டிற் றிருவிழந்து புலையுருவந் தனைத்தாங்கிக்
கைந்நாக மிசையூர்து கமலையெனும் பதியடைந்தான்.

(க௧௦)

ஆரூரின் மேவியபின் னமலன்விழாப் போற்றுதற்குப்
பாருருந் திரையூரும பலவூரும வருகவென்றே
வாருரு முரசெறிந்து மதக்கனிற்றின் மிசையேறித்
தேருருஞ் செம்பொன்மணித திருவிதிப புடைகுழிந்தான்.

(க௧௧)

பூங்கமலா புரிவாழும் புங்கவனார்க் கன்னதம்பி
னோங்குதிரு விழாநடத்தி யொழிந்தபதிப பண்ணவர்க்கு
மாங்குதுபோ னிகழ்வித்தே யந்தமீல்சீர் முசுருத்தன்
பாங்கில்வரும் வீரருடன் பாருலகம் புரந்திருந்தான்.

(க௧௨)

ஆண்டிபல வப்பதியி லமலன்விழாச் சேளித்துக்
காண்டகைய தவம்புரிந்து கடைஞாவடி வினைநீங்கித்
துண்டகைய*தோண்மகவான் றொலனுருவந் தனைப்பெற்று
மீன்செரர் பதிபுகுந்து விபவமுடன் வீற்றிருந்தான்.

(க௧௩)

விண்ணவர்கோ னேகியபின் விரவுபுநழிக் கருஞூரி
லெண்ணரிய பலகால மிறையரசு செலுத்தியபின்
மண்ணுலகம் புரக்கவங்கி வன்மனுக்கு முடிசூட்டித்
துண்ணெனவே நோற்றிருந்து கொலகயிலை தனையடைந்தான்.

(க௧௪)

துங்கமிகு முசுருத்தன் றொல்கயிலை யடைந்தபின்
ரெங்கள்விறன் மொய்ப்பினனு மிலக்கருட னெண்பர்களுந்
தங்கள்சிறுர் தமைவிளித்துத் தத்தமது சிறப்பு நலகி
யங்கிவன்மன் பாலிருத்தி யரியதவ மீற்றினரே.

(க௧௫)

மாதவமெண் ணிலவியற்றி மானுடததன் மையையீங்கி
யாதிதனி லடலெய்தி யருண்முறையா லனைவர்களு
மேதகுசீர்க் கந்தகிரி விரைந்தேகி வேற்கடவுள்
பாதமலர் பணிந்தேத்திப் பத்திமைசெய் துற்றனரீரால்.

(க௧௬)

ஆகையா லயனறியா வருமறைமு லந்தெரிந்த
வேகநா யகன்வித மெவரேனும் போற்றியிடி
னாகையா னினைந்தவெலா மொல்லைதனிற் பெற்றறிவிவர்
மாகமே லிமையவரும் வந்தவரை வணங்குவரே.

(கஉ௭)

ஆ திருவருத்தம் ௧,௮௦௦.

வசனம்.

சீயந்தன் இவ்வாறு சுவர்க்கத்தில் அரசுபுரிந்துவருங்காலத்தில், இவ்வுலக
த்தில் முசுருந்தென்னுமரசன் கந்தவிரதத்தை அனுஷ்டித்து அரசுபுரிந்த
செயலை யுரைக்கின்றும். முன்னொருகாலத்தில் முசுருந்த சக்கிரவர்த்தி வசிட்ட
முனிவரது ஆச்சிரமத்தையடைந்து, அவரது அடிவணங்கித் துதித்து, முனிசிரே
ஷ்டரே! அடியேனுக்குக் கந்தவேள் விரதமெல்லாம் கூறியருளவேண்டுமென்று
பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர்: வெள்ளிக்கிழமையில் குமரவேள்விரதத்தை யனுட்டித்
தல்வேண்டும். அந்நாளில் அவ்விரதத்தை யனுட்டிப்பவர் நினைத்தவெல்லாம்பெறு
வர். கோரென்னு மசுரனாள், அபகரிக்கப்பட்ட தனதாசைப் பகிரதென்னு மர
சன் தனது மனைவியோடு காட்டிற்கு விரைந்துசென்று, சுக்கிராசாரியரை வண
ங்கின்று, தனது குறையைக்கூறி, அவர் முருகவேள் மகிழ்வண்ணம் சுக்கிர
வரவிரதம் மூன்றுவருடம் கோற்பாயாயின், உன்பகைவன் மடிய, நீ உலகமுற்றும்
ஆள்வாயென்று கூறினார். அவர் கூறியவாறே பகிரதன் வெள்ளிக்கிழமைமுற்றும்
உணவின்றியிருந்து, வியாழமும், சனியுமான இரண்டுதினங்களிலும் பசலில்மர்த்
தீரம் உணவுண்டு, துயிலெடுத்த மூன்றுவருடமளவும் கந்தவேள் விரதத்தை
யன்போடு அனுட்டித்துவந்தான். அவ்வாறு நோற்குங்காலத்தில், முருகக்கடவுள்
வேற்படை கோரென்னுமசுரனை அழித்தது, பிறகு பகிரதன் உலகமுற்றும்
சந்தோஷத்துடன் ஆண்டுவந்தான். இன்னுமொருவிரதஞ் சொல்வாம். பிரமபுத்
திரரான நாரதர் இவ்விரதத்தை யனுஷ்டித்து, சப்தமுனிவருள் உயர்ந்தபதமும்,
சீரும், சிறப்பும் அடையச் சித்தனைசெய்து, விநாயகப்பெருமானை வணங்கிச் சப்த
முனிவர்களுள் யானே உயர்ந்தோனாகுமாறு ஒருவிரதத்தை யடியேனுக்குத் திரு
வாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, விநாயகர் முருகக்கடவுளது கார்த்
திகைவிரதத்தை யன்போடு பன்னிரண்டுவருடமளவும் அனுஷ்டிப்பாயின் நீ விரு
ம்பியவாறு அடைவாயென்ன, நாரதர் அவ்வாறே செய்வேனென்று பூலோகத்தை
யடைந்து, பாணினாள் பின்னேரத்தில் ஒருபொழுதுண்டு, கார்த்திகைதினத்தில்
கந்தவேள் விரதத்தைப் பன்னிரண்டுவருடம் அனுஷ்டித்துச் சப்தரிஷிகளுள் மே
வானபதத்தை யடைந்தார். ஒரு பிராமணன் கார்த்திகைவிரதத்தை அனுட்டி
த்து, முதல் மனுவாகி, உலகமுற்றும் ஆண்டான். மற்றோர்தணன் இதனை
நோற்று விரும்பியவற்றையடைந்து திரிசங்கு என்னும் அரசனானான். ஒரு அரச
னும், வேடனும் இவ்விரதத்தினை நோற்று, அந்திமான், சந்திமான் என்னும் பெய
ருடையவர்களாய் உலகமுற்றும் ஆண்டார்கள். இக்கார்த்திகை விரதத்தினை யனுட்
டிப்பவர் மோட்சமடைவது நிச்சயம்.

இக்காந்திகை விரதத்தை யனுட்டித்தாரது தொழையை அளவிட்டுரைத்தல்
முடியாது. இதுவன்றி மற்றொருவிரதமிருந்திது; அதனையுட்குறித்தோம்: முரு
கக்கடவுளைத்துதித்துத் தேவர் முனிவோர் யாவரும் ஐப்பசிமாதத்தில் சுக்கிலபட்
சம பிரதமைமுதலாகச் சஷ்டிவரைக்கும் விரதம்புரிந்து, அதனால் தமது நிலையை

யடைந்தனர் என்று கூறியருளினார். இவற்றைக்கேட்ட முசுருந்தன் அன்போடு அளவற்றகாலம் கந்தவேன் விரதத்தை யனுட்டித்துவந்தான். முருகக்கடவுள் அவனுக்கு அருள்செய்தற்பொருட்டு வீரவாகுமுதலியோர்க்கு, மயூராரூடராய்ப்பிரத்தியட்சமாக, முசுருந்தன் மிகவுந் துதித்து, ஏகதேயே! உலகமுற்றும் எனது செங்கோலின்வழி நடத்தற்பொருட்டு, வீரவாகுமுதலியவர்களைப் படைத்துணைவராகத் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவ்வாறே தந்தோமென் நருள்செய்து, வீரவாகுமுதலியோரைப்பார்த்து, நீங்கள் முசுருந்தனிடஞ்சென்று படைத்துணைவராய் இருப்பீராகவென்று கூற, அதற்கவர்கள் ரூபம்மன் குலத்தை நாசமாக்கிய நாங்கள் இவ்வற்பமனிதனுக்கு அடங்கியிரோமென்று மறுத்தனர்.

எம்பெருமான் நீங்கள் மனிதராய்ப்பிறந்து இவ்வரசனது சேனைத்தலைவராகிப், பிறகு நம்மிடத்திற்கு வருவீராகவென்று சபிக்க, வீரவாகுமுதலியோர் மனிதராகப்பிறந்து முசுருந்தனுக்கு கண்பராய் அவனது சேனைத்தலைவரானார்கள். அப்படி, ஆனகாலத்த முசுருந்தமன்னன் அரசரிடம்பிறந்துவளர்ந்த அரம்பாஸ்கிரீகளை வீரவாகுமுதலியோர்க்கு மணம்புரிவித்தான். வீரவாகுதேவர் புட்பகந்தியென்னும் தனது மனைவியோடு கூடிச் சித்திரவல்லியென்னும் மகளையும், அனகன், ஜனகனென்னும் புத்திரர்களையும் பெற்றான். அப்பெண முசுருந்தனுக்கு மனைவியாக வாழங்காலத்தில், அவன் வளர்த்த கிளியை எமனது மனைவியிடத்து எமதுதர்கள் அபகரித்துக்கொடுத்தார்கள். அக்கிளியைக் காணாது சித்திரவல்லி வருந்தி, தனது கணவனிடத்துச்சொல்ல, அவன் எமனது மனைவிகையிலிருப்பதாகவறிந்து, வீரவாகுமுதலியோரை எம்புரத்திற்குப் போர்க்கணுப்ப, அவர்கள் எமனோடு போர்செய்து வெற்றிபெற்றுக் கிளியைவாங்கிச் சித்திரவல்லியினிடங் கொடுத்தார்கள். *

அவர்கள் இன்னும் பலவகையாக அவனுக்கு வெற்றியுண்டாக்கிவருங்காலத்தில், வலாரூரனென்னுமரசன் சுவர்க்கநாட்டைச்சேர்ந்து போர்புரிந்தான். அவனோடு போர்புரியச் சக்தியற்ற இந்திரன் முசுருந்தனிடத்தில் ஒரு தூதனையனுப்பி, தனது குறைகளைத் தெரிவித்தான். உடனே அவன் வீரவாகு முதலியோரோடு சுவர்க்கத்திற்குச்சென்று, வலாரூரனது சேனையை அழிக்கும்போது, இந்திரன் அவனை வச்சிராபுத்தந்தாற்கொன்று, வலாரியென்னும் பெயரைப்பெற்று, முசுருந்தனோடு தனதுகரத்திற் பிரவேசித்து, அவனைப் பலவாறுகப்புகழ்ந்து, தனது பெரிய கோயிலிற்சென்று, சிவபெருமானைப் பூசிட்டான். அப்போது முசுருந்தன்: சிவபெருமான் பார்வதிதேவியும், குமாரக்கடவுளும், ஒருபுறத்திலிருக்கக் காலையத்திருப்பதுபோலக்கண்டு, தரிசித்துத் தன்னிமறந்து பலவாறு ஆடிப் பாடித் துதித்து, மனிதப்பிறப்பினால் தேவாரை மறந்திருந்தேனென்றுகூறி, என் பிழையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். சிவபெருமான் முசுருந்தனைநோக்கி, இந்திரன் கேளாதபடி விஷ்ணு பூசித்து இந்திரனிடத்துக்கொடுத்த எம்மை பூமியிற் கொண்டுபோய்ப் பூசைபுரியாய் என்றுகூற, அரசன் ஆச்சரியமுடையவனானான். சிவபூசைமுடித்த இந்திரன் ஏனைய கடன்களையும்முடித்து, முசுருந்தனுக்குவருந்து செய்வித்து, ஆடையாபரணமுதலியவற்றையுத்தந்த, இன்னும் வேண்டுவனவற்றைக் கூறக்கடவாய் என்றான். அதற்கு அரசன் சிவபெருமானைப் பூலோகத்திற் பூசிக்கத்தருவாயென்றுகேட்க, இந்திரன்: மாயோன், மைந்தனில்லஹமயால், சிவபெருமானேநோக்கித் தவஞ்செய்தான். அத்தவத்திற்குவந்து சிவபெருமான் உமாதேவியோடு பூதங்கள்கூட, எழுந்தருள், அச்சுதன் உமாதேவியைநீக்கிச் சிவனைவணங்கி எள்கூடப் பிள்ளைவார்த்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான்

நகைத்து உனக்கு ஒரு ஆண்மகனைத் தந்தோமென் றருளிச்செய்தார். அப்போது உமாதேவி மாயோனைப்பார்த்து, என்னை அவமதித்த நீ எம்பெருமானையும் அவ மகித்தவனானும்; நீபெறும் பிள்ளையும் இறைவன் கோபத்தால் விரைவில் அழிசு வென்று சாபமிட்டு, பரமசிவனைநோக்கி இவ்வஞ்சகன்முன்னர் நிற்பதுதகாது, என்றுகூறி, எம்பெருமானையழைத்துக்கொண்டுபோம்போது, மாயன் மிகவும்வரு ந்தி உமாதேவியை வணங்காமையால், இத்தீங்கு நேரிட்டதென்றுசுந்தித்து, உமா தேவியையும், பரமசிவனையும், கந்தவேளையும் உருவமாகப் பிரதிட்டைசெய்து, வேதாகம விதிதவறாது, உண்மையான அன்புடன் பல்லாயிரங்கோடிவருஷம் பூசைபுரிந்துவந்தான். அப்போது சிவபெருமானும், உமாதேவியும் எழுந்தருள, மாயோன்முன்னர் அம்மையைவணங்கிப் பின்னர் ஐயனைவணங்கிப் பலவாறாகத் துதிசெய்துநிற்க, பாமேசுவரன் பார்வதியைநோக்கி இவனுக்கருள்செய்யென்று புகல, அவ்வம்மை விஷ்ணுவைநோக்கி உன்மகன் முன்னர் எனது நாயகனது நெற்றிவிழிப் பொறியால் வெந்தொழிந்து, பின்பு முன்புபோல மகனாயிருப்பானெ ன்றருள்செய்ய, சிவபெருமானும் அவ்வாறாகவென்றுகூறி உமாதேவியோடு மறைந் தருளினார். பிறகு மன்மதன் திருமாலதுள்ளத்தினின்றின்றுந்தோன்றி, மலர்க்கிணைக ளையும், கருப்புலிலுங்கொண்டு, மைத்தரும் மடவாரும் காமத்திற்கருத்துவைக்கு ம்படி போர்புரிந்தலாலி, ஒருநாள் சிவபெருமான்தேவ் மலரம்புவிட்டு மாண்டொழிந் து, சிவனதருளால், அருவமும், உருவமும், உடையோனாயிருந்தான். இதுநிற்க; மாயவன் முன்னொளிப்பூசித்த உமாதேவியையும், சிவபெருமானையும், சுப்பிரமணியக்கடவுளையும், மாபிறகொண்டு பலநாள் பாற்கடலில் ஆதிசேடன்மீது கித்திரை செய்தான். அவனது பெருமுகச்சினைசைவினாலும், ஆதிசேடன் பெருமுகச்சினைசை வினாலும், பாற்கடலிலையின் அசைவினாலும் சிவபெருமான் ஆடிக்கொண்டிருந் தனர். அவ்வாறு சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி அசைந்தாடுகொகாலத்தில், வாற்கலியென்னு மசுரன் தேவர்களைவருத்த அதைக்கண்டு, நான் தேவர்களோடு பாற்கடலிற்செ ன்று, விஷ்ணுவைத் துதித்து, எங்களைக் காக்கவேண்டுமென்று கூறினேன், விஷ்ணு உடனே துயிலவிட்டெழுந்து, அஞ்சாதேயென்றுகூறி, தன்மாப்பிலிருந்த அம்மூவர்களையும் என்னிடத்தளித்தா, சிதம்பராஞ்சென்று சபாபதியை வணங்கி, அவரருள்பெற்று, அவ்வசுரனை வென்று, எங்களுக்கு விடையளித்து, முன்போல் துயில்வானாயினான். அதுமுதலிதுவரைக்கும் அம்மூவரையும் பூசித்துவருகிறேன்; ஆதலால் அம்மூவர்களையும் தருவது எனதிச்சையன்று. திருமாலின் விருப்பம உனக்குண்டாயிருக்குமாயின், கொடுக்கிறேனென்று கூறினான். உடனே முசுருந் தன் கேசவனையடுத்துவணங்கித் தனது லிருப்பத்தைக்கூற, கேசவன் இந்திராநி டத்துவைத்துள்ளமதுயிர்க்குயிரைப் பூமியிற்கொண்டுபோய்ப்பூசிக்கக்கடவாயெ ன்றான். அதனை முசுருந்தன் இரத்தினங்குரைக்க, இந்திரன் மிகவும் வருந்தி ஆலோசித்துத் தெய்வதச்சுலக்ஷ்மன் தருவங்களையும் ஆறுமுறை வேறுவெறாக்செ ய்வித்து, முசுருந்தனிடத்திற்கொடுக்க, அவன் இவரால், இவரால்வென்று கூறிய பிறகு இந்திரன் தான் பூசித்த சோமாஸ்கந்தரைக் கொடுத்தான். அதை முசுரு ந்தன்பெற்றுச் சந்தோஷத்தோடு பூவுலகத்துக்குவந்து, திருவாரூரில், கமலாலயத் தையடைந்து, அதில் எழுந்தருளச்செய்து விதிப்படி ஸ்தாபித்தான்.

தேவதத்சன் படைத்த ஆறுசோமாஸ்கந்தரையும் திருநாகை, திருள்ளாறு, திருக்காரையல், திருக்கோளரிபூர், திருவாய்மியூர், திருமறைக்காடு என்னும் ஆறு தலங்களிலும் ஒருகிணத்திலே ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்வித்தான். இந்திரன் தான் அருச்சித்த பரம்பொருளை முசுருந்தன்கையிற்கொடுத்த பாவத்தால், புலையுருவந்

தாங்கி, ஐராவதத்தேறி, திருவாரூரையடைந்து, சிவபெருமான் திருவிழாவைக் கண்டு, யாவருந் துதித்தற்பொருட்டி, முரசுறைந்து சுற்றிவந்தான். அத்திருவிழா நடந்தபிறகு முசுருந்தன் வணிய திருநாகைமுதலிய ஸ்தலங்களில திருவிழா நடத்தி, வீரவாகு முதலியவரோடு அரசாட்சிசெலுத்திவந்தான். இத்திரன் திருவாரூரில் நவஞ்செய்து புலையுருநீங்கிச், சுவர்க்கமடைந்தான். முசுருந்தன் அனேககாலம் அரசு புரிந்து, அக்கினிவன்மனென்னும் தனது மகனுக்கு முடிசூட்டித் தவஞ்ஞெய்து, கைலாயமடைந்தான். வீரவாகுமுதலியோரும் தவம்புரிந்து மானுடத்தன்மைநீங்கிக் கந்தகிரியடைந்து, குகப்பெருமானைத் துதிசெய்திருந்தனர். ஆகையால், கந்தவேளது விரத்ததை எவரோனும் அனுட்டிப்பாராயின, அவர் எண்ணியவெல்லாம் விரைவிலடையப்பெற்றுத், தேவர்கள் வணங்கும் சிறப்பினையடைவார்கள்.

கந்தவிரதப்படலம் முற்றிற்று.

வள்ளியம்மை திருமணப்படலம்.

வெள்ளியங் கிரியி னோர்சார் விளங்கிய கந்த வெற்பி.
 னள்ளுறு நகரீந் தனனி னங்கையோ டினிது மேவு
 மள்ளிலை வேற்கை நமடி யம்புவி யெயினர் போற்றும்
 வள்ளியை வதுவை செய்த மரபினை வழாது சொல்வாம். (க)

வேறு.

அயன்ப டைத்திடு மண்டத்துக் காவியாய்ப்
 பயன்ப டைத்த பழம்பதி யென்பரா
 னயன்ப டைத்திடு நறஞென்டை நாட்டினுள்
 வியன்ப டைத்து விளங்குமேற் பாடியே. (உ)

ஆய தொல்லை யணிநகர் ஞாங்கரின்
 மீயு யாந்ததொர் வெற்புநிற் கின்றதாற்
 .பாய தெண்கடற் பாரள விட்டிடு
 மாய வன்றன் வடிவென நீண்டதே.. (ஈ)

அரவுந் திங்களு மாறுமெல் லாரமுங்
 குரவுந் கொன்றையுங் கூவிள முமமிசை
 விரவுந் தன்மையின் வெற்புவிண் ணோரெலாம்
 பரவுந் கண்ணுதற் பண்ணவன் போன்றதால். (ஊ)

வாஸி தாகிய வானரு வித்திர
 ணீல மேக நிரையொடு தாழ்ந்நிற
 றோலு னாலுந் துயல்வரு மாபுடை
 நாறு மாமுகன் போலுமந் நாகமே. (ஊ)

குமர வேள்குற மங்கையொ டுவவிடை
 யமரு மாலது காண்பனென றுசையாற
 மமர வானதி தானனூ குற்றிட
 நிமிரு கின்றது நீள்கிரி யனனதே. (ஊ)

வேறு.

கள்ளிறைத் திடியூர் தண்டார்க் கடம்பணி காளை பன்னாட்
பிள்ளைமைத் தொழின்மேற் கொண்டு பெப்புட நெழுகும் வண்ணம்
வள்ளியைத் தன்பால் வைத்து வள்ளிவெற் பென்னு நாம
முள்ளவக் கிரியின் மேன்மை யுரைத்திடு மனவிற் றாமோ. (௭)

செய்யவெண் குன்றி வித்துஞ் சீர்திகழ் கழைவீழ் முத்தும்
பையர வினங்க ளீன்ற பருமணித் தொகையு மீண்டிச்
சையம தெங்குஞ் சேர்த றூரகா கணங்கொல்லாம்
வெய்யவ னழற்கார் றுது வீழ்ந்தென விளங்குகின்ற. (௮)

காணுறு தளவம் பூத்த காட்சியாற் கழைக கொல்லார்
தூங்கை முத்த மீன்ற தோற்றத்தாற் பொதும்பர் தன்னிற்
மேனமர் தொடைய றாங்குஞ் செய்கையாற் சிலம்பின் சாரன்
மீன்மு மதியும் பூத்த விண்ணென விளங்கிற் றம்மா. (௯)

கூட்டளி முரலு நீலக் குண்டுநீர்ச் சுனைகள் யாண்டுங்
காட்டிய பிறங்கல் யாருங் காணொணு வள்ள ளீண்டே
வேட்டுவர் சிறுமிக் காக மேவுதல் காண்ப நென்னு
நாட்டமெய்த் முழுதும் பெற்று நண்ணிய தன்மை போலாம். (௧௦)

விண்ணுயர் பிறங்கன் மீது விரிகின்ற சுனைகளை மிக்ஞத்
தூண்டென விளங்கும் பெற்றி ரூரியன் முதலோர் காண
மண்ணெனு மடந்தை யாங்கோர் மதலையில் வரம்பி லாத
கண்ணடி நிரைத்து வைத்த காட்சிபோன் றிருந்த மாதோ. (௧௧)

ஒள்ளிணர்க் கணியின் கொம்ப ருலவியை யசோகில் வாவி
வெள்ளிலிற் பாய்ந்து மந்தி வியன்கடு வுறைப்ப மீள்வ
வள்ளிய ரிடத்துச் சென்றோர் மானவப் பண்பி லோர்பார்
பொள்ளென விரப்பான் புக்குப் புலம்பொடு மீண்ட வாபோல். (௧௨)

தொகையுறு குலைச்செங் காந்த டுடுப்பெடுத் தமருஞ் சூழ்விற்
சிகையுறு தோகை மஞ்ஞை செறிந்துலா வுற்ற தன்மை
யகையுறு கழைகொன் றுண்ட வாரழல் சிதற வாங்கே
புகையுறு கின்ற தன்மை போலவே பொலிந்த தம்மா. (௧௩)

கண்டுதங் கேளிர் தம்மைக் கைகொடு புல்லி யில்லங்
கொண்டிசெல் பான்மை யுன்னி விலக்குறு கொள்கைத் தென்ன
விண்டொடர் செலவிற் றாகும் வெஞ்சுடர்க் கதிரை வெற்பிற்
றண்டலை கணியின் கொம்பாற் றழிஇக்கொடு தடுக்க லுற்ற. (௧௪)

கிறையழி கடமால் யாளை நெடுவரைச் சிகரம் பாய்ந்து
விறலொடு முழங்க வாங்கோர் விடாளை மடங்கல் கேளாக்
கறுவுகொள் சினத்தி னுக்குங் கம்பலை கணக நெற்றுந்
தறியிடை யிருந்த சீயநீ தழங்குர லென்ன லாமால். (௧௫)

பறையடிப் பதனாற் சேணிற் பயன்விரிப் பார்போன் மாறு
யறையடிப் பார்த ளார்ப்ப வகலிநு விசம்பே றூப்பக்
கறையடித் தொகுதி யார்ப்பக் கிந்திற் லரிமாரூப்பச்
சிறையடிக் கொண்டு சிக்பு ளார்த்திடத் திங்கள் செல்லும். (௧௬)

இன்னபல் வளமை சான்ற கிரிதனி லெயின ரீண்டி.
மன்னிய தாங்கோர் சீறார் வதனமா றுடைய வள்ளல்
பின்னரே தன்பான் மேவப் பெருந்தவர் தன்னை யாறறிப்
பொன்னக ரிருந்த வாபோற் புன்மையற் றிருந்த தம்மா. (௧௭)

ஆயதோர் குறிச்சி தன்னி லமர்தருங் கிராதர்க் கெல்லாம்
நாயக னுகம்பூண் டிள்ளோ மூவே னம்பி யென்போன்
மாயிருந் தவமுன் செய்தோன் மைந்தர்கள் சிலரைத் தந்து
சேயிழை மகட்பே றுன்னித் தெய்வதம் பரானி யுறான். (௧௮)

ஆவ்வரை மருங்கு தன்னி லைப்பல நெருங்கு செல்லச்
செவ்விதி னடாததுந் தொன்மைச் சிவமுனி யென்னு மேலோ
னெவ்வெவர் தமக்கு மெய்தா வீசனை யுளத்துட் கொண்டு
சைவநல் விரதம் பூண்டு தவம்புரிந் திருத்த லுற்றான். (௧௯)

சிறப்புறு பெரிய பைங்கட் சிறுதலைச் சிலைக்கும் புல்வாய்
நெற்பொடு நியிர்வுற் றுன்ற நெடுஞ்செவிச் குறிய தோகைப்
பொறிப்படு புனித யாக்கைப் புன்மயிர்க் குளப்பு மென்கான்
மறிப்பினை யொன்று கண்டோர் மருகுவர் துலாவிற் றங்கண். (௨௦)

போர்ததொழில் கடந்த வைவேற் புங்கவ னருளால் வந்த
சீர்த்திடு நவ்வி தன்னைச் சிவமுனி யென்னுந் துயோன்
பார்த்தலு மிளமைச் செவ்வி படைத்திடும் பிறனின் கண்ட
தூர்த்தனின் மைய லெய்திக் காமத்தாற் சூழல லுற்றான். (௨௧)

ஏமத்தின் வடிவஞ் சான்ற விலங்கெழிற் பிணையின் மாட்டே
காமத்தின் வேட்கை வைத்துக் கவலைப் பவல மெய்தி
மாமத்த மனைபுக் கென்ன மனக்கருத் துடைந்து வேறு
பூமத்தம பயன்றுத் தாபோ லுன்மத்த னாகி யுற்றான். (௨௨)

புடவா வணைய வல்கும் பைந்தொடி நல்லார் தம்பாற்
கடவுளர் புணர்ச்சி யென்னைக் காட்சியி னின்பந் துய்தது
விடலரு மார்வ நீங்கி மெய்யுணர் வெய்தப் பெறறுத்
திடமொடு முந்து போலச் சிவமுனி யிருந்து நீராற்றான். (௨௩)

நற்றவன் காட்சி தன்னு னவ்விபாற் கருப்பஞ் சேரத்
தெற்றென வறித தேற்றிச் செங்கண்மா லுதவும் பாலை
மற்றத னிடத்திற் புக்காள் வரைபக வெறிந்த வைவேற
கொற்றவன் முன்னஞ் சொறற குறிவழிப் படரு நீரான். (௨௪)

வேறு.

மானி டத்தின்வரு மைந்தன் முந்துநீ
மானி டத்தின்வரு கென்ற வாய்மையான்
மானி டத்தின்வயி னடைந் தாண்மரு
மானி டத்தின்மர னாகும் மான்மகள். (௨௫)

ஆணைய காலையி லாயிடை நீங்கியே
புனித நவ்வி புனமெந் கணுமுலாய்ச்
சுனையி னீருண் டொள் சூழலின் வைகியே
யினிய மால்வரை யேறி நடந்ததே. (௨௬)

நடந்த நவ்வி நலத்தகு வெற்பினி
விடந்தொ றுஞ்செறி யேனற் புனமெலாங்
கடந்து போயது காவல்கொள் வேட்டுவர்
மடந்தை மார்கள் வரிவிழி யென்னவே. (௨௭)

பிள்ளை யீற்றுப் பிணுவெயின் சேரியி
னுள்ள மாதரு ளித்தலைக் கோல்கொடு
வள்ளி கீழ்புகு மாமுதல் வெளவியே
பொள்ளல் செய்திடு புன்புலம் புக்கதே. (௨௮)

தோன்ற லுக்குத் துணைவியைத் தொல்பிணை
தான்ற ரித்துத் தளர்ந்து தளர்ந்துபோய்
மான்ம ரற்றி யுயிர்த்து வயிறுநொர்
தின்று வளளி யிருங்குழி யிட்டதால. (௨௯)

குழைகு றுந்தொடி கோல்வளை யேமுதற்
பழைய பூண்கள் பலவுடன் ருங்குறாத்
தழைபு னைந்து தனதுணர் வின்றியே
யுழைவ யின்வந் துதித்தன ளொப்பிலாள். (௩௦)

கோற்றொ டிக்கைக் குழவிபை நோக்கியே
யீற்று மான்பிணை யொம்பினத் தன்றிது
வேற்று ருக்கொடு மேனிய திண்டென
வாமற வேமருண் டஞ்சி யகன்றதே. (௩௧)

வேறு.

அன்னையென வின்ற வரினமருண் டோடியபின்
மன்னிணையி லாத தலைவி தனித்தனளாய்க்
கின்னரநல் யாமொலியோ கேடிலசீர்ப் பாரதித
னின்னீசையோ வென்றயிரக்க வேங்கியழு திட்டனனே. (௩௨)

அந்த வளவைதனி லாறிரண்டு மொய்ம்புடைய
வெந்தையரு ஞய்ப்ப வெயினர்குலக் கொற்றவனும்
பைந்தொடிகல லாளுந் பரிசனங்கள் பாங்கெய்தச்
செந்திணையின் பைங்கூழ் செறிபுனத்துப் புக்கனரே. (௩௩)

கொல்லை புருந்த கொடிச்சியொடு கானலர்கோ
னல்லைகிகா குழலா ளமமென் குரல்கேளா
வெல்லை யதனி லெழுமொலியங் கேதென்னு
வல்லை தனிலவ் வறுமபுனத்தில் வந்தனனே. (௩௪)

வந்தான் முதலெடுத்த வள்ளிக்குழி யில்வைகு
ந்தா விளக்கணைய நங்கை துணைநோக்கி
யிர்தா கிஃதோ ரிளங்குழவி யென்மெடுத்தச்
சிர்தா குலந்திரத் தேவிகையி லீந்தனனே. (௩௫)

சுந்தான் சிலைகிலத்தி லிட்டா நெழுந்தோங்கிப்
பாய்ந்தான் மெழித்தா லுவகைப் படுகடலிற்
திரையீந்தான் முறுவலித்தான் றோள்புடைத்தான் றொப்பிறப்பி
னந்தா யியுற்றுதவ நன்றாங்கொ லென்றுரைத்தான். (௩௬)

கொற்றக் கொடிச்சி குழுவியைத்தன் கைவாங்கி
மற்றப் பொழுதில் வயாவும் வருத்தமுமாய்ப்
பெற்றுக்கொள் வாள்போலப் பேணிப் பெரிதுமகிழ்
வுற்றுக் கனதனத்தி லூறுமயிர் தூட்டினளால்.

(௩௭)

வென்றிச் சிலையெடுத்து மேலைப் புன்மகன்று
குன்றக் குறவன் குதலைவாய்க் கொம்பினுடன்
மன்றம் றுணைவிதனை வல்லுகொடுசி றாரிற்
சென்றக் கணத்திற் சிறுகுடிவிற்புக்கனனே.

(௩௮)

அண்ட ரமுத மனையமகட் பெற்றிடலான்
மண்டு பெருமகிழ்வாய் மாத் தாட் கொழுவிடையைக்
கெண்டி யொருதன் கிளையோ டினிதருந்திக்
தொண்டகம தார்ப்பக் குரவைமுறை தூங்குவித்தான்.

(௩௯)

காலை யதறபின் கடவுட் பஸிசெலுத்தி
வாலரிசி மஞ்சண் மலர்சிந்தி மறியறுததுக்
கோல நெடுவேற் குமரன்விழாக் கொண்டாடி
வேலனைமுற் கொண்டு வெறியாட்டு நேர்வித்தான்.

(௪௦)

இன்ன பலவு மியற்றி யிருங்குறவர்
மன்னன் மனைவி வடமீன் மனையனையாள்
கன்னி மடமகட்டுக் காப்பிட்டுக் கானமயிற்
பொன்னஞ் சிறைபடுதத ஸூற்கொட்டி லேற்றினளே.

(௪௧)

நாத்தளர்ந்து சோர்ந்து நடுக்கமுற்றுப் பறகழன்று
மூததூரை முதிர்ந்த மூதாளர் வந்தீண்டிப்
பாத்தி படுவள்ளிப் படுகுழியில் வந்திடலால்
வாய்த்த விவனாமம் வளளியெனக் கூறினரே.

(௪௨)

தம்மரபி லுள்ள தமரா கியமுதுவ
ரிம்முறையா லாராய்ந் தியற்பேர் புனைந்துரைப்ப
கொம்மை முலையாள் கொடிச்சியொடு குன்றவர்கோ
னம்மனையை நம்மகனென் மன்பால் வளர்த்தனனே.

(௪௩)

முல்லைப் புறவ முதல்வன் திருமடந்தை
கொல்லைக் குறிஞ்சிக் குறவன் மகனாகிச்
சில்லைப்புன் கூரைச் சிறுகுடிவிற் சேர்ந்தனளாம்
றொல்லைத் தனித்தந்தை தோன்றியமர் வுற்றதுபோல்.

(௪௪)

மூவா முருந்தன் முதனாட் பெறுமமுதைத்
தேவாதி தேவன் திருமைந்தன் நேவிதனை
மாவாழ் சுரத்திற்றம் மாமகளாப் போற்றுகையா
லாவா குறவர்தவ மாரளக்க வல்லாரே.

(௪௫)

பொற்றொட்டில் விட்டுப் புனியின் மிசைதவழக்
கற்றுத் தளர்நடையுங் காட்டிக் கணிரீழன்
முற்றத் திடையுலவி முறத்தின் மணிகொழித்துச்
சிற்றில் புனைந்து சிறுசோறட் டாடினளே.

(௪௬)

முந்தை யுணர்வு முழுதுநின்றி யிம்முறையார்
புந்திமகிழ் வண்டல் புரிந்துவளர் செவ்விக்க
ணைத்தையுயம் புல்லுவதற் கிப்பருவ மேற்குமெனப்
பைந்தெடியி னுக்கியாண்டு பன்னிரண்டு சென்றனவே. (௯௭)

ஆன பருவங்கண் டம்மனையு மம்மனையிற்
கோனு மொருதங் குலத்தின் முறைநோக்கி
மானின் வயிற்றுதித்த வள்ளிதனைப் பைம்புனத்தி
லேனல் வினையு ளினிதனிக்க வைத்தனனே. (௯௮)

காட்டி லெளிதுற்ற கடவுண்மணி யைக்கொணர்ந்து
கூட்டி லிருளோட்டக் குருகுய்த்த வாறன்றோ
திட்டுசுடர் வேற்குமரன் தேவியார் தெள்ளமுதைப்
பூட்டுசிலைக் கையார் புனங்காப்ப வைத்ததுவே. (௯௯)

சுத்த, மெழுகிட்டுச் சுடர்கொளுவிப் பன்மணியின்
பத்தி குயின்றிட்ட பழப்பேணி யிற்பாதம்
வைத்து மகிழ்ந்தேறி மகலேத் தினைப்புனத்தி
லெத்திசையுங் காணு மிதணத் திருந்தனனே. (௧௦௦)

கிள்ளையொடு கேகயமே யன்றிப் பிறநிலத்தி
லுள்ள பறவை யொருசார் விலங்கினெடும்
வள்ளி மலைப்புனத்தில் வந்தூற் றனமாவும்
புள்ளு மயங்கல் பொருணூற் றுணிபன்றோ. (௧௦௧)

கட்டு வரிவிற் கருங்குறவர் கைத்தொழிலா
விட்ட விதணத் திருந்தெம் பெருமாட்டி
தட்டை குணிமுலைத் தாங்கித் தினைப்புனத்தைக்
கிட்டலுற வண்ணங் கிளிமுதற்புள் ளோட்டினனே. (௧௦௨)

எய்யா னவைவு மிரலேமரை மான்பிறவுங்
கொய்யாத வேனற் குரல்தவர்து கொள்ளாமன்
மையார் விழியான் மணிக்கற் கவணிட்டுக்
கையா லெயித்துக் கடிதோச்சி வீசினனே. (௧௦௩)

பூவைகாள் செங்கட் புறவங்கா ளாலோலந்
துவிமா மஞ்ஞைகள் சொற்கினிகா ளாலோலங்
கூவல் சேர்வுற்ற குயிலினங்கா ளாலோலஞ்
சேவல்கா ளாலோல மென்றா டிருந்திழையாள். (௧௦௪)

இந்த முறையிலிவ ளேனற் புனங்காப்ப
வந்த வளவி லவளுக் கருள்புரியக்
கந்தவரை நீங்கிக் கதிர்வே லவன்றனியே
வந்து தணிகை மலையிடத்து வைகினனே. (௧௦௫)

வேறு.

குரல் பம்பிய தணிகைமால் வரைதனில் சுடர்மவல
விரலி வீற்றிருந் திடுதலும் வேலையங் கதனில்
வாரி யும்வடித் துந்தியும் வரிசையா னுறழ்ந்துஞ்
சீரி யாழ்வல்ல நாரதன் புவிபினிற் சேர்ந்தான். (௧௦௬)

வளவி தாகிய வள்ளிமால் வரைதனில் வந்து
வினையு ளாகிய திணைப்புனம் போற்றிவீற் திருந்த
புளினர் பாவையைக் கண்டுகை தொழுது புந்தியினி
லளவி லாததோ ரற்புதத் துடனிலை யறைவான்,

(௫௭)

அன்னை யாகியிங் கிருப்பவர் பேரழ கனைத்து
முன்னி யான்புனைர் துரைக்கிணு முலவுமோ வுலவா
வென்னை யாளுடை யறுமுகன் றுணைவியா யிருப்ப
முன்னர் மாதவம் புரிந்தவ ரிவரென மொழிந்தான்.

(௫௮)

வேறு.

கார்த்தி ணைப்புனங் காவற் கன்னியைப்
பார்த்து மற்றிவை பகர்த்து போற்றிப்போய்
மூர்த்த மொன்றினின் மூன்று பூமலர்
தீர்த்தி கைச்சுனைச் சிகர நண்ணினான்.

(௫௯)

தணிகை யங்கிரி தன்னில் வைகிய
விணையில் கந்தனை. யெய்தி யன்னவன்
றுணைமென் சீரடி தொழுது பன்முறை
பணிதல் செய்திவை பகாதன் மேயினான்.

(௬௦)

மோன நற்றவ முனிவன் மன்மகண்
மானி னுற்றுளார் வள்ளி வெறபினிற்
கான வக்குலக் கன்னி யாகியே
யேன லைபுரந் திதணின் மேயினான்.

(௬௧)

ஐய நேயவ ளாக நல்லெழில்
செய்ய பங்கயத் திருவிற் கும்மிலை
பொய்ய தன்றிது போந்து காண்டிநீ
லகபு நேனிவண் கண்டு வந்தனன்.

(௬௨)

தாய தாகுமத் தையன் முன்னரே
மாய வன்மகண் மற்றுன் மொய்ம்பினைத்
தோய நோற்றனன் சொற்ற வெல்லையிற்
போய வட்கருள் புரிதி யாலென்றான்.

(௬௩)

என்ற வேலையி லெல்க வேலினு
னன்று நன்றிது நவையில் காட்சியோய்
சென்றி நீயெனச் செபபித் தூண்டியே
கன்று காமநோய்க் கவலை யுள்வைத்தான்.

(௬௪)

எய்யும், வாரிலை யெயினர் மாதரா
ளுய்யு மாறுதன் னுருவ நீத்தெழீஇச்
செய்ய பேராருள் செய்து சேவகன்
மையன் மாணுட வடிவந் தாங்கினான்.

(௬௫)

காலிற் கட்டிய கழலன் கச்சினன்
மாலைத் தோளினன் வரிவில் வாளிய
னீலக் குஞ்சிய நெடியன் வேட்டுவக்
கோலத் தைக்கொடி குமரன் றோன்றினான்.

(௬௬)

கிள்ளை யன்னதோர் கிளவி மங்கைமாட்
 டெள்ள மோகந்தன் னுள்ள கந்தனைத்
 தள்ள வெம்பிரான் றணிகை வெற்பொரீஇ
 வள்ளி யங்கிரி வயின்வந் தெய்தினுன்.~

(௬௭)

வேறு.

மண்டலம் புகழூர் தொல்சீர் வள்ளியஞ் சிலம்பின் மேல்போய்ப்
 பிண்டியர் தினையின் பைங்கூழ்ப் பெரும்புனத் திறைவி தன்னைக்
 கண்டனன் குமா னம்மா கருதிய வெல்லை தன்னிற்
 பண்டொரு புடையில் வைத்த பழம்பொருள் கிடைத்த வாபோல்.(௬௮)

பூமஞ்சார் மின்கொ லென்னப் பொருப்பினி லேனல் காக்குங்
 காமஞ்சா லிளைமை யானைக் கடம்பமர் காலை நோக்கித்
 தூமஞ்சால் விரகச் செந்திச் சுட்டிடச் சோர்ந்து வெம்பி
 யேமஞ்சால் கின்ற நெஞ்ச னிதணினுக் கணியன் சென்றான். (௬௯)

நார்த்தக மனைய வுண்க ணங்கைகேண் ஞாலந் தன்னி
 லேந்திழை யார்கட் கெல்லா மிறைவியா யிருக்கு கிள்ளைப்
 பூந்தினை காக்க வைத்துப் போயினார் புளின ரானோர்க்
 காய்ந்திடு முணர்ச்சி யொன்று மயன்படைத் திலன்கொ லென்றான். ()

வாரிருங் கூந்த னல்லாய் மதிதனார் வேனுக் குன்றன்
 பேரினை யுரைத்தி மற்றுன் பேரினை யுரையா யென்னி
 னூரினை யுரைத்தி யூரு முரைத்திட முடியா தென்னிற்
 சிரிய நின்சீ லாக்குச் செல்வழி யுரைத்தி யென்றான். (௭௧)

மொழியொன்று புகலா யாயின் முறுவலும் புரியா யாயின்
 விழியொன்று நோக்கா யாயின் விரகமிக் குழல்வே னுய்யும்
 வழியொன்று காட்டா யாயின் மனமுஞ்சம றுருகா யாயிற்
 பழியொன்று கின்பாற் சூழும் பராமுகந் தவிர்தி யென்றான். (௭௨)

உலைப்படு மெழுகு கிதன்ன வருகியே யொருத்தி காதல்
 வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே யிரங்கா கின்றான்
 கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற் றேன்றி
 யலைப்படு தன்மைத் தன்றோ வறுமுக னுட லெல்லாம். (௭௩)

செய்யவன் குமரி முன்னந் திருநெடுங் குமா னின்ற
 மையலின் டிகுதி காட்டி மற்றிவை புகரு மெல்லை
 யெய்யுட னுளியம் வேழ மிரதர வீரலை யூத
 வெய்யென வெயினர் சூழ லொருதனித் தாதை வந்தான். (௭௪)

ஆங்கது காலை தன்னி னடிமுதன் மறைக ளாக
 வோங்கிய நடுவ னெல்லா முயர்சிவ ஞால தாகப்
 பாங்கமர் கவடு முற்றம் பல்கலை யாகத் தானோர்
 வேங்கையி னுருவ மாகி வேற்படை வீர னின்றான். (௭௫)

கானவர் முதல்வ னானகே கதுமென வந்து தங்கண்
 மானினி தன்னைக் கண்டு வள்ளியங் கிழங்கு மாவுந்
 தேனொடு கடமான் பாலுந் திறறிகள் பிறவு நல்கி
 யேனலம் புனத்தி னின்ற யாணர்வேங் கையினைக் கண்டான். (௭௬)

ஆங்கவ னயலாய் கின்ற வடுதொழின் மறவ ரானோர்
வேங்கையி னிலைமை நோக்கி விம்மித நீர ராகி
யீங்கிது முன்னுற் றன்ற லித்துணை புகுந்த வாற்றும்
றிங்குவந் திடுத நிண்ண மென்றனர் வெகுளித் தியார்.

(௭௭)

எறித்தரு கதிரை மாற்று மிருகிழற் கணியை யின்னே
முறித்திடு வீர்க ளென்பார் முதலொடு வீழச் சூழப்
பறித்திடு வீர்க ளென்பார் பராரையைக் கணிச்சி தன்னாற்
றறித்திடு வீர்க ளென்பார் தாழ்க்கலீர் சற்று மென்பார்.

(௭௮)

இங்கிவை யுரைக்குந் தீயோர் யாரையும் விலக்கி மன்ன
னங்கைதன் வதனம் பாரா நறுமலர் வேங்கை யொன்று
செங்குர லேனற் பைங்கூழ் செறிதரு புனத்தின் மாடே
தங்கிய தென்னை கொல்லோ சாற்றுதி சரத மென்றான்.

(௭௯)

தந்தையாங் குரைத்தல் கேளாத் தையலும் வெருவி யீது
வந்தவா றுணர்கி லேனயான் மாயம்போற் றோன்றிற் றையா
முந்தைநா ளில்லா தொன்று புதுவதாய் முனைத்த தென்னாச்
சுந்தைமே னடிக்க மெய்தி யிருந்தனன் செயலி தென்றான்.

(௮௦)

வேறு.

என்றிவை சொற்றபி னேந்திழை யஞ்சே
னன்றிவண் வைகுதி நான்மலர் வேங்கை
யின்றுணை யாயிவ ணைய்திய தென்னாச்
குன்றுவன் வேடர் குழாத்தொடி போனான்.

(௮௧)

போனது கண்டு புனத்திடை வேங்கை
யானதொர் தன்மையை யைய எனன்று
கானவர் தம்மகள் காண்வகை தொல்லை
மானுட நல்வடி வங்கொடு நின்றான்.

(௮௨)

வேறு.

தொல்லையி னுருக்கொடு தோன்றி கின்றவே
ளொல்லையின் மையலுற் றிரங்கு வானென
வல்லிவர் கூந்தலா ளருகு கிற்புறீஇ
நல்லரு ளாவிவை நன்றன் மேயினான்.

(௮௩)

கோங்கென வளர்முலைக் குறவர் பாவையே
யீங்குணை யடைந்தனீ னெனைக்கு நின்னிரு
பூங்கழ லல்லது புகலொன் றில்லையா
னீங்கல னீங்கல னின்னை யென்றுமே.

(௮௪)

மாவியல் கருங்கனாய் மற்று கின்றனைப்
பாவிய னீங்கியே படர வல்லனே
வாவியை யகன்றுமெய் யறிவு கொண்டெழீஇப்
போவது கொல்லிது புகல வேண்டுமே.

(௮௫)

மைதிக்கு கருங்கணின் வலைப்பட் டேற்கருள்
செய்திட லன்றியே சிறைக்க ணிததனை
யுய்திரம் வேறெனக் குளகொ ளீண்டுகின்
கைதனி லிவ்வுயிர் காத்துக் கோடியால்.

(௮௬)

கோடியார் செடுவரைக் குறவர் மாதுநீ
யாடிய சுணையதா யணியுஞ் சாந்தமாய்ச்
சூடிய மலர்களாய்த் தோயப் பெற்றிலேன்
வாடின னினிச்செயும் வண்ணம் யாவதே. (அ௭)

புல்லிது புல்லிது புனத்தைக் கூர்த்திடன்
மெல்லியல் வருதியாள் விண்ணின் பால்வரும்
வல்லியர் யாவரும் வணங்கி வாழ்த்திடத்
தொல்லியல் வழாவளர் துய்ப்ப நல்குவேன். (அ௮)

என்றிவை பலபல விசைத்து சிற்றலுங்
குன்றுவர் மடக்கொடி குமரன் சிந்தையி
லொன்றிய கருத்தினை யுற்று நோக்கியே
நன்றிவர் தீர்மென் னாணிக் கூறுவாள். (அ௯)

இழிசூல மாகிய வெயினர் பாவைநான்
முழுதுல கருள்புரி முதல்வர் நீரெனைத்
தழுவுத லுன்னியே தாழ்ச்சி செப்புதல்
பழியது வேயலாற் பான்மைத் தார்குமோ. (௯௦)

இலைமுதி ரோணல்தாத் திருக்கும் பேதையா
துலகரு ளிறைவார் நீ ருளம யங்கியென்
கலவியை விரும்புதல் கடன தன்றிரோ
புலியது பசியுநிற் புல்லுந் துய்க்குமோ. (௯௧)

வேறு.

என்றிவை பலப்பலவு மேந்திழை பியம்பா
கின்றபொழு தத்திலலு ணெஞ்சம்வெருக் கொள்ள
வென்றிகெழு தொண்டகம் வியன்றுடி பியம்பக்
குன்றிறைவன் வேட்டுவர் குழாத்தினொடும் வந்தான். (௯௨)

வந்தபடி கண்டிழை மானடு நடுங்கிச்
சிந்தைவெரு விக்கடவுள் செய்யமுக நோக்கி
வெந்திறல்கொள் வேடுவர்கள் வெய்யரீவ ணில்லா
துய்த்திட கிணர்துகடி தோடுமிணி பென்றாள். (௯௩)

ஒடுமினி பென்றவ னுரைத்தமொழி கேளா
நீடுமகிழ்வெய்தியவ ணின்றகும தேச
னாடுபுகழ் சைவநெறி நற்றவ விருத்த
வேடமது கொண்டுவரும் வேடரெதிர் சென்றான். (௯௪)

சென்றுமூ லோன்குறவர் செம்மலெதிர் நண்ணி
கின்றபு லோடுதிரு நீறுதனை நல்கி
வன்றிநன் மிகுத்திகெ வாகை பெரிதாக
வின்றியஐம யாதவன் னெய்திகெ வென்றான். (௯௫)

பூதியினை யன்பொடு புரிந்தரு வன்றன்
பாதமலர் கைகொடு பணிந்துகுற மன்னன்
மேதருயிவ் வெற்பினில் விருத்தரென் வந்தி
ரோடுதிர் வேண்டியதை யொல்லாதனி லென்றான். (௯௬)

ஆண்டொழிஷின் மேதகைய வண்ணவிது தேண்மோ
நீண்டதனி மூப்பகல நெஞ்சமரு ணீங்க
விண்டுதும்வ ரைக்குமரி பெய்தியினி தாட
வேண்டிவரு கின்றனன் மெலிந்துகடி தென்றான். (கௌ)

வேறு.

நற்றவன் மொழியைக் கேளா நன்றுநீர் நவின்ற தீர்த்த
நிற்றலு மாடியெங்க ணேரிழை தமிய ளாகி
யுற்றன ளவளுக் கெந்தை யொருதனித் துணைய தாகி
மற்றிவ ணிருத்தி ரென்ன வழகிதா மன்ன வென்றான். (க௮)

இனையதோர் பொழுதிற் றந்தை யேந்திழை தன்பா லேகித்
தினையொடு கிழங்கு மாவூர் தீங்கனி பிறவு நல்கி
யனையவ டினைய தாக வருந்தவன் றன்னை வைத்து
வனைகழ லெயின ரோடும் வல்லையின் மீண்டு போனான். (க௯)

போனது முதியோன் கண்டு புனையிழை தன்னை நோக்கி
நாணினிச் செய்வ தென்கொ னலிவது பகிரோ யென்னத்
தேனொடு கனியு மாவுஞ் செங்கையிற் கொடுப்பக் கொண்டு
வேனிலு முடுகிற் றுண்ணீர் கிடாய்பெரி னுடையே நென்றான். ()

செப்புற மனைய மாற்றஞ் சேயிழைக் கிழத்தி கேளா
விப்புற வரைக்கு மப்பா லெழுவரை கடந்த தற்பி
னுப்புற மிருந்த தெந்தா பொருசனை யங்க ணேகி
வெப்புற னீன்றித் தெண்ணீர் மிசைந்துபின் வருதி ரென்றான். ()

பூட்டுவார் சிலைக்கை வேடர் பூவையே புலாந்து தெண்ணீர்
வேட்டனன் விருத்தன் வெற்பில் வியனெறி சிறிதூர் தேரேன்
றாட்டுனை வருந்து மென்று தாழ்த்திடா தொல்ல யேகிக்
காட்டுதி சனைநீ ரென்றா னறுமுகங் கரந்த கள்வன். (க௦௨)

முருகன துரையை யந்த மெய்ய்குழல் வினழி பெந்தாய்
வருகென வழைத்து மூன்போய் வரையெழும் கடந்தசென்று
விரைக்கழ் சனைநீர் காய்ட்ட வேனிலால் வெதும்பி னுன்போற
பருகின் பருகிப் பின்ன ரிஃதொன்று பகர்த லுற்றான். (க௦௩)

ஆகத்தை வருத்து கின்ற வரும்பகி யவித்தாய் தெண்ணீர்த்
தாக்கதை யவித்தா யின்னுந் தவிர்த்தில தளர்ச்சி மன்னே
மேகத்தை யனைய கூந்தல் மெல்லியல் வினையேன் கொண்ட
மோகத்தைத் தணித்தி யாயின் முடிந்ததென் குமைய தென்றான்.

வேறு.

ஈறிந் முதியோ னிரங்கி யிரந்துகுறை
கூறி மதிமயங்கிக் கும்பிட்டு நின்றளவி
னாறுமலர்க் கூந்த னங்கை நகைத்துயிர்த்துச்
சிறி நடுநடுங்கி யிவ்வாறு செப்புகின்றான். (க௦௪)

மேலா கியதவத்தோர் வேடந் தனைப்பூண்டிங்
கேலா தனவே யியற்றினீர் யார்விழிக்கும்
பாலா கித்தோன்றிய்பருகினு ராகிகொள்ளு
மாலால நீர்மைத்தோ வைய ரியற்கையதே. (க௦௫)

கொய்தினைகள் காப்பேனைக் கோதிலா மாதவத்தீர்
மெய்தழுவ வுன்னி விளம்பா தனவிளம்பிக்
கைதொழுது நிற்கல் கடனன்று கானவரிச்
செய்கைதனை யறியிற் தீதாய் முடிந்திடுமே. (௧௦௭)

நத்துப்புரை முடியீர் நல்லுணர்வு சற்றுமிலீ
ரெத்துக்கு மூத்தீ ரிழிகுலத்தேன் மன்னைவெஃகிப்
பித்துக்கொண் டார்போற் பிதழ்றுவி ரிவ்வேடர்
கொத்துக் கெலாமோர் கொடும்பழியைச் செய்தீரே. (௧௦௮)

சேவலாய் வைகுந் தினைப்புனத்திற் புள்ளினுடன்-
மாவெலாங் கூடி வளர்பைங் குரல்கவரு
நாவலோய் நீரு நடந்தருளு நான்முந்திப்
போவனா லென்று புனையிழையாள் போந்தனளே. (௧௦௯)

பொன்னே யனையாண்முன் போருந் திறனோக்கி
யென்னே யினிச்செய்வ தென்றிரங்கி யெம்பெருமான்
மன்னே ரிலாதமருந் தந்திமுகத் தெந்தைதனை
முன்னே வருவாய் முதல்வா வெனகினைந்தான். (௧௧௦)

அந்தப் பொழுதி லறுமா முகம்கிரங்கி
முந்திப் படர்கின்ற மொய்குழலாண் முன்னாகத்
தந்திக் கடவுட் டனிவா ரணப்பொருப்பு
வந்துற்ற தம்மா மறிகடலே போன்முழங்கி. (௧௧௧)

அவ்வே லையிலவள்ளி யச்சமொடு மீண்டுதவப்
பொய்வேடங் கொண்டுநின்ற புங்கவன்மன் பாலனுதி
யிவ்வேழங் காததருள்க வெந்தைநீர் சொற்றபடி
செய்வே நெனவொருபாற் சேர்ந்துதழீஇக் கொண்டனளே.

அன்னதொரு காலை யறுமா முகக்கடவுண்
முன்னொருசார் வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்றப்
பின்னொருசார் வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற
விந்நடுவே கின்றா நெறுழ்வயிரத் தூணேபோல். (௧௧௨)

கந்த முருகன் கடவுட் களிறுதனை
வந்தனைகள் செய்து வழுத்திநீ வந்திடலாற்
புந்தி மயதீர்த்தேன் புனையிழையுஞ் சேர்ந்தனளா
லெந்தை பெருமா னெழுந்தருள்க மீண்டென்றான். (௧௧௩)

என்னு மளவி லினிதென் றியாணைமுக
முன்னிளவ லேக முகமா றுடையபிரான்
கன்னி தனையோர் கடிசா வினிற்கலந்து
துன்னு கருணைசெய்து தொல்லுருவங் காட்டினனே. (௧௧௪)

முந்நான்கு தோளு முகங்களோர் மூவிரண்டுங்
கொன்னாவ வேலுங் குலிசமுமே னைப்படையும்
பொன்னார் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
மின்னாள் கண்காண வெளிகின் மனைவிறலோன். (௧௧௫)

கூரார் நெடுவேற் குமரன் நிருவுருவைப்
பாரா வணங்காப் பரவலுறு விம்மிதமுஞ்
சேரா நடுநெடுங்காச் செங்கைகுவி யாவியரா
வாராத காத்துறு வம்மையிது வோதுகின்றான். (க௭௭)

மின்னே யனைபசுடர் வேலவரே யிவ்வுருவ
முன்னேநீர் காட்டி முயங்காம லித்துணையுங்
கொன்னே கழித்தீர் கொடியேன்செய் குற்றமெலா
மின்னே தணித்தே யெனையாண்டு கொள்ளுமென்றான். (க௭௮)

உம்மைய தனிலுலக முண்டோன் றன்மகனீ
நம்மை யணையும்வகை நற்றவஞ்செய் தாயதனு
லிம்மை தனிலுன்னே யெய்தினே மென்மெங்க
ளம்மை தனைத்தழுவி யைய நருள்புரிந்தான். (க௭௯)

எங்கண் முதல்வ னிறைவி தனைநோக்கி
யுங்கள் புனர்தன்னி னுறைந்திடமுன் னேகுதியான்
மங்கைநல் லாயாமும் வருவோ மெனவுரைப்ப
வங்கண் விடைகொண் டடிபணிந்து போயினளே. (க௮௦)

வேறு.

வாங்கிய சிலைதுதல் வள்ளி யென்பவள்
பூங்குர லேனலம் புனத்து ளேகியே
யாங்கன மிருத்தலு மயம்பு னத்தமர்
பாங்கிவந் தடிமுறை பணிந்து நண்ணினான். (க௮௧)

நாற்றமுந் தோற்றமு நவிலொ ழூக்கமு
மாற்றமுஞ் செய்கையு மனமு மற்றதும்
வேற்றுமை யாதலும் விளைவு நோக்கியே
தேற்றமொ டிருநையங் கினைய செப்புவாள். (க௮௨)

இப்புன மழிதர வெங்க னேகிலே
செப்புதி நீயெனத் தெரிவை நாணுறு
வப்புற மென்கனை யாடப போந்தனன்
வெப்புறம் வேனிலான் மெலிந்தி யானென்றான். (க௮௩)

மைவிழி சிவப்பவும் வாய்வெ ளுப்பவு
மெய்விபர் வடையவு நகிலயி விமமவுங்
கைவகை நெகிழவுங் காட்டுந் தன்கனை
யெவ்விடை யிருந்துள தியம்பு வாயென்றான். (க௮௪)

சொற்றிடு மிகுளையைச் சுளித்து நோக்கியே
யுற்றிடு துணையதா வுணையுட் கொண்டியான்
மற்றிவ ணிருந்தனன் வந்தெ னக்குமோர்
குற்றம துரைத்தனை கொடியை நீயென்றான். (க௮௫)

பாங்கியுந் தலையுந் பகர்ந்து மற்றிவை
யாங்கன மிருத்தலு மதனை நோக்கியே
யீங்கிது செவ்வியென் மெய்தச் சென்றனன்
வேங்கைய தாகிமுன் னின்ற மேலையோன். (க௮௬)

கோட்டிய சிலையின் குறிக்கொள் வாஸியன்;
நீட்டிய குறியவாள் செறித்த கச்சின்
வேட்டம தழுங்கிய வினைவ லோனெனத்
தாட்டுணை சிவந்திடத் தமிய னேனெனத்.

(கஉ௭)

வேறு.

கார்தன் போலிய கரத்தினீர் யானெய்த கணையாற்
பாய்ந்த சோரியும் பெருமுழக் குறுபகு வாயு
மோய்ந்த புண்படு மேனியு மாகியோ ரொருத்தல்
போந்த தோவிவண் புகலுதிர் புகலுதி ரென்றான்.

(கஉ௮)

வேழ மேழுத லுள்ளன கெடுதிகள் வினவி
சூழி நாயக னிற்றலு முமக்குநே ரொத்து
வாழு நீரருக் குரைப்பதே யன்றிதும் வன்மை
யேழை யேங்களுக் கிசைப்பதென் னென்றன ளிகுளை.

(கஉ௯)

ஐயர் வேட்டைவர் திடுவதுந் தினைபுனத் தமர்ந்து
தையல் காததிடு கின்றதுஞ் சரதமோ பறவை
யெய்யும் வேட்டுவர் கோலமே போன்றன விருவர்
மைய மன்னையு முரைத்திடும் விழியென மதித்தான்.

(க௩௦)

மனத்தி லிங்கிவை யுன்னியே துணைவியு மற்றைப்
புனத்தி லேகிவீற் றிருந்தன ளன்னதோர் பொழுதிற்
கினத்தி டுங்கரி யெய்தன மென்றசே வகன்போய்க்
கனத்தை நேர்தரு கூந்தலாய் கேளொனக் கழறும்.

(க௩௧)

உற்ற கேளிரு நீங்களை தமியனுக் குமக்குப்
பற்ற தாயுள பொருளெலார் தருவனும் பணிகண்.
முற்று நாடியே புரிகுவன் முனிவுகொள் ளாது
சற்று நீரருள் செய்திடு மென்றனன் றலைவன்.

(க௩௨)

ஆண்ணல் கூறிய திருளதேர்ந் திடுதலு மைய
ரெண்ண மீதுகொ லெம்பெருங் கிளைக்கீதோ ரிழக்கை
மண்ணி னுட்டவோ வந்தது மறவர்தம் பேதைப்
பெண்ணை யாதரித் திடுவரோ பெரியவ ரென்றான்.

(க௩௩)

சீத ரன்றரு மமிர்தினை யெயினர்ஓள் செய்த
மாத வந்தனைப் பெண்ணினுக் கரசைமற் றெனக்குக்
காத னல்கியே நல்லருள் புரிந்தகா ரிகையைப்
பேதை யென்பதே பேதைமை யென்றனன் பெரியோன்.

(க௩௪)

என்மெங் கோணுரை செய்தலு மடமக ளிங்ஙன்
குன்றங் காவலர் வருகுவ ரவர்மிகக் கொடியோ
ரொன்றுந் தேர்கிலர் காண்பரே லெம்முயி ரொறுப்பீர்
நின்றிங் காவதென் போமென நெறிப்படுத் துரைத்தான்.

(க௩௫)

தோட்டின் மீதுசெல் விழியினாய் தோகையோ டென்னைக்
கூட்டி டாயெனிற் கிழிதனி லாங்கவள் கோலந்
தீட்டி மாமட லேறிதும் மூர்த்தெரு வதனி
லோட்டு வேனிது நானையான் செய்வதென் றுரைத்தான்.

(க௩௬)

ஆதி தன்மொழி துணைவிகேட் டஞ்சி யையாக்கு
நீதி யன்துதண் பனைமட லேறுத னீரீம்
மாத வித்தருச் சூழலின் மறைந்திரு மற்மென்
மாதன் மங்கையைத் தருவனென் றேகினள் சுடிதின்.

(௧௩௭)

வேறு.

அங்க வெல்லையி லகம கிழ்ச்சியா
பெங்க டம்பிரா னினிதி னேகியே
மங்குல் வந்துகண் வளரு மாதவிப
பொங்கர் தன்னிடைப் புக்கு வைகினான்.

(௧௩௮)

பொள்ளெ னத்தினைப் புனத்திற் பாங்கிபோய்
வள்ளி தன்பதம் வுணங்கி மானவேற்
பிள்ளை காதலும் பிறவுஞ் செய்பியே
யுள்ளந் தேதறியே யொருபப மித்தினான்.

(௧௩௯)

இளைய மங்கையை யிகுளை யேனலின்
விளைத ரும்புன மெல்ல நீங்கியே
யளவின் மஞ்ஞைக ளகவு மாதவிக்
குளிர்பொ தும்பரிற் கொண்டு போயினான்.

(௧௪௦)

பற்றின் மிக்கதோர் பாவை யிவ்வரை
சுற்றி யேகிநீ குடுங் கோடல்கள்
குறறு வந்துகின் குழற்கு நல்குவ
னிற்றி யீண்டென நிறுவிப் போயினான்.

(௧௪௧)

வேறு.

கோற்றொடி யிகுளைதன் குறிப்பி னுல்வகை
சாற்றின ளகன்றிடத் தைய னிற்றலு
மாற்றவு மகிழ்சிமந் தாறு மாமுகன்
ரோற்றின னெதிரந்தனன் றென்மை போலவே.

(௧௪௨)

வடுத்துணை நிகர்விழி வள்ளி யெம்பிரா
னடித்துணை வணங்கலு மவளை யங்கையா
லெடுத்தனன் புல்லின னின்ப மெய்தினான்
சுடர்த்தொடி கேட்டியென் றிதனைச் சொல்லினான்.

(௧௪௩)

உந்தையும் பிறரும்வந் துன்னை நாடுவர்
செந்தினை விளைபுனஞ் சேவல போற்றிடப்
பைந்தொடி யணங்கொடி படர்தி நாளையாம்
வந்திடி வோமென மறைந்து போயினான்.

(௧௪௪)

போங்குபி னிரங்கியப் பொதும்பர் நீங்கியே
யேந்திழை வருதலு மிகுளை நேர்கொடி
கார்தளின் மலாசில காட்டி யன்னவள்
கூந்தலிற் குடியே கொடுசென் றேகினான்.

(௧௪௫)

இவ்வகை வழிபடி மிகுளை தன்னொடு
நைவள மேயென நவிலுந் திஞ்சொலாள்
கொய்வரு தினைப்புனங் குறுகிப் போற்றியே
யவ்விடை யிருந்தன ளகம்பு லாந்துளாள்.

(௧௪௬)

வளந்தரு புனந்தனில் வள்ளி நாயகி
தளர்த்தன ளிருத்தலுந் தலைய ளித்திடு
மிளந்தினை யின்குர லீன்று முற்றியே
வினர்தன குறவர்கள் விரைந்து கூடினார்.

(க௮௭)

வேறு.

குன்ற வாணர்கள் யாவருங் கொடிச்சியை நோக்கித்
துன்று மேனல்கள் வினர்தன கணிகளுஞ் சொற்ற
வின்று காறிது போற்றியே வருந்தினை யினிரீ
சென்றி டம்மவுன் சிறுகுடிக்கெனவுரை செய்தார்.

(க௮௮)

குறவ ரிவ்வகை சொற்றன செவிப்புலங் கொண்டங்
கெறியும் வேல்படி புண்ணிடை யெரிதுழைந் தென்ன
மறுகு முள்ளத்த ளாகியே மற்றவ ணிங்கிச்
சிறுகு டிக்குறல் விசுவையுந் தானுமாய்ச் சென்றார்.

(க௮௯)

மானி னங்களை மயில்களைக் கிளியைமாண் புறவை
யேனை யுள்ளவை தங்களை நோக்கியே யாங்கள்
போன செய்கையைப் புகலுதிர் புங்கவர்க் கென்னாத்
தானி ரங்கியே போயின ளொருதனித் தலைவி.

(க௯௦)

பூவை யன்னதோர் மொழியினள் சிறுகுடிப் புகுந்து
கோவில் வைப்பினுட் குறுகியே கொள்கைவே றுகிப்
பாவை யொண்கழங் காடலள் பண்டுபோன் மடவா
ரேவர் தம்மொடும் பேசலள் புலம்பினிற் றிருந்தார்.

(க௯௧)

மற்ற வெல்லையிற் செவியு மன்னையு மகளை
யுற்று நோக்கியே மேனிலே றுகிய துனக்குக்
குற்றம் வந்தவா நென்னென வற்புறக் கூறிச்
செற்ற மெய்தியே யன்னவ டன்னையிற் செறித்தார்.

(க௯௨)

வேறு.

ஓவிய மனைய நீரா ண்டம்பிடித் தடக்கை யோனை
மேனினன் பிரித லாலே மெய்பரிந் துள்ளம் வெம்பி
யாவிய தில்லா ளென்ன வவசமா யங்கண் வீழப்
பாவைய ரெடுத்தப புல்லிப் பருவர ஹறுச் சூழ்ந்தார்.

(க௯௩)

வர்கொண்மெய் துடங்கு மாறு மிறைவளை கழலு மாறுங்
கூர்கொள்கண் பனிக்கு மாறுங் குணங்களவே றுய வாறும்
பீர்கொளு மாறு நோக்கிப் பெண்ணினைப் பிறங்கற் சாரற்
ஞர்கொலார் தீண்டிற் றென்றார் சூரப்பகை தொட்ட தோரார்.

(க௯௪)

தந்தையுங் குறவர் தாமுந் தமர்களும் பிறரு மீண்டிச்
சந்தையுள் ளயாவு கொண்டு தெரிவைதன் செயலை நோக்கி
முந்தையின் முதியா ளோடு முருகனை முறையிற் கூவி
வெந்திதல் வேலி னாற்கு வெறியயர் விததா ரன்றே.

(க௯௫)

வெறியயர் கின்ற காலே வேலன்மேல் வந்து தோன்றப்
பிறிதொரு திறமு மன்றாற் பெய்வளை தமிய ளாகி
யுறைதரு புனத்திற் றொட்டா முளமகிழ் சிறப்பு நேரிற்
குறையிது நீங்கு மென்றே குமரவேள் குறிப்பிற் சொற்றான்.

(க௯௬)

குறிப்பொடு நெடுவே லண்ணல் கூறிய கன்ன மூல
நெறிப்பட வருத லோடு நேரிழை யவச நீங்கி
முறைப்பட வெழுந்து வைக முருகனை முன்னி யாங்கே
சிறப்பினை நேர்து மென்று செவிவித்தாய் பராவல் செய்தாள். (கரு௭)

மனையிடை யம்மை வைக வனசரர் முதிர்ந்த செவ்வித்
தினையினை யாரிந்து கொண்டு சிறுகுடி யதனிற் சென்றா
ரினையுது நோக்கிச் செவ்வே ளிருவியம் புனத்திற் புக்குப்
புனையிழை தன்னைக் காணான் புலம்பியே திரித லுற்றான். (கரு௮)

கனந்தனை வினவு மஞ்ஞைக் கனந்தனை வினவு மேனற்
புனந்தனை வினவு மம்மென் புவையை வினவுங் கிள்ளை
யினந்தனை வினவும் யானை யிரலையை வினவுந் தன்கா
வனந்தனை வினவு மற்றை வரைகளை வினவு மாதோ. (கரு௯)

வாடினான் மளரந்தா நெஞ்சம் வருந்தினான் மையற் கெல்லை
கூடினான் வெய்து யிர்த்தான் குற்றடிச் சுவடு தன்னை
நாடினான் நிகைத்தா னின்று நடுங்கினு னங்கை தன்னைத்
தேடினான் குமரற் கீது திருவினை யாடல் போலாம். (கரு௧௦)

வல்லியை நாடு வான்போன் மாண்பகல் கழித்து வாடிக்
கொல்லையம் புனத்திற் சுற்றிக் குமரவே னுடிரான் யாமஞ்
செல்லுறு மெலலை வேடர் சிறுகுடி தன்னிற் புக்குப்
புல்லிய குமவர் செம்மல் குரம்பையின் புறம்போய் நின்றான். (கரு௧௧)

பாங்கிசெவ் வேளைக் கண்டு பணிந்துநீர் கங்குற் போதி
லீங்குவந் திடுவ தொல்லா திறைவியும் பிரியி னுய்யா
ணீங்களிவ் விடத்திற் கூட நேரந்ததோ ரிடமு மில்லை
யாங்கவ டன்னைக் கொண்டே யகலுதி ரடிக ளென்றாள். (கரு௧௨)

என்றிவை கூறிப் பாங்கி யிறைவனை நிறுவி யேகித்
தன்றுனை யாகி வைஞந் தையலை யடைந்து கேள்வ
நுன்றனை வெளவிச் செல்வா னுள்ளத்திற் றுணியா கிங்ஙன்
சென்றனர் வருதி யென்னக் சீரிதென் றொருபா டுற்றாள். (கரு௧௩)

தாய்துயி லறிந்து தங்க டமாதுயி லறிந்து தஞ்சா
நாய்துயி லறிந்து மற்றந் நகாதுயி லறிந்து வெய்ய
பேய்துயில் கொளனும் யாமப பெருட்பொழு ததனிற் பாங்கி
வாய்தலிற் கதவை நீக்கி வள ளியைக கொடுசென றுய்த்தாள். (கரு௧௪)

அறுமுக வொருவன் மன்னை யாயிழை யெதிர்த்து தாழ்த்து
சிறுதொழி லெயின ஞரிற் றீயனைன் பொருட்டா லிந்த
நறுமலர்ப் பாதங் கன்ற நள்ளிருள் யாமற் தன்னி
விறைவரீர் நடப்ப தேயென் திரங்கியே தொழுது நின்றாள். (கரு௧௫)

மாத்தவ மடந்தை நிற்ப வள்ளலை யிருளை நோக்கித்
தீத்தொழி லெயினர் காணிற் றீமையாய் வினையு மின்னை
யேத்தருஞ் சிறப்பி னும்மூர்க் கிங்கிவ டனைக்கொண் டேகிக்
கூத்திஞள் புரியு மென்றே கையடை யாக நேர்த்தாள். (கரு௧௬)

முத்துறு முறுவ லானீ மூவிரு முகத்தி னுன்றன்
கைத்தலர் தன்னி லீந்து கைதொழு திருளை நிற்ப
மெய்த்தகு கருணை செய்து விளங்கிழாய் நீயெம் பாலின்
வைத்திடு கருணை தன்னை மறக்கலங் கண்டா யென்றான். (க௯௭)

மையுறு தடங்க ணல்லாள் வள்ளியை வணக்கஞ் செய்து
மெய்யுறுப் புல்லி யன்னாய் விரைந்தனை சேறி யென்ன
வையனோ டினிது கூட்டி யாங்கவர் விடுப்ப மீண்டு
கொய்யுறு கவரி மேய்ந்த குரம்பையின் கூரை புக்காள். (க௯௮).

விடைபெற்றே யிருளை யேக வேலுடைக் கடவு ளான்ன
நடைபெற்ற மடந்தை யோடு நள்ளிரு ளிடையே சென்று
கடைபெற்ற சிறார் நீங்கிக் காப்பெலாங் கடந்து காமன்
படைபெற்றுக் குலவு மாங்கோர பசுமரக் காவுட் சேர்ந்தான். (க௯௯)

செஞ்சுடர் றெடுவே லண்ணல் செழுமலர்க் காவிற் புக்கு
வஞ்சியொ டிருந்த காலை வைகறை விடியல் செல்ல
வெஞ்சலில் சிறார் தன்னி லிறையவன் மறந்து தேவி
துஞ்சலை யகன்று வல்லே துணுக்கமுற் றெழுந்தா ளன்றே. (க௯௦)

சங்கலை கின்ற செங்கைத் தனிமகட் காணு ளாகி
யெங்கணு நாடிப் பின்ன ரிருளையை வந்து கேட்பக்
கங்குலி னவளு நாணங் கண்படை கொண்ட துண்டா
லங்கவ ளாதற்பின் செய்த தற்கில னன்னு யென்றான். (க௯௧)

தம்மகட் காணு வண்ணந் தாய்வந்து புகலக் கேட்டுத்
தெம்முனைக் குறவர் செம்ம மெருமந்து செயிராததுப் பொங்கி
நம்மனைக் காவ, னீங்கி நன்னுதற பேதை தன்னை
யிம்மெனக் கொண்டு போந்தான் யாவனோ வொருவ னென்றான். (க௯௨)

மற்றிவை புகன்று தாதை வாட்படை மருங்கிற கட்டிக்
கொற்றவில் வாளி யேந்திக் குமரியைக் கவர்ந்த கள்வ
னுமறிடு நெறியை நாட வொல்லையிற் போவ னென்னுச்
செற்றமொ டெழுந்து செல்லச் சிறுகுடி யெயினர் தேர்ந்தார். (க௯௩)

எள்ளுதற் கரிய சிறா ரிடைதனில் யாமத் தேகி
வள்ளியைக் கவர்ந்து கொண்டு மரையயரூன் மீண்டு போன
கர்வனைத் தொடர்து மென்றே கானவர் பலருங் கூடிப்
பொள்ளெனச் சிலகோல் பற்றிப் போர்த்தொழிற் கமைந்து போனார். (க௯௪)

வேடுவர் யாரு மீண்டி விரைந்துபோய் வேந்த னோடு
கூடின ரிரலை தனைக் குறித்தனர் நெறிக டோறு
மோடினர் பொதும்ப ரெல்லா முலாவினர் புலங்கள் புக்கு
நாடினர் சுவடு நோக்கி நடந்தன ரிடங்க ளெங்கும். (க௯௫)

ஈங்கன மறவ ரோடு மிறையவன் றேடிச் செல்லப்
புங்கரி லொருதண் காவிற் பட்டிமை நெறியா லுற்று
ளாங்கனந் தெரியா வஞ்சி யாறுமா முகத்து வள்ளல
பூங்கழ லடியில் வீழ்ந்து பொருமியே புகல லுற்றான். (க௯௬)

கோலொடி சிலையும் வாளுங் குந்தமு மழுவும் பிண்டி
பாலமும் பற்றி வேடர் பலருமாய்த் துருவிச் சென்று
சோலையின் மருங்கு வந்தார் துணுக்கமுற் றுளதென் சிந்தை
மேலினிச் செய்வ தென்கொ லறிகிலேன் விளம்பா யென்றாள் (கௌ)

வருந்தலை வாழி நல்லாய் மால்வரை யோடு சூர
ஊரந்தனை முன்பு கீண்ட வுடம்பிடி யிருந்த தும்மோர்
விரைந்தமர் புரியச் சூழின் வீட்டுது மதனை நோக்கி
யிருந்தரு ணம்பி னென்னு விறைமகட் கெந்தை சொற்றான். (கௌ)

குமத்திரு மடந்தை யின்ன கூடற்றினை வினவிச் செவ்வேள்
புறத்தினில் வருத லோடும் பொன்னெனக் குறுகி யந்தத
திமத்தினை யுற்று நோக்கிச் சீறவெய் துயிர்த்துப் பொங்கி
மறத்தொழி லெயினா காவை மருங்குற வளைந்து கொண்டார். (கௌ)

தாதையங் கதனைக் கண்டு தண்டலை குறுகி நந்தம்
பேதையைக் கவர்ந்த கள்வன் பெயர்கில னெமது வன்மை
யேதையு மதியா னம்மா விவன்விற லெரிபாய்ந் துண்ணு
மூதையங் காண மென்ன முடிக்குது மொல்லை யென்றான். (கௌ)

குமவர்கண் முதல்வன் றுனுங் கொடுத்தொழி லெயினர் யாரு
மறிகுட லென்ன வார்த்து வராசிலை முழுதும் வாங்கி
யெறிசுடர்ப பரிதித் தேவை யெழிவிசுண் மறைத்தா லென்ன
முறைமுறை யமபு வீசி முருகனை வளைந்து கொண்டார் (கௌ)

ஒட்டல ராகிச் சூழ்ந்தாங் குடன்றுபோர் பூரிந்து வெய்யோர
விட்டவெம் பகழி யெல்லா மென்மலர் நீர வாகிக்
கட்டழ குடைய செவ்வேற் கருணையங் கடலின் மீது
பட்டன பட்ட லோடும் பைந்தொடி பதைத்துச் சொல்வான் (கௌ)

நெட்டிலை வாளி தன்னை ஞெரேலென தும்மேற செல்லத
தொட்டி கையர் தம்மைசு கடருடை நெடுவே லேவி
யட்டிடல் வேண்டுஞ் சீய மடுதொழில் குறியா தெனன்றி
கிட்டிமே மரையு மானுங் கேழலும வேழந் தானும் (கௌ)

என்றிவை குமரி செபப வெம்பிரா னுளறா பாங்கா
நின்றதோர் கொடிமாண் சேவ னீரிழந்தெழுந் தார்பபுக கொள்ளக்
குன்றவர் முதல்வன் றுனுங் குமரருந் தமரும் யாரும்
பொன்றின ராகி மாண்டு பொன்னொப புனியில் வீழ்ந்தார் (கௌ)

தந்தையு முன்னை யோருந் தமரும்வீழ்ந் திறந்த தன்மை
பைந்தொடி வள்ளி நோக்கிப் பதைபதைத் திரங்கிசு சோரக்
கந்தனத் துணை யின்பு காணுவான் கடிசா நீங்கிச்
சிந்தையி லுறளோ டேக வணையருந் தொடர்ந்து சென்றான். (கௌ)

செல்லநா ரதப்பேர் பெற்ற சீர்கெழு முனிநேர் வந்து
வல்லியோ டிறைவன் தன்னை வணங்கினின் செய்கை யெல்லாஞ்
சொல்லுதி யென்ன வன்னன் றோகையைக் காண்ட றொட்டு
மல்லல்வேட் டுவரை யட்டு வந்திடு மளவுஞ் சொற்றான். (கௌ)

பெற்றிடு தந்தை தன்னைப் பிறவுள சுற்றத் தோணரச்
செற்றமொ டட்டி நீக்கிச் சிறந்தநல் லருள்செ யாமற்
பொற்றொடி தன்னைக் கொண்டு போர்த்திடத் தகுமோ வென்னு,
மற்றிவை முனிவன் கூட வள்ளலு மல்தா மென்றான். (க௮௭)

விழுப்பமு துளதண் காவில் விசாகன்மீண் டருளித் தன்பான்
முழுப்பரி வுடைய நங்கை முகத்தினை நோக்கி நம்மேற்
பழிப்படு வெம்போ ராற்றிப் பட்டதாங் கிளையை யெல்லா
மெழுப்புதி யென்ன லோடு மினிதென விதைஞ்சிச் சொல்வான். (க௮௮)

விழுமிய வுயிர்கள் சிந்தி விழ்ந்தநங் கேளீர் யாரு
மெழுதிரென் றருள லோடு மிருகிலத் துறங்கு கின்றோர்
பழையநல் லுணர்வு தோன்றப் பதைபதைத் தெழுதற் கொப்பக்
குழுவுறு தமர்க ளோடிக் குறவர்கோ னெழுந்தா னன்றே. (க௮௯)

எழுந்திடு கின்ற காலே யெம்பிரான் கருணை வெள்ளம்
பொழிந்திடு வதன மாறும் புயங்கல்பன் னிரண்டும் வேலு
மொழிந்திடு படையு மாகி யுருவினை யவர்க்குக் காட்ட
விழுந்தனர் பணிந்து போற்றி விம்மித ராகிச் சொல்வார். (க௯௦)

அமித்திற லெயினர் சேரி யளித்திடு நீயே யெங்கண்
மடந்தையைக் கரவில் வெளவி வரம்பினை யழித்துத் தீரா
நெடுத்தனிப் பழிய தொன்று கிறுவினை புதல்வர் கொள்ள
விடந்தனை யன்னை யூட்டின் விலக்கிடு கின்ற ருண்டோ. (க௯௧)

ஆங்குது நிற்க வெங்க ளரினையை நசையால் வெளவி
நாங்களு முணரா வண்ண நம்பெருங் காவ னீங்கி
யிங்கிவட் கொணர்ந்தா யெந்தா யின்னினைச் சீதூர்க் கேகித்
தீங்கனல் சான்று வேட்டிச் செல்லுதி கின்னுர்க் கென்றார். (க௯௨)

மாதலன் முதலோர் சொற்ற மணமொழிக் கிசைவு கொண்டு
மேதகு கருணை செய்து மெல்லிய ற்ளையுங் கொண்டு
கோதிலா முனிவ னோடுங் குளிர்மலர்க் காவு நீங்கிப்
பாதபங் கயங்க ளோவப பருப்பதச் சீதூர் புக்கான். (க௯௩)

தந்தையுஞ் சுற்றத் தோருஞ் சண்முகன் பாங்க ரேகிச்
சிந்தையின் மகிழ்ச்சி யோடு சிறுகுடி- போரை நோக்கிக்
கந்தனே நமது மாதைக் கவர்ந்தன னமது சொல்லால்
வந்தனன் மணமுஞ் செய்ய மற்று நிகழ்ச்சி யென்றார். (க௯௪)

சங்கரன் மதலை தானே தையலைக் கவர்ந்தா னென்று
மங்கல வதுவை செய்ய வந்தன னிங்க னென்றுந்
தங்கன்சுற் றத்தோர் கூறச் சிறுகுடி தன்னி லுற்றோர்
பொங்குவெஞ் சினமு நாணு மகிழ்ச்சியும் பொடிப்ப னின்றார். (க௯௫)

குன்றவர் தமது செம்மல் குறிச்சியிற் றலைமைத் தான
தன்றிரு மனையி னூடே சரவண முதல்வன் மன்னை
மன்றலங் குழவி யோடு மரபுனி யுய்த்து வேங்கைப்
பொன்றிக முதனின் மீது பொலிவுற விருத்தி னானே. (க௯௬)

அன்னதோர் வேலை தன்னி லறுமுக முடைய வள்ள
றன்னுழை யிருந்த நங்கை தனையரு ளோடு நோக்கக்
கொன்னில் குறவர் மாதர் குயிற்றிய கோல நீங்கி
முன்னுறு தெய்வக் கோல முழுதொருங் குற்ற தன்றே. (௧௯௭)

கவலைதீர் தந்தை தானுங் கணிப்பிலாச் சுற்றத் தாருஞ்
செவிலியு மனை தானு மிகுளையுந் தெரிவை மாருந்
தவருங் கற்பின் மிக்க தம்மகள் கோல நோக்கி
யிவனெம திடத்தில் வந்த தெம்பெருந் தவமே யென்றார். (௧௯௮)

அந்தரல் வேலை தன்னி லன்புடைக் குறவர் கோமான்
கந்தவேள் பாணி தன்னிற் கன்னிவை கரத்தை நல்கி
நந்தவ மாடு வந்த நங்கையை நயப்பா லின்று
தந்தனன் கொள்க வென்று தண்புனம் றுரை யுய்த்தான். (௧௯௯)

நற்றவ மியற்றுந் தொல்சீர் நாரத னனைய காலைக்
கொற்றம துடைய வேலோன் சூழ்ப்பினு லாங்கி யோடு
மற்றுள கலனுந் தந்து வதுவையின் சடங்கு நாடி
யற்றம தடையா வண்ண மருமறை விதியாற் செய்தான். (௨௦௦)

ஆவதோர் காலை தன்னி லரியுநான் முகனும் வானோர்
கோவொடு பிறருஞ் சூழக் குலவரை மடந்தை யோடுந்
தேவாக டேவன் வந்து சேண்மிசை நின்று செவ்வேள்
பாவையை வதுவை செய்யும் பரிசினு முழுதுங் கண்டான். (௨௦௧)

கண்ணுத லொருவன் றுனுங் கவுரியுங் கண்ணைக் கண்டு
தண்ண ளி புரிந்து நிற்பத் தண்டிழாய் முடியோ னுதிப
பண்ணவ ருவகை நீடிப் பனிமலர் மாரி வீசி
யண்ணலை வழிபட் டேத்தி யஞ்சலி புரிந்திட டார்த்தார். (௨௦௨)

அறுமுக முடைய வள்ள லன்னது நோக்கிச் சீறா
ரிறையது முணரா வண்ண மிமையமே லணங்கி னோடுந்
கூறையமர் கண்டன் தன்னைக் கைதொழு தேனை யோர்க்கு
முறைமுறை யுவகை யோடு முழுதருள் புரிந்தா னன்றே. (௨௦௩)

வேறு.

அங்க வேலையி னலரின் மேலவன்
செங்கண் மாயவன் தேவர் கோமகன்
சங்கை தீர்தருந் தவத்தீர் தம்மொடு
மங்கை பாதிவன் மறைந்து போயினான். (௨௦௪)

போன வெல்லையிற் பொருவி றுரதன்
றுனி யற்றிய சடங்கு முற்றலுங்
கான வேடுவர் கன்னி தன்னொடு
மான வேலனை வணங்கிப் போற்றினான். (௨௦௫)

வேறு.

மற்றது காலை தன்னின் மாதலன் வள்ளி தன்னைக்
கொற்றவே லுடைய நம்பி வதுவைசெய் கோல நோக்கி
யுற்றவீவ் விழிக டம்மா லுறுபய னொருங்கே யின்று
பெற்றென னென்றா னன்னு லுவகையார் பேசத் பாலார். (௨௦௬)

மெல்லிடை கொம்பென் றுன்ன விரைமலர் தழைமேற் கொண்ட
புலையு குறவர் மாதர் பொருவில்சீர் மருகன் றானும்
வல்லியு மின்னே போல வைகலும் வாழ்க வென்று
சொல்லிய லாசி கூறித் தூமல ரறுகு தூர்த்தார்.

(௨௦௭)

செந்தினை யிடியுந் தேனுந் தீம்பல கனியுங் காயுங்
கந்தழீம் பிறவு மாக விலைபொலி கலத்தி லிட்டுப்
பைந்தொடி யணங்கு நீயும் பரிவுட னுகர்தி ரென்ன
வெந்திற் லெயினர் கூற வியனருள் புரிந்தான் மேலோன்.

(௨௦௮)

வேறு.

கிராதர் மங்கையும் பாராபரன் மதலையுங் கெழுமி
விராவு சில்லுணு மிசைந்தனர் மிசைந்திடு தன்மை
முராரி யாதியார் தேவர்பான் முனிவர்பான் மற்றைச்
சராச ரங்கள்பா வெங்கணுஞ் சார்ந்துள் தன்றே.

(௨௦௯)

அனைபு காலையி லறுமுக னெழுந்துநின் றாங்கே
குனியும் வில்லுடைக் குறவர்தங் குரிசிலை நோக்கி
வனிதை தன்னுடன் சென்றியாஞ் செருத்தணி வரையி
லினிது வைகுது மென்றலு நன்மென விசைத்தான்.

(௨௧௦).

தாயும் பாங்கியுஞ் செவிலியுந் தையலை நோக்கி
நாயகன் பின்னர் நடத்தியோ நன்மெனப் புல்லி
நேயு மோடுபல் லாசிகள் புகன்றிட நெடுவேற்
சேயு டன்கடி தேகவே கிந்தையுட் கொண்டாள்.

(௨௧௧)

பாவை தன்னுடன் பன்னிரு புயமுடைப் பகவன்
கோவி னீங்கியே குறவர்தங் குரிசிலை விளித்துத்
தேவ ருந்தொழச் சிறுகுடி யரசியல் செலுத்தி
மேவு கென்றவ னிறுவியே போயினன் விரைவில்.

(௨௧௨)

இன்ன தன்மைசேர் வள்ளியஞ் சிலம்பினை யிகந்து
பன்னி ரண்டுமொய்ம் புடையவன் பாவையுந் தானு
மின்னும் வெஞ்சுடர்ப் பரிதியும் போலவிண் படர்ந்த
தன்னை யேக்கர் தணிகைமால் வரையினைச் சார்ந்தான்.

(௨௧௩)

செச்சை மெளலியான் செருத்தணி வரைமிசைத் தெய்வத்
தச்சன் முன்னரே யியற்றிய தனிநகர் 'புகுந்து
பச்சி ளங்கொங்கை வனசரர் பாவையோ டொன்றி
பிச்ச கத்துயிர் யாவையு முய்யவீற் றிருந்தான்.

(௨௧௪)

அந்த வேலையில் வள்ளிர யகியில் வேற்கைக்
கந்த வேள்பதம் வணங்கியே கைதொழு தைய
விர்த மால்வரை யிபற்கையை யியம்புதி யென்னச்
கிந்தை நீடுபே ரருளின விண்ண செப்பும்.

(௨௧௫)

செங்கண் வெய்யகுர்ச் செருத்தொழி லினுஞ்சிலை வேட்டர்
தங்க ளிற்செயுஞ் செருத்தொழி லினுந்தணிந் திட்டே
யிங்கு வந்தியா மிருத்தலாற் செருத்தணி யென்றோர்
மங்க ளந்தரு பெயரினைப் பெற்றதிவ் வரையே.

(௨௧௬)

முல்லை வாணகை யுமையவன் முலைவளை யதனான்
மல்லன் மாநிழ விறைவரை வடிப்படுத் தமரு
மெல்லை நீர்வயற் காஞ்சியி னன்னுகநின் றிடலாற்
சொல்ல லாந்தகைத் தன்றிந்த மால்வரைத் தூய்மை.

(௨௧௭)

விரையி டங்கொளும் போதினுண் மிக்கபங் கயம்போற்
நிரையி டங்கொளு நதிகளிற் சிறந்தகங் கையைப்போற்
றரையி டங்கொளும் பதிகளிற் காஞ்சியந் தலம்போல்
வரையி டங்களிற் சிறந்ததித் தணிகைமால் வரையே.

(௨௧௮)

கோடி யம்பியும் வேய்ங்குழ லூதியுங் குரலா
னீடு தந்திரி யியக்கியு மேழிசை சிறுத்துப்
பாடி யுஞ்சிறு பல்லியத் தின்னிசை படுத்த
மாடு தும்வினே யாடுது மிவ்வரை யதன்கண்.

(௨௧௯)

மந்த ரத்தினு மேருமால் வரையினு மணிதோர்
கந்த ரத்தவன் கயிலையே காதலித ததுபோற்
சந்த ரக்கிரி தொல்புவி தனிற்பல வெனினு
மிந்த வெற்பினி லாற்றவு மகிழ்ச்சியுண் டெடமக்கே.

(௨௨௦)

வான்றி கழந்திமி மிருகில வரைபல வவற்று
ளான்ற காதலா லிங்ஙன மேவுது மதற்குச்
சான்று வாசவன் வைகலுஞ் சாத்துதற் பொருட்டான்
மூன்று காவியிச் சனைதனி லெமக்குமுன் வைத்தான்.

(௨௨௧)

காலைப் போதினி லொருமலர் கதிர்முதி ருச்சி
வேலைப் போதினி லொருமலர் விண்ணெலா மிருந்குழ்
மாலைப் போதினி லொருமல ராகவிவ் வரைமே
னீலைப் போதுமூன் றெழிவின்றி நின்றலு மலரும்.

(௨௨௨)

ஆழி நீரர சுலகெலா முண்ணினு மளிப்போ
ருழி பேரினு மொருபகற் குற்பல மூன்றாய்த்
தாழி ருஞ்சுனை தன்னிடை மலர்ந்திடுந் தவிரா
மாழை யொண்களு யிவ்வரைப் பெருமையார் வகுப்பார்.

(௨௨௩)

இந்த வெற்பினைத் தொழுதுளார் பவமெலா மேகுஞ்
சுந்தை யன்புட னிவ்வரை யின்கணே சென்று
முந்த நின்றவிச் சனைதனில் விதிமுறை மூழ்கி
வந்து நந்தமைத் தொழுதுளார் நம்பதம வாழ்வார்.

(௨௨௪)

அஞ்ச வைகலிவ் வகன்கிரி நண்ணியெம் மடிக
டஞ்ச மென்றுளத் துன்னியே வழிபடுந் தவத்தோர்
நெஞ்ச கந்தனில் லெல்கிய போகங்க ணிரப்பி
யெஞ்ச லில்லதோர் விடுபே றடைந்தினி திருப்பார்.

(௨௨௫)

தேவ ராயினு முனிவர ராயினுஞ் சிறத்தோ
ரேவ ராயினும் பிறந்தபி னிவ்வரை தொழாதார்
தாவ ராதிக டம்மினுங் கடையரே த்மது
பாவூராகி ளகலுமோ பார்வலஞ் செயினும்.

(௨௨௬)

பாத கம்பல செய்தவ ராயினும் பவங்க
ளேதும் வைகலும் புரிபவ ராயினு மெம்பா
லாத ரங்கொடு தணிகைவெற் படைவரே லவரே
வேதன் மானினும் விழுமிய ரெவற்றினு டிக்கார். (௨௨௭)

வேறு.

உற்பல வரையின் வாழ்வோ ரோரொரு தருமஞ் செய்யிற்
பற்பல் வாகி யோங்கும் பவங்களிற் பலசெய் தானுஞ்
சிம்பம தாகி யொன்றாய்த் தேய்ந்திடு மிதுவே யன்றி
யற்புத மாக விங்கு னைந்தகோ டிகளுண் டன்மே. (௨௨௮)

என்றிவை சூமரன் கூற வெயினர்தம் பாவை கேளா
நன்மொன வுலகை யெய்தி நானில வரைப்பி னுள்ள
குன்றடைச் சிறந்த விர்தத் தணிகைமால் வரையின் கொள்கை
யுன்றிரு வருளாற் தேர்ந்தே யுயந்தனன் மமிய னென்றான். (௨௨௯)

இவ்வரை பொருசார் தன்னி விராறுதேர் ஞுடைய வெந்தை
மைவிழி யனங்குந் தானு மாலய னுணரா வள்ள
லைவகை யுருவி லொன்றை யாகம விதிபா லுய்த்து
மெய்வழி பாடி செய்து வேண்டியாங் கருளும் பெற்றான். (௨௩௦)

கருத்திடை மகிழ்வு மன்புங் காதலங் கடவ முக்க
னெருத்தனை வழிபட் டேத்தி யொப்பிலா நெடுவே லண்ணன்
மருத்தொடை செறிந்த கூந்தல் வள்ளிநா யகியுந் தானுஞ்
செருத்தனி வரையில் வைகிச் சிலபக லமார்தா னன்மே. (௨௩௧)

தள்ளரும் விழைவின் மிக்க தணிகையி னின்று மோர்நாள்
வள்ளியுந் தானு மாக மாணமொன் மதனிற் புக்கு
வெள்ளியல் றிரியின் பாங்கர் மேவிய கந்த வெற்பி
லொள்ளினார் கடப்பந் தாரோ லுலகெலாம் வணங்கப் போனான். ()

கந்தவெற் பதனிற் றென்று கடிக்கெழு மான நீங்கி
யந்தமில் பூதர் போற்று மம்பொரு லயத்தி னேகி
யிந்திரன் மகடு வாகு மேந்திழை யினிது வாழு
மந்திர மதனிற் புக்கான் வள்ளியுந் தானும் வள்ளல். (௨௩௨)

ஆரணந் தெரித தேற்று வறுமுகன் வரவு நோக்கி
வாரண மடந்தை வந்து வந்தனை புரிய வன்னுள்
பூரண முலையு மார்பும் பொருந்துமா நெடுததுப் புல்லித்
தாரணி னன்னிற் தீர்ந்த தனிமையின் றுயரந் தீர்த்தான். (௨௩௩)

ஆங்கது மால வள்ளி யமரர்கோ னளித்த பாவை
பூங்கழல் வணக்கஞ் செய்யப் பொருக்கென வெடுத்துப் புல்லி
யீங்கொரு தமிழ் ளாகி பிருந்திடு வேனுக் கின்றோர்
பரங்கிவந் துற்ற வாறு நன்மொனப் பரிவு கூர்ந்தாள். (௨௩௪)

சூர்க்கடல் பருகும் வேலோன் றுணையி யிருவ ரோடும்
போர்க்கடல் கொண்ட சியப் பொலன்மணி யணைமேற் சேர்த்தான்
பாற்கட லமளி தன்னிற் பாவையர் புறத்து வைகக்
கரர்க்கடற் பவள வண்ணன் கருணையோ டமரு மாபோல். (௨௩௫)

செங்கனல் வடவை போலத் திரைக்கடல் பருகும் வேலோன்
மங்கைய ரிருவ ரோடு மடங்கலம் பிட மீதி
லங்கினி திருந்த காலை யரடக ளவனை நோக்கி
பிங்கிவள் வரவு தன்னை யியம்புதி யெந்தை யென்றாள்.

(௨௩௭)

வேறு.

கிள்ளை யன்னசொற் கஞ்சகச் செய்யவாய்
வள்ளி தன்மையை வரணத் தின்பிணைப்
பிள்ளை கேட்பப் பெருந்தகை மேலையோ
னுள்ள மாமகிழ் வாலிவை யோதுவான்.

(௨௩௮)

நீண்ட கோலத்து நேமியஞ் செல்வார்பா
லீண்டை நீவி ரிருவருந் தோன்றினீ
ராண்டு பன்னிரண் டாமன வெம்புயம்
வேண்டி நின்று விழுத்தவ மாற்றினீர்.

(௨௩௯)

நோற்று நின்று நுங்களை யெய்தியா
மாற்ற வும்கிழந் தன்பொடு சேருதும்
வீற்று வீற்று விசம்பினும் பாரினுந்
தோற்று வீரென்று சொறறனந் தொல்லையில்.

(௨௪௦)

சொன்ன தோர்முறை தூக்கி யிருவருண்
முன்ன மேவிய நீமுகி லுர்தரு
மன்னன் மாமக ளாகி வளர்த்தனை
யன்ன போதுனை யன்பொடு வேட்டனம்.

(௨௪௧)

பிளவு கொண்ட பிறைதுதற் பேதைசின்
னினைய ளாய்வரு மிங்கிவள் யாம்பகர்
விளைவு நாடி வியன்றமுன் மூழ்கியே
வளவி தாந்தொல் வடிவினை நீக்கினாள்.

(௨௪௨)

பொள்ளெ னத்தன் புறவுடல் பொன்றலு
முள்ளி னுற்ற வருவத துடனெழீஇ
வள்ளி வெற்பின் மரமபயில் சூழல்போய்த்
தெள்ளி திற்தவஞ் செய்திருந் தாளரோ.

(௨௪௩)

ஆன்ன சார லதனிற் சிவமுனி
யென்னு மாதவ னெலையில் காலமாய்
மன்னி நோற்புழி மரீயத்தி னீரதாய்ப்
பொன்னின் மாடுண்டு போந்துல வுற்றதே.

(௨௪௪)

வந்து லாவு மற்தனை மாதவன
புந்தி மாலொடு பொள்ளென நோக்கலு
மந்த வேலை யதுகருப் பங்கொள
வந்த மரதக் கருவினு ளெய்தினாள்.

(௨௪௫)

வேறு.

மானிவ டன்னை வயிற்றிடை தாங்கி
யானதொர் வள்ளி யகழ்ந்த பயம்பிற்
றுனருள் செய்து தணந்திட வங்கட்
கானவன் மாதொடு கண்டன னன்மே.

(௨௪௬)

அவ்விரு வோர்களு மாங்கிவ டன்னைக்
கைவகை யிற்கொடு காத்தொ டேகி
யெவ்வயில் கிள்ளி யெணப்பெயர் நல்கிச்
செவ்விது போற்றினர் சீர்மக ளாக. (உச௭)

திருந்திய கானவர் சீர்மக ளாகி
யிருந்திடு மெல்லையிற் யாமிவள் பாற்போய்ப்
பொருந்தியும் வேட்கை புகன்று மகன்றும்
வருந்தியும் வாழ்த்தியு மாயைகள் செய்தேம். (உச௮)

அந்தமின் மாயைக ளாற்றி யதற்பின்
முந்தை யுணர்ச்சியை முற்றற நல்கித்
தந்தை யுடன்மர் தந்திட நென்ன
விந்த மடந்தையை யாமணஞ் செய்தேம். (உச௯)

அவ்விடை மாமண மாற்றி யகன்றே
யிவ்விவ டன்னுட னிம்மென வேகித்
தெய்வ வரைக்கணொர் சில்பகல் வைகி
மைவிழி யாயிவண் வந்தன மென்றான். (உ௪௦)

என்றிவை வள்ளி யியற்கை யனைத்தும்
வென்றிடு வேற்படை வீர னியம்ப
வன்றிறல் வாரண மங்கை வினாவி
நன்மென வொன்று நவின்றிடு கின்றான். (உ௪௧)

வேறு.

தொல்லையின் முராரி தன்பாற் றேன்றிய விவளும் யானு
மெல்லையிற் கால நீங்கி யிருந்தன மிருந்திட் டேமை
யொல்லையி லிங்கன் கூட்டி யுடனுறு வித்த வுன்றன்
வல்லபந் தனக்கி யாஞ்செய் மாறுமற் றில்லை யென்றான். (உ௪௨)

மேதரு மெயினர் பாக்கிவ விண்ணுல குடைய நங்கை
யோதுசொல் வினவி மேனா ளுனக்கியான் தங்கை யாரு
மீதொரு தன்மை யன்றி யிமமையு மிளைய ளானே
ஞாதவி னுய்ந்தே னின்னை யடைந்தன னளித்தி யென்றான். (உ௪௩)

வன்றிறற் குறவர் பாவை மற்றிது புகன்று தெளவை
தன்றிருப் பதங்க டம்மைத் தாழ்தலு பெடுத்தப் புல்லி
யின்றுனைத் துணையாப் பெற்றே நெம்பிரா னருளும் பெற்றே
னென்மெனக் கரிய துண்டோ வுளந்தனிற் சிறந்த தென்றான். (உ௪௪)

இந்திர னருளு மாது மெயினர்தம் மாது மிவ்வா
றந்தரஞ் சிறிது மின்றி யன்புட னளவ ளாவிச்
சிந்தையு முயிருஞ் செய்யுஞ் செயற்கையுஞ் சிறப்பு மொன்றாட
கந்தமு மலரும் போலக் கலந்துவே றின்றி யுற்றார். (உ௪௫)

இங்கிவ ரிருவர் தாழு மியாக்கையு முயிரும் போலத்
தங்களில் வேறின் றுகிச் சாவணத் தடத்தில் வந்த
புங்கவன் மண்ணைச் சேர்ந்து போற்றியே யொழுக ஹற்றார்
கங்கையும் பழுனை தானுங் கண்கட லுடன்சேர்ந்தென. (உ௪௬)

கற்றையக் கதிர்வேண் டிங்க ளிருந்துழிக் கனலிப் புத்தே
ஞம்றிதி தன்மைத் தென்ன வும்பர்கோ னுதவு மாணு
மற்றையில் வேடர் மாணும் வழிபடல் புரிந்து போற்ற
வெற்றியர் தனிவே லண்ணல் வீற்றிருந் தருளி னானே.

(௨௫௭)

கல்லகக் குடைந்த செவ்வேற் கந்தனோர் தருவ தாகி
வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச் சூழப்
பல்லுயிர்க் கருளைப் பூத்துப் பவநெறி காய்த்திட்டன்ப
ரெல்லவர் தமக்கு முத்தி யிருங்கனி யுதவு மென்றும்.

(௨௫௮)

பெண்ணெரு பாகக் கொண்ட பிஞ்ஞகன் வதன மொன்றிற்
கண்ணொரு மூன்று வைகுங் காட்சிபோ லெயினர் மாதும்
விண்ணுல குடைய மா தும் வியன்புடை தன்னின் மேவ
வண்ணலங் குமர னன்னூர்க் கருள்புரிந் திருந்தா னங்கண்.

(௨௫௯)

சேவலுங் கொடிமான் தேருஞ் சிறைமணி மயிலுந் தொன்னுண்
மேவருந் தகரும் வேலும் வேறுள படைகள் யாவு
மூவிரு முகத்து வள்ளன் மொழிந்திடு பணிக ளாற்றிக்
கோவிலின் மருங்கு முன்னுங் குறுகிவீற் றிருந்த மன்னே.

(௨௬௦)

ஆறிரு தடர்தொள் வாழ்க வறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செவ்வே
ளேறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் னணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்ககீ ரடியா ரெல்லாம்.

(௨௬௧)

புன்னெறி யதனிற் செல்வும் போக்கினை விலக்கி மேலா
நன்னெறி யொழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
பெண்ணையு மடிய னாக்கி யிருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடர்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள் போற்றி.

(௨௬௨)

வேறு.

வேல்சேர்ந்த செங்கைக் குமரன்வியன் காதைத் தன்னை
மால்சேர்ந் துரைத்தேன் மயிழ்ப்பாவழு வுற்றதேனு
தூல்சேர்ந்த சான்றீர் குணமேன்மை துவன்றுகொண்மின்
பால்சேர்ந் ததனாற் புனலும்பய னுவதன்றே.

(௨௬௩)

பொய்யற்ற கீரன் முதலாம்புல வோர்புகழ்ந்த
வையற்கெனது சிறுசொல்லு மொப்பாகு மிப்பார்
செயுற்ற வன்மாலுமை பூசைக்கோ டேவதேவன்
வையத் தவர்செய் வழிபாடு மகிழும்ன்றே.

(௨௬௪)

என்னுயகன் விண்ணவர் நாயகன் யானைநாம
பின்னயக னான்மறை நாயகன் வேடர்நங்கை
தன்னுயகன் வேற்றனி நாயகன் தன்புராண
நன்னுயக மாமெனக் கொள்கவிஞ் ஞாலமெல்லாம்.

(௨௬௫)

வற்றா வருள்சேர் குமரேசன்வண் காதைதன்னைச்
சொற்றாரு மாராயர் திடுவாருந் துகளுறமே
கற்றாருங் கற்பான் முயல்வாருங் கசிந்துகேட்க
ஹற்றாரும் வீடு நெறிப்பாலி னுறுவரன்றே.

(௨௬௬)

பாராகி யேனைப் பொருளாயுயிர்ப் பன்மையாகிப்
பேரா வுயிர்கட் குயிராய்ப்பிற வற்றுமாகி
நேராகித் தோன்ற லிலதாகிநின் ருன்கழற்கே
யாராத காத லொடுபோற்றி யடைதாமன்றே.

(௨௯௭)

ஆ திருவிருத்தம் ௨,௦௯௭.

வசனம்.

குதபுராணிகர் மற்றைச்சரித்திரங்களையுஞ் சொல்லலாயினர். எப்படியெனின், ஓ சவுங்காதிரிஷிகளே! முற்குறித்த வெள்ளிமலையி ஓளுருபக்கத்திலுள்ள கந்தமா தபர்வத்தில் தெய்வயானையாருடன்கூடி இன்புற்றிருக்கிற குமரநாயகன், இந்த மண்ணிலகில் வேடர் வளர்க்க வளர்கின்ற வள்ளியம்மையை மணந்து உபயநாச்சி மாருடனே கூடிக் குலாவியிருந்த சரிதத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன், கேட்பீராக.

இந்தப் பூமண்டலத்துக்கு அலங்காரபூதமாயும், நீர்வளமுதலிய எல்லாவளங் களும் நிறைந்துளதாயும், சிவாலய விஷ்ணுவாலயாதிகளாற் பொலிவுற்றதாயும் விளங்குகிற தொண்டைநாட்டில், மேற்பாடியென்றொரு வளம்பதியுண்டு, அதற் கருகில் வானத்தைத்தீண்டிவெதார் வளமலையுண்டு, இதனை வள்ளிமலைபென்றும் சொல்வார்கள். இந்த மலைக்கருகில் வேடர்கள் மிகுதியாய் வாசஞ்செய்யும் ஒரு சிற்றூருண்டு, அது சண்முகப்பெருமான் பிற்காலத்தில் தன்னிடத்தில்வந்து அள வற்ற திருவிளையாடல்கள்செய்ய விருப்புற்றுப் பொன்னகரமானது அருந்தவஞ்செ ய்து இறங்கிவந்திருப்பதைநிகர்த்து ஒருகுறையுமில்லாமல் விளங்கிக்கொண்டிருந் தும். அங்குள்ள வேடரெல்லாருக்கும் அரசனாய் நம்பி என்னும் பெயருடைய வன் ஒருவனுண்டு, அவன் தன்மனைவியோடு முருகக்கடவுளைக்குறித்துச் செய்து வந்த விரதபலத்தினால் சிலபிள்ளைகளைப்பெற்றுப் புதல்வியல்லாமைமயால் அந்தப் பாக்கியத்தையும்பெற்றுக் களிக்கவிரும்பித் தங்கள் குலதேவதையாயிருக்கிற முரு கக்கடவுளுக்குப் பூசைமுதலிய வழிப்பாடுகள் செய்துவருங்காலத்தில்,

மேற்குறித்த அந்த வள்ளிமலைச்சாரலில் தழைத்தோங்கியிருக்கிற ஒருசோலை யில் சிவமுனியென்னும் பெயருள்ள ஒரு தவசிரோஷ்டர் பஞ்சேத்திரியங்கனையடக் கிச் சிவபெருமானைக்குறித்து அருந்தவஞ்செய்துவந்தார். அப்படிவரும்போது ஒருநாள் அதிகசவுந்தரியமுள்ள வொரு பெண்மானானது அம்முனிவரது தவச் சாலைக்கெதிரில்வந்து புலமேய்த்துகொண்டிருக்க, அதைக்கண்ட முனிவர் அதனி டத்தில் அதிகமையலகொண்டு ஐம்புல வன்புறதாச்சரிய லொன்றாகிய காட்சிப் புல வன்புறதகர்த்து, கீராடிப் பழையபடிபே தந்தவத்திலிருந்தார். அச்சோலையி னோர்புறத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுபெற்ற கன்னிகையாகித் தவஞ்செய்துகொண் டிருந்தவன், இதுதான்சமயம், நாம் குமாரக்கடவுளை மணம்புனைத்தற்குரிய காலம் நேர்த்ததென்று அந்தப் பெண்மான்வயிற்றிற் பிரவேசித்திருந்தாள். பிறகு அந்த மாணானது கருப்பமுதிர்ந்து தள்ளாடித் திரிந்துகொண்டிருந்து ஒருநாள் பிரசவ வேதனை யதிகரித்து, வேடப்பெண்கள் வள்ளிக்கீழங்கைக கல்லியெடுத்த குழி களினுள்ளில் வள்ளிநாயகியாரை யீன்றது. சற்றுநேரத்தில் அந்த மாணானது பிரசவவேதனைநீங்கித் தெளிந்து, குழந்தையைப்பார்த்து இது நமமினமன்றெ ன்று பபத்தோடிப்போயிற்று.

இப்படி தாயாகிய மான் தனியேவிட்டு நீங்கினபோது வள்ளியாகியானவள் பசியினால்வருந்தி காகாவென் மறத்தொடங்கினள். அந்தச்சமயத்தில் வேடரா ஜன் தினைப்புனத்தைப் பார்த்துப்போகவெண்ணி அவ்விடத்திற்குவந்து இக்குழையை இனிய அழகுரலுக்கேட்டு ஒடோடிவந்து வள்ளிக்குழியிலிருந்த குழையை யெடுத்துத் தன் மனைவிகையிற்கொடுத்து ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினான். அவள் அந்தக்குழந்தையைக் கையிலேந்தினவுடனே, தானீன்றகுழந்தையைப்போலவே கொங்கைகளிற் பால்சுரக்க அதனைக் குழந்தைக்கு வயிரூர விண்பீத்து மன மகிழ்ந்தாள். பிறகு வேடராஜனும் தந்தேவியுடன் தன் சிற்றாரையடைந்து, குழந்தைகிடைத்த பெருமகிழ்ச்சியால் தமது சூலாசாரப்படியே தொண்டகப்பறைமுழக்கி, வனதேவதைகளுக்குரிய பலிமுதலியவற்றைக்கொடுத்தும், சுற்றத்தார்க்கு விருந்திட்டும், இன்னும் பற்பலசிறப்புகள் செய்துங் களித்திருந்தான். அவன்மனைவியும் குழந்தையை நீராட்டி, மையிட்டி, மஞ்சள்பூசி, கன்னாதிசெய்தி, தலைப் பணிமுதலியிருத்தி, இன்னுஞ் செய்யவேண்டிய அலங்காரங்களைச்செய்து முறையூட்டி, லாலிமுதலியபாட்டுக்கள்பாடிச் சேராட்டி வளர்த்துவருவாளாயினள்.

பிறகு இக்குழந்தை வள்ளிக்குழியிற்செடைத்தமையால் வள்ளியெனப் பெயரிட்டழைத்தார்கள். அதன்பிறகு வள்ளியாகியானவள் பருவக்கிரமமாகச் சப்பாணி கொட்டியும், தவழ்ந்தும், தளர்நடைநடந்தும், சிற்றிலிழைத்தும், சிறுசோறட்டும், அமமனையாடியும், பல்வகையாகிய அற்புதத்திருவிளையாடல்களைச்செய்தும்வருங் காலத்தில், பன்னிரண்டுவயதுநிறைந்து மகவைப்பருவமடைந்ததைக் கண்டதாய் தந்தையர்கள் களிப்புமிருந்தவர்களாய்த் தினைப்புனங்காக்கத் தோழிமாரோடு அனுப்பினார்கள். அப்படியே வள்ளியாகியும் தினைப்புனங் காவலசெய்யுங்காலத்தில், அவ்விடத்தில் தினையுண்ணவரும் கிளைமுதலியவற்றைக் கவனெறிந்து கழிந்து பரணமீதிருந்துகொண்டு, தாய்தந்தையர் அனுப்புகிற தேன், தினைமா முதலியவற்றையுண்டு களித்திருந்தான். இப்படியிருக்குங்காலத்தில் குமாரகடவுள் முற்காலத்தில் அவளுக்கு அருக்கிரகித்திருந்தபடியே காட்சிதந்தாண்டருளத் திருவுளங்கொண்டு, தெய்வயானையாருடன்கூடிக்குலாவியிருந்த கந்தாழ்வாரையையேநீங்கித் தனி யாயுவந்து திருத்தணிகைவரையைச் சேர்ந்த காலமபார்த்திருக்கும்போது, பூவலமவந்த நராதமுனிவர் வள்ளிமலைக்கருகில்வந்து தினைப்புனங் காவல்செய்யும் வேடராஜபுதரியாகிய வள்ளியம்மையைக்கண்டு, இவளது சவுந்தரியாதிகளை நோக்குமிடத்தில், இவள் எமதிறைவராகிய பாலசுப்பிரமணியருக்குப் பிராணநாயகியாதற்குரியளாய்த் தோற்றுகின்றாள். ஆதலால் இவளமுழுமுதலியவற்றைச் சண்முகனுக்குத் தெரிவித்து மணம்புணர்விப்பது எப்போலியாக்கு அழகாகுமென்று விரைந்து போய்த் திருத்தணிகைவரையைடைந்து, குமாரகடவுளை வணங்கி வள்ளியாகியின் சவுந்தரியாதினைச்சொல்லி, அவருக்கு அவன்மீது மையலுண்டாகும் படிசெய்தார். அதேகேட்ட பாலசுப்பிரமணியர் காமவெறிபிடித்து, தணிகையை விட்டு வள்ளிமலையி னோர்புறத்துள்ள தினைப்புனங் காவல்செய்யும் வள்ளியாகியினிடத்தைடைந்து, மானிடவுருக்கொண்டு, அவளது கட்டழகில் ஈடுபட்டு, மதிமயங்கி, பெண்ணரசை நான் உன்னைக்கண்டமாத்திரத்தில் என்மனம் அனலிற்றிட்ட மெழுகுபோ லுருகாநின்றது, உன் இச்சமுதுதந்து என்னை யாதரியாவிடின், இன்னும் சற்றுநேரத்தில் என்ஹயிர் நீங்கிப்போம், அன்போடு கடைக்கணனித்து என்னை யாதரிக்கவேண்டுமென்று கெஞ்சிக்கெஞ்சிக் குறையிரந்து கின்றார்.

இப்படிநிற்கும்போது, வழக்கப்படி வள்ளிநாயகிக்கு உணவுகொண்டுவருகிற வேடராஜன் தன் பரிவாரங்களோடு வருவதைக்கண்ட குமரநாயகன், அவர்களுக்குத் தன் உணமையுருவை மறைத்து ஒரு வேங்கைமரமாகின்றான். வேடராஜன் வள்ளியம்மைக்கு உணவுகொடுத்துத் திரும்பும்போது, இந்த வேங்கைமரத்தை நோக்கி, இது புதிதாயிருக்கின்றது, இதுவரையில் யாம் வரப்போகவிருக்கிறமர்க் கத்தில் இதைக் கண்டதில்லையென்று அதிசயித்துநிற்கிறபோது, அவனோடுகூட வந்த வேடர்கள் அந்த மரத்தை வெட்டியெறியத் துணிந்தார்கள். வேடராஜன் அவர்களை விலக்கி, தன் புதல்வியைநோக்கி, இந்த மரத்தின் வரலாறு யாதென்று கேட்க, அவ ளெனக்குத் தெரியாதென்றான். பிறகு வேடராஜன், அம்மையை நோக்கி, நீ மலர்பறித்து விளையாடதற்குரிய இம்மரம் இங்கிருப்பது நன்மையே, நீ தினைப்புனத்தைப் பத்திரமாய்க் காத்துக்கொண்டிருவென்று சொல்லிப்போய் விட்டான்.

அவன் போனவுடனே, வேங்கைமரமாயிருந்த குமரநாயகன் முன்போலவே மாணிடவுருவங்கொண்டு வள்ளிநாயகிக்கெதிரேவந்துநின்று பலவாறு தன் வேட் கையிருந்த வார்த்தைகளைப்பேசி யிரத்தலும், வள்ளிநாயகியா சணமுகனைநோக்கி, நான் இழிகுலமாகிய வேடப்பெண, தேவரீர் மேன்மையாகிய ராஜகுமாரராகக் காணப்படுகிறீர், அப்படியிருக்க, தேவரீர் என்மீது மனமவைத்து இப்படிப்பட்ட தகாதவார்த்தைகளைப்பேசுவது நீதியன்றென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, வேடராஜன் உணவுகொண்டுவருவதைக்கண்டு, மனமபதைத்துக் கைபிசைந்து, குமரநாயகனைநோக்கி, சுவரீ, என் தந்தைமுதலானோர் வருகின்றனர், அவர்கள் மிகவும் மூர்க்கர், கொலைவல்லர், தேவரீர் இனி யிறகிருக்கத்தகாதென்றுசொல்ல, குமரநாயகன், பெண்ணே! நீயளுகாதே, என்றுசொல்லி, ஒரு கிழப்பருவமுள்ள சைவசக்கியாசுவேடம்பூண்டு, வேடராஜனெதிரேபோய், அவனுக்குத் திருநீறுகொ டிக்க, அவன்வாங்கி நெற்றியிலிட்டுக்கொண்டு, சுவரீ! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளி னகாரணம் யாதென, அதற்கு இவர் சொல்லுகின்றார்.

வேடராஜனே! இந்த வள்ளிமலைக்கண்ணையுதித்து, உங்களுக்குக் களிப்பைத் தருகிற குமரியை நானுங்கலந்துகளிக்க விரும்பிவந்தேனென, அப்படியேயாகுக் கொண்டு வேடராஜனுஞ் சம்மதித்து, தன்மகளுக்கு உணவுகொடுத்து, அம்மே! இந்தப் பெரியவர் இவ்விடத்தில் குமரியாடவந்தார், இவர் உனக்குத் துணையாகவு மிருப்பாரென்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். பிறகு, வருத்தர் வள்ளியம்மை யைப்பார்த்து, பெண்ணரசே! பசிப்பிணி வருத்துகின்றது, நீர்வேட்கை யதிகரித்தி ருக்கின்றது, ஆகையால் நீர் மிகுதியா யிருக்குமிடத்தைக் காட்டவேண்டுமென, வள்ளிநாயகி, அவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிப் பரண்விட்டிறங்கி அவரையழைத்துப் போய் நீர்நிறைந்த கணையெக்காட்ட, அதிலுள்ள நீரைத் தனக்கு வேண்டியமட்டும் வாரியுண்டு தாகத்தீர்த்தவன்போல நடித்து, வள்ளிநாயகியைநோக்கிச் சொல்லுவ தாயினர்.

பெண்மணியே! நான் கொண்டிருந்த நீர்வேட்கையை நீக்கினதுபோலவே, என் காமவேட்கையையும் நீக்குவையாயின் உனக்குப் பதினாயிரம்நமஸ்காரம்செய் வேனென, அதுகேட்ட வள்ளிநாயகி, கபடசந்தியாசியைநோக்கி, ஐயரே! உம்மை நான் பெரியவனென்று நம்பினேன், நீர் இப்படிப்பட்டவார்த்தைகள் பேசுவது கியாயமல்லவென்றுசொல்லி, விரைந்து தினைப்புனத்தைநோக்கிச்செல்லும்போது முருகர் தமது தமையனாகிய விராயகனூர்த்தியைக்குறித்துத் தியானித்தவுடனே,

அவர் ஒரு மதயானை வடிவங்கொண்டவென்று எதிரேநிற்க, வள்ளிநாயகி ப்யந்து, இவரைக்கிட்டித் தழுவிக்கொண்டு, இந்தச்சமயத்தில், என்னைக் காததருளினால், உமது விருப்பத்தின்படியே நடந்துகொள்வேனென்று வேண்டிக்கொண்டாள், அதுகண்ட குமரன் தன் தமையனோடேகி, என்விருப்பம் 'நிறைவேறிவிட்டது, இனி நீர் போகலாமென் றனுப்பி, அங்குள்ள சோலையில் அவனோடு கூடி யின்புற் றான். குறவள்ளியும் களித்தது, பழையபடியேபோய்த் தினைப்புனத்தைக் கழித்திருந் தனள். அங்கே அக்கபடச்சநியாசி, ஒரு வேடவேஷம்பூண்டுவந்து, இவ்விடத்தில், ஒருயானைவந்ததோவென்று வினாவு, பாங்கியானவள், இது ஏதோ சந்தேகத்துக் கிடமாயிருக்கிறதென்று நினைத்து, ஐயரே! இங்கே யானையும் வரக்காண்கிலோம், நீரும் இங்குவரத் தருகியன்றென்று கடிந்துசொன்னாள். இவ்வாறு இவர் வரு வதும் போவதுமாயிருந்து கள்ளப்புணர்ச்சிகழ்வதை வேடர்யாவருமறிந்து, வேதவிதிப்படிமணமுடித்துக்கொடுக்கப்பெற்று, மனமகிழ்ந்திருந்தனர். அதன் பிறகு மாமி மாமன்மாரைப்பார்த்து, யாம திருத்தணிகைக்குப்போக நினைந்தோ மென்று சொல்ல, அப்படியேசெய்யலாமென்று அவர்கள் விடைகொடுக்கப்பெற் றுத திருத்தணிகையைச்சோந்து சுகித்திருக்குங்காலத்தில், வள்ளிநாயகி, இந்த மலையின்வரலாற்றை யெனக்குச சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதன் வரலாறும் பெருமையும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் குறைவறச் சொல்லக்கேட்டு மனமகிழ்ந்திருந்தாள்.

அதன்பிறகு ஒருநாள் தெய்வயானையார் கந்தசுவாமியைநோக்கி, உமது வலப் புறத்திலிருக்கும் பெண் யாவள் அவள் வரலாற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று வேண்ட, அதனை ஆதியந்தமாய்ச் சொல்லக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, வள்ளிநாயகி யைநோக்கி, உன்னைத் தங்கையாயப்பெறுதற்கு என்னதவஞ்செய்தேனென்று இனியமொழிகள் பலசொல்லி மகிழ்திருந்தாள். காதவேளும் கந்தமாநங்கரியில் உபயநாச்சுமாருடன் கூடிச்சுகித்திருந்தார். இடிக் கந்தசுரிதத்தைச் சொன்ன வரும் கேட்டவரும் இமமை மறுமைவீடு என்பவற்றை எளிதிற்பெறுவார்கள். எல்லாஞ்சுத்தம்,

வள்ளியம்மைதிருமணப்படலம் முற்றிற்று.

ஆ காண்டம ஆறுககுந் திருவிருத்தம் ௧௦, ௩௪௬.

திருச்சீற்றப்பலம்.

வே லு ம யி லு ந் து னை.

சுச்சியப்பசிவாசாரியார் திருவடி வாழ்க.

நா ன் கா வ து

யு த் த கா ண் ட ம்.

ஏ ம சு ட ப் ப ட ல ம்.

- உ. திண்ணிய=வலிவுடைய
செற்றிட=கொல்ல
சூழ்வு=ஆலோசனை
ச. மாவியல்கின்ற=லக்ஷ்மிவாசம்பெ
இ. மகவான்=இந்திரன் [ற்ற
ஈ. வலவன்=சாரதி
எ. மருத்தன்=வாயுபகவான்
அ. இருமுவெய்யோர் = ஆறுகுரியர்க
ஊ. அளக்கர்=கடல் [ள்
நாப்பண்=நடுவிடம்
கௌ. உவனம்=விமானம்
ஊர்=வாகனம்
கஇ. செங்கணயுத்தன்=பதினாயிரங்
கண்ணன்
கஊ. அனிகம்=சேனை
கஈ. சுரடிதை=சூர்ப்பதை
துடி=உடுக்கை
காளம்=எக்காளம்
சல்லரி =பம்பை
உஉ. திடர்=மேடு
உஈ. வலவயின்=வலப்பக்கத்தில்
உச. அலமந்து=வருந்தி
உஇ. படிதவிர்=ஒப்பற்ற
பரட்டின்காறா=கணுக்கால்வரை
யிலுமாக
உஅ. கவ்வை=ஒலி
எவ்வம்=வருத்தம்
உஈ. நாந்தகம்=வான்
உச. மந்திரம=கோயில்
உஈ. அறுவர்கள் என்றது ஈண்டுப்பரா
சர் பிள்ளைகள்

வ ர வு கே ள் வ ி ப் ப ட ல ம்.

- க. புரவலன்=ரூபதாமன்
உ. இக்கு=மூங்கில்
ச. கைதவம்=பொய்
புகர்=சுக்கிரன்
இ. சிந்தை=ஈர், சிந்தமதி=சிறுமதி
எ. செந்தி=நெஞ்செந்துர்
புருதி=சம்பலிப்பு

- கௌ. கொல்=வினாக்குறிப்பு
கக. காலம்இது அங்குஅவன்
கஈ. பூழி=தூளி (ஈண்டுநீறு)
கஈ. வாரியிறைவன்=சமுத்திரராஜன
ன வருணன்
கஊ. புயங்கம்=ஆகிசேஷன்.
உஈ. உடல்சினவசனி= மிருந்தகோபத்
தையுடைய விடி
பணி=பாம்பு
உச. தளக்கம்=நடுக்கம்
உஇ. அரி=இந்திரன்
உஎ. கடவது=தருவது

மு த னு ட் பா னு கோ ப ன் யு த் த ப் ப ட ல ம்.

- க. கோதை=ஒழுங்கு
கஈ. உரும=இடி
பதாதி=சேனைத்தலைவர்
எ. சிந்தை=வாமனன் (மூன்றடி)
கஊ. பிண்ணை=தாரகன்
அடுக்கல்=கிரௌஞ்சம்
மைத்தன்=வச்சிரவாகு
கௌ. சாரதர்=பூதர்
கக. வயம்=வெற்றி
மீடியால்=மீளக்கடவாய்
கஉ. குமிழ்=புளகம்
கஇ. தொறு=கூட்டம்
கஅ. பரிசனம்=வவலசெய்வோர்
எல்லையம்புகை=பானுகோபன்
(எல்லை=சூரியன்)
உக. கயிரவம்=செவ்வலரி
தளக்கம்=நடுக்கம்
உஉ. சாலிகை=கவசம்
மருமம்=மார்பு
உஈ. கோதை=முன்னகத்தோற்கட்டி
கொளுவி=தொடுத்த
அங்குலிபுட்டில்=விரலுறை
தூணி=அம்புக்கூடு
உச. சிகழ்கை=மாலை
மவுலி=தலை
உஇ. வயம்=வெற்றி
கௌ. மானவத்தலைவர்=படைவீரர்

ஙடு. திருமை - அழகு
 ௪௦. கோடிசம்=தாமஸ்ரூபபடிசம்
 ௪௧. வலவன்=சாரதி
 ௪௨. கேதனம்=விருதுக்கொடி
 ௪௩. கண்டை=யானைமணி
 தார்திரைகள் - கிண்கிணிக்கூட்ட
 ங்கள்
 ௪௪. அருக்கன்=சூரியன்
 ௪௫. படகம்=இரணபேரி
 ௪௬. உரிஞ்சு=தேய
 பாழி=வலி
 ஆவி=மழைத்துளி
 ௪௭. வானமோடியு = மழைபெய்தது
 போல்
 தானமோடின = மதநீரோடுவன
 வாய்
 சரங்களிளேடி=அம்புகளைப்போ
 லோடி
 ௪௮. கதிர்=சூரியன்
 விற்றத=அதிகரித்த
 ௪௯. மேன - மேயின
 ௫௦. சிந்திரபகைதவிசு = சிவகாதனம்
 (சிந்திரம்=யானை)
 நார்=நாரம், அன்பு
 ௫௧. கிகண்ட=கிகழ்ந்த
 உகண்ட=கோபித்த
 ௫௨. புலனியுண்டவா புறந்தரவென்றா
 ன்=விஷ்ணுமுதுகிழம்படி ஐயித்
 தான்
 ௫௩. பாருபட்டபடை= அணிவகுத்தசே
 ௫௪. மூரல்=புன்சிரிப்பு (னை
 ௫௫. முன்கடை=முன்னுமகடையும்
 ௫௬. ஈரும்=பிரிக்கும்
 ௫௭. குரா=சூரியா
 ௫௮. அருத்தி=ஆசை
 கிருத்திமத்தவர்=பூதகணத்தார்
 ௫௯. பை=படம்
 வாகு=புஜம்
 ௬௦. செல்=மேகம்
 ௬௧. ஆசை=திக்கு
 ௬௨. தொல்மிடல்=பழைமையானவல்ல
 மை
 ௬௩. தொழை=கூட்டம்
 புதவு=கதவு
 ௬௪. சிலைத்த=ஒலித்த
 ௬௫. வயிர்த்திடு=வயிரத்தன்மை யு
 டைய
 மறலி=இயமன்
 அயிர்த்திடு=சந்தேகிக்கும்
 ௬௬. தகை=தக்க
 உகைத்தனர்=செலுத்தினார்கள்

௬௭. மா=குதிரை
 ௬௮. முகண்ட = சம்மட்டிவடிவின் தா
 கிய தோராயுதம்
 ௬௯. பரம்=பாரம், மிகுதி
 ௭௦. தாக்கணங்கு=வீரலட்சுமி
 ஏ=அம்பு
 ௭௧. ஆளியான்=சிங்கன் (பூதன்)
 அங்கியின்பெயரினான் = அனலி
 (அசுரன்)
 ௭௨. சயந்தனம்=தேர்
 ௭௩. கார்முகம்=வில்
 ௭௪. இடிப்பின்புழைமை = இடியின்சத்
 தத்தைவிடமுன்றுபங்கு
 ௭௫. பித்தினிலேமருவோன் = பைத்தி
 யத்தினால் துன்பமடைந்தவன்
 தேறல=கன்
 ௭௬. தஞ்சினன்=மாண்டான்
 ௭௭. பொன்றிய=இறந்த
 உட்க=அஞ்சு
 ௭௮. ஆரூர்=பெருந்துன்பம்
 ௭௯. குப்புறு=பாய்கின்ற
 ௮௦. உரம்=மார்பு
 அணங்குற=துன்பமடைய
 கறைகெழு=விஷங்கொண்ட
 ௮௧. வீக்கி=கட்டி
 வியு=பல்
 ௮௨. சோரி=உதிரம்
 ௮௩. வட்டனை=வட்டம்
 ௮௪. அயிர=நுண்மணல்
 ௮௫. ஆற்றலை=வல்லமையுடையாய்
 ஆற்றலை=வல்லமையை
 ௮௬. சரண=கரல்
 ௮௭. பழமரம்=ஆலமரம்
 சாலிகை=கவசம்
 ௮௮. உழிதனிதொடரா = மதுவென்ட்
 வன்பக்கத்தைச்சேர்ந்து
 ௮௯. வைத்தலைப்பகழி= கூரியதலைபை
 யுடைய அம்பு
 ௯௦. இறந்து=கடந்து
 ககனம்=ஆகாயம்
 ௯௧. ஆகம்=உடல்
 பாசனம்=அக்கினி
 காசினி=பூமி
 ௯௨. உலந்தனன்=அழிந்தான்
 ௯௩. தட்டில்=தவறுதலில்லாமல்
 குடினையாறு
 ௯௪. நுதலி=நினைத்து
 ௯௫. வட்டாடல்=குதாடல்
 நமரகன்=நாமமவர்கள்
 ௯௬. ஊற்றம்=கெடுதி
 ௯௭. கூழை=பிற்படை

கஅ௩. கண்ணல்=நாழிசை

குள்=சபதம்

கஅ௪. கூனல்=வளைந்த

கஅ௫. அசலம்=மலை

கஅ௬. கணதே=தினவு (அல்லது, கண்
டு=பார்த்து, ஊதி=வாயால்
ஊதி)

க௯௦. நன்குஆலம்=நன்றாகவிடிந்த
டவப்பெற்ற

௨௦௦. மைக்கின்ற=மைத்தன்மையுடை

௨௦௧. எழுவம்=இருப்புலக்கை [ய

௨௦௨. ஏ (யென்று)=இகழ்ச்சிக்குறிப்பு

௨௦௩. குரன்=சூரியன் [ம்

௨௦௪. காமர்தாரு=அழகியகற்பகவிருகூ

௨௦௫. யாழை=பொன்= (பொன்னாலய
ஆபரணம்)

௨௦௬. மறியும்=மீளும்

௨௦௭. மருமம்=மாப்பு

விடர்=மலைப்பிளப்பு

௨௦௮. அடுக்கல்=மலை

௨௦௯. அம்புவித்தலை=பூமியினிடம்

புழி=அம்பு

செம்புனல்=இரத்தம்

௨௧௦. கொடுமரம்=வில்

௨௧௧. கருப்பகுவி=திக்கு (மலை) யானை

௨௧௨. உலம்=திரண்டகல்

௨௧௩. தொடலை=மலை

௨௧௪. சீகரம்=அலை

௨௧௫. வையம்=தேர்

விசிகம்=அம்பு

௨௧௬. கற்பு=கல்வி

௨௧௭. பளித்தனா=நெடுந்திணர்

௨௧௮. நொறில்=விரைவு

நூக்கி=செலுத்தி

௨௧௯. அகலம்=மாப்பு

௨௨௦. எருவைநீர்=இரத்தநீர்

௨௨௧. ஊர்=பரிவேடம்

௨௨௨. குதன்=சாரதி

௨௨௩. பிணை=கிளை

௨௨௪. பாடுசெய்தனன் = (படுத்தான்)
கொன்றான்

௨௨௫. பின்றிய - பிற்பட

௨௨௬. சேகு=வயிரம்

௨௨௭. குனித்திட=நடிக்க

மோடி=காடுகள், வடுகன்தாய்

௨௨௮. காயம்=ஆகாயம்

௨௨௯. நடுவனார்=யமபுரம்

௨௩௦. பின்றுவார்=முதுகிடுபவர்

௨௩௧. கஞ்சமாமகள் = பதமகோமணை
(கஞ்சம்=பதமம்)

புஞ்சம்=கூட்டம்

௨௩௨. மூக்கீர்=கடல்

௨௩௩. பாரிவட்டம்=பூவட்டம்

௨௩௪. குறை=சுழல்காற்று

௨௩௫. புடவி=பூமி

௨௩௬. அறம் - தருமதேவதை

௨௩௭. திரிர்=இருள்

௨௩௮. உரம்=வலி, மாப்பு

மோகரகம்=உக்கிரம்

௨௩௯. விதம்மறுக்கும்=கொலையைத்தடு
க்கின்ற

௨௪௦. வாளம்=சக்கரவாளகிரி

௨௪௧. படி=பூமி (பிருதவி)

௨௪௨. குணநகன்=பிசாசம்

சேனம்=பருந்து

பிள்ளை=காகம்

௨௪௩. கங்கம்=பருந்து

களேபரம்=பிணம்

௨௪௪. சாபம்=வில்

௨௪௫. கங்கபத்திரம்=அம்பு

௨௪௬. கந்து=தூண

௨௪௭. ஏதிலன்=பகைவன்

௨௪௮. இனன்=சூரியன்

௨௪௯. வெந்நீடல் = முதுகு காட்டியோ

௨௫௦. குண்டு=ஆழம் [டல்

௨௫௧. சிந்துரத் (தொல்) பகை= (யானை
க்குவிரோதிபாகிய) சிங்கம்

௨௫௨. நிராவது=இரவு

அசாவது=நாசமில்லாத

௨௫௩. போதிர=நீங்கள் போங்கள்

௨௫௪. கடியன் - விரைவுடையவன்

௨௫௫. எல்லோமும்=சூரியனோடும்

இரண்டாநாட் குரபன்பன் யுத்தப்படலம்.

௨. நெருநல்=நேற்று

௩. வாகை=வெற்றி

௪. பீலி=பேரீட்டி

௫. தேககினை=திருப்தியடைந்தான்

செல்லுறும்=மேகமபோன்ற

௬. கோதை=முன்கைத்தோற்கட்டு
வெரிந்=முதுகு

புட்டிலை=அம்புக்கூடு

௭. குந்தன்=சூழியல் - மயிர்ச்சுருள்

௮. பண்ணுலாம்=அலங்கரிக்கப் பெ
ற்ற

௯. பறந்தலை=போர்க்களம்

௧௦. சரி=சந்திரன்

மீன்=நெருந்திரம்.

௧௧. தருணம் - புதுமை

௧௨. பாரிடர்=பூமியிலுள்ளார்; பூகர்,
பெரியதுன்பம்

பாரிடம்=பூமியாகியவிடம்

நக. தளம்=படை
 சஅ. அளக்கர்=கடல்
 திடர்=மேடு
 கு. சலந்தரன்=ஒரிராக்கதன்
 குடு. ஆசுகம்=அம்பு
 கூச. பனைக்கைநாகம்=ஈண்டுத்தாரகன்
 கடுக. கொடுமரம்வாங்கி=வில்லை வளைத்து
 கிசிதம்=கூரிய (பொன்போன்ற)
 ககள. அயம்=குதிரை
 கடக. அரவம்=சப்தம்
 ககச. கடி=இடுப்பு
 கடு. அரக்கர்வீரன்=வீரர்கடன்
 கடுச. வீரமாமகேந்திரர்=வீரமகேந்திரனென்னுமியற்பெயரையுடையவன், வீரமாமகேந்திரமென்னுமரையுடையவன்.
 கடுடு. ஆளரி=சிங்கமுகாசுரன்
 கோளரி=வீரகோளரி
 ககூ. எழிலி=மேகம்
 ககக. சாபம் - முனிவர்வசனம்
 ககஉ. பாழி=அதலம், சிறுகுளம்
 ககஉ. ககேசன்=கருடன் (ககம்=பறவை)
 ககேசன்=மலையரையன் (ககம்=மலை)
 ககள. பரம்=கவசம்
 வரம்=மேனமை
 கஅக. மறல் - மயக்கம்
 கஅஉ. அரி - சத்தரு
 கஅச. பட்டினம் - வஞ்சகம்
 ககஅ. புலவு=மாமஸம்
 உடுக. புணரி=கடல்
 உகக. கராடகம்=வில்
 உஉடு. தங்கதை - உயாச்சி
 உகக. நீதம்=வெள்ளம் (சேனை)
 உசடு. அடுக்கல்=எண்டுகிரவுஞ்சம்
 உசக. வரை=மலைபோன்றசிவபிரான்
 உஎச. நடுவுநாள்யாமத்து=நடு இராததிரியில்
 உஅக. நச்சுதன்னிடத்து=விருப்பந்தருகின்றதன்நிதப்பாகத்தில
 உஅக. கனோவரம்=பிணம். அழங்கல் - சததம்
 உஅச. நெடுகிழி=கொள்ளி
 உகூ. கொடி=காக்கை
 முகர்=முகத்தையுடையவர்
 உகக. பேரதன்=பிரமன்
 உகள. அச்சுதமூர்த்தி=விஷ்ணு
 ககஉ. பொருள் - பொன்
 ககக. இடை - சமயம்

நகள. திண்டி பேரி திமிலை=வாத்தியவிசுவங்கள்
 நகஅ. கழலின் - கழலையைப்போல
 கூசஉ. காரி - காக்கை
 நகச. வீடுதாது - நீங்காது
 நடுக. எதம்=குற்றம்
 நடுடு. பன்னகேசன்=சாப்பாண்டன், ஆதிசேஷன் (பன்னம்=பாம்பு)
 படா=துன்பம்
 நகூ. நாகர் அம்மணி=நாகலோகத்தாரது அழகிய இரத்தினங்கள்
 நகஉ. பங்கயமணி=பதுமராகமணி
 கஎஉ. இபம்=யானை
 நஅக. வான்மை=பரிசுத்தம்
 நஅஉ. திருமகள் - ஈணடுப் பதமகோமணி
 நகஅ. கொற்றவை - உமாதேவி
 சூ. முன்பன் - வலியன்
 சூஎ. தன்குலம் - தனதுகோயில்
 சகக. கோடு=கரை
 குட்டம்=குளம்
 சகக. யாமினி=இரவு

முன்னுநாட்பாணுகோபன்
 யுத்தப்படலம்.

உ. கோறொழில் அகன்றிய - கொலைத்தொழிலதிகரித்த
 கச. சயந்தனை=சூரியனை
 சயந்தனை=இந்திரகுமாரனை
 சந்தனம்=தேர்
 சயமதனை=வெற்றியை
 உஉ. உழை=சமீபம்
 கறபினர்=கற்பிப்போர்
 தாழையுடை = இலைகளையுடைய
 கிளைகளை முறிக்கும்
 புழை=துவாரம்
 மழை=மேகம்
 கேதனம்=கொடி.
 தாரு=கற்பகத்தரு
 கொடி=கற்பகவல்லி
 உச. தூங்கல் - தங்கல்
 நக. வேயினோ=ஒற்றர்(வேய்=ஒற்ற)
 நள. மேவலாளன் - பகைவன்
 சஉ. ஏய - ஏவிய
 சச. கணவர்=கணத்தவர்
 ஆடலம்=பொருகின்ற அழகிய,
 சாாதம் - பூதம்
 சஅ. தேர்த்திடு - தேர்ந்திடு
 கு. முத்தலைக்கழு - சூலம்
 குச. குழகு=அழகு
 கழகு=போர்த்தளம்
 கரண்டம்=கோக்காக்கை

கௌ. தோல் - யாணை
 கூ. சுலாய் = சுழற்றி
 எடு. தூமுதில் - தூவுகின்றமேகம்
 எ. மண்டலமால்வரை - சக்கரவாளம்
 துழனி = துறை
 காயம் - ஆகாயம்
 கூ. உலவை - வலியின் தன்மை
 கூ. கனலி = குரியன்
 கண்டகன் = அசுரன்
 கௌ. இமில் = முகப்பு
 மருப்பு = கொம்பு
 கட. வல்லியம் - சிங்கம்
 கட. ஐவர்சாரணன் = பாண்டவ தூதன்
 தந்தவாணன் = நான்கு தந்தங்களை
 யுடைய ஐராவதத்தையுடைய
 வீர்திரன்
 வளத்தின்காரணன் = உபேரன்
 கட. செல் - இடி
 கட. இருவர் - காயத்திரி சாவத்திரி
 கட. பிணை = பெட்டை
 கட. மாயத்தான் எய்தம் = சாகத்தான்
 வரும்
 மாயத்தான் = மந்திரத்தினால்
 காயத்தனாகி = ஆகாயத்திலிருப்ப
 வனாகி
 தொன்றாகாயத்தன் = அருவன்
 கட. மான்றி = மயங்கி
 கட. கைமமறித்தல் - கையுதறல்

நகர்புகுபடலம்.

அ. செருவென = சண்டையென்றமா
 த்திரத்தானே
 உ. கடக்குன்றம் = மதமலை (யாணை)
 தடக்குன்றம் = பெரியமலை
 உ. சரீலம் - கூட்டம்
 உ. குயவரி = புலி
 உ. செறித்திடு - குத்திய
 கூ. குர் - பயம்
 கூ. கலம்பகர்வுறறி = சுப்பல் உடைய
 கூ. ஒள்ளல் = வீதி
 ச. வஞ்சனி = மாயை

இரணியன்யுத்தப்படலம்.

க. விரணம் = மாறுபாடு
 எ. விழுமம் = தன்பம்
 கூ. மாறு ஓரீது = பகைநீங்கி
 கட. அரி = நரசிம்ஹம்
 க. கணவித்தது = கிள்ளியது
 ஐந்தியலரக்கர் - பஞ்சஇராவணர்

க. தந்தியாணை
 உ. முகவை = புலி
 உ. வலி = விலகரு
 கட. புலமையோர் = அறிவுடையோர்
 கூ. எம்முன் = எமதண்ணன் (பரிநு
 தோபன்)
 கட. மறியினும = இறந்தாலும்
 ச. தூவு = ஊன்
 ச. பொன்னேன் = இரணியன்
 உ. மடங்கல் = சிப ஹம்
 உ. கழி - பேய்
 உ. வசலை = ஓர்கொழு
 கிசலையம் = தளிர்
 பசலை = தேமல்
 அசலை = பூமி
 கூ. மந்திரி = குபேரன்
 கூ. நரலை = கடல்
 எ. கவடு = கிணை
 பொதும்பர் = சோலை
 அ. தேர்கால் - சக்கரம்
 அ. தோல் = கேடயம்
 கூ. சாலம் = மரம்
 கட. சராசனம் = வில்
 கூ. நூக்கிய = செலுத்திய
 கட. பொங்கர் = சோலை
 கட. பட்டிமை = வஞ்சம்
 கட. அரணம் = கவசம்
 கட. உத்தி = கடல்

அக்கினிமுகாசான்வதைப்

படலம்.

உ. ஐவர் = பஞ்சமூர்த்திகள் (பிரமா,
 விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச
 ரன், சதாசிவன்.)
 கூ. உடல் - உடலல் = வருத்தல்
 உ. நல்குமாரின்றி = கொடுத்தல்லாத
 உ. எதினமாதர் - அன்னியமாதர்
 உ. நேந்தவர் = எதிர்ப்பட்டவர்
 உ. வெஃகி = விரும்பி
 உ. குழி = முகபடாம்
 காமுகம் = ஆடை
 மாயை = மாவடி
 கட. புகவம் = அம்பு
 ச. கிடுகு = தேரின் மரச்சுற்று
 ச. கொடி = தாகம்
 கூ. இனப்படு - கூட்டமாகிய
 கட. முனி = அகஸ்தியர்
 கட. நெற்றியில் - முன்னணியில்
 எ. வளை = முழஞ்சு
 அ. திக்கானன் = பிரமன்

அங். முண்டம்=நெற்றி

வண்ணம்=சங்கு

அதி - சதை=கேடு.

கங். குல்அம்கொண்டல்=கருப்பந்தாங்கிய அழகியமேகம்

குலம் கொண்டு அலமந்து=குலத்தைத்தாங்குவதால்வருந்திருவிங்கம் - இங்குலிகம்

கசு. போதம்கொண்டு=அறிவையுறித்து

போது அங்குண்டு=மலரை யொத்த

வதம்தீர்ந்திடும்எண்ணலர்=குற்றத்தைநீக்கும்எண்ணமில்லாதவர்கள்

சிரமேத்தந்திரந்திடும்=தலையில்கொடுத்து அறுக்கும்

கங். சங்கு ஆரத்து அணி=சங்கிலாலைய மாணியாகியவாபரணம்

சங்காரத்து அணி=கொலையினதுவரிசை

கங். ஞாலத் தேவரும்=பிராமணர்களும்

ஞாலத்தேவரும் = பூமியில்எல்லாரும்

கங். அஞ்சத்தான்=அம்ஸத்தான், பிரமன்

நஞ்சத்தான் அவர்கள்=விஷமுண்டபரமசிவனைச்சேர்ந்தவர்கள்

க00 மூதக்கார்=மிக்கவர்

க0ங். எல்லை=சமயம், அளவு

கக0. வயப்புலி=சிறகம்

ககங். தூக்கினன் - ஆலோசித்தனன்

க2ங். காவீ=கறுப்புநிறமுடையவன்

க2க. சின்னம் - கொஞ்சம்.

கங். சான்று-அதிகரித்து

கங். வழி=கள்

கச2. அல்லி=ஈண்டுத்தாமரை

கசங். கலிங்கம்=ஆடை

ககு1. குலாவும்=உலாவும்

ககுங். மயினை=மீன்

கசங். உலந்தவன்=இறந்தவன்

கங். வள்ளாரம்=நகை

கங். குந்திடுகோக்கு=அஞ்சத்தக்க கோக்கு

கஅ0. குடினா=யாறு

200. ஆறுப்பட்டவையிருகாலம்=பதினாறுவயது

20ங். தஞ்சுற்றாணற்று=தூக்கமுமுணவுமில்லாமல்

22ங். எல்லினன் - சூரியன்

22ச. சாதகம்=வானம்பாடி

22க. காரோதிமருங்குகாரணனே=கறுத்தகூந்தலையுடைய உமாதேவியை இடப்பாகங்கோண்டசிவனே
நேர்=ஒப்பு

மூவாயிரர்வதைப்பபலம்.

கடு. வென் - முதகு

சசு. இலம்படை=தரித்திரம்

ஏக. பொதுவன்=இடையன்

அக. ஞமலியூர்=வைவரவன் (ஞமலி=நாய்)

தரும கோமன்வதைப்

படலம்:

க- படி=ஒப்பு.

கக. போதகதகூரசு=யானையரசு

ககஆவணம்=வீதி

கக. பொச்சையர்=வயிற்றவர் பொருமல்=அழுதல்

20. சங்கு=கைவாள்

ங2- விறப்புறு - அளவில்லாத

ஙங். பூசை=பூனை

ஙச. பையன்மாலை=துன்பத்தன்மை

ச0. மாறு=ஒப்பு.

சங். உண்டைகெழு - அணிவருக்கப்ப பட

சசு. அடைச்சி - செலுத்தி

சடு. பாலம்=நெற்றி

சஎ. பொத்திரம்=பாணம்

டு0. வருவை=யானை

டு2. கில்+கில்+ஐய

டுங். தினக்குரல் - குரலாடலி

ச0. அந்து - ஒருபூச்சி

எங். வெருவல்=அச்சம்

ஏக. உண்டை=சேனை

பாணுகோபன்வதைப்

படலம்.

2ச. வெதிர=செவிடு

பங்கு=முடம

க0டு. தப்பில=குற்றமில்லாத

ச0ங். மான்றிடு=மயங்கிடு

ககங். பொடி=வீழ்ந்தி

க2ங். சையம்=மலை

கங். ஆவலம்=சப்தம்

சடு0. கிடங்கு=அகழி

கடு1. உறுவார்=குதிரைப்பாகர்

- ககஉ. நாவல்=துக்கக்குறிப்பு
 ககச. இந்திரை=இலக்ஷ்மி
 உ௦௧. வரன்முவுற்றவச்சிரமொயம்பன்
 =இறந்துபட்டவச்சிரவாகு
 உ௦௨. கன்றொழிபுனிற்றுகன்கன்றையி
 ழந்த அப்போதானநபச
 உ௦௩. அம்புதி=கடல

சிங்கமுகாசுரன்வதைப்
 படலம்.

- க. நெள்ளல்=வீதி
 கூ. விருத்தம்=தூதனம்
 அ. பாசனம்=அச்சு
 கச. அடைத்தல்=மூடுதல்
 கிடைத்தல்=(சூரபன்மனது)படுக்
 கையின்தலைப்பக்கம்
 உக. யாணர்=அழகு
 கூ௦. தூக்கு=எடுத்தலையை
 எ௦. கார்முகம்=மேதம், வில்
 க௦௧. ஆடுதல்=பசுவின்நெய்
 கஉ௨. கல்லகம்=மலை
 குடமலை=கூண்டு
 கஉ௩. நிரததல்=நிறைதல்
 கஉ௪. பதலை=மதலை
 கூ௦. வெதிர்=மூங்கில்
 கூ௧. காசிபன்செம்மல்=சிங்கமுகாசுர
 ன்
 கூஉ. கேசரம்=வண்டு
 இற்றவர்=பொருளற்றவர்
 கூ௩. செடித்தலையெயினர்=புதாபோ
 ன்மமயிரினையுடையவேடர்
 க௪. பிற்றினன்=பிறகிட்டன்
 க௪. சவடு=அடையாளம்
 க௪. கரண்டம்=நீர்க்காகை
 குரண்டம்=முகாக்கு
 உ௧. வத்திரம்=முகம்
 வையமுத்துவான்=தேர்ப்பாகன்
 உ௨. கமபுள்=வானம்பாடி
 கூ௧. உப்பு=கடல்
 கூஉ. அகடு=வயறு
 கூ௩. வாழ்மது=சுகமுண்டாரும்
 கருமிதவழி=பாவவழி
 கூ௪. துணைவ=தன்பம்
 கூ௫. அருவியயல்காகா=மதமொழு
 காகின்நயானையாறுவாசினத
 டு
 அருவியை ஆகம் = அருமையான
 ஆச்சரியப்படத்தக்க உடம்பு
 கூ௬. தமரோமி=சப்திக்கின்றகடல்
 ச௦. மருத்து=காற்று
 ச௦. ஊர்=விமானம்

- சச. முன்பொரு...வாபோல் = இந்தி
 ரன் அகலிகையைப்புணர்ந்தக
 தை
 சச. உரப்பலோடு=உளங்கா ரி த்த
 லோடும்
 சச. உமையவர்கோட்டம்=கா மா
 கூடியாலயம்
 நேமித்தடம்=சக்கரதீர்த்தம்
 ச௪. பூட்கைமுகன்=தாரகன்
 ச௪. நலந்தவனும்=சங்கையேந்திய
 விஷ்ணுவும்
 அன்னத்தவன்=அம்ஸவாகனன்
 பிரமன்
 மகத்தவன்=இந்திரன்

சூரபன்மன்வதைப்படலம்.

- க. அம்பரம்=ஆகாயம்
 கூ. நெஞ்சுபட்டிடு=அந்தக் கரணம்
 பெற்ற
 மருசு=மேகம்
 குறை=சுழல்காற்று
 கூ. பாலை=கருநெய்தல்மலர்
 கூ. யானம்=வாகனம்
 உ. கருபம்=திசை
 உ. கழிந்தழிம்=அனுகரணவோசை
 உ. சிலதா=ஏவல்செய்வோர்
 கூ. நெலித்திடு=கடையப்படு
 கூ. சேயின்=சிவந்த
 கூ. களரி=போர்க்களம்
 ச௦. பூசலினெல்லை=போர்க்களம்
 கூ. அங்கதவிதை=சர்ப்பராஜன்,
 ஆதிசேஷன்
 கூ. கரண்கையையுடைய இயமன்
 கொண்டல்=நாண்டு விஷ்ணு
 கூ. கேளிர்=உறவினர்
 கூ. கேசரர்=வித்தியாதரர்
 கூ. தற்பம்=அகம்பாவம்
 வற்பு=வன்மை
 கூ. கை, அணி, நெற்றி, கடைக்கு
 மை=படைவகுப்புகள்
 கூ. வட்டம்=பரிவேடம்
 கூ. மடங்கல்=காலன்
 கூ. சேயவன்=முருகப்பிரான்
 உவணப்புள்=கருடன்
 சுட்செவி=பாமபு
 கூ. பிழைத்தனம்=தவறுடையவா
 யன்
 கூ. காடி=மூளை
 ச௦. கிண்கர=ஏவல் செய்வோர்
 ச௦. சிறை=அறுப்பவன்=சிபிச்சக்
 கரவாத்தி

கடு௦. பாறு=பருந்து
அள்ளல்=சேறு
கயமுனி=யானைக்கன்று
ககடு. ஆவலங்கொட்டி=வாயாலார்த்து
ஆடி
க௭௭. இரலை=கலைமான்
க௮௮. வந்தென=காற்றென்று சொல்
லுமபடி
அந்தில்=அவ்விடம்
க௯௭.)=சிங்க
முகாசுரனுடையதமயன்(குரப
தமன்)
ஆணைவதனத்துக் காலை மகிழ்
பின்னிளவல்=விநாயகாமகி
ழமதம்பியாகியசணமுகன்
௨௦௩. கானஉகம்படுகந்துகம்=காட்
டைமுடிவுசெய்கின்ற குதிரை
பானுகமபன்=இயற்பெயா
ஆறுகம்பு=இனிமையானசங்கு
தானஉகம்பல=அநேகயுகங்கள்
௨௦௪. குக்குடம்=கோழி
௨௦௫. வலவன்=சாரதி
௨௨௩. ஆசுகம்=அம்பு, காற்று
௨௨௬. பிழம்பு=திருட்சி
௨௩௦. பொத்து=மூடும
கதவம்=கதவு
௨௩௫. தலைபனித்திரியல் போளூர்=தலை
நடுங்கிழைப்போளூர்
௨௩௭. அடலை=மாறாமை
.. =போர்க்களம்

அடல் அயில்=வெற்றிபொருத்தி
யவேல்
அடலை=சாம்பல்
௨௩௮. அநிலம்=காற்று
பூனைப்பொருப்பு=பஞ்சுமலை
௨௪௧. சிவன்பொருள்=இறையனாகப்
பொருள்
௨௪௮. தெண்ணிலா=(தெளிந்த)பிரகா
சமானநிலா
௨௮௧. ஒதி=அறிவுடையவன்
௩௩௧. சொச்சை=கீழ்மை
௩௩௫. முடங்குளை=சிங்கம்
நீபம்=கடம்பு
௩௪௯. கறையடித்தந்தி=(மீ)நிசைப்
பதம்)யானை
ஐயை=காளி
௩௭௭. வாரணம்=ரண்டுஜீராவதம்
௩௮௫. பிணிமுகம்=மயில
௪௩௩. ஞாங்கு=வேல்
௪௪௮. அலங்கல்=தளிர்
இணர்=பூங்கொத்து
குதம்=மாமரம்
௪௬௯. சுச்சபம்=ஆமை
௪௭௩. சேகரம்=மாமரம்
இரணியன்புலம்புறுபடலம்.
௧௨. குத்திரன்=வஞ்சகன்
மிட்சிப்படலம்.
௩. வல்லு=விலங்கி
௧௬. கேகயம்=மயில

யுத்தகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாவது தேவகாண்டம்.

திருப்பரங்குன்றுசேர்

படலம்.

- க. எருத்தம்=பிடர், முதிரு
க. ஆதபத்திரம்=ருடை
கக. ஊக்கு=ஊக்கம், முயற்சி
உ௦. மதலை=தூண்
உரு. னைம்மலை=யானை
அமலை=உலை
செம்மல்=முதல்வன்
க௦. பரீதியல்=அன்போடுபெக்கத்தில்

தெய்வயானையம்மைதிரு
மணப்படலம்.

- உ. விழவு=விருப்பம்
ஏ. ஆண்டலை=கோழி
கக. மகடே=பெண்
கக. நேமிக்காவலன்=சக்கரவர்த்தி
கஉ. முசு=குரங்கு
கக. முன்காந்து=மௌனமாயிருந்து
கஅ. உள்வன்=முசு
சரு. செகில்=தோள்
எக. ஏரகன்=திருவேரகத்திலிருக்குங்
குமரக்கடவுள்
வார்க்கம்முலை=கச்சினுள்ளேயிரு
க்கும்ஸ்தனம்
எஅ. நரவாகனம்=சிவிகை
அ௦. பரதனம்=அன்னிப்பொருள்
உரதனம்=மார்பாலும் ஸ்தனத்தா
லும்
அஎ. கரிசனம்=(அன்பு)யானையினினம்
பரிசனம்=தொடுத்தல்
அக. எயிறாறு=தந்தக்குறி
மா=குதிரை, அழகு
யானை=மஸ்தகம், ஸ்தனம்
படை=ஆயுதம், கண்
கக. அகணி=மருதம்
கஅ. வசுமதி=பூமி
க௦. போதகம்=யானை
வாரி=நீர்
க௦. உடம்பிடி=வேல்
க௦. கண்ணுதற்களிறு=விநாயகர்
க௦. தண்டம்=யானைபோகும்வழி

- க௦. து=ஊன்
பாவகம்=கொலை
ககஉ. துன்னுசி=தையலுசி
ககஎ. உருப்பம்=உஷ்ணம்
கஉரு. யாககைபொடித்தல்=மயிர்சிலிர்
த்தல்
ககக. உவா=வாலிபன்
ககரு. வீ=பூ
ககக. எங்கை=எமதுதங்கை
ககக. முறி=தளிர்
முனை=அரும்பு
கச௦. கரவீரம்=அலரி
கசக. ஆய்=தாய்
கசக. மின்னூர்தமக்கோரரசே என் ற
மையான் தமக்குரியநாயகிமார்
பலருள் தன்னைநாயகமாக்கொ
ண்டனனென்புலர்ந்தான் !
கசரு. அப்பூர்=அம்பையொத்த
மூவகைத்தாயபூ = கோட்டுப்பூ,
கொடிப்பூ நீர்ப்பூ
மருங்கில்=ஹிடை
கா=மேகம்போன்றகூந்தல்
கசக. அததமயவெற்பு = அஸ்தமன
கிரி
கருக. வாமமாந்தந்திரக்கிணுர்=வாம
ஆமசித்தாந்திகள்
(சாக்தேயமதத்தர்)
ககக. வையம்=தோ
கசக. சாறு=திருவிழா
கஎ௦. தெய்வதவாரணம்=தெய்வயானை
கஎக. பொன்னகம்=மேருமலை
புராரி=சிவபிரான்
கஎச. கசறை=மயிர்ச்சாந்து
கஎஅ. உத்தி=சீதேவியென்னுந் தலை ய
லங்காரம்
ககழை=பெண்மயிர்
ககரு. நகம்=ஈண்டுத்திருப்பரங்குன்றம்
உ௦உ. நாலிரண்டெனுமங்கலம்=கவரி
நிறைகுடம் கண்ணுதேரட்
டி, முரசுவிளக்குப்பதானை
விணக்கயல், அளவில் சிறப்பி
னட்டமங்கலமே.
உ௦அ. அனகன்=குற்றமில்லாதவன்
உரு. நீவினாள்=தடவினாள்
உச௦. அஞ்சம்=அம்ஸம், அன்னம்

உசுதி. தந்தி=(தெய்வ)யானை

உசுஎ. கல்லகம்=மலை

விண்குடியேற்றுபடலம்.

உ. உவா = ஐராவதம், விநாயகர், யானை

திவாகரன் = சூரியன்

எ. சூர் = சூரன், தெய்வப்பெண்

வாரி = நீர், அள்ளி (மிருதியாக)

உ௦. செல் = மேகம்

க௦. பொன் = இலக்குமி

கலைமன் = சரஸ்வதி

கௌ. இளவல் = சிங்கமுகாகரன்

சக. ஆக்கம் = செல்வம்

சாறு = திருவிழா

சுந்தலெற்புறுபடலம்.

க. திஷ்டுடைமொய்ம்பன் = வீரவாகு

ச. விண்ணுளோர்களுசேனையந்தலை

வன் = தேவசேனாபதி (முருகக்கடவுளினதருநாமங்களிலொன்று).

இந்திரபுரிப்படலம்.

ரு. பொன்னவன் = பிருகஸ்பதி

சசு. கமர் = பூமிவெடிப்பு

கௌ. நாமம் = அச்சம்

இழுது = நெய்

உரு. வேணூல் = காமாகமம்

உௌ. வசைதவிர்மானினி = குற்றமில்ல

லாமானினி = தந்தைசேந்தவள

மால்வடவைப்பேரிசையினி = மய

க்கத்தக்ககுதிரையினதவன்

அத்தினி = யானையினதவன்

சசன், இடபன், அசுவன் = முயல்

சாதி, ரிஷபசாதி, குதிரைச்சாதி

கௌ. நால்வர் = பதுமினி, சித்தினி, சங்கு

கினி, அத்தினி

கௌ. புல்லுதல் = ஆலிங்நன்ம

சுவைத்திடல் = சுமபனம்

பல்லுதல் = தந்தக்கருதி

மததன்ம = அங்குலியோகம்

தாடனம் = கைகுவிததுத்தட்டல்

ருசு. சசிமுகம் = சூதிரனைப்போன்ற

ருௌ. தவமுனி = தத்தி [முகம்]

ச௦. பூந்தருவல்லி = கற்பகவல்லி

சக. வயம் = வெற்றி

தேவகாண்டம் முற்றிற்று.

ஆரவது

தக்காண்டம்.

உபதேசப்படலம்.

கௌ. செயலோர்மூன்று = ஆக்கல், அளி

த்தல், அழித்தல்

கௌ. எறிமணி = சேமக்கலம்

அரவம் = ஒலி

போது = பூ

கடி = வாசனை

சலாகை = தேய்வவகன்மணி

உ௦. திரயம்பகன் = முக்கணன்

உௌ. நாரம் = லூலம்

உக. விழுமம் = துன்பம்

கௌ. தெவ் = படைவர்

தக்கன்றவஞ்செய்படலம்.

க. உன்னினன் = சினைத்தனன்

ச. ஆதபம் = வெயில்

சக. கிம்பம் = வேம்பு

உௌ. வாள்உறுகதிப்புத்தேள் = ஒளிபொ

ருந்திய சூரியஞகியதேவன்

மானத்து = விமானத்தி

உக. அங்கதநிலயம் = நாகலோகம்

தக்கன்மகப்பெறுபடலம்.

க. வாங்கிய = வணங்கிய

மறைக்கொடி = வேதவல்லி

கௌ. கயமுனிக்கணம் = யானைக்கன்று

ன்கூட்டம்

கௌ. சேதகம் = சேறு

ச௦. பிணை = பெண்

சத்திரசாப்படலம்.

ச. ஆரல் = கார்த்திகை

பின்னவன் = உரோகினி

டு. இருதவின் வேலைபூத்த = மகளிர்

கக. பூப்பின்காலத்து

கசு. சகுலி=அப்பம்

உஎ. இரூல்=தேன்கூடு

ஙஉ. நடுவன்=இயமன்

ஙசு. காவலோன்=நந்தி

சஉ. அருளிநாழி=செருபாசமுததிரம்

உமைகயிலை நீங்குபடலம்.

உஉ. ஒதி=ஞானம்

உஅ. வில்லுவம்=வில்லம்

சாதிவீ=சாதிபூஷம்

வலம்புரி=நந்தியாவட்டை

டுஉ. தசைத்த=பூரித்த

டுக. புடவி=பூமி

டுஉ. நளி=குளிரந்த

காளிந்திப்படலம்.

சு. ஒலியல்=யாறு

உமைதவம்புரிப்படலம்.

உ. தாறு=அளவு

சு. நார்=அன்பு

கங. வின்டு=மலை

கசு. மல்லல்=வளமை

கஎ. அமமின்நேர்கின்ற நாபண் அரி

வையர்=அழகியமின்னலையொ

த்து இராகமாக வசனிக்கின்ற

ஸ்திரீகள்

கடைமுன் = முன்கடை; வாசந்
பம

உசு. இளிதின்=எரிப்போடு

திருமணப்படலம்.

க. ஏம்பல்=ஆசை

சு. மறல்=மயக்கம்

சு. மறைக்கொடி=வேதவல்லி

மந்திரம்=வீடு

கஉ. ஒதி=பெண்மயில்

உஉ. மகிணன்=மகிழ்நன் கணவன்

ஙஎ. பரியகம்=பாதகிண்கிணி

தக்கன்கயிலைசெல்படலம்.

கக. நந்துற்றவையம்=அழகின்ற உல
கம்

பிரமயாகப்படலம்.

ஙக. அஞ்ஞா=அறிவிலாதவனே

சாலைசெய்ப்படலம்.

சு. ஐயானனத்தர்=சிவபிரான்

எ. தொட்டா=இயற்பெயர்

விதி=பிரமன்

உக. பரிதி=பொன்

கன்=தேன்

மதலை=பூபஸ்தம்பம்

நாண்=கயிறு

[ரம் பறப்பை=செய்வைக்கும் பாத்தி

உசு. ஆனோடு=காமதேனுவொடு

நிதிகளை=சங்கிதிமுதலியவை

மணியை=சந்தாமணியை [களை

ஙசு. ஆசை (மேவிய) கடவுளோர்க்கும்

=திக்குப்பாலகர்க்கும்

சஎ. சூரினர்=தெய்வப்பெண்கள்

ததீசிப்படலம்.

கஉ. எறும்பு=தடி

சுங. வாய்மை=சத்தியம்

ததீசியுத்தரப்படலம்.

கசு. ஆடகக்கண்ணினன்=பொன்கண்
ணன்; இரணியாசனன்

கஎ. கோகதைத்தோன்=பிரமன்

உஉ. வெரிந்=முதுகு

மருத்து=மருந்து, அமிர்தம்

யாணா=அழகு [தோல்

ஙஎ. நராரியினிவை=நரசிங்கத்தின்

டுக. காமவேமேம்பாய்=காமவேன்து

வும் அம்பாய்

டுசு. வாசம்=புடைவை

கோசம்=ஆண்குறி

டுகி. இளை=இளமை

பாலனையினோடுமற்றதனம்=பா

லோடுகலந்தசாப்பாடு

டுசு. நீவி=சீலை

ஏவம்=குற்றம்

டுஅ. வண்பொடி=சாம்பல்

சஉ. ஆரம்=பூமலை; முத்துவடம்

ஈரம்=அறிவு

ஈர மதன்படை=மன்மதனாயுதம்

பிளத்தலால்

மேகலாபாரம்=மேகலாபரணம்

பாரம்=வரம்பு

சுசு. பாலம்=செற்றி

சுடு. சிளியின்மேற்செலுங்கேழ்கிளர்=

வாகனத்தை யுடைய கன்ம

தனையொத்தவரும்

ஒதிம்களியயக்குறும்=அன்னம்

போன்ற ஸ்திரீகள்மயக்கத்தை

யடையும்

சஅ பதம்=இன்பம், சோறு
எசு. வேடை=காமநோய்
அஉ பரவைகண்மதிக்கும்=சமுத்திரங்
களைக் கடையும்
அரு நிகமம்=வீதி
கரு இத்திராகேள்வன் = இலக்குமியி
ன்கணவன்
க௦அ ஆதி=ஆகுதி, ஆவாய்
கருக போகி=இத்திரன்
கருச வன்னியஞ் சிகை = அக்கி வடி
வாய தலையிர்
கருக மந்திரம்=கோயில்
கசஉ ஆதவர்=சூரியர்
கருக பாலனம்=பரிபாலனம்
உகஅ புல்லணர்=தாடி
உகக தூங்கல்=அகசத்தல
உஉஎ நளினை=இலக்குமி
உசஎ பரிதி=சக்கராயுதம்
உஎச கலவரை=கோவாத்தனம்
உஎடு அரி=சிங்கம்
உகஎ நிவந்தனன்உயர்ந்தனன்
ரு௦சு யானம்=வாகனம்
ருஉஉ. = தூண
ருச௦. புஞ்சம்=
ருடுகி காளிகம்=போகம்

கயமுகனுற்பத்திப்படலம்.

க. பாகசாதனன்=இத்திரன்
உ வென்ன ளித்திடு = முதுகுகொ
கஉ. புதர்=சுகிரான் [தெத
சக முகநிமை=பேரறிவு
டுஉ சல்லியன்=சுக்கிரன்
டுச பார்க்கவன்=சுக்கிரன்
டுகி முகிந்தோள்=மழைக்கோள், சுக்
போதகம்=யானை - ஏன்
ஒதி=அறிவு
சசு சேர்ப்பன்=வலைஞன்
எசு. மா=வாசி
க௦டு. காப்பியன் = சுக்கிரன்
கசசு ஆ=காமதேனு
சங்கம்=சங்கநிதி
அம்புயம்=புதுமதிதி
மலாக்காவு=கற்பகச்
மாமணி=சிந்தாமணி
கமலாலயத்தேவு=பிரமன்
கசு எழிலியூர்தி=மேகவாகனன்
ககக ஏற்றான் = இடபவாகனனாகிய

உடன்ஆடிய மெல்லியற்குத்தோ
ற்றான்=உடனிருந்து குதாடிய
பிராட்டியிடம் அபஜயம்பெ
ற்றான்

நெமொல் அயன்நாடவும் தோற்
றிலாதான்=நீண்டவிஷ்ணுவும்
பிரமனும் தேடிபுகு காணமுடி
யாதவன்

கஅரு வசந்தரை=பூமி
கசஉ தரம்=அரக்கு
உ௦க. செல்லல்=தன்பம்
உடுஎ. எகினமூருமிறை= அன்னவாகன
னாகியபிரமா

அனந்தன் சாபநீங்குபடலம்.

அ தந்தி=யானை
க நென்னல=நேற்று
கஉ வரையணங்கு=பார்வதி
உடு நேமியான்=விஷ்ணு
ருடு ஒக்கல்=கூட்டத்தார்

தானப்படலம்.

க கொடி=காகம்
சு ஒதனம்=உண்டி
எ குய்=தாளித்தகறி
கருனை=பொறிக்கறி
அ நொலையல்=அப்பவர்க்கம்
தாரம்=அருமபண்டம்
ருஎ அயினி=சோறு
ச௦ அரி=விஷ்ணு, இத்திரன், சூரியன்,
இயமன்

வேள்விப்படலம்.

க காதலன்=மகன்
அ நுகுதிர்=விழுங்குங்கள்

உமைவருபடலம்.

கஅ கோடிகம்=அணிகலச்செப்பி
உ௦ திமிலிடு=சப்திக்கின்ற
உரு மஞ்சிகை=பேழை
டுஅ துசுப்பு=இடுப்பு
சு௦ நவ்வி=மான்

வீரபத்திரப்படலம்.

எ சசி=நெருப்பு
உக எச்சம்=வேள்வி
உடுக உரு=தொடை
ரு௦ முனிமகன்=உபமன்யு
ருச. வமுவை=யானை
உழுவை=புலி
ருடு. என்னு=கரடி

யாகசங்காரப்படலம்.

ருச. கழு=குலம்
தனதன்=குபேரன்

நக. கோணிதபுரத்திறை=அசுரராஜன்
 டிக. பாவகன்=கொருப்பு
 டிக. கத்துகைகள்=பந்துகள்
 எக. உலக்குற்றிடு=அழிவுபடு
 ககந. மை=ஆடு

அடிமுடி தேடுபடலம்.

ச. ஏர்=அழகு
 கந. வரன்=ஒளி
 கடு. ஆரையதவஞ்செய்ப்பதி=காஞ்சி
 மக. குண்டிறு=ஆழமுள்ள
 கஅ. கோட=தேட
 கோலம்=பன்றி
 உ௦. அல்=இரவு
 எல்=பகல்
 உக. திரு=இலக்குமி
 உக. ஆழி=சமுத்திரம், சக்கரம்
 புயல்=மேட்டிறம்வாய்தவ்வண்ணு
 க௦. இத்தனம்=விற்கு
 ச௦. குசை=தருப்பை
 கஎ. இமில்=முகப்பு
 குரம்=குளம்பு

தக்கன்சிவபூசைசெப்படலம்.

க௦. சின்னம்=குறைவு

கந்தவிரதப்படலம்.

ச. திவா=பகல்
 கக. ஆரல்நான்=கார்த்திகை நகலத்தி
 ரம்.
 கஅ. பதமயின்=இலக்குமி
 சக. தண்டகத்தருமன்=இயமன்
 கந. கராசலம்=யானை
 கஎ. அறுவகையைத் துமாரும்=மூப்பத்
 தாறுதத்துவம்
 அ௦. மூன்றாளுடையொருவன்=பிரு
 ந்கி
 கஅ. காஞ்சுபில்கு=விஷத்தைக்கொப்பி
 ளிக்கும்
 ககக. கமலாலயம்=திருவாரூர்

வள்ளியம்மைதிருமணப் படலம்.

கஉ. வெள்ளில்=வினாமரம்
 கடு=முன்

வள்ளியர் = நகைக் குணமுடை
 யார்

கச. தண்டலைகணி = சோலையிலுள்ள
 வெங்கைமரம்

கடு. விடரனா = மலைப்பிளப்பிலுள்ள கு
 ளை

கனகனெற்றுந்தறி=இரணியனடி
 த்த தூண

உ௦. புல்வாய்=மான்

உடு. மரணித்தின்=உமாதேவி யிடத்
 தில் மதுஷயசரீரத்தில்
 மிருகத்தினிடத்தில்
 மருமானிடத்தின்=மருமக னிடத்
 தில்

கஉ. அரிணம்=மான்

பாரதி=சரஸ்வதி

நஎ. வயா=கருப்பவேதனை

நக. குரவை=கைகோத்தாடல்

ச௦. வெறியாட்டி=வேலுநாடல்

சச. முல்லைப்புறவமுதல்வன்=வீஷணு
 முல்லைப் புறவம், மீமிசைச்
 சொல்

சக. குருகு=நாரை

க௦. இதணம்=பரண்

கடு. கேகயம்=மயில்

கஉ. தட்டைகுணில்=பறை

தழல்=கவண்

கந. எம்=மூட்பன்றி

குரல்=கதிரா

கக. குரல்பம்பிய=பிரம்புநிறந்த

எடு. சிவநூல்=சைவாகமம்

ககந. பிடியின்மருப்பு =நண்டு வள்ளி
 யம்மையின் ஸ்தனங்கள்

கஉக. வாங்கிய=வளைந்த

கஉஉ. இருளை=தோழி

கஉச. நகிலம்=ஸ்தனம்

கநக. கனம்=மேகம்

கநக. தோடு=காதணி

கிழி=எழுதுபடம்

கநஎ. மாதவி=குருக்கத்தி

கடுச. பீர்=பசளை

குர்=தெய்வம்

குர்ப்பகை=முருகன்

ககக. காமன்படை=பூ

கஎஅ. உடம்பிடி=வேல்

உடுச. தொலை=தமக்கை

உச௦. தகர்=கூடு

